This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

A 778,207

1817
ARTES VERITAS SCIENTIA
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TUEBOR
SI QUÆRIS PENINSULAM AMŒNAM
CIRCUMSPICE

Lucian of Samosata

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

[Works. Latin & Greek]

UCIANI SAMOSATENSIS
OPERA
GRAECE ET LATINE.

2541

POST

TIBERIUM HEMSTERHUSIUM

ET

JOH. FREDERICUM REITZIUM

DENUO CASTIGATA

UM VARIETATE LECTIONIS, SCHOLIIS GRAECIS, ADNOTATIONIBUS ET INDICIBUS

EDIDIT

JOHANNES THEOPHILUS LEHMANN.

TOMUS OCTAVUS.

LIPSIAE
LIBRARIA WEIDMANNIA
G. REIMER.
MDCCCXXIX.

888
L6
L52
v.8

ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ a)

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ ΩΝΟΥΜΕΝΟΝ.

Ed. Reitz. T. III. p. 99.

ARGUMENTUM.

Scriptus hic acerbissimus libellus adversus divitem quendam, qui, licet ingenio et doctrina destitutus, cum magna tamen cupiditate egregiam sibi bibliothecam coëmerat. Quam ambitiosam et inutilem curam Lucianus, nescio quo modo ab illo lacessitus, intercepto forsan, quem ipse Lucianus venatus fuerat, libro, adeo cum inhumanissima libidine et indignissimo vindictae studio perstringit, ut tum literarum ignorantiam, tum ingenii tarditatem, tum denique vitae quoque impuritatem ac spurcitiem adversarii petulantissime ludificetur.

Καὶ μὴν ἐναντίον ἐστὶν οὗ ἐθέλεις, ὃ νῦν ποιεῖς. οἴει μὲν 1
γὰρ ἐν παιδείᾳ καὶ αὐτός εἶναί τις δόξειν, σπουδῇ συνωνούμενος τὰ κάλλιστα τῶν βιβλίων. τὸ δέ σοι περὶ τὰ κάτω χωρεῖ, καὶ ἔλεγχος γίγνεταί τῆς ἀπαιδευσίας πως τοῦτο. μάλιστα δὲ οὐδὲ τὰ κάλλιστα ὠνῇ, ἀλλὰ πιστεύεις τοῖς ὡς ἔτυχεν ἐπαινοῦσι, καὶ Ἕρμαιον εἶ τῶν τὰ τοιαῦτα ἐπιψευ-

a) ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔ.] „Πρὸς τὸν ἀπ — *Schol.* Non habent articulum *Fl. Fr.* J. *Hag. Par. Bas.* etc."

ADVERSUS INDOCTUM

ET LIBROS MULTOS EMENTEM.

Quin contrarium est consilio tuo, quod nunc facis. Putas enim, in doctrina te ipsum quoque visum iri esse aliquid, si studiose pulcherrimos quosque libros coëmas. At illud nequiter tibi evenit, et ipsum valet quodammodo ad convincendam ignorantiam tuam. Inprimis vero, *quod* nec emis optimos, sed credis temere laudantibus: et Mercurio immolant te invento, qui talia

p. 99. δομένων τοῖς βιβλίοις, καὶ θησαυρὸς ἕτοιμος τοῖς κα
αὐτῶν. ἢ πόθεν γάρ σοι διαγνῶναι δυνατὸν, τίνα μ
λαιὰ, καὶ πολλοῦ ἄξια, τίνα δὲ φαῦλα, καὶ ἄλλως
εἰ μὴ τῷ διαβεβρῶσθαι, καὶ κατακεκόφθαι αὐτὰ τεκμ
p. 100. καὶ συμβούλους τοὺς σέας b) ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλ
νεις; c) ἐπεὶ τοῦ ἀκριβοῦς, ἢ d) τοῦ ἀσφαλοῦς ἐν
2 τίς, ἢ ποία διάγνωσις; Ἵνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα
κέναι, ὅσα ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος, ἢ ὁ ἀοίδιμος Ἀττικ
ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ γράψαιεν, e) σοὶ τί ὄφελος, ὦ
μάσιε, τοῦ κτήματος, οὔτε εἰδότι τὸ κάλλος αὐτῶν
χρησαμένῳ ποτὲ οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τυφλὸς ἄν τις ἀπολ
κάλλους παιδικῶν; σὺ δὲ ἀνεῳγμένοις μὲν τοῖς ὀφθ
ὁρᾷς τὰ βιβλία, καὶ, νὴ Δία, κατακόρως, καὶ
γνώσκεις ἔνια πάνυ ἐπιτρέχων, φθάνοντος τοῦ ὀφθ
τὸ στόμα. οὐδέπω δὲ τοῦτό μοι ἱκανὸν, ἢν μὴ εἰδ
ἀρετὴν, καὶ κακίαν ἑκάστου τῶν ἐγγεγραμμένων, καὶ
ὅστις μὲν ὁ νοῦς σύμπασι, τίς δὲ ἡ τάξις τῶν ὀνομ

b) σέας] „cf. *Th. Mag.* h. v. Σῆς marg. A. 1. W." c) λαμβάνεις] „Et sic *Th. Mag.* cum Edd." Maluerat παραλαμβάνοις. Vid. Adnot. d) ἢ] deest in B. 3. autem τοῦ in Gorl. e) γράψαιεν] ἔγραψαν vult I γράψαιεν ἄν, temere, ut solet in talibus.

mentiuntur de libris, ac thesaurus paratus es eorum mangonibus. Aut unde tu dignoscere posses, qui sint veteres et multi pretii, qui autem viles et temere futiles; nisi ex eo, quod exesi et pertusi sunt, judices, et consiliarias ad hanc inquisitionem tineas adhibeas? Quandoquidem curae exquisitae, et certae fidei, quae aut qualis a te proficiscatur dijudicatio? Ut autem tibi dem, ipsa illa te judicare posse, quae Callinus pulchre, aut celebris ille Atticus summa cura scripserint: quid tib dest, mirabilis homo, possessio, qui nec pu tudinem illarum nori que unquam illis usur non magis, quam forma fruatur amorur rum? Tu vero aperti dem oculis inspicis et sane ad satietatem; etiam cursim oculo os veniente perlegis. Illu mihi nondum satis est virtutem etiam vitii uniuscujusque eorum scripta sunt, agnosca que intelligas, quae si tentia universis, quis

τε πρὸς τὸν ὀρθὸν κανόνα τῷ συγγραφεῖ ἀπηκριβω- p. 101.
καὶ ὅσα κίβδηλα καὶ νόθα, καὶ παρακεκομμένα f).
ὖν; φῂς καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; πόθεν, 3
ποτε παρὰ τῶν Μουσῶν κλῶνα δάφνης, καθάπερ
μὴν ἐκεῖνος, λαβών; Ἑλικῶνα μὲν γὰρ, ἵνα διατρίβειν
καὶ λέγονται, οὐδὲ ἀκήκοας, οἶμαί, ποτε, οὐδὲ δια-
ὶς τοιαύτας g) ἡμῖν h) ἐν παισὶν ἐποιοῦ i)· σοὶ καὶ k)
ἧσθαι Μουσῶν ἀνόσιον. ἐκεῖναι γὰρ τῷ l) ποιμένι
οὐκ ἂν ὤκνησαν φανῆναι σκληρῷ ἀνδρὶ, καὶ δασεῖ,
πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματι ἐμφαίνοντι, οἵῳ δὲ
), (καί μοι, πρὸς τῆς Λιβανίτιδος, ἄφες ἐν τῷ παρ-
τὸ μὴ σύμπαντα σαφῶς εἰπεῖν,) οὐδὲ ἐγγὺς γενέσθαι
ἂν εὖ οἶδ' ὅτι κατηξίωσαν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς δάφνης
ίνῃ n) ἂν ἢ καὶ μαλάχης φύλλοις μαστιγοῦσαι, ἀπήλ-
ν o) ἂν τῶν τοιούτων, ὡς μὴ μιᾶναι μήτε τὸν

παρακεκομμένα] „Et sic *Coll.* cum Edd." Deinceps quae equuntur, duce *Schmiedero* destinxi, quum prius sic distincta egerentur: *Τί οὖν φῄς, καὶ ταῦτα* etc. multo incommodius.) τοιαύτας] „Nil mutant *Fl. Fr. J. Par.* etc. *Τὰς αὐτὰς Marcil.*" h) ἡμῖν] „*Ἢ μὴν Menag.* Nihil abit a vulg. *Fl.*") ἐποιοῦ] ἐποίου B. 1. et 3. k) σοὶ καὶ] σοὶ δὲ καὶ *Marcil.*) τῷ] omittit 2954. probante *Belino.* m) δὲ σοὶ] δέ σοι *lip.* commate adiecto. δέ σοί item cum commate *Reitz.* δὲ σοὶ um colo A. 1. et 2. δὲ σοί; interrogative B. 1. et 3. et sic *chm.* nisi quod δέ σοι; haud levi errore. n) μυῤῥίνῃ] ιυρίκῃ conj. *Guyet.* o) ἀπήλλαξαν] ἀπήλασαν conj. idem *Guyet.*

orum, quae ad rectam am scriptor exegerit, sublestae fidei, parum ina, adulterata. Quid r? haeccine etiam dicis, non didiceris, tamen scire? Unde? nisi a Musis lauri ramum, lle pastor, accepisti. Heliconem, ubi com- ri Deae dicuntur, nec ti, puto, unquam, ne- bi puerili aetate mora- s. Tibi ne meminisse quidem Musarum fas est. Illae enim pastori apparere non sunt dedignatae, duro homini et hirsuto, et mul- tum in corpore solem prae se ferenti. Tali vero, qualis tu es, homini (et, per ego te Libanitidem, permitte in praesens, ne diserte dicam omnia) ne prope quidem venire, bene novi, unquam dignentur: sed pro lauro, murtea virga, aut malvae foliis, flagellatum relin-

p. 102. Ὀλμειὸν p), μήτε τὴν τοῦ ἵππου κρήνην, ἅπερ ἢ ποι
διψῶσιν, ἢ ποιμένων q) στόμασι καθαροῖς πότιμα. κ
οὐδὲ, εἰ καὶ r) πάνυ ἀναίσχυντος εἶ, καὶ ἀνδρεῖο
τοιαῦτα, τολμήσειας ἄν ποτε εἰπεῖν, ὡς ἐπαιδεύθη
ἐμέλησέ σοι πώποτε s) τῆς ἐν χρῷ πρὸς τὰ βιβλία σ
σίας, ἢ ὡς διδάσκαλός σοι ὁ δεῖνα, ἢ τῷ t) δεῖνι
4 φοίτας. Ἀλλ᾽ ἑνὶ τούτῳ u) μόνῳ πάντα ἐκεῖνα ἀν
μεῖσθαι νῦν ἐλπίζεις, τῷ x) κτᾶσθαι πολλὰ βιβλία. κ
δὴ ταῦτα ἔχε ξυλλαβὼν ἐκεῖνα τὰ τοῦ Δημοσθένους
τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε, καὶ τὰ τοῦ Θου
δου, ὅσα παρὰ τοῦ Δημοσθένους, καὶ αὐτὰ ὀκτάκις μ
γεγραμμένα εὑρέθη z) καλῶς. εἰ ἅπαντα ἐκεῖνα κτή
ὅσα ὁ Σύλλας Ἀθήνηθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξέπεμψε, τί

p) Ὀλμειὸν] „Spir. leni *J. Fl.* et *Hesiod.* Sine spir.
Par. Salm. etc. Adspirate *Gesn.* et *Strab.*" q) ποιμ
„rescripsi ex L. V. 2. *Salm.* (adde B. 1. et 3.) Ποιμαίνω
cett. male." r) καὶ] vulgo omissum, monente *Belin*
stituerunt *Bip.* et *Schm.* e 2954. in quo tamen mal
Schmiederus refert deesse οὐδέ, quippe male captis
verbis. s) πώποτε] ποτε 2954. t) ἢ τῷ] „Ἢ σὺ τ
Mag. (imo *Th. Marcil.*) melius." Imo pejus. Sic enim s
exsisteret oppositio, qua nihil ab h. l. alienius. u) τ
„τοῦτο male *Fl.*" x) τῷ] „τὸ male *Fl.*" y) κατὰ
Graev. κᾆτα *Fl.* In vulgato conspirant cett. Mox ἔχ
Fl. J. Hag. Salm. εἶχε *Par.*" z) εὑρέθη] In plurimis
et recentt. εὑρέθῃ cum jota subscr. quod tacite em
Schm. Pro μετεγγεγραμμένα *Duckero* ad *Aristoph.* Eqq. v
(Ed. *Dindorf.*) magis placuit μεταγεγραμμένα. a) κ
„omisit *Fl.*"

quant, ne vel Holmeum, vel Hippocrenen polluant, *fontes* gregibus sitientibus alioquin, et puri oris pastoribus opportunos. Verum quantumcunque impudens sis, et eatenus virilis, non tamen audebis unquam dicere, te eruditum esse, aut unquam curae tibi fuisse arctiorem cum libris consuetudinem, aut hunc magistrum tuum fuisse, aut illum condiscipulum. Sed

uno hoc solo omnia
jam emensurum (*emen*
rum) speras, multis
comparandis. Hactenu
habe tibi collecta ill
mosthenis *exemplaria*,
sua manu scripsit orat
illa Thucydides, qu
Demosthene et ipsa
descripta pulchre in
sunt. Si omnia illa h
quae Sulla Athenis mi
Italiam, quae tandem
re ad eruditionem tib

τον πλέον εἰς παιδείαν κτήσαιο; κἂν ὑποβαλλόμενος p. 102.
ὰ ἐπικαθεύδῃς, ἢ ξυγκολλήσας, καὶ περιβαλλόμενος
ινοστῆς; πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἡ παροιμία φησὶ, κἂν
εα ἔχῃ σύμβολα. καὶ σὺ τοίνυν βιβλίον μὲν ἔχεις ἐν
ερσὶ, καὶ ἀναγιγνώσκεις ἀεί· τῶν δὲ ἀναγιγνωσκομένων
α οὐδὲν, ἀλλ' ὄνος λύρας ἀκούεις κινῶν τὰ ὦτα. ὡς
ε τὸ κεκτῆσθαι τὰ b) βιβλία, καὶ πεπαιδευμένον ἀπέ- p. 103.
ε τὸν ἔχοντα, πολλοῦ ἂν ὡς ἀληθῶς τὸ κτῆμα ἦν
ν, καὶ μόνων ὑμῶν τῶν πλουσίων, εἰ ὥςπερ ἐξ ἀγο-
ῆν πρίασθαι, τοὺς πένητας ἡμᾶς ὑπερβάλλοντας. τίς
οῖς ἐμπόροις, καὶ τοῖς βιβλιοκαπήλοις ἤρισεν ἂν περὶ
είας, τοσαῦτα βιβλία ἔχουσι καὶ πωλοῦσιν; ἀλλ' εἴ γε
γχειν ἐθέλοις c), ὄψει μηδ' ἐκείνους πολύ σου τὰ ἐς
είαν ἀμείνους, ἀλλὰ βαρβάρους μὲν τὴν φωνὴν, ὥςπερ
ἀξυνέτους δὲ τῇ γνώσει, οἵους εἰκὸς εἶναι τοὺς μηδὲν
καλῶν καὶ αἰσχρῶν καθεωρακότας. καίτοι σὺ μὲν δύο
ία παρ' αὐτῶν ἐκείνων πριάμενος ἔχεις· οἱ δὲ νύκτωρ
μεθ' ἡμέραν διὰ χειρὸς ἔχουσιν αὐτά. Τίνος οὖν

τὰ] „abest ab *Fl.*" c) ἐθέλοις] „ἐθέλεις *Fl.* minus recte."

ssio? etsi substratis tibi ırmias, aut ea tibi agınata vel vestis instar ımposita circumferas. *ia enim simia est*, ait ·erbium, *etiamsi aurea et crepundia.* Etiam tu ır librum quidem habes ıanu, et legis semper: ım vero, quae legis, nihil, sed asinus lyaudis movens auricu- Nam si eruditum redt dominum librorum essio, quantivis certe possessio pretii esset, estrûm solorum, qui divites; si nempe t de foro liceret emeatque pauperes nos superare. Quis vero cum mercatoribus, ac bibliopolis de eruditione contenderet, tot libros habentibus vendentibusque? Verum si volueris examinare; videbis, neque illos multum, quam tu es, eruditione praestantiores, sed lingua barbaros, velut te, et quantum ad cognitionem nihil intelligentes; quales esse credibile est, qui nihil vel turpium vel honestorum perspiciunt. Quamquam tu duos forte aut tres *libros* ab illis ipsis emtos habes: at illi die pariter ac noctu manibus illos tractant. Cujus igitur boni caussa illos emis,

p. 103. ἀγαθοῦ ὠνῇ ταῦτα, εἰ καὶ μὴ d) τὰς ἀποθήκας
τῶν βιβλίων ἔχῃ πεπαιδεῦσθαι, τοσαῦτα περιεχούσα
λαιῶν ἀνδρῶν ξυγγράμματα; καί μοι, εἰ δοκεῖ, ἀπόκ
μᾶλλον δὲ, ἐπεὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον, ἐπίνευσον γο
ἀνάνευσον πρὸς τὰ ἐρωτώμενα. εἴ τις αὐλεῖν μὴ ἐπ
μενος, κτήσαιτο τοὺς Τιμοθέου αὐλοὺς, ἢ τοὺς Ἰσμ
οῦς ἑπτὰ ταλάντων ὁ Ἰσμηνίας ἐν Κορίνθῳ ἐπ
ἆρα e) διὰ τοῦτο καὶ αὐλεῖν δύναιτο; ἢ οὐδὲν ὄφελος
τοῦ κτήματος, οὐκ ἐπισταμένῳ χρήσασθαι κατὰ τὴ
p. 104. νην; εὖγε ἀνένευσας. οὐδὲ γὰρ τοὺς Μαρσύου ἢ Ὀλ
κτησάμενος, αὐλήσειεν ἂν μὴ μαθών. τί δ', εἴ τι
Ἡρακλέους τὰ τόξα κτήσαιτο f), μὴ Φιλοκτήτης ὢ
δύνασθαι ἐντείνασθαί τε αὐτὰ, καὶ ἐπίσκοπα g) τοξ
τί σοι καὶ οὗτος δοκεῖ; ἆρ' ἂν ἐπιδεῖξασθαί h) τι
τοξότου ἄξιον; ἀνένευσας καὶ τοῦτο. κατὰ ταὐτὰ i) ὁ
ὁ κυβερνᾷν οὐκ εἰδὼς, καὶ ἱππεύειν μὴ μεμελετηκὼς

d) εἰ καὶ μὴ] Sic vulgo Edd. Sed corrigendum videtur
καί. Et sic jam video etiam placuisse *Car. Frid. Her*
in Commentario ad Quom. Hist. Conscr. p. 30. e)
ἄρα B. 1. et 3. f) κτήσαιτο] κτίσαιτο A. 2. quai
paullo superius recte eadem dedit κτήσαιτο et κτησ
g) ἐπίσκοπα] Sic pro vulg. ἐπὶ σκοποῦ edidi e G
marg. A. 1. monente etiam *Fritzschio* Quaestst. p. 189.
fugisse videtur, idem jam *Belino* placuisse Vers. To
p. 265. h) ἐπιδεῖξασθαι] „Constanter ita legi ad
lanus." i) ταὐτά] Vulg. ταῦτα. Vid. Adnot.

nisi ipsas quoque librorum
capsas eruditas esse putas,
quae tot veterum virorum
scripta contineant? Ac mihi
responde sodes: vel potius,
cum hoc non possis, annue
certe aut renue ad ea, quae
interrogabo. Si quis tibiarum
inflandarum iguarus,
Timothei tibias emat aut
Ismeniae, quas hic septem
talentis emit Corinthi; numquid
propterea tibiis etiam
poterit canere? an nihil
ipsi possessio profuerit, qui

ex arte illis uti non p
Recte tu quidem r
Neque enim si vel M
aut Olympi *tibias* qui
sideat, canat, nisi did
Quid vero, si quis He
cum arcu sagittas h
ipse non sit Philoctete
possit contendere, et
neare ad metam; qu
tibi videtur? an per
rus opus sagittatore dig
Renuis hoc quoque. I
ratione qui gubernare
et equestrem rationei

μὲν νεῶν καλλίστην παραλάβοι τοῖς ἅπασι, καὶ εἰς κάλλος, p. 104
καὶ εἰς ἀσφάλειαν κάλλιστα ἐξειργασμένην, ὁ δὲ ἵππον
κτήσαιτο Μῆδον, ἢ κενταυρίδην, ἢ κοππαφόρον k), ἐλέγ-
χοιτο ἂν, οἶμαι, ἑκάτερος οὐκ εἰδὼς, ὅ, τι χρήσαιτο l)
ἑκατέρῳ. ἐπινεύεις m) καὶ τοῦτο; πείθου δὴ, καὶ τοῦτό μοι
ἐπίνευσον, εἴ τις, ὥςπερ σὺ, ἀπαίδευτος ὢν ὠνοῖτο πολλὰ
βιβλία, οὐ σκώμματα οὗτος εἰς ἀπαιδευσίαν καθ᾽ ἑαυτοῦ
ἐκφέρει; τί ὀκνεῖς καὶ τοῦτο ἐπινεύειν; ἔλεγχος γὰρ, οἶμαι, p. 105.
σαφὴς οὗτος, καὶ τῶν ὁρώντων ἕκαστος εὐθὺς τὸ προχει-
ρότατον ἐκεῖνο ἐπιφθέγγεται, τί κοινὸν n) κυνὶ καὶ βαλα-
νείῳ; Καὶ o) ἐγένετό τις οὐ προπολλοῦ p) ἐν Ἀσίᾳ πλού- 6
σιος ἀνὴρ, ἐκ συμφορᾶς ἀποτμηθεὶς ἀμφοτέρους τοὺς
πόδας, ὑπὸ q) κρύους, οἶμαι, ἀποσαπέντας, ἐπειδή ποτε
διὰ χιόνος ὁδοιπορῆσαι ξυνέβη αὐτῷ· οὗτος τοίνυν τοῦτο
μὲν ἐλεεινὸν ἐπεπόνθει, καὶ θεραπεύων τὴν δυςτυχίαν

k) *κοππαφόρον*] „ex emendatione *Solani*. *Κοππαφόρον Fl. Par. Hag.* marg. A. 1. *Καππαφόρον* J. B. 1. *Salm.* etc.“
l) *χρήσαιτο*] *ἂν χρ. Bel.* jubet. m) *ἐπινεύεις*] „Sic *Fl. Fr.* B. 1. *Par. Hag. Salm.* *Ἐπινεύσεις* J. et marg. A. 1.“
n) *κοινὸν*] abest a Gorl. Vid. Adnot. o) *Καὶ*] „Nil mutant Edd. *Καίτοι* vult *Marcil.*“ Omnino deleri malit *Solan.*
p) *προπολλοῦ*] Sic junctim A. 1. et 2. ut De Salt. c. 27. De Electr. c. 1. e. a. Vulg. *πρὸ πολλοῦ*. q) *ὑπὸ*] *ἀπὸ* vulgo. Correxi e conj. quam occupaverat *Belinus*. Verba vicina *ἀποτμηθεὶς* et *ἀποσαπέντας* genuerunt importunam vocem.

exercuit, si iste quidem pulcherrimam navem accipiat, rebus omnibus ad decus pariter ac firmitatem elaboratam pulcherrime; hic vero equum emat Medicum, aut centauri de stirpe, aut coppa insignem: deprehendatur, puto, uterque, qui neutra re recte uti possint. Annuis etiam hoc? Crede ergo, et hoc etiam mihi annue, si quis, qualia tu, indoctus homo, multos emat libros; nonne dicteria hic in ruditatem suam contra se ipsum *elicit*, *et* publicat? Quid annuere hic etiam cunctaris? Clarum enim istud est argumentum, videntiumque unusquisque statim illud, quod maxime in promtu esse solet, subjicit, *Quid commune cani et balneo?* Et fuit non ita pridem in Asia aliquis vir dives, calamitate quadam utroque pede truncatus, qui ex frigore, puto, sphacelo essent corrupti, cum per nivem iter ei faciendum fuisset. Huic ergo miserabilis ille casus obvenit: quod infortunium uti consolare-

p. 105. ξυλίνους πόδας πεποίητο r), καὶ τούτους ὑποδούμε ἐβάδιζεν, ἐπιστηριζόμενος ἅμα τοῖς οἰκέταις· ἐκεῖνο γελοῖον ἐποίει, κρηπῖδας s) γὰρ καλλίστας ἐωνεῖτο νεο τους t) ἀεὶ, καὶ τὴν πλείστην πραγματείαν περὶ τα εἶχεν, ὡς καλλίστοις ὑποδήμασι κεκοσμημένα εἴη αὐτ τὰ ξύλα, οἱ πόδες δή. οὐ ταὐτὰ x) οὖν καὶ σὺ πο χωλὴν μὲν ἔχων καὶ συκίνην τὴν γνώμην, ὠνούμενο χρυσοῦς ἐμβάτας y), οἷς μόλις ἄν τις καὶ ἀρτίπους

7 περιπατήσειεν. Ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν Ὅμ

p. 106. ἐπρίω πολλάκις, ἀναγνώτω σοί τις αὐτοῦ λαβὼν βῆτα z) τῆς Ἰλιάδος ῥαψῳδίαν, ἧς τὰ μὲν ἄλλα μὴ τάζειν· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν πρός σέ. πεποίηται δέ τις δημηγορῶν παγγέλοιος ἄνθρωπος, διάστροφος τὸ σῶμα λελωβημένος. ἐκεῖνος τοίνυν ὁ Θερσίτης a) ὁ τοιοῦτος λάβοι τὴν Ἀχιλλέως πανοπλίαν, οἴει ὅτι αὐτίκα διὰ το b) καὶ καλὸς ἅμα καὶ ἰσχυρὸς ἂν γένοιτο, καὶ ὑ

r) πεποίητο] ἐπεπ. B. 1. Vid. Adnot. ad Pro Imagg. Tom. VI. p. 433. s) κρηπῖδας] Sic vett. Edd. Sed κρη *Reitz.* et recentt. Vid. Adnot. ad Catapl. c. 15. T. III. p t) νεοτμήτους] νεοκμήτους conj. *Gesn.* u) αὐτῷ] sola A. 2. x) ταὐτὰ] Vulg. ταῦτα. Vid. Adnot. y) χρυ ἐμβάτας] „Legend. χρυσοῦς ἐμβάδας addit *Solanus.*" Adnot. z) βῆτα] δευτέραν Gorl. a) ὁ Θερσίτης] comparet in *Fl.*" b) διὰ τοῦτο] διατοῦτο junctim more suo, A. 1. et 2.

tur, ligneos sibi pedes fecerat; iisque subligatis, servis simul innixus, incedebat. At hoc factitabat ridicule, quod crepidas semper pulcherrimas emebat, recenti opere, et multum sibi negotii circa illas habebat, ut quam pulcherrimis semper calceis ornata haberet ligna illa, hoc est, suos pedes. Non igitur eadem tu facis? mentem qui habeas claudam et ficulneam, aureos vero tibi cothurnos compares, in quibus vix

rectis pedibus aliquis i dat. Quandoquidem inter alios Homerum e emisti saepe, capiat al et legat tibi secundum dis librum, cujus re examinare noli; nihil eorum ad te. Fingitur a ab illo concionari ridi undique homo, dis corpore atque debili. ergo Thersites, talis, A lis arma si capiat, pu illum propterea stati pulchrum simul et fc futurum, et trajecti

ηδήσεται μὲν τὸν ποταμὸν, ἐπιθολώσει δὲ αὐτοῦ c) τὸ p. 106.
ῥεῖθρον τῷ φόνῳ τῶν Φρυγῶν, ἀποκτενεῖ δὲ τὸν Ἕκτορα,
καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸν Λυκάονα, καὶ τὸν Ἀστεροπαῖον, μηδὲ
φέρειν ἐπὶ τῶν ὤμων τὴν μελίαν δυνάμενος; οὐκ ἂν εἴποις.
ἀλλὰ καὶ γέλωτα ἂν ὀφλισκάνοι χωλεύων ὑπὸ τῇ ἀσπίδι,
καὶ ἐπὶ στόμα καταπίπτων ὑπὸ τοῦ βάρους, καὶ ὑπὸ τῷ
κράνει, ὁπότε d) ἀνανεύσειε, δεικνὺς τοὺς παραβλῶπας
ἐκείνους αὐτοῦ e) ὀφθαλμοὺς, καὶ τὸν θώρακα ἐπαίρων
τῷ τοῦ μεταφρένου κυρτώματι, καὶ τὰς κνημῖδας ἐπισυρ-
όμενος, καὶ ὅλως, αἰσχύνων ἀμφοτέρους, καὶ τὸν δη- p. 107.
μιουργὸν αὐτῶν, καὶ τὸν δεσπότην. τὸ αὐτὸ δὴ καὶ σὺ
πάσχων, οὐχ ὁρᾷς, ὁπόταν τὸ μὲν βιβλίον ἐν τῇ χειρὶ
ἔχῃς πάγκαλον, πορφυρᾶν f) μὲν ἔχον τὴν διφθέραν, χρυ-
σοῦν δὲ τὸν ὀμφαλόν· ἀναγιγνώσκεις g) δὲ αὐτὸ βαρβα-

c) αὐτοῦ] αὐτὸ 3011. αὐτῷ 2954. probante *Bel.* d) ὁπότε] Sic 2954. et 3011. quorum vestigia secutus *Belinus* maluit εἴ ποτε, sine justa caussa. Vulgo scribebatur ὁπόταν. quod etsi cum Optativo junctum non careat exemplis, vid. Jov. Trag. c. 27. et Scyth. c, 11. Varr. Lectt. hoc tamen loco ex initio sequentis verbi corruptum videtur; quare, si ab auctoritate Codicum recedere liceret, ad meum arbitrium scribere mallem ὁπότ᾽ ἀνανεύσειε. e) αὐτοῦ] „αὐτῷ marg. A. 1.“ Sic relatum in Ed. *Reitz.* Sed *Schmiederus* hanc variam lectionem, nescio an consulto, at recto, opinor, vel judicio, vel casu, ad superiora, αὐτοῦ τὸ ῥεῖθρον transtulit. f) πορφυρᾶν] „Sic emendavit *Solanus.* Πορφυρὰν Edd. vulgo.“ g) ἀναγιγνώσκεις] ἀναγιγνώσκῃς reponendum statuit *Fritzsch.* Quaestst. p. 202. Sed idem postea prudentior factus in Praef. ad Ed. Alexandri aliorúmque Luciani libellorum p. XXVI. intellexit defendi posse vulgatam, si objectes anacoluthon conferasque locum Saturn. c. 11. Plura alia hujus modorum metabaseos exempla vide supra ad c. 1.

fluminis aquas Phrygum caede infecturum? interfecturumque Hectorem, atque ante illum Lycaonem et Asteropaeum, qui neque humeris ferre fraxineam illam *Achillis hastam* possit? Non sane dixeris. Sed ipsum quoque debeat, claudicans sub scuto, et prae gravitate pronus prolabens, et sub galea, si quando suspiciat, strabos illos oculos ostendens, et illa dorsi curvitate thoracem elevans, trahensque ocreas, qua re pudorem et artifici et domino armorum objiciat. Idem vero tibi quoque usu venire non vides, cum librum in manu habes pulcherrimum, pelle purpurea, aureo umbilico, ornatum; legis autem ita, ut pronun-

p. 107. ῥίζων, καὶ καταισχύνων, καὶ διαστρέφων, ὑπὸ μὲ πεπαιδευμένων καταγελώμενος, ὑπὸ δὲ τῶν ξυνόντω κολάκων ἐπαινούμενος· οἳ καὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους
8 στρεφόμενοι, γελῶσι τὰ πολλά; Θέλω δέ σοι διηγήσα τι Πυθοῖ γενόμενον. Ταραντῖνος, Εὐάγγελος τοὔ τῶν οὐκ ἀφανῶν ἐν τῷ Τάραντι, ἐπεθύμησε νι Πύθια. τὰ μὲν οὖν τῆς γυμνῆς ἀγωνίας, αὐτίκα ἐ αὐτῷ ἀδύνατον h) εἶναι, μήτε πρὸς ἰσχὺν, μήτε ὠκύτητα εὖ πεφυκότι· κιθάρᾳ δὲ καὶ ᾠδῇ ῥᾳδίως κ σειν ἐπείσθη ὑπὸ τῶν καταράτων ἀνθρώπων, οὓς εἶχε αὐτὸν, ἐπαινούντων, καὶ βοώντων, ὁπότε καὶ τὸ σμ κατον ἐκεῖνος ἀνακρούσαιτο. ἧκεν οὖν εἰς τοὺς Δε τά τε ἄλλα λαμπρὸς, καὶ δὴ καὶ ἐσθῆτα χρυσόπ ποιησάμενος i), καὶ στέφανον δάφνης χρυσῆς κάλλι ὡς ἀντὶ καρποῦ τῆς δάφνης σμαράγδους εἶναι ἰσομεγ
p. 108. τῷ καρπῷ. τὴν μέν γε κιθάραν αὐτὴν, ὑπερφυές τι χ

h) ἀδύνατον] ἀδύνατα 2954. prava correctio. Supple νικῆσαι ex antecedd. i) ποιησάμενος] *faciendum* sil *raverat*, sive, quod non minus bene dicas, *fecerat*, cf. c. 6. ξυλίνους πόδας πεποίητο. Monetur hoc non ta *Belinum*, qui utroque loco *Gesneri* interpretationem adm ridicule ridiculam vocat, quam ob *Jacobsium* et *Seag* quorum ille στολισάμενος conjecit, hic πορισάμενος, ı necessitate adactus. Praeterea vide, qua vi jungas στι cum notione verbi στολισάμενος.

tiatione barbara illum deformes atque distorqueas, deridentibus eruditis, laudantibus autem, qui tecum sunt, adultatoribus, qui tamen et ipsi ad se invicem conversi frequenter rident? Volo tibi etiam narrare aliquid Pythone factum. Tarentinus quidam, Evangelus nomine, domi non ignobilis, animum adjecerat ad victoriam Pythiorum. Ac nudorum illud certàmen statim supra se esse videbat, qui neque ad robur, neque ad

celeritatem natura aptu set: cithara vero et ‹ facile se victurum, pe: deri sibi a sacerrimis h nibus, familiaribus passus fuerat, laudant clamautibus, quoties minimum ille chordas a geret. Venit ergo Del cum cetera splendidus, quod intextam auro ve sibi fecerat, et corona aurea lauro pulcherri ut pro fructu lauri sma essent aequali fructus maguitudine. Citharan

ἑλλος, καὶ πολυτέλειαν, χρυσοῦ μὲν τοῦ ἀκηράτου p. 108.
ν, σφραγῖσι δὲ καὶ k) λίθοις ποικίλοις καταπεποσμη-
, Μουσῶν μεταξὺ, καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ Ὀρφέως
ρευμένων l), θαῦμα μέγα τοῖς ὁρῶσιν. Ἐπεὶ δ' οὖν 9
καὶ ἧκεν ἡ τοῦ ἀγῶνος ἡμέρα, τρεῖς μὲν ἦσαν· ἔλαχε
ερος αὐτῶν ὁ Εὐάγγελος ᾄδειν, καὶ μετὰ Θέσπιν τὸν
ῖον οὐ φαύλως ἀγωνισάμενον. εἰσέρχεται οὖν ὅλος m)
αμπόμενος τῷ χρυσῷ, καὶ τοῖς σμαράγδοις, καὶ βη-
ις, καὶ ὑακίνθοις· καὶ ἡ πορφύρα δὲ ἐνέπρεπε τῆς
τος, ἡ μεταξὺ τοῦ χρυσοῦ διεφαίνετο. τούτοις ἅπασι
ιπλήξας τὸ θέατρον, καὶ θαυμαστῆς ἐλπίδος ἐμπλή-
τοὺς θεατὰς, ἐπειδή ποτε καὶ ᾆσαι καὶ κιθαρίσαι
ως ἔδει, ἀνακρούεται μὲν ἀνάρμοστόν τι, καὶ ἀσύν-
ν, ἀποῤῥήγνυσι δὲ τρεῖς ἅμα χορδὰς, σφοδρότερον
δέοντος ἐμπεσὼν τῇ κιθάρᾳ, ᾄδειν δὲ ἄρχεται ἀπό-
όν τι, καὶ λεπτὸν, ὥςτε γέλωτα μὲν πάντων γενέσθαι
θεατῶν· τοὺς ἀθλοθέτας δὲ ἀγανακτήσαντας ἐπὶ τῇ

καὶ] „omisit *Fl.*“ l) ἐντετορευμένων] ἐντετορνευμένων
954. et 3011. quod magis placuit *Belino*, mihi vero ad om-
nem citharae descriptionem minus quadrare videtur. m) ὅλος]
„ὅλως J. et V. 2. Prius reliquae.“ Vid. Aduot.

ipsam *fecerat* admiran-
opus, pulchritudine et
io, ex auro totam soli-
sigillisque et gemmis
is ornatam, cum Musae
: alia et Apollo et Or-
us insculpti essent: in-
videntibus miraculum.
ı vero tandem aliquando
sset dies certaminis,
erant, quorum media
ndi sors exiit Evangelo,
uidem post Thebanum
spin, qui non male cer-
rat. Ingreditur ergo,
relucens totus, et
agdis, et beryllis, at-
hyacinthis. Decora
ue vestimenti purpura,

inter aurum interlucens. His omnibus cum ante perculisset theatrum, et admirabili exspectatione spectatores implevisset, ac tandem canere etiam et citharam pulsare omnino oporteret: pulsare incipit inconcinnum quiddam et incongruum; abrumpit autem chordas simul tres, vehementius justo in citharam dum irruit; incipitque cantare adeo alienum quiddam a Musis atque extenuatum, ut risus spectatorum omnium cooriretur, praesides autem certaminis, indigne ferentes hominis audaciam, fla-

p. 108. τόλμη, μαστιγώσαντας αὐτὸν, ἐκβαλεῖν τοῦ θεάτρου
καὶ γελοιότατος ὤφθη δακρύων ὁ χρυσοῦς Εὐάγγε
ὑπὸ τῶν μαστιγοφόρων συρόμενος διὰ μέσης τῆς
καὶ τὰ σκέλη καθῃματωμένος ἐκ τῶν μαστίγων,
p. 109. λέγων χαμόθεν τῆς κιθάρας τὰς σφραγῖδας n) (ἐξ
πεσοῦν γάρ, κἀκείνης ξυμμαστιγουμένης o) αὐτῷ.)
δὲ ἐπισχὼν μετ' αὐτὸν Εὔμηλός τις Ἠλεῖος εἰς
κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχων, ξυλίνους δὲ κόλλοπας
κειμένην· ἐσθῆτα δὲ καὶ μόγις σὺν τῷ στεφά
δραχμῶν ἀξίαν· ἀλλ' οὗτός γε ᾄσας δεξιῶς, καὶ κι
κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης, ἐκράτει, καὶ ἀνεκη
καὶ τοῦ Εὐαγγέλου κατεγέλα, μάτην ἐμπομπεύσα
κιθάρᾳ, καὶ ταῖς σφραγῖσιν ἐκείναις. καὶ εἰπεῖν γε
πρὸς αὐτόν· ὦ Εὐάγγελε, σὺ μὲν χρυσῆν δάφνην
σαι, πλουτεῖς γάρ, ἐγὼ δὲ ὁ πένης τὴν Δελφική
τοῦτό γε μόνον ὤνησο q) τῆς σκευῆς, ὅτι μηδ' ἐλ

n) σφραγῖδας] Correxi vulgatum σφραγίδας ad σφρα
et 10. Cf. Alex. c. 20. Varr. Lectt. Non magis sibi
cianus constiterat locis Philops. c. 24. et 38. e vulgata
Producendam autem esse mediam syllabam arguit J
c. 33. senarius a verbo σφραγῖδα incipiens. o) ξυμ
γουμένης] „ζυμμαστιγουμ. male B. 1." p) κόλ
„recte Edd. praeter J. et V. 2. quae κόλλωπας."
etiam A. 2. q) ὤνησο] „ὠνήσω Schol." Vid. Adno

gris caesum theatro ejicerent. Quo quidem tempore maxime ridiculus visus est aureus ille Evangelus, qui ploraret tractus a virgatoribus per mediam scenam, cruenta a flagellis crura habens, humi colligens sigilla citharae, quae exciderant scilicet, cum vapularet una cum ipso etiam cithara. Parvo autem post illum intervallo, Eumelus aliquis intrat Eliensis, citharam habens veterem, cujus lignei essent verticilli, vestem vero vix cum ipsa corona

drachmis decem dign
hic, qui dextre ca
et lege artis tracta
tharam, vicit, et pr
ornatus est, et
Evangelum, frustr
placentem cithara i
et sigillis, ac dixi
fertur, *Tu quidem,*
gele, aurea lauro cir
quippe dives: ego ve
perculus Delphica.
illum solum tui ap
fructum tibi. habe
es), *quod, neque m*
quoquam te victum
discedis, sed exosus c

ἤττη ἀπέρχῃ, ἀλλὰ μισούμενος πρόσέτι διὰ τὴν p. 109.
ρου ταύτην καὶ περιττὴν r) τρυφήν. περὶ s) πόδα
αὶ Εὐάγγελος οὗτος, παρ᾽ ὅσον σοί γε οὐδ᾽ ὀλίγον
ῦ γέλωτος τῶν θεατῶν. Οὐκ ἄκαιρον δ᾽ ἂν γένοι-
Λέσβιον μῦθόν τινα διηγήσασθαί σοι πάλαι γενό- 11
Ὅτε τὸν Ὀρφέα διεσπάσαντο αἱ Θρᾷτται, φασὶ
αλὴν αὐτοῦ σὺν τῇ λύρᾳ εἰς τὸν Ἕβρον ἐμπεσοῦ-
βληθῆναι t) εἰς τὸν Μέλανα κόλπον *), καὶ ἐπιπλεῖν
εφαλὴν τῇ λύρᾳ u), τὴν μὲν ᾄδουσαν θρῆνόν τινα
Ὀρφεῖ, ὡς λόγος x), τὴν λύραν δὲ αὐτὴν ὑπηχεῖν
μων ἐμπιπτόντων ταῖς χορδαῖς· καὶ οὕτω μετ᾽ ᾠδῆς p. 110.
χθῆναι τῇ Λέσβῳ· κἀκείνους ἀνελομένους τὴν μὲν
καταθάψαι, ἵναπερ νῦν τὸ Βακχεῖον αὐτοῖς ἐστι·
αν δὲ ἀναθῆναι εἰς τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ ἱερὸν, καὶ
ύ γε σώζεσθαι αὐτήν. Χρόνοι δὲ ὕστερον Νέανθον 12
ν Πιττακοῦ τοῦ τυράννου ταῦτα ὑπὲρ τῆς λύρας
όμενον y), ὡς ἐκήλει z) μὲν καὶ θηρία, καὶ φυτὰ,

περιττὴν] absunt ab Gorl. s) περὶ] „Ita bene Ald. Hag. Par. B. 1. (et 3.) Salm. Παρὰ Fl. L. et marg. A. 1.“ μβληθῆναι] ἐκβληθῆναι Gorl. u) εἰς τὸν Ἕβρον — λύρᾳ] „Haec et seqq. a λύρᾳ ad λύρᾳ desunt in Fl.“ Μέλανα κόλπον] Sic e vers. Gesneri, e conj. Belini et icis Gorl. lectione, praeeunte Schmiedero, scripsi pro να πόντον, quod vulgo legebatur. x) ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, λόγος] „ἐπὶ τῷ Ὀρφείῳ λόγῳ marg. A. 1.“ y) πυνθανόμενον] „Ita Fl. B. 1. (et 3.) Hag. etc. Πυθανόμενον J. et Fr. an πυθόμενον voluere.“ z) ἐκήλει] ἐκκήλει A. 2. sola per rem.

artis illam expertem supervacuam luxu-. Apprime tibi Evan-le congruit, quate-ne non curas risum orum. Neque vero estivum fuerit Les-ibi fabulam enarrare m. Cum Orpheum e mulieres discer-:, caput illius una yra in Hebrum de- in sinum Melana r esse, ajunt; atque e caput lyrae, ca-nens, ut ferunt, threnum de Orpheo, cui lyra, ventis chordas impellentibus, suc-cinuerit, et sic cum cantu appulsam Lesbo: illosque sublatum caput sepeliisse, ubi nunc Baccheum illis est, lyram vero Apollinis in templo dedicasse, ubi diu servata sit. Interjecto tem-pore Neanthum Pittaci ty-ranni filium, qui istaec de lyra audisset, ut animalia, et plantas, et saxa demulse-rit, ac post Orphei mortem,

p. 110. καὶ λίθους, ἐμελῴδει δὲ καὶ μετὰ τὴν τοῦ Ὀρφέως συμφορὰν, μηδενὸς ἁπτομένου, πρὸς ἔρωτα τοῦ κτήματος ἐμπεσεῖν, καὶ διαφθείραντα τὸν ἱερέα μεγάλοις χρήμασι, πεῖσαι ὑποθέντα ἑτέραν ὁμοίαν λύραν, δοῦναι αὐτῷ τὴν τοῦ Ὀρφέως· λαβόντα δὲ, μεθ᾽ ἡμέραν μὲν ἐν τῇ πόλει χρῆσθαι, οὐκ ἀσφαλὲς οἴεσθαι εἶναι· νύκτωρ δὲ ὑπὸ κόλπου a) ἔχοντα, μόνον προελθεῖν εἰς τὸ προάστειον, καὶ προχειρισάμενον κρούειν καὶ συνταράττειν τὰς χορδὰς ἄτεχνον καὶ ἄμουσον νεανίσκον, ἐλπίζοντα καὶ μέλη τινὰ θεσπέσια ὑπηχήσειν τὴν λύραν, ὑφ᾽ ὧν πάντας καταθέλξειν, καὶ κηλήσειν, καὶ μακάριον ἔσεσθαι, κληρονομήσαντα b) τῆς Ὀρφέως μουσικῆς· ἄχρι δὴ ξυνελθόντας τοὺς
p. 111. κύνας πρὸς τὸν ἦχον (πολλοὶ δὲ ἦσαν αὐτόθι), διασπάσασθαι αὐτόν· ὡς τοῦτο γοῦν ὅμοιον τῷ Ὀρφεῖ παθεῖν, καὶ μόνους ἐφ᾽ c) ἑαυτὸν ξυγκαλέσαι τοὺς κύνας. ὅτεπερ καὶ σαφέστατα ὤφθη, ὡς οὐχ ἡ λύρα θέλγουσα ἦν, ἀλλὰ ἡ τέχνη καὶ ἡ ᾠδὴ, ἃ μόνα ἐξαίρετα τῷ Ὀρφεῖ παρὰ τῆς

a) κόλπου] Sic tacite *Reitz.* et recentt. cum B. 1. et 3. Sed κόλπον A. 1. et 2. cf. infra Disp. c. Hesiod. c. 2. ubi Gorl. servavit veram lectionem et cum eo *Schm.* et *Fritzsch.* Alia loca vide ad Piscat. c. 36. Tom. III p. 580. Sed mallem nunc tum illic, tum etiam Alex. c. 39. restituisse formulam vulgarem. b) μακάριον ἔσεσθαι, κληρονομήσαντα] μακάριος ἔσ. κληρονομήσας 2954. et Gorl. male. c) ἐφ᾽] „ὑφ᾽ male *Fl.*“

nemine illam tractante, cecinerit, in cupiditatem illius habendae incidisse, corruptoque magna vi pecuniae sacerdoti persuasisse, ut subjecta alia simili, Orphei sibi lyram daret. Cum vero accepisset, interdiu quidem in urbe ea uti non satis tutum putasse; noctu vero illa sinu condita solum progressum esse in locum suburbanum, eaque depromta, pulsasse et perturbasse fides adolescentem artis et Musarum expertem, qui speraret, carmina quaedam divina reddituram esse lyram, quibus delinire omnes ac mulcere cum posset, beatum se fore Musicae Orphei heredem; donec convenientes ad sonum canes, multos autem ibi fuisse, miserum laniaverint. Hactenus ergo Orphei simile fatum habuisse, ut solos in se convocaret canes. Ubi illud quidem manifestissime apparuit, non lyram fuisse, quae demulserit, sed artem et cantum, quae sola eximia Orpheo a

ις ὑπῆρχεν. ἡ λύρα δὲ ἄλλως κτῆμα ἦν οὐδὲν ἄμεινον p. 111.
ἄλλων βαρβίτων. Καὶ τί σοι τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν 13
θον λέγω, ὅπου καὶ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐγένετό τις,
τι ἐστὶν, οἶμαι, ὃς τὸν Ἐπικτήτου λύχνον τοῦ Στωϊ-
κεραμεοῦν ὄντα, τρισχιλίων δραχμῶν ἐπρίατο; ἤλπιζε
οἶμαι, κἀκεῖνος, εἰ τῶν νυκτῶν ὑπ' ἐκείνῳ τῷ λύχνῳ
γνώσκοι, αὐτίκα μάλα καὶ τὴν Ἐπικτήτου σοφίαν
ἐπικτήσεσθαι, καὶ ὅμοιος ἔσεσθαι τῷ θαυμαστῷ
ρ γέροντι. Χθὲς δὲ καὶ πρώην ἄλλος τις τὴν Πρω- 14
τοῦ Κυνικοῦ βακτηρίαν, ἣν καταθέμενος ἥλατο ἐς
ῦρ, ταλάντου κἀκεῖνος ἐπρίατο, καὶ ἔχει μὲν τὸ κει-
ν τοῦτο, καὶ δείκνυσιν, ὡς Τεγεᾶται τοῦ Καλυδωνίου
έρμα, καὶ Θηβαῖοι τὰ ὀστᾶ τοῦ Γηρυόνου d), καὶ p. 112.
ῖται τῆς Ἴσιδος τοὺς πλοκάμους. αὐτὸς δὲ ὁ τοῦ
αστοῦ κτήματος δεσπότης, καὶ αὐτόν σε τῇ ἀπαιδευσίᾳ
δελυρίᾳ ὑπερηκόντισεν. ὁρᾷς ὅπως κακοδαιμόνως διά-
ι, βακτηρίας ἐς τὴν κεφαλὴν ὡς ἀληθῶς δεόμενος.
ται γὰρ καὶ Διονύσιον τραγῳδίαν ποιεῖν φαύλως πάνυ, 15
γελοίως, ὥστε τὸν Φιλόξενον πολλάκις δι' αὐτὴν ἐς

Γηρυόνου] „Sic Fl. Fr. Ald. 1. Hag. 1. et 2. B. 1. (et 3.)
'ar. Salm. Amst." Vid. Adnot.

e contigerant. Caete-
lyra supellex erat non
r barbitis aliis. Et
Orphea tibi aut Nean-
narro, cum nostra
e fuerit, et forte ad-
it, qui Epicteti Stoici
nam fictilem tribus
marum millibus eme-
Sperabat, puto, ille
, si noctu ad illam
nam legeret, continuo
niam Epicteti admitte-
iliu per quietem, seque
em seni admirabili fu-
. Heri vero et nudius
s alius quis Cynici
i baculum, quem de-

posuerat, cum in ignem
desiliret, talento ipse quo-
que emit, et habet pignus
illud atque ostentat, ut
Tegeatae Calydonii apri
exuvias, et Geryonis ossa
Thebani, et Memphitae
cincinnos Isidis. Ipse vero
admirabilis rei dominus,
vel ipsum te inscitia atque
impuritate vicerit. Vide,
quam infeliciter te habeas,
baculo in caput [sincerum]
revera indigens. Dicitur
etiam Dionysius tyrannus
scripsisse tragoediam, male
sane et ridicule, adeo ut
saepe propter eam in Latomias

p. 112. τὰς λατομίας ἐμπεσεῖν, οὐ δυνάμενον κατέχειν τὸν γ
οὗτος τοίνυν πυθόμενος ὡς ἐγγελᾶται e), τὸ Αἰ
πυξίον, εἰς ὃ ἐκεῖνος ἔγραφε, σὺν πολλῇ σπουδῇ κτη
νος αὐτὸ f), ᾤετο ἔνθεος ἔσεσθαι, καὶ κάτοχος ἐ
πυξίου, ἀλλ᾽ ὅμως ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ μακρῷ γελο
ἔγραφεν· οἷον κἀκεῖνο τὸ Δωρικὸν, ἧκεν *) ἡ Διο
γυνὴ, καὶ πάλιν· οἴμοι, γυναῖκα χρησίμην ἀπώλεσ
p. 113. τοῦτο γὰρ ἐκ τοῦ πυξίου, καὶ τὸ, αὐτοῖς γὰρ ἐμπαι
οἱ μωροὶ βροτῶν. τοῦτο μέν γε πρὸς σὲ μάλιστα εὐσ
ἂν εἰρημένον εἴη τῷ Διονυσίῳ g). καὶ διὰ τοῦτο χρυ
16 αὐτοῦ h) ἔδει ἐκεῖνο τὸ πυξίον. Τίνα γὰρ ἐλπίδα καὶ
ἔχων εἰς τὰ βιβλία, καὶ ἀνατυλίττεις i) ἀεὶ, καὶ δ
λᾷς k), καὶ περικόπτεις, καὶ ἀλείφεις τῷ κρόκῳ,
κέδρῳ, καὶ διφθέρας περιβάλλεις, καὶ ὀμφαλοὺς ἐντι

e) [ἐγγελᾶται] „Hoc pertinaciter servant Edd. Ἤγγελτ
script. marg. J.“ f) αὐτὸ] καὶ αὐτὸς ᾤετο conj. Jac
Achill. Tat. p. 586. sq. Sed tuetur vulgatam Fr
Quaestst. p. 109. *) τὸ Δωρικὸν, ἧκεν] τὸ· Δωρὶς τ
conj. C. F. Hermann. Commentar. ad Quom. Hist.
p. 54. g) εἴη τῷ Διονυσίῳ] Sic e conj. reddiderat
quam conjecturam confirmat Gorl. omissa particula ἢ,
vulgo post εἴη inseruerant. Omittit et Schm. h) α
αὐτῷ marg. Cod. 2954. favente Belino. In eod. Cod. δ
est pro διὰ τοῦτο. i) ἀνατυλίττεις] Sic Graev. m
1. W. Gorl. et 2954. qui postremus Codex certe ἀτ
exhibet pro vulg. ἀνελίττεις. k) διακολλᾷς] διασκολλᾷ
l) ἐντιθεῖς] Sic correxi vulgatum ἐντίθεις, pro quo i
est ἐντίθης, ut Guyet. voluerat. Vid. Adnot.

tumias inciderit Philoxenus, qui risum continere non posset. Hic ergo derideri se audiens, pugillares Aeschyli, in quibus ille scribere solitus fuerat, studiose emit, futurum ratus, ut divino quodam ad poëticen studio inde animaretur. Verum enimvero in illis ipsis *tabellis* longe etiam magis ridicula scripsit, quale illud Doricum, *Advenit Dionysii mulier:* et illud, *Hei conjugem quam commodam deperdidi!* nam istuc de pugillaribus: et *Stulti sibi illudunt mortalium.* Atque ho
dem apte dictum in
deri potest a Dionys
propter hoc carmen ir
re decebat illos pugi
Qua enim ipse spe de
concepta, eos volvis se
et glutinas, et circun
et croco cedroque in
et pelles circumdas,
ponis umbilicos, que
vero fructum illorum

τί m) ἀπολαύσαιν αὐτῶν; πάνυ γοῦν ἤδη βελτίων p. 113.
γσαι διὰ τὴν ὠνὴν, ὃς τοιαῦτα n) μὲν φθέγγῃ . . .
ν δὲ τῶν ἰχθύων ἀφωνότερος εἶ; βιοῖς δὲ, ὡς οὐδ᾽
καλόν· μῖσος δὲ ἄγριόν, φασι o), παρὰ πάντων
ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ· ὡς εἰ τοιούτους ἀπειργάζετο τὰ
ι, φυγῇ φευκτέον ἂν ἦν ὅτιπορρωτάτω p) ἀπ᾽ αὐτῶν. p. 114.
δὲ ὄντοιν, ἅττ᾽ ἂν παρὰ τῶν παλαιῶν τις κτήσαιτο, 17
τε δύνασθαι, καὶ πράττειν τὰ δέοντα ζήλῳ τῶν
ων, καὶ φυγῇ τῶν χειρόνων· ὅταν μήτε ἐκεῖνα, μήτε
φαίνηταί τις παρ᾽ αὐτῶν ὠφελούμενος, τί ἄλλο,
ς μυσὶ διατριβὰς ὠνεῖται, καὶ ταῖς τίλφαις οἰκήσεις,
λῃγὰς ὡς ἀμελοῦσι τοῖς οἰκέταις; Πῶς δὲ οὐ κἀκεῖνο 18
ὸν, εἴ τις ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντά σε βιβλίον ἰδὼν (ἀεὶ
πάντως ἔχεις), ἔροιτο, οὗ τινος, ἢ ῥήτορος, ἢ ξυγ-
έως, ἢ ποιητοῦ ἐστι; σὺ δὲ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς εἰδὼς,
ς q) εἴποις τοῦτό γε· εἶτα ὡς φιλεῖ τὰ τοιαῦτα ἐν

ὡς δή τί] Sic, monente *Fritzschio* Quaestst. p. 134. re-
ripsi pro vulg. ὡς δή τι. n) ὃς τοιαῦτα] *Bel.* et legi
ssit et ipse interpretatus est sic: — διὰ τὴν ὠνήν; οὐ τοιαῦτα
ἂν φθέγγῃ. perversissime. o) φασι] „Sic J. *Par.* aliaeque
ασὶ *Fl.*" p) ὅτιπορρωτάτω] ὅτι πορρ. duabus vocibus
. 1. et 3. q) πρᾴως] ῥᾴως vult *Bel.* et deinceps εἴποις ἄν.
πρᾴως jota, olim omissum, cum *Schm.* subscripsi, ut con-
aret sibi *Lucianus*.

Nempe melior omnino psa illa emtione factus qui sic dicas, *ut libri ipiunt?* Quin piscibus mutus es. Vivis au- ut neque dicere hone- sit, sed *immane*, ut roverbio est, *odium* am sustines propter ritatem. Itaque si ta- ibri efficerent, curri- quam longissime fu- am ab illis erat. Cum duo fere sint, quae a bus parare sibi possit , ut et dicere possit, cere, quae oportet, orum aemulatione, et fuga deteriorum: si neque istuc, neque hoc utilitatis percepisse aliquem inde ap- pareat, quid aliud, quam exercitationes muribus pa- rabit, aut habitacula blattis, aut servis plagas, tanquam istorum negligentibus? Quomodo vero turpe esse illud negabis, si quis te videns in manu librum ha- bere (semper autem om- nino habes aliquem), inter- roget, cujus aut oratoris, aut historici, aut poëtae sit? tu vero, qui ex titulo noris, placide illud certe respon- deas: deinde vero, ut solent

p. 114. ξυνουσίᾳ προχωρεῖν ἐς μῆκος λόγων, ὁ μὲν ἐπαινοῖ r)
ἢ αἰτιῷτο τῶν ἐγγεγραμμένων, σὺ δὲ ἀποροίης, καὶ μ
ἔχοις εἰπεῖν, οὐκ εὔξῃ τότε χανεῖν σοι τὴν γῆν,
19 σεαυτοῦ ὁ Βελλεροφόντης s) περιφέρων τὸ βιβλίον; Δ
τριος δὲ ὁ Κυνικὸς, ἰδὼν ἐν Κορίνθῳ ἀπαίδευτόν
βιβλίον κάλλιστον ἀναγιγνώσκοντα, τὰς Βάκχας t), οἱ
τοῦ Εὐριπίδου, κατὰ τὸν ἄγγελον δὲ ἦν τὸν διηγούμ
τὰ τοῦ Πενθέως πάθη, καὶ τὸ τῆς Ἀγαυῆς u) ἔ
ἁρπάσας διέσπασεν αὐτὸ, εἰπὼν, Ἄμεινόν ἐστι τῷ Πε
p. 115. ἅπαξ σπαραχθῆναι ὑπ' ἐμοῦ, ἢ ὑπὸ σοῦ πολλάκις. ζι
δὲ ἀεὶ πρὸς ἐμαυτὸν, οὔπω καὶ τήμερον εὑρεῖν δεδύνη
τίνος ἕνεκα τὴν σπουδὴν ταύτην ἐσπούδακας περὶ
ὠνὴν τῶν βιβλίων· ὠφελείας μὲν γὰρ, ἢ χρείας τῶν

r) ἐπαινοῖ] ἐπαινεῖ ac deinde αἰτιᾶτο — ἀπορεῖς — ἔχεις *Bel.* quippe non videns, protasin, ab εἴ τις etc. suspe[i] pertinere usque ad verba οὐκ εὔξῃ etc. s) τὴν γῆν, [:] σεαυτοῦ ὁ Βελλ.] Ita haec correxi ad locum, qui ejusdem est sententiae, Pro Merc. Cond. c. 5. recte mo *Fritzschio* Quaestst. p. 158. ante quem tamen jam inte[r] ctionem emendaverat *Jacobsius*. Olim scilicet legebatur γῆν κατὰ σεαυτοῦ, ὡς ὁ Βελλ. Verum ὡς omittit *Gorl.* I in *Coll.* ita ordinata leguntur: οὐκ εὔξῃ τὴν γῆν χανεῖν σοι Ceterum post haec et sequentem narratiunculam *Wiela* suspicatur nonnulla excidisse, quibus facilius haec in[t] necterentur. Quid vero, si haec verba: Δημήτριος — πολ quum omnino male etiam cum sqq. cohaereant, alienc inserta putes? Quamquam ejus generis saltus non s[e] perhorruit auctoris ingenium. t) Βάκχας] „Βάπτας *Fl.* quod tamen et adscriptum marg. A. 1.“ u) Ἀγαυῆς] ὑῆς B. 3.

talia in consuetudine familiari ad longos sermones procedere, ille laudet aliquid, aut vituperet de his, quae ibi scripta sunt; tu vero consilii inops non habeas, quod dicas: non tibi tum dehiscere tellurem optabis, qui librum contra te, ut *literas* Bellerophontes, circumferas? Cynicus Demetrius cum videret Corinthi indoctum quendam, qui librum legeret pul-

cherrimum, Bacchas, [
Euripidis, esset auten
ea parte fabulae, ubi
tius Penthei factum ens
et opus Agavae; ra
librum discerpsit, di
Melius est Pentheo se
me lacerari, *quam*
saepe. Diu autem m
apud me quaerens,]
nondum reperire po
cujus rei caussa tantum
dii in emendis libris c
ces. Utilitatis enim aut

πτῶν, οὐδ' ἂν οἰηθείη τις τῶν καὶ x) ἐπ' ἐλάχιστόν εἰ p. 115.
δότων. οὐ μᾶλλον, ἢ φαλακρὸς ἄν τις πρίαιτο κτένιον y),
κάτοπτρον ὁ τυφλὸς, ἢ ὁ κωφὸς αὐλητὴν, ἢ παλλακὴν
εὐνοῦχος, ἢ ὁ ἠπειρώτης κώπην, ἢ ὁ κυβερνήτης ἄρο-
τρον. ἀλλὰ μὴ z) ἐπίδειξιν πλούτου σοι τὸ πρᾶγμα ἔχει,
καὶ βούλει τοῦτο ἐμφῆναι ἅπασιν, ὅτι καὶ εἰς τὰ μηδὲν
σοι χρήσιμα, ὅμως ἐκ πολλῆς τῆς περιουσίας ἀναλίσκεις;
καὶ μὴν ὅσα γε κἀμὲ a) Σύρον ὄντα b) εἰδέναι, εἰ μὴ
αὐτὸν φέρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις παρ-
ενέγραψας, ἀπολώλεις ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἤδη, καὶ ἀγορὰν
προὐτίθεις τῶν βιβλίων. Λοιπὸν οὖν δὴ c) ἐκεῖνο πεπει- 20
σμένος d) ὑπὸ τῶν κολάκων, ὡς οὐ μόνον καλὸς εἶ e),
καὶ ἐράσμιος, ἀλλὰ σοφὸς, καὶ ῥήτωρ, καὶ συγγραφεὺς,
οἷος οὐχ ἕτερος f), ὠνεῖσθαι τὰ βιβλία, ὡς ἀληθεύοις g)

x) καὶ] vulgo omissum inseruerunt *Bipp.* monente *Belino* e 2954. et 3011. Secutus et *Schm.* y) κτένιον] „κτένας *Fl.*" Sic etiam Gorl. et 2954. z) μὴ] πῆ conj. *Sol.* Vid. Adnot. a) κἀμὲ] „non habet *Fl.*" b) Σύρον ὄντα] εὑρόντα 2954. c) δὴ] „restitui ex L. et *Fl.* Δεῖ Edd. cett. male." d) πεπεισμένος] Sic Gorl. 2954. et 3011. pro vulg. πεπεισμένον. Mox: ὅς ποτε κἀκεῖνο ἐπείσθης. Et sic fere dici solet, ubi agitur de persona, quae ad credendum aliquid adducatur. e) εἶ] „εἶναι *Fl.* et marg. A. 1." Suspicor suppositam alteram syllabam e sequente copula. f) οὐχ ἕτερος] „Sic pleraeque recte. Οὐδέτερος Schol. Οὐδ' ἕτερος *Fl.*" cum *Fl.* faciunt Gorl. 2954. et 3011. g) ὡς ἀληθεύοις] „ὡς εἰ ἀληθεύοις marg. A. 1."

ujusquam ex illis perci-
piendi caussa *fieri*, nemo
putaverit, qui vel minimam
rei notitiam habuerit; non
magis, quam calvus pecti-
nem emerit, aut speculum
caecus, aut surdus tibici-
nem, aut pellicem castratus,
at mediterraneus remum,
at aratrum gubernator.
Verum ostentationem forte
divitiarum ea res habet, et
hoc vis declarari omnibus,
in ea etiam, quae nullam
tibi utilitatem afferant, ta-
men de multa illa affluentia
aliquid impendere? Verum
enimvero, quantum ego
etiam, Syrus homo, scire
potui, nisi te ipse in illas
senis istius tabulas per frau-
dem inscripsisses, jam per-
isses fame, et auctionem
librorum tuorum proposuis-
ses. Relinquitur nempe illud,
te inductum ab adulatoribus,
uti credas, non modo pul-
chrum te esse atque amabi-
lem, sed doctum, atque
oratorem, et historicum,
qualis nemo alius, libros
emere ideo, ut laudes illo-

p. 115. τοὺς ἐπαίνους αὐτῶν. φασὶ δέ σε καὶ λόγους ἐπιδείκνυσθαι
αὐτοῖς ἐπὶ δείπνῳ, κἀκείνους χερσαίων βατράχων δίκην
διψῶντας, κεκραγέναι *h*), ἢ μὴ *i*) πίνειν, ἢν μὴ διαῤῥα-
γῶσι βοῶντες. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ῥᾷστος εἶ τῆς ῥινὸς
ἕλκεσθαι, καὶ πιστεύεις αὐτοῖς ἅπαντα, ὅς ποτε κἀκεῖνο
p. 116. ἐπείσθης, ὡς βασιλεῖ τινι ὡμοιώθης *k*) τὴν ὄψιν, καθά-
περ ὁ ψευδαλέξανδρος, καὶ ψευδοφίλιππος ἐκεῖνος κναφεὺς,
καὶ ὁ κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν ψευδονέρων, καὶ εἴ τις
21 ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος *l*) τεταγμένων. Καὶ τί θαυμα-
στὸν, εἰ τοῦτο ἔπαθες, ἀνόητος καὶ ἀπαίδευτος ἄνθρω-
πος, καὶ προήεις ἐξυπτιάζων, καὶ μιμούμενος βάδισμα,
καὶ σχῆμα, καὶ βλέμμα ἐκείνου, ᾧ σεαυτὸν εἰκάζων ἔχαι-
ρες, ὅπου καὶ Πύῤῥον φασὶ τὸν Ἠπειρώτην τὰ ἄλλα
θαυμαστὸν ἄνδρα, οὕτως ὑπὸ κολάκων ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ ποτὲ
διαφθαρῆναι, ὡς πιστεύειν ὅτι ὅμοιος ἦν Ἀλεξάνδρῳ
ἐκείνῳ; καίτοι τὸ τῶν Μουσικῶν τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν *m*)

h) κεκραγέναι] Sic *Schm.* e *Fl.* et Codd. Gorl. 2954. et 3011. pro vulg. ἐκκεκραγέναι. i) ἢ μὴ] καὶ μὴ conj. *Guyet.* Vid. Adnot. k) ὡμοιώθης] „ὡμοιωθεὶς *Fl.*" l) τὸ ψεῦδος] τοῦ ψεύδους corrigi voluit *Bel.* Sed vide Adnott. m) τὸ τῶν Μουσικῶν τοῦτο· δὶς διὰ πασῶν] „Sic redditum Luciano ex L. et V. 2. quae δὶς tantum omisit. Cett. male: τῶν Μυσῶν τοῦτο, διὰ πάντων."

rum asseras. Ajunt vero, te illis recitare in conviviis, atque illos terrestrium ranarum instar prae siti clamare, aut non bibere, nisi dirumpantur clamoribus. Nescio enim quomodo opportunus es, qui naso ducaris, et credas illis omnia; qui aliquando illud etiam persuaderi tibi passus sis, regi te cuidam similem vultu esse, sicut commenticius ille Alexander, et fullo ille Pseudo-Philippus, et qui proavorum nostrorum memoria fuit, simulatus Nero, et si quis alius praefixam suo nomini mendacii notam gerit. Et quid mirum, si hoc tibi usu venit, dementi atque indocto homini, si processisti supina cervice, incessum imitatus, et habitum, et vultum illius, cui assimilare te gaudebas; cum etiam Pyrrhum narrent Epirotam, admirabilem alioquin virum, adeo quondam ab adulatoribus, quantum ad similitudinis judicium, corruptum, ut Alexandro se illi similem putaret: cum tamen ea res, quantum Mu-

ῆγμα ἦν· εἶδον γὰρ καὶ τὴν τοῦ Πύῤῥου εἰκόνα, p. 116.
ιως ἐπέπειστο ἐκμεμάχθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν
ν. ἀλλ' ἕνεκα μὲν δὴ τούτων ὕβρισταί μοι εἰς τὸν
ν, ὅτι σε εἴκασα κατὰ τοῦτο αὐτῷ. τὸ δὲ ἀπὸ τοί- p. 117.
αὶ πάνυ σοι πρέπον ἂν εἴη. ἐπεὶ γὰρ οὕτω διέκειτο
ῥος, καὶ ταῦτα ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐπέπειστο, οὐδεὶς
ῷ ξυνετίθετο, καὶ ξυνέπασχεν αὐτῷ, ἄχρι δή τις
ρίσσῃ πρεσβῦτις n) ξένη αὐτῷ τἀληθὲς εἰποῦσα
ν αὐτὸν τῆς κορύζης. ὁ μὲν γὰρ Πύῤῥος ἐπιδείξας
ικόνα Φιλίππου, καὶ Περδίκκου, καὶ Ἀλεξάνδρου,
σσάνδρου, καὶ ἄλλων βασιλέων, ἤρετο, τίνι ὅμοιος
άνυ πεπεισμένος ἐπὶ τὸν Ἀλέξανδρον ἥξειν αὐτήν·
ολὺν χρόνον ἐπισχοῦσα o), Βατραχίωνι, ἔφη, τῷ
ν· καὶ γὰρ ἦν τις ἐν τῇ πόλει Λαρίσσῃ, Βατρα-
), μάγειρος τῷ Πύῤῥῳ ὅμοιος. Καὶ σὺ δὴ ᾧ τινι 22
ν τοῖς ὀρχησταῖς συνόντων κιναίδων ἔοικας, οὐκ

εσβῦτις] Olim πρεσβύτις, ut et alibi, e. g. Tox. c. 32.
o) ἐπισχοῦσα] ἐπιδοῦσα conjecit amicus *Belini*, nar-
e ipso *Belino* Vers. Tom. IV. p. 285. in not. At cf. c. 10. in.
Βατραχίων] Addebatur vulgo ὄνομα. Sed in marg. J.
ripsit *Solan.* τοὔνομα. Recte omiserunt *Fl.* et Gorl. Unde
go expunxi. *Schm.* uncis inclusit.

illud summum in-
m, distaret. Vidi
Pyrrhi etiam imagi-
Et tamen putabat *in*
essam Alexandri for-
Sed hactenus in Pyr-
ni injurius, quod te
antum ad hanc rem,
ivi. Quod autem
, etiam tibi maxime
ret. Cum enim ita
induxisset Pyrrhus,
le se ipse crederet;
rat, quin accederet
ntentiae, et in so-
a hujus morbi veni-
ee quaedam Larissae
regrina, verum di-

cendo, ista ipsum pituita
liberavit. Pyrrhus enim,
postquam ostendisset illi
imaginem Philippi, et Per-
diccae, et Alexandri, et
Cassandri, aliorumque re-
gum, interrogabat, *cui ipse
similis esset?* persuasum
omnino habens, venturam
ad Alexandrum. At illa diu
cunctata, *Batrachioni*, in-
quit, *coquo.* Etenim erat
aliquis in urbe Larissa Ba-
trachion nomine, coquus,
Pyrrho similis. Tu sane cui
de cinaedis illis, saltatorum
libidini servientibus, similis
sis, non equidem dixerim:

p. 118. ἂν εἴποιμι· ὅτι δὲ μανίαν ἐῤῥωμένην ἔτι καὶ νῦν μαίνε δοκεῖς ἅπασιν, ἐπ᾽ ἐκείνῃ τῇ εἰκόνι πάνυ σαφῶς οὔκουν θαυμαστὸν, εἰ ἀπίθανος οὕτω ζωγράφος ὢν τοῖς πεπαιδευμένοις ἐξομοιοῦσθαι ἐθέλεις, πιστεύων τὰ τοιαῦτά σε ἐπαινοῦσι. καὶ τί ταῦτα ληρῶ; πρό γὰρ ἡ αἰτία τῆς περὶ τὰ βιβλία q) σπουδῆς, εἰ καὶ τωθείας ἐγὼ μὴ πάλαι κατεῖδον. σοφὸν γάρ, ὡς γοῦν τοῦτ᾽ ἐπινενόηκας, καὶ ἐλπίδας οὐ μικρὰς ἔχεις περ πράγματος, εἰ βασιλεὺς μάθοι ταῦτα, σοφὸς ἀνὴρ παιδείαν μάλιστα τιμῶν· εἰ δὲ ταῦτα ὑπὲρ σοῦ ἐ ἀκούσειεν, ὡς ὠνῇ βιβλία, καὶ ξυνάγεις πολλὰ, πάν
23 βραχεῖ παρ᾽ αὐτοῦ ἔσεσθαί σοι νομίζεις. Ἀλλ᾽, ὦ πύγων, οἴει τοσοῦτον μανδραγόραν κατακεχύσθαι ο ὡς ταῦτα μὲν ἀκούειν, ἐκεῖνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷος μέ ὁ μεθ᾽ ἡμέραν βίος, οἷοι δέ σοι πότοι, ὁποῖαι δὲ νι καὶ οἵοις καὶ ἡλίκοις ξυγκαθεύδεις; οὐκ οἶσθα, ὡ καὶ ὀφθαλμοὶ πολλοὶ βασιλέως; τὰ δὲ σὰ οὕτω περ ἐστιν, ὡς καὶ τυφλοῖς εἶναι καὶ κωφοῖς γνώριμα·

q) περὶ τὰ βιβλία] Vulgo περὶ τὰ τοιαῦτα βιβλ. Delevi τοιαῦτα praeeunte *Fl.* Orta videtur spuria vox e superioi sus verbis: τοῖς τὰ τοιαῦτά σε etc.

te vero furorem robustum nunc adhuc furere videri omnibus ista de imagine, illud plane scio. Non itaque mirandum est, te malum adeo pictorem eruditis videri velle similem, et his fidem habere, qui eo te nomine laudant. Et quid ista nugor? Manifesta enim caussa tui circa libros studii, licet ego prae tarditate non olim perspexerim. Sapiens enim, ut quidem putas, hoc tuum commentum est, et spes non parvas ea de re concepisti, si Imperator ista audiat, vir sapiens, et in honore habens

eruditionem maximc vero ista de te ille ε ut emas libros, et coı multos, brevi te teı ab ipso impetraturum omnia. Sed putasne pudice, tam copiose mandragora perfusun haec quidem audiat, ı vero idem, qualis sit vita tua, quales tuae tiones, quae noctes, qualibus et cujus aeta minibus cubes? Nesci tas esse aures, oculo multos? Tua autem ita sunt aperta, ut etiam atque surdis in rint. Si enim vocem

κὶ φθέγξαιο μόνον, εἰ γὰρ καὶ r) λουόμενος ἀποδύσαιο, p. 118.
ἄλλον δὲ μὴ ἀποδύσῃ, εἰ δοκεῖ s), οἱ δ᾽ οἰκέται μόνον ἢν
κοδύσωνταί σου, τί οἴει, μὴ αὐτίκα ἔσεσθαι πάντα σου
φόδηλα τὰ τῆς νυκτὸς ἀπόῤῥητα; εἰπὲ γοῦν μοι καὶ τόδε,
ἰ Βάσσος t) ὁ ὑμέτερος ἐκεῖνος σοφιστὴς, ἢ u) Βάταλος p. 119.
αὐλητὴς, ἢ ὁ κίναιδος Ἡμιθέων ὁ Συβαρίτης, ὃς τοὺς
αυμαστοὺς ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὡς χρὴ λεαίνε-
σθαι x), καὶ παρατίλλεσθαι, καὶ πάσχειν, καὶ ποιεῖν
κεῖνα, εἰ τούτων τις νυνὶ λεοντῆν περιβαλλόμενος, καὶ
ὁπαλον ἔχων βαδίζοι, τί οἴει φαίνεσθαι τοῖς ὁρῶσιν;
Ἡρακλέα εἶναι y) αὐτόν; οὔκ, εἴ γε μὴ z) χύτραις λημῶν-
τες τυγχάνοιεν. μυρία γάρ ἐστι τὰ ἀντιμαρτυροῦντα τῷ
χήματι, βάδισμα, καὶ βλέμμα, καὶ φωνὴ, καὶ τράχηλος

r) καὶ] „neglexit *Fl.*" s) δοκεῖ] „*Δοκοῖ* J. sola." cum sola A. 2. t) Βάσσος] *Βύστας* conj. *Schm.* e Pseudol. c. 3. Sed vid. not. u) ἢ] Vulg. *καί.* Sed *ἤ.* 3011. *ἢ καὶ* 2954. x) λεαίνεσθαι] Sic vulgatum *μαίνεσθαι* correxi, conspirantibus complnribus viris doctis, ut *Markland.* ad *Max. Tyr.* p. 659. *Jacobs.* aliquoties prolata sententia, ut in Additamm. Animadvv. ad *Athenaeum* p. 110. denique *Seagero* Diar. Class. Vol. XIX. p. 27. Sed *Belinus*, quem offenderet inutilis, qui ipsi videbatur in *λεαίνεσθαι* et *παρατίλλεσθαι* inesse, pleonasmus, maluit *μιαίνεσθαι.* At cf. Cynic. v. 14. quem locum suppeditavit *Seager.* Ceterum etiam *Jacobo* ad Toxar. p. 150. vox *μαίνεσθαι* videbatur corrupta esse; addit tamen: „nisi *ἐπίτασιν τῆς ἐπιθυμίας* eadem significatam esse velis, ut Pseudol. 21. Diall. Merr. VIII, 3. vid. *Spanhem.* ad *Callimach.* Hymn. in Cer. 30." At locorum *Luciani* collatorum diversam esse indolem, patebit, opinor, accuratius conferenti. y) εἶναι] *τῶν*, B. 3. miro errore. z) μὴ] Sic necessario correxi antiquum errorem *καὶ*, notante *Fritzschio* Quaestst. p. 202.

mittas, si enim exuaris in balneo; quin, ne exuaris ipse, si videtur, si servi modo tui exuantur: quid putas? nonne statim manifesta futura tuarum secreta noctium? Dic igitur mihi hoc etiam, si vester ille, Bassus, Sophista, aut Batalus tibicen, aut cinaedus Sybaritanus Hemitheon, qui nobiles illas leges vobis scripsit, quomodo laevigari, velli, pati et agere ista deceat; si, inquam, illorum aliquis leonina pelle indutus, cum fusti ambulet; quid visum iri putas spectantibus? Herculemne illum esse? Non, nisi forte totas ollas lippiant. Sexcenta enim sunt, quae testimonium adversus illum habitum perhibeant, incessus, conjectus oculorum, et vox, et cervix infracta, et

p. 119. ἐπικεκλασμένος, καὶ ψιμύθιον, καὶ μαστίχη, καὶ φῦκος,
οἷς ὑμεῖς κοσμεῖσθε, καὶ ὅλως, κατὰ τὴν παροιμίαν,
θᾶττον ἂν πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης κρύψειας, ἢ ἕνα
κίναιδον. εἶτα ἡ λεοντῆ μὲν τὸν τοιοῦτον οὐκ ἂν ἔκρυψε·
σὺ δ᾽ οἴει λήσειν a) σκεπόμενος b) βιβλίῳ; ἀλλ᾽ οὐ δυνατόν.
προδώσει γάρ σε, καὶ ἀποκαλύψει τὰ ἄλλα ὑμῶν γνωρίσ-
24 ματα. Τὸ δ᾽ ὅλον, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, ὅτι τὰς ἀγαθὰς
ἐλπίδας οὐ παρὰ τῶν βιβλιοκαπήλων δεῖ ζητεῖν, ἀλλὰ παρ᾽
αὑτοῦ c), καὶ τοῦ καθ᾽ ἡμέραν βίου λαμβάνειν. σὺ δ᾽ οἴει
συνήγορον κοινὸν καὶ μάρτυρα ἔσεσθαί σοι τὸν Ἀττικὸν
καὶ Καλλῖνον τοὺς βιβλιογράφους; οὐκ d), ἀλλ᾽ ὠμούς
p. 120. τινας ἀνθρώπους ἐπιτρίψαντάς e) σε, ἣν οἱ θεοὶ ἐθέλωσι,
καὶ πρὸς ἔσχατον πενίας ξυνελάσοντας· δέον ἔτι νῦν σω-
φρονήσαντα f) ἀποδόσθαι μέν τινι τῶν πεπαιδευμένων τὰ
βιβλία ταῦτα, καὶ σὺν αὐτοῖς τὴν νεόκτιστον g) ταύτην
οἰκίαν· ἀποδοῦναι δὲ τοῖς ἀνδραποδοκαπήλοις μέρος γοῦν
25 ἀπὸ πολλῶν τῶν ὀφειλομένων. Καὶ γὰρ κἀκεῖνα περὶ δύο

a) λήσειν] λύσειν B. 1. et 3. b) σκεπόμενος] „σκεπτόμενος male *Fl.*“ c) αὑτοῦ] Sic *Reitz.* et recentt. pro vulg. αὐτοῦ. d) οὐκ] „omittit *Fl.*“ e) ἐπιτρίψοντάς] „ἐπιτρίψοντά *Fl.*“ f) σωφρονήσαντα] „Ita dedit *Solanus* ex *Fl.* Habet et *Salm.* Σωφρονίσαντα B. 1. J. *Par.* Σωφονίσαντα *Hag.*“ Eadem variatio, quamquam in oppositum finem, est Abdic. c. 15. g) νεόκτιστον] „νεόκτητον *Fl.* sola.“

cerussa, et mastiche, et fucus, quibus vos ornamini. Et omnino facilius, quod est in proverbio, quinque sub axilla elephantos tegas, quam unum cinaedum. Tum leonina talem non tegat: tu vero speras futurum, uti libro tectus delitescas? Sed fieri id quidem non potest. Prodent enim te ac detegent reliqua indicia vestra. Quod caput est, ignorare mihi videris, bonas spes non a bibliopolis esse petendas, sed a se ipso unicuique, atque a quotidiana vita sua, sumendas. Tu vero putas advocatum tibi communem testemque futurum Atticum et Callinum librarios? Non; sed crudeles quosdam homines, qui te obterent, ubi Dis visum erit, et ad extremum paupertatis adigent; qui debebas vel nunc ad sanitatem revocatus vendere eruditorum alicui libros istos, et cum his recens aedificatam illam domum, ac reddere mangonibus partem certe de multis, quae illis debentur. Etenim in duobus istis studiosissime

ταῦτα h) δεινῶς ἐσπούδασας, βιβλίων τε τῶν πολυτελῶν p. 120.
ωνήσειν, καὶ μειρακίων τῶν ἐξώρων, καὶ ἤδη καρτερῶν
ωνήν, καὶ τὸ πρᾶγμά σοι πάνυ σπουδάζεται, καὶ θηρεύε-
ις. ἀδύνατον δὲ πένητα ὄντα, πρὸς ἄμφω διαρκεῖν. σκόπει
οίνυν, ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλή. ἀξιῶ γάρ σε ἀφέμενον
ῶν μηδὲν προσηκόντων, τὴν ἑτέραν νόσον θεραπεύειν,
αὶ τοὺς ὑπηρέτας ἐκείνους, ὠνῇ δ' ὅμως i), μὴ ἐπιλει-
όντων σε τῶν οἴκοθεν, μεταστέλλοιό τινας τῶν ἐλευθέρων,
ἷς ἀκίνδυνον k) ἀπελθοῦσιν, ἢν μὴ λάβωσιν ἅπαντα, ἐξα-
ορεῦσαι τὰ πραχθέντα ὑμῖν μετὰ τὸν πότον, οἷα καὶ
ρώην αἴσχιστα περὶ σοῦ διηγεῖτο ἐξελθὼν ὁ πόρνος, ἔτι
αὶ δήγματα l) ἐπιδεικνύς. ἀλλ' ἔγωγε καὶ μάρτυρας ἂν
αρασχοίμην τοὺς τότε παρόντας, ὡς ἠγανάκτησα, καὶ p. 121.
λίγου πληγὰς ἐνέτριψα αὐτῷ, χαλεπαίνων ὑπὲρ σοῦ. καὶ
άλισθ' ὅτε καὶ ἄλλον ἐπεκαλέσατο μάρτυρα τῶν ὁμοίων,
αὶ ἄλλον, ταὐτὰ καὶ λόγοις m) διηγουμένους. πρὸς δὴ

h) ταῦτα] ταὐτὰ conj. *Reitz.* Sed *Seager.* καὶ γὰρ κᾀκεῖνα ξυνάγεις· καὶ περὶ δύο ταῦτα etc. Vid. Adnot. i) ὠνῇ δ' ὅμως] ὠνεῖσθαι, ὅπως conj. et reddidit *Gesn.* Audacius *Jacobs.* καὶ τοὺς ὑπ. ἔχειν, οὓς ὠνῇ δούλους. Vid. Adnot. k) οἷς ἀκίνδυνον] Vulg. οἷς οὐδ' ἀκίνδυνον. Omisi οὖν, praeeunte *Fl.*, uncis inclusit *Schm.* Sed *Gesn.* legit οὖν. Vid. Adnot. l) δήγματα] Sic *Marcil.* *Bel.* et Cod. Gorl. pro vulg. δείγματα. Vid. Adnot. m) λόγοις] „Sic Edd. omnes. *Λοιποῖς Marcil.*“ *Οὐκ ὀλίγοις* conj. *Jacobs.* Vid. Adnot.

elaborasti, in libris magni pretii exquirendis, et in adolescentibus exoletis, jamque robustis coëmendis: eamque rem calide admodum tractas et venaris. Fieri autem non potest, ut homo pauper utrique *studio* par sis. Vide ergo, quam divina res sit consilium. Censeo enim, te, relictis, quae nihil ad te pertinent, alteri tantum morbo vacare, et illius ministros pretio emere; ne, deficientibus servis, liberos homines arcessas, quibus nempe non *aeque ac servis* periculosum, nisi acceperint omnia, eliminare ea, quae post compotationem a vobis fiunt. Qualia nuper turpissima de te scortum illud effutiebat, qui etiam morsus ostenderet. Ac possum ego testes etiam praebere, qui tum aderant, quam indigne tulerim, et tantum non plagis hominem mulcaverim, tuam vicem nimirum iratus: praesertim cum alium quoque testem advocaret similium, et alium, eadem multis verbis enarrantes. Ad haec igitur, vir bone,

τὸν δὲ Ἀριστοφάνην καὶ τὸν Εὔπολιν ὑποδέδυκας; ἀνέγνως p. 122.
καὶ τοὺς o) Βάπτας τὸ δρᾶμα ὅλον; εἶτ' οὐδέν σου τἀκεῖ καθίκετο, οὐδ' ἠρυθρίασας γνωρίσας αὐτά; τοῦτο γοῦν καὶ μάλιστα θαυμάσειεν ἄν τις, τίνα ἀπὸ ψυχῆς p) ἔχων ἅπτει q) τῶν βιβλίων, ὁποίαις αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττεις; πότε δὲ ἀναγιγνώσκεις; μεθ' ἡμέραν; ἀλλ' οὐδεὶς ἑώρακε ποιοῦντα τοῦτο. ἀλλὰ νύκτωρ; πότερον ἐπιτεταμένος r) ἤδη ἐκείνοις; ἢ πρὸ τῶν λόγων s), ἀλλὰ καὶ πρὸ σκότους, μηκέτι μὴ τολμήσεις τοιοῦτο μηδέν; Ἄφες δὲ t) τὰ βιβλία, 28
καὶ μόνα ἐργάζου τὰ σαυτοῦ. καίτοι ἐχρῆν μηκέτι μηδ' p. 123.
ἐκεῖνα, αἰδεσθῆναι δὲ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν, καὶ ὑπὲρ τῶν γυναικῶν ἀγανακτοῦσαν, καὶ λέγουσαν·

Οὐδὲ σκότον φρίσσουσι τὸν συνεργάτην, Eurip.
Τέρεμνά τ' οἴκων μήποτε φθογγὴν ἀφῇ. Hippol. v. 417.

εἰ δὲ πάντως ἐμμένειν τῇ ὁμοίᾳ νόσῳ διέγνωσται, ἴθι u), ὠνοῦ μὲν βιβλία, καὶ οἴκοι x) κατακλείσας ἔχε, καὶ καρποῦ τὴν δόξαν τῶν κτημάτων. ἱκανόν σοι καὶ ταῦτα. προσάψῃ

o) τοὺς] Vulgo τὰς. Vid. Adnot. p) τίνα ἀπὸ ψυχῆς] τίνα ποτὲ ψυχὴν conj. *Gesn.* τίνα ἐπὶ ψυχῆς *Seager.* Vid. Adnot. q) ἅπτει] „Ἄπει *Fl.* et L. male. Prius *Ald.* J. etc. Ἅπτῃ vult *Solan.*" r) ἐπιτεταμένος] „ἐπιτεταγμένος *Fl.* sola, quod et adscivit marg. A. 1." s) λόγων] ἔργων conj. *Solan.* δόρπων *Belin.* λύχνων *Seager.* t) δὲ] „Sic Edd. omnes. Δὴ vult *Marcil.*" u) ἴθι] „bene *Fl. Fr. Hag. Par.* aliaeque. Ἴσθι male J." x) οἴκοι] „Οἶκον *Fl.*"

scis? Aristophanem et Eupolin egisti? legisti etiam fabulam totam Baptas? Tum nihil ea, quae ibi sunt, te movere, neque *in te* agnoscens illa erubuisti? Itaque vel maxime illud admiretur aliquis, quo tandem animo libros attingas? quibus illos evolvas manibus? quando illos legas? Interdiu? At nemo te vidit hoc facere. Sed noctu? Utrum, cum jam istis intentus es? An ante studia, immo ante tenebras, nihil quidquam istorum audes? Quin tu relinquis libros, et tuam solum rem agis! Quamquam nec istuc amplius oportebat, sed Euripidis illam Phaedram revereri, indignantem pro mulieribus, ac dicentem:

Tenebras nec horret ulla lecti conscias,
Vocemve, si gravis prorumpat, parietum.

Sin omnino perseverare in morbo *tibi* decretum est, abi, eme libros, et domi conclusos tibi habe, et fruere gloria possessionis. Satis tibi hoc quoque. Sed noli

p. 123. δὲ μηδέπω, μηδὲ ἀναγνῷς, μηδὲ ὑπαγάγῃς τῇ γλώττῃ παλαιῶν ἀνδρῶν λόγους, καὶ ποιήματα, μηδὲν δεινόν σε εἰργασμένα. οἶδα ὡς μάτην ταῦτά μοι λελήρηται, καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν, Αἰθίοπα σμήχειν ἐπιχειρῶ· σὺ γάρ y)
p. 124. ὠνήσῃ, καὶ χρήσῃ ἐς οὐδὲν, καὶ καταγελασθήσῃ πρὸς τῶν πεπαιδευμένων, οἷς ἀπόχρη ὠφελῆσθαι z), οὐκ ἐκ τοῦ κάλλους τῶν βιβλίων, οὐδ᾽ ἐκ τῆς πολυτελείας αὐτῶν, ἀλλ᾽
29 ἐκ τῆς φωνῆς καὶ τῆς γνώμης τῶν γεγραφότων. Σὺ δὲ οἴει θεραπεύσειν τὴν ἀπαιδευσίαν, καὶ ἐπικαλύψειν τῇ δόξῃ ταύτῃ, καὶ ἐκπλήξειν τῷ πλήθει τῶν βιβλίων, οὐκ εἰδὼς ὅτι καὶ οἱ ἀμαθέστατοι τῶν ἰατρῶν τὸ αὐτό σοι ποιοῦσιν, ἐλεφαντίνους νάρθηκας, καὶ σικυίας ἀργυρᾶς a) ποιούμενοι, καὶ σμίλας χρυσοκολλήτους· ὁπόταν b) δὲ καὶ χρήσασθαι τούτοις δέῃ, οἱ μὲν οὐδὲ ὅπως χρὴ μεταχειρίσασθαι αὐτὰ, ἴσασι. παρελθὼν δέ τις εἰς τὸ μέσον τῶν μεμαθηκότων, φλεβότομον εὖ μάλα ἠκονημένον ἔχων, ἰοῦ τἄλλα μεστὸν, ἀπήλλαξε τῆς ὀδύνης τὸν νοσοῦντα. ἵνα δὲ

y) σὺ γὰρ] σὺ δὲ γὰρ 2954. z) ὠφελῆσθαι] ὠφελεῖσθαι idem Cod. a) ἀργυρᾶς] ἀργυρὰς vulgo priores, solenni vitio. b) ὁπόταν] ὅταν 2954.

unquam illos attingere, nec lege, nec linguae *isti tuae* veterum virorum orationes et poëmata subjicito, quae nihil tibi mali fecerint. Novi equidem, frustra me ista nugatum esse, meque Aethiopem, quod est in proverbio, lavare conatum esse. Etenim tu emes, et nihil uteris, et deridebere ab eruditis, quibus utilitatem percipere satis est, non e pulchritudine librorum, neque ex magno illorum pretio, sed e sermone et sententia auctorum. Tu vero putas curari a te posse inscitiam, tegique ista opinione, percellique *posse homines* librorum multitudine; ignarus, idem, quod tu, facere etiam imperitissimos quosque medicos, qui eburneas medicamentorum capsulas, et cucurbitas argenteas sibi faciunt, et scalpra auro ferruminata; cum vero iis utendum est, illi, neque quomodo tractanda sint, norunt. At progressus in medium aliquis eorum, qui didicere, scalpellum habens probe acutum, de caetero rubigine obsitum, dolore aegrum liberat. Ut vero ridiculae magis rei tuam rationem

ιὶ γελοιοτέρῳ τινὶ τὰ σὰ εἰκάσω, τοὺς κουρέας τούτους p. 124.
ίσκεψαι, καὶ ὄψει τοὺς μὲν τεχνίτας αὐτῶν, ξυρὸν καὶ
ιχαιρίδας c), καὶ κάτοπτρον σύμμετρον ἔχοντας· τοὺς
ὲ ἀμαθεῖς καὶ ἰδιώτας πλῆθος μαχαιριδίων προτιθέντας,
ιαὶ κάτοπτρα μεγάλα, οὐ μὴν λήσειν γε διὰ ταῦτα οὐδὲν
ἰδότας. ἀλλὰ τὸ γελοιότατον ἐκεῖνο πάσχουσιν, ὅτι κείρον-
ιαι μὲν οἱ πολλοὶ παρὰ τοῖς γείτοσιν d) αὐτῶν, πρὸς δὲ p. 125.
ιὰ ἐκείνων κάτοπτρα προσελθόντες, τὰς κόμας εὐθετίζουσι.
Καὶ σὺ τοίνυν ἄλλῳ μὲν δεηθέντι χρήσειας ἂν τὰ βιβλία· 30
χρήσασθαι δὲ αὐτὸς οὐκ ἂν δύναιο. καίτοι οὐδὲ ἔχρησας
ὐδενὶ βιβλίον πώποτε, ἀλλὰ τὸ τῆς κυνὸς ποιεῖς, τῆς ἐν
τῇ φάτνῃ κατακειμένης e), ἣ οὔτε αὐτὴ τῶν κριθῶν ἐσθίει,
ὔτε τῷ ἵππῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπιτρέπει. ταῦτα, τό γε
ῦν εἶναι, ὑπὲρ μόνων τῶν βιβλίων παῤῥησιάζομαι πρὸς
ἑ, περὶ δὲ τῶν ἄλλων, ὅσα κατάπτυστα καὶ ἐπονείδιστα
ποιεῖς, αὖθις ἀκούσῃ πολλάκις.

c) *μαχαιρίδας*] „*μαχαιρίδων* marg. A. 1. W.“ Sic per errorem, ut mihi videtur, narratur in Ed. *Reitz.* Aut enim recte scriptum *μαχαιρίδων* referendum ut varia lectio ad inferius *μαχαιριδίων*, aut suo loco posita varia lectio scribenda *μαχαιρίδιον*. Et sic revera h. l. legi voluit *Pierson.* ad *Moerid.* Atticist. p. 260. cf. Adnot. d) *γείτοσιν*] *γείτωσιν* A. 1. 2. B. 1. 3. Correctum vitium in *Reitz.* et recentt. e) *κατακειμένης*] „*κειμένης Fl.*“

comparem, tonsores mihi istos considera, et videbis, eos, qui sunt in illo genere artifices, novaculam, et cultellos, et speculum modicum habere; imperitos autem atque indoctos multitudinem cultellorum exponere, et specula magna: nec tamen propterea obscurum esse, illos nihil scire. Sed illud ipsis usu venit, quod oppido ridiculum est, ut vulgo quidem homines apud vicinos illorum tondendos se curent, ad illorum vero specula accedentes, disponant comas. Quare tu quoque alii roganti commodare possis libros: ipse uti illis nequeas. Quamquam librum nemini unquam commodasti, sed facis, quod canis incumbens praesepio; quae nec ipsa edit de hordeo, neque equum edere, qui potest, patitur. Haec in praesens de solis libris libere apud te disputo: de aliis, quae despuenda et flagitiosa facis, saepe in posterum audies.

p. 125. # ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΡΑΔΙΩΣ ΠΙΣΤΕΥΕΙΝ ΔΙΑΒΟΛΗ a).

ARGUMENTUM.

Agit auctor de delatione, quippe maxima tum publicarum, tum domesticarum, rerum peste. Initio quaestionis facto ab ejus origine et caussis, cur tam facile ei credi soleat, descendit in ejus naturam, consilia, artes, opportunitates, monetque postremum, quomodo optime ei occurratur.

1 *Δεινόν γε ἡ ἄγνοια, καὶ πολλῶν κακῶν τοῖς b) ἀνθρώποις αἰτία, ὥςπερ ἀχλύν τινα καταχέουσα τῶν πραγμάτων, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀμαυροῦσα, καὶ τὸν ἑκάστου βίον ἐπηλυγά-*
p. 126. *ζουσα c). ἐν σκότῳ γοῦν πλανωμένοις πάντες ἐοίκαμεν, μᾶλλον δὲ τυφλοῖς ὅμοια πεπόνθαμεν, τῷ μὲν προςπταίοντες ἀλόγως, τὸ δὲ d) ὑπερβαίνοντες, οὐδὲν δέον, καὶ τὸ μὲν*

a) *ΔΙΑΒΟΛΗΙ*] „Bene sic *Fl.* *Διαβολῇ* etiam B. 1. *Salm.* *ΔΙΑΒΟΛΗ* male J. *Par.* *Hag.* *Ald.* *Fr.*" b) τοῖς] quod vulgo aberat, restituit *Schm.*, monente *Belino*, e 2954. et Aug. 3. c) ἐπηλυγάζουσα] Sic pro vulg. *ἐπισκιάζουσα* scripsi e certissima Scholii lectione, assentientibus etiam *Piersono* ad *Moer.* Attic. p. 164. et *Belino* in vers. d) τὸ δὲ] „Ita J. V. 2. L. et Ms. *Bär.* *Τῷδε* Edd. cett." Imo τῷ δὲ *Ald.* 1. 2. et *Bas.* 1. 3.

NON TEMERE CREDENDUM ESSE DELATIONI.

Grave sane malum ignorantia, et incommodorum plurium caussa hominibus, quae velut caliginem quandam rebus offundat, et obscuret verum, et umbram vitae uniuscujusque objiciat. Per tenebras enim oberrantibus similes sumus omnes; potius autem caecorum more affecti, partim offendimus praeter rationem, partim ultra, quam par est, progredimur, non videntes quod ante pedes

ν καὶ e) παρὰ πόδας οὐχ ὁρῶντες, τὸ δὲ πόῤῥω καὶ f) p. 126.
λυ διεστηκὸς, ὡς ἐνοχλοῦν g) δεδιότες. καὶ ὅλως, ἐφ'
ου τῶν πραττομένων οὐ διαλείπομεν τὰ πολλὰ ὀλισθαί-
. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς τραγῳδιοδιδασκάλοις h)
ας εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον i) παρέσχηται, τοὺς
κίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας, καὶ τὰ τούτοις παραπλή-
χεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων
εὕροι k) τις ἂν ὑπὸ τῆς ἀγνοίας, καθάπερ ὑπὸ τρα-
τινος δαίμονος l) κεχορηγημένα. λέγω δὴ καὶ ἐς τὰ
μὲν ἀποβλέπων, μάλιστα δὲ ἐς m) τὰς οὐκ ἀληθεῖς
τῶν συνήθων καὶ φίλων διαβολάς, ὑφ' ὧν ἤδη καὶ
ἀνάστατοι γεγόνασι, καὶ πόλεις ἄρδην ἀπολώλασι, πα- p. 127.
τὲ κατὰ παίδων ἐξεμάνησαν, καὶ ἀδελφοὶ κατὰ τῶν
νῶν, καὶ παῖδες κατὰ τῶν γειναμένων, καὶ ἐρασταὶ
τῶν ἐρωμένων. πολλαὶ δὲ καὶ n) φιλίαι συνεκόπησαν,
κοι συνεχύθησαν ὑπὸ τῆς κατὰ τὰς διαβολὰς πιθανό-

καὶ] „abest in B." παραπόδας una voce A. 1. 2. f) καὶ] terum abest in B." g) ἐνοχλοῦν] „ἐνοχλοῦντες B. male." τραγῳδιοδιδασκάλοις] „τραγῳδιδ. B. male." i) τοιοῦ-ον] „τοιοῦτο B." k) εὕροι] „εὕρῃ *Fl.*" l) τραγικοῦ τι-ος δαίμονος] Sic *Schm.* ex Aug. 2. 3. et B. pro vulg. τρ. αίμονός τινος. m) ἐς] Sic *Schm.* ex Aug. 2. pro vulg. εἰς.) καὶ] „omittit B. et mox iterum."

quod vero procul est, uge distat, tanquam tum quiddam metuen-atque in universum, in oque negotio labi mul-non intermittimus; li-nfinita jam tragoedia-scriptoribus scribenda-fabularum argumenta res praebuerit, Labda-opisque progeniem, et a similia. Pleraque fere, quae in scenam unt, mala inveniat s ab ignorantia, velut ico quodam daemone, subministrata. Dico autem istuc cum ad alia respiciens, tum maxime ad alienas a vero contra familiares atque amicos delationes: quarum opera jam et eversae domus sunt, et urbes vastatae funditus, patresque in furorem acti contra liberos, et contra fratres germani, et liberi adversus parentes, et contra amatores suos amasii. Multae vero etiam amicitiae rescissae, et confusae domus sunt ab illa calumniarum probabili spe-

2 τητος. Ἵν' οὖν ὡς ἥκιστα περιπίπτωμεν o) αὐταῖς,
p. 127. δεῖξαι βούλομαι τῷ λόγῳ, καθάπερ ἐπί τινος γ
ὁποῖόν τί ἐστιν ἡ διαβολὴ, καὶ πόθεν ἄρχεται p)
ὁποῖα ἐξεργάζεται. μᾶλλον δὲ Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος
ταύτην προὔλαβε q) τὴν εἰκόνα. καὶ γὰρ αὖ καὶ οὗτι
βληθεὶς πρὸς τὸν Πτολεμαῖον r), ὡς μετεσχηκὼς 6
τῆς συνωμοσίας ἐν Τύρῳ· ὁ δὲ Ἀπελλῆς οὐχ ἑωράκ
τὴν Τύρον, οὐδὲ τὸν Θεοδόταν, ὅςτις ἦν, ἐγίγνωσ
καθόσον ἤκουε Πτολεμαίου s) τινὰ ὕπαρχον εἶναι, τι
p. 128. τὴν Φοινίκην ἐπιτετραμμένον· ἀλλ' ὅμως τῶν ἀντι
τις Ἀντίφιλος τοὔνομα, ὑπὸ φθόνου τῆς παρὰ βασι
μῆς, καὶ τῆς κατὰ τὴν τέχνην ζηλοτυπίας, κατεῖπεν
πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, ὡς εἴη t) κεκοινωνηκὼς τῶν
καὶ ὡς θεάσαιτό τις αὐτὸν ἐν Φοινίκῃ συνεστιώμενοι
δότᾳ, καὶ παρ' u) ὅλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οὖς αὐτῷ
λογούμενον· καὶ τέλος, ἀπέφηνε τὴν Τύρου ἀπόστασι

o) περιπίπτωμεν] Sic vulgo Edd. nec non *Reitz.* l
hac notatum: „περιπίπτομεν] admisi ex *Fl.* J. περιπίπτωμ
go cum Cod. B." p) ἄρχεται] „Ἔρχεται male B. et
A. 1. W." q) προὔλαβε] προὔβαλε 2951. r) τὸν Π
μαῖον] Articulum, qui vulgo aberat, restituerunt *Bip.* et
e 2951. 3011. et Aug. 3. „Πτολεμαίου B." s) Πτολεμ
„Πτολεμαῖον B." t) εἴη] ἦν vult *Belin.* et mox ἐθ
u) καὶ παρ'] „Haec et sqq. octo verba a καὶ ad καὶ οι
Sed margini inferiori adscripta sunt."

cie. Ut igitur quam minime in illas incidamus, hoc libello, quasi in tabula quadam, ostendere volo, quale quid sit delatio, unde incipiat, quid efficiat. Quin Apelles Ephesius olim imaginem illam occupavit. Nam ipse quoque delatus fuerat apud Ptolemaeum, ut qui conjurationis illius, quam Tyri conflaverat Theodotas, socius fuisset. At neque Tyrum unquam viderat Apelles, neque, quis esset Theodotas, noverat, nisi

quatenus audierat Ptol
quendam Legatum ess
Phoenice commissa
Interim tamen aemu
aliquis, Antiphilus nc
qui invideret illi hon
quo apud regem era
artis obtrectatione,
Ptolemaeo detulerat,
omnium esset consciu
esse qui illum vide
Phoenice coenantem
Theodota, et quam di
raret convivium, capı
ipso conferentem. Bre
defecisse Tyrum et

ἦν τοῦ Πηλουσίου x) κατάληψιν ἐκ τῆς Ἀπελλοῦ συμβου- p. 128.
λῆς γεγονέναι. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος ὡς ἂν καὶ τἄλλ' οὐ 3
κάρτα y) φρενήρης τις ὤν, ἀλλ' ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ τε- p. 129.
θραμμένος, οὕτως ἐξεκαύθη καὶ συνεταράχθη πρὸς z) τῆς παραδόξου ταύτης διαβολῆς, ὥςτε μηδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενος a), μηδ' ὅτι ἀντίτεχνος ἦν ὁ διαβάλλων, μηδ' ὅτι μικρότερος ἢ κατὰ τηλικαύτην b) προδοσίαν ζωγράφος· καὶ ταῦτα, εὖ πεπονθὼς ὑπ' αὐτοῦ, καὶ παρ' ὁντινοῦν c) τῶν ὁμοτέχνων τετιμημένος, ἀλλ' οὐδὲ τὸ παράπαν, εἰ d) ἐξέπλευσεν Ἀπελλῆς ἐς e) Τύρον, ἐξετάσας, εὐθὺς ἕαδε f)

x) τὴν τοῦ Πηλουσίου] Articulum alterum, quem olim omiserant, restitui e 2956. et Aug. 3. probante *Jacobo* Quaestst. Luciann. Spec. I. p. 5. Licet ante *Τύρου* non male sit omissus. y) ὡς ἂν καὶ τἄλλ' οὐ κάρτα] Vulgo: ὡς ἂν κάρτα, καὶ τἄλλ' οὐ πάνυ φρ. et sic *Schm.* sed haud dubie corrupte. Jam in B. est: ὡς ἂν κατὰ ἄλλ' οὐ πάνυ φρ. in *Graev.* vero Cod. ὡς ἂν κάρτα ἀλλ' οὐ πάντα. Unde *Solan.* conj. ὡς ἂν καὶ τὰ ἄλλ' οὐ πάνυ φρ. adsentiente *Koenio* ad *Gregor.* Cor. p. 467. *Schäf.* Sed Aug. 3. habet: ὡς ἂν κάρτα τ' ἀλλ' οὐ πάνυ φρ. et Aug. 2. ὡς ἂν κάρτα γ' ἀλλ' οὐ πάνυ φρενήρης ὤν, omisso τις. Denique Gorl. et 3011. exhibent: ὡς ἂν κάρτα οὐ φρ. Ego, vulgatae vestigiis quam firmissime insistens, πάνυ tamen, ut manifestum glossema, ejeci, et κάρτα in hujus locum substitui. Et sic plane *Gesnerus*, nisi quod is casu, opinor, magis, quam ratione, ductus τἄλλα scripsit pro vulg. τἄλλ', in quo apostropho observando etiam Codices fere consentiunt. z) πρὸς] ὑπὸ 2954. et Aug. 3. a) λογισάμενος] „συλλογισάμενος." b) τηλικαύτην] Sic codd. B. Aug. 3. et Gorl. Vulgo τοιαύτην. c) παρ' ὁντινοῦν] „παρά τιν οὖν B." d) εἰ] ὡς εἰ vulgo. Sed ὡς, quod *Solano* et *Gesneto* redundare visum erat, vere abest ab Aug. 2. et recte omisit *Schm.* e) ἐς] Sic ex Aug. 3. *Schm.* pro vulg. εἰς. f) ἕαδε] „ἕαδε adspirat *Schol.* non Edd. nostrae." Vid. Adnot. *Τοπαράπαν* in prioribus verbis A. 1. et 2. ut solent, una voce.

...num captam de Apellis consilio, indicavit. Ptolemaeus, vir alioquin etiam non admodum prudens, sed adulationi innutritus tyrannicae, ideo ad absurdam calumniam exarsit et perturbatus est, ut nihil eorum, quae in mentem venire debebant, reputans, neque, aemulum esse delatorem, neque, minorem esse pictorem, quam qui tantam proditionem sustinere posset, eum praesertim, qui beneficio illius affectus, et omnibus artis ejusdem hominibus praelatus esset; quin neque explorato ante, navigassetne omnino Tyrum Apelles?

p. 130. μηνίειν, καὶ βοῆς ἐνεπίμπλα τὰ βασίλεια, τὸν ἀχάρ
κεκραγὼς, καὶ τὸν ἐπίβουλον, καὶ συνωμότην. καὶ εἰ
τῶν συνειλημμένων τις, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀντι
ἀναισχυντίᾳ, καὶ τὸν ἄθλιον Ἀπελλῆν κατελεήσας, ἔφ
δενὸς αὐτοῖς κεκοινωνηκέναι τὸν ἄνθρωπον, ἀπετέτμη
τὴν κεφαλὴν, καὶ παραπολελαύκει τῶν ἐν Τύρῳ κακῶν
4 δὲν αὐτὸς αἴτιος γεγονώς. Ὁ μὲν οὖν Πτολεμαῖος
λέγεται g) αἰσχυνθῆναι h) ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, ὥστε τ
Ἀπελλῆν ἑκατὸν ταλάντοις ἐδωρήσατο· τὸν δὲ Ἀντι
δουλεύειν αὐτῷ παρέδωκεν i). ὁ δὲ Ἀπελλῆς, ὧν πα
p. 131. δύνευσε μεμνημένος, τοιᾷδέ τινι εἰκόνι ἠμύνατο τὴν δ
5 λήν. Ἐν δεξιᾷ τις ἀνὴρ κάθηται, τὰ ὦτα παμμεγέθη
μικροῦ δεῖν τοῖς τοῦ Μίδου προςεοικότα, τὴν χεῖρα προτ
πόῤῥωθεν ἔτι προςιούσῃ τῇ Διαβολῇ. περὶ k) δὲ
ἑστᾶσι δύο γυναῖκες, Ἄγνοιά μοι δοκεῖ, καὶ Ὑπόλ
ἑτέρωθεν δὲ προςέρχεται ἡ Διαβολὴ, γύναιον ἐς ὑπερ
πάγκαλον, ὑπόθερμον δὲ καὶ παρακεκινημένον, οἷον

g) λέγεται] „An ἤρχετο; Coll.“ h) αἰσχυνθῆναι] Sic
e Codd. Ox. B. G. Gorl. 3011. Aug. 2. et marg. A. 1. W
μεταγνῶναι in Edd. vett. et Aug. 3. in quo tamen supra
ptum γρ. αἰσχυνθῆναι. i) παρέδωκεν] Vulg. παραδέ
minus recte. Illud habent B. et Aug. 2. in quo altero
pro αὐτῷ legitur αὐτόν. k) περὶ] παρὰ vult Seager.
mutationis non modo necessitatem, sed ne caussam qu
plane pervideo. l) δὴ] διὰ B. Gorl. 3011. Aug. 2. prav

furere statim vellet, et clamore impleret regiam, ingratum clamans, et insidiatorem, et conjuratum. Et nisi comprehensorum aliquis, indigne ferens illam Antiphili impudentiam, et miseri Apellis misericordia motus, dixisset, nihil quidquam caussae ipsi secum fuisse, capite plexus Tyriorum mala ipse luisset innocens. Ptolemaeus itaque adeo dicitur actorum pudore tactus esse, ut centum talentis donaret Apellem, et

in servitutem illi Ant
lum traderet. Apelles
tem periculi sui memo
pictura delationem illar
tus est. Ad dextram vi
det, ingentes aures ha
parum abest, quin M
auriculis similes, pr
dens manum e longi
adhuc accedenti Delat
Circa illum vero stant
lieres duae, Ignorantia
mihi videtur, et Sus
Accedit ab altera parte
latio, pulcherrima ult
dem muliercula, sed

ᾳ λύτταν, καὶ τὴν ὀργὴν δεικνύουσα· τῇ μὲν ἀριστερᾷ p. 131.
δα καιομένην ἔχουσα, τῇ ἑτέρᾳ δὲ νεανίαν τινὰ τῶν τριχῶν
ρουσα, τὰς χεῖρας ὀρέγοντα εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ μαρ-
υρόμενον τοὺς θεούς. ἡγεῖται δὲ ἀνὴρ ὠχρὸς, καὶ ἄμορφος, p. 132.
ξὺ δεδορκὼς, καὶ ἐοικὼς τοῖς ἐκ νόσου μακρᾶς κατεσκλη-
κόσι. τοῦτον γοῦν m) εἶναι τὸν Φθόνον ἄν τις εἰκάσειε.
αὶ μὴν καὶ ἄλλαι τινὲς δύο παρομαρτοῦσι n), προτρέπουσαι,
αὶ περιστέλλουσαι, καὶ κατακοσμοῦσαι τὴν Διαβολήν. ὡς
ὲ μοι καὶ ταύτας ἐμήνυσεν ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος, ἡ μὲν
Ἐπιβουλή (τις) o) ἦν, ἡ δὲ Ἀπάτη· κατόπιν δὲ ἠκολούθει
άνυ πενθικῶς τις ἐσκευασμένη, μελανείμων, καὶ κατεσπα-
αγμένη, Μετάνοια δὲ p) καὶ q) αὕτη ἐλέγετο. ἐπεστρέφετο
οὖν ἐς τοὐπίσω δακρύουσα, καὶ μετ᾽ αἰδοῦς πάνυ τὴν
Ἀλήθειαν προσιοῦσαν ὑπέβλεπεν. οὗτος r) μὲν οὖν Ἀπελλῆς p. 133.
ὸν ἑαυτοῦ κίνδυνον ἐπὶ τῆς γραφῆς ἐμιμήσατο. Φέρε δὲ s) 6
αὶ ἡμεῖς, εἰ δοκεῖ, κατὰ τὴν τοῦ Ἐφεσίου ζωγράφου

m) γοῦν] οὖν Aug. 2. et 3. Omnino abest a B. n) παρο-
μαρτοῦσι] „παρομαρτοῦσαι male B.", Μαρτυροῦσαι Schol.
cum varia lectione ὁμαρτοῦσαι. Similiter 3011. μαρτυροῦσαι, et
in marg. ὁμαρτοῦσαι. o) τις] recte Solano suspectum nolui
tamen omnino ejicere. p) δὲ] „non habet Cod. B." q) καὶ]
εἶμαι conj. Jacobs. quod sane aptius est, quam importunum
illud καὶ, quod non video, qua ratione satis concoqui, aut recte
ferri possit. r) οὗτος] Sic ex Aug. 2. pro vulg. οὕτω, quod,
etsi per se haud improbum, probiori tamen postponendum
videbatur. s) δὲ] δὴ Aug. 3. superscripto tamen δέ.

uscula, et emota, ut quae urorem atque iram osten-
t, sinistra manu accensam em gestans, altera juve- quendam trahens ca-
llis, manus caelo tenden-, testantemque Deos. ccedit vir pallidus et de-
rmis, acutum cernens, si-is eis, qui a magno mor- exaruerunt. Hunc Li-
em esse, facile aliquis jecerit. Verum aliae que duae sequuntur hor-
tes, et componentes, or-tesque Delationem. Ut vero mihi illas quoque in-
dicavit Mystagogus *atque interpres* imaginis, altera quidem Insidiarum quaedam erat, altera Fallacia. A ter-
go sequebatur lugubri quae-dam habitu, pullata, lacera: Poenitentia haec dicebatur. Respiciebat enim retrorsum lacrimans, et cum pudore omnino intuebatur accedentem Veritatem. Atque ille suum periculum pictura expressit Apelles. Age vero nos etiam, si videtur, secundum Ephesii pictoris

p. 133. τέχνην, διέλθωμεν t) τὰ προςόντα τῇ διαβολῇ, πρότε
ὅρῳ τινὶ περιγράψαντες αὐτήν. οὕτω γὰρ ἂν ἡμῖν ἡ
γένοιτο φανερωτέρα u). Ἔστι τοίνυν διαβολὴ κατηγορ
ἐξ ἐρημίας γιγνομένη, τὸν κατηγορούμενον x) λεληθυ
τοῦ μονομεροῦς ἀναντιλέκτως πεπιστευμένη. τοιαύτη
ὑπόθεσις τοῦ λόγου. τριῶν δ' ὄντων προςώπων, κα
ἐν ταῖς κωμῳδίαις, τοῦ διαβάλλοντος, καὶ τοῦ διαβα
νου, καὶ τοῦ πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίγνεται, καθ' ἕ
p. 134. αὐτῶν ἐπισκοπήσωμεν y), οἷα εἰκὸς εἶναι τὰ γιγν
7 Πρῶτον μὲν δὴ, εἰ δοκεῖ, παραγάγωμεν τὸν πρωταγω
τοῦ δράματος, λέγω δὲ τὸν ποιητὴν τῆς διαβολῆς. οὐ
δὴ z), ὡς μὲν οὐκ ἀγαθὸς ἄνθρωπός ἐστι, πᾶσιν,
γνώριμον, οὐδεὶς γὰρ, ὢν ἀγαθὸς, κακῶν αἴτιος γέν
τῷ πλησίον. ἀλλ' ἔστιν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἀφ' ὧν εὖ
σιν αὐτοὶ τοὺς φίλους, οὐκ ἀφ' ὧν τοὺς ἄλλους ἀδ

t) διέλθωμεν] διέλκωμεν A. 2. casu temerario. u) γ
φανερωτέρα] Sic e 2954. et Aug. 3. monente Beli
plevit locum *Schmied.* Olim enim deerat φανερωτέρα ε
batur male γενήσεται. *Seagerus* recens actorum iguor
minus curans conjecit ἀκριβεστέρα γενήσεται. x) τὸν
γορούμενον] „τοῦ κατηγορουμένου B.“ y) ἐπισκο
μεν] ἐπισκοπήσομεν B. 3. z) δὲ δὴ] μὲν δὴ Aug. 2
loco δὴ, sed inserto που, Aug. 3. a) γένοιτο] γέν
vult *Bel.* *Schmiederus* mallet ἂν ἀγαθὸς, sed rectius f
δεὶς γὰρ ἂν, ὢν ἀγαθὸς etc. et sic, opinor, ipse auctor

artem ea, quae insunt delationi, persequamur, cum fine quodam illam ante descripserimus. Sic enim clarior nobis fuerit pictura. Est ergo delatio accusatio quaedam, absente altera parte facta, ignota accusato, uni parti, nemine contradicente, credita. Hoc argumentum erit nostae disputationis. Cum vero tres sint, velut in comoediis, personae, delatoris, ejus, quem defert, et illius, apud

quem delatio insti
singulatim eas inspic
qualia ab iis fieri ver
sit. Ac primo quid
videtur, inducamus
rum partium actorem
dico auctorem calu
Hunc sane virum
non esse, omnibus,
manifestum est.
enim bonus quisqua
lorum auctor alteri
At est bonorum vi
suis in amicos ben
non accusandis alior

αἰτιῶνται, καὶ μισεῖσθαι παρασκευάζουσιν, εὐδοκι- p. 134.
δόξαν εὐνοίας προςλαβόντες c). Ἔπειτα δὲ ὡς ἄδικος 8
ὗτος, καὶ παράνομός ἐστι, καὶ ἀσεβὴς, καὶ τοῖς χρω-
ἐπιζήμιος, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. τίς γὰρ οὐκ ἂν ὁμο-
ιε τὴν μὲν ἰσότητα ἐν ἅπαντι d), καὶ τὸ μηδὲν πλέον, p. 135.
σύνης ἔργα εἶναι· τὸ δὲ ἄνισόν τε καὶ πλεονεκτικὸν,
ς; ὁ δὲ τῇ διαβολῇ κατὰ τῶν ἀπόντων λάθρα χρώ-
πῶς οὐ πλεονέκτης ἐστὶν ὅλον τὸν ἀκροατὴν σφετε-
νος, καὶ προκαταλαμβάνων αὐτοῦ τὰ ὦτα, καὶ ἀπο-
των, καὶ τῷ δευτέρῳ λόγῳ παντελῶς ἄβατα κατα-
ζων αὐτὰ, ὑπὸ τῆς διαβολῆς προεμπεπλησμένα; ἐσχά-
ιδικίας τὸ τοιοῦτον, ὡς φαῖεν ἂν καὶ οἱ ἄριστοι τῶν
ετῶν, οἷον e) ὁ Σόλων, καὶ ὁ Δράκων, ἔνορκον ποιη-
οι τοῖς δικασταῖς τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, καὶ
ν εὔνοιαν ἴσην τοῖς κρινομένοις ἀπονέμειν, ἄχρις ἂν
δευτέρου λόγος παρατεθεὶς, θατέρου χείρων ἢ ἀμεί-
φανῇ. πρὶν δέ γε ἀντεξετάσαι τὴν ἀπολογίαν τῇ p. 136.

ἰδικοῦντες] „recepi ex B. Cod. et *Fl.* Ἀδικοῦντας Edd.
tt.“ c) προςλαβόντες] „Et hoc ex B. et *Fl.* restitutum,
o vulgato προςλαβόντας.“ *Προλαβόντας* Aug. 2. d) ἅπαντι]
ασι Aug. 2. e) οἷον] οἷον εἰ 2954. Aug. 2.

; conciliandaque illis
ia, bene audire, et
volentiae sibi parare
onem. Tum vero quam
us sit talis homo, et
us, et impius, et noxius
qui se utuntur, discere
est. Quis enim eat
s, aequalitatem in una-
e re, et nihil plus
arrogandi moderatio-
justitiae munera esse;
naequalitatem, et plus
sumendi audaciam in-
iae? At qui delatione
ulum utitur contra ab-
s, quomodo non plus
, totum nempe audito-

rem, sibi vindicat, cujus
aures occupet, atque obtu-
ret, et alteri orationi plane
reddat impervias, quippe
ante jam a delatione opple-
tas? Extremae id quidem
injuriae, ut optimi etiam
legislatorum dixerint, uti
Solon et Dracon, qui juris-
jurandi religione obstrinxe-
rint judices, ad similiter
utrosque audiendos, aequa-
lemque his, qui judicantur,
tribuendam benevolentiam,
donec comparata alterius
caussa, vel deterior altera
vel melior appareat. Ante
vero quam comparata esset

p. 136. κατηγορίᾳ, παντελῶς ἀσεβῆ καὶ ἀνόσιον ἡγήσαντο ἔσεσθαι τὴν κρίσιν. καὶ γὰρ ἂν καὶ αὐτοὺς ἀγανακτῆσαι τοὺς θεοὺς εἴποιμεθ, εἰ τῷ μὲν f) κατηγόρῳ μετ' ἀδείας, ἃ θέλει, λέγειν ἐπιτρέποιμεν, ἀποφράξαντες δὲ τῷ κατηγορουμένῳ τὰ ὦτα, ἢ τῷ στόματι σιωπῶντες, καταψηφιζοίμεθα τῷ προτέρῳ λόγῳ κεχειρωμένοι g). ὥστε οὐ κατὰ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ νόμιμον, καὶ τὸν ὅρκον τὸν δικαστικὸν, φαίη τις ἂν γίγνεσθαι τὰς διαβολάς. εἰ δέ τῳ h) μὴ ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν οἱ νομοθέται, παραινοῦντες οὕτω δικαίας καὶ ἀμερεῖς i) τὴν
p. 137. ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις, ποιητήν μοι δοκῶ τὸν ἄριστον ἐπαγαγεῖν k) τῷ λόγῳ, εὖ μάλα περὶ τούτων ἀποφηνάμενον, μᾶλλον δὲ νομοθετήσαντα. φησὶ δὲ l), [Μήτε δίκην δικάσῃς πρὶν ἀμφοῖν m) μῦθον ἀκούσῃς n)]. ἠπίστατο γὰρ, οἶμαι, καὶ οὗτος, ὡς πολλῶν ὄντων ἐν τῷ βίῳ ἀδικημάτων, οὐδὲν ἄν τις εὕροι χεῖρον οὐδὲ ἀδικώτερον, ἢ ἀκρίτους o) τινὰς καὶ ἀμοίρους λόγων καταδεδικάσθαι· ὅπερ ἐξ ἅπαντος ἐ-

f) μὲν] „non habet B.“ g) κεχειρωμένοι] κεχρημένοι 2954. h) εἰ δέ τῳ] εἰ δὲ τῷ male B. 3. i) ἀμερεῖς] διμερεῖς Aug. 2. fortasse melius: *sententias utraque parte audita latas.* k) ἐπαγαγεῖν] „ἐπαγεῖν B.“ l) δὲ] δὴ Aug. 2. m) ἀμφοῖν] „ἄμφω B. Cod. *Schol.* et *Fl.*“ *Πρὶν ἂν ἀμφοῖν* etc. conj. Jens. *Ἄμφω* etiam Gorl. et Aug. 2. 3. Sed *μύθων* Aug. 2. n) ἀκούσῃς] „ἀκούσεις *Fl.*“ Sic etiam Aug. 2. 3. o) ἀκρίτους] „ἀμυήτους B.“

crimini defensio, impium plane et profanum fore judicium arbitrati sunt. Etenim ipsos quoque indignari Deos dixerimus, si accusatori sine metu dicere permittamus, quae velit, obturatis vero defendenti auribus, vel ipso oris silentio calculum contra alterum, priore oratione subacti, feramus. Igitur non ex justo, neque ex lege, neque ex judicialis jurisjurandi religione, delationes fieri aliquis dixerit. Si cui vero non satis digni fide videantur legislatores, cum jubent sic justa et in neutram partem propensa judicia facere; poëta optimus inducendus orationi videtur, qui praeclare de his pronuntiavit, vel legem tulit potius. Ait autem [*Judicium cave ferre, prius quam dixit uterque.*] Noverat enim, puto, ille etiam, cum multa sint injusta in vita facinora, nullum inveniri posse deterius nec injustius, quam si sine judicio, et indicta caussa quidam damnentur: quod omni studio delator conatur effi-

λλων ἐπιχειρεῖ ποιεῖν, ἄκριτον ὑπάγων τὸν διαβαλλό- p. 137.
τῇ τοῦ ἀκούοντος ὀργῇ, καὶ τὴν ἀπολογίαν τῷ p. 138.
αίῳ τῆς κατηγορίας παραιρούμενος. Καὶ γὰρ καὶ p) 9
ῤῥησίαστος καὶ δειλὸς ἅπας ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος, οὐ-
τοὐμφανὲς q) ἄγων, ἀλλ' ὥςπερ οἱ λοχῶντες, ἐξ ἀφανοῦς
ντ) τοξεύων, ὡς μηδὲ ἀντιτάξασθαι δυνατὸν εἶναι, μηδὲ
ωνίσασθαι, ἀλλ' ἐν ἀπορίᾳ καὶ ἀγνοίᾳ τοῦ πολέμου s)
θείρεσθαι. ὃ μέγιστόν ἐστι σημεῖον, τοῦ μηδὲν ὑγιὲς τοὺς
λλοντας λέγειν. ἐπεὶ εἴ τίς γε τἀληθῆ κατηγοροῦντι ἑαυτῷ
ίσταται t), οὗτος, οἶμαι, καὶ ἐς t) τὸ φανερὸν ἐλέγχει u),
ευθύνει, καὶ ἀντεξετάζει τῷ λόγῳ· ὥςπερ οὐδεὶς ἂν
ῦ προφανοῦς νικᾷν δυνάμενος, ἐνέδρᾳ ποτὲ καὶ ἀπά-
ρήσαιτο κατὰ τῶν πολεμίων. Ἴδοι δ' ἄν τις τοὺς 10
τους μάλιστα ἔν τε βασιλέων αὐλαῖς, καὶ περὶ τὰς p. 139.
ἀρχόντων καὶ δυναστευόντων φιλίας εὐδοκιμοῦντας,
πολὺς μὲν ὁ φθόνος, μυρίαι δὲ ὑπόνοιαι, πάμπολλαι

καὶ] Hoc alterum καὶ, quod vulgo abest, restitui ex Aug. 3.) τοὐμφανὲς] Sic *Schm.* tacite ex B. pro vulg. τὸ ἐμφ. ποθεν] Sic A. 1. 2. et B. 1. πόθεν B. 3. *Reitz. Bip.* πό-εν *Schm.* ex Aug. 2. et 3. s) πολέμου] πολεμίου conj. et ddidit *Bel.* tenuius quam verius. t) ξυνεπίσταται] Sic *chm.* ex Aug. 2. pro vulg. συνεπ. t) ἐς] idem ex eodem pro lg. εἰς. u) ἐλέγχει] Sic B. Gorl. et Aug. 3. pro vulg. λέγχει.

ndemnatum objiciens quem petit calumnia, udientis, et clandesti-cusatione caussae di-e facultatem illi inter-s. Etenim fiduciae in lo expers et meticulo-nusquisque hujus fari-omo nihil aperte mo-sed, instar collocato-n insidiis, ex obscuro de jaculatur, ut neque consistendi in acie as sit, neque repugnan-ed inopia consilii et ignorantia pereundum: quidem maximo est

indicio, sani nihil a delatoribus proferri. Si quis enim, vera a se accusari, sibi conscius sit, ille, puto, etiam aperte convincit, et ad rationem dicendam vocat, et oratione contra contendit: quemadmodum nemo, qui aperto Marte se vincere posse speret, insidiis unquam et fraude contra hostes temere utatur. Videas vero tales maxime in regum aulis, et principum atque potentium virorum amicitiis florere, ubi invidia multa, suspiciones

p. 139. δὲ κολακειῶν καὶ διαβολῶν ὑποθέσεις. ὅπου γὰρ ἀεὶ
ζους ἐλπίδες x), ἐνταῦθα καὶ οἱ φθόνοι χαλεπώτεροι,
τὰ μίση ἐπισφαλέστερα, καὶ ζηλοτυπίαι κακοτεχνέστ
πάντες οὖν ἀλλήλους ὀξὺ δεδόρκασι, καὶ ὥςπερ οἱ μον
χοῦντες ἐπιτηροῦσιν, εἴ πού τι γυμνωθὲν μέρος θεάσ
τοῦ σώματος. καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βουλόμ
παρωθεῖται, καὶ παραγκωνίζεται τὸν πλησίον y), κα
πρὸ αὐτοῦ z), εἰ δύναιτο, ὑποσπᾷ, καὶ ὑποσκελίζει.
p. 140. ὁ μὲν χρηστὸς ἀτεχνῶς εὐθὺς ἀνατέτραπται, καὶ π
σέσυρται, καὶ τὸ τελευταῖον, ἀτίμως ἐξέωσται. ὁ δὲ κ
κευτικώτερος, καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας κακοηθείας πιθ
τερος, εὐδοκιμεῖ. καὶ ὅλως, ὁ a) φθάσας κρατεῖ. τὰ
τοῦ Ὁμήρου πάνυ ἐπαληθεύουσιν, ὅτι b)

Hom. Il. xviii, 309. Ξυνὸς ἐνυάλιος, καὶ τὸν c) κτανέοντα κατέκτα.

τοιγαροῦν ὡς οὐ d) περὶ μικρῶν τοῦ ἀγῶνος ὄντος,
κίλας κατ᾽ ἀλλήλων ὁδοὺς ἐπινοοῦσιν, ὧν ταχίστη καὶ
σφαλεστάτη ἐστὶν ἡ τῆς διαβολῆς· τὴν μὲν ἀρχὴν

x) ἐλπίδες] „deest in B." y) πλησίον] „πόλεμον marg.
z) αὐτοῦ] „ἑαυτοῦ B." a) ὁ] „Articulum addunt J. et Omittunt B. Cod. et Edd. *Fl. Fr. Par. Salm.* etc." b) τοι addunt 3011, Gorl. et Aug. 3. c) τὸν] „τε *Homer.*" c
ὁ B. 3.

sexcentae, adulationumque et delationum argumenta quam plurima. Ubi enim spes semper majores, ibi etiam graviores invidiae, et odia periculosiora, et maleficentiores obtrectationes. Quare intentis se invicem speculantur oculis, et tanquam gladiatores observant, si quam nudam corporis partem conspiciant, dumque unusquisque primus esse cupit, detrudit et cubito dimovet alterum, eumque, qui ante se est, si possit, detrahit et supplantat. Hic vir bonus statim videlicet

eversus trahitur, ex
turque tandem cum ign
nia: floret contra ea,
plus adulando valet,
malas id genus artes
probabilior. In unive
vincit, qui alterum
pat, veraque deprehen
tur Homerica illa:

Nam communis ama
dentem caedere Mavo

Igitur cum de rebus
parvis certamen sit,
comminiscuntur contr
invicem compendia,
rum celerrimum et pe
losissimum est delatio,
initium sumit ab invidi

ἢ μίσους εὐέλπιδος e) λαμβάνουσα· οἰκτρότερα δέ, p. 140.
αγικὰ ἐπάγουσα τὰ τέλη, καὶ πολλῶν συμφορῶν
α. Οὐ μέντοι μικρὸν, οὐδὲ ἁπλοῦν ἐστι τοῦτο, ὡς 11
ὑπολάβοι, ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης, οὐκ ὀλίγης δὲ p. 141.
ίας, ἀκριβοῦς δέ τινος ἐπιμελείας δεόμενον. οὐ γὰρ
αῦτα ἔβλαπτεν ἡ διαβολὴ, εἰ μὴ πιθανόν τινα τρό-
ίγνετο. οὐδ' ἂν κατίσχυε f) τὴν πάντων ἰσχυροτέραν
αν, εἰ μὴ πολὺ τὸ ἐπαγωγὸν, καὶ πιθανὸν, καὶ
ἄλλα παρεσκεύαστο κατὰ τῶν ἀκουόντων. Διαβάλλε- 12
ἰν οὖν ὡς τὸ πολὺ μάλιστα ὁ τιμώμενος, καὶ διὰ
τοῖς ὑπολειπομένοις αὐτοῦ ἐπίφθονος· ἅπαντες γὰρ
g) ἐπιτοξάζονται, καθάπερ τι κώλυμα καὶ ἐμπόδιον
ώμενοι. καὶ ἕκαστος οἴεται πρῶτος αὐτὸς ἔσεσθαι,
ρυφαῖον ἐκεῖνον ἐκπολιορκήσας, καὶ τῆς φιλίας ἀπο-
σάμενος, οἷόν τι καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ἐπὶ h)
ρομέων γίγνεται. κἀκεῖ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς,

μίσους εὐέλπιδος] Vulg. ἡμισευέλπιδος, ad quod not. eitz. „Nil mut. Edd. neque cod. B. ἢ μίσος (sic) ἢ ἐλπίδος rs. legend. adpinxit aliquis margini." Vid. infra adnot. f) ιτίσχυε] Sic scripsi e *Coll.* et *Schol.* pro vulg. κατίσχυσε. τῷ δ'] τόν δε O. et *Fl.* Ceterum separatim τῷ δ' in priobus erat editum. h) ἐπὶ] ὑπὸ *Reitz.* et recentt. e mero artrio *Solani.*

spei pleno, sed mise- longe tragicosque , et multis refertos itatibus, inferens. Venimvero non parvum, simplex quiddam hoc ut suspicetur aliquis, te multa, nec ingenio , exquisitaque cura ns. Neque enim tannoceret delatio, nisi bili quadam ratione : neque valeret ali- contra valentiorem us veritatem, nisi alienti plurimum, et bilitatis, et sexcenta alia ad audientes machinaretur. Defertur ergo ut plurimum ille, qui maximo in honore est, atque ob id ipsum eorum, quos post se reliquit, invidiae expositus. In hunc enim tela omnes dirigunt, tanquam obstaculum quoddam atque impedimentum ipsum intuentes, dum putat unusquisque, primum sese futurum, expugnato illo principe, et de amicitia regis amoto. Quale quid in gymnico etiam certamine fit in cursoribus. Nam ibi quoque bonus cur-

p. 142. τῆς ὕσπληγγος εὐθὺς καταπεσούσης, μόνον i) τοῦ
ἐφιέμενος, καὶ τὴν διάνοιαν ἀποτείνας πρὸς τὸ τέρμα,
ταῖς ποσὶ τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἔχων, τῷ πλησίον
κακουργεῖ, οὐδέ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς l) πολυπ
νεῖ. ὁ δὲ κακὸς ἐκεῖνος, καὶ ἄναθλος ἀνταγωνιστὴς,
γνοὺς τὴν ἐκ τοῦ τάχους ἐλπίδα, ἐπὶ τὴν κακοτ
ἐτράπετο m)· καὶ τοῦτο μόνον ἐξ ἅπαντος σκοπεῖ,
τὸν τρέχοντα ἐπισχὼν, ἢ n) ἐμποδίσας, ἐπιστομιεῖ,
τούτου διαμάρτοι, οὐκ ἄν ποτε νικῆσαι δυνάμενος. ὁμ
δὲ τούτοις, κὰν p) ταῖς φιλίαις τῶν εὐδαιμόνων τ
p. 143. γίγνεται q)· ὁ γὰρ προέχων, αὐτίκα ἐπιβουλεύεται
ἀφύλακτος ἐν μέσῳ ληφθεὶς τῶν δυςμενῶν, ἀνηρπ
οἱ δὲ ἀγαπῶνται r), καὶ φίλοι s) δοκοῦσιν, ἐξ ὧν ἄ
13 βλάπτειν ἔδοξαν. Τό τε ἀξιόπιστον τῆς διαβολῆς οὐ
ἔτυχεν ἐπινοοῦσιν, ἀλλ' ἐν τούτῳ τὸ πᾶν αὐτοῖς ἐστιν

i) *μόνον*] *θεῖ μόνον* Aug. 2. et mox *κακουργῶν* et *πολυπραγ* minus concinne. k) *κὰν*] „recte J. *Salm.* (Aug. 1. 2 male *Par.* (B. 1. 3.) *καὶ* etiam male Cod. B.“ l) *τῶν τοὺς ἀγωνιστὰς*] *κατὰ τῶν συναγωνιστῶν* conj. m) *ἐτράπετο*] *ἂν ἐτρ.* conj. *Jacobs.* probabiliter. Nec probabiliter mox corrigas *ἂν ἡρπάσθη*, pro vulg. *ἀνηρ* n) *ἢ*] „*καὶ* B.“ o) *ὁμοίως*] „*ὅμοιος* male *Fl.*“ *Ὅμοιον* *Schmied.* p) *κὰν*] *κἂν* etiam h. l. B. 1. et 3. q) *εὐδαι-μόνων τούτων γίγνεται*] Sic e Cod. B. quem sequit terpretatio Latina. Vulgo aberat *τούτων*. r) *ἀγαπῶ* *ἀγάλλονται*, *κ. φ. δ.*, *ἐξ οὗ βλάπτειν ἄλλους ἔδ.* correxit e didit *Bel.* s) *φίλοι*] „*φίλον* B. Cetera desunt usque ad *πιστον*, ex quo *πίστον* tantum adscivit.“

sor, ubi primum decidit repagulum, solum anteriora petens, et ad metam intendens animum, suisque in pedibus spem victoriae reponens, nihil mali infert alii, neque quidquam adversus certatores machinatur. At ille malus, abiecta spe celeritatis, ad malas artes conversus, illud solum omnino spectat, quomodo retentum impeditumque illum cursorem sufflaminet,

ut qui, si hoc non suc vincere nunquam p Simile quid hisce in a tiis beatorum solet ev Qui enim primas tene sidiantibus statim exp est, et si incautus d hendatur inter medios micos, abripitur. A amantur et videntur ob id ipsum, quod la visi sunt alios. Fidem a delationi non temere gitant, sed in eo omn

δεδοικόσι τι προσάψαι t) ἀπῳδὸν, ἢ καὶ u) ἀλλότριον. ὥς p. 143.
γοῦν ἐπὶ πολὺ τὰ προσόντα τῷ διαβαλλομένῳ πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες, οὐκ ἀπιθάνους ποιοῦνται τὰς κατηγορίας, οἷον τὸν μὲν ἰατρὸν διαβάλλουσιν ὡς φαρμακέα, τὸν πλούσιον δὲ ὡς τύραννον, τὸν τυραννικὸν δὲ ὡς προδοτικόν. Ἐνίοτε μέντοι καὶ ὁ ἀκροώμενος αὐτὸς ὑποβάλλει 14
τῆς διαβολῆς τὰς διαφοράς x). καὶ πρὸς τὸν ἐκείνου τρό- p. 144.
πον οἱ κακοήθεις αὐτοὶ ἁρμοζόμενοι, εὐστοχοῦσιν. ἢν μὲν γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν ὄντα ἴδωσι, Διένευσε, φασι y), τῇ γυναικί σου παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἀπιδὼν ἐς αὐτὴν, ἐστέναξε z). καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀηδής a), καὶ ὅλως ἐρωτική· καί τινες καὶ μοιχικαὶ πρὸς αὐτὸν αἱ διαβολαί. ἢν δὲ ποιητικὸς ᾖ, καὶ ἐπὶ τούτῳ b) μέγα φρονῇ,

t) προςάψαι] „προςάψεται B.“ u) ἢ καὶ] „recepi ex marg. A. 1. et V. 2. et J. *Μηδὲ Par. Salm. Amst. Μὴ δὲ Fl. Ald. Fr. Hag.* aeque male. *Μήδ'* B.“ Sed A. 2. *ἢ καὶ* exhibet cum *Junt.* x) διαφοράς] *διανοίας* conj. *Bel.* sed melius censor Ed. *Wolf.* in Ephemeridd. Jenenss. a. 1792. no. 106. *ἀφορμάς*, probante etiam *Schm.* qui conferri jubet c. 1. quamquam neque hac opus est emendatione. y) φασι] „Sic restituit *Solanus.* Vulgo *φησι.*“ In B. erat *φῆ* per compend. pro *φα*. z) ἐστέναξε] Sic Aug. 2. Gorl. et B. probante *Fritzsch.* Quaestst. p. 202. sq. Vulg. *ἀπεστέναξε*, pro quo *ὑπεστέναξε* conjecerat *Reitz.*, poterat etiam *ἀνεστ.* Verum omnino primam syllabam esse delendam, probabile est ob vocem *ἀπιδών*, unde illa huc translata. a) ἀηδής] „Sic B. Cod. ut *Toll.* voluit. *Ἀηδῶς* Edd.“ Hoc servato *Fritzschius* l. l. sequentia sic refingenda statuit: *καὶ ὅλως ἐρωτικαί τινες καὶ μοιχικαὶ* etc. b) τούτῳ] „τοῦτο per compend. B.“

borant studio, veriti, ne quid absonum affingant aut alienum. Quare plerumque iis, quae insunt huic, quem calumniari volunt, in pejorem partem detortis, crimina faciunt non improbabilia: medicum, ut hoc utar, calumniantur veneficum, divitem vero tanquam dominationis appetentem; ministrum denique dominationis *suspectum* proditionis *faciunt.* Interdum vero ipse, qui audit, diversam calumniandi rationem subjicit, ut maligni, ad ipsius se mores dum componunt, scopum feriant. Si enim zelotypum esse videant, *In coena*, inquiunt, *innuit uxori tuae, et intuitus eam ingemuit; vicissim ad illum Stratonice respexit non sane injucunde, et vultu omnino amatorio.* Et *praesto sunt* quaedam etiam aliae de ipsius adulteriis calumniae. Si vero valeat poëtica facultate, eaque in re sibi

p. 144. *μὰ Δί᾽ c), ἐχλεύασέ σου Φιλόξενος τὰ ἔπη, καὶ διέσυρε,
καὶ ἄμετρα εἶπεν αὐτὰ, καὶ κακοσύνθετα d). πρὸς δὲ τὸν
εὐσεβῆ, καὶ φιλόθεον, ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὁ φίλος διαβάλ-
λεται, καὶ ὡς τὸ θεῖον παρωθούμενος, καὶ τὴν πρόνοιαν*
p. 145. *ἀρνούμενος. ὁ δὲ ἀκούσας, εὐθὺς μύωπι διὰ τοῦ ὠτὸς τυ-
πεὶς, διακέκαυται, ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἀπέστραπται τὸν φίλον,*
15 *οὐ περιμείνας τὸν ἀκριβῆ ἔλεγχον. Ὅλως γὰρ τὰ τοιαῦτα
ἐπινοοῦσι καὶ λέγουσιν, ἃ μάλιστα ἴσασιν ἐς ὀργὴν δυνά-
μενα προκαλέσασθαι e) τὸν ἀκροώμενον· καὶ ἔνθα τρωτός f)
ἐστιν ἕκαστος ἐπιστάμενοι, ἐπ᾽ ἐκεῖνο g) τοξεύουσι, καὶ
ἀκοντίζουσιν ἐς αὐτό h), ὥστε τῇ παραυτίκα ὀργῇ τε-
ταραγμένον, μηκέτι σχολὴν ἄγειν τῇ ἐξετάσει τῆς ἀληθείας·
ἀλλὰ κἂν θέλῃ τις ἀπολογεῖσθαι, μὴ προσίεσθαι i) τῷ
παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως, ὡς ἀληθεῖ k) προκατειλημμέναν.*
16 *Ἀνυσιμώτατον γὰρ τὸ l) εἶδος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον m)*

c) *μὰ Δί᾽*] *νὴ μὰ Δί᾽* jubet legi *Fritzsch.* Quaestt. p. 58. d) *καὶ κακοσύνδετα*] *καὶ κακὰ, καὶ ἀσύνδετα* Aug. 2. e) *προκαλέσασθαι*] *προκαλεῖσθαι* 2954. f) *τρωτός*] „ex emendatione *Toll.* quam recepit etiam *Amst.* *Πρῶτος* Edd. vulgo male." g) *ἐκεῖνο*] „Recte sic Ed. *Toll.* et *Amst.* *Ἐκεῖνον* male cett." *Ἐκείνων* etiam pejus B. 3. h) *αὐτό*] „Bene sic *Pell.* *Αὐτὸν* Edd. male, ne *Tolliana* quidem excepta." i) *προσίεσθαι*] *προέσθαι* 2954. k) *ἀληθεῖ*] „*ἀληθῆ* *Fl.* *ἀληθείᾳ* *Toll.*" l) *τὸ*] Vulg. *ὂν τὸ.* Unde *Jens.* conj. *ὄντως.* Verum omnino abest importuna vox *ὂν* a Codd. Gorl. Aug. 3. et B. Quare nos quoque ejecimus, auctore *Solano.* m) *τὸ ὑπεναντίον*] „*τῷ ὑπεναντίῳ* B."

placeat, *Per Jovem*, ait, *risit versus tuos Philoxenus, et traduxit, et immodulatos esse dixit, et male compositos.* Apud religiosum autem atque pium, pro atheo et profano amicus defertur, qui Deum respuat, et neget providentiam. Alter autem audiens, oestro statim in aure percussus, incenditur, ut facile est ad intelligendum, et aversatur amicum, non exspectata accurata demonstratione. Talia enim omnino excogitantque et dicunt, quibus maxime norunt ad iram provocari audientem. Cumque sciant, ubi quisque vulneri maxime sit opportunus, eo collineant, et feriunt: adeo ut praesenti ira turbatus, non amplius veritati inquirendae vacet; sed etiamsi caussam dicere velit aliquis, non admittat, qui nec opinata auditione, tanquam vera, jam ante occupatus sit. Efficacissimum enim profecto genus ca-

τῆς τοῦ ἀκούοντος ἐπιθυμίας, ὁπότε n) καὶ παρὰ Πτο- p. 146.
λεμαίῳ τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις, ὃς διέ-
βαλε τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον, ὅτι ὕδωρ τε πίνει, καὶ
μόνος τῶν ἄλλων γυναικεῖα οὐκ ἐνεδύσατο ἐν τοῖς Διονυ-
σίοις. καὶ εἴ γε μὴ κληθεὶς o) ἕωθεν ἔπινέ τε πάντων p. 147.
ὁρώντων, καὶ λαβὼν ταραντινίδιον p), ἐκυμβάλισέ τε q)
καὶ προσωρχήσατο, ἀπολώλει ἄν, ὡς οὐχ ἡδόμενος τῷ βίῳ
τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἀντισοφιστὴς ὢν, καὶ ἀντίτεχνος τῆς
Πτολεμαίου τρυφῆς. Παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ μεγίστη τότε ἂν 17
ἁπασῶν r) διαβολὴ λέγοιτο, εἰ ἕλοιτό τις μὴ σέβειν, μηδὲ p. 148.
προςκυνεῖν τὸν Ἡφαιστίωνα. ἐπεὶ γὰρ ἀπέθανεν Ἡφαι-
στίων, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος Ἀλέξανδρος ἐβουλήθη προςθεῖναι s)
καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλουργίᾳ, καὶ θεὸν χειροτονῆσαι
τὸν τετελευτηκότα. εὐθὺς οὖν νεώς τε ἀνέστησαν t) αἱ πό-
λεις, καὶ τεμένη καθιδρύετο, καὶ βωμοὶ, καὶ θυσίαι, καὶ
ἑορταὶ τῷ καινῷ τούτῳ θεῷ ἐπετελοῦντο, καὶ ὁ μέγιστος

n) ὁπότε] „ὥς ποτε vult *Toll.* Sed nil mutant Edd. nec B.“ o) κληθεὶς] „recte B. Cod. *Fl. Fr. Par.* etc, κλιθεὶς male J. cum V. 2.“ et A. 2. p) ταραντινίδιον] „τυραντινίδιον male B.“ q) τε] „omittit B.“ r) τότε ἂν ἁπασῶν] „ποτὲ πασῶν ἂν B. ἂν ποτὲ ἁπ. *Fl.* Vulgatum tenent cett.“ Cum B. faciunt Gorl. et Aug. 2. cum *Fl.* autem Aug. 3. s) προςθεῖναι] προςθῆναι Aug. 2. t) ἀνέστησαν] „ἀνήστασαν marg. A. 1.“ Sed ἀνίστασιν A. 2.

lumniae, quod contrarium est audientis cupiditati: cum etiam apud Ptolemaeum illum, qui Dionysus appellatus est, fuerit, qui deferret Platonicum Demetrium, quod aquam biberet, et solus muliebrem vestem non indueret Dionysiis. Et nisi ille vocatus mane bibisset in conspectu omnium, et Tarentinula indutus saltasset cum cymbalis; perierat homo, qui non delectaretur vita regis, sed aemulatione quadam ductus, sententiis, vitae, luxuriae Ptolemaei contradiceret. Apud Alexandrum vero maximum omnium crimen dictum esset, si quis, neque colendum sibi neque adorandum sumsisset Hephaestionem. Cum enim decessisset, Hephaestion, prae amore illius Alexander reliquae suae hoc etiam adstruere magnificentiae voluit, et Deum suo suffragio facere defunctum. Statim ergo et templa excitare urbes, et loca consecrari et arae, atque sacrificia, festique dies novo Deo parari, sanctissi-

p. 148. ὅρκος ἦν ἅπασιν u), Ἡφαιστίων. εἰ δέ τις ἢ μειδιάσειε πρὸς τὰ γιγνόμενα, ἢ μὴ φαίνοιτο πάνυ εὐσεβῶν, θάνατος ἐπέκειτο ἡ ζημία. ὑπολαμβάνοντες δὲ οἱ κόλακες τὴν μειρακιώδη ταύτην τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν, προςεξέκαιον x) εὐθὺς, καὶ ἀνεζωπύρουν, ὀνείρατα διηγούμενοι τοῦ Ἡφαιστίωνος, ἐπιφανείας τινὰς, καὶ ἰάματα y) προςάπτοντες
p. 149. αὐτῷ, καὶ μαντείας ἐπιφημίζοντες. καὶ τέλος ἔθυον παρέδρῳ, καὶ ἀλεξικάκῳ θεῷ. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἥδετό τε ἀκούων, καὶ τὰ τελευταῖα ἐπίστευε, καὶ μέγα ἐφρόνει z), ὡςανεὶ οὐ θεοῦ παῖς ὢν μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοὺς ποιεῖν δυνάμενος. πόσους a) τοίνυν οἰώμεθα b) τῶν Ἀλεξάνδρου φίλων παρὰ c) τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἀπολαῦσαι τῆς Ἡφαιστίωνος θειότητος; διαβληθέντας, ὡς οὐ τιμῶσι τὸν κοινὸν ἁπάντων θεὸν, καὶ διὰ τοῦτο ἐξελαθέντας, καὶ τῆς τοῦ βασιλέως εὐνοίας ἐκ-
18 πεσόντας. Τότε d) καὶ Ἀγαθοκλῆς ὁ Σάμιος ταξιαρχῶν

u) ὅρκος ἦν ἅπασιν] „ἅπασιν ἦν ὁ ὅρκος B.“ x) προςεξέκαιον] „ἐξέκαιον male B.“ y) ἰάματα] εἴκατα Aug. 2. unde *Schmied.* conj. εἰκάσματα. z) ἐφρόνει] „εὐφρόνει male *Par.*“ Sic etiam *Bas.* 1. et 3. a) πόσους] „ὅσους B.“ b) οἰώμεθα] Sic *Schm.* ex Aug. 2. pro vulg. οἰόμεθα, cujus loco in B. οἴει. cf. *Fritzsch.* Quaestst. p. 198. c) παρὰ] „Et sic *Fl.* cum cett.“ περὶ vel κατὰ mallet *Bel.* At παρὰ cum accusativo, ut *per*, durationem temporis haud raro significare, quis est quem fugiat? d) Τότε] „Ὅτε B. recte, ait *Solan.*“

mumque omnibus jusjurandum esse Hephaestion. Si quis vero subrideret ad ista, aut non satis religiosus esse videretur; mortis illi poena erat proposita. Excipientes porro puerilem hanc Alexandri cupiditatem adulatores, magis statim eam incenderunt, excitaruntque, qui immissa sibi ab Hephaestione insomnia narrarent, praesentiamque sibi illius oblatam, et sanationes quasdam illi tribuerent, vulgarentque edita ab illo oracula. Tandem sacrificarunt velut Assessori Depulsorique malorum Deo. His audiendis delectari Alexander, ac tandem credere, et placere sibi, qui non Dei modo filius esset, sed facere etiam posset Deos. Quot ergo amicis Alexandri putemus eo tempore, male expetiisse Hephaestionis divinitatem? cum deferrentur, ut qui non colerent communem omnium Deum, ejiciendi ea caussa, atque benevolentia regis excidentes. Tum etiam Agathocles Samius, qui ordines duxerat

παρ' Ἀλεξάνδρῳ, καὶ τιμώμενος παρ' αὐτοῦ, μικροῦ δεῖν p. 149
συγκαθειρχθη λέοντι, διαβληθεὶς ὅτι δακρύσειε παριὼν τὸν Ἡφαιστίωνος τάφον. ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν λέγεται βοηθῆσαι Περδίκκας, ἐπομοσάμενος κατὰ πάντων τῶν e) θεῶν, καὶ κατὰ Ἡφαιστίωνος, ὅτι δὴ κυνηγετοῦντί οἱ, φανέντα ἐναργῆ p. 150.
τὸν θεὸν ἐπισκῆψαι εἰπεῖν Ἀλεξάνδρῳ, φείσασθαι Ἀγαθοκλέους. οὐ γὰρ ὡς f) ἀπιστοῦντα, οὐδὲ ὡς ἐπὶ νεκρῷ δακρῦσαι g), ἀλλὰ τῆς πάλαι συνηθείας μνημονεύσαντα h).
Ἡ γοῦν κολακεία καὶ ἡ διαβολὴ τότε μάλιστα χώραν ἔσχε 19
πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος συντιθεμένη. καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίᾳ οὐκ ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ, καὶ ἀπόκρημνα, καὶ ἀσφαλῆ τοῦ τείχους προςίασιν i) οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ἔνθα k) ἀφύλακτόν τι μέρος ἢ σαθρὸν αἴσθωνται l), ἢ ταπεινὸν, ἐπὶ τοῦτο πάσῃ δυνάμει m) χωροῦσιν, ὡς ῥᾷστα παρειςδῦναι καὶ ἑλεῖν δυνάμενοι· οὕτω καὶ οἱ διαβάλλοντες, ὅ, τι ἂν ἀσθενὲς ἴδωσι

e) τῶν] Abest articulus a B. et Aug. 2. 3. f) ὡς] abest ab Aug. 2. et mox οὐδὲ itidem. g) δακρῦσαι] Vulg. δακρύσαι. h) μνημονεύσαντα] Sic *Schm.* e B. 3011. Gorl. Aug. 2. 3. et Ed. *Fl.* pro vulg. μνημονεύοντα. i) προςίασιν] προςίενται Gorl. προΐενται Aug. 2. et Aug. 3. supra vulgat. cum nota γρ. k) ἔνθα] Sic *Schm.* e conj. *Gesn.* et Cod. Aug. 3. pro vulg. ἐν ᾗ. Conjecerat *Gesnerus* etiam ᾗ ἂν, vel εἴ πῃ. l) αἴσθωνται] „αἴσθονται B.“ Sic etiam Aug. 2. et 3. male. m) δυνάμει] μηχανῇ Aug. 2.

pud Alexandrum, et in honore fuerat, parum abfuit, quin cum leone concluderetur, delatus nempe, ut qui sepulcrum Hephaestionis praeteriens flevisset. Verum succurrisse illi dicitur Perdiccas, dejerans per omnes Deos, ipsumque adeo Hephaestionem, venanti sibi apparuisse manifestum Deum, ac jussisse dicere Alexandro, parceret Agathocli; neque enim quod idem non haberet, vel tanquam de mortuo, sed veteris consuetudinis memoria, flevisse. Adulatio igitur atque calumnia tum maxime locum invenère apud Alexandrum, cum ad illius se affectionem animi componerent. Quemadmodum enim in obsidione non ad excelsa, et praerupta, et tuta murorum accedunt hostes, sed si qua incustoditam partem aliquam corruptamve animadvertunt, aut humilem; hanc viribus omnibus invadunt, ubi nempe facillime subire, et capere urbem possint: sic delatores, quamcunque im-

p. 150. τῆς ψυχῆς, καὶ ὑπόσαθρον, καὶ εὐεπίβατον, τούτῳ
βάλλουσι, καὶ προσάγουσι τὰς μηχανάς· καὶ τέλος,
λιορκοῦσι, μηδενὸς ἀντιταττομένου n), μηδὲ o) τὴν ἐ
αἰσθανομένου p). εἶτ' ἐπειδὰν ἐντὸς ἅπαξ τῶν τειχ
p. 151. γένωνται, πυρπολοῦσι πάντα, καὶ καίουσι r), καὶ σφάτ
καὶ ἐξελαύνουσιν, οἷα εἰκὸς ἁλισκομένης ψυχῆς, καὶ
δραποδισμένης ἔργα εἶναι. Μηχανήματα δὲ αὐτοῖς και
ἀκούοντος s) ἥ τε ἀπάτη, καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπι
καὶ προσλιπάρησις, καὶ ἀναισχυντία, καὶ ἄλλα μυρί
διουργήματα· ἡ δὲ μεγίστη πασῶν ἡ κολακεία ἐστὶ, ο
νῆς, μᾶλλον δὲ ἀδελφή τις οὖσα τῆς διαβολῆς. οὐδεὶς
οὕτω γεννάδας ἐστὶ, καὶ ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς
προβεβλημένος, ὃς οὐκ ἂν ἐνδοίη πρὸς τὰς τῆς κολ
προσβολάς t). καὶ ταῦτα, ὑπορυττούσης, καὶ τοὺς θεμ

n) ἀντιταττομένου] Sic *Schm.* ex Aug. 2. pro vulg. ἀν
cf. c. 22. o) μηδὲ] „Μὴ δὲ Edd. vett. ut semper."
σθανομένου] Sic *Schm.* e conj. *Solani* et Cod. Aug
quo Codice supra scriptum: γρ. αἰσθομένου. sic enim vul
gebatur. q) τῶν τειχῶν] Articulum, qui vulgo abera
scripsi, praeeunte *Schmiedero*, e Codd. 2954. Aug. 2.
r) καίουσι] παίουσι *Bas.* 3. s) ἀκούοντος] „ἀπόντ
Fl. Fr. Hag. Par. etc. et B. Ἀκούοντος J. et V. 2." Pr
Ald. 2. ἀκούοντος exhibuerat, quod *Belino* et *Schmieder*
batum non dubitavi recipere. Cf. mox τῇ ἁλώσει τοῦ ἀκο
Castellum scilicet expugnandum delatori non est, qui de
absens, sed apud quem is defertur audientem. t) προσβ
Sic, ex emendatione docti Anonymi in Ephemeridd. lit
Jenenss. a. 1792. n. 106. p. 166. Vulgo enim legebatur
λάς, cujus loco διατριβὰς scriptum in *Ald.* 2. *Junt.* et
A. 1. W. Vid. Adnot.

becillam viderint animi, vitiosamque partem, et superatu facilem, hanc oppugnant, huic machinas adhibent, et expugnant denique, cum objiciat se nemo, quin oppugnationem neque sentiat. Deinde cum semel sunt intra moenia, igne vastant omnia, urunt, caeduntque, et abigunt, qualia nempe victo animo, et in servitutem redacto, fieri probabile est. Machinae

autem illis contra au
tem fraus, et menda
et perjurium, et im
assiduitas, et impud
et sexcenta alia mal
Maxima autem om
adulatio est, cognat
soror potius delat
Nemo enim tam gene
est, et adamantino
sic munitum pectus
quin concedat adula
incursibus: cum praes
velut cuniculis quibu

ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. Καὶ τὰ μὲν ἐκτὸς ταῦτα. ἔν- 21
θεν δὲ πολλαὶ προδοσίαι συναγωνίζονται, τὰς χεῖρας ὀρέ- p. 151.
γουσαι, καὶ τὰς πύλας ἀναπετῶσαι, καὶ πάντα τρόπον τῇ
ἁλώσει τοῦ ἀκούοντος συμπροθυμούμεναι. πρῶτον μὲν τὸ
φιλόκαινον, ὃ φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει, καὶ τὸ
ἀψίκορον u). ἔπειτα δὲ τὸ πρὸς τὰ παράδοξα τῶν ἀκουσμά-
των ἐπάμενον. οὐ γὰρ οἶδ᾽ ὅπως ἡδόμεθα πάντες λαθρηδὰ x) p. 152.
καὶ πρὸς τὸ οὖς λεγόμενα, καὶ μεστὰ ὑπονοίας ἀκούοντες y).
οἶδα γοῦν τινας οὕτως ἡδέως γαργαλιζομένοις τὰ ὦτα ὑπὸ
τῶν διαβολῶν, ὥςπερ τοὺς z) πτεροῖς κνωμένους. Ἐπειδὰν 22
τοίνυν ὑπὸ τούτων ἁπάντων συμμαχούμενοι προςπέσωσι,
κατὰ κράτος αἱροῦσιν, οἶμαι, καὶ οὐδὲ δυςχερὴς ἡ νίκη
γένοιτο a), μηδενὸς ἀντιπαρατατιομένου, μηδὲ ἀμυνομένου
τὰς προςβολάς· ἀλλὰ τοῦ μὲν ἀκούοντος ἑκάντος b) ἑαυτὸν
ἐνδιδόντος· τοῦ διαβαλλομένου δὲ τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοοῦντος.

u) ἀψίκορον] „Sic J. *Ald. Fr. Hag. Salm.* Adspirate *Fl. Bas.* (1. et 3.) *Par.*“ x) λαθρηδὰ] „Constans lectio, ait *Solani* *Ald.* 2. tamen aliter, v. not. *Gesn.*“ y) πρὸς τὸ οὖς λεγόμενα καὶ μεστὰ ὑπονοίας ἀκούοντες] Sic, *Reitzio* et *Belino* probantibus scripsi e conj. *Solani* et *Gesneri*, qui posterior tamen τ᾽ οὖς pro τὸ οὖς maluit. Vulgo enim in Edd. et B. erat: πρὸς τὰς λεγομένας καὶ μεστὰς ὑπ. ἀκ. nisi quod in una *Ald.* 2. legitur: ἡδόμεθα πάντες, λαθρηδὰ καὶ πρὸς τὰς λαθρηδὰ λεγομένας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκοάς. *Tollii* conjecturam vide in annott. z) τοὺς] „τοῖς B.“ a) γένοιτο] γίνεται vel γένοιτ᾽ ἂν conj. *Bel.* b) ἑκόντος] ἑκόντως *Bas.* 1. et 3.

fundamenta subruat delatio. Et extra quidem sunt ista. Intus vero proditiones multae hostem adjuvant, quae manum praebent, et portas aperiunt, et omni modo expugnationi audientis favent. Primo quidem novitatis amor, qui natura inest omnibus hominibus; et illud celere eorum, quae vix attigimus, fastidium; tum quod mirabiles auditiones sectamur. Gaudemus enim, nescio quomodo, universi audire, quae clanculum atque ad aurem dicuntur, et plena sunt suspicionum. Novi enim quosdam, quorum aures non minus suaviter titillantur a calumniis, quam si plumis tangerentur. Cum igitur tantis undique auxiliis nixi ingruunt, vi vincunt, puto, nec difficilis victoria fuerit, cum nemo stet in contraria acie, nec impetum repellat; sed ille, qui audit, sua se sponte dedat; qui vero petitur,

p. 152. ὥςπερ γὰρ ἐν νυκτὶ πόλεως ἁλούσης, καθεύδοντες οἱ
23 βαλλόμενοι φονεύονται. Καὶ τὸ πάντων οἴκτιστον, ὁ
p. 153. οὐκ εἰδὼς τὰ γεγενημένα, προςέρχεται τῷ φίλῳ φαι
ἅτε μηδὲν φαῦλον ἑαυτῷ συνεπιστάμενος c), καὶ τὰ συν
λέγει, καὶ ποιεῖ, παντὶ τρόπῳ ὁ ἄθλιος ἐνηδρευμένο
ὁ δὲ, ἢν μὲν ἔχῃ e) τι γενναῖον, καὶ ἐλεύθερον, καὶ πα
σιαστικὸν, εὐθὺς ἐξέῤῥηξε f) τὴν ὀργὴν, καὶ τὸν θ
ἐξέχεε, καὶ τέλος, τὴν ἀπολογίαν προςιέμενος g), ἔγνω
24. την κατὰ τοῦ φίλου παρωξυμένος h). Ἢν δὲ ἀγεννέσι
καὶ ταπεινότερος, προςίεται μὲν καὶ προςμειδιᾷ τοῖς
λεσιν ἄκροις, μισεῖ δὲ, καὶ λάθρα τοὺς ὀδόντας διατ
p. 154. καὶ, ὡς ὁ ποιητής φησι, βυσσοδομεύει τὴν ὀργήν. οὗ ἐ
Hom. saepius. ἐγὼ οὐδὲν οἶμαι ἀδικώτερον, οὐδὲ δουλοπρεπέστερον, ἐ
κόντα τὸ χεῖλος ὑποτρέφειν τὴν χολὴν k), καὶ τὸ μῖσο
αὐτῷ l) κατάκλειστον αὔξειν, ἕτερα μὲν κεύθοντα

c) συνεπιστάμενος] „ἐφιστάμενος B.“ d) ἐνηδρευμε
„Ita Edd. et B. Ἐνεδρευόμενος V. 2.“ quod placuit *Belino*,
justa caussa. e) ἔχῃ] „ἔχει B.“ f) ἐξέῤῥηξε] „διέῤῥηξε (
g) προςιέμενος] Vulg. προαισθόμενος. Sed προςιεσό
marg. *Just.* Requirebatur, quod e conj. *Solani* et *Ge*
jam restitutum vides. h) παρωξυμένος] „παρωξυμμέν
Nil mutant Edd.“ Cf. adnott. ad Diall. Deor. V, 3. Tor
p. 295. i) δὴ] δὴ καὶ Aug. 2. k) χολὴν] ὀργὴν Gorl.
αὐτῷ] „ἑαυτῷ sine ἐν *Fl.*“

ignoret insidias. Velut enim
capta noctu urbe, dormien-
tes caeduntur, quos petit
delatio. Et quod omnium
miserrimum est, hic qui-
dem, rerum omnium igna-
rus, accedit ad amicum hi-
laris, ut qui nullius mali
sibi sit conscius, et consueta
loquiturque ac facit, undi-
que insidiis circumventus
miser. Alter vero, si quid
generosi pectoris habeat, ac
liberalitatis, et fiduciae, sta-
tim erumpit iram, et impe-
tum animi effundit, tandem-

que admissa defensione
telligit, se frustra co
amicum incitatum fuisse
vero minus generosus
atque humilior, admittit
quidem, et summis l
arridet; sed idem odit
clanculum frendit dent
et, ut ait poëta, iram t
alta mente repostam.
sane re nihil equidem
justius esse arbitror,
servilius, commorso l
clanculum alere bilem
conclusum intra se au
odium, aliud sub pec

ν, ἄλλα δὲ λέγοντα, καὶ ὑποκρινόμενον m) ἱλαρῷ καὶ p. 154.
κῷ προςώπῳ, μάλα περιπαθῆ τινα καὶ πένθους n)
υσαν τραγῳδίαν. μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν, ἐπειδὰν p. 155.
ι φίλος ὁ ἐνδιαβάλλων δοκῶν εἶναι τῷ ἐνδιαβαλλομέ-
ποιῆται ὁμοίως o). τότε γὰρ οὐδὲ p) φωνὴν ἀκούειν
θέλουσι τῶν διαβαλλομένων, ἢ τῶν ἀπολογουμένων, τὸ
ιστον τῆς κατηγορίας ἐκ τῆς πάλαι δοκούσης φιλίας
ιληφότες· οὐδὲ τοῦτο λογιζόμενοι, ὅτι πολλαὶ πολλάκις
ῖς φιλτάτοις μίσους παραπίπτουσιν αἰτίαι, τοὺς ἄλ- p. 156.
λανθάνουσαι. καὶ ἐνίοτε οἷς αὐτός τις ἔνοχός ἐστι,
ι φθάσας κατηγόρησε τοῦ πλησίον, ἐκφυγεῖν οὕτω πει-
νος τὴν διαβολήν. καὶ ὅλως, ἐχθρὸν μὲν οὐδεὶς ἂν
ήσειε διαβάλλειν· ἄπιστος γὰρ αὐτόθι q) ἡ κατηγορία,
ηλον ἔχουσα τὴν αἰτίαν· τοῖς δοκοῦσι δὲ μάλιστα φι-
ἐπιχειροῦσι, τὴν πρὸς τοὺς ἀκούοντας εὔνοιαν ἐμφῆναι
ιρούμενοι, ὅτι ἐπὶ τῷ ἐκείνων συμφέροντι οὐδὲ τῶν
στάτων ἀπέσχοντο. *Εἰσὶ δέ τινες*, οἳ κἂν μάθωσιν

ὑποκρινόμενον] „recepi ex V. 2. et B. et marg. A. 1. *Ὑπο-
κρινούμενον* Edd. cett." n) πένθους] „restitui ex J. Omis-
um enim in cett. et B." o) ὁμοίως] ὅμως *Casel.* et *Gesn.*
) οὐδὲ] Sic repositum e marg. A. 1. pro vulg. οὔτε. Vid.
Adnot. q) αὐτόθι] „Sic Edd. fere omnes et B. *Αὐτόθεν* J.
t V. 2, ac marg. A. 1."

m habere, aliud vero
e, atque simulare, sub
i et comica persona,
m plenamque luctus
ediam. Maxime vero
fficiuntur, cum delator,
olim amicus videtur
ejus, quem defert,
en) hoc facit. Tum
neque vocem audire
ius volunt eorum, quos
nia petiit, dum caussam
t: quod fide dignam
ationem ex longa,
putant, amicitia prae-
nt, neque hoc cogitant,
s saepe inter amicissi-
caussas odii incidere,

quae fugiant alios. Non-
nunquam etiam, quorum
aliquis ipse reus est, eorum
accusare occupat alium, ef-
fugere ita criminationem
tentans. Atque in univer-
sum inimicum criminari
nemo ausit. Fidem enim
statim amittit delatio, quae
caussam manifestam habeat.
Sed illos aggrediuntur, qui
maxime videntur amici, qua
re suam adversus audientes
benevolentiam ostentatum
eunt, qui ipsorum utilitatis
caussa ne familiarissimis
quidem parcant. Sunt vero,
qui etiam, cum deinde di-

p. 156. *ὕστερον ἀδίκως διαβεβλημένους παρ' αὐτοῖς τοὺς φ*
ὅμως ὑπ' αἰσχύνης, ὧν ἐπίστευσαν, οὐδ' ἔτι r) προςί
οὐδὲ προςβλέπειν τολμῶσιν s) αὐτοὺς t), ὥςπερ ἠδικη
26 *ὅτι μηδὲν ἀδικοῦντας ἐπέγνωσαν. Τοιγαροῦν πολλῶν*
ὁ βίος ἐπλήσθη ὑπὸ τῶν οὕτω ῥᾳδίως καὶ ἀνεξετ
πεπιστευμένων διαβολῶν. ἡ μὲν γὰρ Ἄντεια,

p. 157. Hom. Il. 164. *Τεθναίης, (φησὶν,) ὦ Προῖτ' u), ἢ κάκτανε x)*
ροφόντην,
Ὅς μ' ἔθελεν φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ·

αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρήσασα, καὶ ὑπεροφθεῖσα. καὶ μ
ὁ νεανίας ἐν τῇ πρὸς Χίμαιραν συμπλοκῇ διεφθάρη,
τίμιον σωφροσύνης ὑποσχὼν, καὶ τῆς πρὸς τὸν ξένον
ὑπὸ μάχλου y) γυναικὸς ἐπιβεβουλευμένος. ἡ δὲ Φαίδ
κἀκείνη τὰ ὅμοια κατειποῦσα τοῦ προγόνου, ἐπά
ἐποίησε τὸν Ἱππόλυτον γενέσθαι ὑπὸ τοῦ πατρὸς,

r) *οὐδ' ἔτι*] „ex emendatione *Solani. Οὐδέ τι* Edd. pr
In *Bas.* 1. et 3. una voce editum *οὐδέτι*, quod conven
Solani emendatione. s) *προςβλέπειν τολμῶσιν*
Solanus rescripsit ex B. Vulgo inverse: *τολμῶσι προςβ*
t) *αὐτοὺς*] „*αὐτοῖς* male *Fl.*" Sic etiam Aug. 2. et
Alex. c. 42. Ergo non quidem *male αὐτοῖς* per se h.
ptum dixerim cum *Solano*. Omnino respicias velim q
hujus generis verbis compositis disserui Tom. II. p. 6
u) *Προῖτ'*] Vulg. *Προῖτε*. Correximus ex *Homero*.
κτανε] „Al. male *κάτθανε Coll.*" *Κἄκτανε* male B.
μάχλου] „*μάχλης Thom. Mag.*" Et sic Aug. 3. z) *Φα*
Vulgo *Φαῖδρα*.

dicerunt, injuria delatos apud se amicos, tamen verecundia quadam fidei temere habitae, neque admittere quidquam *excusationis*, nec adspicere illos audent, tanquam injuria affecti *eo ipso*, quod nihil injuste egisse illos deprehenderunt. Itaque malis multis impleta est vita, a creditis ita temere et sine examine delationibus. Antia enim,

Aut morere, inquit, *o Proete, aut interfice Bellerophontem,*

Qui nostrum invita
luit conscendere le
cum tamen ipsa prius
re illius tentato rep
tulisset. Et parum a
quin in certamine cum
maera periret juvenis
hanc mercedem retulit
temperantiae, et pr
adversus hospitem, ut
dinosae mulieris insidi
teretur. Phaedra auten
quoque similia cum de
set contra suum privi
effecit, ut exsecrabilis
patri, nihil, Dii boni!

ὦ θεοὶ, οὐδὲν ἀνόσιον εἰργασμένον. *Ναὶ*, φήσει τις. ἀλλ' 27
ἀξιόπιστός ἐστιν ἐνίοτε ὁ διαβάλλων a) ἀνὴρ, τά τε ἄλλα p. 157.
δίκαιος, καὶ συνετὸς εἶναι δοκῶν, καὶ ἐχρῆν b) προσέχειν
αὐτῷ, ἅτε μηδὲν ἂν c) τοιοῦτο d) κακουργήσαντι. ἆρ' οὖν
τοῦ Ἀριστείδου ἔστι τις δικαιότερος; ἀλλ' ὅμως κἀκεῖνος p. 158.
συνέστη ἐπὶ τὸν Θεμιστοκλέα, καὶ συμπαρώξυνε τὸν δῆμον,
ἧς, φασιν e), ἐκεῖνος, πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμέ-
νος. δίκαιος μὲν γὰρ, ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους, Ἀριστείδης,
ἄνθρωπος δὲ καὶ αὐτὸς ἦν, καὶ χολὴν f) εἶχε, καὶ ἠγάπα
τινὰς g), καὶ ἐμίσει. *Καὶ* εἴ γε ἀληθής ἐστιν ὁ περὶ τοῦ 28
Παλαμήδους λόγος, ὁ h) συνετώτατος τῶν Ἀχαιῶν, κἂν i)
τοῖς ἄλλοις ἄριστος, τὴν ἐπιβουλὴν k) καὶ ἐνέδραν ὑπὸ
φθόνου φαίνεται συντεθεικὼς κατὰ ἀνδρὸς ὁμαίμου, καὶ
φίλου, καὶ ἐπὶ τὸν αὐτὸν κίνδυνον ἐκπεπλευκότος· οὕτως
ἔμφυτον ἅπασιν ἀνθρώποις ἡ περὶ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτία. p. 159.

a) διαβάλλων] διαβαλὼν Aug. 2. b) ἐχρῆν] „χρῆν B." c) μηδὲν ἂν] μηδένα vel μηδέν' ἂν conj. *Belin* d) τοιοῦτο] „τοιοῦτον B." e) φασιν] „φησιν] Vulgo male φασιν, sed φ·ὶ per compendium B. *Fl. Fr.*" Ὡς φησιν ἐκεῖνος vult *Bel.* τῆς πρὸς ἐκεῖνον πολ. φ. ὑπ. *Seager*. Vid. Adnot. f) χολὴν] „Bene sic *Par. Amst.* χολῇν male *Salm. Fl.* B. 1. et 2. χολᾶν *Ald. Fr.* et *Hag.* sine puncto subscripto, item B." In *Bas.* 3. est χολήν. g) τινὰς] „τινὰ *Fl.* et B." Sic etiam Aug. 2. 3. et Gorl. — h) ὁ] „sine articulo B." i) κἂν] κᾆν B. 1. et 3. k) ἐπιβουλὴν] ἐπὶ βουλὴν *Ald.* 2.

ıcfandum cum patrasset. *lane quam!* dicet aliquis. *ed fide dignus nonnunquam st delator, qui justus caetra et prudens esse videatr: et oportebat rationem llius habere, qu nunquam ile maleficium commiserit.* umquid ergo est aliquis ristide justior? Sed tamen e- etiam coivit contra hemistoclem, et concitavit ia populum, eodem *nempe*, unt, quo iste, civilis amtionis pruritu solicitatus. ilicet justus, si cum aliis comparetur, Aristides: at homo erat ipse quoque, et bilem habebat, et amabat quosdam atque oderat. Et, si vera est illa de Palamede narratio, Graecorum ille prudentissimus, et aliis rebus optimus, machinationem illam atque insidias invidia composuisse deprehenditur contra virum consanguineum, et amicum, et qui ad ejusdem societatem periculi una navigaverat. Adeo insitum est hominibus omnibus in tali re peccare. Quid

29 Τί γὰρ ἄν τις ἢ τὸν Σωκράτην λέγοι, τὸν ἀδίκως
p. 159. τοὺς Ἀθηναίους διαβεβλημένον ὡς ἀσεβῆ καὶ ἐπίβι
ἢ τὸν Θεμιστοκλέα, ἢ τὸν Μιλτιάδην, τοὺς μετὰ τη
τας νίκας ἐπὶ προδοσίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπόπτους γενομ
μυρία γὰρ τὰ παραδείγματα, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστ
30 γνώριμα. Τί οὖν χρῆν καὶ l) ποιεῖν τόν γε νοῦν
τα m), ἢ ἀρετῆς, ἢ ἀληθείας ἀμφισβητοῦντα; ὅπερ,
καὶ Ὅμηρός ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ ἠνίξατο n), :
πλέειν κελεύσας τὰς ὀλεθρίους ταύτας τῶν ἀκουσ
ἡδονὰς, καὶ ἀποφράττειν τὰ ὦτα, καὶ μὴ ἀνέδην
p. 160. ἀναπεταννύειν τοῖς πάθει o) προειλημμένοις, ἀλλ' ἐπ
σαντα ἀκριβῆ θυρωρὸν τὸν λογισμὸν ἅπασι τοῖς λεγο
τὰ μὲν ἄξια προςίεσθαι καὶ παραβάλλεσθαι p), τὰ
δὲ ἀποκλείειν καὶ ἀπωθεῖν. καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον
μὲν οἰκίας θυρωροὺς καθιστάναι q), τὰ ὦτα δὲ κα
31 διάνοιαν ἀνεῳγμένα ἐᾶν. Ἐπειδὰν τοίνυν r) τοιαῦτα :
τις λέγων, αὐτὰ ἐφ' αὑτοῦ s) χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετ

l) χρῆν καὶ] Vulgo χρῆναι. Conjecerunt Guyet. χρὴ, χρῆν, Reitz. χρὴ καί. Vid. Aduot. m) ἔχοντα] „Et ἀμφισβητοῦντα esse in omnibus Edd. ac B. adlevit Sol
n) ἠνίξατο] Sine jota subscr. Reitz. et recentt. o) π „πάθεις male Fl.“ p) παραβάλλεσθαι] περιβάλ conj. Guyet. q) „καθιστάναι] „καθεστάναι Fl. et B etiam Aug. 2. et 3. r) τοίνυν] „omisit B.“ s) α „ἑαυτοῦ B.“

enim de Socrate dicamus, injuste delato apud Athenienses pro impio atque insidiatore? vel de Themistocle, aut Miltiade, post tantas victorias proditionis Graeciae suspectos? Infinita enim numero sunt exempla, et pleraque fere jam cognita. Quid ergo facere par est prudentem, cum de (alicujus) virtute aut veritate disceptat? Quod, puto, Homerus etiam fabula de Sirenibus obscure significavit, praeternavigare jubens perniciosas illas auditionum

voluptates, et obturar
res, nec ita temere
pandere iis, qui per
tione quadam sunt occ
sed apponere curiosi j
ris instar rectam rat
his, quae dicuntur,
bus, quae admittat
admissione, atque as
mala autem excludat
latque. Ridiculum enii
rit, domus quidem ja
constituere, aures au
mentem apertas siner
igitur dicens talia aliq
cesserit, ipsum per
plorare negotium o

μήτε ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ὁρῶντα, μήτε τὸν ἄλλον βίον, p. 160.
μήτε τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀγχίνοιαν. ὅσῳ γάρ τις πιθανώτερος, τοσούτῳ ἐπιμελεστέρας t) δεῖται τῆς ἐξετάσεως. οὐ δεῖ τοίνυν πιστεύειν u) ἀλλοτρίᾳ κρίσει, μᾶλλον δὲ μίσει x) τοῦ κατηγοροῦντος, ἀλλ᾽ ἑαυτῷ τὴν ἐξέτασιν φυλακτέον τῆς ἀληθείας, ἀποδόντα καὶ τῷ διαβάλλοντι τὸν φθόνον y), καὶ ἐν φανερῷ ποιησάμενον τὸν ἔλεγχον τῆς ἑκατέρου διανοίας, καὶ μισεῖν z) οὕτω, καὶ ἀγαπᾷν τὸν δεδοκιμασμένον. p. 161.
πρὶν δὲ τοῦτο ποιῆσαι ἐκ τῆς πρώτης διαβολῆς κεκινημένον a), Ἡράκλεις, ὡς μειρακιῶδες, καὶ ταπεινὸν, καὶ πάντων οὐχ b) ἥκιστα ἄδικον. Ἀλλὰ τούτων ἁπάντων 32
αἴτιον, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν, ἡ ἄγνοια, καὶ τὸ ἐν σκότῳ που εἶναι τὸν ἑκάστου τρόπον c). ὡς εἴ γε θεῶν τις ἀποκαλύψειεν ἡμῶν τοὺς βίους, οἴχοιτο ἂν φεύγουσα ἐς d) τὸ βάραθρον e) ἡ διαβολὴ, χώραν οὐκ ἔχουσα, ὡς ἂν πεφωτισμένων τῶν πραγμάτων ὑπὸ τῆς ἀληθείας.

t) ἐπιμελεστέρας] „ἐπιμελέστερον B." u) πιστεύειν] „neglexit B." x) μίσει] „μίσους B." y) φθόνον] λόγον conj. *Guyet.* z) μισεῖν] „μίσους iterum B." a) κεκινημένον] εἶναι addi vult *Guyet.* b) οὐχ] „non comparet in B." c) τρόπον] βίον Aug. 3. sed superscr. γρ. τρόπον. d) ἐς] „καὶ ἐς B." e) ἐς τὸ βάραθρον] absunt ab Aug. 2.

neque aetate considerata dicentis, neque vita alia, neque ea, quae in sermonibus illius farte inest, solertia. Quo enim quis probabilior est, eo curiosiore exploratione opus habet. Non oportet igitur credere alieno judicio, vel odio potius accusantis, sed examen veritatis sibi servare, suamque sibi invidiam delatori reddere, et, qua quisque mente sit, in claram lucem protrahere, ac sic demum vel amare vel odisse, prout quemque probaveris. Prius autem hoc facere prima permotum delatione, quam puerile est, bone Hercules! et humile, et non minime inter omnia inhonestum. At harum rerum omnium caussa, quam principio dicebamus, ignorantia, et quod mores uniuscujusque in obscuro sunt. Quae cum ita sint, utinam Deorum aliquis vitas nostras aperiat! iret sane fuga praeceps in barathrum delatio, locum nempe, rebus a veritate collustratis, non iam habitura.

p. 161.

ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΣΤΗΣ

Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ a).

ARGUMENTUM.

Rhetor quidam, Timarchus, ut videtur, nomine (vid. cap. 27. ibique nott.) et idem fortassis iste indoctus scriptoris nostri popularis, adversus quem primus hujus tomi libellus conscriptus est, (vid. adnot. ad cap. 3.) homo nequissimus, a Luciano nostro contumelioso quondam nomine ἀποφρὰς dictus, hujus vocis insolentiam riserat. Quare Lucianus jam hoc famoso libello miserrimum homunculum maxima cum acerbitate ita perstringit, ut ostendat non solum probam esse vocem ἀποφρὰς, ignorantissimum vero eum, qui usum ejus ignoret; sed etiam vere vim ejus cadere in teterrimi hominis vitam et naturam.

1 Ἀλλ' ὅτι μὲν ἠγνόεις τοὔνομα τὴν Ἀποφράδα, παντὶ που
p. 162. δῆλον. πῶς γὰρ ἂν ᾐτιῶ βάρβαρον εἶναί με τὴν φωνὴν ἐπ' αὐτῷ b), εἰπόντα ὑπὲρ c) σοῦ, ὡς ἀποφράδι ὅμοιος εἴης d); (τὸν γὰρ τρόπον e) σου, νὴ Δία, μέμνημαι, εἰ-

a) *ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ*] „*Junt.* et V. 2. solae et *Schol.* hoc addunt. Cett. non habent, nec M.“ b) ἐπ' αὐτῷ] glossema videntur *Guyeto*, sine idonea caussa. c) ὑπὲρ] „περὶ *Fl.* et marg. A. 1. ex eadem, credo.“ d) εἴης] ἂν praefigi pro consueta sua temeritate vult *Bel.* e) τὸν γὰρ τρόπον] „restitui ex W. *Fl. Bas.* 1. (imo *Bas.* 3. nam prima habet vulgatam.) Τῶν γὰρ τρόπων enim *Ald. Hag. Par. Salm.* etc. minus recte.“

PSEUDOLOGISTA

SIVE DE DIE NEFASTO, CONTRA TIMARCHUM.

Verum enimvero ignotum tibi fuisse nomen Apophras, unicuique manifestum. Quî enim accusares me hoc ipso nomine barbariei circa linguam, qui dixerim, esse te Apophradi, *hoc est, atro diei* similem? (Memini enim

κύσας τῇ τοιαύτῃ ἡμέρᾳ) εἰ μὴ καὶ f) παντάπασιν ἀνήκοος p. 162.
ἦσθα τοῦ ὀνόματος; ἐγὼ δὲ τὴν μὲν ἀποφράδα, ὅ, τι καὶ βούλεται εἶναι g), διδάξω σε μικρὸν ὕστερον· τὸ δὲ τοῦ Ἀρχιλόχου ἐκεῖνο ἤδη σοι λέγω, ὅτι τέττιγα τοῦ πτεροῦ συνείληφας· εἴπερ τινὰ ποιητὴν ἰάμβων ἀκούεις Ἀρχίλοχον, Πάριον h) τὸ γένος, ἄνδρα κομιδῇ i) ἐλεύθερον, καὶ παῤῥησίᾳ συνόντα, μηδὲν ὀκνοῦντα ὀνειδίζειν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα k) λυπήσειν ἔμελλε τοὺς περιπετεῖς l) ἐσομένους τῇ χολῇ m) τῶν ἰάμβων αὐτοῦ. ἐκεῖνος τοίνυν πρός τινος τῶν τοιούτων ἀκούσας κακῶς, Τέττιγα, ἔφη, τὸν ἄνδρα εἰληφέναι τοῦ πτεροῦ, εἰκάζων ἑαυτὸν τῷ τέττιγι ὁ Ἀρχίλοχος, φύσει μὲν λάλῳ ὄντι καὶ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης· ὁπόταν δὲ καὶ τοῦ πτεροῦ ληφθῇ, γεγωνότερον βοῶντι. καὶ σὺ δή,
ἔφη, ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί βουλόμενος ποιητὴν λάλον p. 163.
παροξύνεις ἐπὶ σεαυτὸν n), αἰτίας ζητοῦντα, καὶ ὑποθέ-

f) *εἰ μὴ καὶ*] εἰ καὶ μὴ 2954. g) *εἶναι*] omittit 2954. probante *Belino* ob cap. 12. et alia ejusdem generis loca. Sed ipse persuasit sibi, non opus esse a vulgata recedere. h) *Πάριον*] *Πάρειον* 2954. i) *κομιδῇ*] *κομιδῆ* sine jota subscr. vett. Edd. ante *Bip.* item mox cap. sq. k) *ὅτι μάλιστα*] „Sic *Par.* J. (A. 2. B. 1. 3.) *Ὁτιμάλιστα* junctim *Fl. Hag. Salm.* (et A. 1.)“ l) *περιπετεῖς*] „*περιπαθεῖς Menag.* et *Guyet.* conjiciunt. Nihil mutant Edd. nec M.“ *Προπετεῖς* conj. *Bel.* m) *χολῇ*] „recte W. et *Schol.* ut voluit *Palm.* ac res ipsa clamat. *Σχολῇ* Edd. misere.“ n) *ἐπὶ σεαυτὸν*] „*ἑαυτῷ* sine *ἐπὶ Fl.* quod etiam adscivit marg. A. 1.“ Sic etiam 2954.

profecto, tuos me mores tali dici assimilare) si omnino nomen illud intelligeres? Ego vero, Apophras quid sibi velit, paullo post te docebo. Jam vero illud tibi Archilochi dicam; *Cicadam alis prehendisti!* si quidem jamborum quendam poëtam nosti Archilochum, Parium genere, virum omnino liberum, et fiducia quadam uti solitum, nec cunctantem maledicere, si vel maxime offensurus videretur eos, qui in bilem jamborum suorum incidissent. Hic igitur, cum male ipsi a quodam ex illo genere dictum esset, dicebat, alis prehensam ab eo esse cicadam, ipsum se cicadae comparans Archilochus, strepero natura sua, etiam nemine cogente, *animali*, si vero etiam ala prehendatur, clamanti sonantius. *Sic tu*, inquiebat, *infelix*, *quid tibi vis*, *cum loquacem in te poëtam concitas*, *occasiones et argu-*

2 *σεις τοῖς ἰάμβοις; Ταῦτά o) σοι καὶ αὐτὸς ἀπειλῶ, οὐ,*
p. 163. *μὰ τὸν Δία, τῷ Ἀρχιλόχῳ εἰκάζων ἐμαυτόν p)· πόθεν q); πολλοῦ γε καὶ δέω· σοὶ δὲ μυρία r) συνειδὼς ἰάμβων ἄξια βεβιωμένα, πρὸς ἅ μοι δοκεῖ οὐδ᾽ ἂν ὁ Ἀρχίλοχος αὐτὸς διαρκέσαι, προσπαρακαλέσας καὶ τὸν Σιμωνίδην, καὶ τὸν Ἱππώνακτα συμποιεῖν μετ᾽ αὐτοῦ κἂν ἕν τι τῶν προσόντων σοι κακῶν. οὕτω σύ γε παῖδας ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυρίᾳ, τὸν Ὀροδοικίδην s), καὶ τὸν Λυκάμβην, καὶ τὸν Βούπαλον t), τοὺς ἐκείνων ἰάμβους. καὶ ἔοικε θεῶν τις ἐπὶ χεῖλος ἀγαγεῖν σοι τότε τὸν γέλων ἐπὶ τῇ ἀποφράδι λεχθείσῃ, ὡς αὐτὸς μὲν Σκυθῶν u) καταφανέστερος γένοιο κομιδῇ ἀπαίδευτος ὢν, καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοῶν, ἀρχὴν δὲ εὔλογον παράσχοις τῶν κατὰ σοῦ λόγων ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ, καὶ οἴκαθέν σε ἀκριβῶς εἰδότι, καὶ μηδὲν ὑποστελλομένῳ x) τὸ μὴ οὐχὶ πάντα ἐξειπεῖν·*
p. 164. *μᾶλλον δὲ κηρῦξαι y) ἃ πράττεις νύκτωρ καὶ μεθ᾽ ἡμέραν*

o) Ταὐτά] „*Ταῦτα* Edd. priores." p) ἐμαυτόν] *ἑαυτὸν* Gorl. q) πόθεν;] „Nihil mutant Edd. nec M." r) μυρία] *μυρίων* acrius fore putat *Seuger.* Imo contraria ratio acrior, si hoc unice nunc quaeras. s) Ὀροδοικίδην] „*Ὀροκίδην* *Fl.* *Ὀροδοκίδην* W. Vulgatum tenent Edd." *Ὀροδίκην* Gorl. t) Βούπαλον] „*Βουκόλον* male *Fl.*" u) Σκυθῶν] *σκυτέων* conj. *Kuster.* x) ὑποστελλομένῳ] „*ὑποστελομένῳ* *Fl.*" y) κηρῦξαι] *κηρύξαι* priores.

menta jambis quaerentem? Haec ipse quoque tibi comminor, non profecto, quasi Archilocho me comparem: unde *enim?* multum saue ab eo absum: sed quod novi sexcenta tua facinora jambis digna, quibus ne ipse quidem sufficere mihi Archilochus videtur, etiamsi Simonidem et Hipponactem advocet, ut secum vel unum eorum, quae tibi insunt, malorum carmine describant: adeo tu pueros in omni impuritate ut videantur effecisti Orodoecidem, et Lycambem, et Bupalum, jamborum illorum argumenta. Ac videtur Deorum aliquis in labia tnm adduxisse tibi risum de dicta *a me* Apophrade, ut ipse quidem manifestius; quam Scythae, ruditatis omnium rerum convincereris, qui communia ista, et quae ante pedes sunt, ignores; occasionemque et principium praeberes contra te scribendi viro libero, quique te domo inde accurate novit, neque metuat quidquam, quo minus omnia proferat, vel praeconio vulget potius, quaecunque, praeter multa

ιὶ νῦν, ἐπὶ πολλοῖς τοῖς πρὶν ἐκείνοις. *Καίτοι z)* 3
ον ἴσως, καὶ περιττὸν, ἐν παιδείας νόμῳ παῤῥησιά- p. 164.
ι πρὸς σέ. οὔτε γὰρ ἂν αὐτός ποτε βελτίων γένοιο
τὴν ἐπιτίμησιν, οὐ μᾶλλον ἢ κάνθαρος μεταπεισθείη
ηκέτι τοιαῦτα *a)* κυλινδεῖν, ἅπαξ αὐτοῖς συνήθης
νος. οὔτ' εἶναί τινα νομίζω τὸν ἀγνοοῦντα ἔτι τὰ
οὐ τολμώμενα, καὶ ἃ γέρων ἄνθρωπος ἐς ἑαυτὸν *b)*
ομεῖς. οὐχ οὕτως ἀσφαλὴς *c)*, οὐδὲ ἀφανὴς βδελυρὸς
δὲ δεῖ τινος τοῦ ἀποδύσοντος τὴν λεοντῆν, ὡς φανε-
ένοιο κανθήλιος ὤν. εἰ μή τις ἄρα ἐξ Ὑπερβορέων
ἐς ἡμᾶς ἥκοι *d)*, ἢ ἐς τοσοῦτον *Κυμαῖος* εἴη, ὡς,
ὼν, εὐθὺς εἰδέναι ὄνων ἁπάντων ὑβριστότατόν σε
μὴ περιμείνας ὀγκωμένου προσέτι ἀκούειν. οὕτω
καὶ πρὸς *e)* ἐμοῦ, καὶ παρὰ πᾶσι καὶ πολλάκις
υκται τὰ σὰ, καὶ δόξαν οὐ μικρὰν ἔχεις ἐπ' αὐτοῖς
τὸν *Ἀριφράδην*, ὑπὲρ τὸν *Συβαρίτην Μίσθωνα f)*; p. 165.

[αίτοι] „χαίτοι male J." Itidem *Ald.* 2. a) τοιαῦτα] αὐτὰ mallet *Schmied.* b) ἑαυτὸν] „Et sic *Fl.* cum cett." οὐχ οὕτως ἀσφαλὴς] „Nil mutant Edd. nec M." *Οὐχ* ως ἀσφ. *Bel.* minus apte. d) ἥκοι] οἴκοι 2954. e) πρὸς] ὸ *Bel.* et *Schm.* e 2954. et Gorl. Vid. Adnot. f) Μίσθω-] „Sic Edd. et M. Fors. *Ἡμιθέωνα.*"

ntiqua, nunc etiam
atque interdiu per-
. Quamquam vanum
se et supervacuum
, libertate illa, quae
os decet, apud te uti:
enim ipse unquam a
ensione fias melior,
magis, quam scara-
dediscat volvere talia,
semel iis assueverit;
puto quemquam esse,
dhuc ignoret, quae
, quaeque senex ho-
n te ipsum designes.
ita securus, non ita
e impurus es: neque

opus est, qui leoninam tibi
detrahat, ut appareat, te
asinum esse, nisi quis forte
ab Hyperboreis inde modo
ad nos venerit, aut adeo
sit Cumanus, ut non ad
primum statim conspectum
cognoscat, asinorum te om-
nium esse insolentissimum,
neque exspectet, dum ru-
dentem etiam audiat; adeo
olim et a me, et apud om-
nes, et saepe, tua vita
praeconio vulgata est; et
famam eo nomine non par-
vam habes supra Ariphra-
dem, supra Sybaritam Mi-

p. 165. ὑπὲρ τὸν Χῖον ἐκεῖνον g) Βάσταν h), τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις σοφόν. ῥητέον δὲ ὅμως, εἰ καὶ ἕωλα δόξω λέγειν, ὡς μὴ
4 αἰτίαν ἔχοιμι μόνος αὐτὰ ἀγνοεῖν. Μᾶλλον δὲ παρακλητέος ἡμῖν τῶν Μενάνδρου προλόγων εἷς, ὁ Ἔλεγχος, φίλος Ἀληθείᾳ καὶ Παῤῥησίᾳ θεὸς, οὐχ ὁ ἀσημότατος i) τῶν ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβαινόντων, μόνοις ὑμῖν ἐχθρὸς τοῖς δεδιόσι τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, πάντα καὶ εἰδότος, καὶ σαφῶς διεξιόντος, ὁπόσα ὑμῖν σύνοιδε. χάριεν γοῦν τοῦτο γένοιτ᾽ ἂν, εἰ ἐθελήσειεν ἡμῖν προεισελθὼν k) οὗτος διηγήσασθαι τοῖς θεαταῖς σύμπαντα τοῦ δράματος τὸν λόγον. Ἄγε τοίνυν, ὦ προλόγων καὶ δαιμόνων ἄριστε Ἔλεγχε, ὅρα ὅπως σαφῶς προδιδάξῃς τοὺς ἀκούοντας, οἷς οὐ μάτην, οὐδὲ φιλαπεχθημόνως, οὐδ᾽ ἀνίπτοις ποσὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐπὶ τόνδε τὸν λόγον ἀπηντήκαμεν, ἀλλὰ καὶ ἴδιόν τι ἀμυνόμενοι, καὶ τὰ κοινὰ μισοῦντες τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ. ταῦτα l) μόνα εἰπὼν, καὶ σαφῶς προδιηγησάμενος, ἵλεως ἄπιθι ἐκποδὼν, τὰ δὲ ἄλλα ἡμῖν κατά-

g) ἐκεῖνον] omittit Gorl. h) Βάσταν] „Et hoc Edd. atque M. Βάσσον adscripsit *Solanus*.“ i) ἀσημότατος] ἐπισημότατος 2954. k) προεισελθὼν] προσελθὼν 2955. l) ταῦτα] αὐτὰ 2955.

sthonem, supra Chium illum Bastam, illum similibus in rebus doctum. Dicendum tamen, licet obsoleta dicere videar, ne reprehendar, qui solus ea ignorem. Vel potius advocandus erit Menandri prologorum unus, Elenchus, amicus Veritati et Libertati in dicendo Deus, non obscurissimus eorum, qui in scenam prodeunt, solis vobis inimicus, qui linguam ipsius timetis, qui et novit omnia, et diserte, quae de vobis novit, eloquatur. Lepidum sane fuerit, si velit ille ad nos accedere, et enarrare spectatoribus totam fabulae rationem. Age igitur, Prologorum atque Geniorum optime, Elenche, vide, ut diserte auditores edoceas, quam non temere, neque animo ad inimicitias prono, neque illotis, quod ajunt, pedibus ad hanc disputationem devenerimus, sed cum propriam injuriam ulciscentes, tum communi quodam odio hominem impuritatis caussa persequentes. Haec sola ubi dixeris, et aperte exposueris, propitius e vestigio discedere hinc poteris, et

λιπε *m*)· μιμησόμεθα γάρ σε, καὶ διελέγξομεν τὰ πολλὰ, p. 166.
ὡς παῤῥησίας τε καὶ ἀληθείας ἕνεκα, μηδένα αἰτιάσασθαί
σε *n*). μήτε δὲ ἐμὲ πρὸς αὐτοὺς ἐπαινέσῃς *o*), ὦ φίλτατε
Ἔλεγχε, μήτε τὰ ἐκείνῳ προςόντα προεκχέῃς αὕτως· οὐ
γὰρ ἄξιον θεῷ ὄντι ἐπὶ στόμα *p*) σοι ἐλθεῖν τοὺς περὶ
τῶν οὕτω καταπτύστων λόγους. Ὁ γὰρ σοφιστὴς οὗτος
εἶναι λέγων, ὁ πρόλογος ἤδη φησὶ ταῦτα, ἐς Ὀλυμπίαν
ποτὲ ἧκε, λόγον τινὰ πρὸ πολλοῦ συγγεγραμμένον ἐπιδειξό-
μενος τοῖς πανηγυρισταῖς. ἦν δὲ ὑπόθεσις τῷ συγγράμματι,
ὁ Πυθαγόρας κωλυόμενος ὑπό τινος Ἀθηναίων, οἶμαι,
μετέχειν τῆς ἐν *q*) Ἐλευσῖνι τελετῆς, ὡς βάρβαρος, ὅτι
ἔλεγεν αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας πρὸ τούτου ποτὲ, καὶ Εὔφορ- p. 167.
βος γεγονέναι. ἐτύγχανε δὲ ὁ λόγος αὐτῷ *r*) κατὰ τὸν Αἰ-
σώπου κολοιὸν, συμφορητὸς ὢν ἐκ ποικίλων *s*) ἀλλοτρίων
πτερῶν. βουλόμενος δὴ *t*) μὴ ἕωλα δόξαι λέγειν, ἀλλ' αὐ-

m) καταλιπε] Sic Edd. vett. cum Codd. 2955. et 3011. Sed *κατάλειπε Reitz. Bip.* et *Schm.* e W. n) μηδένα αἰτιάσασθαί σε] „Nil mutare Edd. nec M. addit *Solanus.*“ *Αἰτιᾶσθαι* tantum habet 2955. o) ἐπαινέσῃς] ἐπαινέσεις 2955. et 3011. Totum locum sic refinxit *Belinus: μήτε δὲ μεῖον πρὸς αὐτῶν ἐπαινεθήσῃ*, admodum improbabiliter. p) στόμα] „Recte sic M. *Fl. Hag. Par. Salm.* etc. *Στόματος* J. et marg. A. 1.“ q) ἐν] „Neglexit praepositionem W.“ r) αὐτῷ] „Sic W. J. et marg. A. 1. *Αὐτοῦ Hag. Par. Salm. Fl. Bas.* 1. (et 3.) *Ald.* (1. et 2.) *Fr.*“ s) ποικίλων] „ποικίλλων J. et *Ald.*“ t) δή] δὲ *Bas.* 3.

reliqua nobis permittere. Te enim imitabimur, et convincemus *eum* in plerisque, ut libertatis veritatisque *neglectae* nemo te accusare possit. Neque vero me laudaveris apud illos, Elenche carissime, neque, isti quae insunt, temere effundas. Neque enim dignum fuerit, tibi, qui Deus es, in os venire sermones de rebus adeo despuendis. *Nimirum iste, qui Sophistam se esse ait,* ista jam loquitur Prologus, *Olympiam venit aliquando, orationem olim conscriptam habiturus in panegyri. Erat autem argumentum libelli, Pythagoras prohibitus ab aliquo, Atheniensium puto, sacris Eleusiniis interesse, tanquam Barbarus, quod ipse dictitaverat Pythagoras, se quondam Euphorbum fuisse. Erat porro oratio illa ad Aesopicae corniculae instar consarcinata ex multis pennis alienis. Cum autem vellet non antiqua videri dicere, sed velut ex tempore propo-*

p. 167. τοσχεδιάζειν u) τὰ ἐκ τοῦ βιβλίου, δεῖται τῶν συνήθων
τινὸς (ἦν δὲ ἐκ Πατρῶν ἐκεῖνος, ἀμφὶ δίκας ἔχων τὰ
πολλὰ), ἐπειδὰν αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις τοῖς λόγοις, τὸν
Πυθαγόραν αὐτῷ προελέσθαι. καὶ οὕτως ἀνὴρ ἐποίησε,
καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκούειν τὸν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγό-
6 ρου ἐκεῖνον λόγον x). Ἦν δὴ τὸ ἐπὶ τούτῳ, ὁ μὲν πάνυ
ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει y), συνείρων, οἷον εἰκὸς, ἐκ
πολλοῦ ἐσκεμμένα, καὶ μεμελετημένα, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα z)
p. 168. ἡ ἀναισχυντία οὖσα a) ἐπήμυνε, καὶ χεῖρα ὤρεγε, καὶ
συνηγωνίζετο αὐτῷ. γέλως δὲ πολὺς παρὰ τῶν ἀκουόντων.
καὶ οἱ μὲν, ἐς τὸν Πατρέα ἐκεῖνον μεταξὺ ἀποβλέποντες,
ὑπεδήλουν, ὡς οὐ λέληθε συμπράξας αὐτῷ τὴν ῥᾳδιουρ-
γίαν, οἱ δὲ καὶ αὐτὰ γνωρίζοντες τὰ λεγόμενα, παρ᾽ ὅλην
τὴν ἀκρόασιν διετέλεσαν, ἓν τοῦτο μόνον ἔργον ἔχοντες
ἀλλήλων πειρώμενοι, ὅπως μνήμης ἔχωσι b) πρὸς τὸ δια-
γιγνώσκειν, ὅτου ἕκαστον ἦν τῶν ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐδοκι-

u) αὐτοσχεδιάζειν] „σχεδιάζειν *Coll.* et *Schol.*" x) τὸν — λόγον] „τὸν receptum ex W. *Τῶν* Edd. pessime, quum tamen *λόγον* mox haberent. *Τῶν — ἐκείνου λόγων Fl.* *Ἐκεῖνον* Edd. cett. et M." *Τῶν ὑπ. Πυθ. ἐκείνων λόγων* 2954. et Gorl. e quibus *ἐκείνων*, pro *ἐκείνου*, probatur *Belino.* y) ὑποκρίσει] *ὑποκρίσει Bas.* 3. z) μάλιστα] *μεγίστη* conj. *Guyet.* a) οὖσα] *παροῦσα* conj. *Gesn.* b) ἔχωσι] „*ἔχουσι Fl.* Nihil a vulgata abit M." *Ἔχουσι* etiam 2954.

nere, quae de libro edidicerat: rogat sodalium aliquem (erat ille Patrensis, in caussis multum versatus homo), cum argumenta posceret dicendi, Pythagoram ut ipse deligeret. Idque facit homo, ac persuadet theatro, ut audire vellent homines illam pro Pythagora orationem. Postea iste in actione valde improbabilis, qui connecteret orationem, qualem videri necesse est a longo inde tempore commentatam et meditatam, etsi quam maxime praesens homini impudentia pro illo pugnaret, et manum illi porrigeret, et certamen illius adjuvaret. Risus interim multus apud auditores, cum alii in Patrensem illum intuentes, subindicarent, auxilium istius imposturae ab illo praestitum non latere: alii vero, qui agnoscerent quae dicebantur, toto, quo audiebant, tempore illud unum agebant, ut alter alterius memoriam tentaret in agnoscendo, cujus esset unumquodque eorum Sophistarum, qui paullo ante nostram ae-

μησάντων ἐπὶ ταῖς καλουμέναις μελέταις σοφιστῶν. Ἐν δὲ 7
τούτοις ἅπασι καὶ ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας ἦν ἐν p. 168.
τοῖς γελῶσι καὶ αὐτός. τί δ' οὐκ ἔμελλε γελᾶν ἐφ' οὕτω περιφανεῖ, καὶ ἀπιθάνῳ, καὶ ἀναισχύντῳ τολμήματι; καὶ πῶς c); (ἔστι δὲ ἀκρατὴς d) γέλωτος) ὁ μὲν τὴν φωνὴν ἐντρέψας εἰς μέλος, ὡς ᾤετο, θρῆνόν τινα ἐπηύλει τῷ Πυθαγόρᾳ, ὁ δὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, ὄνον κιθαρίζειν πειρώμενον e) ὁρῶν f), ἀνεκάγχασε μάλα ἡδὺ ὁ ποιητὴς οὗτος ὁ ἐμός· ὁ δὲ εἶδεν ἐπιστραφείς. τοῦτο ἐξεπολέμωσε g)
τότε αὐτοὺς ἔναγχος. Ἐνθένδε ἦν μὲν ἡ τοῦ ἔτους ἀρχὴ, 8
μᾶλλον δὲ ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νουμηνίας τρίτη, ἐν ᾗ οἱ Ῥωμαῖοι, κατὰ τὶ ἀρχαῖον, εὔχονταί τε αὐτοὶ ὑπὲρ ἅπαν-
τος τοῦ ἔτους εὐχάς τινας, καὶ θύουσι, Νουμᾶ h) τοῦ p. 169.
βασιλέως καταστησαμένου τὰς ἱερουργίας αὐτοῖς, καὶ πεπιστεύκασι τοὺς θεοὺς ἐν ἐκείνῃ μάλιστα τῇ ἡμέρᾳ χρηματίζειν τοῖς εὐχομένοις. ἐν τοιαύτῃ τοίνυν ἑορτῇ καὶ ἱερομηνίᾳ, ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ i) τῷ ὑπο-

c) καὶ πῶς;] καὶ πως priores, partim cum interrogationis nota, partim continuo orationis nexu. d) ἀκρατὴς] „ἀκροατὴς male *Coll.* Vulgatum tuetur M." e) πειρώμενον] „recte M. *Fl. Par.* etc. Πειρόμενον male J. *Ald.*" et quidem utraque *Ald.* f) ὁρῶν] ἰδὼν 2954. g) ἐξεπολέμωσε] „ἐξεπολήμωσε *Coll.* Vulgatum servant M. et *Fl.*" Ἐξεπολέμησεν *Schol.* Sed ἐξεπολέμωσεν αὐτοὺς sine τότε 2954. h) θύουσι Νουμᾶ] „θύουσιν ἅμα W. male." i) ἐπὶ] „Ita dedit *Solan.* ex *Graev.* Ἐπὶ etiam marg. A. 1. Ὑπὸ Edd. et M."

tatem in declamationibus floruerunt. Inter hos autem omnes, qui riderent, ipse quoque fuit, qui hunc libellum scripsit. Qui enim non rideret auso tam manifesto, et improbabili atque impudenti? Qui, inquam? *Est autem alioqui risus impotens. Atque ille quidem inflexa ad modulationem voce, threnum quendam, uti putabat, accinebat Pythagorae: at hic poëta meus, in suaves cachinnos solvi, asinum videns citharam tractare conantem. Verum iste conversus hoc observat. Hoc illos tum nuper inimicos reddidit. Deinde fuit principium anni, vel potius dies a magnis illis Kalendis tertius, quo Romani prisco quodam more, et ipsi vota quaedam pro toto anno, et sacra faciunt, a Numa rege praescripta, creduntque, Deos illo maxime die operam dare precantibus. Hoc igitur festo die atque sacro, is, qui riserat Olympiae insiticium illum Pythagoram, cum vi-*

p. 169. *βολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, ἰδὼν προσιόντα τὸν κατάπτυστον, καὶ ἀλαζόνα, τὸν τῶν ἀλλοτρίων λόγων ὑποκριτὴν (ἐτύγχανε δὲ καὶ τὸν τρόπον ἀκριβῶς εἰδὼς αὐτοῦ, καὶ τὴν ἄλλην ἀσέλγειαν, καὶ μιαρίαν τοῦ βίου, καὶ ἃ ποιεῖν ἐλέγετο, καὶ ἃ ποιῶν κατείληπτο), Ὥρα k) ἡμῖν, ἔφη πρός τινα τῶν ἑταίρων, ἐκτρέπεσθαι τὸ δυσάντητον τοῦτο θέαμα, ὃς φανεὶς ἔοικε τὴν ἡδίστην ἡμέραν ἀποφράδα ἡμῖν ποιήσειν. τοῦτ' l) ἀκούσας ὁ σοφιστὴς, τὴν ἀποφράδα, ὥς τι ξένον καὶ ἀλλάτριον τῶν Ἑλλήνων ὄνομα, ἐγέλα εὐθὺς, καὶ τὸν ἄνδρα τοῦ πάλαι ἐκείνου γέλωτος ἠμύνετο, ὥς γοῦν ᾤετο, καὶ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ἀποφράς· τί δαὶ m) τοῦτό ἐστί; καρπός τις, ἢ βοτάνη τις, ἢ σκεῦος; ἆρα n) τῶν ἐσθιομένων ἢ πινομένων τί ἐστιν ἀποφράς; ἐγὼ μὲν οὔτε ἤκουσα πώποτε, οὔτ' ἂν συνίην ποτὲ ὅ, τι καὶ λέγει o).*

9 *Ταῦθ' ὁ μὲν ᾤετο κατὰ τούτου διεξιέναι, καὶ πολὺν ἐπῆγε τῇ ἀποφράδι τὸν γέλων p). ἐλελήθει δὲ καθ' αὑτοῦ q) τὸ ὕστατον τεκμήριον ἀπαιδευσίας ἐκφέρων. ἐπὶ τούτῳ*

k) ὦρα] ὅρα *Bas.* 3. l) τοῦτ'] „ταῦτ' marg. A. 1." m) δαὶ] Sic *Schm.* ex W. pro vulg. *δέ.* n) ἀρα] *ἆρα Bas.* 1. et 3. o) λέγει] „Ita dedit *Solanus* ex W. *Λέγοι* Edd. priores." p) γέλων] „Constare lectionem notat *Solanus.*" q) καθ' αὑτοῦ] „Sic dedi ex *Par. Κατ' αὐτοῦ* cett. et M."

deret accedere conspuendum istum atque superbum alienae orationis histrionem, cujus etiam mores accurate nosset, et reliquam vitae istius libidinem atque impuritatem, quaeque facere diceretur, et in quibus deprehensus fuerat, Suadeo, *inquit ad sodalium quendam,* devitemus infelicis occursus hoc spectaculum, qui sua praesentia jucundissimum nobis diem atrum (*Apophrada*) videtur facturus. *Hoc ipsum nomen* Apophrada *audiens Sophista, tanquam peregrinum et alienum Graecis nomen statim risit, et prioris illius risus nomine virum ultus est, ut quidem sibi videbatur, et apud omnes usurpabat hoc ipsum,* Apophras! Quid vero id rei est? fructusne aliquis? an herba quaedam? an vas? an esculentorum quiddam vel poculentorum est *Apophras?* Equidem nec audivi unquam, neque intelligebam unquam, quid sibi velit. *Talia iste contra hunc meum se disputare opinabatur, multumque* Apophradi *risum conflabat, ignarus nempe, ultimum se hoc ruditatis contra se indicium proferre.*

τόνδε τὸν λόγον r) συνέγραψεν, ἐμὲ s) προειςπέμψας ὑμῖν, p. 170.
ὡς δείξειε τὸν ἀοίδιμον σοφιστὴν τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων
ἀγνοοῦντα, καὶ ὁπόσα κἂν t) οἱ ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων καὶ
τῶν καπηλείων εἰδεῖεν u). ταῦτα μὲν ὁ Ἔλεγχος. Ἐγὼ δὲ 10
(ἤδη γὰρ αὐτὸς παρείληφα τοῦ δράματος τὰ λοιπὰ) δίκαιος
ἂν εἴην, τὰ ἐκ τοῦ Δελφικοῦ τρίποδος ἤδη λέγειν, οἷα μέν
σου τὰ ἐν τῇ πατρίδι, οἷα δὲ τὰ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, οἷα
δὲ τὰ ἐν Αἰγύπτῳ, οἷα δὲ τὰ ἐν Φοινίκῃ, καὶ Συρίᾳ, εἶτα
ἑξῆς τὰ ἐν Ἑλλάδι, καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὰ ἐν
Ἐφέσῳ νῦν, ἅπερ κεφαλαιωδέστατα τῆς ἀπονοίας τῆς σῆς,
καὶ κορυφὴ, καὶ κορωνὶς τοῦ τρόπου. ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὴν
παροιμίαν, Ἰλιεὺς ὢν, τραγῳδοὺς ἐμισθώσω, καιρὸς ἤδη
σοι ἀκούειν τὰ σαυτοῦ κακά. Μᾶλλον δὲ ταῦτα μὲν μη- 11
δέπω· περὶ δὲ τῆς ἀποφράδος πρότερον. εἰπὲ γάρ μοι πρὸς p. 171.
Πανδήμου x), καὶ Γενετυλλίδος y), καὶ Κυβήβης z), πῇ
σοι μεμπτὸν, καὶ γέλωτος ἄξιον τοὔνομα εἶναι ἔδοξεν ἡ
ἀποφράς; νὴ Δί', οὐ γὰρ ἦν τῶν Ἑλλήνων ἴδιον, ἀλλά

r) τόνδε τὸν λόγον] „τὸν λόγον τόνδε W." s) ἐμὲ] ὁ ἐμὲ conj. *Guyet.* t) κἂν] ἂν καὶ conj. idem. u) εἰδεῖεν] εἰδέναι 2954. x) Πανδήμου] „τῆς addit *Solanus* non dicens unde." y) Γενετυλλίδος] „Γενετυλλίδων male J. et marg. A. 1." z) Κυβήβης] „Recte sic J. Κυβίβης male Edd. cett. et M."

Hac igitur caussa hunc libellum conscripsit ille poëta meus, *qui me ad vos praemisit, ut ostendat, nobilem Sophistam communia Graecorum ignorare, quaeque de officinis etiam et cauponis homines norunt.* Ista quidem Elenchus. Ego vero (jam enim ipse suscepi quod reliquum est fabulae) jure meo jam possem ista *velut* e Delphico tripode dicere, quid in patria egeris, quid in Palaestina, quid in Aegypto, quid in Phoenice et Syria, quid deinde in Graecia et Italia: ac super omnia, quae nunc Ephesi, quae quidem maxime capitalia, et fastigium amentiae tuae, et *imposita* moribus tuis coronis. Cum enim, quod est in proverbio, *Iliensis ipse tragoedos conduxeris;* jam decebat tua te mala audire. Sed potius ista nondum: de *Apophrade* autem prius. Nam dic mihi, per ego te Vulgivagam, et Genitriculam, et Cybeben oro, quare tibi reprehensione aut risu dignum *Apophradis* nomen visum est? Ita sane. Nec enim erat Graecorum proprium; sed alicunde quasi

p. 171. ποθεν a) ἐπειςκωμάσαν b) αὐτοῖς ἀπὸ τῆς πρὸς Κελτοὺς
ἢ Θρᾷκας, ἢ Σκύθας ἐπιμιξίας. σὺ δὲ ἅπαντα γὰρ οἶσθα
τὰ τῶν Ἀθηναίων ἐξέκλεισας τοῦτο εὐθὺς, καὶ ἐξεκήρυξας
τοῦ Ἑλληνικοῦ. καὶ ὁ γέλως ἐπὶ τούτῳ, ὅτι βαρβαρίζω,
καὶ ξενίζω, καὶ ὑπερβαίνω τοὺς ὅρους τοὺς Ἀττικούς. καὶ
μὴν τί ἄλλο οὕτως Ἀθηναίοις ἐπιχώριον, ὡς τουτὶ τοὔνο-
μα, φαῖεν ἂν οἵ γε σοῦ μᾶλλον τὰ τοιαῦτα εἰδότες; ὥςτε
θᾶττον ἂν τὸν c) Ἐρεχθέα, καὶ τὸν Κέκροπα, ξένους
ἀποφήναις, καὶ ἐπήλυδας εἶναι d) τῶν Ἀθηνῶν, ἢ τὴν
p. 172. ἀποφράδα δείξειας οὐκ οἰκείαν καὶ αὐτόχθονα τῆς Ἀττι-
12 κῆς. Πολλὰ μὲν γάρ ἐστιν, ἃ καὶ αὐτοὶ κατὰ ταὐτὰ τοῖς
πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομάζουσιν· ἀποφράδα δὲ μόνοι ἐκεῖνοι
τὴν μιαρὰν, καὶ ἀπευκτὴν, καὶ ἀπαίσιον, καὶ ἄπρακτον,
καὶ σοὶ ὁμοίαν ἡμέραν. ἰδοὺ καὶ μεμάθηκας ἤδη ὁδοῦ
πάρεργον, τί βούλεται αὐτοῖς ἡ ἀποφρὰς ἡμέρα, ὅταν
μήτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζωσι, μήτε εἰςαγώγιμοι αἱ δίκαι

a) *ἀλλά ποθεν*] Sic Edd. vett. Sed ἀλλὰ πόθεν male *Reitz.* et recentt. b) *ἐπειςκωμάσαν*] „Nil mutant Edd. nec M.“ Mutari tamen vult *Belinus* in ἐπειςκομίσαν. Sic bellissimam vocem longe invenustior exterminaverit. c) *τὸν*] Vulgo omissum articulum e Cod. 2954. probante *Belino* restituerunt *Bip.* et *Schm.* d) *εἶναι*] abest a Gorl.

comissatum venit illis a Celtarum, aut Thracum, aut Scytharum colluvie. Tu vero (nosti enim Atheniensium omnia) statim hoc exclusisti, et praeconio de Graeco *solo* ejecisti. Hinc risus, quod barbare loquor, et peregrinum in morem, et terminos Atticos egredior. Verum enimvero quod aliud ita Atheniensibus patrium sit, atque hoc nomen, qui magis, quam tu, norunt talia, dixerint: adeo ut citius Erechtheum et Cecropem peregrinos atque advenas esse Athenis ostendas, quam *Apophrada* demonstres non domesticam esse indigenamque Atticae. Multa enim sunt, quae ipsi eodem modo, ac reliqui homines, appellant. *Apophrada* autem soli isti, atrum, et abominandum, et infaustum, et inauspicatum, et similem tibi diem. Ecce jam obiter didicisti, quid sibi velit apud illos dies *Apophras:* cum neque magistratus sui copiam faciunt, neque in jure aliquis conveniri potest, neque sacra

μήτε τὰ ἱερὰ e) ἱερουργῆται, μήθ᾽ ὅλως τι τῶν p. 172.
ν τελῆται, αὕτη ἀποφρὰς ἡμέρα. Ἐνομίσθη δὲ τοῦτο 13
ις ἐπ᾽ ἄλλαις αἰτίαις· ἢ γὰρ ἂν *) ἡττηθέντες μάχαις
λαις, ἔπειτα ἔταξαν ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς τὰ
ῦτα ἐπεπόνθεισαν, ἀπράκτους καὶ ἀκύρους τῶν ἐννόμων
ξεων εἶναι, ἢ καὶ, νὴ Δία. . . καίτοι ἄκαιρον ἴσως,
ἔξωρόν γε ἤδη, γέροντα ἄνδρα μεταπαιδεύειν, καὶ
ιδάσκειν τὰ τοιαῦτα, μηδὲ τὰ πρὸ τούτων εἰδότα.
ο γοῦν τοῦτ᾽ ἐστι τὸ λοιπὸν, κἂν ἐκμάθῃς αὐτὸ, πᾶν
εἰδὼς ἔσῃ. πόθεν γὰρ, ὦ οὗτος; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα
f) ἀγνοῆσαι συγγνώμη, ὁπόσα ἔξω τοῦ πολλοῦ πάτου,
ἄδηλα τοῖς ἰδιώταις· τὴν ἀποφράδα δὲ, οὐδὲ βουλη-
ἂν ἄλλως εἴποις. ἓν γὰρ τοῦτο καὶ μόνον ἁπάντων
ομα. Ἔστω, φησὶ g) τις· ἀλλὰ καὶ τῶν παλαιῶν 14
ιάτων τὰ μὲν λεκτέα, τὰ δ᾽ οὔ, ὁπόσα αὐτῶν μὴ p. 173.
ἤθη τοῖς πολλοῖς, ὡς μὴ ταράττοιμεν τὰς ἀκοὰς, καὶ

ἱερὰ] omissum in *Ald.* 2. lapsu typothetae. *) ἂν] abest a Codd. 2954. 3011. et Gorl. librariorum vel incuria, vel inscitia. f) κἂν] „καὶ *Fl.*" κἂν ἀγνοῆσαις conj. *Guyet.* Vid. Adnot. g) φησί] „Nil mutant Edd. et M. Leg. φήσει." Vide omnino Adnot.

guntur, neque omnino m, quas faustas esse mus, quidquam peragi- illa dies *Apophras* est. vero aliis aliisque de sis receptum est. Aut i magnis superati proe- deinde dies hosce, qui- talia illis evenerant, stos esse constituerunt, us nihil legitimae actio- ita quidem ut ratum le esset, posset suscipi: etiam, per Jovem.... nquam intempestivum t, et serum nimis jam, r instituere senem ho- m, ac de novo docere, qui neque ea, quae praecedunt, noverit. Nimirum, credo, hoc est *solum* reliquum: et hoc si discas, futurum ut omnia deinde noveris. Unde enim, mi homo? Reliqua enim si ignores, condonandum fuerit, quae extra communem *quasi* viam, et plebejis incognita: sed *apophrada*, ne si velis quidem, aliter dixeris. Unum nempe hoc et solum omnium nomen. Esto, dicit *forte* aliquis. Sed de veteribus quoque nominibus alia dicenda sunt, alia minus: quae nimirum non usitata vulgo, ne perturbemus audientes, auresque

p. 173. τιτρώσκοιμεν τῶν συνόντων τὰ ὦτα. Ἐγὼ δὲ, ὦ βέλτ πρὸς μὲν σὲ ἴσως ταῦτα περὶ σοῦ εἰπὼν, ἥμαρτον, ἐ γὰρ, ἐχρῆν ἢ κατὰ τὰ Παφλαγόνων, ἢ Καππαδοκῶ Βακτρίων πάτρια διαλέγεσθαί σοι, ὡς h) ἐκμάθῃς λεγόμενα, καὶ σοὶ ἀκούειν ἡδέα· τοῖς δ' ἄλλοις Ἑλλ οἶμαι, καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν συνεῖναι χρή. εἶτα καὶ Ἀττικῶν κατὰ χρόνους τινὰς πολλὰ ἐντρεψάντων αὐτῶν φωνῆς, τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τοὔνομα διετέλ οὕτως ἀεὶ, καὶ πρὸς ἁπάντων αὐτῶν λεγόμενον. Ἰ ἂν καὶ τοὺς πρὸ ἡμῶν κεχρημένους τῷ ὀνόματι, εἰ μ ταύτῃ σε διαταράξειν ἔμελλον, ξένα σοι καὶ ἄγνωστα τ τῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ συγγραφέων ὀνόματα διεξιω μᾶλλον δὲ, οὐδ' ἐγώ σοι τοὺς εἰπόντας ἐρῶ. πάντες ἴσασιν. ἀλλὰ σύ μοι ἕνα τῶν πάλαι δείξας οὐ κεχρη τῷ ὀνόματι, Χρυσοῦς, φασὶν, ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθη καίτοι, ὅςτις γέρων ὢν, καὶ ἀφῆλιξ, τὰ τοιαῦτα ἀ δοκεῖ μοι ὅτι καὶ Ἀθῆναι πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ.

h) ὡς] Sic *Solanus* correxerat vulgatum ἕως, in quo *Reitzius* et recentt. non sunt probissimum judicium Sed vide, quo jure deinceps vulgo legatur ἐκμάθῃς p quod debebat, ἐκμάθοις. i) διεξιών] „Bene sic plu Διεξιὸν J.“ k) στάθητι] „στάχυσιν W. male.“

eorum, quibuscum versamur, vulneremus. Ego vero, bone vir, peccavi, ad te ista de te dicens: oportebat enim, oportebat aut Paphlagonum, aut Cappadocum, aut Bactrianorum vernacula tecum agere, ut intelligeres, quae dicerentur, et auditu tibi essent jucunda. Sed apud Graecos reliquos Graeca, puto, lingua utendum est. Deinde cum Attici etiam diversis temporibus multa in lingua sua mutaverint, hoc inter praecipua nomen remansit, ita semper dictum, et ab omnibus. Dicerem etiam eos, qui ante nc nomine usi sunt, nisi ratione te perturbatur sem, peregrina tibi e cognita poëtarum, ac torum, et historicorui mina recensendo. Potii ego tibi, qui dixerint minabo. Omnes enim n At tu mihi unum si deris antiquorum non eo nomine, aureus, stabis Olympiae. Etsi, quam senex et devex tate haec talia ignorat, mihi videtur ignorar thenas urbem esse i tica, et in Isthmo (

Κόρινθος ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ, καὶ Σπάρτη ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, μὴ εἰδέναι. λοιπὸν ἴσως ἐκεῖνό σοι λέγειν, ὡς τὸ μὲν ὄνομα ᾔδεις, τὴν δὲ χρῆσιν αὐτοῦ ἄκαιρον ἐγνώσθης. φέρε δὴ καὶ ὑπὲρ τούτου πρὸς σὲ ἀπολογήσωμαι τὰ εἰκότα. σὺ δὲ πρόσεχε τὸν νοῦν, εἰ μὴ πάνυ ὀλίγον σοι μέλει τοῦ μηδὲν εἰδέναι. οἱ πάλαι l) πολλὰ τοιαῦτα πρὸ ἡμῶν ἀπέρριψαν ἐς τοὺς σοὶ ὁμοίους ἕκαστοι τοὺς τότε (ἦσαν γὰρ καὶ τότε, ὡς τὸ εἰκός, βδελυροί τινες ἐς m) τὰ ἤθη, καὶ μιαροί, καὶ κακοήθεις τὸν τρόπον)· καὶ ὁ μὲν Κόθορνόν τινα εἶπεν, εἰκάσας αὐτοῦ τὸν βίον, ἀμφίβολον ὄντα τοῖς τοιούτοις ὑποδήμασιν· ὁ δὲ Λυπάτην n), ὅτι τὰς ἐκκλησίας, θορυβώδης ῥήτωρ ὤν, ἐπετάραττεν· ὁ δὲ Ἑβδόμην, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑβδόμαις, κἀκεῖνος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε, καὶ διεγέλα, καὶ παιδιὰν ἐποιεῖτο τὴν σπουδὴν τοῦ δήμου. μὴ o) δῷς οὖν κἀμοί, πρὸς Ἀδώνιδος, εἰκάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον, ἁπάσῃ κακίᾳ σύντροφον,

Margin: p. 173. · p. 174. · p. 175.

l) οἱ πάλαι] Εἰ, quod vulgo praefixerant, deest in Fl. et Codd. W. 2954. 3011. et Gorl. et uncis inclusit *Schm.* m) ἐς] abest a 2954. culpa, opinor, librarii, ob praecedentis voculae exitum. Injuria igitur omisit *Schmiederus*, monitus a *Belino*. n) Λυπάτην] Λυκάτην conj. *Guyet.* Λύσσαν *Gesn.* cum quo fecerunt *Bel.* et *Wiel.* interpretes. Sed Λυπάδην exhibet Gorl. o) μὴ] „delet *Marcil.* adest in Edd. et M.“

thum, et Spartam in Peloponneso. Reliquum illud forte tibi fuerit, uti dicas, nomen quidem te scivisse, sed usum intempestivum a te esse reprehensum. Age igitur, pro hoc etiam, ut par est, caussam dicam: tu vero animum adverte, si non nimis parum tua referre putas, nihil scire. Antiqui multa id genus ante nos fecerunt in tui similes suae quisque aetatis (fuerunt enim tum quoque, ut verosimile est, abominandi quidam moribus, et impuri, et malefica vita): et alius Cothurnum quendam appellavit, vitam illius depingens, quae talibus calceamentis comparari posset; alius Rabiem, quod conciones tumultuosus orator perturbaret; alius Septimum, quod ut pueri septimis *cujusque mensis* diebus, sic ille in concionibus luderet, rideretque, ac ludibrio sibi seriam rem populi haberet. Nonne igitur mihi etiam hoc, per Adonidem, dederis, uti comparem hominem undique malum, flagitio omni innutritum, inauspicato diei atque infausto?

17 ἡμέρᾳ δυςφήμῳ καὶ ἀπαισίῳ; Ἡμεῖς καὶ τοὺς χωλοὺς
p. 175. τῷ δεξιῷ ἐκτρεπόμεθα, καὶ μάλιστα, εἰ ἕωθεν ἴδοιμεν
αὐτούς. κᾂν εἴ τις βάκηλον ἢ εὐνοῦχον ἴδοι, ἢ πίθηκον,
εὐθὺς ἐξιὼν τῆς οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀναστρέφει, καὶ ἐπανέρ-
χεται, οὐκ ἀγαθὰς μαντευόμενος τὰς ἐφημέρους ἐκείνας
πράξεις ἔσεσθαι αὐτῷ, ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυς-
φήμῳ κληδονίσματι. ἐν ἀρχῇ δὲ, καὶ ἐν θύραις, καὶ p)
ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, καὶ ἕωθεν τοῦ ἅπαντος ἔτους, εἴ τις
ἴδοι κίναιδον, καὶ ἀπόῤῥητα ποιοῦντα, καὶ πάσχοντα,
ἐπίσημον ἐπὶ τούτῳ q). καὶ ἀπεῤῥωγότα, καὶ μονονουχὶ
ταὔνομα τῶν ἔργων αὐτῶν ὀναμαζόμενον, ἀπατεῶνα, γόητα,
p. 176. ἐπίορκον, ὄλεθρον, κύφωνα, βάραθρον, μὴ φύγῃ, μηδ᾽
18 εἰκάσῃ τοῦτον ἀποφράδι ἡμέρᾳ; Ἀλλ᾽ οὐχὶ σὺ τοιοῦτος;
οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο, εἰ ἐγὼ τὴν ἀνδρίαν οἶδα τὴν σὴν,
ὅςγε καὶ μέγα φρονεῖν ἐπὶ ταύτῳ μοι δοκεῖς, ὅτι μὴ ἀπόλ-
λυταί σοι ἡ δόξα τῶν ἔργων, ἀλλὰ πᾶσι δῆλος εἶ καὶ περι-
βόητος. εἰ δὲ καὶ ὁμόσε χωρήσειας, καὶ ἀρνήσαιο μὴ τοι-
οῦτος εἶναι, τίσι πιστὰ ἐρεῖς; τοῖς πολίταις τοῖς σοῖς;

p) καὶ] abest a Gorl. q) τούτῳ] „τούτου W."

Nos etiam claudos dextro pede aversamur, et maxime si mane illos videamus: et si quis aut exsectum (*spadonem*) videat aut castratum, aut simiam, ad primum domo egressum, in sua vestigia reversus redit, auguratus non bonas sibi futuras illius diei actiones, post malum illud atque obscenum primum omen. In principio vero, atque in foribus, primoque egressu, summoque velut mane totius anni, si quis videat cinaedum, facientem infanda patientemque, notabilem hac ipsa re, ruptumque et victum, et tantum non nomine suorum operum appellatum, impostorem, praestigiatorem, perjurum, perniciem, carcerem, barathrum, non fugiat? non atro hunc diei comparet? Verum nonne talis tu es? Non negaveris, si fortitudinem tuam novi, qui etiam multum tibi ea in re placere videaris, quod non periit tibi fama operum, sed manifestus es omnibus et famosus. Si vero manum conserere velis, ac negare, te talem esse: quibus fidem dictorum facies? civibusne tuis? inde enim incipere

(ἐκεῖθεν γὰρ ἄρχεσθαι δίκαιον) ἀλλ᾽ ἴσασιν ἐκεῖνοι τὰς p. 176.
πρώτας σου τροφὰς r), καὶ ὡς παραδοὺς σεαυτὸν s) τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ στρατιώτῃ, συμπεριεφθείρου t) πάντα ὑπηρετῶν, ἄχρι δή σε, τὸ τοῦ λόγου τοῦτο, ῥάκος πολυσχιδὲς
19 ἐργασάμενος, ἐξέωσε. Κἀκεῖνα μέμνηνται u), ὡς τὸ εἰκὸς, ἃ πρὸς τὸ θέατρον ἐνεανιεύου, τοῖς ὀρχησταῖς ὑποκρινόμενος, καὶ συνταγματάρχης ἀξιῶν εἶναι. οὐδεὶς γοῦν πρὸ σοῦ ἂν εἰσῆλθεν εἰς τὸ θέατρον, οὐδ᾽ ἂν ἐμήνυσεν, ὅ, τι τοὔνομα τῷ δράματι· ἀλλὰ σὺ κοσμίως πάνυ, χρυσᾶς ἐμβάδας ἔχων, καὶ ἐσθῆτα τυραννικὴν, προεισεπέμπου, εὐ- p. 177.
μένειαν αἰτήσων παρὰ τοῦ θεάτρου, στεφάνους κομίζων, καὶ κρότῳ ἀπιὼν, ἤδη τιμώμενος πρὸς αὐτῶν. ἀλλὰ νῦν ῥήτωρ καὶ σοφιστής. καὶ διὰ τοῦτο ἢν πύθωνταί ποτε τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ ἐκεῖνοι, τοῦτο δὴ τὸ ἐκ τῆς τραγῳδίας, *Eurip. Bacch. v. 915.* δύο μὲν ἡλίους ὁρᾶν δοκοῦσι, δισσὰς δὲ Θήβας. καὶ πρόχειρον ἅπασιν εὐθὺς τὸ, Ἐκεῖνος, ὁ τότε, καὶ μετ᾽ ἐκεῖνα; τοιγάρτοι καὶ αὐτὸς εὖ ποιῶν, οὐκ ἐπιβαίνεις τοπαρά-

r) τροφὰς] „Nil mutant Edd. nec M. *Τρυφὰς* C." s) σεαυτὸν] „*σαυτὸν* W." *ἑαυτὸν* Gorl. t) συμπεριεφθείρου] *συμπεριεφέρου* conj. *Solan.* u) μέμνηνται] „Bene Edd. longe plurimae et M. *Μέμνηται* male V. 2. ait *Solanus*, sed fluctuante scriptura." *Μέμνηται* etiam *Bas.* 1. et 3.

aequum est. Sed norunt illi prima tua alimenta, et quomodo deditus tua voluntate perdito illi militi cum illo corruptus fueris, in omnibus ei subserviens, donec te lacerum, quod ajunt, pannum cum effecisset, exegit. Etiam illa meminerunt, ut probabile est, quomodo in scena adolescentem te validum ostenderis, cum saltatoribus accommodares operam tuam, et dux gregis esse postulares. Nemo enim te prius in theatrum prodibat, neque, quod nomen esset fabulae, indicabat.

Sed tu decenti habitu, aureis indutus calceis, vesteque tyrannica, praemittebare, benevolentiam petiturus a theatro, coronas ferens, discedens cum plausu, jam tum honoratus ab illis: sed modo orator ac sophista. Itaque cum audient quondam talia de te illi, illud sane, quod est in tragoedia, duo sibi soles videre videbuntur ac Thebas duplices: atque in promtu statim erit omnibus, *Istene? qui tum? post ista?* Itaque ipse, prudenti sane consilio, omnino non acce-

p. 177. παν x); οὐδ᾽ ἐπιχωριάζεις αὐτοῖς, ἀλλὰ φεύγεις ἑκὼν πα-
τρίδα, οὔτε χεῖμα κακὴν, οὔτε θέρει ἀργαλέην y), ἀλλὰ
καλλίστην καὶ μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἁπασῶν. τὸ γὰρ
ἐλέγχεσθαι, καὶ τοῖς εἰδόσι καὶ μεμνημένοις τῶν πάλαι
ἐκείνων συνεῖναι, βρόχος ὡς ἀληθῶς ἐστί z) σοι. καίτοι
τί ταῦτα ληρῶ; τίνα γὰρ ἂν αἰδεσθείης σύ; τί δ᾽ ἂν
αἰσχρὸν a) ἡγήσαιο τῶν ὑστάτων; πυνθάνομαι δὲ καὶ
κτήματα εἶναί σοι μεγάλα παρ᾽ αὐτοῖς, τὸ δύςτηνον ἐκεῖνο
p. 178. πυργίον, ὡς τὸν τοῦ Σινωπέως b) πίθον, τὴν Διὸς αὐλὴν
εἶναι πρὸς αὐτό. τοὺς μὲν δὴ πολίτας οὐδαμῇ οὐδαμῶς
μεταπείσειας ἂν, μὴ οὐχὶ τῶν ἁπάντων βδελυρώτατόν σε
ἡγεῖσθαι, ὄνειδος κοινὸν ἁπάσῃ τῇ πόλει. Τάχα δ᾽ ἂν
τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν τῇ Συρίᾳ προςλάβοις ὁμοψήφους, εἰ
λέγοις c) μηδὲν πονηρὸν μηδὲ ἐπαίτιον βεβιῶσθαί d) σοι.
Ἡράκλεις, ἡ μὲν Ἀντιόχεια καὶ τοὔργον αὐτὸ εἶδεν e),
ὅτε τὸν Ταρσόθεν ἥκοντα ἐκεῖνον νεανίσκον ἀπαγαγών....

x) τοπαράπαν] Sic, ut solent, *Ald.* 1. et 2. cf. De Luct. c. 2. et 24. et alibi. Vulgo sejunctim τὸ παράπαν. y) ἀργαλέην] „ἀργαλέαν W. Nil abit a vulgato *Fl.*“ z) ἐστί] ἔστι priores omnes, minus accurate. a) αἰσχρὸν] αἰσχρότερον mallet *Bel.* quamquam non damnans vulgatam. b) Σινωπέως] „Consentiunt Edd. et M.“ c) λέγοις] λέγεις 2955. d) βεβιῶσθαι] βεβιῶσαι idem. e) εἶδεν] εἶναι εἶδεν idem.

dis ad illos, neque in ista regione versaris, sed sponte exsulas e patria, nec mala per hiemem, neque gravi per aestatem, sed pulcherrima et maxima earum, quae in Phoenice sunt, omnium. Nempe redargui, et versari cum scientibus et recordantibus antiquorum illorum, vere tibi suspendium est. Verum quid ita deliro? Quem enim tu verereris? Quid ultimorum turpe putares? Audio vero etiam, possessiones apud illos magnas tibi esse, miseram illam turriculam adeo, ut Sinopensis dolium cum illa comparatum Jovis aula esse videatur. Civibus ergo tuis nulla unquam ratione persuadeas, quo minus omnium te putent impurissimum, commune totius civitatis opprobrium. Fortasse autem reliquorum in Syria suffragia feras, si dicas, nihil tibi malum neque obnoxium patratum esse? At Hercule ipsum opus vidit Antiochia, cum venientem illum e Tarso adolescentem abduxisti.... Verum etiam

ἀλλὰ καὶ ἀναδέρειν f) αὐτὰ, αἰσχρὸν ἴσως ἐμοί. πλὴν ἀλλὰ p. 178.
ἴσασί γε, καὶ μέμνηνται οἱ τότε ὑμῖν ἐπιστάντες, καὶ σὲ
μὲν ἐς γόνυ συγκαθήμενον ἰδόντες, ἐκεῖνον δὲ, οἶσθα ὅ,
τι g) καὶ ποιοῦντα, εἰ μὴ παντάπασιν ἐπιλήσμων τις εἶ h).
Ἀλλ᾽ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἴσως ἀγνοοῦσί σε, οἱ μετὰ τοὺς ἐν 21
Συρίᾳ θαυμαστοὺς ἄθλους ἐκείνους ὑποδεξάμενοι φεύγοντα, ἐφ᾽ οἷς εἶπον, ὑπὸ τῶν ἱματιοκαπήλων διωκόμενον, παρ᾽ ὧν ἐσθῆτας πολυτελεῖς πριάμενος, ἐφόδια εἶχες. ἀλλ᾽ οὐκ ἐλάττω σοι ἡ Ἀλεξάνδρεια σύνοιδεν, οὐδὲ, μὰ Δί᾽, ἐχρῆν δευτέραν τῆς Ἀντιοχείας κεκρίσθαι αὐτήν· ἀλλ᾽ ἥ τε ἀκολασίᾳ γυμνοτέρα, καὶ ἡ αἰσχρουργία σοι ἐκεῖ ἐπιμανεστέρα i), καὶ τοὔνομα ἐπὶ τούτοις μεῖζον, καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἀκάλυπτος ἡ κεφαλή· εἷς μόνος ἂν ἐπίστευσέ σοι ἐξάρνῳ γιγνομένῳ μηδὲν τοιοῦτον ἐργάσασθαι k), καὶ βοηθὸς l) ἂν κατέστη ὁ τελευταῖος μισθοδότης ἀνὴρ ἐν τοῖς p. 179.
ἀρίστοις Ῥωμαίων. τοὔνομα δὲ αὐτὸ δώσεις ἀποσιωπῆσαί

f) ἀναδέρειν] „Sic Edd. et M.“ g) ὅ, τι] „Recte sic W. *Par.* (et *Bas.* 3.) Ὅτι male pleraeque.“ h) τις εἶ] Τὸ στόμα addit 2955. quod *Schmiederus* suspicatur ad cap. 27. pertinere. i) ἐπιμανεστέρα] ἐπιφανεστέρα conj. *Kuster.* et *Gesner.* k) ἐργάσασθαι] „εἰργάσθαι marg. A. 1.“ Sic etiam Gorl. et 2955. probante *Belino.* Sed nec opus est, et scribendum certe erat εἰργάσθαι. l) καὶ βοηθὸς] „Τῆς male *Amst.* sola Καὶ cum cett. etiam M.“

detegere ista turpe forte mihi fuerit. Interim norunt et meminere, qui tum adstiterunt, ac te conquiniscentem viderunt, illum autem, facientem illud, quod tu nosti, nisi omnino obliviosus es. Sed Aegyptii forte te ignorant, qui post praeclara illa in Syria certamina fugientem ob ea, quae dixi, te receperunt, cum vestiarii te mercatores persequerentur, a quibus emtas vestes pretiosas habebas pro viatico. Sed nec minorum tibi Alexandria conscia est, nec oportebat, ita me Jupiter, illam Antiochia inferiorem judicari. Verum libido magis nuda, et turpitudo flagitiorum furiosa magis, et major propter ista celebritas, et super omnia caput apertum. Unus solus neganti tibi credidit, nihil te tale fecisse; et auxilio tibi fuit, ultimus, qui te conduxit, vir inter principes Romanorum. Nomen ipsum tacere mihi permittes, idque cum sciant

p. 179. μοι, καὶ ταῦτα, πρὸς πάντας εἰδότας, ὃν λέγω. ἐκεῖνος
τοίνυν τὰ μὲν ἄλλα ὁπόσα ἔτλη ἐν τῇ συνουσίᾳ τολμηθέντα
ὑπὸ σοῦ, τί χρὴ λέγειν; ἀλλ' ἡνίκα σε κατέλαβε τοῦ μει-
ρακίου τοῦ οἰνοχόου τοῦ Οἰνοπίωνος m) ἐν γόνασι κείμενον,
τί οἴει; ἐπίστευσεν ἄν σοι μὴ εἶναι τοιοῦτον n), αὐτὸ τὸ
ἔργον ὁρῶν; οὐκ, εἴ γε μὴ παντάπασι τυφλὸς ἦν, ἀλλ'
ἐδήλωσε τὴν γνώμην, αὐτίκα ἐξελάσας τῆς οἰκίας, καὶ
καθάρσιόν γε, ὥς φασι, περιενεγκὼν ἐπὶ τῇ σῇ ἐξόδῳ.
22 Ἀχαΐα μὲν γὰρ καὶ Ἰταλία πᾶσα ἐμπέπλησται τῶν σῶν
ἔργων, καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς δόξης, καὶ o) ὄναιό γε τῆς
εὐκλείας. ὥςτε πρὸς τοὺς θαυμάζοντας ἔγωγε τὰ ἐν Ἐφέσῳ
νῦν πραττόμενα ὑπὸ σοῦ, ἐκεῖνο λέγω, ὅπερ ἀληθέστατον,
ὡς p) οὐκ ἂν ἐθαύμαζον, εἰ τὰ πρῶτά σου ᾔδεισαν·
καίτοι καινὸν ἐνταῦθα καὶ τὸ πρὸς τὰς γυναῖκας προς-
23 έμαθες q). Οὐ περὶ r) πόδα οὖν τῷ τοιούτῳ, εἰπέ μοι,
ἀποφράδα ὀνομάζεσθαι; ἀλλὰ τί, πρὸς Διὸς, καὶ φιλῆσαι
τῷ στόματι προςέτι ἀξιώσειας s) ἡμᾶς ἐπ' ἐκείνοις τοῖς

m) *Οἰνοπίωνος*] „*Οἰνοπίονος* penultima brevi W." n) τοιοῦτον] τοιούτῳ mallet *Belin.* Sed nil opus. o) καὶ] abest à *Bas.* 3. p) ὡς] restitui e L. et *Fl.* Vulg. πῶς. q) προςέμαθες] εἰςέμαθες 2955. r) περὶ] „παρὰ *Schol. Fl.* et *Coll.* Vulgatum tuetur M., qui et mox οὖν cum ceu." s) ἀξιώσειας] „ἀξιώσεις W. *Fl.* et marg. A. 1."

omnes, quem designem. Ille igitur quot alias res sustinuerit in *tua* consuetudine a te perpetratas, quid attinet dicere? Sed cum deprehendisset te pueri pocillatoris Oenopionis in genibus jacentem, quid putas? crediditne tibi, te non esse talem, ipsum opus cum videret? Non: nisi caecus omnino fuit. Verum indicavit nempe sententiam suam, qui statim domo te ejiceret, et purgamina quaedam, ut ajunt, post excessum tuum circumferret. Ergo Achaja quidem et omnis Italia tuorum plena facinorum, et partae inde famae. Ac fruaris, opto, ista gloria. Itaque ad eos, qui mirantur, quae nunc fiunt Ephesi, illud equidem dico, quod est verissimum, quam non admiraturi tum essent, si priora tua nossent. Verum etiam novum quiddam hic, circa mulieres, addidicisti. Nonne ergo tali homini convenit, dic mihi, *Apophrada* vocari? Sed quid, per Jovem, etiam osculum offerre nobis adhuc

ἔργοις; τοῦτο γοῦν τὸ ὑβριστότατον ποιεῖς, καὶ μάλιστα p. 180.
πρὸς οὓς ἥκιστα ἐχρῆν, καὶ τοὺς ὁμιλητάς, οἷς ἱκανὰ ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ στόματος ἀπολαύειν, τὸ βάρβαρον τῶν ὀνομάτων, τὸ τραχὺ τῆς φωνῆς, τὸ ἄκριτον, τὸ ἄτακτον, τὸ πάντῃ t) ἄμουσον. καὶ τὰ τοιαῦτα· φιλῆσαι δέ σε ἐπὶ τούτοις μὴ γένοιτο, ὦ ἀλεξίκακε· ἀσπίδα μᾶλλον ἢ ἔχιδναν φιλῆσαι ἄμεινον, δῆγμα ἐκεῖ τὸ κινδύνευμα, καὶ ἄλγημα, καὶ ὁ ἰατρὸς εἰςκληθεὶς, ἐπήμυνεν· ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ φιλήματος, καὶ u) τοῦ ἰοῦ ἐκείνου, τίς ἂν ἢ ἱεροῖς ἢ βωμοῖς προςέλθοι; τίς δ᾽ ἂν θεὸς ἐπακούσειεν ἔτι εὐχομένου; πόσων περιῤῥαντηρίων, πόσων ποταμῶν δεῖ; Καὶ τοιοῦτος αὐτὸς ὢν, κατεγέλας x) τῶν ἄλλων 24
ἐπ᾽ ὀνόμασι, καὶ ῥήμασιν, ἔργα τοιαῦτα καὶ τηλικαῦτα ἐργαζόμενος. καίτοι ἐγὼ μὲν ἀποφράδα μὴ εἰδὼς, ᾐσχυνόμην ἂν μᾶλλον, οὐχ ὅπως εἰπὼν ἀρνηθείην ἄν· σὲ δὲ οὐδεὶς ᾐτιάσατο ἡμῶν βρωμολόγους y) λέγοντα, καὶ τροπομάσθλητας, καὶ ῥησιμετρεῖν, καὶ Ἀθηνιᾶν, (τὸ Ἀθηνῶν

t) πάντῃ] Sic cum jota Edd. vett. Sed πάντη *Reitz.* et recentt.
u) καὶ] κατὰ καὶ 2955. x) κατεγέλας] καταγελᾷς conj. *Fritzsch.* Quaestst. p. 203. tenuius, credo, quam verius.
y) βρωμολόγους] βρομολόγους voluit *Guyet.*

audes post isthaec facinora? hoc enim facis contumeliosissime, et illis maxime, quibus minime oportebat, tuis sodalibus, quos satis erat illa sola oris tui mala exhaurire, nomina barbara, vocem asperam, nihil discretum, nihil ordinatum, a Musis aliena omnia, et quae his similia sunt. Osculum autem te ferre insuper, absit, Depulsor malorum! natricem aut viperam osculari potius est. Morsus hic periculum, et dolor, quem advocatus depellit medicus. A tuo vero osculo, et isto veneno, quis ad templa accedat vel altaria? Quis Deus amplius precantem exaudiat? quot adspersionibus, quot fluminibus opus erit? Ac talia ipse cum esses, risisti alios de nominibus ac verbis, facinora talia ac tanta perpetrans? Verum ego, si nescissem *Apophrada*, pudore afficerer potius, tantum abest, ut me usum eo nomine, negem: at te nemo nostrûm adhuc accusavit, cum *verbicrepos* diceres, et *morefutiles*, et *vocimetiri*, et *Athenurio* (h. e. Athenas cupio), et

p. 180. *ἐπιθυμῶ z),) καὶ ἀνθοκρατεῖν a), καὶ σφενδικίζειν b), καὶ*
p. 181. *χειροβλημᾶσθαι. κακὸν κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρίψειεν αὐτοῖς λόγοις. ποῦ γὰρ ταῦτα τῶν βιβλίων εὑρίσκεις; ἐν γωνίᾳ που τάχα τῶν ἰαλέμων τινὸς ποιητῶν κατορωρυγμένα, εὐρῶτος καὶ ἀραχνίων μεστὰ, ἤπου ἐκ τῶν Φιλαινίδος δέλτων, ἃς διὰ χειρὸς ἔχεις· σοῦ μέντοι, καὶ τοῦ σοῦ στόματος ἄξια. Ἐπεὶ c) δὲ τοῦ στόματος ἐμνήσθην, τί φαίης ἂν, εἴ σε ἡ γλῶττα ἐς d) δικαστήριον προκαλεσαμένη (θῶμεν γὰρ οὕτως) ἀδικήματος, ἢ e), τὸ μετριώτατον, ὕβρεως διώκοι, λέγουσα, Ἐγώ σε, ὦ ἀχάριστε, πένητα καὶ ἄπορον παραλαβοῦσα, καὶ βίου δεόμενον, τὰ μὲν πρῶτα ἐν τοῖς θεάτροις εὐδοκιμεῖν ἐποίησα, νῦν μὲν Νῖνον, νῦν δὲ Ἀντίοχον f), εἶτα μετὰ μικρὸν Ἀχιλλέα τιθεῖσα· μετὰ ταῦτα δὲ, παῖδας συλλα-*

z) τὸ Ἀθηνῶν ἐπιθύμῶ] Absunt haec a *Fl.*, et jure pro glossemate habentur *Guyeto* et *Solano*, et sic notata in Ed. *Schm.* a) ἀνθοκρατεῖν] „Sic J. *Bas.* 1. (et 3.) *Par. Hag. Salm.* etc. Ἀνθοκροτεῖν *Fl.* ex qua se id quoque adsoivisse, notat marg. A. 1. Ἀνθοκροατεῖν W.“ Sic etiam 2954. unde *Belin.* ἀντιακροατεῖν (*écouter à son tour*) conjecit. In Gorl. desunt omnia ab v. καὶ Ἀθηνιῶ usque ad ἀνθοκρατεῖν. b) σφενδικίζειν] „ἀφενδακίζειν *Fl.* Vulgato favet M.“ c) ἐπεὶ] „bene M. et Edd. plurimae. Ἐπὶ male J.“ Et sic *Ald.* 2. d) ἐς] Sic pro vulg. εἰς. *Schm.* ex W. e) ἢ] καὶ legi jubet *Fritzsch.* Quaestst. p. 203. Omnino haec sic transponi posse videntur *Gesnero:* ὕβρεως ἢ, τὸ μ., ἀδικήματος. Sed vid. Adnot. f) Ἀντίοχον] Vulg. Μητίοχον. Sed Μητίσχον marg. A. 1. et Ed. *Fl.* Veram lectionem vidit *Solanus* et probavit *Wielandius.* Vid. Adnot.

floripotentem esse, et *σφενδικίζειν*, et *χειροβλημᾶσθαι.* Male te malum hominem dicendi arbiter Mercurius ipsis tuis cum verbis conterat! Ubi enim librorum ista invenis? In angulo forte Ialemorum poëtarum cujusdam defossa, rubiginis et aranearum plena, aut forte de Philaenidis tabulis, quas prae manu habes; te tamen ac tuo ore dignissima. Cum vero in mentionem oris incidi, quid dicas, si tecum in jus vocato lingua (ita enim ponamus) injuriae, aut minimum contumeliae agat, dicens, *Ego te, ingrate, pauperem et omnium inopem cum acceptissem, et victus indigum, primo in theatris ut floreres effeci, quae modo Ninum te, modo Antiochum, et paullo deinde post Achillem constituerim. Postea syllabas colligere docentem pueros*

βίζειν διδάσκοντα, μακρῷ χρόνῳ ἔβοσκον, ἤδη δὲ καὶ τοὺς p. 181.
ἀλλοτρίους τούτους λόγους ὑποκρινόμενον, σοφιστὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα, καὶ τὴν μηδὲν προσήκουσαν δόξαν περιῆψα· τί τοίνυν τηλικοῦτον g) ἔχων ἐγκαλεῖν, τοιαῦτά με διατίθης, καὶ ἐπιτάττεις ἐπιτάγματα αἴσχιστα, καὶ ὑπουργίας p. 182.
καταπτύστους; οὐχ ἱκανά μοι τὰ ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἔργα, ψεύδεσθαι, καὶ ἐπιορκεῖν, καὶ τοὺς τοσούτους ὕθλους καὶ λήρους διαντλεῖν, μᾶλλον δὲ τὸν βόρβορον τῶν λόγων ἐκείνων ἐμεῖν; ἀλλ᾽ οὐδὲ νυκτὸς τὴν κακοδαίμονα σχολὴν ἄγειν ἐᾷς· ἀλλὰ μόνη σοι πάντα ποιῶ, καὶ πατοῦμαι, καὶ μιαίνομαι h), καὶ ἀντὶ i) γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας, καὶ ὥσπερ ἀλλοτρίαν ὑβρίζεις, καὶ ἐπικλύζεις τοσούτοις κακοῖς. λαλεῖν μοι ἔργον ἐστὶ μόνον· τὰ δὲ τοιαῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν, ἄλλοις μέρεσι προστέτακται. ὡς ὤφελε κἀμέ τις, ὥσπερ τὴν τῆς Φιλομήλας, ἐκτεμεῖν. μακαριώτεραι γοῦν μοι k) αἱ γλῶτται τῶν τὰ τέκνα κατεδηδοκότων. Πρὸς θεῶν, ἢν λέγῃ ταῦτα ἡ γλῶττα, ἰδίαν 26

g) τηλικοῦτον] τοιοῦτον 2954. h) μιαίνομαι] „bene *Salm.* et *Amst.* solae. Μαίνομαι male J. *Hag. Par. Bas.* 1. (et 3.) *Fr. Fl. Ald.*" i) ἀντὶ] „Nil mutant Edd. nec M. Ἄν τί vult *Gron.* k) μοι] μου reponi jubet *Fritzsch.* Quaestst. p. 151. sq. Sic certe *Gesnerus* reddiderat. At μοι mihi est *me judice*, quemadmodum etiam *Micyllo* visum.

diu alui. Jam vero, alienas agens orationes, sophista ut videreris, effeci, gloriamque tibi, quae nihil ad te pertineat, conciliavi. Quid igitur tantum habes, quod mihi objicias, quod ita mecum agis, et imperia mihi imperas spurcissima, ac despuenda ministeria? Nonne satis mihi erant diurna illa opera, mentiri, pejerare, tot nugas et deliramenta exhaurire, vel potius coenum orationum illarum vomere? At tu neque noctibus infelicem me otiosam esse pateris: sed sola tibi facio omnia, et conculcor, et contaminor. Et pro eo quod lingua nata sum, ut manu uti me decrevisti: meque tanquam alienam contumeliose tractas, et tot malis obruis. Loqui meum opus unicum est: ista vero talia et facere ac pati, aliis membris a natura injunctum est. Itaque utinam me quoque aliquis, ut illam Philomelae, exsecet! Beatiores enim me (judice) sunt linguae eorum, qui suos ipsi pueros devorarunt. Per Deos! si ista dicat, suum sibi sermo-

p. 182. αὐτῇ φωνὴν λαβοῦσα, καὶ τὸν πώγωνα συνήγορον ἐπικαλεσαμένη, τί ἂν ἀποκρίναιο αὐτῇ; ἐκεῖνα δηλονότι, ἃ καὶ πρὸς τὸν Γλαῦκον ἔναγχος εἴρηταί σοι, ἐπὶ πεπραγμένῳ ἤδη τῷ ἔργῳ αἰτιώμενον, ὡς ἐπὶ τούτῳ ἔνδοξος ἐν βραχεῖ καὶ γνώριμος ἅπασι γεγένησαι, πόθεν ἂν *l*) οὕτω περιβόητος ἐπὶ τοῖς λόγοις γενόμενος; ἀγαπητὸν δὲ ὁπωςοῦν *m*)
p. 183. κλεινὸν καὶ ὀνομαστὸν εἶναι. εἶτα καταριθμήσειν *n*) αὐτῇ τὰς πολλάς σου προςηγορίας, ὁπόσας κατὰ ἔθνη προςείληφας. ὃ καὶ θαυμάζω, ὅτι τὴν μὲν ἀποφράδα ἐδυςχέρανας ἀκούσας, ἐπ᾽ ἐκείνοις δὲ τοῖς ὀνόμασιν οὐκ ἠγανάκτεις.

27. Ἐν Συρίᾳ μὲν ῥοδοδάφνη κληθεὶς, ἐφ᾽ ᾧ δὲ, νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, αἰσχύνομαι διηγεῖσθαι· ὥςτε τό γε ἐπ᾽ ἐμοὶ, ἀσαφὲς ἔτι ἔστω. ἐν Παλαιστίνῃ δὲ, φραγμὸς, ἐς τὰς ἀκάνθας τοῦ πώγωνος, οἶμαι, ὅτι ἔνυττε μεταξύ· ἔτι γὰρ ἔξυρες αὐτόν. ἐν Αἰγύπτῳ δὲ συνάγχη, πρόδηλον τοῦτο· μικροῦ γοῦν φασιν ἀποπνιγῆναί σε ναύτῃ τινὶ τῶν τριαρ-

l) ἂν] γὰρ conj. *Guyet.* οὖν *Reitz.* Vid. Adnot. m) ὁπωςοῦν] ὁποςοῦν *Bas.* 1. et 3. n) καταριθμήσειν] Conjecturas VV. DD. vid. in Adnot. Variationis nihil in Edd. vidi, nisi quod αὐτὴ in Bas. 3. pro αὐτῇ, haud dubie casu potius, quam consulto, editum.

nem sumens lingua, et advocatam sibi adsciscat barbam tuam, quid illi respondeas? Illa nempe, quae etiam ad Glaucum nuper a te dicta sunt, de perpetrato jam facinore expostulantem, te hac ipsa re nobilem brevi tempore et conspicuum omnibus factum. Unde enim tantum celebritatis dicendo consecutus esses? Optabile autem est, quacunque demum ratione celebrem esse atque nobilem. Tum enumerares illi multas illas tuas appellationes, quas per gentes accepisti. Qua in re miror, te Apophrade audita indignatum esse, illis autem nominibus non fuisse offensum. In Syria rhododaphne vocatus es: qua vero caussa, ita me Pallas amet! enarrare pudet; itaque, quantum ad me, obscurum porro sit: in Palaestina vero sepes, propter barbae spinas arbitror, quae interea pungeret, tum enim adhuc eam radebas: in Aegypto angina, quod manifestum est; parum enim abfuisse ajunt, quin suffocarere, cum in nautam quendam, de iis, qui trium velorum naves

μόνον ἐντυχόντα, ὅς ἐμπεσὼν ἀπέφραξέ σοι τὸ o) στόμα. p. 183.
Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ βέλτιστοι, αἰνιγματῶδες οὐδὲν, ἀλλὰ γράμματος p) ἑνὸς προσθήκῃ τιμήσαντές σε, Ἀτίμαρχον ὠνόμαζον· ἔδει γὰρ ἐκείνου τι περιττότερον προςεῖναί σοι. ἐν Ἰταλίᾳ δὲ, βαβαὶ, ἡρωϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεκλήθης, ὁ Κύκλωψ, ἐπειδή ποτε καὶ πρὸς ἀρχαίαν διασκευὴν παρ' αὐτὰ τὰ τοῦ Ὁμήρου ῥαψῳδῆσαι, καὶ σὺ τὴν αἰσχρουργίαν ἐπεθύμησας. καὶ αὐτὸς μὲν ἔκεισο μεθύων ἤδη, κισσύβιον ἔχων ἐν τῇ χειρὶ βινητιῶν Πολύφημος, νεανίας δὲ ὑπό- p. 184.
μισθος, ὀρθὸν ἔχων τὸν μοχλὸν, εὖ μάλα ἠκονημένον, ἐπὶ σὲ Ὀδυσσεύς τις ἐπῄει, ὡς ἐκκόψων τὸν ὀφθαλμόν· *Hom.*

Κἀκείνου μὲν ἄμαρτε, παραὶ q) δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος. Il. XI, 233.
Αἰχμὴ δ' ἐξεσύθη r) παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα. Ibid. V, 293.

καὶ γὰρ οὐδὲν ἄτοπον ὑπὲρ σοῦ λέγοντα ψυχρολογεῖν s). σὺ δὲ ὁ Κύκλωψ, ἀναπετάσας τὸ στόμα, καὶ ὡς ἔνι πλατύτατον κεχηνώς, ἠνείχου τυφλούμενος ὑπ' αὐτοῦ τὴν γνά-

o) τὸ] Sic ex Edd. vett. rescripsi. Sed *Reitz.* μὲν, per errorem manifestum, quem tamen *Bipp.* et *Schm.* repetierunt. p) ἀλλὰ γράμματος] ἀλλ' ὀνόματος 2954. q) παραὶ] „Sic dedi ex M. et *Hom.* *Παρὰ* Edd. Luciani." r) ἐξεσύθη] „ἐξελύθη] Sic Edd. et M. *Ἐξεχύθη* *Hom.* v. not. Ἐξεσσύθη marg. A. 1. male duplicato σ." Vid. adnott. s) ψυχρολογεῖν] αἰσχρολογεῖν conj. *Guyet.*

habent, incidisses, qui irruens ipsum tibi os obturaverit. Athenienses quidem, viri optimi, nulla circuitione usi, sed unius te literae additione honorantes, Atimarchum [*principem* [*infamium*] appellabant: oportebat enim illo etiam amplius quiddam tibi inesse. In Italia autem, vah! Heroicum illud cognomen adeptus es, Cyclops, cum supra veterem illum apparatum, ad Homericae fabulae imitationem peragere impuritatem velles. Atque ipse quidem jacebas ebrius jam, poculum illud manu tenens libidinans Polyphemus. Adolescens vero mercede conductus, rectum gestans vectem probe acutum, te velut Ulysses aliquis invasit, ut exterebraturus oculum:

Hinc at aberravit: aliorsum vertitur hasta,
Cuspisque ad menti extremas elabitur oras.

Nec enim absurdum est, de te qui dicat, frigide dicere. Tu vero Cyclops, aperto ore, et quam poteras latissime hians, buccas tibi ab illo

p. 184. θον. μᾶλλον δὲ, ὥςπερ ἡ Χαρύβδις, αὐτοῖς ναύταις,
πηδαλίοις, καὶ ἱστίοις, ὅλον ζητῶν καταπιεῖν τὸν Ο
καὶ ταῦτα ἑώρων καὶ ἄλλοι παρόντες. εἶτά σοι ἐς
ὑστεραίαν μία ἦν ἀπολογία, ἡ μέθη, καὶ εἰς τὸν ἄκ(
28 ἐνέφευγες. Τοιούτοις δὴ καὶ τοσούτοις ὀνόμασι πλο
αἰσχύνῃ τὴν ἀποφράδα; πρὸς θεῶν εἰπέ μοι τί πάσ
ἐπειδὰν κἀκεῖνα λέγωσιν t) οἱ πολλοὶ, λεσβιάζειν σε
φοινικίζειν; ἆρα u) καὶ ταῦτα ὥςπερ τὴν ἀποφράδα ἀγ
p. 185. καὶ οἴει τάχα που ἐπαινεῖσθαι πρὸς αὐτῶν; ἢ ταῦτο
διὰ τὸ σύντροφον οἶσθα, τὴν ἀποφράδα δὲ ὡς ἀγνῶτα
νην ἀτιμάζεις, καὶ ἀποκλείεις τοῦ καταλόγου τῶν ὀν
των; τοιγαροῦν οὐ μεμπτὰς ἡμῖν τίνεις τὰς δίκας,
μέχρι καὶ τῆς γυναικωνίτιδος περιβόητος εἶ. πρώην
ἐπειδή τινα γάμον ἐν Κυζίκῳ μνᾶσθαι ἐτόλμησας, εὖ
ἐκπεπυσμένη πάντα x) ἡ βελτίστη ἐκείνη γυνὴ, Οὐ
29 προςείμην, ἔφη, ἄνδρα, καὶ αὐτὸν ἀνδρὸς δεόμενον.
ἐν τοιούτοις ὄντι σοι, ὀνομάτων μέλει, καὶ γελᾷς, καὶ
ἄλλων καταπτύεις; εἰκότως. οὐ γὰρ ἂν ἅπαντες ὅμοι

t) λέγωσιν] „λέγουσιν W. quod verum credo." u) ἆρα
Bas. 1. et 3. x) πάντα] ταῦτα 2954.

excoecari patiebaris, vel potius ut Charybdis, ipsis cum nautis et gubernaculis ac velis, totum glutire Utin cupiens. Atque haec alii quoque videbant praesentes. Deinde postridie illius diei sola tibi pro defensione ebrietas, confugiebasque ad merum. His ergo talibus ac tantis cum nominibus abundes, *Apophradis* te pudet? Per Deos dic mihi, quid tibi est animi, cum etiam illa vulgus ait, Lesbio te et Phoenicio morbo laborare? Numquid ista quoque, ut *Apophrada* ignoras, et putas forte illis te lau-

dari? An ista quiden
familiaria tibi, nosti,
phrada autem solam
ignotam respuis, et tu
catalogo nominum excl
Haec cum ita sint, no
ves nobis poenas luis,
ad Gynaeconitidem
celebraris. Nuper
cum nuptias quasdam C
ambire auderes, bene e
de omnibus optima illa
lier, *Non admiserim,* ir
virum, qui virum ipse q
rat. Deinde cum hic
sint res tuae, nomina c
et rides, et despuis a
Merito sane. Nec e
qualia tu, dicere o

λέγειν δυναίμεθα. πόθεν; τίς οὕτως ἐν λόγοις μεγαλότολμος, p. 185.
ὡς ἐπὶ μὲν τοὺς τρεῖς μοιχοὺς, ἀντὶ ξίφους, τρίαιναν αἰ-
τεῖν; τὸν δὲ Θεόπομπον ἐπὶ τῷ Τρικαράνῳ κρίνοντα φά-
ναι, τριγλώχινι λόγῳ καθῃρηκέναι αὐτὸν τὰς προὐχούσας
πόλεις; καὶ πάλιν, ἐκτριαινῶσαι αὐτὸν τὴν Ἑλλάδα, καὶ
εἶναι Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις; πρώην γὰρ καὶ λύχνον
ἅψας ἐζήτεις ἀδελφόν τινα, οἶμαι, ἀπολωλότα· καὶ ἄλλα
μυρία, ὧν οὐδὲ μεμνῆσθαι ἄξιον, ἢ μόνου ἐκείνου, ὅπερ p. 186.
οἱ ἀκούσαντες ἀπεμνημόνευον. πλούσιός τις, οἶμαι, καὶ δύο
πένητες ἦσαν ἐχθροί. εἶτα μεταξὺ περὶ τοῦ πλουσίου λέ-
γων, Ἀπέκτεινεν, ἔφης, θάτερον τῶν πενήτων. γελασάντων
δὲ, ὡς τὸ εἰκὸς, τῶν παρόντων, ἐπανορθούμενος δὴ σὺ,
καὶ ἀνατιθέμενος τὸ διημαρτημένον, Οὔμενουν y), ἔφης,
ἀλλὰ ἅτερον αὐτῶν ἀπέκτεινεν. ἐῶ τὰ ἀρχαῖα, τὸ τριῶν
μηνοῖν, καὶ τὸ ἀνηνεμία, καὶ τὸ πέταμαι, καὶ τὸ ἐκχύ-
νειν z), καὶ ὅσα ἄλλα καλὰ τοῖς σοῖς λόγοις ἐπανθεῖ. Ἃ 30
μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς πενίας ἐλαυνόμενος ποιεῖς, Ἀδράστεια

y) οὔμενουν] Sic Edd. vett. *Οὐμενοῦν Reitz.* et recentt. z) ἐκχύνειν] „*ἐκχύνας Coll.* Vulgatum tenet *Fl.* et M.“

possumus. Unde? Quis ita audax in verbis, ut *contra tres moechos* pro gladio *tridentem* poscat? aut ut Theopompum de Tricarano judicantem dicat, *tricuspide oratione destruxisse eminentes urbes:* et rursus, *extridentasse illum* [tridente illo expugnasse] *Graeciam*, et esse *in dicendo Cerberum?* Nuper quidem etiam *accensa lucerna quaerebas fratrem* quendam, puto, perditum: et sexcenta alia, quorum neque meminisse operae pretium est, praeterquam istius solius, quod auditores referebant. *Dives aliquis*, puto, *et duo pauperes inimici erant.* Deinde, cum de divite diceres, *Interfecit*, ajebas, *θάτερον pauperum* [alterum, τὸν ἕτερον]. Ridentibus autem, ut facile est ad credendum, qui aderant, emendaturus peccatum tuum, et repositurus, in quo peccatum erat, *Non ita volebam*, dicebas, *sed interfecit ἅτερον.* Omitto antiqua illa τριῶν μηνοῖν, [*trium duorum mensium*] et ἀνηνεμία, [pro νηνεμία, tranquillitas a ventis] et illud πέταμαι, [*volo*] et ἐκχύνειν, [*effundere*] et quae alia pulchra tuis in orationibus efflorescunt. Quae enim paupertate stimulante facis, illa ego, o fave Adrastea! nemini ex-

p. 186. φίλη, οὐκ ἄν τινι ὀνειδίσαιμι. συγγνωστὰ γοῦν, εἴ τις λιμῷ πιεζόμενος, παρακαταθήκας παρ᾽ ἀνδρὸς πολίτου λαβὼν, p. 187. εἶτα ἐπιώρκησεν, ἦ μὴν μὴ παρειληφέναι· ἢ εἴ τις ἀναισχύντως αἰτεῖ, μᾶλλον δὲ προςαιτεῖ, καὶ λωποδυτεῖ, καὶ τελωνεῖ. οὐ δὴ a) λέγω ταῦτα. φθόνος γὰρ οὐδεὶς ἐξάπαντος b) ἀμύνασθαι c) τὴν ἀπορίαν· ἐκεῖνο δὲ οὐκέτι φορητὸν, πένητά σε ὄντα, ἐς μόνας τὰς τοιαύτας ἡδονὰς ἐκχεῖν τὰ ἐκ τῆς ἀναισχυντίας περιγιγνόμενα. πλὴν εἴ d) γέ τι καὶ ἐπαινέσαι μοι e) δώσεις, πάνυ ἀστείως ὑπὸ σοῦ πεπραγμένον, ὁπότε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην οἶσθα, ὡς f) τὸ διςκόρακος g) ἔργον αὐτὸς ἐποίησας, ἐξαρπάσας τοῦ ἀνοήτου ἐκείνου πρεσβύτου χρυσοῦς τριάκοντα· ὁ δὲ διὰ τὸν Τισίαν, ἀντὶ τοῦ βιβλίου, πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέ-
31 τισε, κατασοφισθείς. Πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, τὰ μὲν ἄλλα ἑκὼν ἀφίημί σοι. ἐκεῖνο δὲ μόνον προςλέγω, πράττε μὲν

a) οὐ δὴ] „Sic Edd. et M. Fors. οὐδὲ, adlevit *Solan.*“ b) ἐξάπαντος] Sic una voce *Ald.* utraque. cf. Anachars. c. 17. 20. e. a. ἐξ ἅπαντος *Bas.* 1. et 3. *Reitz.* et recentt. c) ἀμύνασθαι] ἀμύνεσθαι 2954. d) εἴ] ἐὰν conj. *Bel.* bene quidem: sed non opus est, ubi post δώσεις interpungas, quod in prioribus Edd. neglectum video. Nexum sententiarum recte reddidit *Gesnerus.* e) ἐπαινέσαι μοι] „Marg. A. 1. *Ven.* 2. et J. ἐπαινέσαιμι, sine μοι. sed reliquae quod edidimus, cum M.“ f) οἶσθα, ὡς] εἰδὼς conj. *Guyet.* g) διςκόρακος] „Διςκόρακος W. *Fl. Bas.* 1. et 2. Διςκ. cett.“ At *Bas.* 1. et 3. plane exhibent διςκ., et sic quidem falsa est *Reitzii* narratio.

probraverim. Ignoscendum enim, si quis fame subactus depositum a cive acceptum, deinde perjurio interposito abneget; aut si quis impudenter roget, vel mendicet potius, et spoliet alios vestibus, et telonium *humile* exerceat. Non dico sane talia. Nulla est invidia paupertatem omni ope depellere. At illud jam ferri non potest, pauperem te hominem in solas id genus libidinis effundere impudentiae tuae lucra. Verum si quid etiam laudare mihi permittis, illud urbane admodum a te factum est, cum Tisiae artem, nosti quomodo, bis Coracis [*corvi*] opus ipse fecisti, triginta aureis illum imprudentem senem emungens: at ille propter Tisiam pro libro quinquaginta et septingentas *drachmas* astu circumventus exsolvit. Multa cum dicenda adhuc habeam, reliqua tibi remitto lubens. Illud vero solum adjicio. Age istaec, ut lubitum

ταῦτα, ὅπως σοι φίλον, καὶ μὴ παύσαιο τὰ τοιαῦτα ἐς p. 187.
ἑαυτὸν παροινῶν, ἐκεῖνο δὲ μηκέτι, ἄπαγε. οὐ γὰρ ὅσιον p. 188.
ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἑστίαν τοὺς ταῦτα διατιθέντας καλεῖν, καὶ φιλοτησίας προπίνειν, καὶ ὄψων τῶν αὐτῶν ἅπτεσθαι. ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνο ἔστω τὸ ἐπὶ τοῖς λόγοις, φιλήματα· καὶ ταῦτα. πρὸς τοὺς οὐ πρὸ πολλοῦ ἀποφράδα σοι ἐργασαμένους τὸ στόμα. κἀπειδήπερ ἅπαξ φιλικῆς παραινέσεως ἠρξάμην, κἀκεῖνα, εἰ δοκεῖ, ἄφελε, τὸ μύρῳ χρίεσθαι τὰς πολιὰς, καὶ τὸ πιττοῦσθαι μόνα ἐκεῖνα. εἰ μὲν γὰρ νόσος τις ἐπείγει, ἅπαν τὸ σῶμα θεραπευτέον· εἰ δὲ μηδὲν νοσεῖς τοιοῦτον, τί σοι βούλεται καθαρὰ, καὶ λεῖα, καὶ ὀλισθηρὰ ἐργάζεσθαι, ἃ μηδὲ ὁρᾶσθαι θέμις; ἐκεῖνό σοι μόνον σοφὸν, αἱ πολιαὶ, καὶ τὸ μηκέτι μελαίνεσθαι, ὡς προκάλυμμα εἶεν τῆς βδελυρίας. φείδου δὴ αὐτῶν πρὸς Διὸς, κἂν h) τούτῳ, καὶ μάλιστα τοῦ πώγωνος αὐτοῦ, μηδὲ μιάνῃς ἔτι, μηδὲ ὑβρίσῃς· εἰ δὲ μὴ, ἐν νυκτί γε, καὶ σὺν
σκότῳ. τὸ δὲ μεθ' ἡμέραν, ἄπαγε, κομιδῇ ἄγριον καὶ θη- p. 189.
ριῶδες. Ὁρᾷς, ὡς ἄμεινον ἦν σοι ἀκίνητον τὴν Καμαρί- 32

h) κἂν] κᾶν *Bas.* 1. et 5. ut solent, manifesto etiam vitio.

fuerit, nec desine ebrios in te ipsum furores exercere. At illud, *quod dicere nolo*, ne amplius. Apage. Neque enim fas est ad eandem mensam vocare, qui ita se instituunt, et amicitiae illis poculum propinare, et eosdem attingere cibos. Verum nec illud fiat, *quod* post sermones *solet*, oscula; eaque apud illos, qui paullo ante ipsum tibi os ut *Apophras* [*obscoenum, detestabile*] fieret, effecere. Et quando semel amice te cohortari coepi, etiam illa, si videtur, aufer, ut unguento ungas canos, ac vellas ista sola. Si quis enim morbus urget, totum corpus curandum est: sin tale nihil aegrotas, quid sibi vult, quod pura, et levia, et lubrica facis, quae nec videri fas est? Illud solum in te sapiens, cani, et quod non amplius niger es. Itaque velum sit *patere* tuae impuritatis. Parce sane illis, per Jovem, vel hactenus, et inprimis barbae ipsi, nec amplius illam pollue, vel contumeliose tracta. Si vero minus *hoc potes*, certe noctu et in tenebris *fac, quae facis*: interdiu enim, apage, nimis ferum et belluinum est. Vides, quanto melius tibi fuisset non mo-

p. 189. ναν ἐᾶν, μηδὲ καταγελᾷν τῆς ἀποφράδος, ἥ σοι ἀποφράδα τὸν βίον ὅλον ἐργάσεται; ἢ ἔτι προςδεῖ τινός; ὥς τό γε ἐμὸν οὔποτ' ἐλλείψει. οὐδέπω γοῦν οἶσθα ὡς ὅλην τὴν ἅμαξαν ἐπεσπάσω, δέον, ὦ παιπάλημα, καὶ κίναιδος i), ὑποπτήσσειν, εἴ τις ἀνὴρ δασὺς, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀρχαῖον, μελάμπυγος, δριμὺ μόνον εἰς σὲ ἀποβλέψειεν. ἴσως ἤδη καὶ ταῦτα γελάσῃ, τὸ παιπάλημα, καὶ τὸ κίναιδος, ὥςπερ τινὰ αἰνίγματα, καὶ γρίφους ἀκούσας. ἄγνωστα γάρ σοι τῶν σῶν ἔργων τὰ ὀνόματα. ὥςτε ὥρα ἤδη καὶ ταῦτα συκοφαντεῖν, εἰ μὴ τριπλῆ καὶ τετραπλῆ σοι ἡ ἀποφρὰς ἐκτέτικεν. αἰτιῶ δ' οὖν σεαυτὸν ἐπὶ πᾶσιν. ὡς γὰρ ὁ καλὸς
Eurip. Bacch. Εὐριπίδης λέγειν εἴωθεν, Ἀχαλίνων στομάτων, καὶ ἀφρο-
v. 385. σύνης, καὶ ἀνομίας τὸ τέλος δυςτυχία γίγνεται.

i) κίναιδος] „Sic et M. cum Edd.“ Vid. Adnott.

visse Camarinam, nec derisisse *Apophrada*, quae tibi, *apophrada*, *detestabilemque* totam vitam reddet? Aut deest forte adhuc *ad eam rem* aliquid? Quantum in me est, nunquam deficiet. Nondum enim scis, quam totum in te plaustrum attraxeris, qui deberes, o pollen, o vulpes (*cinaede*), metu trepidare, si quis vir hirsutus, et, ut veteres dicebant, nigro podice, vel torvum te intueretur? Forte jam haec etiam ridebis, cum illud *pollen* et illud *vulpes* tanquam aenigmata quaedam ot griphos audieris. Incognita enim tibi sunt operum tuorum nomina. Itaque haec etiam licet calumnieris, nisi jam tripli aut quadrupli poenas tibi dedit Apophras. Tibi nimirum imputabis omnia. Ut enim praeclarus Euripides dicere solet, *Effrenis oris, et stuporis impii solet esse finis infortunium.*

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ. p. 190.

ARGUMENTUM.

In hac declamatione laudat auctor divitis cujusdam viri oecum, *i. e. conclave, ad eruditorum virorum conversationes et recitationes habendas eleganter, artificiose et magnifice exstructum; idque facit duplici fortasse consilio, ut tum se possessori, tum auditoribus praelectiones suas more tum consueto quam urbanissime commendet. Est autem haec laudatio duarum partium: primum ipse auctor ostendit, oratoris animum oeci pulchritudine maxime excitari et adjuvari; deinde vero* Λόγος, *personae vicibus fungens adversantis quidem illius auctori, neque tamen inimicae, demonstrat oecum pulcherrimum rhetori tum impedimento, tum detrimento, maximo esse solere; sed tanto magis se velle, ut auditores recitationi attentas praebeant aures et hac indulgentia auctoris animum paullo audaciorem in difficillimo opere suscepto adjuvent et confirment.*

Εἶτα Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν ἐν τῷ Κύδνῳ λούσασθαι, 1
καλόν τε καὶ διαυγῆ τὸν ποταμὸν ἰδὼν, καὶ ἀσφαλῶς βαθὺν, καὶ προσηνῶς ὀξὺν, καὶ νήξασθαι ἡδὺν, καὶ θέρους ὥρᾳ ψυχρὸν, ὥστε καὶ ἐπὶ προδήλῳ τῇ νόσῳ, ἣν ἐνόσησεν ἀπ' αὐτοῦ, δοκεῖ μοι οὐκ ἂν τοῦ λουτροῦ ἀποσχέσθαι. οἶκον δέ τις ἰδὼν μεγέθει μέγιστον, καὶ κάλλει κάλλιστον, καὶ φωτὶ φαιδρότατον, καὶ χρυσῷ στιλπνότατον, καὶ γρα-

DE OECO.

Ergo Alexander lavare in Cydno cupiit, cum pulchrum videret et pellucidum amnem, et sine periculo profundum, et blande celerem, et ad natandum jucundum, et frigidum aestate; adeo ut videatur mihi ne praesenti quidem morbi, quem inde nactus est, periculo a lavandi voluptate revocari potuisse: oecum autem aliquis conspicatus magnitudine ingentem, et specie pulcherrimum, et luce multa hilarem, et fulgentem

p. 190. φαῖς ἀνθηρότατον, οὐκ ἂν ἐπιθυμήσειε λόγους ἐν αὐτῷ διαθέσθαι, εἰ τύχοι περὶ τούτους διατρίβων, καὶ ἐνευδοκιμῆσαι, καὶ ἐλλαμπρύνασθαι, καὶ βοῆς ἐμπλῆσαι, καὶ ὡς ἔνι μάλιστα καὶ αὐτὸς μέρος τοῦ κάλλους αὐτοῦ γενέσθαι; ἀλλὰ περισκοπήσας ἀκριβῶς, καὶ θαυμάσας μόνον, ἄπεισι, κωφὸν αὐτὸν καὶ ἄλογον καταλιπὼν, μήτε προςειπὼν, μήτε προςομιλήσας, ὥςπερ τις ἄναυδος, ἢ φθόνῳ σιωπᾷν ἐγνωκώς;
2 Ἡράκλεις, οὐ φιλοκάλου τινὸς, οὐδὲ περὶ τὰ εὐμορφότατα ἐρωτικοῦ τὸ ἔργον, ἀγροικία δὲ πολλὴ, καὶ ἀπειροκαλία, καὶ προςέτι γε ἀμουσία, τῶν ἡδίστων αὐτὸν ἀπαξιοῦν, καὶ τῶν καλλίστων ἀποξενοῦν, καὶ μὴ συνιέναι, ὡς οὐχ ὁ αὐτὸς περὶ τὰ θεάματα νόμος ἰδιώταις τε καὶ πεπαιδευμένοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἀπόχρη τὸ κοινὸν τοῦτο ἰδεῖν μόνον, καὶ περιβλέψαι, καὶ τὼ ὀφθαλμὼ περιενεγκεῖν, καὶ πρὸς τὴν ὀροφὴν ἀνακύψαι, καὶ τὴν χεῖρα
p. 191. ἐπισεῖσαι, καὶ καθ' ἡσυχίαν ἡσθῆναι, δέει τοῦ μὴ ἂν δυνηθῆναι ἄξιόν τι τῶν βλεπομένων εἰπεῖν· ὅςτις δὲ μετὰ παιδείας ὁρᾷ τὰ καλὰ, οὐκ ἂν, οἶμαι, ἀγαπήσειεν, ὄψει

ab auro, et picturis floridum, non concupiscat orationem (si haec forte illius sit professio) in eo habere, et in illo probari, et claritatem sibi in eo parare, et clamoribus eum implere, et quantum licet, et ipse pars illius pulchritudinis fieri? sed perspectis cum cura omnibus, et admiratus solum, abeat, surdum relinquens et orationis *suae* expertem, nec allocutus eum, neque sermone cum illo habito, ut mutus aliquis, aut qui invidia tacere decreverit? Non elegantis istuc, Hercules, neque amore pulcherrimorum capti fuerit, sed rusticitas multa, et stupor quidam circa pulchra, ipsasque insuper Musas, rebus jucundissimis se indignum judicare, et alienum ostendere a rebus pulcherrimis, nec intelligere, non eandem circa spectacula legem esse imperitis literarum, atque eruditis hominibus: cum illis sufficiat commune illud, videre solum, et circumspicere, et circumferre oculos, et ad lacunar suspicere, et movere *ab admiratione* manum, et tacite oblectari prae metu, ut quidquam dignum iis, quae spectantur, proferre possint. Qui vero eruditus pulchrarum rerum spectator est, non, puto,

μόνῃ καρπωσάμενος τὸ τερπνὸν, οὐδ' ἂν ὑπομεῖναι ἄφωνος p. 191.
θεατὴς τοῦ κάλλους γενέσθαι· πειράσεται δὲ, ὡς οἷόν τε,
καὶ ἐνδιατρῖψαι, καὶ λόγῳ ἀμείψασθαι τὴν θέαν. Ἡ δὲ 3
ἀμοιβὴ, οὐκ ἔπαινος τοῦ οἴκου μόνον (τοῦτο μὲν γὰρ ἴσως ἐκείνῳ τῷ νησιώτῃ μειρακίῳ ἔπρεπε, τὴν Μενέλεω οἰκίαν ὑπερεκπεπλῆχθαι, καὶ πρὸς τὰ ἐν οὐρανῷ καλὰ, τὸν ἐλέφαντα καὶ τὸν χρυσὸν αὐτῆς ἀπεικάζειν, ἅτε μηδὲν ἐν γῇ καλόν τι ἄλλο ἑωρακότι), ἀλλὰ καὶ τὸ εἰπεῖν ἐν αὐτῷ, καὶ τοὺς βελτίστους συγκαλέσαντα λόγων ἐπίδειξιν ποιήσασθαι, μέρος τοῦ ἐπαίνου καὶ τοῦτο γένοιτο ἄν. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδιστον, οἶμαι, οἴκων ὁ κάλλιστος ἐς ὑποδοχὴν λόγων ἀναπεπταμένος, καὶ ἐπαίνου καὶ εὐφημίας μεστὸς ὢν, ἠρέμα καὶ αὐτὸς ὥσπερ τὰ ἄντρα συνεπηχῶν, καὶ τοῖς λεγομένοις παρακολουθῶν, καὶ παρατείνων τὰ τελευταῖα τῆς φωνῆς, καὶ τοῖς ὑστάτοις τῶν λόγων ἐμβραδύνων, μᾶλλον δὲ, ὡς ἄν τις εὐμαθὴς ἀκροατὴς, διαμνημονεύων τὰ εἰρημένα, καὶ τὸν λέγοντα ἐπαινῶν, καὶ ἀντίδοσιν οὐκ ἄμουσον ποιούμενος πρὸς αὐτά· οἷόν τι πάσχουσι πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἱ σκοπιαὶ ἐπαυλοῦσαι, τῆς φωνῆς ἐπανιούσης

satis habeat oculis tantum fructum illius jucunditatis percipere, neque sustineat mutus pulchri spectator esse; sed tentabit, quantum potest, immorari spectaculo, et oratione illud *quasi* pensare. Pretium vero illud non laus modo conclavis. Hoc forte insulanum illum adolescentulum decuerit, ut admiratione domus Menelai percellatur, et cum caelestium rerum pulchritudine ebur atque aurum illius comparet, ut qui nihil in terra pulchrum aliud viderit. Sed ipsum illud dicere in eo, et, convocatis praestantissimis hominibus, orationis facultatem ostendere, id ipsum, inquam, pars forte laudis fuerit. Ac res meo judicio jucundissima, pulcherrimus oecus ad accipiendam orationem apertus, laude et faventium vocibus plenus, placide et ipse antrorum instar resonans, et subsequens quae dicuntur, et ultima vocis protendens, extremisque orationis immorans, vel potius ut docilis auditor memorans, quae dicta sunt, laudansque dicentem, et aliquid non alienum a Musis reddens. Quale quiddam excelsis rupibus accidit, quae tibiarum pastoriciarum cantum resonant, redeunte per repercussionem voce, et in se

p. 191. κατὰ τὸ ἀντίτυπον, καὶ πρὸς αὐτὴν a) ἀναστρεφούσης· οἱ
δὲ ἰδιῶται νομίζουσι παρθένον τινὰ εἶναι τὴν ἀμειβομένην
τοὺς ᾄδοντας, ἢ βοῶντας, ἐν μέσοις που τοῖς κρημνοῖς
4 κατοικοῦσαν, καὶ λαλοῦσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἔνδοθεν. Ἔμοιγ'
p. 192. οὖν b) δοκεῖ καὶ συνεξαίρεσθαι οἴκου πολυτελείᾳ ἡ τοῦ λέ-
γοντος γνώμη, καὶ πρὸς τοὺς λόγους ἐπεγείρεσθαι, καθάπερ
τι καὶ ὑποβαλλούσης τῆς θέας. σχεδὸν γάρ εἰςρεῖ τι διὰ
τῶν ὀφθαλμῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν καλόν. εἶτα πρὸς αὐτὸ κοσμή-
σαν c) ἐκπέμπει τοὺς λόγους. ἢ d) τῷ μὲν Ἀχιλλεῖ πιστεύο-
μεν, τὴν ὄψιν τῶν ὅπλων ἐπιτεῖναι κατὰ τῶν Φρυγῶν τὴν
ὁρμήν, καὶ ἐπειδὴ ἐνέδυ αὐτὰ πειρώμενος, ἐπαρθῆναι καὶ
πτερωθῆναι πρὸς τὴν τοῦ πολέμου ἐπιθυμίαν· λόγου δὲ
σπουδὴν μὴ ἐπιτείνεσθαι πρὸς κάλλη χωρίων; καίτοι Σω-
κράτει μὲν ἀπέχρησε πλάτανος εὐφυὴς e), καὶ πόα εὐθαλής,
p. 193. καὶ πηγὴ διαυγὴς, μικρὸν ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ· κἀνταῦθα
καθεζόμενος, Φαίδρου τε τοῦ Μυῤῥινουσίου κατειρωνεύετο,

a) αὐτὴν] Sic *Reitz.* et recentt. e conj. *Guyeti* et convenienter cum interpretatione *Micylli*, pro vulg. αὑτήν. b) Ἔμοιγ' οὖν] Vulgo Edd. ὅ μοι γοῦν. Sed *Reitz.* cum recentt. ἔμοι γοῦν ex *Fl.* L. marg. A. 1. et V. 2. Ὁμοίως *Pell.* c) κοσμῆσαν] κοσμήσασα conj. *Guyet.* d) ἢ] ἡ conj. *Bel.* imprudenter. Rectissime reddit *Gesnerus,* quem non debebat *Belinus* vilipendere. e) πλάτανος εὐφυής] πλατάνου εὔφυτα Gorl.

ipsam revertente. Imperiti autem putant, virginem quandam esse, quae canentibus respondeat clamantibusve, in mediis alicubi praeruptis habitantem, et intus loquentem e rupibus. Videtur enim mihi, cum pretioso conclavi efferri etiam animus dicentis, et ad orandum excitari, quasi subjiciente aliquid spectaculo. Fere enim per oculos pulchrum quiddam in ipsum etiam animum influit, quod exornatam ad illud *exemplum* orationem deinde emittit. Nisi credimus, Achilli ab ipso conspectu armorum auctum esse impetum contra Phryges, et cum tentandi caussa illa induisset, elatum esse et quasi alatum ad belli cupiditatem; dicendi autem studium non intendi ad pulchritudines locorum? Verum Socrati satis ad hoc erat platanus bene nata, et herba florida, et fons pellucidus parum *distans* ab Ilisso: atque ibi assidens Phaedrum Myrrhinusium dissimulatae sermonibus sapientiae lusit,

καὶ τὸν Λυσίου τοῦ Κεφάλου λόγον διήλεγχε, καὶ τὰς Μού- p. 193.
σας ἐκάλει, καὶ ἐπίστευεν ἥξειν αὐτὰς ἐπὶ τὴν ἐρημίαν, συμπεριληψομένας f) τῶν περὶ τοῦ ἔρωτος λόγων. καὶ οὐκ ᾐσχύνετο γέρων ἄνθρωπος παρακαλῶν παρθένους, συνεσομένας g) τὰ παιδεραστικά. ἐς δὲ οὕτω καλὸν χωρίον, οὐκ ἂν οἰώμεθα h) καὶ ἀκλήτους αὐτὰς ἐλθεῖν; Καὶ μὴν οὐ κατά γε σκιὰν μόνην, οὐδὲ κατὰ πλατάνου κάλλος, ἡ ὑποδοχὴ, οὐδ᾽ ἂν τὴν ἐπὶ τῷ Ἰλισσῷ καταλιπὼν, τὴν βασιλέως λέγῃς τὴν χρυσῆν. ἐκείνης μὲν γὰρ ἐν τῇ πολυτελείᾳ μόνῃ τὸ θαῦμα· τέχνη δὲ, ἢ κάλλος, ἢ τέρψις, ἢ τὸ σύμμετρον, ἢ τὸ εὔρυθμον, οὐ συνειργαστο, οὐδὲ κατεμέμικτο τῷ χρυσῷ, ἀλλ᾽ ἦν βαρβαρικὸν τὸ θέαμα, πλοῦτος μόνον, καὶ φθόνος τῶν ἰδόντων, καὶ εὐδαιμονισμὸς τῶν ἐχόντων. ἔπαινος δὲ οὐδαμοῦ προσῆν· οὐδὲ i) γὰρ ἔμελε k) τοῖς Ἀρσακίδαις τῶν καλῶν, οὐδὲ πρὸς τὸ τερπνὸν ἐποιοῦντο τὰς ἐπιδείξεις, οὐδὲ

f) συμπεριληψομένας] συνεπιληψομένας conj. *Guyet.* ad sensum manifestum haud dubie accommodatius. Assentitur etiam *C. F. Hermann.* Commentar. ad Quom. Hist. Conscr. p. 101.
g) συνεσομένας] „Sic *Fl. Fr. Par. Hag. Salm. Bas.* 1. et 2. (et 3.) Συνειψομένας J. et V. 2. Συνησομένας *Pell.* Fors. συνοψ— adlevit *Solanus.*“ h) οἰώμεθα] οἰόμεθα mallet *Schäfer.* Melett. p. 60. probante *Jacobo* ad Toxar. p. 159. Rectius, opinor, tuetur vulgatam *Fritzschius* Quaestst. p. 198.
i) οὐδὲ] „οὐδὲν *Pell.*“ k) ἔμελε] „Sic *Salm.* et *Amst.* Ἔμελλε cett.“

et Lysiae, Cephali filii, orationem redarguit, et Musas vocavit, ratus, in illud desertum venturas, adjuturasque illam de amore disputationem. Noc puduit hominem senem vocare virgines, audituras de puerorum amore sermones: in locum autem adeo pulchrum non putemus etiam non vocatas illas venire? Atqui non umbram modo habet, aut platani pulchritudinem, hoc diversorium, etiamsi relicta ista ad Ilissum, illam Regis auream dicas. Istius enim in solo pretio inerat miraculum: ars vero, aut pulchritudo, aut delectatio, aut commensurata proportio, non una elaborata aut permixta auro erat: sed barbaricum spectaculum, divitiae solum, quibus inviderent spectantes, beati possidentes judicarentur. Laus autem inerat nusquam. Neque enim pulchra curabant Arsacidae, neque ad delectationem hominum visui exponere sua solebant, ne-

p. 193. ἐφρόντιζον, εἰ ἐπαινέσονται οἱ θεαταὶ, ἀλλ' ὅπως ἐκπλαγήσονται. οὐ φιλόκαλοι γὰρ, ἀλλὰ φιλόπλουτοί εἰσιν οἱ
6 βάρβαροι. Τούτου δὲ τοῦ οἴκου τὸ κάλλος, οὐ κατὰ βαρβαρικούς τινας ὀφθαλμοὺς, οὐδὲ κατὰ Περσικὴν ἀλαζονείαν l), ἢ βασιλικὴν μεγαλαυχίαν, οὐδὲ πένητος μόνον, ἀλλὰ εὐφυοῦς θεατοῦ δεόμενον, καὶ ὅτῳ μὴ ἐν τῇ ὄψει ἡ κρίσις, ἀλλά τις καὶ λογισμὸς ἐπακολουθεῖ τοῖς λεγομένοις m). τὸ γὰρ τῆς τε ἡμέρας πρὸς τὸ κάλλιστον ἀποβλέπειν (κάλλιστον δὲ αὐτῆς καὶ ποθεινότατον ἡ ἀρχὴ), καὶ τὸν ἥλιον ὑπερκύψαντα n) εὐθὺς ὑποδέχεσθαι, καὶ τοῦ φωτὸς ἐμπίπλασθαι o) ἐς κόρον, ἀναπεπταμένων τῶν θυ-
p. 194. ρῶν p), καθ' ὃ τὰ ἱερὰ βλέποντα ἐποίουν οἱ παλαιοί, καὶ τὸ τοῦ μήκους πρὸς τὸ πλάτος, καὶ ἀμφοῖν πρὸς τὸ ὕψος εὔρυθμον q), καὶ τῶν φωταγωγῶν τὸ ἐλεύθερον r), καὶ πρὸς ὥραν ἑκάστην εὔστοχον s), πῶς οὐχ ἡδέα ταῦτα πάν-

l) ἀλαζονείαν] vulg. ἀλαζονίαν, vetus vitium. m) λεγομένοις] βλεπομένοις vult *Seager*. At refer τὰ λεγόμενα ad dictum modo κρίσιν, et intellige *judicia*, *effata quasi*, *oculorum*. n) ὑπερκύψαντα] „ὑποκύψαντα *Fl.*“ o) ἐμπίπλασθαι] ἐμπίμπλασθαι *Bas.* 1. et 3. p) θυρῶν] θυρίδων conj *Guyet.* q) εὔρυθμον] εὔριθμον *Reitz.* cum *Bas.* 1. et 3. Emendarunt recentt. monente *Belino:* quamquam jam in *Ald.* utraque recte erat editum. r) ἐλεύθερον] „Forsan αἴθριον, adpictum margini J.“ s) εὔστοχον] „recepi ex J. marg. A. 1. et L. Εὖ ἔχον Edd. vulgo.“

que curabant, laudaturine essent spectatores; sed id solum, ut percellerentur. Neque enim elegantiarum, sed divitiarum studiosi sunt barbari. Hujus autem pulchritudo oeci non ad barbaricos oculos *exacta est*, neque ad Persicam superbiam, aut jactationem regiam, neque pauperem solum, sed ingeniosum spectatorem postulat, cui non in solis oculis sit judicium, sed ratiocinatio etiam dicta consequatur. Quod enim pulcherrimam diei partem spectat (est autem pulcherrima, et amabilissima pars principium), et tollentem statim caput solem excipit; quod valvis apertis luce ad satietatem repletur; quo positu templa faciebant antiqui: quod longitudo latitudini, et utrisque altitudo decora proportione respondet; quod fenestrae sunt liberae, et ad unamquamque partem anni recte dispositae: qui non jucunda haec omnia et digna laudibus?

αὶ ἐπαίνων ἄξια; Ἔτι δὲ θαυμάσειεν ἄν τις καὶ τῆς 7
ῆς ἐν τῷ εὐμόρφῳ τὸ ἀπέριττον, κἂν τῷ t) εὐκόσμῳ p. 194.
νεπίληπτον, καὶ τὸ τοῦ χρυσοῦ ἐς τὸ εὐπρεπὲς σύμ-
ιν, ἀλλὰ μὴ περὶ u) τὰς χρείας ἐπίφθονον, ἀλλ' ὑπό-
ἣν καὶ γυναικὶ σώφρονι καὶ καλῇ ἀρκέσῃ ἐπισημότερον
τασθαι τὸ κάλλος, ἢ περὶ τῇ δειρῇ λεπτός τις ὅρμος,
ρὶ τῷ δακτύλῳ σφενδόνη εὔφορος, ἢ ἐν τοῖν ὤτοιν ἐλ-
ξ, ἢ πόρπη τις, ἢ ταινία τὰ ἄφετον τῆς κόμης συν-
τα, τοσοῦτον τῇ εὐμορφίᾳ προστιθεῖσα, ὅσον τῇ ἐσθῆτι
ρφύρα· αἱ δέ γε ἑταῖραι, καὶ μάλιστα αἱ ἀμορφότεραι
ν, καὶ τὴν ἐσθῆτα ὅλην πορφυρᾶν, καὶ τὴν δειρὴν
ῆν πεποίηνται, τῷ πολυτελεῖ θηρώμεναι τὸ ἐπαγωγὸν,
τὸ ἐνδέον τῷ καλῷ προσθέσει τοῦ ἔξωθεν τερπνοῦ
μυθούμεναι. ἡγοῦνται x) γὰρ καὶ τὴν ὠλένην αὐτῶν y)
νοτέραν φαίνεσθαι z), συναπολάμπουσαν τῷ χρυσῷ,
τοῦ ποδὸς τὸ μὴ εὐπερίγραφον, λήσειν ὑπὸ χρυσῷ
ίλῳ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἐρασμιώτερον γενήσεσθαι,

κἂν τῷ] Vulgo καὶ τῷ. Illud jam *Solano*, ut videtur, de-
ideratum reposui de meo, urgente linguae lege. u) περὶ]
Et sic *Fl.* cum reliquis." Magis placuisset *Gesnero* παρά.
) ἡγοῦνται] „Ἡγοῦν male *Coll.*" y) „αὐτῶν] αὐταῖς *Fl.*"
) φαίνεσθαι] „ἔσεσθαι *Coll.* Vulgatum firmant *Fl.* *Fr.* J.
Par. etc."

per admiretur aliquis, . in formoso lacunari superfluum, in ornato , quod reprehendi pos- illa auri decora et com- rurata distinctio, nihil ns in usu invidiosum; quantum etiam in mu- pudica et pulchra ad am insigniorem red- am sufficiat, aut tenue collum monile, aut in › annulus habilis, aut es in auribus, aut fi- quaedam, aut cohibens m fluctuantem taenia, tantum addat formae, quantum vesti purpura. At meretrices, praesertim si qua est deformior, et vestem totam purpuream, et collum sibi faciunt aureum, ipso pretio venantes illecebras, et quod pulchritudini deest, extra apponendis, quae aliquam suavitatem habent, solantes. Putant enim, et brachium sibi candidius visum iri, aurum si una refulgeat; et pes quod minus circumscripte formosus est, illud occultatum iri sub aureo sandalio; ipsam faciem visum iri

p. 194. τῷ φαεινοτάτῳ συνορώμενον. ἀλλ' ἐκεῖναι μὲν οὕτως. ἡ δέ
γε σώφρων γυνὴ χρυσῷ μὲν τὰ ἀρκοῦντα, καὶ μόνον τὰ
ἀναγκαῖα προςχρῆται, τὸ δ' αὐτῆς κάλλος, οὐκ ἂν αἰσχύ-
8 νοιτο, οἶμαι, καὶ γυμνὸν δεικνύουσα. Καὶ τοίνυν ἡ τοῦδε
p. 195. τοῦ οἴκου ὀροφὴ, μᾶλλον δὲ κεφαλὴ, εὐπρόςωπος μὲν καὶ
καθ' ἑαυτὴν, τῷ χρυσῷ δὲ ἐς τοσοῦτον κεκόσμηται, ἐς
ὅσον καὶ οὐρανὸς ἐν νυκτὶ ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκ διαστή-
ματος περιλαμπόμενος, καὶ ἐκ διαλείμματος a) ἀνθῶν τῷ
πυρί. εἰ δέ γε πῦρ ἦν τὸ πᾶν, οὐ καλὸς ἂν, ἀλλὰ φοβερὸς
ἡμῖν ἔδοξεν. ἴδοι δ' ἄν τις οὐδ' ἀργὸν ἐνταῦθα τὸν χρυ-
σὸν, οὐδὲ μόνου τοῦ τέρποντος εἵνεκα τῷ λοιπῷ κόσμῳ
συνεσπαρμένον, ἀλλὰ καὶ αὐγήν τινα ἡδεῖαν ἀπολάμπει, καὶ
τὸν οἶκον ὅλον ἐπιχραίνουσι τῷ ἐρυθήματι. ὁπόταν γὰρ τὸ
φῶς προςπεσὸν ἐφάψηται, καὶ ἀναμιχθῇ τῷ χρυσῷ, κοινόν
τι ἀπαστράπτουσι, καὶ διπλασίαν τοῦ ἐρυθήματος ἐκφαί-
9 νουσι τὴν αἰθρίαν. Τὰ μὲν δὴ ὑψηλὰ καὶ κορυφαῖα τοῦ
οἴκου τοιάδε, Ὁμήρου τινὸς δεόμενα ἐπαινέτου, ἵνα αὐτὸν
ἢ ὑψόροφον, ὡς τὸν Ἑλένης θάλαμον, ἢ αἰγλήεντα, ὡς

a) διαλείμματος] διαλήμματος conj. *Guyet.*

amabiliorem, si una cum eo, quod splendidissimum est, adspiciatur. Atque istae quidem hoc modo. Verum modesta mulier auro, quantum satis est, et ad necessaria tantum utitur: suam vero pulchritudinem neque nudam ostendere erubescat. Igitur lacunar oeci hujus, vel caput potius, formosum quidem per se quoque, auro eatenus ornatum est, quatenus etiam caelum noctu a stellis per intervalla collustratum, et ignibus per interstitia quaedam a se remotis floret. Si vero totum esset ignis, non pulchrum nobis, sed terribile videatur. Videat autem hic aliquis neque otiosum aurum, neque solius delectationis caussa reliquo ornatui adspersum; verum splendore etiam quodam jucundo relucet, totique domui rutilum quendam colorem adjicit. Cum enim incidens lumen attigit aurum, permixtumque illi est, commune quiddam refulgent, ac duplicem ruboris serenitatem reddunt. Excelsa ergo oeci et fastigio proxima talia sunt, Homero quodam laudatore indigentia, qui illam aut alte-fastigiatam, ut Helenae thalamum, aut splendidam, ut

τὸν Ὄλυμπον, εἴποι. τὸν δὲ ἄλλον κόσμον, καὶ τὰ τῶν p. 195.
τοίχων γράμματα, καὶ τῶν χρωμάτων τὰ κάλλη, καὶ τὸ
ἐναργὲς ἑκάστου, καὶ τὸ ἀκριβὲς, καὶ τὸ ἀληθὲς, ἔαρος ὄψει
καὶ λειμῶνι δὲ εὐανθεῖ καλῶς ἂν ἔχοι παραβαλεῖν· πλὴν
παρ᾽ ὅσον ἐκεῖνα μὲν ἀπανθεῖ, καὶ μαραίνεται, καὶ ἀλλάτ-
τεται, καὶ ἀποβάλλει τὸ κάλλος, τουτὶ δὲ τὸ ἔαρ αἴδιον,
καὶ ὁ λειμὼν ἀμάραντος, καὶ τὸ ἄνθος ἀθάνατον, ἅτε
μόνης τῆς ὄψεως ἐφαπτομένης, καὶ δρεπομένης τὸ ἡδὺ
τῶν βλεπομένων b). Τὰ δὴ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα, τίς οὐκ
ἂν ἥσθείη βλέπων, ἢ τίς οὐκ ἂν προθυμηθείη καὶ παρὰ p. 196.
τὴν δύναμιν ἐν αὐτοῖς λέγειν, εἰδὼς αἴσχιστον ὂν ἀπολει-
φθῆναι τῶν ὁρωμένων; ἐπαγωγότατον c) γάρ τι d) ἡ
ὄψις τῶν καλῶν, οὐκ ἐπ᾽ ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵππος
ἥδιον e) ἂν, οἶμαι, δράμοι κατὰ πρανοῦς πεδίου, καὶ μα-
λακοῦ, προσηνῶς δεχομένου τὴν βάσιν, καὶ ἠρέμα ὑπείκον-
τος τῷ ποδὶ, καὶ μὴ ἀντιτυποῦντος τῇ ὁπλῇ. ἅπαντι γοῦν

b) *βλεπομένων*] Vulgo in Edd. et Codd. *δρεπομένων*, unde *Marcil.* conj. *δερκομένων*. rectius *Gesn.* *βλεπομένων*, assentientibus *Reitzio*, *Belino* et *Wyttenbachio* Animadvv. ad *Plutarch.* Opp. Morr. Tom. I. p. 286. Ed. Lips. c) *ἐπαγωγότατον*] *ἀπαγ.* *Bas.* 3. per errorem. d) *τι*] „*τοι* *Fl.* et marg. A. 1. e) *ἥδιον*] „recepi ex L. et *Salm.* *Ἴδιον* Edd. cett.“

Olympum, forte dicturus esset. Ornatum vero reliquum, et picturas parietum, et colorum pulchritudinem, et evidentiam uniuscujusque, accurationemque, et veritatem, adspectui veris, et prato florido comparare rectum fuerit: nisi quod ista deflorent, marcescuntque, et mutantur, ac pulchritudinem amittunt; hoc vero perpetuum ver, et nunquam marcescens pratum, et flos aeternus, quem solus attingat visus, et spectaculi illam suavitatem demetat. Haec igitur tanta ac talia quis non cum voluptate videat? aut quis non cupiat, etiam praeter vires, inter haec verba facere? qui sciat, turpissimum esse non paria facere his, quae videmus. Est enim res illecebrarum plena pulchrarum rerum adspectus, non in hominibus modo, sed equus etiam lubentius, puto, decurrat per pronum campum ac mollem, placide accipientem gressus, et molliter pedi cedentem, nec repellentem ungulas.

p. 196. τότε χρῆται τῷ δρόμῳ· καὶ ὅλον f) ἐπιδοὺς ἑαυτὸν τῷ
11 τάχει, ἁμιλλᾶται καὶ πρὸς τοῦ πεδίου τὸ κάλλος. Ὁ δὲ
ταὼς, ἦρος ἀρχομένου, πρὸς λειμῶνά τινα ἐλθὼν, ὁπότε
καὶ τὰ ἄνθη πρόεισιν, οὐ ποθεινότερα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς
ἂν εἴποι τις ἀνθηρότερα, καὶ τὰς βλαφὰς καθαρώτερα,
τότε καὶ οὗτος ἐκπετάσας τὰ πτερὰ, καὶ ἀναδείξας τῷ ἡλίῳ,
καὶ τὴν οὐρὰν ἐπάρας, καὶ πάντοθεν αὑτῷ g) περιστήσας,
ἐπιδείκνυται τὰ ἄνθη τὰ αὑτοῦ, καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν,
ὥςπερ αὐτὸν προκαλοῦντος τοῦ λειμῶνος ἐς τὴν ἅμιλλαν.
ἐπιστρέφει γοῦν ἑαυτὸν, καὶ περιάγει, καὶ ἐκπομπεύει h) τῷ
κάλλει. ὅτε δὴ καὶ θαυμασιώτερος φαίνεται πρὸς τὴν αὐγὴν,
ἀλλαττομένων αὐτῷ τῶν χρωμάτων, καὶ μεταβαινόντων i)
ἠρέμα, καὶ πρὸς ἕτερον εὐμορφίας εἶδος τρεπομένων. πάσχει
δὲ αὐτὸ μάλιστα ἐπὶ τῶν κύκλων, οὓς ἐπ᾽ ἄκροις ἔχει τοῖς
πτεροῖς, ἴριδός τινος ἕκαστον περιθεούσης. ὃ γὰρ τέως
p. 197. χαλκὸς ἦν, τοῦτο ἐγκλίναντος ὀλίγον, χρυσὸς ὤφθη, καὶ τὸ

f) καὶ ὅλον] „Ὀλίγον δοὺς *Fl.* Al. ὀργίλον. al. ὀλίγον. *Coll.* Sed nostrae Edd. in vulgato consentiunt.“ g) αὑτῷ] αὐτῷ vulgo. Correxerat tacite *Schmieder.* Sic tamen etiam proximum αὐτοῦ corrigere debebat, ut errorem vulgatum. h) ἐκπομπεύει] „ἐμπομπεύει *Fl.* et marg. A. 1.“ i) μεταβαινόντων] μεταβαλλόντων conj. *Guyet.* non quidem necessario.

Omnibus enim tum utitur viribus ad currendum, totumque se celeritati impendit, eaque cum campi pulchritudine certat. Ac pavo sub veris initia in campum veniens, cum flores etiam prodeunt non desiderabiliores tantum, verum etiam, ut dicat aliquis, floridiores, coloribusque purioribus; ipse quoque passis pennis ac soli ostensis, elata clauda et in orbem circa se erecta, suos itidem flores exponit, suarumque ver pennarum, prato velut ad certamen ipsum provocante, Convertit se itaque et circumagit, et pulchritudinis suae quandam velut pompam agit: ubi sane admirabilior etiam videtur, mutantibus subinde ad lucem coloribus, et sensim *in alios* transeuntibus, atque in aliam se pulchritudinis speciem vertentibus. Maxime hoc illi accidit in illis orbibus, quos in extremis habet pennis, quorum unumquemque velut iris quaedam circuit. Quod enim modo aes erat, hoc, modice illo inclinante, aurum videtur: atque ille caeruleus ad solem

ῷ ἡλίῳ κυαναυγὲς, εἰ σκιασθείη, χλοαυγές ἐστιν· οὕτω p. 197.
ɔσμεῖται πρὸς τὸ φῶς ἡ πτέρωσις. Ὅτι μὲν γὰρ καὶ 12
αττα ἱκανὴ προςκαλέσασθαι, καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπι-
σθαι ἐν γαλήνῃ φανεῖσα, ἴστε, κἂν μὴ εἴπω· ὅτε k),
l) παντάπασιν ἠπειρώτης καὶ ἀπειρόπλους τις εἴη,
ις ἂν ἐθελήσειε καὶ αὐτὸς ἐμβῆναι, καὶ περιπλεῦσαι,
ολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι, καὶ μάλιστα εἰ βλέποι
ιὲν αὔραν κούφως ἐπουριάζουσαν τὴν ὀθόνην, τὴν
ἰν προςηνῶς τε καὶ λείως ἐπ' ἄκρων ἠρέμα διολισθαί-
ν m) τῶν κυμάτων. Καὶ τοίνυν καὶ τοῦδε τοῦ οἴκου 13
λλος ἱκανὸν καὶ παρορμῆσαι ἐς λόγους, καὶ λέγοντα
ραι, καὶ πάντα τρόπον εὐδοκιμῆσαι παρασκευάσαι n).
ιὲν δὴ τούτοις πείθομαι, καὶ ἤδη πέπεισμαι o), καὶ
ν οἶκον ἐπὶ λόγοις παρελήλυθα, ὥςπερ ἀπὸ p) ἴϋγγος
ιρῆνος τῷ κάλλει ἑλκόμενος, ἐλπίδα οὐ μικρὰν ἔχων,
ι τέως ἡμῖν ἄμορφοι ἦσαν οἱ λόγοι, καλοὺς αὐτοὺς

ὅτε] Sic vulgò Edd. omnes. Sed ὥςτε *Reitz.* et recentt. te-
ιere ex mera *Solani* conjectura. l) εἰ καὶ] εἰ μὴ scribi jubet
ritzsch. Quaestst. p. 202. ratione non sufficiente. m) διο-
ισθαίνουσαν] δι—άνουσαν *Schol.* n) καὶ τοίνυν —
αρασκευάσαι] pro spuriis habuit *Guyet.* o) πέπεισμαι]
πέπυσμαι male *Fl.*" p) ἀπὸ] ὑπὸ mallet *Reitz.*

dor si inumbretur, vi-
a lucem spargit: ita
ι atque alium ornatum
ae illius ad lucem in-
t. Quin ipsum etiam
habere, quo nos alli-
et cupidine quadam,
tranquillum est, ad se
t, vel me tacente no-
cum etiamsi aliquis
mediterraneus sit et
ndi imperitus, tamen
se conscendere navim
et circumnavigare, et
m discedere de terra,
in primis si videat ab
secunda leniter inflari
vela, navim autem blando
levique motu per summos
labi fluctus. Itaque hujus
etiam pulchritudo oeci apta
est, quae impellat ad di-
cendum, et dicentem ex-
citet, et plausum illi omni
ratione paret. Equidem his
ipsis moveor, et jam sum
motus, et in oecum dicendi
caussa ingressus sum, tan-
quam ab iynge quadam aut
Sirene tractus a pulchritu-
dine, spe non parva fretus,
etiamsi ad hunc diem in-
formis nostra fuit oratio,
pulchram visum iri, velut

14 φανεῖσθαι, καθάπερ ἐσθῆτι καλῇ κεκοσμημένους. Ἕτερος
p. 197. δέ τις οὐκ ἀγεννὴς λόγος, ἀλλὰ καὶ πάνυ γενναῖος, ὥς q)
φησι; καὶ μεταξύ μου λέγοντος ὑπέκρουε, καὶ διακόπτειν
ἐπειρᾶτο τὴν ῥῆσιν. καὶ ἐπειδὴ πέπαυμαι, οὐκ ἀληθῆ ταῦτα
λέγειν φησί με, ἀλλὰ θαυμάζειν, εἰ φάσκοιμι ἐπιτηδειό-
p. 198. τερον εἶναι πρὸς λόγων ἐπίδειξιν οἴκου κάλλος, γραφῇ καὶ
χρυσῷ κεκοσμημένον. αὐτὸ γάρ που τοὐναντίον ἀποβαίνειν.
μᾶλλον δέ, εἰ δοκεῖ, αὐτὸς παρελθὼν ὁ λόγος ὑπὲρ ἑαυτοῦ,
καθάπερ ἐν δικασταῖς ὑμῖν, εἰπάτω, ὅπῃ λυσιτελέστερον
ἡγεῖται τῷ λέγοντι εὐτέλειαν οἴκου, καὶ ἀμορφίαν. ἐμοῦ
μὲν ἀκηκόατε ἤδη λέγοντος, ὥστε οὐδὲν δέομαι δὶς περὶ
τῶν αὐτῶν εἰπεῖν. ὁ δὲ παρελθὼν ἤδη λεγέτω, κἀγὼ σιω-
15 πήσομαι, καὶ πρὸς ὀλίγον αὐτῷ μεταστήσομαι. Ἄνδρες
τοίνυν δικασταί, φησὶν ὁ λόγος, ὁ μὲν προειπὼν ῥήτωρ
πολλὰ καὶ μεγάλα τόνδε τὸν οἶκον ἐπῄνεσε, καὶ τῷ ἑαυτοῦ
λόγῳ ἐκόσμησεν· ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ψόγον αὐτοῦ διεξ-
ελεύσεσθαι, ὥστε καὶ τὰ ὑπ' ἐκείνου παραλελειμμένα προσ-
θήσειν μοι δοκῶ. ὅσῳ γὰρ ἂν ὑμῖν καλλίων φαίνηται,

q) ὥς] „ὅς vult *Marcil.* Nil mutant Edd."

veste honesta ornatam. Verum enimvero etiam alia non ignava oratio, sed generosa, ut videri vult, cum inter dicendum me interpellavit, et abrumpere dictionem conata est, tum postquam desii, non vera, ait, me dixisse, sed mirari se, si aptiorem esse ad edenda eloquentiae specimina dicam pulchritudinem oeci pictura et auro ornatam. Contrarium enim quodammodo evenire. Quin, si videtur, ipsa in medium progressa oratio pro se apud vos, tanquam judices, dicat, quare commodiorem esse putet dicenti vilitatem loci atque deformitatem. Me quidem orantem jam audistis: ergo non opus est, me bis de eadem re verba facere. Ista vero jam progressa in medium dicat: tacebo interim ego, et paullulum illi decedam. Sic igitur oratio: *Qui modo dixit orator, Judices, multis et magno opere laudavit hunc oecum, suaque illum oratione ornavit. Ego vero tantum abest, ut reprehensionem illius velim dicere, ut etiam praetermissa ab illo additurus mihi videar. Quo enim ille vobis pulchrior videbitur,*

τοσῷδε ὑπεναντίος r) τῇ τοῦ λέγοντος χρείᾳ δειχθήσεται. καὶ πρῶτόν γε ἐπειδὴ γυναικῶν, καὶ κόσμου, καὶ χρυσοῦ ἐκεῖνος ἐμνημόνευσε, κἀμοὶ ἐπιτρέψατε χρήσασθαι τῷ παραδείγματι. φημὶ γὰρ οὖν καὶ γυναιξὶ καλαῖς οὐχ ὅπως συλλαμβάνειν ἐς τὸ εὐμορφότερον, ἀλλὰ καὶ ἐναντιοῦσθαι τὸν κόσμον τὸν πολὺν, ὁπόταν τῶν ἐντυγχανόντων ἕκαστος ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ, καὶ τῶν λίθων τῶν πολυτελῶν ἐκπλαγεὶς, ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖν ἢ χρόαν s), ἢ βλέμμα, ἢ δειρὴν, ἢ πῆχυν, ἢ δάκτυλον· ὁ δὲ ταῦτ᾽ ἀφεὶς, ἐς τὴν σαρδὼ, ἢ τὸν t) σμάραγδον, ἢ τὸν ὅρμον, ἢ τὸ ψέλλιον ἀποβλέπει u), ὥστε ἄχθοιτο ἂν εἰκότως παρορωμένη, διὰ τὸν κόσμον, οὐκ ἀγόντων σχολὴν ἐπαινεῖν αὐτὴν τῶν θεατῶν, ἀλλὰ πάρεργον αὐτῆς ποιουμένων τὴν θέαν. Ὅπερ ἀνάγκη, οἶμαι, παθεῖν καὶ τὸν ἐν οὕτω καλοῖς ἔργοις λόγους δεικνύοντα. λανθάνει γὰρ ἐν τῷ μεγέθει τῶν καλῶν τὸ λεχθὲν, καὶ ἀμαυροῦται, καὶ συναρπάζεται, καθάπερ εἰ λύχνον τις εἰς πυρκαϊὰν μεγά-

p. 198. p. 199. 16

r) ὑπεναντίος] Sic *Pell.* Vulgo ὑπεναντίως, quod structurae vitium non amplius videbatur ferendum. s) χρόαν] „χρόα male *Fl.*" t) τὸν] „τὴν L. et *Fl.*" u) ἀποβλέπει] ἀποβλέπῃ imperat *Fritzsch.* Quaestt. p. 203. Nolim obsequi, ob μετάβασιν structurae, quae intercessit praefixis huic sententiae voculis ὁ δέ.

tanto magis contrarius dicentis usui ostendetur. Ac primum, quandoquidem mulierum, et mundi, et auri mentionem iste fecit, etiam mihi, ut ea similitudine utar, permittite. Ajo enim ego, pulchris etiam mulieribus non modo nihil ad hoc, ut formosiores videantur, conferre, sed contrarium etiam esse mundum copiosum, cum videntium unusquisque ab auro et lapidibus pretiosis perculsus, pro eo, quod laudare debebat aut colorem, aut oculorum conjectum, aut collum, aut brachium, aut digitum; relictis hisce ad Sardam aut smaragdum, aut monile, aut armillam respicit; adeo ut illa habeat, quod indigne ferat, se propter mundum praeterviderі, non habentibus otium ad eam laudandam spectatoribus, sed obiter tantum ad ipsam respicientibus. Quod quidem necessario etiam accidere arbitror illi, qui inter opera adeo pulchra dicendi facultatem velit ostendere. Delitescit enim, quidquid dicitur in magna vi rerum pulcharum, et obscuratur, atque una abripitur, quasi lucernam quis magnum in incendium

p. 199. λην φέρων ἐμβάλοι, ἢ μύρμηκα ἐπ' ἐλέφαντος ἢ καμήλου δεικνύοι. τοῦτο γοῦν φυλακτέον τῷ λέγοντι. καὶ προςέτι γε x) μὴν καὶ τὴν φωνὴν αὐτὴν ἐπιταράττεται, ἐν οὕτως εὐφώνῳ καὶ ἠχήεντι οἴκῳ λέγων. ἀντιφθέγγεται γὰρ, καὶ ἀντιφωνεῖ, καὶ ἀντιλέγει, μᾶλλον δὲ ἐπικαλύπτει τὴν βοὴν, οἷόν τι καὶ σάλπιγξ δρᾷ τὸν αὐλὸν, εἰ συναυλοῖεν, ἢ τοὺς κελευστὰς ἡ θάλαττα, ὁπόταν πρὸς κύματος ἦχον ἐπᾴδειν τῇ εἰρεσίᾳ θέλωσιν. ἐπικρατεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία, καὶ
17 κατασιωπᾷ τὸ ἧττον. Καὶ μὴν κἀκεῖνο, ὅπερ ἔφη ὁ ἀντίδικος, ὡς ἄρα ἐπεγείρει ὁ καλὸς οἶκος τὸν λέγοντα, καὶ προθυμότερον παρασκευάζει· ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖ y). ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν διαταράττει, καὶ δειλότερον ἐργάζεται ἐνθυμούμενον ὡς ἁπάντων ἐστὶν αἴσχιστον ἐν εὐμόρφῳ χωρίῳ μὴ ὁμοίους φαίνεσθαι τοὺς λόγους. ἐλέγχων γὰρ οὗτός γε ὁ φανερώτατος, ὥςπερ ἂν εἴ τις πανοπλίαν καλὴν ἐνδὺς, ἔπειτα φεύγοι πρὸ
p. 200. τῶν ἄλλων, ἐπισημότερος ὢν δειλὸς ἀπὸ τῶν ὅπλων. τοῦτο
Hom. Il. III, 219. δέ μοι δοκεῖ λογισάμενος καὶ ὁ τοῦ Ὁμήρου ῥήτωρ ἐκεῖνος, εὐμορφίας ἐλάχιστον φροντίσαι, μᾶλλον δὲ καὶ παντελῶς

x) γε] „omittit *Fl.*" y) ποιεῖ] „rescripsi ex *Bas.* 2. (cui accedit 3.) ac *Pell.* quum Edd. cett. ποιεῖν haberent."

injiciat, aut formicam in elephanto vel camelo ostendat. Hoc ergo cavendum dicenti. Ad haec vox etiam ipsa confunditur, in vocali adeo et sonoro oeco dicentis. Resonat enim, et reclamat, et contra dicit, aut potius occultat clamorem, quale quid etiam tuba facit tibiae, si una canant, aut celeusma canentibus mare, si per fluctus illum sonum accinere remigio velint. Vincit nimirum sonus magnus, et ad silentium illum, qui minor est, redigit. Quin illud ipsum, quod dicebat adversarius, excitari a pulchro oeco dicentem, et alacriorem reddi, illius, mea quidem sententia, fit contrarium. Percellit enim ac terret, et cogitationem perturbat, facitque timidiorem, dum cogitat, omnium turpissimum esse, si in loco formoso habita non similis ei videatur oratio. Sic enim manifestissime aliquis deprehendatur. Velut si quis armis indutus pulcherrimis deinde fugiat ante alios, cujus nempe ignavia ipsis ab armis fiat apertior. Hoc ipsum perpendens Homericus ille orator videtur minimam curam habuisse pulchritudinis; po-

ἀνδρὶ φασὶ ἑαυτὸν ἀπεικάσαι, ἵνα αὐτῷ παραδοξότερον p. 200. φαίνηται τῶν λόγων τὸ κάλλος, ἐκ τῆς πρὸς τὸ ἀμορφότερον ἐξετάσεως. ἄλλως τε ἀνάγκη πᾶσα καὶ τὴν τοῦ λέγοντος αὐτοῦ διάνοιαν ἀσχολεῖσθαι περὶ τὴν θέαν, καὶ τῆς φροντίδος τὸ ἀκριβὲς ἐκλύειν, τῆς ὄψεως ἐπικρατούσης, καὶ πρὸς αὑτὴν z) καλούσης, καὶ τῷ λόγῳ προσέχειν οὐκ ἐώσης. ὥστε τίς μηχανὴ μὴ οὐχὶ πάντως ἔλαττον ἐρεῖν αὐτόν, τῆς ψυχῆς διατριβούσης περὶ τὸν τῶν ὁρωμένων ἔπαινον a);

18 Ἐῶ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ οἱ παρόντες αὐτοί, καὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν παρειλημμένοι, ἐπειδὰν εἰς τὸν b) τοιοῦτον οἶκον παρέλθωσιν, ἀντὶ ἀκροατῶν θεαταὶ καθίστανται· καὶ οὐχ οὕτω Δημόδοκος, ἢ Φήμιος, ἢ Θάμυρις, ἢ Ἀμφίων, ἢ Ὀρφεύς τις λέγων ἐστίν, ὥστε ἀποσπάσαι τὴν διάνοιαν αὐτῶν ἀπὸ τῆς θέας· ἀλλ᾽ οὖν ἕκαστος, ἐπειδὰν μόνον ὑπερβῇ τὸν οὐδόν, ἀθρόῳ τῷ κάλλει περιχυθείς, λόγων μὲν ἐκείνων, ἢ ἀκροάσεως, ἀλλ᾽ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀΐοντι Hom. ἔοικεν· ὅλος c) δὲ πρὸς τοῖς ὁρωμένοις ἐστίν, εἰ μὴ τύχοι Il. xxiii, 430. τις παντελῶς τυφλὸς ὤν, ἢ ἐν νυκτί, ὥσπερ ἡ ἐξ Ἀρείου

z) αὐτήν] Olim αὐτήν. Correxit *Reitz.* monente *Gujeto.* a) ἔπαινον] θαῦμα vel tale quid conj. *Solan.* b) τὸν] „Omittit articulum *Fl.*" c) ὅλος] „ὅλως marg. A. 1."

tius imperito omnium homini se assimilasse, ut ipsius pulchritudo orationis tanto admirabilior ex ipsa ad illam deformitatem comparatione appareret. Alioqui necesse est, ipsum dicentis animum occupari in spectaculo, et exquisitam illam curam remittere, cum vincat illa species, et ad se vocet, atque attendere ad orationem non patiatur. Quomodo ergo fieri potest, ut non omnino dicat deterius, occupato circa laudem eorum, quae videntur, animo? Omitto dicere, quod ipsi etiam praesentes et ad audiendum assumti, cum intrant in talem oecum, spectatores fiunt pro auditoribus. Neque quisquam ita vel Demodocus est, vel Phemius in dicendo, vel Thamyris, vel Amphion, vel Orpheus adeo, qui abstrahere mentem illorum a spectaculo possit: verum unusquisque transmisso solum limine, conferta illa pulchritudine circumfusus, orationem illam, sive auditionem, nec omnino audire videtur; sed totus est in his, quae videntur, nisi quis forte plane caecus sit, aut noctu, ut illud Areopagita-

19 πάγου βουλὴ, ποιοῖτο τὴν ἀκρόασιν. Ὅτι γὰρ οὐκ ἀξιό-
p. 201. μαχον λόγων ἰσχὺς ὄψει ἀνταγωνίσασθαι, καὶ ὁ Σειρήνων μῦθος παρατεθεὶς τῷ περὶ τῶν Γοργόνων διδάξειεν ἄν· ἐκεῖναι μὲν γὰρ ἐκήλουν d) τοὺς παραπλέοντας, μελῳδοῦσαι, καὶ κολακεύουσαι τοῖς ᾄσμασι, καὶ καταπλεύσαντας ἐπιπολὺ κατεῖχον, καὶ ὅλως, τὸ ἔργον αὐτῶν ἐδεῖτό τινος διατριβῆς· καί που τὶς αὐτὰς καὶ παρέπλευσε, καὶ τοῦ μέλους παρήκουσε. τὸ δὲ τῶν Γοργόνων κάλλος, ἅτε βιαιότατόν τε ὂν, καὶ τοῖς καιριωτάτοις τῆς ψυχῆς ὁμιλοῦν, εὐθὺς ἐξίστη τοὺς ἰδόντας, καὶ ἀφώνους ἐποίει· ὡς δὲ ὁ μῦθος βούλεται, καὶ λέγεται, λίθινοι ἐγίγνοντο ἀπὸ τοῦ θαύματος. ὥςτε καὶ ὃν ὑπὲρ τοῦ ταὼ λόγον εἶπε πρὸς ὑμᾶς μικρὸν ἔμπροσθεν, ὑπὲρ ἐμαυτοῦ εἰρῆσθαι νομίζω. καὶ γὰρ ἐκείνου ἐν τῇ ὄψει, οὐκ ἐν τῇ φωνῇ τὸ τερπνόν. καὶ εἴ γέ τις παραστησάμενος τὴν ἀηδόνα ἢ τὸν κύκνον, ᾄδειν κελεύοι, μεταξὺ δὲ ᾀδόντων παραδείξειε τὸν ταὼ σιωπῶντα, εὖ οἶδ᾽ ὅτι ἐπ᾽ ἐκεῖνον μεταβήσεται ἡ ψυχὴ, μακρὰ e) χαίρειν φράσασα τοῖς ἐκείνων ᾄσμασιν. οὕτως
20 ἄμαχόν τι ἔοικεν εἶναι ἡ δι᾽ ὄψεως ἡδονή. Καὶ ἔγωγε,

d) ἐκήλουν] „ἐσύλουν marg. A. 1. et *Fl.*" e) μακρὰ] „Sic J. *Par. Hag.* etc. Μακρὰν *Fl.*"

rum consilium, audiat. Neque enim satis valere vim verborum, quoties cum visu pugnandum est, Sirenum etiam fabula, cum altera Gorgonum composita, doceat. Nam illae quidem praeternavigantes mulcebant, canendo et adulando carminibus, detinebantque appulsos, et mora omnino quadam opus illarum indigebat. Et aliquando aliquis praeternavigavit, et inaudita praetermisit illorum carmina. At Gorgonum pulchritudo, quae esset violentissima, et ad principes animae partes pertineret, statim videntes extra se rapiebat, faciebatque mutos: ut vero vult fabula, ac dicitur, lapidei prae admiratione facti sunt. Igitur et quae de pavone paullo ante ad vos iste dixit, ea pro me dicta arbitror. Etenim illius quoque quod delectat, in specie inest, non in voce. Et si quis juxta collocatos hinc lusciniam et cygnum canere jubeat, hinc inter ipsum cantum tacentem ostendat pavonem; novi ego, transituram ad hunc mentem, longum valere jussis illorum cantibus: adeo invictum quid esse videtur ea, quae per visum voluptas

εἰ βούλεσθε, ἤδη ὑμῖν παραστήσομαι σοφὸν ἄνδρα, p. 201.
ὃς αὐτίκα μοι μαρτυρήσει, ὡς πολὺ ἐπικρατέστερά ἐστι
τῶν ἀκουομένων τὰ ὁρώμενα. καί μοι σὺ ἤδη, ὦ κῆρυξ,
προσκάλει αὐτὸν Ἡρόδοτον τοῦ Λύξου f) Ἁλικαρνασσόθεν·
κἀπειδὴ καλῶς ποιῶν ὑπήκουσε, μαρτυρείτω παρελθών. p. 202.
ἀναδέξασθε g) δὲ αὐτὸν, Ἰαστὶ πρὸς ὑμᾶς λέγοντα, ὥσπερ
αὐτῷ ἔθος. Ἀληθέα τάδε ὁ λόγος ὑμῖν, ἄνδρες δικασταί,
μυθέεται, καί οἱ πείθεσθε ὅσα ἂν λέγῃ τουτέων πέρι,
ὄψιν ἀκοῆς προτιμέων. ὦτα γὰρ τυγχάνει ἐόντα ἀπιστότερα Herodot. I,
ὀφθαλμῶν. ἀκούστε τοῦ μάρτυρος, ἃ φησιν, ὡς τὰ πρῶτα 8.
τῇ ὄψει ἀποδέδωκεν; εἰκότως. τὰ μὲν γὰρ ἔπεα πτερόεντά
ἐστι, καὶ οἴχεται ἅμα τῷ προελθεῖν ἀποπτάμενα· ἡ δὲ
τῶν ὁρωμένων τέρψις, ἀεὶ παρεστῶσα, καὶ παραμένουσα,
πάντως τὸν θεατὴν ὑπάγεται. Πῶς οὖν οὐ χαλεπὸς τῷ 21
λέγοντι ἀνταγωνιστὴς, οἶκος οὕτω καλὸς, καὶ περίβλεπτος
ὤν; μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον οὐδέπω φημί· ὑμεῖς γὰρ αὐτοὶ
οἱ δικασταὶ, καὶ μεταξὺ λεγόντων ἡμῶν h), ἐς τὴν ὀροφὴν

f) *Λύξου*] „Et sic *Fl.* cum cett. Ξύλου vult *Gron.*" Ξύλου Censor in Actt. Erudd. a. 1704. p. 552. g) ἀναδέξασθε] ἀναδέξασθαι *Bas.* 3. typothetae, opinor, culpa. h) ἡμῶν] „restitui ex J. *Salm. Fr.* nam ὑμῶν *Bas.* 1. *Fl. Par. Hag.* aliaeque male." Sed ἡμῶν etiam est in *Ald.* 2. et *Bas.* 3.

contingit. Et ego, si vultis, testem ad vos allegabo virum sapientem, qui statim testimonium mihi perhibebit, multo, quae videntur, his, quae auditu percipiuntur, esse validiora. Et mihi tu jam, praeco, huc voca ipsum Herodotum, Lyxi filium, Halicarnasso. Et quondo, praeclare ille quidem, obsecutus est, in medium progressus jam dicat testimonium. Patiemini autem illum Jonice vobiscum pro more suo loqui: Vera ista haec oratio apud vos, judices, loquitur, et credite illi, quae in hanc sententiam dixerit, visum esse praeferendum auditui: aures enim oculis fere sunt infideliores. *Auditis testem, quae dicat, ut primas tribuat visui. Merito sane. Verba enim alata sunt, et abeunt, et simul, dum prodeunt, avolant. Verum delectatio ex his, quae videntur, adstans semper ac manens, subit omnino spectatorem. Qui igitur non validus dicenti adversarius sit oecus adeo pulcher, adeo spectabilis? Quin, quod maximum est, nondum dico. Vos enim ipsi, judices, dum*

p. 202. ἀπεβλέπετε, καὶ τοὺς τοίχους ἐθαυμάζετε i), καὶ τὰς γραφὰς ἐξητάζετε k), πρὸς ἑκάστην ἀποστρεφόμενοι. καὶ μηδὲν αἰσχυνθῆτε· συγγνώμη γὰρ, εἴ τι ἀνθρώπινον πεπόνθατε, ἄλλως τε, καὶ πρὸς οὕτω καλὰς καὶ ποικίλας τὰς ὑποθέσεις. τῆς γὰρ τέχνης τὸ ἀκριβὲς, καὶ τῆς ἱστορίας μετὰ τοῦ ἀρχαίου τὸ ὠφέλιμον l), ἐπαγωγὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ πεπαιδευμένων θεατῶν δεόμενον. καὶ ἵνα μὴ πάντα ἐκεῖσε ἀποβλέπητε, ἡμᾶς ἀπολιπόντες, φέρε, ὡς οἷόν τε γράψω-
p. 203. μαι m) αὐτὰ ὑμῖν τῷ λόγῳ. ἡσθήσεσθε γὰρ, οἶμαι, ἀκούοντες, ἃ καὶ ὁρῶντες θαυμάζετε. καὶ ἴσως ἄν με καὶ δι' αὐτὸ ἐπαινέσαιτε n), καὶ τοῦ ἀντιδίκου προτιμήσαιτε, ὡς καὶ o) αὐτὸν ἐπιδείξαντα, καὶ διπλασιάσαντα ὑμῖν τὴν ἡδονήν. τὸ χαλεπὸν δὲ τοῦ τολμήματος ὁρᾶτε, ἄνευ χρωμάτων, καὶ σχημάτων, καὶ τόπου p), συστήσασθαι τοσ-
22 αύτας εἰκόνας· ψιλὴ γάρ τις ἡ γραφὴ τῶν λόγων q). Ἐν δεξιᾷ μὲν οὖν εἰσιόντι, Ἀργολικῷ μύθῳ ἀναμέμικται πάθος Αἰθιοπικὸν, ὁ Περσεὺς τὸ κῆτος φονεύει, καὶ τὴν Ἀν-

i) ἐθαυμάζετε] „Sic Edd. omnes recte.“ k) ἐξητάζετε] „Ita erat in *Fr. Fl. Par. Bas.* 1. *Hag. Salm.* Ἐξετάζετε J.“ l) ὠφέλιμον] „bene *Fl. Fr. Par. Salm. Amst.* (et *Bas.* 3.) Ὠφέλημον male J. *Hag.* etc.“ m) γράψωμαι] „Et sic *Fl.*“ Vid. *Jacob.* ad Toxar. p. 134. n) ἐπαινέσαιτε] „ἐπαινέσητε *Fl.* et προτιμήσητε.“ o) ὡς καὶ] „ὡς μὴ καὶ *Fl.*“ p) τόπου] τύπου conj. *Marcil.* q) λόγων] „λόγον *Ald.* (utraque) male.“

nos dicimus, lacunar respiciebatis, muros admirabamini, picturas examinabatis, conversi ad singulas. Nec est, quod vos pudeat. Ignoscendum enim, si quid humani vobis acciderit: praesertim in argumentis ita pulchris, ita variis. Ars enim exquisita, et historiae cum antiquitate utilitas, illecebras habent vere, et eruditis spectatoribus indigent. Et ne omnino relictis nobis eo respiciatis, age, quantum ejus fieri potest, verbis illa vobis depingam. Delectabimini enim, puto, iis audiendis, quae spectantibus admirationi sunt. Ac forte illo ipso nomine me laudabitis, et adversario praeponetis, ut qui et ipse ostendam secum, et voluptatem vobis geminem. Difficultatem autem incepti mei videte, qui audeam sine coloribus, et figuris, et loco, tot imagines constituere. Tenuis nempe est verborum pictura. Igitur ad dextram intranti Argolicae fabulae Aethiopicus affectus permixtus est. Perseus cetum

δρομέδαν καθαιρεῖ, καὶ μεταμικρὸν r) γαμήσει, καὶ ἄπει- p. 203.
σιν, αὐτὴν ἄγων· πάρεργον τοῦτο τῆς ἐπὶ Γοργόνας s) πτήσεως· ἐν βραχεῖ δὲ πολλὰ ὁ τεχνίτης ἐμιμήσατο, αἰδῶ παρθένου, καὶ φόβον· ἐπισκοπεῖ γὰρ τὴν t) μάχην ἄνωθεν ἐκ πέτρας, καὶ νεανίου τόλμαν ἐρωτικὴν, καὶ θηρίου ὄψιν ἀπρόςμαχον· καὶ τὸ μὲν ἔπεισι πεφρικὸς ταῖς ἀκάνθαις, καὶ δεδιττόμενον τῷ χάσματι· καὶ ὁ Περσεὺς δὲ τῇ λαιᾷ μὲν προδείκνυσι τὴν Γοργόνα· τῇ δεξιᾷ δὲ καθικνεῖται τῷ ξίφει. καὶ τὸ μὲν ὅσον τοῦ κήτους εἶδε τὴν Μέδουσαν, ἤδη λίθος ἐστί· τὸ δ᾽ ὅσον ἔμψυχον μένει, τῇ ἅρπῃ κόπτεται.

Ἑξῆς δὲ μετὰ τήνδε τὴν εἰκόνα, ἕτερον δρᾶμα u) γέγραπται 23
δικαιότατον, οὗ τὸ ἀρχέτυπον ὁ γραφεὺς παρ᾽ Εὐριπίδου ἢ Σοφοκλέους δοκεῖ μοι λαβεῖν. (ἐκεῖνοι x) γὰρ ὁμοίαν ἔγραψαν τὴν y) εἰκόνα.) Τὼ νεανία τὼ ἑταίρω, Πυλάδης p. 204.
τε ὁ Φωκεὺς, καὶ Ὀρέστης δοκῶν z) ἤδη τεθνάναι, παρελ-

r) μεταμικρὸν] Sic *Ald.* 1. et 2. cum *Hag.* vulgo μετὰ μικρὸν disjunctim. cf. Philops. c. 12. Tom. VII. p. 251. s) ἐπὶ Γοργόνας] ὑπὸ Γοργόνας vult *Belin.* argutius. t) τὴν] „Articulo caret *Fl.*" u) δρᾶμα] Vulgo γράμμα. Sed δράμα (sic) Gorl. *Fl.* et *Schm.* Probaverat et *Reitz.* x) ἐκεῖνοι] „Sic Edd. ἐκείνω vult *Solan.*" y) ἔγραψαν τὴν] „Sic dedi ex *Fl.* ἐγραψάτην cett." z) δοκῶν] Sic scripsi cum *Fritzsch.* Quaestst. p. 204. Vulgo enim δοκῶντε, unde *Guyetus*, *Reitzius* etc. fecerant δοκοῦντε. Syllaba τε e sequentibus vocibus παρελθόντε, λαθόντε, huc videtur aberrasse. Harum autem vocum, quae olim hoc ordine legebantur: λαθόντε τὰ βασίλεια, καὶ παρελθόντε, sedes mutavi. Paullo violentiorem medelam adhibuerunt *Guyet.* et *Gesner.* quos vide in Adnott.

interficit, et liberat Andromedan, uxorem paullo post sibi habiturus, abitque illam ducens. Agit hoc obiter in suo ad Gorgonas volatu. In brevi autem tabella multa expressit artifex: pudorem virginis ac metum; inspicit enim pugnam desuper e scopulo: et ausum juvenis amatorium, et difficilem oppugnatu speciem belluae. Atque haec quidem irruit spinis horrens, ac terribilis rictu: Perseus autem laeva Gorgonem objicit, dextra ferit gladio; et qua parte vidit Medusam cetus, jam lapis est; qua adhuc vivit, falce caeditur. Deinde post hanc imaginem, alius actus pictus est plenus justitiae, cujus animale exemplum ab Euripide vel Sophocle sumsisse pictor videtur, qui similem et ipsi pinxerunt imaginem: Juvenes duo sodales, Pylades Phocensis atque Orestes, qui jam putabatur esse mortuus, atque

p. 204. θόντε τὰ βασίλεια, καὶ λαθόντε, φονεύουσιν ἄμφω τὸν
Αἴγισθον. ἡ δὲ Κλυταιμνήστρα ἤδη ἀνῄρηται, καὶ ἐπ᾽
εὐνῆς τινος ἡμίγυμνος πρόκειται, καὶ θεραπεία πᾶσα, ἐκ-
πεπληγμένοι τὸ ἔργον, οἱ μὲν ὥςπερ βοῶσιν, οἱ δέ τινες,
ὅπῃ φύγωσι, περιβλέπουσι. σεμνὸν δέ τι ὁ γραφεὺς ἐπε-
νόησε, τὸ μὲν ἀσεβὲς τῆς ἐπιχειρήσεως δείξας μόνον, καὶ
ὡς ἤδη πεπραγμένον παραδραμὼν, ἐμβραδύνοντας δὲ τοὺς
24 νεανίσκους ἐργασάμενος τῷ τοῦ μοιχοῦ φόνῳ. Μετὰ δὲ
τοῦτο θεός ἐστιν εὔμορφος, καὶ μειράκιον ὡραῖον, ἐρωτική
τις παιδιά· ὁ Βράγχος ἐπὶ πέτρας καθήμενος a), ἀνέχει
p. 205. λαγὼν, καὶ προςπαίζει τὸν κύνα. ὁ δὲ πηδησομένῳ ἔοικεν
ἐπ᾽ αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος· καὶ Ἀπόλλων παρεστὼς μειδιᾷ,
τερπόμενος ἀμφοῖν, καὶ τῷ παιδὶ παίζοντι, καὶ πειρωμένῳ
25 τῷ κυνί. Ἐπὶ δὲ τούτοις ὁ Περσεὺς πάλιν, τὰ πρὸ τοῦ
κήτους ἐκεῖνα τολμῶν, καὶ ἡ Μέδουσα τεμνομένη τὴν κε-
φαλὴν, καὶ Ἀθηνᾶ σκέπουσα τὸν Περσέα· ὁ δὲ τὴν μὲν
τόλμαν εἴργασται, τὸ δὲ ἔργον οὐχ ἑώρακέ πω, ἀλλ᾽ b)
ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, τῆς Γοργόνος τὴν εἰκόνα. οἶδε γὰρ τὸ

a) καθήμενος] καθεζόμενος Gorl. b) ἀλλ᾽] „inserui ex *Fl.* omissum erat in cett. Sed pro ἑώρακέ πω eadem *Fl.* habet ἑώρα σκέπων, quod etiam adscivit marg. A. 1. At nihili est. Pro πω *Bas.* 1. et 2. ποτε.“ Sic etiam *Bas.* 3. Vid. Adnott.

sic latentes, in regiam intrant, interficiuntque ambo Aegisthum. Clytaemnestra vero jam occisa in cubili quodam seminuda jacet, ac ministerium omne circumstat, consternati facinore, alii clamant, alii quorsum fugiant, circumspiciunt. Speciose illud commentus est pictor, cum, impium quod fuit in hoc facinore, ostendit modo, et tanquam perpetratum jam praetercucurrit: sed immorantes pinxit juvenes in caede adulteri. Post haec vero formosus Deus est, et adolescentulus pulcher, lusus quidam amatorius. Branchus in petra sedens, leporem retinet, et alludit cani: hic vero assilientis ad ipsum in altum speciem habet. Atque adstans Apollo subridet, delectatus utroque, et puero ludente, et tentante capturam cane. Post ista iterum Perseus, ausus illa, quae ante cetum gesta sunt, et Medusa, cui caput praeciditur, tegensque Perseum Minerva. At ille peregit facinus, ut opus ipse suum non videret, praeterquam Gorgonis in clypeo suo ima-

πρόςτιμον τῆς ἀληθοῦς ὄψεως. Κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, 26
ἄνω τῆς ἀντίθυρος c), Ἀθηνᾶς ναὸς πεποίηται, ἡ θεὸς p. 205.
λίθου λευκοῦ, τὸ σχῆμα οὐ πολεμιστήριον, ἀλλ᾽ οἷον ἂν
γένοιτο εἰρήνην ἀγούσης θεοῦ πολεμικῆς. Εἶτα μετὰ ταύ- 27
την ἄλλη Ἀθηνᾶ, οὐ λίθος αὕτη γε, ἀλλὰ γραφὴ πάλιν d). p. 206.
Ἥφαιστος αὐτὴν διώκει ἐρῶν, ἡ δὲ φεύγει· κἀκ τῆς διώ-
ξεως Ἐριχθόνιος γίγνεται. Ταύτῃ ἕπεται παλαιά τις ἄλλη 28
γραφή. Ὠρίων φέρει τὸν Κηδαλίωνα, τυφλὸς ὤν. ὁ δ᾽
αὐτῷ σημαίνει τὴν πρὸς τὸ φῶς ὁδὸν, ἐποχούμενος. Καὶ 29
ὁ Ἥλιος φανεὶς, ἰᾶται τὴν πήρωσιν, καὶ ὁ Ἥφαιστος
Λημνόθεν ἐπισκοπεῖ τὸ ἔργον. Ὀδυσσεὺς τὸ μετὰ τοῦτο, 30
δῆθεν μεμηνὼς, ἅτε e) συστρατεύειν τοῖς Ἀτρείδαις μὴ
θέλων· πάρεισι δὲ οἱ πρέσβεις ἤδη καλοῦντες. καὶ τὰ μὲν
τῆς ὑποκρίσεως, πιθανὰ πάντα, ἡ ἀπήνη, τὸ τῶν ὑπε-
ζευγμένων ἀσύμφωνον, ἄγνοια τῶν δρωμένων· ἐλέγχεται δὲ
ὅμως τῷ βρέφει. Παλαμήδης γὰρ ὁ τοῦ Ναυπλίου, συνεὶς

c) τῆς ἀντίθυρος] „Nihil mutant Edd. et *Coll.*" Vid. Adnott.
d) πάλιν] „Interpunctio *Gesneri*. Ante edebatur: ἀλλὰ γραφή. πάλιν Ἥφ." e) ἅτε] Sic e conj. *Guyeti* et *Gesneri*. Olim ὅτε, quod *Pell.* mutat in ὅτι — *μὴ θέλει*. Sed πότε *Bas.* 2. narrante quidem *Reitzio*.

ginem: noverat nimirum, quanti constaret directo visu illam adspexisse. In medio pariete, superne, e regione januae aedicula Minervae facta est. Dea e candido marmore: habitus non bellicus; sed qualis fuerit pacem agente Dea bellica. Tum post hanc Minerva alia, non marmor illa quidem, sed pictura rursus. Persequitur illam Vulcanus amator: illa se subducit, atque ex illa persecutione nascitur Erichthonius. Hanc sequitur vetus quaedam alia pictura. Caecus Orion fert Cedalionem: hic vero insidens illi viam ad lucem monstrat. Oriensque Sol caecitati illius medetur. Ac Vulcanus e Lemno rem inspicit. Ulysses post ista, nempe furens, ut qui expeditionem suscipere cum Atridis nolit. Adsunt autem legati jam vocantes. Et simulatio ipsius satis illa quidem probabilis: currus, discrepantia jumentorum, eorum, quae agerentur, ignorantia. At deprehenditur tamen in puero. Palamedes enim, Nauplii filius, intelligens quid ageretur,

p. 206. τὸ γιγνόμενον, ἁρπάσας τὸν Τηλέμαχον, ἀπειλεῖ φονεύσειν,
πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος, καὶ πρὸς τὴν τῆς μανίας ὑπό-
κρισιν, ὀργὴν καὶ οὗτος ἀνθυποκρίνεται. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς
πρὸς τὸν φόβον τοῦτον σωφρονεῖ, καὶ πατὴρ γίγνεται, καὶ
31 λύει τὴν ὑπόκρισιν. Ὑστάτη δὲ ἡ Μήδεια γέγραπται, τῷ
p. 207. ζήλῳ διακαὴς, τὼ παῖδε ὑποβλέπουσα, καί τι δεινὸν ἐν-
νοοῦσα· ἔχει γοῦν ἤδη τὸ ξίφος, τὼ δ᾽ ἀθλίω καθῆστον
γελῶντε, μηδὲν τῶν μελλόντων εἰδότε· καὶ ταῦτα, ὁρῶντε
32 τὸ ξίφος ἐν ταῖν χεροῖν. Ταῦτα πάντα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ,
οὐχ ὁρᾶτε ὅπως ἀπάγει μὲν τὸν ἀκροατὴν, καὶ πρὸς τὴν
θέαν ἀποστρέφει, μόνον δὲ καταλείπει τὸν λέγοντα; καὶ
ἔγωγε διεξῆλθον αὐτὰ, οὐχ ἵνα τὸν ἀντίδικον τολμηρὸν
ὑπολαβόντες, καὶ θρασὺν, εἰ τοῖς οὕτω δυσκόλοις ἑαυτὸν
ἑκὼν φέρων ἐπέβαλε, καταγνῶτε, καὶ μισήσητε, καὶ ἐπὶ
τῶν λόγων ἐγκαταλίπητε, ἀλλ᾽ ἵνα μᾶλλον αὐτῷ συναγω-
νίσησθε, καὶ ὡς οἷόν τε καταμύοντες, ἀκούητε τῶν λεγο-
μένων, λογιζόμενοι τοῦ πράγματος τὴν δυσχέρειαν. μόλις
γὰρ ἂν οὕτω δυνηθείη οὐ δικασταῖς, ἀλλὰ συναγωνισταῖς
ὑμῖν χρησάμενος, μὴ παντάπασιν ἀνάξιος τῆς τοῦ οἴκου

raptum Telemachum interfecturum se minatur, stricto jam gladio, et adversus furoris simulationem iram et ipse vicissim simulat. At Ulysses ab hoc metu resipiscit, et fit pater, et simulationem solvit. Ultima Medea picta est zelotypia inflammata, pueros duos torvum adspiciens, et dirum quiddam animo agitans. Jam enim habet gladium. At miselli sedent ridentes, futurorum ignari, idque cum in manu videant gladium. Haec omnia, judices, nonne, ut abducant auditorem, videtis, et ad spectaculum avertant, solumque eum, qui dicit, relinquant? Atque ego ista persecutus sum, non ut adversarium meum, audacem rati ac temerarium, qui difficilibus adeo rebus volens ipse se ingesserit, damnatum habeatis odio, atque in ipsa oratione destituatis; sed uti potius adjuvetis ipsi certamen, et conniventes, quantum ejus fieri potest, verba illius audiatis, perpensa nimirum operis difficultate. Vix enim vel sic potuerit, etiamsi non judicibus vobis, sed sociis, utatur, non usquequaque indignus magnifico isto oeco

πολυτελείας νομισθῆναι. εἰ δὲ ὑπὲρ ἀντιδίκου ταῦτα δέομαι, p. 207.
μὴ θαυμάσητε· ὑπὸ γὰρ τοῦ τὸν οἶκον φιλεῖν, καὶ τὸν ἐν
αὐτῷ λέγοντα, ὅςτις ἂν ᾖ, βουλοίμην ἂν εὐδοκιμεῖν.

putari. Quod vero pro adversario ista peto, nolite mirari: ob amorem enim hujus oeci, quisquis est, qui in eo dicit, velim probari.

p. 208. # ΜΑΚΡΟΒΙΟΙ.

ARGUMENTUM.

Somnio monitus gratulatur auctor Quintillo, patrono suo, diem natalem ita, ut mittat ei tum gentium ac nationum prae ceteris longaevarum, tum singulorum nonnullorum hominum, regum, ducum, eruditorum omnis generis, qui ad extremam usque senectutem integris viribus vixerint, recensum; spem in Quintillo excitaturus, fore, ut ipse quoque, recta vivendi ratione usus, in salutem suorum et universi hominum generis longissimum vitae cursum peragere possit. Est autem haec prior pars de externis agens exemplis. Domesticorum, i. e. Romanorum et Italorum, indicem auctor in aliam differt occasionem.

1 *Ὄναρ τι τοιοῦτο a), λαμπρότατε Κυΐντιλλε, κελευσθεὶς b) προςφέρω σοι c) δῶρον, τοὺς μακροβίους, πάλαι μὲν τὸ ὄναρ ἰδὼν, καὶ ἱστορήσας τοῖς φίλοις, ὅτε ἐτίθεσο τῷ δευτέρῳ σου παιδὶ τοὔνομα· συμβαλεῖν δὲ οὐκ ἔχων, τίνας ὁ θεὸς κελεύει μοι προςφέρειν σοι τοὺς μακροβίους, τότε*

a) τι τοιοῦτο] Sic correxi vulgatum τι τοῦτο, divinante jam *Gesnero*, postea etiam *Fritzschio* Quaestst. p. 20. Frustra reluctati *Reitz.* et *Abresch.* Lectt. Aristst. p. 300. Sed ὀνείρατι, quod *Gesnerus* pro ὄναρ τι substitutum expressit, haud dubie non est Luciani. Nomen proximum *Κυΐντιλλε* ad legitimam accentus rationem exaravi, quemadmodum et sub finem libelli, ubi vid. *Reitz.* in Adnot. b) κελευσθεὶς.] „κελευθεὶς *Fl.*“ c) προςφέρω σοι] „Bene *Par. Bas.* J. etc.“ *Προςφέρωσι Hag.*

LONGAEVI.

Somnio monitus hoc (*tale quid*) facere, o Quintille clarissime, munus ad te defero Longaevos: *somnio*, *inquam*, quod olim vidi, cum nomen poneres filio tuo secundo, ac narravi amicis. Sed quod conjicere non possem, quosnam Longaevos tibi offerri Deus ju-

μὲν ηὐξάμην d) τοῖς θεοῖς ἐπιμήκιστον e) ὑμᾶς βιῶναι, σέ p. 208.
τε αὐτὸν, καὶ παῖδας τοὺς σούς· τοῦτο συμφέρειν νομίζων καὶ σύμπαντι μὲν τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει, πρὸ δὲ τῶν ἁπάντων αὐτῷ τε ἐμοὶ, καὶ πᾶσι f) τοῖς ἐμοῖς. καὶ γὰρ κἀμοί τι ἀγαθὸν ἐδόκει προσημαίνειν ὁ θεός. Σκεπτόμενος 2
δὲ κατ' ἐμαυτὸν, εἰς σύννοιαν ἦλθον, εἰκὸς εἶναι τοὺς p. 209.
θεοὺς, ἀνδρὶ περὶ παιδείαν ἔχοντι ταῦτα προστάσσοντας, κελεύειν τι προσφέρειν σοι τῶν ἀπὸ τῆς τέχνης. ταύτην οὖν αἰσιωτάτην νομίζων τήν γε τῶν σῶν γενεθλίων ἡμέραν, δίδωμί σοι τοὺς ἱστορημένους εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικέσθαι ἐν ὑγιαινούσῃ τῇ ψυχῇ, καὶ ὁλοκλήρῳ τῷ σώματι. καὶ γὰρ ἂν καὶ ὄφελος γένοιτό τί σοι ἐκ τοῦ συγγράμματος διπλοῦν. τὸ μὲν εὐθυμία τις, καὶ ἐλπὶς ἀγαθὴ, καὶ αὐτὸν g) ἐπιμήκιστον h) δύνασθαι βιῶναι. τὸ δὲ διδασκαλία τις ἐκ παραδειγμάτων, εἰ ἐπιγνοίης ὅτι οἱ μάλιστα ἑαυτῶν ἐπιμέλειαν ποιησάμενοι κατά τε σῶμα, καὶ κατὰ ψυχὴν,

d) ηὐξάμην] „Sic pleraeque. *Εὐξάμην Fl.*“ e) ἐπιμήκιστον] Sic junctim *Ald.* 1. 2. et J. quamquam in hac ἐπημήκιστον, in *Ald.* vero 2. ἐπειμήκιστον, utrumque typorum errore. In reliquis, etiam in *Reitz.* et recentt. ἐπὶ μήκιστον. Vide tamen mox c. 2. ibique Adnot. f) πᾶσι] „Nil mutant Edd. nec Codd.“ g) αὐτὸν] Sic omnes vett. Edd. Sed αὑτὸν correxerunt *Maj. Reitz.* et recentt. injuria. h) ἐπιμήκιστον] „Sic pleraeque. *Ἐπὶ μήκιστον Fl. Bas.* 1. et 2.“ Adde *Bas.* 3.

beret: tum quidem vota Diis nuncupavi, ut quam longissime et tu vivas, et tui filii; utile id esse ratus cum universo hominum generi, tum praeter caeteros et ipsi mihi et meis omnibus: etenim mihi quoque bonum quiddam praesignificare videbatur Deus. Re autem mecum considerata, in cogitationem veni, vero esse simile, Deos, cum viro doctrinae studiis operato haec imperent, jubere, de arte tibi *mea* aliquid ut offeram. Hunc igitur auspicatissimum ratus natalitiorum tuorum diem, dono tibi eos, qui ad longam senectutem pervenisse, cum sana mente et corpore integro, memorantur. Etenim duplex quaedam tibi utilitas ex hoc libello nascatur: hinc animus alacris, et bona spes, fieri posse, ut ipse quoque vivas quam diutissime; hinc quaedam *petita* ab exemplis disciplina, si cognoscas, ut quisque maxime et corporis sui et animi curam gesserit,

p. 210. οὗτοι δὲ εἰς μακρότατον γῆρας ἦλθον, σὺν ὑγείᾳ παντ
3 Νέστορα μὲν οὖν τὸν σοφώτατον τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ
παρατεῖναι γενεὰς Ὅμηρος λέγει, ὃν συνίστησιν ἡμῖι
γυμνασμένον ἄριστα καὶ ψυχῇ καὶ σώματι. καὶ Τειρ
δὲ τὸν μάντιν ἡ τραγῳδία μέχρις ἓξ γενεῶν παρατ
λέγει. πιθανὸν δ᾽ ἂν εἴη ἄνδρα θεοῖς ἀνακείμενον, κ
καθαρωτέρᾳ διαίτῃ χρώμενον τὸν Τειρεσίαν, ἐπιμ
4 στον k) βιῶναι. Καὶ γένη δὲ ὅλα μακρόβια ἱστορεῖται
τὴν δίαιταν, ὥςπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμ
τεῖς, Ἀσσυρίων δὲ καὶ Ἀράβων οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύθ
Ἰνδῶν δὲ, οἱ καλούμενοι Βραχμᾶνες, ἄνδρες ἀκρ
φιλοσοφίᾳ σχολάζοντες, καὶ οἱ καλούμενοι δὲ μάγοι, γ
τοῦτο μαντικὸν, καὶ θεοῖς ἀνακείμενον, παρά τε Πέρσ
καὶ Πάρθοις, καὶ Βάκτροις, καὶ Χωρασμίοις, καὶ Ἀρ
καὶ Σάκαις, καὶ Μήδοις, καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις β
βάροις ἐῤῥωμένοι τέ εἰσι, καὶ πολυχρόνιοι, διὰ τὸ μαγ
5 διαιτώμενοι καὶ αὐτοὶ ἀκριβέστερον. Ἤδη δὲ καὶ

i) *καὶ*] „omittit *Fl.* et punctum post *ἀνακείμενον* ponit." *ἐπιμήκιστον*] *ἐπὶ μήκιστον* *Reitz.* et recentt. ex *Fl.* et 1. (et 3.) satis inconstanter. Junctim, ut solent, *Ald.* 1. cum *Hag.*

ita ad longissimam senectutem, cum valetudine integra, pervenisse. Itaque Nestorem, Achivorum sapientissimum, ad tria saecula extendisse *aetatem*, Homerus narrat, quem proponit nobis corpore pariter atque animo exercitatum optime: Tiresiam vero vatem ad sex usque saecula produxisse *vitam*, ait Tragoedia. Probabile autem fuerit, virum Diis dicatum, et puriore usum victu, Tiresiam, vixisse longissime. Commemorantur autem genera quoque hominum integra longaeva propter victus rationem

fuisse, ut Aegyptiorum, sacri scribae vocantur; syriorum autem et Arab qui interpretes fabular Indorumque, qui voca Brachmanes, viri in soli vacantes philosophiae; qui dicuntur magi, g hominum fatidicum et d tum Diis, apud Persas Parthos, et Bactros, C rasmiosque, et Arios, a Sacas, et Medos, Barb denique multos alios, lentes sunt ac longaevi, ob magiae exercitium quisitiore vivendi rat ipsi quoque utantur. vero gentes etiam totae

[illegible]

θνος] „Sic F. [illegible] praeter I. [illegible] cum Graev. [illegible] etiam marg. A. 1. W.ª [illegible] Ἄβιοι;] Vulg. Ἀβίους. correctum ex [illegible] Valckenarii ad Callimach. Elegg. fragmm. p. 15[illegible] καθήκουσι] „προσήκουσι marg. A. 1. W.ª Sic et Gorl.

…e vivunt, ut Seres re… …rt ad trecentos usque …s vitam proferre, cujus …e senectutis caussam …ëri, terrae alii impu… alii vero etiam rationi …s: aquam enim bibere …rsam gentem, ajunt. …tas etiam ad triginta et …m annos vivere, lite… …roditum est; et Chal… …s supra centum annos …r vivere, hos etiam hordeaceo uti, acuti …s remedio: quibus nem… …icant ob talem victum …nos etiam sensus supra reliquos homines vigere. Sed haec de longaevis et generibus hominum et gentibus, quos longissimo durare tempore ajunt, partim propter terram et aërem, partim propter rationem victus, partim propter utrumque. Aequum autem est, ut facilem tibi spem injiciam, narrando, in omni solo, in aëre omni, longaevos fuisse viros, exercitationibus convenientibus, et aptissima ad sanitatem victus ratione usos. Distribuam vero orationem primo

p. 212. ματα τῶν ἀνδρῶν· καὶ πρῶτόν γέ σοι τοὺς βασιλικοὺς καὶ
στρατηγικοὺς o) ἄνδρας ἱστορήσω, ὧν ἕνα καὶ p) εὐσεβε-
στάτη μεγάλου θειοτάτου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τε-
λεωτάτην ἀγαγοῦσα τάξιν, εὐηργέτηκε τὰ μέγιστα τὴν
οἰκουμένην τὴν ἑαυτοῦ· οὕτω γὰρ ἂν ἀπιδὼν καὶ σὺ, τῶν
μακροβίων ἀνδρῶν πρὸς τὸ ὅμοιον τῆς ἕξεως καὶ τῆς τύχης,
ἑτοιμότερον ἐλπίσειας γῆρας ὑγιεινὸν, καὶ μακρὸν, καὶ
ἅμα ζηλώσας, ἐργάσαιο σεαυτῷ τῇ διαίτῃ μέγιστόν τε ἅμα
8 καὶ ὑγιεινότατον βίον. Πομπίλιος Νουμᾶς ὁ εὐδαιμονέ-
στατος τῶν Ῥωμαίων βασιλέων, καὶ μάλιστα περὶ τὴν
p. 213. θεραπείαν τῶν θεῶν ἀσχοληθεὶς, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη
βεβιωκέναι ἱστορεῖται. Σέρβιος δὲ Τούλλιος Ῥωμαίων καὶ
οὗτος βασιλεὺς, ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη καὶ αὐτὸς βιώσας
ἱστορεῖται. Ταρκύνιος δὲ ὁ τελευταῖος Ῥωμαίων βασιλεὺς,
φυγαδευθεὶς, καὶ ἐπὶ Κύμης διατρίβων, ὑπὲρ τὰ ἐνενή-
9 κοντα ἔτη λέγεται στεῤῥότατα βιῶσαι. Οὗτοι μὲν οὖν
Ῥωμαίων βασιλεῖς, οἷς συνάψω καὶ τοὺς λοιποὺς βασι-
λέας, τοὺς εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικομένους, καὶ μετ' αὐ-

o) στρατηγικοὺς] „στρατιωτικοὺς *Marcil.* Nil mutant Edd."
p) καὶ] „ἣ *Marcil.* καὶ postea posito. Non addicunt libri."
Vid. Adnot.

pro vitae generibus virorum, et initio quidem regii fastigii viros, aut exercituum duces, commemorabo; (quorum uno etiam pia magni augustique Imperatoris nostri Fortuna in supremum ordinem evecto, maximum beneficium suo terrarum orbi tribuit.) Sic enim respiciens tu quoque ad longaevorum similes habitus ac fortunas, senectutem sanam longamque speraveris facilius; simulque aemulatus eos, longissimam pariter atque saluberrimam tibi vitam *eadem servata* victus ratione paraveris. Pompilius Numa, felicissimus Romanorum regum, et maxime circa Deorum cultum occupatus, supra octoginta annos vixisse memoratur. Servius Tullius, rex et ipse Romanorum, supra octoginta itidem vixisse refertur. Tarquinius vero, ultimus Romanorum rex, exsul Cumis cum ageret, ultra nonagesimum annum firmissima valetudine dicitur pervenisse. Hi Romanorum reges, quibus adjungam reliquos etiam reges, longam senectutem adeptos, et unius-

τοὺς . . . q) καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἑκάστου. ἐπὶ τέλει δέ p. 213.
σοι καὶ τοὺς λοιποὺς Ῥωμαίων, τοὺς εἰς μήκιστον γῆρας
ἀφικομένους προςαναγράψω, προςθεὶς ἅμα καὶ τοὺς κατὰ
τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ἐπὶ πλεῖστον βιώσαντας. ἀξιόλογος γὰρ
ἔλεγχος ἡ ἱστορία τῶν διαβάλλειν πειρωμένων τὸν ἐνταῦθα
ἀέρα, ὥςτε καὶ ἡμᾶς χρηστοτέρας ἔχειν τὰς ἐλπίδας, τε-
λείους r) ἡμῖν τὰς εὐχὰς ἔσεσθαι πρὸς τὸ εἰς μήκιστόν τε
καὶ λιπαρὸν, τὸν πάσης γῆς καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας p. 214.
ἀφικέσθαι, τῇ ἑαυτοῦ οἰκουμένῃ βασιλεύοντα ἤδη, καὶ
γέροντα. Ἀργανθώνιος μὲν οὖν Ταρτησσίων s) βασιλεὺς,
πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη βιῶναι λέγεται, ὡς Ἡρόδοτος
ὁ λογοποιὸς, καὶ ὁ μελοποιὸς Ἀνακρέων· ἀλλὰ τοῦτο μὲν
μῦθος τισὶ δοκεῖ. Ἀγαθοκλῆς δὲ ὁ Σικελίας τύραννος,
ἐτῶν ἐνενηκονταπέντε τελευτᾷ, καθάπερ Δημοχάρης καὶ
Τίμαιος ἱστοροῦσιν· Ἱέρων δὲ t) ὁ Συρακουσίων τύραννος,
δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν γενόμενος, ἐτελεύτα νοσῶν, βα-
σιλεύσας ἑβδομήκοντα ἔτη, ὥςπερ Δημήτριός τε ὁ Καλ-

q) καὶ μετ᾽ αὐτοὺς] Haec verba vulgo omiſsa inserui ex *Fl.* et Gorl. Sed plura etiam recte desideravit *Solanus*. r) τελείους] τελείας *Maj.* edidit male. s) Ταρτησσίων] „Ταρτησίων Edd. priores," Emendarat *Majus*. t) δὲ] τὲ *Ald.* utraque.

cujusque studia. In fine autem Romanos adscribam reliquos, qui ad longissimam senectutem pervenere, additis etiam, qui in reliqua Italia diutissime vixerunt. Digna enim literis ratio refutandi eos, qui istum aërem criminantur, historia. Quo meliorem nos quoque spem habemus, rata futura vota nostra, ut in longissimam et pinguem senectutem perveniat terrae totius atque maris dominus, qui jam senex suum terrarum orbem regit. Arganthonius ergo, Tartessiorum rex, quinquaginta et centum annos vixisse dicitur, ut volunt Herodotus historicus, et poëta Anacreon. Verum ista quibusdam videtur fabula. Agathocles autem, Siciliae tyrannus, *cum esset* annorum quinque et nonaginta, mortuus est, sicut Demochares ac Timaeus tradunt. Hiero, Syracusanorum tyrannus, duo et nonaginta annos natus morbo finiit vitam, cum septuaginta annos regnasset,

p. 214. λατιανὸς u), καὶ ἄλλοι λέγουσιν. Ἀτέας x) δὲ Σκυθῶν
p. 215. βασιλεὺς, μαχόμενος πρὸς Φίλιππον περὶ τὸν Ἴστρον ποταμὸν, ἔπεσεν ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη γεγονώς. Βάρδυλις y) δὲ ὁ Ἰλλυριῶν βασιλεὺς, ἀφ' ἵππου λέγεται μάχεσθαι ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, εἰς ἐνενήκοντα z) τελῶν ἔτη. Τήρης δὲ Ὀδρυσῶν a) βασιλεὺς, καθά φησι Θεόπομπος,
11 δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτησεν. Ἀντίγονος δὲ ὁ Φιλίππου ὁ μονόφθαλμος, βασιλεύων Μακεδόνων, περὶ Φρυγίαν μαχόμενος Σελεύκῳ καὶ Λυσιμάχῳ, τραύμασι πολλοῖς περιπεσὼν, ἐτελεύτησεν ἐτῶν ἑνὸς καὶ ὀγδοήκοντα, ὥςπερ
p. 216. ὁ συστρατευόμενος αὐτῷ Ἱερώνυμος ἱστορεῖ, καὶ Λυσίμαχος δὲ Μακεδόνων βασιλεὺς ἐν τῇ πρὸς Σέλευκον ἀπώλετο μάχῃ, ἔτος b) ὀγδοηκοστὸν τελῶν, ὡς ὁ αὐτός φησιν Ἱερώνυμος. Ἀντίγονος δὲ, υἱὸς μὲν ἦν Δημητρίου, υἱωνὸς δὲ Ἀντιγόνου τοῦ μονοφθάλμου, οὗτος τέσσαρα καὶ τεσσαράκοντα Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἔτη, ἐβίωσε δὲ ὀγδοήκον-

u) Καλλατιανὸς] Vulg. *Καλλιστιανός*. Sed *Καλατιανὸς* emendarunt *Guyet.*, *Solan.*, *Reitz.*, recentt. rectius etiam *Καλλατιανὸς* duplici λ, *Palmer.* et alii, de quibus vide Adnot. x) Ἀτέας] Sic J. marg. A. 1. et Gorl. pro vulg. *Ἀντέας*, quod jam *Steinheilius* apud *Majum* ita, ut factum est, scribendum suspicatus erat. y) Βάρδυλις] „Sic omnes, praeter J., quae *Βαρδύλλιος*, quod etiam adscriptum marg. A. 1. V. 2. *Βάρδυλος*." z) ἐνενήκοντα] *ἐννεν. Schol.* a) Ὀδρυσῶν] „Ita marg. A. 1. G. V. 2. et J. *Ὁ Δρυσῶν* reliquae." b) ἔτος] „*εἰς ἔτος Pell.*"

ut Calatianus Demetrius et alii perhibent. Ateas, Scytharum rex, pugnans contra Philippum circa Istrum flumen cecidit, supra nonaginta annos natus. Bardylis, rex Illyriorum, ex equo dicitur pugnasse in bello contra Philippum, annos natus nonaginta. Teres, Odrysarum rex, ut refert Theopompus, duorum et nonaginta annorum *cum esset*, obiit. Antigonus, Philippi filius, Cocles, rex Macedonum, in Phrygia pugnans cum Seleuco et Lysimacho, vulneribus multis confectus cecidit, annorum cum esset unius et octoginta, ut narrat, qui expeditionis illius socius fuit, Hieronymus. Etiam Lysimachus, Macedonum rex, in proelio contra Seleucum periit, annum agens octogesimum, ut idem ait Hieronymus. Antigonus, filius Demetrii, Antigoni Coclitis nepos, quatuor et quadraginta annos imperavit Macedonibus, vixit autem octoginta, ut Medius

τα, ὡς Μήδιός c) τε ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. ὁμοίως p. 216.
δὲ καὶ Ἀντίπατρος ὁ Ἰολάου μέγιστον δυνηθεὶς, καὶ ἐπι-
τροπεύσας πολλοὺς Μακεδόνων βασιλέας, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα
ἔτη οὗτος ζήσας, ἐτελεύτα τὸν βίον. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λά- 12
γου, ὁ τῶν καθ᾽ ἑαυτὸν εὐδαιμονέστατος βασιλέων, Αἰ-
γύπτου μὲν ἐβασίλευσε, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας ἔτη·
ζῶν δὲ παρέδωκε τὴν ἀρχὴν πρὸ δυοῖν d) ἐτοῖν τῆς τε-
λευτῆς τῷ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ, Φιλαδέλφῳ δὲ ἐπίκλησιν,
ὅςτις διεδέξατο e) τὴν πατρῴαν βασιλείαν ἀδελφῶν. Φιλέ-
ταιρος δὲ f), πρῶτος μὲν ἐκτήσατο τὴν περὶ Πέργαμον
ἀρχὴν, καὶ κατέσχεν, εὐνοῦχος ὤν. κατέστρεψε δὲ τὸν βίον, p. 217.
ὀγδοήκοντα ἐτῶν γενόμενος. Ἄτταλος δὲ ὁ ἐπικληθεὶς
Φιλάδελφος, τῶν Περγαμηνῶν καὶ οὗτος βασιλέων, πρὸς
ὃν καὶ Σκηπίων ὁ τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸς ἀφίκετο, δύο
καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐξέλιπε τὸν βίον. Μιθριδάτης δὲ ὁ 13
Πόντου βασιλεὺς, ὁ προςαγορευθεὶς Κτίστης, Ἀντίγονον

c) Μήδιος] „Sic omnes libri nostri." d) δυοῖν] „δύο Fl." e) διεδέξατο] „διδέξατο male *Par.*" Communis error cum *Ald.* utraque et *Hag.* Similis est in *Reitz.* δεδέξατο, quem correxerunt *Bipp.* et *Schm.* e *Bas.* 4. et *Salm.* cum quibus faciunt etiam *Bas.* 1. et 3. et *Maj.* f) ἀδελφῶν. Φιλέταιρος δὲ] Sic vulgo recte distinctum. Sed *Reitz.* et recentt. βασιλείαν. ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος etc. temere. Nomen autem regis vulgo in Edd. vett. prave editum Φιλαίτερος. Vid. Adnot.

refert, et scriptores alii. Sic etiam Antipater, Iolai filius, potentissimus vir, aliquot Macedoniae regum tutor, cum supra octoginta annos vixisset, vitam finiit. Ptolemaeus Lagi, regum suae aetatis felicissimus, Aegypti regnum tenuit ad quartum et octogesimum vitae annum: idque duobus ante mortem annis tradidit Ptolemaeo filio, qui Philadelphi cognomen habuit, qui *solus* fratrum in paterno regno successit. Philetaerus, eunuchus, primus Pergami imperium peperit, pariter ac tenuit, annos natus octoginta vitam cum morte commutavit. Attalus is, qui Philadelphi cognomen habuit, Pergamenorum et ipse rex, ad quem etiam Scipio ille dux Romanus venit, annorum octoginta duorum cum esset, e vita discessit. Mithridates, Ponti rex, cognomine Conditor, Antigonum Coclitem fugiens

p. 217. τὸν μονόφθαλμον φεύγων ἐπὶ Πόντου, ἐτελεύτησε, βιώσας ἔτη τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα, ὥςπερ Ἱερώνυμος ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. Ἀριαράθης δὲ ὁ Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο μὲν καὶ ὀγδοήκοντα ἔζησεν ἔτη, ὡς Ἱερώνυμος ἱστορεῖ· ἐδυνήθη δὲ ἴσως καὶ ἐπὶ πλέον διαγενέσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς Περδίκκαν μάχῃ ζωγρηθεὶς, ἀνεσκολοπίσθη.
14 Κῦρος δὲ ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ παλαιὸς, ὡς δηλοῦσιν οἱ
p. 218. Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὅροι, οἷς καὶ Ὀνησίκριτος ὁ τὰ περὶ Ἀλεξάνδρου συγγράψας, συμφωνεῖν δοκεῖ, ἑκατοντούτης γενόμενος ἐζήτει μὲν ἕνα ἕκαστον τῶν φίλων· μαθὼν δὲ τοὺς πλείστους διεφθαρμένους ὑπὸ Καμβύσου τοῦ υἱέος, καὶ φάσκοντος Καμβύσου κατὰ πρόςταγμα τὸ ἐκείνου ταῦτα πεποιηκέναι, τὸ μέν τι πρὸς τὴν ὠμότητα τοῦ υἱοῦ διαβληθεὶς, τὸ δέ τι, ὡς παρανομοῦντα g) αὐτὸν αἰτιασάμενος,
15 ἀθυμήσας ἐτελεύτα τὸν βίον. Ἀρταξέρξης ὁ Μνήμων ἐπικληθεὶς, ἐφ' ὃν Κῦρος ὁ ἀδελφὸς ἐςτρατεύσατο, βασιλεύων ἐν Πέρσαις ἐτελεύτησε νόσῳ h), ἓξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν γενόμενος· ὡς δὲ Δείνων ἱστορεῖ, τεσσάρων καὶ ἐνενήκοντα.

g) παρανομοῦντα] „παρανοοῦντα Fl.“ h) νόσῳ] Sic e Gorl. pro vulg. νοσῶν.

in Pontum, mortuus est, cum vixisset quatuor et octoginta annos, ut refert Hieronymus, et scriptores alii. Ariarathes, Cappadocum rex, duo et octoginta vixit annos, ut narrat Hieronymus. Poterat forte diutius superstes esse: sed captus in proelio contra Perdiccam, et in crucem actus est. Cyrus, Persarum rex, antiquus ille, ut indicant Persarum atque Assyriorum cippi, quibus etiam Onesicritus, vitae Alexandri scriptor, eonsentire videtur, centum annorum cum esset, amicorum unumquemque requisivit. Comperto autem, plerosque interfectos a Cambyse filio suo, qui ipsius se imperio fecisse diceret, contristatus partim, quod male audiret propter crudelitatem filii, partim, quod facinora ipsius coarguisset, vitam finiit. Artaxerxes, Memoriosi cognomine notus, contra quem Cyrus frater expeditionem moverat, regnans in Persis, morbo finiit annos natus sex et octoginta: ut vero Dino prodidit, quatuor et nonaginta. Artaxerxes, Per-

Ἀρταξέρξης ἕτερος, Περσῶν βασιλεὺς, ὅν φησιν ἐπὶ τῶν p. 218.
πατέρων τῶν ἑαυτοῦ Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς συγγραφεὺς
βασιλεύειν, ἔτη τρία καὶ ἐνενήκοντα βιοὺς, ἐπιβουλῇ τἀδελ- p. 219.
φοῦ Γωσίθρου i) ἐδολοφονήθη. Σιναρθοκλῆς k) δὲ ὁ Παρ-
θυαίων βασιλεὺς, ἔτος ὀγδοηκοστὸν ἤδη γεγονὼς, ἀπὸ Σα-
καυράκων l) Σκυθῶν καταχθεὶς, βασιλεύειν ἤρξατο, καὶ
ἐβασίλευσεν ἔτη ἑπτά. Τιγράνης δὲ ὁ Ἀρμενίων βασιλεὺς,
πρὸς ὃν Λούκουλλος m) ἐπολέμησε, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα
ἐτῶν ἐτελεύτα νόσῳ. Ὑσπασίνης n) δὲ ὁ Χάρακος, καὶ 16
τῶν κατ' Ἐρυθρὰν τόπων βασιλεὺς, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα
ἐτῶν νοσήσας ἐτελεύτησε. Τήραιος o) δὲ ὁ μεθ' p) Ὑσπα-
σίνην τρίτος βασιλεύσας, δύο καὶ ἐνενήκοντα βιοὺς, ἐτε-
λεύτα νόσῳ, Ἀρτάβαζος δὲ ὁ μετὰ Τήραιον q) ἕβδομος
βασιλεύσας Χάρακος, ἓξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν καταχθεὶς
ἀπὸ Πάρθων ἐβασίλευσε. καὶ Μνασκίρης δὲ βασιλεὺς

i) Γωσίθρου] „Γοσίθρου J. cum V. 2.“ k) Σιναρθοκλῆς] Σιναθρούκης conj. *Wesseling*. e *Vaillant* Imper. Arsac. pag. 78. l) Σακαυράκων] Σαρακαύλων conj. *Gesn.* Συκαραύλων *Steinheil.* Σακῶν καὶ Ἀριάκων, vel uno nomine Χαυρανῶν *Maj.* m) Λούκουλλος] „Λεύκολλος *Fl.* Λεύκολλος *Fr.* Nil mutant cett.“ n) Ὑσπασίνης] „Σπασίνης, et paullo post Σπασίνην rursus *Par.* Recte cett. Ὑσπ —“. Ὑπαυσίνης et Ὑπαυσίνην Cod. Gorl. o) Τήραιος] „Τέραιος male *Amst.* p) μεθ'] Sic *Ald.* 1. 2. *Bas.* 1. 3. 4. *Hag. Salm.* Sed *Reitz.* et recentt. μετὰ, nescio unde. q) Τήραιον] „Sic *Amst. Fr. Bas.* 1. *Par. Salm. Hag.* Τείραιον *Fl.* Γείραιον J. *Ald.* V. 2.

sarum rex alius, quem patrum suorum aetate regnasse dicit Isidorus Characenus historicus, tres ét nonaginta annos cum vixisset, insidiis fratris sui Gosithrae periit. Sinarthocles, Parthorum rex, annum jam agens octogesimum, ab Sacauracis Scythis reductus, regnare coepit, regnavitque annos septem. Tigranes, Armeniorum rex, quicum Lucullus bellum gessit, quinque et octoginta annos natus fuit, cum morbo decederet. Hyspasines, Characis, et locorum Erythraeo mari vicinorum rex, quinto et octogesimo anno ex morbo decessit. Teraeus, tertius ab Hyspasine rex, duo et nonaginta annos cum vixisset, morbo finiit. Artabazus, a Teraeo septimus, qui Charace regnavit, sexto et octogesimo anno deductus a Parthis, regnum tenuit. Et Mnascires, rex Parthorum, sex et nona-

17 *Παρθυαίων ἓξ καὶ ἐνενήκοντα ἔζησεν ἔτη. Μασσινισσᾶς δὲ*
p. 220. *Μαυρουσίων βασιλεὺς, ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Ἄσανδρος δὲ ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ Σεβαστοῦ ἀντὶ ἐθνάρχου βασιλεὺς ἀναγορευθεὶς Βοσπόρου, περὶ ἔτη ὢν ἐνενήκοντα, ἱππομάχων καὶ πεζομάχων οὐδενὸς ἥττων ἐφάνη· ὡς δὲ ἑώρα τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ r) Σκριβωνίῳ προστιθεμένους, ἀποσχόμενος σιτίων, ἐτελεύτησε, βιοὺς ἔτη τρία καὶ ἐνενήκοντα. Γόαισος δὲ, ὥς φησιν Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς, ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ ἡλικίας Ὀμάνων s) τῆς ἀρωματοφόρου βασιλεύσας, πεντεκαίδεκα καὶ ἑκατὸν γεγονὼς ἐτῶν, ἐτελεύτησε νόσῳ. Βασιλέας μὲν οὖν τοσούτους ἱστορήκασι μακροβίους οἱ πρὸ ἡμῶν.*
18 *Ἐπεὶ δὲ καὶ φιλόσοφοι, καὶ πάντες t) οἱ περὶ παιδείαν*
p. 221. *ἔχοντες, ἐπιμέλειάν πως καὶ οὗτοι ποιούμενοι ἑαυτῶν, εἰς μακρὸν γῆρας ἦλθον, ἀναγράψωμεν u) καὶ τούτων τοὺς ἱστορημένους, καὶ πρώτους γε φιλοσόφους. Δημόκριτος μὲν ὁ Ἀβδηρίτης, ἐτῶν γεγονὼς τεσσάρων καὶ ἑκατὸν, ἀποσχό-*

r) τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ] „Et sic *Fl.*" *Τοὺς ἑαυτοῦ ἐπὶ τὴν μάχην* conj. *Guyet.* *Τοὺς ὑπὸ τῇ ἀρχῇ* vertit *Gesn.* s) Ὀμάνων] Sic emendarunt vulgatum vitium *Ὁ Μάνων* *Gisb. Cuper.*, *Menag.* et *Guyet.* *Ὀμανῶν* *Kuster. Reitz.* et recentt. t) πάντες] *πάντως* conj. et interpretatur *Gesn.* u) ἀναγράψωμεν] „*ἀναγράψομεν* marg. A. 1. W."

ginta annis vixit. Massinissa, Maurorum rex; nonaginta annos implevit. Asander ille, qui a divo Augusto pro Ethnarcha rex Bospori renuntiatus fuerat, circa annum nonagesimum nullo neque equite neque milite deterior visus est. Cum vero videret, suos cives ad Scribonii se partes conferre, inedia de vita exiit, quam ad tres et nonaginta annos produxerat. Goaesus, auctore Isidoro Characeno, ipsius aequali, Omanorum in turifera regione rex, quindecim supra centum annos cum haberet, e morbo obiit. Tot reges longaevos nobis tradiderunt, qui ante nos scripsere. Quando vero etiam philosophi, et omnino literarum cultores, qui curam et ipsi sui ipsorum *exquisitiorem* habent, ad longam senectutem pervenere; scribamus etiam de his, quotquot in literarum monumenta relati sunt, et primos quidem philosophos. Democritus Abderitanus, annos natus quatuor supra centum, absti-

μενος τροφῆς ἐτελεύτα. Ξενόφιλος δὲ ὁ μουσικὸς, ὥς φησιν p. 221.
Ἀριστόξενος, προσχὼν τῇ Πυθαγόρου φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ
πέντε καὶ ἑκατὸν ἔτη Ἀθήνησιν ἐβίωσε. Σόλων δὲ, καὶ
Θαλῆς, καὶ Πιττακὸς, οἵ τινες τῶν κληθέντων ἑπτὰ σοφῶν
ἐγένοντο, ἑκατὸν ἕκαστος ἔζησεν ἔτη. Ζήνων δὲ ὁ τῆς 19
Στωϊκῆς φιλοσοφίας ἀρχηγὸς, ὀκτὼ καὶ ἐνενήκοντα, ὅν p. 222.
φασιν εἰςερχόμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ προςπταίσαντα,
ἀναφθέγξασθαι, τί με βοᾷς x); καὶ ὑποστρέψαντα οἴκαδε,
καὶ ἀποσχόμενον τροφῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον. Κλεάνθης
δὲ ὁ Ζήνωνος μαθητὴς, καὶ διάδοχος, ἐννέα καὶ ἐνενήκοντα
οὗτος γεγονὼς ἔτη, φῦμα y) ἔσχεν ἐπὶ τοῦ χείλους, καὶ
ἀποκαρτερῶν, ἐπελθόντων αὐτῷ παρ' ἑταίρων τινῶν γραμ-
μάτων, προσενεγκάμενος τροφὴν, καὶ πράξας περὶ ὧν
ἠξίουν οἱ φίλοι, ἀποσχόμενος αὖθις τροφῆς, ἐξέλιπε τὸν
βίον. Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξίνου z) μὲν υἱὸς, Ἀρχελάου δὲ 20
τοῦ φυσικοῦ μαθητὴς, ἐβίωσεν ἔτη ἓν καὶ ἐνενήκοντα a).
Ξενοκράτης δὲ Πλάτωνος μαθητὴς γενόμενος, τέσσαρα καὶ
ὀγδοήκοντα· Καρνεάδης δὲ ὁ τῆς νεωτέρας Ἀκαδημίας

x) *τί με βοᾷς;*] *Γῆ, τί με βοᾷς;* conj. *Belin.* *Με* deest in Gorl. y) *φῦμα*] „*φύμα* Edd. vulgo" z) *Δεξίνου*] „*Δεξίου* *Diog. Laert.* et *Clem. Alex.*" a) *ἓν καὶ ἐνενήκοντα*] *ῥά* vult *Fabric.* ad *Sext. Empir.* I. p. 58.

nens a cibo vitam finiit. Xenophilus musicus, eminens, ut ait Aristoxenus, philosophia Pythagorae, supra quinque et centum annos Athenis vixit. Solon, et Thales, et Pittacus, qui de septem illis, qui sapientes vocantur, fuere, centum quisque annos vixerunt. Zeno, Stoicae philosophiae princeps, octo et nonaginta: quem ajunt, cum in concionem prodiret, et *lapsus* offenderet, exclamasse, *Quid me vocas?* [o terra!] reversumque domum, inedia vitam finiisse.

Cleanthes autem, discipulus Zenonis et successor, novem et nonaginta annos natus, tuber in labio nactus est, jam suscepto moriendi consilio, cum supervenirent ipsi a sodalibus quibusdam literae, cibo assumto perfecit, quae rogaverant amici, tum denuo a cibis se abstinens de vita exiit. Xenophanes, Dexini filius, Archelai physici discipulus, annos vixit nonaginta unum. Xenocrates, Platonis auditor, quatuor et octoginta: Carneadas, junioris Academiae princeps, annos quin-

p. 222. ἀρχηγὸς, ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. Χρύσιππος ἓν καὶ
p. 223. ὀγδοήκοντα. Διογένης δὲ ὁ Σελευκεὺς ἀπὸ Τίγριος, Στωϊκὸς φιλόσοφος, ὀκτὼ καὶ ὀγδοήκοντα. Ποσειδώνιος ὁ Ἀπαμεὺς τῆς Συρίας, νόμῳ δὲ Ῥόδιος, φιλόσοφός τε ἅμα, καὶ ἱστορίας b) συγγραφεὺς, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα. Κρι-
21 τόλαος ὁ Περιπατητικὸς, ὑπὲρ δύο καὶ ὀγδοήκοντα. Πλάτων δὲ ὁ ἱερώτατος, ἓν καὶ ὀγδοήκοντα. Ἀθηνόδωρος, Σάνδωνος, Ταρσεὺς, Στωϊκὸς, ὃς καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστοῦ θεοῦ, ὑφ' οὗ ἡ Ταρσέων πόλις καὶ φόρων ἐκουφίσθη, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βιοὺς, ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πατρίδι, καὶ τιμὰς ὁ Ταρσέων δῆμος αὐτῷ κατ' ἔτος ἕκαστον ἀπονέμει ὡς ἥρωϊ. Νέστωρ δὲ Στωϊκὸς ἀπὸ Ταρσοῦ, διδάσκαλος Καίσαρος Τιβερίου, ἔτη δύο καὶ ἐνενήκοντα. Ξενοφῶν δὲ ὁ Γρύλλου, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα
22 ἐβίωσεν ἔτη. Οὗτοι μὲν φιλοσόφων οἱ ἔνδοξοι, συγγραφέων
p. 224. δὲ Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἰκοσιτεσσάρων c) ἐτῶν ἐν Περιπάτῳ ἐτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς ἱστορεῖ. Ἱερώνυμος δὲ ἐν πολέμοις γενόμενος, καὶ πολλοὺς

b) ἱστορίας] ἱστοριῶν *Salm.* et *Maj.* nescio qua auctoritate.
c) εἰκοσιτεσσάρων] τεσσάρων e *Phlegont. Trall.* et *Apollod.* voluerunt *Meurs.*, *Voss.*, (de historicis Grr. p. 120.) *Solan.* et *Maj.* Sed καὶ τεσσάρων *Bel.*

que et octoginta: Chrysippus unum et octoginta: Diogenes Seleuciensis ad Tigrim, Stoicus philosophus, octo et octoginta: Posidonius Apameensis Syriae, lege autem Rhodius, philosophus, et idem historicus, quatuor et octoginta: Critolaus Peripateticus, supra duos et octoginta. Plato divinus, unum et octoginta. Athenodorus, Sandonis filius, Tarsensis, Stoicus, qui divi quoque Caesaris Augusti praeceptor fuit, a quo etiam tributis levata est Tarsensium civitas, duo et octoginta annos natus in patria mortuus est, cui honorem quotannis habet Tarsensium populus, tanquam heroi. Nestor Stoicus e Tarso, Caesaris Tiberii praeceptor, annos duo et nonaginta: Xenophon, Grylli filius, supra nonaginta vixit annos. Hi philosophi nobiles. Inter historicos Ctesibius centum viginti quatuor annos natus in Peripato obiit, ut auctor est in Chronicis Apollodorus. Hieronymus, in bellis

καμάτους ὑπομείνας καὶ τραύματα, ἔζησεν ἔτη τέσσαρα καὶ p. 224.
ἑκατὸν, ὡς Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν λέγει, καὶ θαυμάζει γε τὸν ἄνδρα, ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἄρτιον ὄντα ἐν ταῖς συνουσίαις καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθητηρίοις, μηδενὸς γενομένου τῶν πρὸς ὑγίειαν ἐλλιπῆ. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος, ὀγδοήκοντα καὶ πέντε. καὶ Φερεκύδης ὁ Σύρος d), ὁμοίως ὀγδοήκοντα καὶ πέντε. Τίμαιος ὁ Ταυρομενείτης, ἓξ καὶ ἐνενήκοντα. Ἀριστόβουλος δὲ ὁ Κασανδρεὺς e), ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη λέγεται βεβιωκέναι· τὴν ἱστορίαν δὲ τέταρτον καὶ ὀγδοηκοστὸν ἔτος γεγονὼς ἤρξατο συγγράφειν, ὡς αὐτὸς ἐν ἀρχῇ τῆς πραγματείας λέγει. Πολύβιος δὲ ὁ Λυκόρτα, Μεγαλο- p. 225.
πολίτης, ἀγρόθεν ἀνελθὼν, ἀφ' ἵππου κατέπεσε, καὶ ἐκ τούτου νοσήσας, ἀπέθανεν ἐτῶν δύο καὶ ὀγδοήκοντα· Ὑψικράτης δὲ ὁ Ἀμισηνὸς f) συγγραφεὺς, διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος, ἔτη δύο καὶ ἐνενήκοντα. Ῥητόρων δὲ 23
Γοργίας, ὅν τινες σοφιστὴν καλοῦσιν, ἔτη ἑκατὸν ὀκτώ.

d) *Σύρος*] „*Σύριος* vult *Davis.* et *Guyet.* in nott. Mss. Nihil mutant libri nostri. *Λέριος Majus.*" Vid. Adnott. e) *Κασανδρεὺς*] *Κασσ.* conj. *Maj.* sine idonea ratione. f) *Ἀμισηνὸς*] „*Ἐμισ*— conj. *Bochart.* Nil a vulgato abit *Fl.*"

versatus, multos labores perpessus et vulnera, annos vixit quatuor supra centum, ut ait Agatharchides nona historiarum Asiae, atque admiratur virum, qui ad ultimum vitae diem aptus fuerit consuetudini hominum, omniumque sensuum usui, nec in ulla earum rerum, quae ad sanitatem spectant, defecerit. Hellanicus Lesbius octoginta et quinque, et Pherecydes Syrus similiter octoginta et quinque. Timaeus Tauromenites sex et nonaginta. Aristobulus Cassandrinus supra nonaginta annos dicitur vixisse; historiam autem quatuor et octoginta annos natus coepit scribere, ut ipse refert in principio operis. Polybius, Lycortae filius, Megalopolitanus, rure rediens ex equo cecidit, unde morbum nactus diem obiit, annorum cum esset duorum et octoginta. Hypsicrates, Amisenus scriptor, multiplici doctrina eruditus, *vixit* annos duo et nonaginta. Inter oratores Gorgias, quem sophistam quidam nominant, annos octo et centum. Abstinentia vero

p. 225. τροφῆς δὲ ἀποσχόμενος, ἐτελεύτησεν· ὅν φασιν ἐρωτηθέντα τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήρως g), καὶ ὑγιεινοῦ ἐν πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν, εἰπεῖν, διὰ τὸ μηδέποτε συμπεριενεχθῆναι ταῖς ἄλλων εὐωχίαις. Ἰσοκράτης ἐνενήκοντα καὶ ἓξ ἐτῶν γεγονὼς, τὸν πανηγυρικὸν ἔγραφε h) λόγον· περὶ ἔτη δὲ ἑνὸς ἀποδέοντα ἑκατὸν γεγονὼς, ὡς ᾔσθετο Ἀθηναίους
p. 226. ὑπὸ Φιλίππου ἐν τῇ περὶ Χαιρώνειαν μάχῃ νενικημένους, ποτνιώμενος, τὸν Εὐριπίδειον στίχον προσηνέγκατο i), εἰς ἑαυτὸν ἀναφέρων,

Eurip. Phrix. fragm.
Σιδώνιόν ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπών·

καὶ ἐπειπὼν ὡς δουλεύσει ἡ Ἑλλὰς, ἐξέλιπε τὸν βίον. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ῥήτωρ, θεοῦ Καίσαρος Σεβαστοῦ διδάσκαλος γενόμενος, καὶ σὺν Ἀθηνοδώρῳ τῷ Ταρσεῖ φιλοσόφῳ παιδεύσας αὐτὸν, ἔζησε ταὐτὰ k) τῷ Ἀθηνοδώρῳ, ἔτη ὀγδοήκοντα δύο. Ποτάμων δὲ οὐκ ἄδοξος
24 ῥήτωρ, ἔτη ἐνενήκοντα. Σοφοκλῆς ὁ τραγῳδοποιὸς, ῥᾶγα σταφυλῆς καταπιὼν, ἀπεπνίγη, πέντε καὶ ἐνενήκοντα ζήσας ἔτη. οὗτος ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱέος ἐπὶ τέλει τοῦ βίου παρανοίας κρινόμενος, ἀνέγνω τοῖς δικασταῖς Οἰδίπουν

g) γήρως] „γήρους *Fl.*" h) ἔγραφε] ἔγραψε *Bas.* 3. i) προςηνέγκατο] προενέγκατο vult *J. Seager.* satis probabiliter. k) ταὐτὰ] „Sic *Fl.* Ταυτὰ *J. Par.* aliaeque."

cibi finiit: quem ajunt interrogatum de caussa longae senectutis, et omnibus sensibus sanae, respondisse, quod nunquam ab aliorum se conviviis passus sit auferri. Isocrates, sex et nonaginta annorum cum esset, Panegyricam orationem scripsit: circa annum vero undecentesimum, audito, Athenienses a Philippo pugna ad Chaeroneam victos, lamentabili voce Euripidis versiculum protulit, quem ad se referebat,

Quondam Sidonis urbe
Cadmus excitus:

cumque subjecisset, servituram esse Graeciam, e vita discessit. Apollodorus Pergamenus, rhetor, Augusti Caesaris praeceptor, qui cum Athenodoro Tarsensi philosopho illum instituerat, sicut Athenodorus annos vixit octoginta duos: Potamo rhetor non ignobilis annos nonaginta. Sophocles, tragicus poëta, glutito uvae acino suffocatus est, quinque et nonaginta annos cum vixisset. Hic ab Iophonte filio sub finem vitae accusatus dementiae, recitavit judicibus

τὸν ἐπὶ Κολωνῷ, ἐπιδεικνύμενος διὰ τοῦ δράματος, ὅπως p. 227.
τὸν νοῦν ὑγιαίνει· ὡς τοὺς δικαστὰς, τὸν μὲν ὑπερθαυμά-
σαι, καταψηφίσασθαι δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ μανίαν. Κρατῖνος 25
δὲ ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς, ἑπτὰ l) πρὸς τοῖς ἐνενήκοντα
ἔτεσιν ἐβίωσε; καὶ πρὸς τῷ τέλει τοῦ βίου διδάξας τὴν
Πυτίνην, καὶ νικήσας, μετ' οὐ πολὺ ἐτελεύτα. καὶ Φιλή-
μων δὲ ὁ κωμικὸς, ὁμοίως τῷ Κρατίνῳ, ἑπτὰ m) καὶ ἐνε-
νήκοντα ἔτη βιοὺς, κατέκειτο μὲν ἐπὶ κλίνης ἠρεμῶν· θεα-
σάμενος δὲ ὄνον τὰ παρεσκευασμένα n) αὐτῷ σῦκα κατε-
σθίοντα, ὥρμησε μὲν εἰς γέλωτα, καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην,
καὶ σὺν πολλῷ καὶ ἀθρόῳ γέλωτι εἰπὼν προσδοῦναι τῷ
ὄνῳ ἀκράτου ῥοφεῖν, ἀποπνιγεὶς ὑπὸ τοῦ γέλωτος ἀπέθανε.
καὶ Ἐπίχαρμος δὲ ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς, καὶ αὐτὸς
ἐνενήκοντα καὶ ἑπτὰ ἔτη λέγεται βιῶναι. Ἀνακρέων δὲ ὁ 26
τῶν μελῶν ποιητὴς, ἔζησεν ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. καὶ p. 228.
Στησίχορος δὲ ὁ μελοποιὸς, ταυτά o). Σιμωνίδης δὲ ὁ
Κεῖος, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα Γραμματικῶν δὲ, Ἐρατοσθένης 27
μὲν ὁ Ἀγλαοῦ Κυρηναῖος, ὃν οὐ μόνον γραμματικὸν, ἀλλὰ

l) ἑπτὰ] „*τέσσαρα Fl.*" m) ἑπτὰ] „*τέσσαρα Fl.*" n) παρε-σκευασμένα] „Sic *Bas.* 1. et 2. *Παρασκευασμ—* ceterae." o) ταυτά] „bene *Fl. Ταυτά* cett."

Oedipum in Colono, ostendens illa fabula, quam sibi mente constaret, adeo ut judices ipsum quidem vehementer admirarentur, filii autem furorem damnarent. Cratinus, comicus poëta, septem supra nonaginta annis vixit, cumque versus finem vitae Pytinen docuisset, vicissetque, non ita multo post obiit. Etiam Philemon comicus, non minus, quam Cratinus, septem et nonaginta annos natus, decumbebat quiescens in lectulo. Cum vero videret asinum paratas sibi ficus devorantem, in cachinnos effunditur; vocatoque servo cum multo itidem confertoque risu imperat, ut asino etiam merum sorbendum addat; atque ipsum per risum intercluso spiritu moritur. Etiam Epicharmus comicus septem et nonaginta annos dicitur vixisse. Anacreon, canticorum poëta, vixit annos quinque et octoginta, et Stesichorus melicus totidem: Simonides autem Ceus supra nonaginta. Inter grammaticos Eratosthenes, Aglai filius, Cyrenaeus, quem non gram-

p. 228. καὶ ποιητὴν ἄν τις ὀνομάσειε, καὶ φιλόσοφον, καὶ γεω-
28 μέτρην, δύο καὶ ὀγδοήκοντα οὗτος ἔζησεν ἔτη. Καὶ Λυ-
κοῦργος δὲ ὁ νομοθέτης τῶν Λακεδαιμονίων, πέντε καὶ
29 ὀγδοήκοντα ἔτη ζῆσαι ἱστορεῖται. Τοσούτους ἐδυνήθημεν
βασιλέας, καὶ πεπαιδευμένους ἀθροῖσαι· ἐπεὶ δὲ ὑπεσχό-
μην καὶ Ῥωμαίων τινὰς, καὶ τῶν τὴν Ἰταλίαν οἰκησάντων
μακροβίων ἀναγράψαι, τούτους σοι, θεῶν βουλομένων,
ἱερώτατε Κυΐντιλλε, ἐν ἄλλῳ δηλώσομεν λόγῳ.

maticum solum, sed etiam poëtam aliquis nominaverit, et philosophum, et geometram; duo et octoginta hic vixit annos. Lycurgus, Lacedaemoniorum legislator, quinque et octoginta annos vixisse narratur. Tot potuimus reges et eruditos homines colligere. Cum vero promiserim etiam Romanorum quosdam, et Italicorum longaevorum referre, eos tibi, Diis volentibus, Quintille sanctissime, alio libello indicabimus.

ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ. p. 229.

ARGUMENTUM.

Magna cum animi pietate ostendit auctor, merito patriam omnibus aliis, licet amplioribus, opulentioribus et potentioribus civitatibus urbibusque praeferri. Cf. primam ad hunc libellum adnotationem.

Ὅτι μὲν οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος, φθάνει προτεθρυλλη- 1
μένον. ἆρ᾽ οὖν ἥδιον μὲν οὐδὲν, σεμνότερον δέ τι καὶ Hom.
θειότερον ἄλλο; καὶ μὴν a) ὅσα σεμνὰ καὶ θεῖα νομίζουσιν Od. IX, 34.
ἄνθρωποι, τούτων πατρὶς αἰτία, καὶ διδάσκαλος γεννησαμένη, καὶ ἀναθρεψαμένη b), καὶ παιδευσαμένη. πόλεων c) μὲν οὖν μεγέθη, καὶ λαμπρότητας, καὶ πολυτελείας κατασκευῶν, θαυμάζουσι πολλοὶ, πατρίδας d) δὲ στέργουσι πάντες· καὶ τοσοῦτον οὐδεὶς ἐξηπατήθη τῶν καὶ e) πάνυ κε-

a) καὶ μὴν] „ἀλλὰ μὴν *Marcil.* Non addicunt Edd.“ Omissum καὶ in *Hag.* b) ἀναθρεψαμένη] „Sic *Fl.* et pleraeque. Ἀνατρ — J.“ c) πόλεων] „Et hoc est in *Fl. Hag. Par. Bas. Salm.* Πόλεως J.“ d) πατρίδας] „πατρίδος J. sola.“ e) καὶ] „omittit *Fl.*“

PATRIAE ENCOMIUM.

Sua cuique patria nihil esse dulcius, olim illud quidem tritum est. Numquid autem dulcius quidem nihil, sed *tamen* augustius aliud quid est ac divinius? Quin quaecunque augusta et divina putant homines, eorum caussa et magistra patria est, quae genuerit ea, nutriverit, instituerit. Itaque magnitudines urbium et claritates, et sumtus aedificiorum multi admirantur, patrias vero amant universi. Atque in tantum se errorem abduci nemo passus est eorum etiam,

p. 229. κρατημένων ὑπὸ τῆς κατὰ τὴν θέαν ἡδονῆς, ὡς ὑπὸ τῆς
ὑπερβολῆς τῶν παρ' ἄλλοις θαυμάτων λήθην ποιήσασθαι
2 τῆς πατρίδος. Ὅςτις μὲν οὖν σεμνύνεται πολίτης ὢν εὐ-
δαίμονος πόλεως, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ, τίνα χρὴ τιμὴν ἀπο-
νέμειν τῇ πατρίδι· καὶ ὁ τοιοῦτος, δῆλός ἐστιν ἀχθόμενος
ἂν, εἰ μετριωτέρας ἔλαχε τῆς πατρίδος. ἐμοὶ δὲ ἥδιον αὐτὸ
p. 230. τιμᾷν τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα. πόλεις μὲν γὰρ παραβαλεῖν
πειρωμένῳ f) προςήκει μέγεθος ἐξετάζειν, καὶ κάλλος, καὶ
τὴν τῶν ὠνίων ἀφθονίαν. ὅπου δ' αἵρεσίς ἐστι πόλεων,
οὐδεὶς ἂν ἕλοιτο τὴν λαμπροτέραν, ἐάσας τὴν πατρίδα,
ἀλλ' εὔξαιτο μὲν ἂν εἶναι καὶ τὴν πατρίδα ταῖς εὐδαίμοσι
3 παραπλησίαν, ἕλοιτο δ' ἂν τὴν ὁποιανοῦν. Τὸ δ' αὐτὸ
τοῦτο καὶ οἱ δίκαιοι τῶν παίδων πράττουσι, καὶ οἱ χρηστοὶ
τῶν πατέρων. οὔτε γὰρ νέος καλὸς κἀγαθὸς ἄλλον ἂν
προτιμήσαι τοῦ πατρὸς, οὔτε πατὴρ καταμελήσας τοῦ παι-
δὸς, ἕτερον ἂν στέρξαι νέον, ἀλλὰ τοσοῦτόν γε οἱ πατέρες
νικώμενοι προςνέμουσι τοῖς παισὶν, ὥςτε καὶ κάλλιστοι,
καὶ μέγιστοι, καὶ τοῖς πᾶσιν ἄριστα φαίνονται κεκοσμημένοι

f) πειρωμένῳ] „πειρωμένων Fl.“ Πειρομένῳ Hag.

qui valde spectaculorum voluptatibus deliniuntur, ut propter excellentiam spectaculorum apud alios, suae patriae oblivionem caperet. Ac si quis beatae se civitatis civem esse gloriatur, ille, quis honos habendus sit patriae, ignorare mihi videtur; manifestumque est, aegre fuisse laturum, si mediocrem magis patriam sortitus esset. At mihi ipsum nomen honorare patriae dulcius est. Ipsas enim comparare urbes si quis velit, conveniens est, ut magnitudinem exigat, et pulchritudinem, et rerum venalium abundantiam: at de optione urbium ubi agitur, nemo sane, relicta sua patria, splendidiorem elegerit: sed optaverit ille quidem esse suam patriam beatis illis proximam; caeterum ipsam, qualiscunque demum sit, praetulerit. Idem nempe liberi faciunt, si sunt justi, ac boni parentes. Neque enim honestus bonusque juvenis alium quemcunque patri praetulerit; neque, suo neglecto filio, pater juvenem alium complectatur. Sed tantum *amore* victi patres ex se natis tribuunt, ut et pulcherrimi, et maximi, et rebus omnibus ornatissimi,

οἱ παῖδες αὐτοῖς ὅςτις δὲ μὴ τοιοῦτός ἐστι δικαστὴς πρὸς p. 230.
τὸν υἱὸν, οὐ δοκεῖ μοι πατρὸς ὀφθαλμοὺς ἔχειν. Πατρί- 4
δος g) τοίνυν τὸ ὄνομα, πρῶτον, καὶ οἰκειότατον πάντων·
οὐδὲν γὰρ ὅ, τι h) τοῦ πατρὸς οἰκειότερον. εἰ δέ τις ἀπο-
νέμει τῷ πατρὶ τὴν δικαίαν τιμὴν, ὥςπερ καὶ ὁ νόμος, καὶ
ἡ φύσις κελεύει, προςηκόντως ἂν τὴν πατρίδα προτιμῆσαι.
καὶ γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὸς τῆς πατρίδος κτῆμα, καὶ ὁ τοῦ
πατρὸς πατὴρ, καὶ οἱ ἐκ τούτων οἰκεῖοι πάντες ἀνωτέρω,
καὶ μέχρι θεῶν πατρῴων πρόεισιν ἀναβιβαζόμενον τὸ
ὄνομα. Χαίρουσι καὶ θεοὶ πατρίσι, καὶ πάντα μὲν, ὡς εἰ- 5
κὸς, ἐφορῶσι τὰ τῶν ἀνθρώπων, αὐτῶν ἡγούμενοι κτήματα
πᾶσαν γῆν, καὶ θάλασσαν· ἐφ᾽ ἧς δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἐγέ-
νετο, προτιμᾷ τῶν ἄλλων ἁπασῶν πόλεων. καὶ πόλεις
σεμνότεραι θεῶν πατρίδες, καὶ νῆσοι θειότεραι, παρ᾽ αἷς p. 231.
ὑμνεῖται γένεσις θεῶν. ἱερὰ γοῦν κεχαρισμένα ταῦτα νο-
μίζεται τοῖς θεοῖς, ἐπειδὰν εἰς τοὺς οἰκείους ἕκαστος
ἀφικόμενος ἱερουργῇ τόπους. εἰ δὲ θεοῖς τίμιον τὸ τῆς

g) πατρίδος] „παπρίδος male J." h) ὅ, τί] Sic *Reitz.* et recentt. cum *Bas.* 3. Sed ὅτι *Bas.* 1. A. 1. 2.

sui illis liberi videantur. Si quis vero talis non est filii sui judex, ille non patris mihi oculos videtur habere. Ergo nomen patriae primum omnium et familiarissimum: neque enim patre quidquam familiarius. Si quis vero justum suo patri honorem habet, quod lex pariter ac natura praecipit, convenienter ille patriam praetulerit: quando ipse quoque pater res patriae est, et patris pater, et qui propter hosce ad nos pertinent sursum omnes: atque ad patrios usque Deos retro ascendens illud nomen progreditur. Gaudent ipsi quoque *suis* Dii patriis, et cum omnia inspiciant humana, ut credere fas est, qui suae ditionis et terram et mare esse arbitrentur; tum in qua quisque illorum natus est, eam urbibus praefert aliis omnibus. *Itaque* et urbes augustiores, quae Deorum patriae sunt, et diviniores insulae, in quibus natales celebrantur Deorum. Sacra quippe ea demum grata Diis putantur, quae in domestica illis loca delatus quisque peregerit. Si vero Diis carum est nomen patriae, quidni multo

p. 231. πατρίδος ὄνομα, πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολύ γε μᾶλλον *i*);
6 Καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον ἕκαστος ἀπὸ τῆς πατρί-
δος· ὡς καὶ τοῦτον τὸν θεὸν, εἰ καὶ κοινός ἐστιν, ἀλλ' οὖν
ἑκάστῳ νομίζεσθαι πατρῷον, διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ
τόπου θέαν· καὶ φωνῆς ἐνταῦθα ἤρξατο, ἐπιχώρια πρῶ-
τα *k*) λαλεῖν μανθάνων, καὶ θεοὺς ἐγνώρισεν. εἰ δέ τις
τοιαύτης ἔλαχε πατρίδος, ὡς ἑτέρας δεηθῆναι πρὸς τὴν
τῶν μειζόνων παιδείαν, ἀλλ' οὖν ἐχέτω καὶ τούτων τῶν
παιδευμάτων τῇ πατρίδι τὴν χάριν· οὐ γὰρ ἂν ἐγνώρισεν
οὐδὲ πόλεως ὄνομα, μὴ διὰ τῆς πατρίδος *l*), πόλιν εἶναι
7 μαθών. Πάντα δὲ, οἶμαι, παιδεύματα καὶ μαθήματα συλ-
λέγουσιν ἄνθρωποι, χρησιμωτέρους αὑτοὺς *m*) ἀπὸ τούτων
ταῖς πατρίσι παρασκευάζοντες. κτῶνται δὲ καὶ χρήματα *n*),
φιλοτιμίας ἕνεκεν τῆς εἰς τὰ κοινὰ τῆς πατρίδος δαπανή-
ματα. καὶ εἰκότως, οἶμαι *o*)· δεῖ γὰρ οὐκ ἀχαρίστους εἶναι
τοὺς τῶν μεγίστων τυχόντας εὐεργεσιῶν. ἀλλ' εἰ καὶ τοῖς

i) πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολύ γε μᾶλλον;] Mutavit *Fritzsch.* Quaestst. p. 119. interpunctionem hunc in modum: πῶς οὐκ ἀνθρώποις; πολύ γε μᾶλλον. quae ratio mihi quidem parum cum hujus loci natura convenire videtur, licet omnino disputationem ejus haud improbem. k) πρῶτα] „πρῶτον *Fl.*“ l) τῆς πατρίδος] „τὴν πατρίδα *Fl.*“ m) αὑτοὺς] αὐτοὺς in prioribus omnibus, quod minime h. l. ferendum. n) χρήματα] κτήματα Gorl. o) οἶμαι] omittit Gorl.

magis hominibus? Etenim vidit solem primum e sua quisque patria: ut hic quoque Deus, licet communis sit, patrius ille tamen unicuique videatur ideo, quod primum ex illo *sibi* loco conspectus sit. Et vocem mittere ibi auspicatus est, patria loqui lingua cum disceret, et Deos agnovit. Talem vero si quis patriam sortitus est, ut alia quoque ad majorum rerum institutionem opus habuerit; habeat ille sane hujus etiam institutionis patriae gratiam. Neque enim vel nomen illius *alterius* urbis scivisset, nisi patriae beneficio, urbem *ejusmodi* esse, didicisset. Caeterum eruditionem, puto, doctrinamque omnem colligunt homines, ut ea se utiliores praestent *suis quique* patriis. Opes sibi parant iidem ambitione quadam ad publicas patriae impensas. Idque merito, arbitror. Oportet enim non ingratos esse, qui maximis affecti sunt bene-

καθ᾽ ἕνα τις ἀπονέμει p) χάριν, ὥςπερ ἐστὶ δίκαιον, p. 251.
ἐπειδὰν εὖ πάθῃ πρὸς τινὸς, πολὺ μᾶλλον προςήκει τὴν πατρίδα τοῖς καθήκουσιν ἀμείβεσθαι. κακώσεως μὲν γὰρ γονέων εἰσὶ νόμοι παρὰ ταῖς πόλεσι· κοινὴν δὲ προςήκει πάντων μητέρα τὴν πατρίδα νομίζειν, καὶ χαριστήρια τροφῶν ἀποδιδόναι, καὶ τῆς τῶν νόμων αὐτῶν γνώσεως. p. 252.
8 Ὤφθη δὲ οὐδεὶς οὕτως ἀμνήμων τῆς πατρίδος, ὡς ἐν ἄλλῃ πόλει γενόμενος, ἀμελεῖν. ἀλλ᾽ οἵ τε κακοπραγοῦντες ἐν ταῖς ἀποδημίαις, συνεχῶς ἀνακαλοῦσιν, ὡς μέγιστον τῶν ἀγαθῶν ἡ πατρίς· οἵ τε εὐδαιμονοῦντες, ἂν καὶ τὰ ἄλλα εὖ πράττωσι, τοῦτο γοῦν αὐτοῖς μέγιστον ἐνδεῖν νομίζουσι, τὸ μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. ὄνειδος γὰρ τὸ τῆς ξενιτείας· καὶ τοὺς κατὰ τὸν τῆς ἀποδημίας χρόνον λαμπροὺς γενομένους, ἢ διὰ χρημάτων κτῆσιν, ἢ διὰ τιμῆς δόξαν, ἢ διὰ παιδείας μαρτυρίαν, ἢ δι᾽ ἀνδρίας ἔπαινον, ἔστιν ἰδεῖν ἐς τὴν πατρίδα πάντας ἐπειγομένους, ὡς οὐκ ἂν ἐν ἄλλοις βελτίοσιν ἐπιδειξομένους τὰ αὑτῶν καλά. καὶ

p) ἀπονέμει] Sic Cod. Gorl. et Edd. *Fl. Schm. Paul.* Vulgo ἀπονέμοι.

ficiis. Verum si quis singulis etiam gratiam, prout justum est, refert obligatus beneficio, multo magis patriae rependere justa convenit. Etenim malae tractationis parentum leges sunt in civitatibus: communem autem parentem putare patriam convenit, et praemia pro alimentis, ipsaque adeo legum cognitione, rependere. Visus autem est nemo adeo immemor patriae, qui in alia civitate constitutus illius curam abjiciat. Sed cum ii, quibus adversa in peregrinatione obveniunt, perpetuo in animum revocent, maximum bonorum esse patriam, tum quibus secunda sunt omnia, quantumvis reliquis rebus felices, tamen hoc sibi maximum putant deesse, quod patriam non inhabitant, sed peregrinantur. Ipsa enim crimen *habet* peregrinitas. Ac videre licet ipsos, qui peregrinationis suae tempore, vel bonorum possessione, vel honorum gloria, vel eruditionis testimonio, vel laude fortitudinis, illustrati sunt, in patriam tamen festinare omnes; ut qui inter meliores sua ostendere bona non

p. 232. τοσούτῳ γε μᾶλλον ἕκαστος σπεύδει λαβέσθαι τῆς πατρίδος, ὅσῳπερ ἂν φαίνηται μειζόνων παρ' ἄλλοις ἠξιωμένος.

9 Ποθεινὴ μὲν οὖν καὶ νέοις πατρίς. τοῖς δὲ ἤδη γεγηρακόσιν, ὅσῳ πλέον τοῦ φρονεῖν ἢ τοῖς νέοις μέτεστι, τοσούτῳ καὶ πλείων ἐγγίνεται πόθος ὁ τῆς πατρίδος. ἕκαστος γοῦν τῶν γεγηρακότων, καὶ σπεύδει καὶ εὔχεται καταλῦσαι τὸν βίον ἐπὶ τῆς πατρίδος, ἵν', ὅθεν ἤρξατο βιοῦν, ἐνταῦθα πάλιν καὶ τὸ σῶμα παρακατάθηται τῇ θρεψαμένῃ γῇ, καὶ τῶν πατρῴων κοινωνήσῃ τάφων. δεινὸν γὰρ ἑκάστῳ δοκεῖ
p. 233. ξενίας ἁλίσκεσθαι καὶ μετὰ θάνατον, ἐν ἀλλοτρίᾳ κειμένῳ
10 γῇ. Ὅσον δὲ τῆς εὐνοίας τῆς πρὸς τὰς πατρίδας μέτεστι τοῖς ὡς ἀληθῶς γνησίοις πολίταις, μάθοι τις ἐκ τῶν αὐτοχθόνων. οἱ μὲν γὰρ ἐπήλυδες, καθάπερ νόθοι, ῥᾳδίως ποιοῦνται τὰς μεταναστάσεις, τὸ μὲν τῆς πατρίδος ὄνομα μήτε εἰδότες q), μήτε στέργοντες· ἡγούμενοι δ' ἁπανταχοῦ r) τῶν ἐπιτηδείων εὐπορήσειν, μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. οἷς δὲ καὶ μήτηρ ἡ πατρίς,

q) εἰδότες] „ἰδόντες Fl." r) ἁπανταχοῦ] Sic e marg. A. 1. et Cod. Gorl. pro vulg. ἁπανταχῇ.

possint. Ac tanto magis festinat unusquisque ad suam complectendam patriam, quo majoribus rebus dignati ipsum sunt alii. Jam junioribus quidem etiam amabilis est patria. His vero, qui pervenere ad senectutem, quanto major quam juvenibus prudentiae portio obtigit, tanto etiam vehementius inest patriae desiderium. Senum enim unusquisque in patria finire vitam et studet, et optat, ut, unde coepit vivere, ibi rursus et altrici terrae corpus commendet, et majorum suorum monumentis inferatur. Durum enim unicuique videtur, etiam post mortem peregrinitatis damnari in terra aliena jacenti. Quantum porro benevolentiae in patriam germanis vere civibus insit, ex indigenis aliquis intelligat. Nam advenae, velut spurii, migrationes facile suscipiunt, qui neque intelligant nomen patriae, neque ament; sed, necessariarum rerum copiam praesto sibi ubique futuram rati, mensuram voluptatis in ventris voluptatibus collocent. Quibus vero parens etiam est patria, hi amant in qua nati

ἀγαπῶσι τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἐγένοντο, καὶ ἐτράφησαν, κἂν ὀλί- p. 233.
γην ἔχωσι, κἂν τραχεῖαν, καὶ λεπτόγεων· κἂν ἀπορῶσι τῆς γῆς ἐπαινέσαι τὴν ἀρετὴν, τῶν γε ὑπὲρ τῆς πατρίδος οὐκ ἀπορήσουσιν ἐγκωμίων. ἀλλὰ κἂν ἴδωσιν ἑτέρους σεμνυνομένους πεδίοις ἀνειμένοις, καὶ λειμῶσι φυτοῖς παντοδαποῖς διειλημμένοις s), καὶ αὐτοὶ τῶν τῆς πατρίδος ἐγκωμίων οὐκ ἐπιλανθάνονται· τὴν δὲ ἱπποτρόφον ὑπερορῶντες, καὶ t) κουροτρόφον ἐπαινοῦσι.
11 Καὶ σπεύδει τις ἐς τὴν πατρίδα, κἂν νησιώτης ᾖ· κἂν παρ' ἄλλοις εὐδαιμονεῖν δύνηται, καὶ διδομένην ἀθανασίαν οὐ προςήσεται, προτιμῶν τὸν ἐπὶ τῆς πατρίδος τάφον. καὶ ὁ τῆς πατρίδος αὐτῷ καπνὸς λαμπρότερος ὀφθήσεται τοῦ παρ' ἄλλοις πυρός.
12 Οὕτω δὲ ἄρα τίμιον εἶναι δοκεῖ παρὰ u) πᾶσιν ἡ πατρὶς, ὥςτε καὶ τοὺς πανταχοῦ νομοθέτας ἴδοι τις ἂν p. 234.
ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασιν ὡς χαλεπωτάτην ἐπιβεβληκότας τὴν φυγὴν τιμωρίαν. καὶ οὐχ οἱ νομοθέται μὲν οὕτως ἔχουσιν, οἱ δὲ πιστευόμενοι τὰς στρατηγίας ἑτέρως,

s) διειλημμένοις] „Nihil variant Edd." t) καὶ] τὴν conj. *Gesn.* probantibus *Seager.* et *Paul.* At tuetur vulgatam *Fritzsch.* Quaestst. p. 204. Cum *Gesnero* facit *C. F. Hermann.* Commentar. ad Quom. Hist. Conscr. p. 319. u) παρὰ] „restitui ex *Fl.* et *Venet.* utraque. *Περὶ* male cett. *Ἐπὶ Salm.* et *Amst.*" *Παρὰ* etiam *Ald.* 1. et 2. sed per compendium scriptum.

sunt et alibi terram, licet parvam habeant, licet asperam, et tenuem: et, licet non habeant, quam terrae virtutem commendent, laudes certe non desunt illis, quibus ornent patriam. Verum etsi videant gloriantes alios campis laxis, pratisque vario plantarum genere distinctis; ipsi tamen patriae laudum non obliviscuntur, despectaque equorum altrice terra, laudant suae nutriculam pueritiae. Ac festinat in patriam aliquis insulanus etiam, etiam cum felicem apud alios vitam licet agere, nec oblatam sibi immortalitatem admittit, sepeliri praeoptans in patria, fumusque patriae igni apud alios ei clarior videbitur. Adeo autem carum super omnia videtur patria, ut, qui ubique fuere legum latores, eos videas maximis quibusque criminibus gravissimam imposuisse poenam, exsilium. Nec vero legum modo latores in ea sunt sententia; aliter animatis exercituum ducibus: quin sub ipsa

p. 234. ἀλλ᾽ ἐν ταῖς μάχαις τὸ μέγιστόν ἐστι τῶν παραγγελμάτων τοῖς παραταττομένοις, ὡς ὑπὲρ πατρίδος αὐτοῖς x) ὁ πόλεμος. καὶ οὐδεὶς ὅςτις ἂν ἀκούσας y) τούτου, κακὸς εἶναι θέλοι z). ποιεῖ γὰρ καὶ τὸν δειλὸν ἀνδρεῖον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.

x) αὐτοῖς] „Bene sic *Fl. Par.* aliaeque. *Αὐτῆς* male J." Male sic etiam *Ald.* utraque. y) ἀκούσας] „*ἀκούσῃ Fl.* forsan melius, etsi vulgatum non malum." z) θέλοι] Vulg. *θέλῃ*, soloece. *Θέλει Fl.* et Gorl. Unde jure meo, ut videbatur, correxi *θέλοι*.

praelia ad eos, qui stant jam in acie, maximum illud adhortamentum est, bellum ipsis esse pro patria: neque quisquam est, qui, hoc audito, ignavus esse velit: virtutem enim timido etiam addit nomen patriae.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ. p. 234.

ARGUMENTUM.

Narrat in hac praefatione auctor naturam dipsadum, quod est genus serpentium Libycorum, quorum morsu inexplebilis sitis efficiatur. Nec minus infinitam addit suam quoque esse cupiditatem plausus auditorum suorum nanciscendi. En urbanitatem ex arenosa Libyae barbaria repetitam!

Τῆς Λιβύης τὰ νότια ψάμμος ἐστὶ βαθεῖα, καὶ γῆ δια- 1
κεκαυμένη, ἔρημος ἐπὶ πολὺ, ἀκριβῶς ἄκαρπος, πεδινὴ a) ἅπασα, οὐ χλόην, οὐ πόαν, οὐ φυτὸν, οὐχ ὕδωρ ἔχουσα, ἢ εἴ που ἄρα ἐν κοίλοις συνεστηκὸς ὑετοῦ ὀλίγου λείψανον, παχὺ καὶ τοῦτο, καὶ δυςῶδες, οὐδὲ πάνυ διψῶντι ἀνθρώπῳ πότιμον. ἀοίκητος γοῦν ἐστι διὰ ταῦτα. ἢ πῶς γὰρ ἂν οἰκοῖτο, ἀνήμερος οὕτω, καὶ ξηρὰ, καὶ ἄφορος οὖσα, καὶ πολλῷ τῷ αὐχμῷ πιεζομένη; καὶ τὸ θάλπος δὲ b) αὐτὸ, καὶ ὁ ἀὴρ, κομιδῇ πυρώδης, καὶ φλογερὸς ὢν, καὶ ἡ

a) πεδινὴ] πεδεινὴ Codd. W. et Aug. b) δὲ] „additum ex W. et *Fl.* Aberat ab cett. Edd.“

DE DIPSADIBUS.

Quae ad austrum spectant Libyae, arena sunt profunda, adusta tellus, deserta majorem partem, infecunda plane, universa campestris, quae non herbam, non gramen, non plantam, non aquam habeat; aut si quae etiam consistentes locis cavis pluviarum tenues reliquiae, crassum et hoc atque adoris mali, nec sitienti licet homini potabile. Ergo propter ista inhabitabilis est: aut quomodo habitetur, quae immanis adeo atque arida sit et sterilis, multoque squalore obsita? cum vapor ipse et aër igneus vehementer atque aestuosus

p. 231. ψάμμος ὑπερζέουσα, παντελῶς ἄβατον τὴν χώραν τίθησι.
2 Γαράμαντες μόνοι πρόςοικοι ὄντες, εὐσταλὲς καὶ κοῦφον
p. 235. ἔθνος, ἄνθρωποι σκηνῖται c), ἀπὸ θήρας ταπολλὰ d)
ζῶντες, ἐνίοτε οὗτοι ἐςβάλλουσι, θηρεύοντες e) ἀμφὶ τρο-
πὰς τὰς χειμερινὰς, μάλιστα ὕσαντα f) τὸν θεὸν τηρή-
σαντες, ὁπότε τὰ πολὺ τοῦ καύματος σβεσθείη, καὶ ἡ
ψάμμος νοτισθείη, καὶ ἁμηγέπη βατὴ g) γένοιτο. ἡ θήρα
δέ ἐστιν ὄνων τε τῶν ἀγρίων, καὶ στρουθῶν τῶν μεγάλων
χαμαιπετῶν h), καὶ πιθήκων μάλιστα, καὶ ἐλεφάντων
ἐνίοτε. ταῦτα γὰρ μόνα διαρκεῖ i) πρὸς τὸ δίψος, καὶ
ἀνέχεται ἐπὶ πολὺ ταλαιπωρούμενα ὑπὸ πολλῷ καὶ ὀξεῖ τῷ
ἡλίῳ. καὶ ὅμως οἱ Γαράμαντες ἐπειδὰν τὰ σιτία καταναλώσωσιν, ἅπερ ἔχοντες ἀφίκοντο, ἀπελαύνουσιν εὐθὺς
ὀπίσω, δεδιότες μὴ σφίσιν k) ἡ ψάμμος ἀναφλεγεῖσα δύς-
βατος καὶ ἄπορος γένηται, εἶτα ὥςπερ ἐντὸς ἀρκύων

c) σκηνῖται] σκηνῖται priores. d) ταπολλὰ] Sic *Ald.* 1. et *Hag.* Sed τὰ πολλὰ *Ald.* 2. *Bas.* 1. 3 *Reitz.* et recentt. e) θηρεύοντες] „θηράσοντες *Fl.*" Sic et Gorl f) ὕσαντα] „Sic *Fl.* cum cett. Ὕοντα J. et marg. A. 1." Cf. seq. Dial. (Dissert. c. Hesiod.) c. 7. g) βατὴ] Vulg. βατά. Sed βατὸς conj. *Solan.* probante *Belino*, βατὴ autem *Guyet.* quod aliquo modo confirmat Cod. 2954. in quo βατὰ quidem, sed ita scriptum, ut super ὰ legatur litera η. h) χαμαιπετῶν] „χαμαὶ τούτων W. et *Fl.*" i) διαρκεῖ] „διαρκῇ *Fl.*" k) σφίσιν] „σφὶν W." Sic et Aug.

sit, et arena fervidissima, inviam omnino regionem reddit. Garamantes soli accolae, gens succincta et levis, in tabernaculis vivere soliti homines, venatu viventes plerumque; hi igitur per venatus caussam irruunt interdum circa ipsam brumam, observato tempore maxime pluvio, cum ardoris major pars exstincta est, et, conspersa arena, itineris copia utcumque contingit. Venatus autem est asinorum agrestium et marinorum passerum, ingentium illorum, qui humo tollere se non possunt, et simiorum maxime, et interdum elephantorum. Haec enim sola durant ad sitim, et vexationem a multo acutoque sole sustinent. Et tamen Garamantes, consumtis cibariis, quibuscum venerant, celeriter revertuntur, veriti, ne sibi accensa rursus arena transitum vel difficilem reddat, vel plane neget, ac deinde velut intra retia deprehensi cum captura ipsi

ληφθέντες, καὶ αὐτοὶ ἀπόλωνται μετὰ τῆς ἄγρας. ἄφυκτα l) p. 235.
γάρ ἐστιν, ἣν ὁ ἥλιος ἀνασπάσας τὴν ἰκμάδα, καὶ τάχιστα
ξηράνας τὴν χώραν, ὑπερζέσῃ, ἀκμαιοτέραν τὴν ἀκτῖνα
προςβαλὼν, ἅτε πρὸς τὴν νοτίδα παρατεθηγμένην· τροφὴ
γὰρ αὕτη τῷ πυρί. Καίτοι ταῦτα πάντα ὁπόσα εἶπον, τὸ 3
θάλπος, τὸ δίψος, ἡ ἐρημία, τὸ μηδὲν ἔχειν ἐκ τῆς γῆς
λαβεῖν, ἧττον ὑμὶν δυςχερῆ εἶναι δόξει τοῦ λεχθησαμένου·
καὶ διὰ τοῦτο m) φευκτέα πάντως ἡ χώρα ἐκείνη. ἑρπετὰ
γὰρ ποικίλα, μεγέθει τε μέγιστα, καὶ πλήθει πάμπολλα,
καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτα, καὶ τὸν ἰὸν ἄμαχα, ἐπινέμεται
τὴν γῆν· τὰ μὲν ὑποβρύχια, φωλεύοντα ἐν μυχῷ τῆς p. 236.
ψάμμου· τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα, φύσαλλοι, καὶ ἀσπίδες,
καὶ ἔχιδναι, καὶ κεράσται, καὶ βουπρήστεις, καὶ ἀκοντίαι,
καὶ ἀμφίςβαιναι n), καὶ δράκοντες, καὶ σκορπίων γένος
διττὸν, τὸ μὲν ἕτερον ἐπίγειόν τε o) καὶ πεζὸν, ὑπέρμεγα,
καὶ πολυσφόνδυλον, θάτερον δὲ ἐναέριον, καὶ πτηνὸν,
ὑμενόπτερον δὲ οἷα ταῖς ἀκρίσι p), καὶ τέττιξι, καὶ νυκτε-

l) *ἄφυκτα*] „Nil mutant Edd. et M." m) *διὰ τοῦτο*] „*διὰ τὸ* *Fl.*" n) *ἀμφίςβαιναι*] „*ἀμφίςβεναι* W." o) *τε*] „*τι* W." p) *ἀκρίσι*] *Ἰκτῖσι* Edd. et M. Sed *Gesn.* conj. *τοῖς ἰχθῦσι.* *Bochartus* vero, probantibus *Kustero*, *Solano*, e. a. *ἀκρῖσι*, quod servavi, mutato accentu. Cf. Musc. Encom. c. 1. *Spitzner.* Prosod. p. 35.

sua pereant. Neque enim ulla superest effugiendi ratio, ubi sol, sursum tracto humore, exsiccataque celeriter regione, vehementer exarsit, radios jaculatus fortiores, tanquam ab ipso humore acutos, qui alimentum igni praestet. Quamquam ista, quae adhuc commemoravi, omnia, vapor, sitis, solitudo, inopia copiarum terrestrium, minus vobis difficilia videbuntur eo, quod jam dicam: et propter hoc fugienda omnino ista regio. Serpentes nempe varii, magnitudine ingentes, plurimi numero, formis peregrini, veneno *armati* invicto, terram pascuntur; partim submersi, nido in arenae recessibus defosso; alii in summo versantur, bufones, et aspides, et viperae, et cerastae, et buprestae, et jaculi, et amphisbaenae, et dracones, et scorpionum genus duplex, terrestre alterum, pedestre, ingens, vertebras [*in cauda*] habens plures; aërium alterum et volucre, membranaceis quidem alis, quales sunt locustis, et cicadis, et vespertilionibus alae. Id

p. 236. ρίσι τὰ πτερά. τοιαῦτα ὄρνεα πολλὰ ἐπιπετόμενα q), οὐκ
4 εὐπρόσιτον ἀπεργάζεται τὴν Λιβύην ἐκείνην. Τὸ δὲ δὴ
πάντων ἑρπετῶν δεινότατον, ὧν ἡ ψάμμος τρέφει, ἡ διψάς
ἐστιν, ὄφις οὐ πάνυ μέγας, ἐχίδνῃ ὅμοιος, τὸ δῆγμα
βίαιος, τὸν ἰὸν παχὺς r), ὀδύνας μὲν ἀλήκτους s) ἐπάγων
εὐθύς· ἐκκαίει τε γὰρ, καὶ σήπει, καὶ πίμπρασθαι ποιεῖ,
καὶ βοῶσιν, ὥςπερ οἱ ἐν πυρᾷ t) κείμενοι. τὸ δὲ μάλιστα
καταπονοῦν u), καὶ κατατρύχον αὐτοὺς, ἐκεῖνό ἐστιν,
p. 237. ὁμώνυμον πάθος τῷ ἑρπετῷ. διψῶσι γὰρ εἰς ὑπερβολήν·
καὶ τὸ παραδοξότατον, ὅσῳπερ ἂν πίνωσι, τοσούτῳ μᾶλλον
ὀρέγονται τοῦ ποτοῦ. καὶ ἡ ἐπιθυμία πολὺ πλέον ἐπιτείνε-
ται αὐτοῖς. οὐδ᾽ ἂν σβέσειάς ποτε τὸ δίψος, οὐδ᾽ ἢν τὸν
Νεῖλον αὐτὸν, ἢ τὸν Ἴστρον ὅλον ἐκπιεῖν παράσχῃς, ἀλλὰ
προςεκκαύσεις ἐπάρδων τὴν νόσον, ὥςπερ ἂν εἴ τις ἐλαίῳ
5 πῦρ κατασβεννύοι. Λέγουσιν ἰατρῶν παῖδες ἐκείνην τὴν
αἰτίαν εἶναι, παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα, ἐπιδαψιλευόμενον x) τῷ

q) ἐπιπετόμενα] „bene *Salm.* Ἐπιπετώμενα Edd. illa priores.“ Omnino vid. *Struv.* Lectt. Luciann. in Miscc. Critt. Vol. II. Part. II. p. 235. r) παχὺς] „Sic Edd. omnes et M. *Ταχὺς Sol.*“ s) ἀλήκτους] „ἀλέκτους W. Sed supra est η.“ t) πυρᾷ] Sic W. L. Aug. et Ed. *Fl.* Sed vulgo legebatur πυρί. u) καταπονοῦν] καὶ ταπεινοῦν Aug. x) ἐπιδαψιλευόμενον] Vulg. ἔπειτα δευόμενον. Sed illud est in L. G. Gorl. et marg. A. 1. Statim πότῳ Cod. G. pro ποτῷ.

genus volucres oberrantes multae difficilem accessu reddunt illam Libyam. Bestiarum vero, quas ea nutrit arena, importunissima est dipsas, serpens non ita magnus, viperae similis, morsu violento, veneno crasso, immedicabiles statim dolores adferens. Nam exurit, et putredinem inducit, et, ut ardeant *morsi*, efficit. Itaque clamant, ut qui in igni jaceant. Quae autem maxime illos conficit atque atterit, illa est affectio, a qua nomen accepit bestia. Sitiunt nempe supra modum: quodque maxime mirum est, quo plus biberint, tanto magis potum appetunt, multoque magis intenditur eorum bibendi cupiditas: nec unquam sitim exstinxeris, neque si Nilum ipsum, totumve Istrum ebibendum iis praebeas; sed ipsa illa irrigatione morbum accendas, velut si quis oléo exstinguere ignem tentet. Ajunt medicorum filii, istam essé caussam, Venenum il-

ποτῷ, ὀξυκίνητον γίγνεσθαι, ὑγρότερον, ὡς τὸ εἰκὸς, p. 237.
καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ πλεῖστον διαχεόμενον. Ἐγὼ μὲν 6
οὖν οὐδένα τοῦτο πεπονθότα εἶδον, μηδὲ, ὦ θεοὶ, ἴδοιμι
οὕτω κολαζόμενον ἄνθρωπον· ἀλλ᾽ οὐδὲ ἐπέβην τῆς Λιβύης
τοπαράπαν y), εὖ ποιῶν. ἐπίγραμμα δέ τι ἤκουσα, ὅ μοι
τῶν ἑταίρων τις ἔλεγεν αὐτὸς ἐπὶ στήλης ἀνεγνωκέναι ἀν-
δρὸς οὕτως ἀποθανόντος. ἐκ Λιβύης z), ἔφη, ἀπιὼν ἐς
Αἴγυπτον, παρὰ τὴν μεγάλην Σύρτιν ποιεῖσθαι a) τὴν p. 238.
πορείαν· οὐ γὰρ εἶναι ἄλλως. ἔνθα δὴ τάφῳ ἐντυχεῖν, παρὰ τὴν ἠϊόνα, ἐπ᾽ αὐτῷ τῷ κλύσματι, καὶ στήλην ἐφεστάναι, δηλοῦσαν τοῦ ὀλέθρου τὸν τρόπον. κεκολάφθαι γὰρ ἐπ᾽ αὐτῇ ἄνθρωπον μέν τινα, οἷον τὸν Τάνταλον γράφουσιν ἐν λίμνῃ ἑστῶτα, καὶ ἀρυόμενον τοῦ ὕδατος, ὡς πίοι δῆθεν b)· τὸ θηρίον δὲ c), τὴν διψάδα, ἐμπεφυκὸς αὐτῷ περιεσπειρᾶσθαι d) τῷ ποδὶ, καί τινας γυναῖκας ὑδροφορούσας ἅμα πολλὰς καταχεῖν τὸ ὕδωρ αὐτοῦ. πλη-

y) *τοπαράπαν*] Sic A. 1. 2. *Hag.* Sejunctim τὸ παράπαν *Reitz.* et recentt. Cf. Bis Accus. 4. 7. De Luct. 2. 24. e. a.
z) *ἐκ Λιβύης*] ὃς ἐκ Λ. vulgo legebatur. Sed ὃς abest a Codd. Gorl. et M. et in hoc quidem ita, ut supra scriptum sit a recentiore manu. Vid. Adnott.
a) *ποιεῖσθαι*] Sic scripsi e Codd. W. Aug. Gorl. marg. A. 1. et Ed. *Fl.* Legebatur vulgo ἐποιεῖτο.
b) *δῆθεν*] „δὴ marg. A. 1.“
c) *δὲ*] „δὴ W.“
d) *περιεσπειρᾶσθαι*] „Sic J. *Ald. Fr. Bas. Hag. Par. Salm.* Περιπεπῶρθαι *Fl.*“

lud crassum potu largiter irrigatum, moveri celerius, quippe quod liquidius sic fiat, et diffundatur maxime. Equidem neminem vidi, cui hoc acciderit, neque, Dì boni! videam hominem talibus cruciatum suppliciis. Sed, bono consilio, pedem nunquam omnino intuli in Libyam. Sed epigramma audivi, quod in ipso se legisse cippo viri hoc modo defuncti sodalium aliquis mihi dixit, qui e Libya, sic narrabat, dum Aegyptum transit, iterque facit ad Syrtim majorem (neque enim posse aliter), ibi in monumentum incidit, ad oram maris, in ipso litore: hic adstare, ait, columellam, quae rationem interitus declaret. Insculptum enim in illa hominem, qualem pingunt Tantalum stantem in litore, haurientemque de aqua, bibendi nempe gratia. Bestiam vero dipsada adhaerescentem, ac pedi implexam, et mulieres dam, aquam adfer mul multas, ea ho perfundere. In pro

p. 238. σίον δὲ ὠὰ e) κεῖσθαι οἷα τῶν στρουθῶν ἐκείνων, οὓς ἔφην θηρᾷν τοὺς Γαράμαντας. γεγράφθαι δὲ πρὸς τοὐπίγραμμα, οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Τοῖα παθόντ', οἶμαι, καὶ Τάνταλον αἴθοπος ἰοῦ
Μηδαμὰ κοιμῆσαι f) διψαλέην ὀδύνην.
Καὶ Δαναοῖο κόρας τοῖον πίθον g) οὐκ ἀναπλῆσαι,
Αἰὲν ἐπαντλούσας ὑδροφόρῳ καμάτῳ.

ἔτι καὶ ἄλλα ἔπη τέτταρά ἐστι περὶ τῶν ὠῶν, καὶ ὡς ἀναιρούμενος αὐτὰ, ἐδήχθη. ἀλλ' οὐκ ἔτι μέμνημαι ἐκεί-
7 νων. Συλλέγουσι δὲ ἄρα τὰ ὠὰ, καὶ ἐσπουδάκασι περὶ αὐτὰ οἱ περίοικοι, οὐχ ὡς φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ σκεύεσι
p. 239. χρῶνται κενώσαντες, καὶ ἐκπώματα ποιοῦνται ἀπ' αὐτῶν. οὐ γὰρ ἔχουσι κεραμεύειν, διὰ τὸ ψάμμον εἶναι τὴν γῆν. εἰ δὲ καὶ μεγάλα εὑρεθείη, καὶ πῖλοι γίγνονται δύο ἐκ τοῦ ὠοῦ ἑκάστου· τὸ γὰρ ἡμίτομον ἑκάτερον ἀποχρῶν τῇ κε-
8 φαλῇ, πῖλός ἐστιν. Ἐκεῖ τοίνυν λοχῶσιν αἱ διψάδες παρὰ τὰ ὠὰ, καὶ ἐπειδὰν προςέλθῃ ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τῆς ψάμμου ἐξερπύσασαι, δάκνουσι τὸν κακοδαίμονα· ὁ δὲ πάσχει ἐκεῖνα

e) ὠὰ] „W. ῳὰ cum puncto subscripto, et sic semper." f) κοιμῆσαι] restitui e Cod. W. *Κοιμίσαι* Edd. priores omnes, adversante lege prosodica. g) τοῖον πίθον] „W. aliter, vid. notas."

tem ova jacere, qualia illorum struthiocamelorum, quos venantur, ut dixi, Garamantes. Adscriptum autem esse epigramma... nihil vero prohibet ipsum recitare;

Fallor, an haec talis de nigro accensa veneno,
Tantale, vexavit te sine fine sitis.
Tale olim, proles Danai numerosa, replere
Frustrato te haustu vas voluisse, reor.

Adhuc alii versiculi quatuor sunt de ovis, et ut, dum tollit illa, morsus sit; sed eorum non amplius memini.

Colligunt nimirum ova illa accolae non cibi modo caussa, sed evacuatis etiam utuntur in suppellectile, et pocula sibi inde faciunt, cum fingere de luto non possint, quod *mera* arena illorum solum est. Si vero satis magna inveniantur, etiam pilei ex unoquoque ovo bini parantur. Dimidiatum enim ovum unumquodque capiti cum sufficiat, pileus est. Ibi ergo insidiantur apud ova dipsades: et, cum accedit homo, prorepentes de arena, mordent miserum: at illi eveniunt illa, quae paullo ante dicta

τὰ μικρὸν ἔμπροσθεν εἰρημένα, πίνων ἀεὶ, καὶ μᾶλλον p. 239.
διψῶν, καὶ πιμπλάμενος οὐδέποτε. Ταῦτα *h*) οὐ, μὰ Δία, 9
πρὸς Νίκανδρον τὸν ποιητὴν φιλοτιμούμενος διεξῆλθον,
οὐδ᾽ ὅπως ὑμεῖς μάθοιτε, ὡς οὐκ ἀμελὲς γεγένηταί μοι,
φύσεις *i*) τῶν Λιβυκῶν ἑρπετῶν εἰδέναι. ἰατρῶν γὰρ ἂν
μᾶλλον ὁ ἔπαινος εἴη, οἷς ἀνάγκη εἰδέναι ταῦτα, ὡς καὶ
ἀμύνασθαι αὐτὰ μετὰ τῆς τέχνης ἔχοιεν· ἀλλά μοι δοκῶ
(καὶ πρὸς Φιλίου *k*) μὴ δυςχεράνητε *l*) τὴν εἰκόνα θηριώδη
οὖσαν, ὅμοιόν τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς, οἷον ἐκεῖνοι
πάσχουσι πρὸς τὸ ποτὸν οἱ δηχθέντες ὑπὸ τῆς διψάδος.
ὅσῳ γὰρ ἂν ἐπὶ πλέον παρίω ἐς ὑμᾶς, τοσούτῳ μᾶλλον
ὀρέγομαι τοῦ πράγματος, καὶ τὸ δίψος ἄσχετον *m*) ὑπεκ-
καίεταί μοι, καὶ ἔοικα οὐδ᾽ ἐμπλήσεσθαί *n*) ποτε τοῦ *o*)
τοιούτου ποτοῦ, καὶ *p*) μάλα εἰκότως. ποῦ γὰρ ἂν οὕτω p. 240.
διειδεῖ τε καὶ καθαρῷ ὕδατι ἐντύχοιμι; ὥςτε σύγγνωτε, εἰ

h) ταῦτα] ταυτὶ Gorl. i) φύσεις] „φύσιν W. Vulgatum tenet *Fl.* cum cett.“ k) Φιλίου] „restitui ex L. G. et *Ven.* 2. Φειδίου Edd. cett. et M. male.“ l) δυςχεράνητε] „Sic Edd. recte cum M. Δυςχέρητε male *Ven.* 1. et 2.“ m) ἄσχετον] „bene M *Fl.* etc. Alii ἄσπετον, ajunt *Coll.*“ n) ἐμπλήσεσθαι] ἐμπλησθήσεσθαι Gorl correctione aliena. Cf. ἀγνοήσεται sensu passivo Jov. Trag. c. 5. προτιμήσεται ibid. c. 9. ἡγήσεται Quom. Hist. Conscr. c. 38. ibique adnot. o) τοῦ] abest ab Aug. p) καὶ] abest a Gorl. Sic μάλα εἰκότως sine praefixo καὶ Hermot. c. 22. Sed καὶ μάλα εἰκότως, plene ut hic, De Merc. Cond. c. 40. Pro Laps. c. 13. e. a.

sunt, ut bibat semper, et magis sitiat, et nunquam satietur. Haec, ita me Jupiter, non contendendi quodam adversus Nicandrum poëtam studio a me dicta sunt, neque uti vos cognosceretis, nonnihil me curae in discendis serpentium Libycorum ingeniis posuisse. Ista enim medicorum magis laus fuerit, quibus scire talia necesse est, ut etiam depellere illa ex arte possint. Verum ego mihi videor, ac, per ego vos amicitiae praesidem *Jovem rogo*, nolite offendi transsumta a bestiis imagine, similiter erga vos affectus, atque illi a dipsade morsi ad potum affecti sunt. Quo frequentius enim prodeo in conspectum vestrum, tanto magis ejus rei sum cupidus, sitisque me urit, quae reprimi nullo modo potest, nec unquam illo satiari potu mihi posse videor. Nec injuria. Ubi enim in aquam pellucidam adeo et puram incidam? Itaque ignoscite,

p. 240. δηχθεὶς καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν ἡδίστῳ τούτῳ καὶ ὑγιεινοτάτω τῷ δήγματι, ἐμφοροῦμαι χανδὸν, ὑποθεὶς τῷ κρουνῷ τὴν κεφαλήν· εἴη μόνον μὴ ἐπιλείπειν τὰ παρ' ὑμῶν q) ἐπιῤῥέοντα, μηδὲ χυθεῖσαν τὴν σπουδὴν τῆς ἀκροάσεως, κεχηνότα ἔτι καὶ διψῶντα καταλείπειν r)· ὡς δίψους γε ἕνεκα τοὐμοῦ πρὸς ὑμᾶς, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε πίνειν ἀεί. κατὰ γὰρ τὸν σοφὸν *Πλάτωνα*, Κόρος οὐδεὶς τῶν καλῶν.

q) ὑμῶν] „Sic *Fl. Hag. Par. Bas.* etc. Ἡμῶν male J. et V. 2."
r) καταλείπειν] „rescriptum ex W. *Καταλιπεῖν* Edd."

si morsus et ipse in animo meo morsum istum suavissimum saluberrimumque, pleno me haustu, caput salienti supponens, ingurgitem. Modo illud mihi contingat, ne, quae a vobis adfluunt, deficiant, nec exhaustum vestrum audiendi studium hiantem me et sitientem destituat. Quantum quidem ad meam vestri sitim attinet, nihil obstat, quo minus semper bibam. Platone enim auctore sapientissimo, Pulchrorum nulla satietas.

ΔΙΑΛΕΞΙΣ a) *ΠΡΟΣ ΗΣΙΟΔΟΝ.* p. 240.

ARGUMENTUM.

Disputatio haec est, vel potius expostulatio, cum Hesiodo, quod is in exordio Theogoniae v. 30. sq. vatem se rerum futurarum praescium professus non tamen vere in carminibus suis promisso steterit. Ita autem poëta se ipse defendit, ut nec auctori satisfaciat, nec lectoris ullius assensum omnino nancisci possit. Cf. quae infra ad cap. 1. sunt adnotata.

1 ΛΥΚ. Ἀλλὰ ποιητὴν μὲν ἄριστον εἶναί σε, Ἡσίοδε,
καὶ τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβεῖν μετὰ τῆς δάφνης αὐτός τε
δεικνύεις ἐν οἷς ποιεῖς· ἔνθεα γὰρ, καὶ σεμνὰ πάντα, καὶ
ἡμεῖς πιστεύομεν οὕτως ἔχειν· ἐκεῖνο δὲ ἀπορῆσαι ἄξιον,
τί δήποτε προειπὼν ὑπὲρ σαυτοῦ, ὡς διὰ τοῦτο λάβοις
τὴν θεσπέσιον ἐκείνην ᾠδὴν παρὰ τῶν θεῶν, ὅπως κλείοις
καὶ ὑμνοίης τὰ παρεληλυθότα, καὶ θεσπίζοις τὰ ἐσόμενα,
θάτερον μὲν καὶ πάνυ ἐντελῶς ἐξενήνοχας· θεῶν τε γενέ- p. 241.

a) *ΔΙΑΛΕΞΙΣ*] „*Διάλογος Fl.* et *Schol.* Vulgatum tenet ceteras et *Coll.*"

DISPUTATIO CUM HESIODO.

Lyc. Verum enimvero poëtam quidem optimum esse te, Hesiode, idque a Musis te una cum lauro accepisse, ipse quoque tuis in carminibus ostendis: divina enim omnia atque augusta: et nos, ita rem se habere, credimus. De illo vero disceptare fas fuerit, quid tandem sit, quod cum de te ipso praedixisses, hanc te ob caussam divinum illud a Dis carmen accepisse, uti celebrares cantaresque praeterita, ac divinares futura; alterum quidem, idque perfecte omnino perfecisti, Deo-

p. 241. σεις *b*) διηγούμενος, ἄχρι καὶ τῶν πρώτων ἐκείνων, χάους, καὶ γῆς, καὶ οὐρανοῦ, καὶ ἔρωτος· ἔτι δὲ γυναικῶν ἀρετὰς, καὶ παραινέσεις γεωργικάς· καὶ ὅσα περὶ Πλειάδων, καὶ ὅσα περὶ καιρῶν ἀρότου, καὶ ἀμήτου, καὶ πλοῦ, καὶ ὅλως, τῶν ἄλλων ἁπάντων. Θάτερον δὲ, καὶ ὃ χρησιμώτερον ἦν τῷ βίῳ παραπολὺ, καὶ θεῶν δωρεαῖς μᾶλλον ἐοικὸς, λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων προαγόρευσιν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐξαπέφηνας, ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦτο πᾶν λήθῃ παραδέδωκας, οὐδαμοῦ τῆς ποιήσεως ἢ τὸν Κάλχαντα, ἢ τὸν Τήλεμον *c*), ἢ τὸν Πολύϊδον *d*), ἢ καὶ Φινέα μιμησάμενος, οἳ μηδὲ παρὰ Μουσῶν τούτου τυχόντες, ὅμως
2 προεθέσπιζον, καὶ οὐκ ὤκνουν χρᾷν τοῖς δεομένοις. Ὥςτε ἀνάγκη σοι τῶν τριῶν τούτων αἰτιῶν μιᾷ γε πάντως ἐνέχεσθαι. ἢ γὰρ ἐψεύσω, εἰ καὶ πικρὸν εἰπεῖν, ὡς οὐχ *e*)

b) γενέσεις] „γένεσιν W. Vulgatae adsentitur *Fl.*“ c) Τήλεμον] Sic ex *Homero* Od. IX, 509. et aliis poetarum vett. locis emendatum a *Valcken.* ad *Herodot.* p. 392. Ed. *Wessel.* ab *Herelio* Epist. Crit. ad *Meusel.* p. 40. *Wielandio* et *Belino.* Olim enim legebatur Τήλεφον. d) Πολύϊδον] „Πολύειδον W. male.“ e) ὡς οὐχ] Vulgo οὐχ ὡς. Pejus etiam οὐκ ὡς *Par. Hag.* In W. abest ὡς, item in Gorl. Conjecerunt οὐχ ὧς *Courier.* ad Luc. s. Asin. p. 242. sq. οὐχ οὕτως *Reitz.* et *Seager.* οὐχ ὅλως *Jacobs.* Exercitt. critt. p. 136. ut Pisc. c. 33. extr. οὐδ᾽ ὧς, *ne sic quidem*, edidit *Fritzsch.* Ego vero *Gesneri* judicium secutus transpositas exhibui particulas.

rum generationibus enarrandis, usque ad prima illa, Chaos, Tellurem, Caelum et Amorem; insuper etiam mulierum *commemorandis* virtutibus, et praeceptis agriculturae, et quae de Pleiadibus, ac de temporibus arandi, messis, navigationis, reliquarumque rerum omnium, *dici possunt:* alterum vero, quod multo utilius futurum erat vitae, et Deorum muneribus magis simile, dico autem futurarum rerum praedictionem, plane non ostendisti, sed parte illa simpliciter oblivioni tradita, nusquam tua in poësi vel Calchantem, vel Telemum, vel Polyidum, vel Phineum adeo imitatus es, qui non consecuti illud a Musis, tamen divinarunt, nec oracula reddere consulentibus dedignati sunt. Itaque trium horum criminum in uno adhaerescas omnino necesse est. Aut enim, quantumvis id dictu amarum sit, mentitus es, cum non promise-

ὑποσχομένων σοι τῶν Μουσῶν καὶ τὰ μέλλοντα προλέγειν p. 241.
δύνασθαι· ἢ αἱ μὲν ἔδοσαν ὥςπερ ὑπέσχοντο, σὺ δὲ ὑπὸ φθόνου ἀποκρύπτεις, καὶ ὑπὸ κόλπου *f*) φυλάττεις τὴν δωρεὰν, οὐ μεταδιδοὺς αὐτῆς τοῖς δεομένοις· ἢ γέγραπται μέν σοι καὶ τὰ *g*) τοιαῦτα πολλὰ, οὐδέπω δὲ αὐτὰ τῷ βίῳ παραδέδωκας, οὐκ οἶδα εἰς ὃν καιρόν τινα ἄλλον ταμιευόμενος τὴν χρῆσιν αὐτῶν. ἐκεῖνο μὲν γὰρ οὐδὲ τολμήσαιμ᾽ ἂν εἰπεῖν, ὡς αἱ Μοῦσαι δύο σοι παρέξειν ὑποσχόμεναι, p. 242.
τὸ μὲν ἔδοσαν, ἐξ ἡμισείας δὲ ἀνεκαλέσαντο τὴν ὑπόσχεσιν· λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων γνῶσιν. καὶ ταῦτα, προτέραν αὐτὴν ἐν τῷ ἔπει ὑπεσχημέναι *h*). Ταῦτα οὖν παρὰ 3
τίνος ἄλλου, Ἡσίοδε, ἢ παρ᾽ αὐτοῦ σοῦ μάθοι τις ἄν; πρέποι *i*) γὰρ ἂν, ὥςπερ οἱ θεοὶ δωτῆρες ἐάων *k*) εἰσὶν, οὕτω δὲ καὶ ὑμῖν *l*) τοῖς φίλοις καὶ μαθηταῖς αὐτῶν, μετὰ πάσης ἀληθείας ἐξηγεῖσθαι περὶ ὧν ἴστε *m*), καὶ λύειν ἡμῖν τὰς ἀπορίας.

f) κόλπου] Sic cum *Schm.* et *Fritzsch.* scripsi, ut jam voluerat *Kopp.* Obsetvv. phill. p. 65., e Cod. Gorl. pro vulg. κόλπον. Cf. supra Adv. Indoct. c. 12. not. g) τὰ] abest a Gorl. et omisit *Fritzsch.* h) ὑπεσχημέναι] „Nil mutant *Fl. Ald.* Ὑποσχόμεναι *Pell.*" i) πρέποι] Sic W. probante *Schäfero* Melett. p. 59. et *Fritzsch.* pro vulg. πρέπον. k) δωτῆρες ἐάων] Sic ex *Homer.* et *Hesiod.* monente etiam *Schäfero* l. l. et praeeunte *Fritzschio* pro vulg. δοτῆρες ἐάων, quamquam ἐάων certe in *Bas.* 3. Cf. Prom. c. 18. Tom. I. p. 158. ibique Varr. Lectt. l) ὑμῖν] „Sic *Salm. Amst.* M. Cett. ἡμῖν, male." m) ἴστε] „Ἴσθε *Bas.* 1. Ἴσθι adpictum ejus margini." Cum *Bas.* 1. facit 3.

rint tibi Musae futura praedicendi facultatem: aut illae dederunt, sicut fuere pollicitae, at tu prae invidia occultas, in sinuque *absconditum* servas munus, non impertiens illud indigentibus: aut scripta quidem tibi sunt etiam in hoc genere multa; tu vero nondum ea saeculo tradidisti, cum usum eorum ad nescio quod aliud tempus reponas. Illud enim neque ausim dicere, Musas, duo tibi praestare pollicitas, alterum quidem dedisse, ex dimidia vero parte promissionem suam, de futurorum cognitione loquor, revocasse, cum tamen prius illam in versu pollicitae essent. Ista ergo numquid ab alio, Hesiode, quam ab ipso te, aliquis potest discere? Decuerit enim, quemadmodum ipsi Dii bonorum sunt auctores, ita etiam vos illorum amicos atque discipulos, cum veritate omni, quae nostis enarrare, et si qua nobis videntur dubia, ea resolvere.

4 *ΗΣΙΟΔ.* Ἐνῆν μέν μοι, ὦ βέλτιστε, ῥᾳδίαν ἀπόκρι-
p. 242. σιν ἀποκρίνεσθαί σοι περὶ ἁπάντων, ὅτι μηδέν ἐστι τῶν
ἐῤῥαψῳδημένων ὑπ' ἐμοῦ, ἴδιον ἐμὸν, ἀλλὰ τῶν Μουσῶν.
καὶ ἐχρῆν σε παρ' ἐκείνων τοὺς λογισμοὺς τῶν τε εἰρη-
μένων καὶ τῶν παραλελειμμένων ἀπαιτεῖν· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ
μὲν n) ὧν ἰδίᾳ ἠπιστάμην, λέγω δὲ τοῦ νέμειν, καὶ ποι-
p. 243. μαίνειν, καὶ ἐξελαύνειν, καὶ βδάλλειν, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσα
ποιμένων ἔργα, καὶ μαθήματα, δίκαιος ἂν εἴην ἀπολο-
γεῖσθαι. αἱ θεαὶ δὲ τὰς αὐτῶν δωρεὰς, οἷς τε ἂν ἐθέλωσι,
καὶ ἐφ' ὅσον ἂν οἴωνται o) καλῶς ἔχειν, μεταδιδόασιν.
5 Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω πρὸς σὲ καὶ ποιητικῆς ἀπολο-
γίας p)· οὐ γὰρ, οἶμαι, χρὴ παρὰ τῶν ποιητῶν ἐς τὸ
λεπτότατον ἀκριβολογουμένους, ἀπαιτεῖν κατὰ τὴν q) συλ-
λαβὴν ἑκάστην ἐντελῆ πάντως τὰ εἰρημένα, κἂν εἴ τι ἐν
τῷ τῆς ποιήσεως δρόμῳ παραῤῥυὲν λάθῃ, πικρῶς τοῦτο
ἐξετάζειν, ἀλλ' εἰδέναι ὅτι πολλὰ ἡμεῖς, καὶ τῶν μέτρων
ἕνεκα, καὶ τῆς εὐφωνίας, ἐπεμβάλλομεν. τὰ δὲ καὶ τὸ ἔπος

n) μὲν] abest a Gorl. o) οἴωνται] οἴονται *Bas.* 3. errore credo. p) ἀπολογίας] „restitui ex W. marg. A. 1. et *Fl.* Ἀστυολογίας male G. et Edd. vulgo.“ Recte conjecerant ἀπολογίας *Palmer.* et *Guyet.* αἰτιολογίας *Gron.* probante *Kustero.* In *Bas.* 3. paene ridicule legas ἀστρολογίας. q) τὴν] „omittit *Fl.*“

Hes. Licebat mihi, vir optime, facili responsione defungi de omnibus, nihil esse eorum carminum, quae a me consuta sunt, mihi proprium, sed Musarum: ab his proinde rationem dictorum pariter et praetermissorum esse poscendam: me vero de his, quae per me sciebam, de pascendo, inquam, curandoque grege, et exigendo, et mulgendo, reliquisque, quae pastorum opera sunt ac disciplina, caussam dicere merito: Deas quidem sua munera, quibuscunque voluerint, et in quantum decere putent, impertiri. Interim tamen neque poëtica mihi apud te defensio defuerit. Neque enim, puto, decet, a poëtis tenuiter nimis et minuto studio reposcere, syllabarum tenus omnium, perfecta omnino, quae dixere, et si quid in ipso poëseos cursu non animadversum effluat, acerbe illud exigere; verum scire, multa nos et modulorum caussa et soni inculcare. Quaedam autem carmen ipsum saepe, utpote

αὐτὸ πολλάκις λεῖα ὄντα οὐκ οἶδ' ὅπως παρεδέξατο. σὺ p. 243.
δὲ τὸ r) μέγιστον ὧν ἔχομεν ἀγαθῶν, ἀφαιρῇ ἡμᾶς, λέγω δὲ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν ἐν τῷ ποιεῖν ἐξουσίαν· καὶ τὰ μὲν ἄλλα, οὐχ ὁρᾷς ὅσα τῆς ποιήσεως καλά. σκινδαλάμους s) δὲ, καὶ ἀκάνθας τινὰς ἐκλέγεις, καὶ λαβὰς τῇ p. 244.
συκοφαντίᾳ ζητεῖς. ἀλλ' οὐ μόνος ταῦτα σὺ, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ μόνου, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἄλλοι τὰ τοῦ ὁμοτέχνου τοῦ ἐμοῦ Ὁμήρου κατακνίζουσι, λεπτὰ οὕτω κομιδῇ, καὶ μάλιστα μικρὰ ἄττα διεξιόντες. Εἰ δὲ καὶ χρὴ ὁμόσε χωρή- 6
σαντα τῇ αἰτίᾳ τὴν ὀρθοτάτην ἀπολογίαν ἀπολογήσασθαι, ἀνάγνωθι, ὦ οὗτος, τὰ ἔργα μου καὶ τὰς ἡμέρας. εἴσῃ γὰρ, ὅσα ἐν τῷ ποιήματι τούτῳ μαντικῶς ἅμα καὶ προφητικῶς προτεθέσπισταί μοι, τὰς ἀποβάσεις προδηλοῦντα τῶν γε *) ὀρθῶς καὶ κατὰ καιρὸν πραττομένων, καὶ τῶν παραλελειμμένων τὰς ζημίας. καὶ τὸ,

Οἴσεις δ' ἐν φορμῷ, παῦροι δέ σε θηήσονται, *Hesiod. Opp. v. 480.*

καὶ πάλιν, ὅσα ἀγαθὰ περιέσται τοῖς ὀρθῶς γεωργοῦσι, χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντικὴ νομίζοιτο.

r) τὸ] abest a *Bas.* 3. s) σκινδαλάμους] „Sic Edd. omnes et M. Σκινδάλμους corrigit *Solan.* et alii. *) γε] τε *Fritzsch.* de suo.

laevia *ac polita*, nescio quomodo adsumit. At tu maximo nos nostro bono is privatum, libertatem dico, et in fingendo potestatem. Et reliqua in poësi pulchra non vides; sed ramenta quaedam et spinas eligis, ansasque quaeris calumniae. Neque vero solus tu talia, neque contra me solum, sed multi etiam alii *sunt, qui* Homeri, eandem artem professi, carmina vellicant, ita minuta omnino et valde exigua disputantes. Si vero opus est cominus congredi cum crimine, et eam dicere caussam, quae verissima est, lege, tu homo, opera mea, ac dies. Intelliges enim, quot res in illo carmine, divine et tanquam a vate praedictae a me sint, quae exitus praesignificent cum eorum, quae recte et suo tempore peraguntur, tum illorum, quae praetermissa sunt, noxas. Jam illud:

Corbe feres raro, rarus tibi
et accola plaudet:

et rursus, quae bona recte colentibus agrum superfutura sint, utilissima vitae divinatio jure habeatur.

7 *ΛΥΚ.* Τοῦτο t) μὲν οὖν, ὦ θαυμαστὲ Ἡσίοδε, καὶ
p. 244. πάνυ ποιμενικὸν εἴρηταί u) σοι, καὶ ἐπαληθεύειν ἔοικας
τὴν τῶν Μουσῶν ἐπίπνοιαν x), αὐτὸς οὐδ᾽ ἀπολογεῖσθαι
ὑπὲρ τῶν ἐπῶν δυνάμενος· ἡμεῖς δὲ, οὐ ταύτην τὴν μαν-
τικὴν παρὰ σοῦ καὶ τῶν Μουσῶν περιεμένομεν y). ἐπεὶ
p. 245. τά γε τοιαῦτα πολὺ μαντικώτεροι ὑμῶν z) οἱ γεωργοὶ, καὶ
ἄρισια μαντεύσαιντ᾽ ἂν ἡμῖν περὶ αὐτῶν, ὅτι ὕσαντος μὲν
τοῦ θεοῦ, εὐθαλῆ ἔσται τὰ δράγματα· ἢν δὲ αὐχμὸς ἐπι-
λάβῃ a), καὶ διψήσωσιν b) αἱ ἄρουραι, οὐδεμία μηχανὴ
μὴ οὐχὶ λιμὸν ἐπακολουθῆσαι τῷ δίψει αὐτῶν. καὶ ὅτι οὐ
μεσοῦντος θέρους χρὴ ἀροῦν, ἢ οὐκ ἄν τι ὄφελος γένοιτο,
εἰκῇ ἐκχυθέντων τῶν σπερμάτων· οὐδὲ ἀμᾷν χλωρὸν ἔτι
τὸν στάχυν, ἢ κενὸν εὑρεθήσεσθαι τὸν καρπόν. οὐ μὴν
οὐδ᾽ ἐκεῖνο μαντείας δεῖται, ὡς ἢν μὴ καλύψῃς *) τὰ
σπέρματα, καὶ θεράπων μακέλλην ἔχων ἐπιφοροίη τῆς γῆς

t) χρησιμ. — *ΛΥΚ.* Τοῦτο] „Sic etiam Edd. cum M. *Gronovius ΛΥΚ.* transponit.“ u) εἴρηται] „εἰρήσεται *Fl.* Sed vulgatum praestat.“ x) ἐπίπνοιαν] „ἐπίνοιαν *Fl.* male. Id tamen et adscriptum marg. A. 1. W.“ y) περιεμένομεν] „περιμένομεν *Fl.* male.“ z) ὑμῶν] „recte M. *Fl. Hag. Fr. Par.* Ἡμῶν male J.“ Reddit *Obsopoeus: nostri rustici.* a) ἐπιλάβῃ] „λάβῃ W.“ b) διψήσωσιν] „Sic et *Fl.* cum cett. Διψήσουσιν W.“ *) καλύψῃς] καλύψαις concinnitatis caussa mavult *C. F. Hermann.* Commentar. ad Quom. Hist. Conscr. p. 35. At vid. *Schäfer.* Melett. p. 87.

Lyc. Istuc quidem, vir admirabilis Hesiode, plane pro pastore a te dictum est, viderisque confirmare illum Musarum adflatum, qui neque caussam dicere pro versibus possis. At non istam nos quidem divinationem a te ac Musis exspectabamus: cum ad talia multo vobis diviniores sint rustici, et optime nobis de illis rebus vaticinentur, si pluat Deus, florentes futuros esse manipulos [*messem copiosam*]; si vero aestus invalescat, sitiantque arva, fieri non posse, quin fames sitim illorum consequatur; nec oportere media aestate arare, alioquin nihil inde utilitatis exoriturum, fusis frustra seminibus; neque metendam spicam adhuc viridem, alioquin vanum inventum iri fructum. Neque sane divinatione ad illud opus est, nisi obruas semina, et ligone armatus servus terram iis inducat, devolaturas

αὐτοῖς, καταπτήσεται τὰ ὄρνεα, καὶ προκατέδεῖται c) τὴν p. 245.
ἅπασαν τοῦ θέρους ἐλπίδα. Τὰ γὰρ τοιαῦτα παραινέσεις 8
μὲν, καὶ ὑποθήκας λέγων, οὐκ ἂν τις ἁμαρτάνοι. μαντικῆς δὲ πάμπολυ ἀποδεῖν μοι δοκεῖ, ἧς τὸ ἔργον τὰ ἄδηλα, καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς φανερὰ προγιγνώσκειν· ὥςπερ τὸ τῷ Μίνωϊ προειπεῖν, ὅτι ἐν τῷ τοῦ μέλιτος πίθῳ ὁ παῖς ἔσται d) αὐτῷ e) ἀποπεπνιγμένος f), καὶ τὸ τοῖς Ἀχαιοῖς προμηνῦσαι g) τῆς Ἀπόλλωνος ὀργῆς τὴν αἰτίαν, καὶ τῷ δεκάτῳ ἔτει ἁλώσεσθαι τὸ Ἴλιον. ταῦτα γὰρ ἡ μαντική. ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθείη h), οὐκ ἂν φθάνοι κἀμὲ μάντιν λέγων. προερῶ γὰρ, καὶ προθεσπιῶ, p. 246.
καὶ ἄνευ Κασταλίας, καὶ δάφνης, καὶ τρίποδος Δελφικοῦ, ὅτι ἂν γυμνὸς τοῦ κρύους περινοστῇ τις, ὕοντος προςέτι ἢ χαλαζῶντος τοῦ θεοῦ, ἠπίαλος i) οὐ μικρὸς ἐπιπεσεῖται τῷ τοιούτῳ· καὶ τὸ ἔτι γε τούτου μαντικώτερον, ὅτι καὶ θέρμη μετὰ ταῦτα, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐπιγενήσεται, καὶ ἄλλα

c) προκατεδεῖται] προκαταδεῖται *Bas.* 3. d) ἔσται] „rece[illegible] ex L. et W. in quo ἔσται tamen ab altera manu, cum ἐστιν ante legeretur, quod et Edd. obsidet.“ e) αὐτῷ] „αὐτοῦ *Fl.*“ f) ἀποπεπνιγμένος] „Sic rescriptum ex W. et *Fl.* Ἀποπνιγόμενος Edd. cett.“ g) προμηνῦσαι] προμηνύσαι priores omnes. h) ἀνατιθείη] ἀναθείη Gorl. i) ἠπίαλος] ἢ πίαλος *Hag.*

aves, omnemque spem aestatis interceptam devoraturas. Talia enim si quis praecepta dicat aut monita, non peccaverit; a divinatione autem multum abesse mihi hoc opus videtur, cujus sit obscura et nusquam ullo modo manifesta ante cognoscere. Quale est illud, cum Minoi praedictum est, in dolio mellis suffocatum iri illius filium, et cum praesignificata Achivis caussa irarum Apollinis, itemque anno decimo captum iri Ilium. Haec enim sunt divinatio. Alioqui si ista quoque *superiora* ad divinationem aliquis referat, effugere non poterit, quin me quoque vatem dicat. Praedicam enim ac divinabo, idque sine Castalia, et lauru, et tripode Delphico, si quis nudus in frigore obambulet, pluvias insuper aut grandines fundente Deo, hunc talem rigor cum tremore non parvus invadet: et, quod magis adhuc divinum est, etiam calor postea, ut probabile est, superveniet, et multa in hoc genere, quorum me-

9 πολλὰ τοιαῦτα, ὧν γελοῖον ἂν εἴη μεμνῆσθαι. Ὥςτε τὰς
p. 246. μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαντείας ἄφες· ἐκεῖνο δὲ, ὃ εἴρηκας ἐν ἀρχῇ, ἴσως παραδέχεσθαι ἄξιον, ὡς οὐδὲν ᾔδεις k) τῶν λεγομένων, ἀλλά τις ἔμπνοια δαιμόνιος ἐνεποίει l) σοι τὰ μέτρα, οὐ πάνυ οὐδὲ ἐκείνη βέβαιος οὖσα m). οὐ γὰρ ἂν τὰ μὲν ἐπετέλει τῶν ὑπεσχημένων n), τὰ δ᾽ ἀτελῆ ἀπελίμπανεν.

k) ᾔδεις] „ᾔδεισθα W. et *Fl.*" Sic etiam Gorl. l) ἐνεποίει] ἐνέπνευσε conj. *Schm.* temere. m) οὖσα] abest ab Gorl. n) ὑπεσχημένων] „ὑπισχημένων W." Deinceps τάδ᾽ erat in omnibus prioribus, excepta *Fritzschiana.*

minisse ridiculum fuerit. Itaque hoc genus defensionis et divinationum omitte. Illud vero, quod initio dicebas, forte dignum fuerit, quod recipiatur, nihil te scivisse eorum, quae diceres, sed adflatu quodam divino subjecta tibi carmina, quamquam ne illud quidem satis firmum est: neque enim ille alia quidem promissorum impleturus erat, alia vero imperfecta relicturus.

ΠΛΟΙΟΝ Η ΕΥΧΑΙ. p. 247.

ΛΥΚΙΝΟΣ, ΤΙΜΟΛΑΟΣ, ΣΑΜΙΠΠΟΣ, ΚΑΙ ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ.

ARGUMENTUM.

Navigium magnum Aegyptiacum, cujus visendi caussa quatuor amici Athenis Piraeeum petierant, redeuntibus in urbem ansam praebet declarandi, quid unusquisque eorum potissimum in votis habeat. Sic quum tres pro sua quisque animi indole alius aliam felicitatis humanae partem delectam exposuisset et laudasset, quartus Lycinus, i. e. ipse Lucianus, votorum istorum vanitatem et stultitiam arguit ac deridet, in magnam quidem lectorum tum utilitatem tum voluptatem.

ΛΥΚ. Οὐκ ἐγὼ 'λεγον a) ὅτι θᾶττον τοὺς γῦπας b) 1
ἕωλος νεκρὸς ἐν φανερῷ κείμενος, ἢ θέαμά τι τῶν παραδόξων Τιμόλαον διαλάθοι, κἂν εἰς c) Κόρινθον δέοι ἀπνευστὶ θέοντα ἀπιέναι d) διὰ τοῦτο; οὕτω φιλοθεάμων σύ γε καὶ ἄοκνος τὰ τοιαῦτα.

a) ἐγὼ 'λεγον] „Sic etiam *Fl.* cum J. *Bas. Par. Hag.*" b) γῦπας] γύπας priores. Contra recte vulgo Ver. Hist. I, 12. Icarom. c. 3. e. a. c) εἰς] „ἐς O." d) ἀπιέναι] „Sic *Fl. Bas.* 1. *Par.* etc. Παριέναι J. cum V. 2." Verba διὰ τοῦτο olim in Edd. cum sequentibus juncta primus *Gesnerus* vidit non fuisse ab antecedentibus avellenda.

NAVIGIUM SEU VOTA.

LYCINUS, TIMOLAUS, SAMIPPUS ET ADIMANTUS.

Lyc. Nonne dicebam ego, facilius posse fieri, ut vultures effugiat jacens in propatulo antiquum cadaver, quam Timolao mirabilis spectaculi aliquid *subducatur*, etsi uno spiritu Corinthum abire curriculo propter illud oporteat? adeo tu spectaculorum avidus et impiger ad talia.

p. 247. *ΤΙΜ.* Τί γὰρ ἔδει καὶ e) ποιεῖν, ὦ Λυκῖνε, σχολὴν ἄγοντα, πυθόμενον οὕτως ὑπερμεγέθη ναῦν, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐς τὸν Πειραιᾶ καταπεπλευκέναι, μίαν τῶν ἀπ᾽ Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν; οἶμαι δὲ καὶ σφὼ, σέ τε f) καὶ Σάμιππον τουτονὶ, μὴ κατ᾽ ἄλλο τι ἐξ ἄστεος ἥκειν, ἢ ὀψομένους τὸ πλοῖον g).

ΛΥΚ. Νὴ Δία, καὶ Ἀδείμαντος ὁ h) Μυῤῥινούσιος εἵπετο μεθ᾽ ἡμῶν. ἀλλ᾽ οὐκ οἶδ᾽ ὅπου i) νῦν ἐκεῖνός ἐστιν, ἀποπλανηθεὶς ἐν τῷ πλήθει τῶν θεατῶν. ἄχρι μὲν γὰρ τῆς νεὼς ἅμα ἤλθομεν, καὶ ἀνιόντες ἐς αὐτὴν, σὺ μὲν, οἶμαι, Σάμιππε, προῄεις· μετὰ σὲ δὲ ὁ k) Ἀδείμαντος ἦν· εἶτ᾽ ἐγὼ μετ᾽ ἐκεῖνον ἐχόμενος αὐτοῦ ἀμφοτέραις. καί με διὰ τῆς ἀποβάθρας ὅλης παρέπεμψε χειραγωγῶν, ὑποδεδεμένον, p. 248. ἀνυπόδητος l) αὐτὸς ὤν. τὸ ἀπὸ τούτου δὲ οὐκ ἔτι αὐτὸν εἶδον, οὔτε ἔνδον οὔτε ἐπεὶ κατεληλύθαμεν m).

e) καὶ] „omittit J.“ f) σέ τε] „σφᾶς ἔτι O.“ Sic plane *Reitzius* narrat. At videtur in Ox. σφᾶς ἔτι legi non pro duabus vocibus σέ τε, sed pro tribus σφὼ, σέ τε. g) πλοῖον] „πλεῖον male J. sola.“ At praeierat jam *Ald.* 2. h) ὁ] „Abest articulus in O.“ Quod probat *Fritzsch*, provocans ad *Struvium* Lectt. Lucc. p. 226. i) ὅπου] „ὅποι *Fl.*“ k) ὁ] „Sine articulo O. et *Fl.*“ l) ἀνυπόδητος] „Nil mutant Edd. nec O.“ m) κατεληλύθαμεν] Sic O. Gorl. et Edd. Bas. 1. et 3. et jam etiam *Fritzsch.* pro vulg. κατεληλύθειμεν.

Tim. Quid enim agendum erat, Lycine, homini otioso, qui audisset, ingentem adeo, vel immensam potius navem in Piraeeo appulsam, de illarum numero unam, quae annonam ex Aegypto in Italiam advehunt? Puto autem, vos quoque, te, *inquam*, et Samippum hunc, non alia, quam spectandae hujus navis caussa ex urbe venire.

Lyc. Sic est, per Jovem. Etiam Adimantus nos sequebatur Myrrhinusius. Verum ubi ille nunc sit, nescio, in spectatorum turba errore quodam a nobis distractus; ad navim quidem usque una venimus: cumque in illam ascenderemus, tu quidem, puto, Samippe, praecedebas; post te erat Adimantus, tum ego post illum utraque illum manu tenens, quippe ille me per totum ponticulum manu prehensum ducebat calceatum discalceatus ipse. Abhinc autem illum non vidi, neque intus, neque postquam descendimus.

ΣΑΜ. Οἶσθα n), ὦ Λυκῖνε, ὅπου ἡμᾶς ἀπέλειπεν o); 2
ὁπότε, οἶμαι, τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο μειράκιον ἐκ τῆς θαλάμης p. 248.
προῆλθε, τὸ τὴν καθαρὰν ὀθόνην ἐνδεδυκὸς p), ἀναδεδεμένον ἐς τοὐπίσω τὴν κόμην, ἐπ᾽ ἀμφότερα τοῦ μετώπου ἀπηγμένην. εἰ τοίνυν ἐγὼ Ἀδείμαντον οἶδα, οἶμαι, γλαφυρὸν οὕτω ἐκεῖνος θέαμα q) ἰδὼν, μακρὰ r) χαίρειν φράσας τῷ Αἰγυπτίῳ s) ναυπηγῷ, περιηγουμένῳ t) τὸ πλοῖον, παρέστηκε δακρύων, ὥςπερ εἴωθε· ταχύδακρυς γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐς τὰ ἐρωτικά.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ καλὸς, ὦ Σάμιππε, ὁ μειρακίσκος ἔδοξέ μοι, ὡς ἂν καὶ Ἀδείμαντον ἐκπλῆξαι, ᾧ τοσοῦτοι Ἀθήνησι καλοὶ ἕπονται, πάντες ἐλεύθεροι, στωμύλοι τὸ φθέγμα, παλαίστρας ἀποπνέοντες, οἷς καὶ παραδακρῦσαι u) οὐκ ἀγεννές· οὗτος δὲ πρὸς τῷ μελάγχρους p. 249.
εἶναι, καὶ πρόχειλός ἐστι, καὶ λεπτὸς ἄγαν τοῖν σκελοῖν, καὶ ἐφθέγγετο ἐπισεσυρμένον τι, καὶ συνεχὲς, καὶ ἐπίτροχον, Ἑλληνιστὶ μὲν, ἐς τὸ πάτριον δὲ τῷ ψόφῳ, καὶ τῷ

n) οἶσθα] „οἶσθ᾽ οὖν O.“ o) ἀπέλειπεν] ἀπέλιπεν Gorl. *Fritzsch.* p) ἐνδεδυκὸς] ἐνδεδεκὸς *Schol.* vitio scribendi. q) ἐκεῖνος θέαμα] „θέαμα ἐκεῖνος O.“ r) μακρὰ] „μακρὰν *Fl.*“ s) τῷ Αἰγυπτίῳ] „τῶν Αἰγυπτίων O.“ t) περιηγουμένῳ] „περιηγμένω male O.“ u) παραδακρῦσαι] παρ — ύσαι priores, excepta *Fritzsch.*

Sam. Nosti, Lycine, ubi nos reliquerit? puto *ego ibi*, ubi formosus ille puer de diaeta progrediebatur, ille puro linteo indutus, retro comam revinctus, utrinque a fronte abductam. Si ergo Adimantum ego novi, puto, *hominem*, eleganti adeo spectaculo viso, longum valere jusso naupego Aegyptio, qui monstrabat navim, adstitisse lacrimantem, ut solet. Facilis enim vir est, ubi amat, ad lacrimas.

Lyc. Quin non admodum pulcher mihi, Samippe, puer videbatur, ut Adimantum etiam percelleret, quem tot Athenis formosi sectantur, liberi omnes, jucundi sermonis, olentes palaestram, apud quos forte lacrimari etiam non ignavum fuerit. At iste, praeterquam quod niger, labiosus etiam est, et tenui nimis crure, et tractum quiddam *de imo gutture*, continuatumque nimis et volubile loquitur, Graece ille quidem, sed *ita, ut* patrium quiddam sibilo atque

p. 249. τῆς φωνῆς τόνῳ. ἡ κόμη δὲ, καὶ ἐς τοὐπίσω ὁ πλόκαμος συνεσπειραμένος, οὐκ ἐλευθέριόν *x*) φησιν αὐτὸν εἶναι.

3 *ΤΙΜ.* Τοῦτο μὲν εὐγενείας, ὦ Λυκῖνε, σημεῖόν ἐστιν Αἰγυπτίας *y*), ἡ κόμη. ἅπαντες γὰρ αὐτοῖς οἱ ἐλεύθεροι παῖδες *z*) ἀναπλέκονται, ἔςτε πρὸς τὸ ἐφηβικόν *a*)· ἔμπαλιν ἢ *b*) οἱ πρόγονοι ἡμῶν, οἷς ἐδόκει καλὸν εἶναι κομᾷν τοὺς γέροντας, ἀναδουμένους κρώβυλον *c*) ὑπὸ τέττιγι χρυσῷ ἀνειλημμένον.

ΣΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόλαε, ὅτι ἡμᾶς ἀναμιμνήσκεις τῶν Θουκυδίδου συγγραμμάτων, ἃ ἐν τῷ προοιμίῳ περὶ τῆς ἀρχαίας ἡμῶν τρυφῆς εἶπεν ἐν τοῖς Ἴωσιν *d*), ὁπότε οἱ τότε συναπῳκίσθησαν *e*).

4 *ΛΥΚ.* *f*) Ἀτὰρ, ὦ Σάμιππε, νῦν ἀνεμνήσθην, ὁπόθεν
p. 250. ἡμῶν ἀπελείφθη Ἀδείμαντος, ὅτε παρὰ τὸν ἱστὸν ἐπιπολὺ ἕστημεν ἀναβλέποντες, ἀριθμοῦντες τῶν βυρσῶν τὰς ἐπιβολὰς, καὶ θαυμάζοντες ἀνιόντα τὸν ναύτην διὰ τῶν

x) ἐλευθέριον] ἐλεύθερον legendum videbatur *Solano*. y) Αἰγυπτίας] „*Αἰγυπτιακῆς* O.“ *Αἰγυπτίοις* voluerunt quidam. Vid. Aduott. z) παῖδες] „non est in *Fl.*“ a) ἔςτε πρὸς τὸ ἐφηβικόν] ἔςτε τὸ προεφηβικὸν Gorl. b) ἔμπαλιν ἢ] „recepi ex J. V. 2. et marg. A. 1. *Ἐν Παλλήνῃ οἱ* cett. misere.“ Vera lectio etiam est in *Ald.* 2. c) κρώβυλον] „recte O. *Schol. Fl.* V. 2. *Κρώβυλλον* cett.“ d) ἐν τοῖς Ἴωσιν] Supplet *Belinus εἶναι*. Vid. Adnott. e) συναπῳκίσθησαν] *συναπῴκισαν* Gorl. et *Fritzsch.* f) *ΛΥΚ.*] „Sic *Solanus* dedit, cum *TIM.* ante ederetur.“ Vulgatum nomen servavit *Fritzsch.*

tenore vocis *prodat*. Coma vero, et actus ille retro tortusque in spiram cincinnus, non liberalem esse indicat.

Tim. Quin illud nobilitatis Aegyptiae signum est, coma, Lycine. Omnes quippe apud illos ingenui eas implectunt, usque dum pubertatem attigerint. Contra ea majores nostri: quibus pulchrum visum est, comam alere seniores, revinctam in cincinnum aurea cicada comprehensum.

Sam. Bene *facis*, Timolaë, quod Thucydidis nos scriptorum admones, quae in prooemio dixit de veteri luxu nostro, *ubi et* de Ionibus, quando, qui tum erant, una inde deducti sunt.

Lyc. Verum, Samippe, jam recordor, ubi relictus nobis sit Adimantus, cum ad malum staremus multum suspicientes numerantesque conjectus *telorum* in coriis, atque admirantes ascendentem per rudentes nautam,

κάλων, εἶτα ἐπὶ τῆς κεραίας ἄνω ἀσφαλῶς διαθέοντα, p. 250.
τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένον g).

ΣΑΜ. Εὖ h) λέγεις. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν ἡμᾶς ἐνταῦθα; καραδοκεῖν αὐτόν, ἢ ἐθέλεις ἐγὼ αὖθις ἐπάνειμι ἐς τὸ πλοῖον;

ΤΙΜ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προΐωμεν. εἰκὸς γὰρ ἤδη παρεληλυθέναι ἐκεῖνον ἀποσοβοῦντα ἐς τὸ ἄστυ, ἐπεὶ μηκέθ' ἡμᾶς εὑρεῖν ἐδύνατο· εἰ δὲ μή, ἀλλ' οἶδε τὴν ὁδὸν Ἀδειμάντος, καὶ δέος οὐδέν, μὴ ἀπολειφθεὶς ἡμῶν ἀποβουκοληθῇ.

ΛΥΚ. Ὁρᾶτε μὴ σκαιὸν ᾖ, φίλον ἀπολιπόντας αὐτοὺς ἀπιέναι· βαδίζωμεν δ' ὅμως, εἰ καὶ Σαμίππῳ τοῦτο p. 251.
δοκεῖ.

ΣΑΜ. Καὶ μάλα δοκεῖ, ἤν πως i) ἀνεῳγυῖαν τὴν παλαίστραν ἔτι καταλάβωμεν. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων k), ἡλίκη ναῦς, εἴκοσι καὶ ἑκατὸν πηχέων ἔλεγεν ὁ ναυπηγὸς l) τὸ μῆκος, εὖρος δὲ ὑπὲρ τὸ τέταρτον μάλιστα τούτου· καὶ

g) ἐπειλημμένον] „Recte sic *Bas. Salm.* et marg. A. 1. *Ἐπιλημμένον* male cett. *Ἀπειλημ— Fl.*“ h) *Εὖ*] edidit *Schm.* e Codd. 2956. et Gorl. probante *Belino.* Secutus et *Fritzsch.* i) πώς] *πῶς Ald.* 2. k) μεταξὺ λόγων] *μεταξὺ τῶν λόγων* vulgo. Sed articulum omiserunt Gorl. Ox. et *Fl.* l) ἔλεγεν ὁ ναυπηγὸς] *ἔλαχεν ὁ ναυπηγὸς* conj. *Hasaeus.* In eandem sententiam *Belin.* *ἔλεγεν ὁ ναύκληρος.* At vid. Adnot.

deinde per antennam in alto prehensis ceruchis transcurrentem.

Sam. Recte istuc dicis. Quid ergo hic nobis faciendum est? exspectandusne est, an vis, in navem ego redeam?

Tim. Nequaquam: sed pergamus. Credibile enim est, illum per tumultuariam festinationem praeteriisse jam nos in urbem, cum non amplius invenire non posset. Sin minus; at novit certe viam Adimantus, nec metus est, ne relictus a nobis in devium errorem incidat.

Lyc. Videte, ne sinistrum sit, nos relicto amico abire. Abeamus tamen, si idem etiam Samippo videatur.

Sam. Omnino ita videtur, si qua apertam adhuc palaestram inveniamus. Verum, ut interim aliquid loquamur, quanta haec navis! centum et viginti cubitorum longitudinem esse dicebat naupegus, latitudinem autem supra quartam hujus

p. 251. ἀπὸ τοῦ καταστρώματος ἐς τὸν πυθμένα, ᾗ βαθύτατον κατὰ τὸν ἄντλον m), ἐννέα πρὸς τοῖς εἴκοσι. τὰ δ᾽ ἄλλα ἡλίκος μὲν ὁ ἱστὸς n), ὅσην δὲ ἀνέχει τὴν κεραίαν, οἵῳ δὲ προτόνῳ κέχρηται καὶ συνέχεται o), ὡς δὲ ἡ πρύμνα μὲν ἐπανέστηκεν ἠρέμα καμπύλη, χρυσοῦν χηνίσκον p) ἐπικειμένη, καταντικρὺ δὲ ἀνάλογον ἡ πρώρα q) ὑπερβέβηκεν, ἐς τὸ πρόσω ἀπομηκυνομένη, τὴν ἐπώνυμον τῆς νεὼς θεὸν
p. 252. ἔχουσα τὴν Ἶσιν ἑκατέρωθεν. ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαὶ, καὶ τοῦ ἱστίου τὸ παράσειον r) πυραυγὲς, καὶ πρὸ s) τούτων αἱ ἄγκυραι, καὶ στροφεῖα, καὶ περιαγωγεῖς, καὶ αἱ μετὰ t) τὴν πρύμναν οἰκήσεις, θαυμάσια πάντα
6 μοι ἔδοξε. Καὶ τὸ τῶν ναυτῶν πλῆθος στρατοπέδῳ ἄν τις εἰκάσειεν. ἐλέγετο δὲ καὶ τοσοῦτον ἄγειν σῖτον, ὡς ἱκανὸν εἶναι πᾶσι τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐνιαύσιον πρὸς τρο-

m) τὸν ἄντλον] „recte *Fl. Par.* aliaeque. Τὸ ἄντλον J.“ Sic etiam *Ald.* 2. n) ἱστὸς] Sic *Bas.* 1. 3. *Reitz.* et recentt. Sed ἰστὸς *Ald.* 1. 2. *Hag.* o) κέχρηται καὶ συνέχεται] Priores duas voces, quas Edd. vett. vulgo tenent, cum *Solano*, duce O. et *Fl.* delerunt *Reitz.* et recentt. p) χηνίσκον] „Sic O. χοινίσκον Edd. hac priores.“ q) ἡ πρώρα] „omissa in O.“ r) παράσειον] „Sic *Fl.* et *Schol.* Παράσιον Edd. O. et Exc. Πράσιον *Bas.* 2. (et 3.) Ἴσως παράσημον adscript. *Bas.* 1. Καρχήσιον L.“ *Παράσιον* etiam Gorl. Sed *Elsner.* Schediasm. Crit. p. 93. mavult παράσειρον, provocans ad *Athen.* V, 9. p. 206. s) καὶ πρὸ] „Abest καὶ ab O.“ t) μετὰ] κατὰ conj. *Seager.* recte, opinor.

partem; ac de constrato navis in fundum, ubi profundissima est, ad sentinam, undetriginta. Caeterum quantus est malus! quantam vero sustinet antennam, quanto opus habet (utitur) et continetur protono! Ut vero puppis adsurgit sensim incurva, cui cheniscus impositus est aureus; ab altera parte justa proportione prora extollitur in adversum porrecta, habens ab utraque parte cognominem navis Deam Isidem. Ornatus enim reliquus, picturae, et supparum veli colore flammeo, et ante istaec ancorae, et versoria, et circumactoria, et illae ad puppim habitationes, admirabilia mihi videbantur omnia. Et nautarum multitudinem exercitui aliquis comparaverit. Dicebatur vero tantam etiam frumenti vim vehere, quae omnibus Atticae incolis ad annua alimenta sufficeret.

φὴν. κἀκεῖνα πάντα μικρός τις ἀνθρωπίσκος γέρων ἤδη p. 252.
ἔσωζεν u), ὑπὸ λεπτῇ κάμακι τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων. ἐδείχθη γάρ μοι ἀναφαλαντίας τις x), οὖλος, Ἥρων y), οἶμαι, τοὔνομα.

ΤΙΜ. Θαυμάσιος τὴν τέχνην, ὡς ἔφασκον οἱ ἐμπλέοντες, καὶ τὰ θαλάττια σοφὸς ὑπὲρ τὸν Πρωτέα. Ἠκού- 7
σατε δὲ, ὅπως δεῦρο κατήγαγε z) τὸ πλοῖον, οἷα ἔπαθον p. 253.
πλέοντες, ἢ ὡς ὁ ἀστὴρ αὐτοὺς ἔσωσεν a);

ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ Τιμόλαε, ἀλλὰ νῦν ἡδέως ἂν b) ἀκούσαιμεν.

ΤΙΜ. Ὁ ναύκληρος αὐτὸς διηγεῖτό μοι, χρηστὸς ἀνὴρ, καὶ προσομιλῆσαι δεξιός. ἔφη δὲ ἀπὸ τῆς Φάρου ἀπάραντας οὐ πάνυ βιαίῳ πνεύματι, ἑβδομαίους ἰδεῖν τὸν Ἀκάμαντα· εἶτα ζεφύρου ἀντιπνεύσαντος, ἀπενεχθῆναι πλαγίους ἄχρι Σιδῶνος· ἐκεῖθεν δὲ χειμῶνι μεγάλῳ περιπεσόντας c), δεκάτῃ ἐπὶ Χελιδονέας διὰ τοῦ Αὐλῶνος d)

u) ἔσωζεν] ἔζωσεν *Bas.* 1. x) τις] vulgo aberat: restituerunt *Bipp.*, *Schm.* et *Fritzsch.* e 2956. et Gorl. y) Ἥρων] „In O. ἥρων.“ z) κατήγαγε] „κατήγαγον *Fl.* et marg. A. 1.“ Sic et Gorl. a) ἔσωσεν] „ἔπλασεν O. Ἔσωζεν *Bas.* 1. et 2.“ Erratum hoc: nam *Bas.* 1. aeque ac 3. habet ἔσωσεν. b) ἡδέως ἂν] ἡδέως δ᾽ ἂν vulgo. Sed δ᾽ omittunt O. Gorl. et *Bas.* 3. Unciuis inclusit *Schm.* c) περιπεσόντας] omiserant vulgo: restitutum a *Schm.* e 2956. probante *Belino.* d) διὰ τοῦ Αὐλῶνος] deficiunt in Gorl.

Atque haec omnia parvus aliquis homuncio, jam senex, servabat, parva pertica tantae molis gubernacula torquens. Ostensus enim mihi est recalvaster aliquis, *caetera* crispus, Heron nomine, arbitror.

Tim. Admirabilis artis nomine, ut vectores dicebant, et doctus *circa* maritima supra Proteum. Audistis autem, quomodo huc deduxerit navem, quae illis inter navigandum acciderint, et quomodo stella ipsos servarit?

Lyc. Non, Timolaë, sed jam libenter ex te audiverimus.

Tim. Nauclerus ipse mihi narrabat, vir bonus, et consuetudini aptus. Dicebat autem, cum solvissent e Pharo vento non valde vehementi, septimo die vidisse Acamantem: tum reflante zephyro obliquos Sidonem usque esse delatos. Inde autem magnam tempestatem nactos die decimo per Aulonem venisse ad Chelidoneas. Hic vero parum abfuisse, quin submersi

p. 253. ἐλθεῖν· ἔνθα δὴ παρὰ e) μικρὸν ὑποβρυχίους δῦναι ἅπαν-
8 τας. Οἶδα δέ ποτε παραπλεύσας καὶ αὐτὸς Χελιδονέας,
ἡλίκον ἐν τῷ τόπῳ ἀνίσταται τὸ κῦμα, καὶ μάλιστα περὶ
τὸν Λίβα, ὁπόταν ἐπιλάβῃ καὶ τοῦ Νότου f). κατ᾽ g)
p. 254. ἐκεῖνο γὰρ δὴ συμβαίνει μερίζεσθαι τὸ Παμφύλιον ἀπὸ
τῆς Λυκιακῆς θαλάσσης· καὶ ὁ κλύδων ἅτε ἀπὸ πολλῶν
ῥευμάτων περὶ τῷ ἀκρωτηρίῳ σχιζόμενος, (ἀπόξυροι h) δέ
εἰσι πέτραι, καὶ ὀξεῖαι, παραθηγόμεναι τῷ κλύσματι,) καὶ
φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματωγὴν i), καὶ τὸν ἦχον μέγαν·
9 καὶ τὸ κῦμα πολλάκις αὐτῷ ἰσομέγεθες τῷ σκοπέλῳ. Τοιαῦ-
τα καὶ σφᾶς καταλαβεῖν ἔφασκεν ὁ ναύκληρος, ἔτι καὶ
νυκτὸς οὔσης, καὶ ζόφου ἀκριβοῦς· ἀλλὰ πρὸς τὴν οἰμω-
γὴν αὐτῶν ἐπικλασθέντας τοὺς θεοὺς, πῦρ τε ἀναδεῖξαι
ἀπὸ τῆς Λυκίας, ὡς γνωρίσαι τὸν τόπον ἐκεῖνον, καί τινα
λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκούρων τὸν ἕτερον, ἐπικαθίσαι τῷ
καρχησίῳ, καὶ κατευθῦναι τὴν ναῦν ἐπὶ τὰ λαιὰ ἐς τὸ
πέλαγος k), ἤδη τῷ κρημνῷ προσφερομένην. τοὐντεῦθεν δὲ

e) παρὰ] „recepi ex O. *Fl.* J. et V. 2. Περὶ cett. male, quod *Guyetus* etiam correxit.“ f) τοῦ Νότου] τὸν Νότον corrig. *Belin.* temere. g) κατ᾽] „Et hoc receptum ex *Fl.* et L. pro μετ᾽, quod est in Edd. cett. Restituta lectio etiam est in marg. A. 1.“ h) ἀπόξυροι] „ἀπόξηροι O. et *Fl.* solemni scribarum errore.“ i) κυματωγὴν] „Al. κυμαγωγὴν *Coll.* At nostrae Edd. in vulgato conspirant.“ k) ἐς τὸ πέλαγος] „omissa in O.“

omnes perirent. Novi autem, cum ipse aliquando Chelidoneas circumnavigaverim, quantus ibi locorum fluctus surgat, et maxime spirante Africo, cum notum etiam assumsit. Illic enim accidit, ut a Lycio mari dividatur Pamphylium: fluctusque, utpote ab undis pluribus circa ipsum scissus promontorium, (sunt autem petrae abruptae et ab alludentibus aquis acutae,) terribili cum sonitu frangitur: atque ipsi saepe scopulo magnitudine aequalis est. Ab his se etiam deprehensos nauclerus dicebat, cum nox adhuc esset et merae tenebrae. Sed ad ipsorum ploratum fractos *misericordia* Deos, cum ignem ostendisse de Lycia, ut oram illam agnoscerent, lucidamque stellam quandam, Dioscurorum alterum, insedisse carchesio, ac direxisse navim sinistrorsum in mare, cum jamjam fer-

ἅπαξ τῆς ὀρθῆς ἐκπεσόντας, διὰ τοῦ Αἰγαίου πλεύσαντας, ἑβδομηκοστῇ ἀπ' Αἰγύπτου ἡμέρᾳ πρὸς ἀντίους τοὺς ἐτησίας l) πλαγιάζοντας m), ἐς Πειραιᾶ χθὲς καθορμίσασθαι, τοσοῦτον ἀποσυρέντας ἐς τὸ κάτω, οὓς ἔδει τὴν Κρήτην δεξιὰν λαβόντας, ὑπὲρ τὸν Μαλέαν n) πλεύσαντας, ἤδη εἶναι ἐν Ἰταλίᾳ. p. 254.

ΛΥΚ. Νὴ Δία, θαυμάσιόν τινα o) φὴς κυβερνήτην τὸν Ἥρωνα, ἢ τοῦ Νηρέως ἡλικιώτην, ὃς τοσοῦτον ἀπεσφάλη τῆς ὁδοῦ. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐκ Ἀδείμαντος ἐκεῖνός ἐστι; p. 255.

ΤΙΜ. Πάνυ μὲν οὖν Ἀδείμαντος αὐτός. ἐμβοήσωμεν p) οὖν. Ἀδείμαντε, σέ φημι τὸν Μυῤῥινούσιον q), τὸν Στρομβίχου r).

ΛΥΚ. Δυεῖν s) θάτερον, ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωται· Ἀδείμαντος γάρ, οὐκ ἄλλος τίς ἐστι, πάνυ

l) Ἐτησίας] „Sic J. *Par. Hag. Salm.* Ἐτησίους O. et *Fl.*" m) πλαγιάζοντας] πλησιάζοντας 2956. n) Μαλέαν] „Sic O. *Fl. Par.* et marg. A. 1. Μαλέα J. *Ald. Hag. Fr. Bas.* 1. (et 3.) *Salm.* In articulo autem masc. *Fl.* consentit." o) τινα] „τι O." p) ἐμβοήσωμεν] „recepi ex O. Ἐκβ—— Edd." q) Μυῤῥινούσιον] „Μυρνούσιον O." r) Στρομβίχου] Vulgo Στροβίχου. Sed Στρομμίχου O. Receptam formam suppeditaverant 2956. et Gorl. probante *Bastio* Ep. Crit. p. 57. Recepit et *Fritzsch.* Quae jam sequuntur Lycini verba, usque ad ἄλλος τίς ἐστι in Gorl. non male Timolai sermoni adjiciuntur. s) δυεῖν] Sic *Schm.* e *Fl.* 2956. et Gorl. pro vulg. δυοῖν, quod tamen et ipsum in nostro scriptore non insolens. Cf. Toxar. c. 11. Prometh. c. 5. e. a.

retur ad scopulum. Inde, cum recta via semel excidissent, transnavigato Aegaeo, septuagesimo ab Aegypto die, obliquo ad tenentes sibi adversum etesias cursu, in Piraeeum heri appulisse, tantum ad inferiora detractos, quos oportuerit dextram legentes Cretam, Malea superato, jam esse in Italia.

Lyc. Admirabilem, ita me Jupiter, mihi gubernatorem narras Heronem, aut aequalem Nerei, qui tantum de via aberraverit. Sed quid istuc? Nonne iste Adimantus est?

Tim. Omnino ipse est Adimantus, inclamemus igitur. Adimante, te volo, Myrrhinusium, Strombichi filium.

Lyc. Alterutrum horum, aut iratus nobis est, aut aurium usum amisit. Adimantus enim est, non alius.

p. 255. ἤδη σαφῶς ὁρῶ, καὶ θοιμάτιον αὐτοῦ, καὶ τὸ βάδισμα ἐκείνου t), καὶ ἐν χρῷ ἡ u) κουρά. ἐπιτείνωμεν δὲ ὅμως
11 τὸν περίπατον, ὡς καταλάβωμεν αὐτόν. Ἢν μὴ τοῦ ἱματίου λαβόμενοί σε ἐπιστρέψωμεν, ὦ Ἀδείμαντε, οὐχ ὑπακούσεις ἡμῖν ἐμβοῶσιν x); ἀλλὰ καὶ φροντίζοντι ἔοικας ἐπὶ συννοίας τινὸς, οὐ μικρὸν οὐδ' εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα, ὡς δοκεῖς, ἀνακυκλῶν.

ΑΔΕΙΜ. Οὐδὲν, ὦ Λυκῖνε, χαλεπὸν, ἀλλά με καινή *) τις ἔννοια μεταξὺ βαδίζοντα ὑπελθοῦσα y), παρακοῦσαι ὑμῶν ἐποίησεν, ἀτενὲς πρὸς αὐτὴν ἅπαντι τῷ z) λογισμῷ ἀποβλέποντα.

ΛΥΚ. Τίς αὕτη; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν, εἰ μή τίς ἐστι τῶν πάνυ ἀποῤῥήτων. καίτοι ἐτελέσθημεν, ὡς οἶσθα, καὶ στέγειν a) μεμαθήκαμεν.

ΑΔΕΙΜ. Ἀλλ' αἰσχύνομαι ἔγωγε εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς·
p. 256. οὕτω γὰρ μειρακιῶδες ὑμῖν δόξει b) τὸ φρόντισμα.

ΛΥΚ. Μῶν ἐρωτικόν c) τί ἐστιν; οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦ-

t) ἐκείνου] ut glossema ejiciendum putarunt *Guyet.* et *Reitz.* nullo jure. u) ἡ] „omittit *Hag.* 2." x) ἐμβοῶσιν] „βοῶσιν sola J." *) καινή] κενὴ *Fritzsch.* licentius. y) ὑπελθοῦσα] ἐπελθοῦσα *Bas.* 3. z) τῷ] „omittit O." a) στέγειν] „σέγ ἂν male O. pro σιγᾶν. In vulgato consentiunt Edd." De duobus Codd. narrat *Belin.* qui item σεγᾶν exhibeant. b) δόξει] „δόξῃ O." c) Μῶν ἐρωτικόν] „Τῶν ἐρωτικῶν O."

Satis jam clare video: et vestimentum ipsius est, et incessus, et brevis ad ipsam cutem tonsura. Acceleremus tamen gradum, ut ipsum assequamur. Nisi veste te prehensum advertamus, Adimante, non exaudies nos inclamantes; sed videris etiam profundae cogitationi immersus, non parvum neque contemtibile negotium animo agitare ac revolvere.

Adim. Nihil, Lycine, sinistrum: sed nova me inter eundum cogitatio subiens, ut inauditam praetermitterem vestram vocem effecit, qui defixum totum in illa animum haberem.

Lyc. Quaenam est illa? Ne enim cuncteris dicere, nisi est de valde secretis. Quamquam initiati, ut nosti, sumus, ac celare *commissa* didicimus.

Adim. Sed pudet me nimirum apud vos dicere: adeo puerilis vobis videbitur cogitatio.

Lyc. Numquid amatorium

το ἀμυήτοις ἡμῖν ἐξαγορεύσεις, ἀλλ᾽ ὑπὸ λαμπρᾷ τῇ δᾳδὶ p. 256.
καὶ αὐτοῖς τετελεσμένοις.

ΑΔΕΙΜ. Οὐδὲν, ὦ θαυμάσιε, τοιοῦτον, ἀλλά τινα 12
πλοῦτον ἐμαυτῷ ἀνεπλαττόμην, ἣν κενὴν μακαρίαν οἱ πολλοὶ *d*) καλοῦσι· καί μοι ἐν ἀκμῇ τῆς περιουσίας καὶ τρυφῆς ἐπέστητε.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν τὸ προχειρότατον τοῦτο, κοινὸς Ἑρμᾶς *e*), φασι· καὶ ἐς μέσον κατατίθει φέρων τὸν πλοῦτον· ἄξιον γὰρ ἀπολαῦσαι τὸ μέρος φίλους ὄντας, τῆς Ἀδειμάντου τρυφῆς.

ΑΔΕΙΜ. Ἀπελείφθην μὲν ὑμῶν εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ ἐς τὴν ναῦν ἐπιβάσει, ἐπεί σε, ὦ Λυκῖνε, κατέστησα ἐς τὸ ἀσφαλές. περιμετροῦντος γάρ μου τῆς ἀγκύρας τὸ πάχος *f*), οὐκ οἶδ᾽ ὅπου ὑμεῖς ἀπέστητε. Ἰδὼν δ᾽ ὅμως τὰ 13
πάντα, ἠρόμην τινὰ τῶν ναυτῶν, ὁπόσην ἀποφέρει *g*) ἡ ναῦς τῷ δεσπότῃ ὡς ἐπιτοπολὺ *h*) κατ᾽ ἔτος ἕκαστον τὴν μισθοφορίαν. ὁ δέ μοι, Δώδεκα, ἔφη, Ἀττικὰ τάλαντα, εἰ

d) οἱ πολλοὶ] „οἱ παλαιοὶ marg. A. 1. W. Idque placet.“ Sic etiam Gorl. forsan e scholio, quod vide, et *Fritzsch.* e) Ἑρμᾶς] „Nil variant Edd.“ f) πάχος] Sic *Fl.* O. Gorl. 2956. *Belin.* pro vulg. μέγεθος. g) ἀποφέρει] „deest in O.“ h) ἐπιτοπολὺ] Sic vulgo. Sed ἐπὶ τὸ πολὺ *Bas.* 1. et 3.

quid est? neque enim hoc etiam profanis nobis enarraveris, sed *hominibus* ad claram facem ipsis quoque initiatis.

Adim. Nihil tale, o noster. Sed divitias mihi quasdam ipse fingebam animo, quam fictitiam Beatam *insulam* omnes vocant; vosque in ipso mihi divitiarum et voluptatis fastigio supervenistis.

Lyc. Itaque illud *hic valeat* expeditissimum, communis esto Mercurius! ajunt: atque in medium allatas depone divitias: aequum enim est, in partem venire nos, qui amici sumus, voluptatum Adimanti.

Adim. A vobis quidem relictus sum in primo statim in navim ingressu, cum te, Lycine, in tuto collocassem. Dimetiente enim me ancorae crassitudinem, vos nescio quo discesseratis. Tamen visis omnibus, quaerebam ex nautarum aliquo, *Quantum plerumque mercedis domino singulis annis ea navis referat?* At ille, *Duodecim*, inquit, *talenta*

p. 256. πρὸς τοὐλάχιστόν τις λογίζοιτο. τοὐντεῦθεν οὖν ἐπανιὼν, ἐλογιζόμην, εἴ τις θεῶν τὴν ναῦν ἄφνω ἐμὴν ποιήσειεν εἶναι, οἷον ἂν i), ὡς εὐδαίμονα βίον ἐβίωσα, εὖ ποιῶν τοὺς φίλους, καὶ ἐπιπλέων ἐνίοτε μὲν αὐτὸς, ἐνίοτε δὲ οἰκέτας p. 257. ἐκπέμπων· εἶτα ἐκ τῶν δώδεκα ἐκείνων ταλάντων οἰκίαν τε ἤδη ᾠκοδομησάμην ἐν ἐπικαίρῳ μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ποικίλην, τὴν παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ἐκείνην τὴν πατρῴαν ἀφεὶς k), καὶ οἰκέτας ὠνούμην καὶ ἐσθῆτας, καὶ ζεύγη, καὶ ἵππους. νυνὶ δὲ ἤδη l) καὶ ἔπλεον, ὑφ᾽ ἁπάντων εὐδαιμονιζόμενος τῶν ἐπιβατῶν, φοβερὸς τοῖς ναύταις, καὶ μονονουχὶ βασιλεὺς νομιζόμενος. ἔτι δέ μοι τὰ κατὰ τὴν ναῦν εὐθετίζοντι, καὶ ἐς λιμένα πόῤῥωθεν ἀποβλέποντι, ἐπιστὰς, ὦ Λυκῖνε, κατέδυσας τὸν πλοῦτον, καὶ ἀνέτρεψας εὖ φερόμενον τὸ σκάφος οὐρίῳ m) τῆς εὐχῆς τῷ n) πνεύματι.

14 ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ γενναῖε, λαβόμενός μου, ἄπαγε πρὸς τὸν στρατηγὸν, ὥς τινα πειρατὴν o), ἢ καταποντιστὴν, ὃς τηλικοῦτον ναυάγιον εἴργασμαι, καὶ ταῦτα, ἐν γῇ κατὰ τὴν

i) οἷον ἂν] καὶ addi vult *Jacobs*. Sed asyndeton videtur aptius esse. k) ἀφεὶς] „ἀφ᾽ ἧς *Fl.*“ l) ἤδη] omittit O.“ m) οὐρίῳ] „recepi ex O. *Οὐρείῳ* Edd.“ n) τῷ] „omittit O.“ o) πειρατὴν] „πειραστὴν O. male.“

Attica, si quis, quod minimum est, computet. Hinc ergo rediens ita cogitabam, *Si quis Deorum hanc navem subito, ut mea sit, faciat; quam ego, quam felicem vitam agam! bene faciens amicis, interdum ipse navigans, emittens nonnunquam servos.* Deinde de duodecim illis talentis domum jam aedificabam loco opportuno, paullo supra Poecilen, relicta illa ad Ilissum paterna: et servos emebam, et vestes, currusque, et equos. Jamque et navigabam, felixque praedicabar a vectoribus omnibus, metuendus nautis, ac tantum non rex *ab illis* habitus. Verum adhuc componenti mihi rem navalem, et in portum prospectanti e longinquo, *tuo*, Lycine, adventu demersisti divitias, evertisti, dum bene et secundo votorum flatu fertur, navigium.

Lyc. Igitur, vir fortis, prehensum me ad Imperatorem abducito, ut piratam aliquem, aut perniciem navium, qui tanti tibi naufragii caussa fuerim, idque in terra, ipsaque inter Pi-

ἐκ Πειραιῶς ἐς τὸ ἄστυ. ἀλλ᾽ ὅρα ὅπως παραμυθήσομαί p. 257. σου τὸ πταῖσμα. πέντε γὰρ, εἰ βούλει, καλλίω καὶ μείζω τοῦ Αἰγυπτίου πλοῖα p) ἤδη ἔχε, καὶ τὸ μέγιστον, οὐδὲ καταδῦναι δυνάμενα. καὶ τάχα σοι πεντάκις ἐξ Αἰγύπτου κατ᾽ ἔτος ἕκαστον σιταγωγείτω q) σιταγωγίαν, εἰ καὶ r); ὦ ναυκλήρων ἄριστε, δῆλος εἶ ἀφόρητος ἡμῖν τότε γενησόμενος. ὃς s) γὰρ ἔτι ἑνὸς πλοίου τουτουῒ δεσπότης ὢν, παρήκουες βοώντων, εἰ πέντε κτήσαιο πρὸς τούτῳ τριάρμενα πάντα, καὶ ἀνώλεθρα, οὐδὲ ὄψει δηλαδὴ τοὺς φίλους. p. 258. σὺ μὲν οὖν εὐπλόει, ὦ βέλτιστε· ἡμεῖς δὲ ἐν Πειραιεῖ καθεδούμεθα· καὶ τοὺς ἐξ Αἰγύπτου ἢ Ἰταλίας καταπλέοντας ἀνακρίνοντες, εἴ που τὸ μέγα Ἀδειμάντου πλοῖον, τὴν Ἶσιν, τις εἶδεν t).

ΑΔΕΙΜ. Ὁρᾷς; διὰ τοῦτο ὤκνουν εἰπεῖν ἃ ἐνενόουν, εἰδὼς ὅτι ἐν γέλωτι καὶ σκώμματι ποιήσεσθέ μου τὴν εὐχήν. ὥςτε ἐπιστὰς μικρὸν, ἔςτ᾽ ἂν ὑμεῖς προχωρήσητε,

p) πλοῖα] „Sic *Fl. Hag. Par.* etc. *Πλοῖον* J.“ Et sic *Fritzsch.* provocans ad Quaestst. suas p. 178. q) σιταγωγείτω] „Sic O. *Fl. Fr. Par.* aliaeque. *Σιταγωγείτωσαν* J. et marg. A. 1.“ Adde Gorl. et *Fritzsch.* r) εἰ καὶ] „Sic *Solanus.* Non habent *εἰ* Edd. nec O.“ Utraque vox deest in Gorl. s) ὃς] Sic *Schm.* et *Fritzsch.* e conj. *Guyet.* et Cod. 2956. probante *Jacobo* ad Tox. p. 131. t) εἶδεν] Sic *Schm.* et *Fritzsch.* e 2956. pro vulg. *οἶδεν.*

raeea atque urbem via. Sed vide, quomodo casum tuum solaturus sim. Habe enim tibi, ecce, quinque, si volueris, pulchriora majoraque Aegyptio illo, navigia, et, quod maximum est, quae mergi non possint: ac celeriter tibi, quinquies singulis annis, frumenta unumquodque advehat: te vero, nauclerorum praestantissime, intolerabilem nobis tum futurum apparet. Qui enim modo unius hujusce navigii dominus cum esses, inclamantes non audieris, si quinque possideas, praeter hanc, trium omnes velorum, quae perire non possint, nec respicies nimirum amicos. Itaque feliciter, amice, naviga. Nos in Piraeeo sedebimus, rogantes, qui ex Aegypto aut Italia appellent, Num forte magnum Adimanti navigium, Isidem, aliquis viderit.

Adim. Vides? Propterea dicere, quae cogitabam, cunctabar, qui scirem, risui vos et ludibrio votum meum habituros. Itaque resistam paullulum, dum vos proces-

p. 258. ἀποπλευσοῦμαι u) πάλιν ἐπὶ τῆς νεώς. πολὺ γὰρ ἄμεινον
τοῖς ναύταις προςλαλεῖν x), ἢ ὑφ᾽ ὑμῶν y) καταγελᾶσθαι.

ΛΥΚ. Μηδαμῶς, ἐπεὶ συνεμβησόμεθά z) σοι καὶ αὐτοὶ ὑποστάντες a).

ΑΔΕΙΜ. Ἀλλὰ ὑφαιρήσω τὴν ἀποβάθραν b), προειςελθών.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἡμεῖς γε προςνηξόμεθα c) ὑμῖν. μὴ γὰρ
οἴου σοὶ μὲν εἶναι ῥᾴδιον τηλικαῦτα πλοῖα κτᾶσθαι, μήτε
πριαμένῳ μήτε ναυπηγησαμένῳ· ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν
παρὰ τῶν θεῶν ἐπὶ πολλοὺς σταδίους ἀκμῆτες δύνασθαι
νεῖν. καίτοι πρῶτον d) καὶ ἐς Αἴγιναν ἐπὶ τὴν τῆς Ἐνοδίας
τελετὴν e), οἶσθα ἐν ἡλίκῳ σκαφιδίῳ πάντες ἅμα οἱ φίλοι
τεττάρων ἕκαστος ὀβολῶν διεπλεύσαμεν, καὶ οὐδὲν ἐδυς-
χέραινες ἡμᾶς συμπλέοντας· νῦν δὲ ἀγανακτεῖς, εἰ συνεμ-
p. 259. βησόμεθά σοι, καὶ τὴν ἀποβάθραν προειςελθὼν ἀφαιρεῖς.
ὑπερμαζᾷς γε f), ὦ Ἀδείμαντε, καὶ ἐς τὸν κόλπον οὐ

u) ἀποπλευσοῦμαι] „Nil variant Edd. nec O.“ x) προςλαλεῖν] „Male *Bas.* 2. (et 3.) προςμαλεῖν.“ y) ὑμῶν] „ἡμῶν male *Bas.* 1. 2.“ et 3. z) συνεμβησόμεθα] „συμβησ. male *Fl.*“ a) ὑποστάντες] ἐπιστάντες conj. *Guyet.* b) ἀποβάθραν] „ὑποβάθραν male O.“ c) προςνηξόμεθα] προςνηξόμεθ᾽ *Bas.* 1. et 3. d) πρῶτον] „Sic Edd. Lege πρὸ τοῦ.“ Melius, opinor, πρώην. Et sic censuerat etiam *Jacobs.* et confert *Fritzsch.* Bis Accus. c. 25. e) τελετὴν] „ἑορτὴν O.“ f) γε] „γὰρ *Thom. Mag.*“ Et sic *Schol.*

seritis, ac navim deinde rursus solvam. Praestat enim cum nautis agere, quam a vobis derideri.

Lyc. Nequaquam, resistemus et ipsi, ut conscendere tecum possimus.

Adim. At ego praegressus tollam ponticulum.

Lyc. Nos itaque ad vos adnatabimus. Noli enim putare, facile tibi esse tot ac tantas possidere naves, quas nec emeris, neque aedificaveris: nos vero votis non impetraturos a Diis, ut multa stadia nihil fatigati natare possimus? Quamquam nuper etiam Aeginam ad Hecates caerimonias, nosti, quam parva in scaphula omnes simul amici quaternis quisque obolis trajecerimus, nec molestum tibi tum erat nobiscum navigare: nunc autem fers graviter, si tecum inscendamus, et praegressus auferre vis ponticulum: nimis certe intumescis, Adimante, et in sinum

πτύεις, οὐδὲ οἶσθα, ὅςτις ὢν ναυκληρεῖς. οὕτως ἐπῆρέ σε p. 259.
καὶ g) ἡ οἰκία, ἐν καλῷ τῆς πόλεως οἰκοδομηθεῖσα, καὶ τῶν ἀκολούθων h) τὸ πλῆθος. ἀλλ', ὦ 'γαθὲ, πρὸς τῆς Ἴσιδος, κἂν τὰ Νειλῶα ταῦτα ταρίχη τὰ λεπτὰ μέμνησο ἡμῖν ἄγειν ἀπ' Αἰγύπτου, ἢ μύρον i) ἀπὸ τοῦ Κανώπου, ἢ Ἶβιν ἐκ Μέμφιδος· εἰ δὲ καὶ k) ἡ ναῦς ἐδύνατο, καὶ τῶν πυραμίδων μίαν.

TIM. Ἅλις παιδιᾶς, ὦ Λυκῖνε· ὁρᾷς, ὡς ἐρυθριᾷν 16
Ἀδείμαντον ἐποίησας, πολλῷ τῷ γέλωτι ἐπικλύσας τὸ πλοῖον, ὡς ὑπέραντλον εἶναι, καὶ μηκέτι ἀντέχειν πρὸς τὸ ἐπιῤῥέον; καὶ ἐπείπερ ἔτι πολὺ ἡμῖν τὸ λοιπόν ἐςτι πρὸς τὸ ἄστυ, διελόμενοι τετραχῇ τὴν ὁδὸν κατὰ τοὺς ἐπιβάλλοντας ἕκαστος σταδίους, αἰτῶμεν l), ἅπερ ἂν δοκῇ, παρὰ τῶν θεῶν· οὕτω γὰρ ἂν ἡμᾶς ὅ τε κάματος λάθοι, καὶ ἅμα εὐφρανούμεθα, ὥςπερ ἡδίστῳ ὀνείρατι ἑκουσίῳ περιπεσόντες, ἐφ' ὅσον βουλόμεθα, εὖ ποιήσοντι ἡμᾶς. παρ' αὐτῷ γὰρ ἑκάστῳ τὸ μέτρον τῆς εὐχῆς, καὶ οἱ θεοὶ πάντα

g) καὶ] „abest ab O.“ Omisit et *Fritzsch.* h) ἀκολούθων] „ἀκολουθούντων *Fl.*“ i) μύρον] μῦρον in prioribus. k) καὶ] „omisit O.“ Pro δὲ Gorl. habet γε. Unde auctor fortasse scripsit: καὶ εἴ γε ἡ ναῦς etc. Cum Ox. fecit *Fritzsch.* l) αἰτῶμεν] „αἰτοῦμεν *Sol.*“ Sic *Schmied.* in Varr. Lectt. refert; sed nescio equidem, unde *Schmiederus* hanc notam hauserit.

tuum non despuis, neque, quis homo sis, tantus jam nauclerus cogitas. Ita te elatum fecit etiam domus pulcherrimo urbis loco aedificata, et multitudo pedissequorum. Sed per Isidem; amice, certe Nilotica illa salsamenta, illa tenuia afferre nobis ex Aegypto memento, aut unguentum de Canopo, aut ex Memphide Ibin; si vero navis possit, unam etiam pyramidum.

Tim. Satis joci, Lycine. Videsne, ut ruborem Adimanto injeceris, et multo risu ita perfuderis navigium, ut exhauriri jam non possit, nec undarum vim sustinere? Et quando adhuc multum nobis viae ad urbem superest, divisa in quatuor partes via, per stadia quisque sibi assignata, quod cuique visum fuerit, a Dîs optemus. Sic enim et laborem fefellerimus, et oblectaverimus animum, tanquam in suavissimum voluntate nostra somnium delapsi, quod, quamdiu voluerimus, voluptatem nobis afferat. Penes unumquemque enim votorum erit mensu-

p.259. ὑποκείσθωσαν m) παρέξοντες, εἰ καὶ τῇ φύσει ἀπίθανα
p.260. ἔσται n). τὸ δὲ μέγιστον, ἐπίδειξις ἔσται τὸ πρᾶγμα, ὅςτις ἂν o) ἄριστα χρήσαιτο p) τῷ πλούτῳ, καὶ τῇ εὐχῇ. δηλώσει γὰρ, οἷος ἂν καὶ πλουτήσας ἐγένετο q).

17 *ΣΑΜ.* Καλῶς, ὦ Τιμόλαε, καὶ πείθομαί σοι, καὶ ὅταν ὁ καιρὸς καλῇ r), εὔξομαι s), ἅπερ ἂν δοκῇ. εἰ μὲν γὰρ Ἀδείμαντος βούλεται, οὐδὲ ἐρωτᾶν οἶμαι, ὅς γε δὴ t) ἐν τῇ νηῒ τὸν ἕτερον πόδα ἔχει· χρὴ δὲ καὶ Λυκίνῳ δοκεῖν.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ πλουτῶμεν u), εἰ τοῦτο ἄμεινον, μὴ καὶ βασκαίνειν ἐπὶ x) ταῖς κοιναῖς εὐτυχίαις δοκῶ.

ΑΔΕΙΜ. Τίς γοῦν πρῶτος ἄρξεται;

ΛΥΚ. Σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, εἶτα μετὰ σὲ οὑτοσὶ Σάμιππος, εἶτα Τιμόλαος, ἐγὼ δὲ ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον τὸ πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπιλήψομαι τῇ εὐχῇ, καὶ τοῦτο ὡς οἷόν τε παραδραμών.

m) ὑποκείσθωσαν] „ἀγωνίσθωσαν O.“ n) ἔσται] „ἔστω marg. A. 1. W.“ o) ἂν] „deest in O.“ p) χρήσαιτο] „χρήσεται O. et *Fl.* et marg. A. 1.“ q) ἐγένετο] „ἐγένητο O.“ r) καλῇ] „καλεῖ *Fl.* et marg A. 1. ſorsan ex eadem.“ s) εὔξομαι] Post hoc verbum *Belinus* aposiopeseos cujusdam signum ponendum esse censuit, nimis dramatice. t) δὴ] „Leg. ἤδη.“ Melius, opinor, ſoret: ὅς γ᾽ ἔτι. Quamquam salva esse videntur, quae vulgo leguntur. u) πλουτῶμεν] πλουτοῖμεν Gorl. x) ἐπὶ] „Sic O. et Edd. plurimae. Ἐν J.“

ra, ponemusque praebituros omnia Deos, licet natura sua ab omni veri similitudine abhorreant. Quod vero maximum est, documento ipsum hoc fuerit, ecquis optime usurus sit divitiis, atque voto: ostendet enim, qualis homo esset, si dives esset.

Sam. Praeclare *istuc,* Timolaë: equidem tibi obtempero, et cum tempus me vocáverit, quae videbuntur optabo. Utrum enim velit Adimantus, ne quaerendum quidem puto, qui jam alterum in navi pedem habeat. Oportet vero Lycino etiam *idem* videri.

Lyc. Divites ergo simus, si hoc videtur melius, ne invidere etiam communi felicitati videar.

Adim. Quis ergo primus incipiet?

Lyc. Tu, Adimante, deinde post te hic Samippus, deinde Timolaus; ego vero parvi semistadii spatio ante portam geminam votum aggressus, quantum potero, percurram.

ΑΔΕΙΜ. Οὐκοῦν ἐγὼ μὲν οὐδὲ νῦν ἀποστήσομαι τῆς 18
νεώς. ἀλλ᾽, ἐπείπερ y) ἔξεστιν, ἐπιμετρήσω τῇ εὐχῇ. ὁ δὲ p. 260.
Ἑρμῆς ὁ κερδῷος ἐπινευσάτω ἅπασιν. ἔστω γὰρ τὸ πλοῖον, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα, ἐμά, καὶ ὁ φόρτος, οἱ ἔμποροι, αἱ γυναῖκες, οἱ ναῦται, καὶ ἄλλο εἴ τι z) ἥδιστον κτημάτων ἁπάντων.

ΣΑΜ. Λέληθας σεαυτὸν a) ἔχων ἐν τῇ νηΐ.

ΑΔΕΙΜ. Τὸν παῖδα φῄς, ὦ Σάμιππε, τὸν κομήτην; κἀκεῖνος οὖν ἔστω ἐμός· ὁπόσος δὲ ὁ πυρὸς ἔνδον b) ἐστίν, οὗτος ὁ c) ἀριθμὸς ἅπας, χρυσίον ἐπίσημον γενέσθω d), τοσοῦτοι Δαρεικοί.

ΛΥΚ. Τί τοῦτο, ὦ Ἀδείμαντε; καταδύσεταί σοι τὸ 19
πλοῖον, οὐ γὰρ ἴσον βάρος πυροῦ, καὶ τοῦ e) ἰσαρίθμου p. 261.
χρυσίου.

ΑΔΕΙΜ. Μὴ φθόνει, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ᾽ ἐπειδὰν εἰς σὲ περιέλθῃ ἡ εὐχή, τὴν Πάρνηθα ἐκείνην, εἰ θέλοις, ὅλην χρυσῆν ποιήσας ἔχε, κἀγὼ σιωπήσομαί σοι.

y) ἐπείπερ] Sic Gorl. J. et *Fritzsch.* Εἴπερ vulgo. z) εἴ τι] „ὅτι *Fl.* et O." Unde *Reitz.* mallet ὅ, τι. a) σεαυτὸν] „Vox videtur corrupta. Anne θησαυρὸν sive ἤδη αὐτό?" Imo vero sanissima vulgata, quae *Schmiederus*, cujus sunt illa conjecta, manifesto erat corrupturus. b) ἔνδον] „additum ex O. Aberat in Edd." c) ὁ] „omittit O. ut saepe solet." d) γενέσθω] „γινέσθω O." Et sic *Fritzsch.* conferens nescio quam apte cum Diall. Deor. XXV, 3. e) τοῦ] deest in Gorl. et omisit *Fritzsch.*

Adim. Proinde ego ne nunc quidem a nave discedam: verum quandoquidem licet, corollarium voto meo adjiciam. Mercurius autem lucrificus ille omnibus annuat. Sit ergo navis mea, et quidquid in illa est, sarcinae, vectores, mulieres, nautae, et si qua alia possessionum omnium suavissima.

Sam. Inscius ipse jam habes in navi.

Adim. De puero, Samippe, loqueris, comato illo. Et ille ergo meus esto. Quantum vero est tritici, universus ille numerus, aurum signatum fiat, Darici totidem.

Lyc. Quid hoc, Adimante? mergetur tibi navigium, nec enim idem pondus tritici, et pari numero auri.

Adim. Noli invidere mihi, Lycine: sed cum ad te optandi sors delata fuerit, Parnetha illum totum aureum factum tibi habe, et ego tibi praestabo silentium.

μέδιμνοι χίλιοι ἐπισήμου χρυσίου. εὐθὺς οὖν, κατὰ τὸν Ἡσίοδον, οἶκος i) τὸ πρῶτον, ὡς ἂν ἐπισημότατα k) οἰκοίην· καὶ τὰ περὶ τὸ ἄστυ πάντα ὠνησάμην ἤδη, πλὴν ὅσα Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ l)· καὶ ἐν Ἐλευσῖνι, ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἰσθμὸν ὀλίγα, τῶν ἀγώνων εἵνεκα, εἴ ποτε δὴ m) τὰ Ἴσθμια ἐπιδημήσαιμι, καὶ τὸ Σικυώνιον πεδίον, καὶ ὅλως, εἴ πού τι ἢ n) συνηρεφὲς, ἢ ἔνυδρον o), ἢ εὔκαρπον ἐν τῇ Ἑλλάδι, πάντα ἐν ὀλίγῳ Ἀδειμάντου ἔστω. ὁ χρυσὸς δὲ κοῖλος ἡμῖν ἐμφαγεῖν· τὰ δὲ ἐκπώματα οὐ κοῦφα, ὡς τὰ Ἐχεκράτους, ἀλλὰ διτάλαντον ἕκαστον τὴν ὁλκήν. Hesiod. Opp. 405. p. 267.

21 *ΛΥΚ.* Εἶτα πῶς ὁ οἰνοχόος p) ὀρέξει πλῆρες οὕτω βαρὺ ἔκπωμα; ἢ σὺ δέξῃ παρ᾽ αὐτοῦ ἀμογητὶ οὐ σκύφον, ἀλλὰ Σισύφιόν τι βάρος ἀναδιδόντος;

ΑΔΕΙΜ. Ἄνθρωπε, μή μ᾽ ἀνάλυε τὴν εὐχήν. ἐγὼ

i) οἶκος] οἶκον conj. *Guyet.* ex *Hesiodo.* k) ἐπισημότατα] „ἐπισημότατον *Fl.* et marg. A. 1.“ l) Πυθοῖ] „Λιθοῖ male *Fl.* et O. qui Ἰσθμοῖ etiam omisit.“ Πλὴν ὅσα θύμιον καὶ λίθοι 2956. et 2959. mirifice probante *Belino.* Pro corruptis haec habet *Schmieder*, cum quo graviorem interpunctionem post Ἐλευσῖνι vulgo positam elevavi, praeeunte interpretatione *Gesneri.* m) δὴ] „δὲ *Fl.*“ n) ἢ] Sic scripsi e conj. *Jacobsii* pro vulg. ἤ. Idem et a *Fritzschio* factum. o) ἔνυδρον] „Nil mutant Edd. nec O.“ p) ὁ οἰνοχόος] „Articulum ex O. inserui. Aberat ab Edd.“

le auri signati. Statim ergo de sententia Hesiodi, *Prima domus*, ut splendidissime habitem: jam, quae circa urbem sunt, emam omnia: quin etiam quae Isthmi, et Pythone; et Eleusines maritima, et pauca circa Isthmum, ludorum caussa, si quando ad Isthmia spectanda ibi commorer; et campum Sicyonium, et in universum, si quid usquam aut opacum, aut irriguum, aut foecundum in Graecia, brevi tempore Adimanti sunto omnia. Aurum nobis esto factum, in quo edamus: pocula non levia, qualia Echecratis, sed talentorum duorum unumquodque pondere.

Lyc. Tum quomodo pincerna tibi praebebit plenum grave adeo poculum? aut tu quomodo ab illo capies sine molestia non scyphum, sed Sisyphium quoddam onus tibi praebente?

Adim. Heus tu! noli mihi turbare votum meum. Ego

p. 262. δὲ καὶ τραπέζας ὅλας χρυσᾶς ποιήσομαι q), καὶ τὰς κλίνας χρυσᾶς· εἰ δὲ μὴ σιωπήσῃ, καὶ τοὺς διακόνους αὐτούς.

ΛΥΚ. Ὅρα μόνον, μὴ ὥσπερ τῷ Μίδᾳ, καὶ ὁ ἄρτος σοι, καὶ τὸ ποτὸν χρυσὸς γένηται, καὶ πλουτῶν ἄθλιος ἀπόλῃ, λιμῷ διαφθαρεὶς πολυτελεῖ.

ΑΔΕΙΜ. Τὰ σὰ ῥυθμιεῖς πιθανώτερον, ὦ Λυκῖνε,
22 μετ' ὀλίγον, ἐπειδὰν αὐτὸς αἰτῇς. Ἐσθὴς ἐπὶ τούτοις
p. 263. ἁλουργὶς, καὶ ὁ βίος οἷος ἁβρότατος· ὕπνος, ἐφ' ὅσον ἥδιστος· φίλων πρόσοδοι, καὶ δεήσεις, καὶ τὸ ἅπαντας ὑποπτήσσειν, καὶ προςκυνεῖν· καὶ οἱ μὲν ἕωθεν πρὸς ταῖς θύραις ἄνω καὶ κάτω περιπατήσουσιν, ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ Κλεαίνετος, καὶ Δημοκράτης οἱ πάνυ. καὶ προςελθοῦσί γε αὐτοῖς, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων εἰςδεχθῆναι ἀξιοῦσι, θυρωροὶ ἑπτὰ ἐφεστῶτες r), εὐμεγέθεις βάρβαροι προςαραξάτωσαν ἐς τὸ μέτωπον εὐθὺ τὴν θύραν, οἷα νῦν αὐτοὶ s) ποιοῦσιν. ἐγὼ δὲ, ὁπόταν δόξῃ, προκύψας ὥσπερ ὁ ἥλιος, ἐκείνων μὲν οὐδ' ἐπιβλέψοιμι t) ἐνίους· εἰ δέ τις πένης, οἷος ἦν ἐγὼ πρὸ τοῦ θησαυροῦ, φιλοφρονήσομαι τοῦτον, καὶ λου-

q) ποιήσομαι] „omisit O.“ r) ἐφεστῶτες] „ἑστῶτες marg. A. 1“ s) αὐτοὶ] „εὐθὺ male O.“ t) ἐπιβλέψοιμι] ἂν praefigi vult *Jacobs.*

vero mensas etiam ex auro solidas mihi faciam, et lectos aureos, ac, nisi tacueris, ipsos quoque famulos.

Lyc. Vide modo, ne velut Midae etiam panis tibi et potus aurum fiant, atque inter divitias pereas miser, fame sumtuosa enectus.

Adim. Tua paullo post probabilius ordinare, Lycine, licebit, cum optabis ipse. Vestis posthaec *mihi erit* purpurea, et victus quam mollissimus, somnus, quamdiu erit jucundus; salutationes amicorum et preces, atque illud, ut revereantur omnes ac supplicent. Atque alii a summo mane ad januas inambulabunt sursum deorsum, inter illosque Cleaenetus et Democrates, summi viri: et accedentibus illis, intromittique ante alios volentibus, adstantes janitores septem bene magni, barbari, in ipsam frontem jam impingant januam, ut nunc ipsi faciunt. Ego vero, ubi visum fuerit, solis instar exoriens quosdam illorum neque adspiciam. Si quis vero pauper *adstet*, qualis ego ante thesaurum fueram, hunc tractabo humaniter, et

σάμενον ἥκειν κελεύσω τὴν ὥραν u) ἐπὶ τὸ δεῖπνον. οἱ δὲ p. 263.
ἀποπνιγήσονται οἱ x) πλούσιοι, ὁρῶντες ὀχήματα, ἵππους,
καὶ παῖδας ὡραίους ὅσον δισχιλίους y), ἐξ ἁπάσης ἡλικίας
ὅ, τι περ τὸ ἀνθηρότατον. Εἶτα δεῖπνα ἐπὶ χρυσοῦ 23
(εὐτελὴς γὰρ ὁ ἄργυρος, καὶ οὐ κατ᾽ ἐμέ), τάριχος μὲν ἐξ
Ἰβηρίας, οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας, ἔλαιον δὲ z) ἐξ Ἰβηρίας καὶ
τοῦτο, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, καὶ ὄψα πανταχόθεν,
καὶ σῦς a), καὶ λαγὼς b), καὶ ὅσα πτηνὰ, ὄρνις ἐκ Φα- p. 264.
σιδος, καὶ ταὼς ἐξ Ἰνδίας, καὶ ἀλεκτρυὼν Νομαδικός·
οἱ δὲ σκευάζοντες ἕκαστα, σοφισταί τινες, περὶ πέμματα
καὶ χυμοὺς ἔχοντες. εἰ δέ τινι προπίοιμι, σκύφον ἢ φιάλην
αἰτήσας, ὁ ἐκπιὼν ἀποφερέτω καὶ τὸ ἔκπωμα. Οἱ δὲ νῦν 24
πλούσιοι πρὸς ἐμὲ Ἶροι c) (καὶ προςαῖται d)) δηλαδὴ
ἅπαντες. καὶ οὐκ ἔτι τὸ ἀργυροῦν πινάκιον, ἢ τὸν σκύφον
ἐπιδείξεται Διόνικος ἐν τῇ πομπῇ, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν

u) τὴν ὥραν] κατὰ τὴν ὥραν *Guyet.* temere. x) οἱ] „omittit *Hag.* 2." y) δισχιλίους] „Recte sic O. *Fr. Salm. Amst.* Δυσχιλίους J. *Par. Hag. Fl.* male." Interpunctionem vulgatam mutavi ad mentem *Fritzschii* Quaestst. p. 38. z) δὲ] abest a Gorl. a) σῦς] In prioribus omnibus σύες. Vid. Adnot. b) λαγὼς] λαγὼ voluit *Guyet.* c) Ἶροι] Sic *Homer.* Odyss. XVIII. saepius et ipse *Lucianus* Charon. c. 22. Sed Ἶροι Edd. priores omnes praeter *Fritzsch.* d) καὶ προςαῖται] quum absint a Gorl. et πτωχοὶ in Ox. legatur pro altera voce, haud dubie suspecta sunt nomine glossematis. Ejecit *Fritzschius.*

post balneum justo tempore venire ad coenam jubebo. Isti vero rumpentur divites, cum videbunt currus, equos, pueros formosos bis mille circiter, quod ex omni aetate erit florentissimum. Tum coenae in auro; vile enim nimis argentum, nec me dignum: salgama ex Iberia; ex Italia vinum; oleum ipsum quoque ex Iberia; mel autem nostras illud sine igne depuratum; et opsonia undique, et apri, et lepores; et quod ad volucria, gallina e Phaside, et ex India pavo, gallus autem Numidicus: qui vero parent singula, sophistae quidem sunto in coquendo et succis parandis occupati. Si cui vero propinem scypho postulato aut phiala, qui ebibit, poculum quoque ipsum auferat. Qui vero jam sunt divites, Iri ad me (et mendici) nimirum sunto omnes: nec amplius parvulam illam lancem argenteam, aut poculum, in pompa ostentabit Dionicus; praesertim ubi

p. 264. ὁρᾷ τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐμοὺς ἀργύρῳ τοσούτῳ χρωμένους.
τῇ πόλει δὲ ταῦτα παρ' ἐμοῦ ἐξαίρετα ὑπῆρξεν e) ἂν, αἱ
μὲν διανομαὶ, κατὰ μῆνα ἕκαστον δραχμαὶ τῷ μὲν ἀστῷ
ἑκατὸν, τῷ δὲ μετοίκῳ ἥμισυ f) τούτων· δημόσια g) δὲ
ἐς κάλλος θέατρα, καὶ βαλανεῖα· καὶ τὴν θάλατταν ἄχρι
πρὸς τὸ Δίπυλον ἥκειν, κἀνταῦθά που λιμένα εἶναι, ἐπα-
χθέντος ὀρύγματι μεγάλῳ τοῦ ὕδατος, ὡς τὸ πλοῖόν μου
πλησίον ὁρμεῖν h), καταφανὲς ὂν i) ἐκ τοῦ Κεραμεικοῦ.
25 Τοῖς φίλοις δὲ ὑμῖν, Σαμίππῳ μὲν εἴκοσι μεδίμνους ἐπι-
σήμου k) χρυσίου παραμετρῆσαι τὸν οἰκονόμον ἐκέλευσα ἄν,
Τιμολάῳ δὲ πέντε χοίνικας, Λυκίνῳ δὲ χοίνικα, ἀπομε-
μαγμένην καὶ ταύτην, ὅτι λάλος ἐστὶ, καὶ ἐπισκώπτει μου
p. 265. τὴν εὐχήν. τοῦτον ἐβουλόμην βιῶναι τὸν βίον, πλουτῶν ἐς
ὑπερβολὴν, καὶ τρυφῶν, καὶ πάσαις ἡδοναῖς ἀφθόνως
χρώμενος. εἴρηκα. καί μοι ὁ Ἑρμῆς τελεσιουργήσειεν αὐτά.
26 ΛΥΚ. Οἶσθα οὖν, ὦ Ἀδείμαντε, ὡς πάνυ σοι ἀπὸ
λεπτῆς κρόκης ὁ πᾶς l) οὑτοσὶ πλοῦτος ἀπήρτηται, καὶ

e) ὑπῆρξεν] „ὑπῆρχεν O. et *Fl.*" f) ἥμισυ] „῎στ κ·γ O."
g) δημόσια] δαιμόνια vult *Seager.* i. e. *pulchritudine divina, vel miranda.* Cogites fortassis facilius de θαυμάσια. Verum nihil, puto, emendatione opus. h) ὁρμεῖν] „ὁρμᾶν O."
i) καταφανὲς ἂν] „καταφανὴς ὢν male O. ὂν male J."
k) ἐπισήμου] „deest in O." l) πᾶς] „recepi ex *Par. Fl.* V. 2. pro παῖς, quod male *Hag.* J. *Salm. Amst.* etc."

viderit, servos meos tanto uti argento. Civitati vero haec a me insignia *munera* contigerint. Divisiones menstruae, drachmae civi unicuique centum; inquilino harum dimidium: publica ad pulchritudinem *culta* theatra, et balineae, et ut mare ad Dipylum [*geminam portam*] usque perveniat, atque hic circiter portus sit, adducta per magnam fossam aqua, ut prope appellere navis mea possit, ab ipso inde Ceramico jam conspicua. Amicis autem meis, Samippo quidem viginti medimnos auri signati dispensatorem meum admetiri jubeam; Timolao choenices quinque; Lycino autem choenicem, abrasam ipsam quoque, quod garrulus est, meumque votum irridet. Hanc ego vellem vitam vivere, divitiis supra modum affluens, et deliciis voluptatibusque omnibus fruens liberrime. Dixi: ac perficiat ista mihi Mercurius.

Lyc. Nosti ergo, Adimante, quam a tenui tibi filo universae istae divitiae

ἣν ἐκείνη ἀποῤῥαγῇ, πάντα οἴχεται, καὶ ἄνθρακές σοι ὁ p. 265.
θησαυρὸς ἔσται m);

ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκῖνε;

ΛΥΚ. n) Ὅτι, ὦ ἄριστε, ἄδηλον, ὁπόσον χρόνον βιώσεις πλουτῶν. τίς γὰρ οἶδεν, εἰ ἔτι o) παρακειμένης σοι τῆς χρυσῆς τραπέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν τὴν χεῖρα, καὶ ἀπογεύσασθαι τοῦ ταὼ, ἢ τοῦ Νομάδος ἀλεκτρυόνος, ἀποφυσήσας τὸ ψυχίδιον ἄπει, γυψὶ καὶ κόραξι πάντα ἐκεῖνα καταλιπών; ἢ ἐθέλεις καταριθμήσομαί σοι τοὺς μὲν αὐτίκα πρὶν ἀπολαῦσαι τοῦ πλούτου ἀποθανόντας, ἐνίους δὲ καὶ ζῶντας ἀποστερηθέντας ὧν εἶχον, ὑπό τινος βασκάνου πρὸς τὰ τοιαῦτα δαίμονος; ἀκούεις γάρ που τὸν Κροῖσον καὶ τὸν Πολυκράτην, πολὺ σοῦ πλουσιωτέρους γενομένους, ἐκπεσόντας ἐν βραχεῖ τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων; Ἵνα δέ σοι 27
καὶ τούτους ἀφῶ, τό τε p) ὑγιαίνειν ἐχέγγυον οἴει σοι γενήσεσθαι, καὶ βέβαιον; ἢ οὐχ ὁρᾷς πολλοὺς τῶν πλου- p. 266.
σίων κακοδαιμόνως διάγοντας ὑπὸ τῶν ἀλγηδόνων, τοὺς μὲν οὐδὲ βαδίζειν δυναμένους, ἐνίους δὲ τυφλοὺς, ἢ τῶν

m) ἔσται] „ἔστιν O.“ n) *ΛΥΚ.*] „Omisit J. *Ald. Hag. Fl.* Addidit *Par. Salm.* (Bas. 1. 3.) ceteraeque. Inseruit et marg. A. 1.“ o) ἔτι] ἄρτι conj. *Guyet.* ἤδη *Reitz.* p) τό τε] τό γε maluit *Guyet.* et sic edidit. *Fritzsch.*

suspensae sint, quo rupto, perierint omnia, et carbones tibi pro thesauro relinquantur?

Adim. Quid ais, Lycine?

Lyc. Quod obscurum est, vir bone, quamdiu sis in istis divitiis victurus. Quis enim novit, an non apposita adhuc mensa illa aurea, ante etiam quam manum injicias, ac gustes de pavone, vel de gallo Numidico, efflata animula hinc abeas, vulturibus et corvis relinquens ista omnia? An vis, ut eos tibi recenseam, qui statim, ante quam fruerentur divitiis, mortui sunt; quosdam vero, dum viverent, iis, quae habebant, ab invido quodam ad talia daemone privatos? Audis enim forte, Croesum et Polycratem, multum te ditiores, bonis omnibus brevi tempore excidisse? Ut autem hos etiam tibi remittam, an valetudinem tibi tanquam sponsore quodam certam firmamque futuram arbitraris? aut non vides, multos divitum misere a doloribus habere, quosdam ne incedere quidem valentes, aliquos caecos, aut in-

p. 266. ἐντοσθιδίων q) τι ἀλγοῦντας; ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἂν ἕλοιο, πλουτῶν δὶς τοσοῦτον πλοῦτον, ὅμοια πάσχειν Φανομάχῳ τῷ πλουσίῳ, καὶ θηλύνεσθαι, ὡς ἐκεῖνος, εὖ οἶδα, κἂν μὴ εἴπῃς. ἐῶ λέγειν, ὅσας ἐπιβουλὰς (οἶδα) r) μετὰ τοῦ πλούτου, καὶ s) λῃστὰς, καὶ φθόνον, καὶ μῖσος παρὰ τῶν πολλῶν. ὁρᾷς, οἵων σοι πραγμάτων αἴτιος ὁ θησαυρὸς γίγνεται;

ΑΔΕΙΜ. Ἀεὶ σύ μοι, ὦ Λυκῖνε, ὑπεναντίος· ὥςτε οὐδὲ τὴν χοινικίδα t) ἔτι λήψῃ, ἐς τέλος μου τῆς εὐχῆς u) ἐπηρεάζων.

ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν ἤδη κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν πλουσίων ἀναδύῃ, καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν. ἀλλὰ σὺ ἤδη, ὁ Σάμιππος, εὖχου.

28 *ΣΑΜ.* Ἐγὼ δὲ (ἠπειρώτης γάρ εἰμι, Ἀρκὰς, ἐκ Μαντινείας, ὡς ἴστε) ναῦν μὲν οὐκ αἰτήσομαι x) γενέσθαι, ἥν γε τοῖς πολίταις ἐπιδείξασθαι ἀδύνατον, οὐδὲ

q) ἐντοσθιδίων] Sic J. et Gorl. pro vulg. ἐντοσθίων. r) οἶδα] „deest in O.“ Et sane odiosum est, ait *Solan.* et merito quidem. s) καὶ] „ἢ O. et *Fl.* t) χοινικίδα] „Sic O. et Edd. excepta J. quae χοίνικα.“ Modo οὔτε vulgo legebatur, quod nullo modo ferri poterat, nisi forte sumeres, quod vix potuit, alteram sententiam interloquente Lycino plane fuisse absorptam. Quare etiam invitis omnibus libris οὐδὲ reposui, quod idem supra factum Calumn. Non Tem. Cred. c. 24. video jam idem fecisse *Fritzschium.* u) τῆς εὐχῆς] ταῖς εὐχαῖς conj. *Guyet.* x) αἰτήσομαι] αἰτήσω μοι conj. *Courier.* ad Asin. p. 227. admodum probabiliter. *Αἰτήσομαί μοι Fritzsch.*

testino quodam dolore laborantes? Te enim nec cum altero tanto divitiarum optaturum esse ea pati, quae dives ille Phanomachus, atque ita, ut iste, effeminari, etiam te tacente bene novi. Mitto dicere, quot insidias (novi) cum divitiis *conjunctas*, et latrones, et invidiam, et odium multitudinis. Vides, quot tibi negotia facessat thesaurus?

Adim. Semper tu mihi, Lucine, adversaris. Itaque nec choenicem jam accipies, qui perpetuo votum meum calumnieris.

Lyc. Istuc jam pro more vulgi divitum *facis, quod* retractas et revocas promissum. Sed tu jam, Samippe, opta.

Sam. Ego autem (quippe mediterraneus homo, Arcas, ut nostis, ex Mantinea) navem mihi obtingere non optabo, quippe quam ostendere civibus meis nequeam: neque ita minute cum Dis

μικρολογήσομαι πρὸς τοὺς θεοὺς, θησαυρὸν αἰτῶν, καὶ p. 266.
μεμετρημένον χρυσίον· ἀλλὰ (δύνανται γὰρ ἅπαντα y) οἱ
θεοὶ, καὶ τὰ μέγιστα εἶναι δοκοῦντα, καὶ ὁ z) νόμος τῆς
εὐχῆς, ὃν Τιμόλαος ἔθηκε, φήσας μηδὲν ὀκνεῖν αἰτεῖν, ὡς
ἐκείνων πρὸς οὐδὲν ἀνανευόντων) αἰτῶ δὴ βασιλεὺς γενέ-
σθαι, οὐχ οἷος Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου, ἢ Πτολεμαῖος,
ἢ Μιθριδάτης, ἢ εἴ τις ἄλλος ἐκδεξάμενος τὴν βασιλείαν
παρὰ πατρὸς, ἦρξεν· ἀλλά μοι τοπρῶτον a) ἀπὸ λῃστείας
ἀρξαμένῳ, ἑταῖροι καὶ συνωμόται ὅσον τριάκοντα, πιστοὶ
μάλα καὶ πρόθυμοι γενέσθωσαν· εἶτα κατ᾽ ὀλίγον τρια- p. 267.
κόσιοι προσιόντες ἡμῖν, ἄλλος ἐπ᾽ ἄλλῳ b)· εἶτα χίλιοι,
καὶ μετ᾽ οὐ πολὺ μύριοι· καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας
τὸ c) ὁπλιτικὸν, ἱππεῖς δὲ ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους. Ἐγὼ 29
δὲ χειροτόνητος ὑφ᾽ ἁπάντων προκριθεὶς ἄρχων *), ἄρι-
στος εἶναι δόξας ἀνθρώπων ἡγεῖσθαι, καὶ πράγμασι χρῆ-
σθαι. ὡς τοῦτό γε d) αὐτὸ ἤδη μεῖζον e) εἶναι τῶν ἄλλων

y) ἅπαντα] „πάντα O.“ z) ὁ] „Omittit articulum O.“ a) τοπρῶτον] Sic *Ald.* 1. 2. *Hag.* Reliquae, quas vidi, τὸ πρῶτον sejunctim. b) ἄλλος ἐπ᾽ ἄλλῳ] Sic cum *Fritzsch.* e Cod. Ox. quum vulgo in Edd. legeretur ἄλλοι ἐπ᾽ ἄλλους. Vid. Adnot. c) τὸ] „Sine articulo O.“ *) ἄρχων] Notat ad hanc vocem *Fritzschius*, locum sibi videri corruptum. d) γε] „non habet O.“ e) μεῖζον] „Nil mutant Edd. nec O.“ Requirebatur sane μείζω.

rationes putabo, uti thesaurum optem ac dimensum aurum. Verum, (possunt enim omnia Dii, etiam quae maxima videntur, et lex optandi *haec est*, quam Timolaus posuit, cum dixit, ne quid verecundemur optare, tanquam nihil illis renuentibus:) opto igitur rex fieri, non qualis Alexander Philippi, aut Ptolemaeus, aut Mithridates, aut si quis alius acceptum a patre regnum tenuit. Sed mihi primum a latrociniis auspicanti sodales contingant et conjurati circiter triginta, fideles maxime atque alacres. Tum accedentes paullatim trecenti alii post alios; tum mille, et non ita multo post, decies mille. Et in universum ad quinquaginta millia armatorum, equites vero circiter quinquies mille. Ego vero suffragiis omnium praelatus imperator, qui optime videar hominibus praeesse, et tractare negotia: ut eo ipso jam major sim regibus caeteris, tan-

p. 267. βασιλέων, ἅτε ἀρετῇ προχειρισθέντα τῆς f) στρατιᾶς ἄρχειν, οὐ κληρονόμον γενόμενον, ἄλλου πονήσαντος εἰς τὴν βασιλείαν g). ἐπεὶ τῷ Ἀδειμάντου θησαυρῷ παραπλήσιον τὸ τοιοῦτο, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐχ ὅμοιον h) ἡδὺ, ὥςπερ ὅταν ἴδῃ τις αὐτὸς δι' αὑτοῦ i) κτησάμενος τὴν δυναστείαν.

ΛΥΚ. Παπαὶ, ὦ Σάμιππε, οὐδὲν μικρὸν, ἀλλὰ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων σύ γε ᾔτησας, ἄρχειν ἀσπίδος τοσαύτης, ἄριστος δὴ προκριθεὶς ὑπὸ τῶν πεντακιςμυρίων. τοιοῦτον ἡμῖν ἡ Μαντίνεια θαυμαστὸν βασιλέα καὶ στρατηγὸν ἐλελήθει ἀνατρέφουσα. πλὴν ἀλλὰ βασίλευε, καὶ ἡγοῦ τῶν στρατιωτῶν, καὶ διακόσμει τό τε
Hom. Il. II, 554. ἱππικὸν, καὶ τοὺς ἀνέρας τοὺς ἀσπιδιώτας. ἐθέλω γὰρ εἰδέναι, οἳ βαδιεῖσθε τοσοῦτοι ὄντες ἐξ Ἀρκαδίας k), ἢ ἐπὶ τίνας ἀθλίους πρώτους ἀφίξεσθε.

ΣΑΜ. Ἄκουε, ὦ Λυκῖνε, μᾶλλον δὲ, εἴ σοι φίλον, ἀκολούθει μεθ' ἡμῶν. ἵππαρχον γάρ σε τῶν πεντακισχιλίων ἀποφανῶ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τῆς μὲν τιμῆς, ὦ βασιλεῦ, χάριν οἶδά σοι, καὶ ὑποκύψας ἐς τὸ Περσικὸν, προςκυνῶ σε περι-

f) τῆς] „ὑπὸ τῆς male O.“ g) ἄλλου πον. εἰς τὴν βασιλείαν] „Quinque haec desunt in O.“ h) ὅμοιον] „Sic Edd. et O. Leg. ὁμοίως.“ i) αὑτοῦ] Sic *Reitz.* et recentt. Αὐτοῦ Edd. vett. k) ἐξ Ἀρκαδίας] „Ἐξαρδίας male O.“

quam virtute praelatus ad regendum exercitum, non heres factus alterius, qui in regno *parando* elaborarit: quando hoc thesauro Adimanti valde simile est, neque res aeque jucunda, quam si quis per se sibi partum imperium videat.

Lyc. Papae, Samippe, nihil parvum, sed ipsum caput bonorum tu quidem petiisti, tantae multitudini armatorum imperare, praestantissimum judicatum a quinquaginta millibus. Talem nobis, tam admirabilem regem a Mantinea enutritum, nesciebamus. Verum regna jam, et duc milites, adorna equitatum, et viros scutatos. Volo enim scire, quo ituri sitis tot homines ex Arcadia, aut ad quos miseros primum accessuri.

Sam. Audi, Lycine, vel potius nos, si volueris, comitare. Quinque enim te millibus equitum praeficiam.

Lyc. Verum ego honoris tibi, Rex, gratiam facio, inclinatusque Persarum in morem te adoro, reductis

αγαγὼν ἐς τοὐπίσω τὼ χεῖρε, τιμῶν l) τὴν τιάραν ὀρθὴν p. 267.
οὖσαν, καὶ τὸ διάδημα· σὺ δὲ τῶν ἐῤῥωμένων τούτων τινὰ p. 268.
*ποίησον ἵππαρχον. ἐγὼ γάρ σοι δεινῶς m) ἄφιππός εἰμι,
καὶ οὐδὲ ὅλως ἐπέβην ἵππου ἐν τῷ προτοῦ n) χρόνῳ. δέδια
τοίνυν μὴ τοῦ σαλπιγκτοῦ ἐποτρύνοντος, καταπεσὼν ἔγωγε,
συμπατηθῶ ἐν τῇ τύρβῃ ὑπὸ τοσαύταις ὁπλαῖς, ἢ καὶ
θυμοειδὴς ὁ ἵππος ὢν o), ἐξενέγκῃ με, τὸν χαλινὸν ἐνδα-
κὼν, ἐς μέσους τοὺς πολεμίους, ἢ δεήσει καταδεθῆναί με
πρὸς τὸ ἐφίππιον p), εἰ μέλλω μένειν τε ἄνω, καὶ ἔξεσθαι
τοῦ χαλινοῦ.*

ΑΔΕΙΜ. Ἐγώ σοι, ὦ Σάμιππε, ἡγήσομαι τῶν ἱπ- 31
*πέων· Λυκῖνος δὲ τὸ δεξιὸν κέρας ἐχέτω. δίκαιος δ᾽ ἂν
εἴην τυχεῖν παρὰ σοῦ τῶν μεγίστων, τοσούτοις σε μεδίμνοις
δωρησάμενος ἐπισήμου χρυσίου.*

*ΣΑΜ. Καὶ αὐτοὺς ἐρώμεθα, ὦ Ἀδείμαντε, τοὺς ἱπ-
πέας, εἰ δέξονταί q) σε ἄρχοντα σφῶν γενέσθαι. ὅτῳ
δοκεῖ, ὦ ἱππεῖς, Ἀδείμαντον ἱππαρχεῖν, ἀνατεινάτω τὴν
χεῖρα.*

l) *τιμῶν*] „*τεμὼν* male O.“ m) *δεινῶς*] „*δεινὸς* O. prave.“ n) *προτοῦ*] *πρὸ τοῦ* *Reitz.* et recentt. cum *Bas. Par.* et V. 2. Sed *προτοῦ* *Ald.* 1. 2. J. *Fr. Hag. Salm.* ut Jov. Trag. c. 4. extr. et alibi. o) *ὢν*] „*ὂν* O.“ p) *ἐφίππιον*] Vulg. *ἐφίππειον*. Sed *ἐφίππιον* *Schol.* ut Quom. Hist. Conscr. c. 45. Tom. IV. p. 217. et alibi, sine variatione librorum. Mox vide an melius fuerit *μενεῖν* — *ἕξεσθαι*. q) *δέξονται*] „*δέξωνται* *Fl.*“

in tergum manibus, tiaram illam tuam rectam veneratus ac diadema: at tu de robustis hisce unum fac praefectum equitum. Ego enim vehementer a re equestri abhorreo, nec omnino equum superiori tempore conscendi. Metuo igitur, ne, classicum canente tubicine, delapsus ego in turba conculcer a tot ungulis, aut etiam ne acer equus frena mordens in medios me hostes inferat, aut ne ad ephippium deligandus sim, ut supra manere ac retinere frena possim.

Adim. Ego tibi, o Sampippe, equitatum ducam, dextrum vero cornu Lycinus teneat: dignus autem esse videor, qui maxima a te consequar, tot tibi auri signati largitus modios.

Sam. Ipsos etiam interrogemus, Adimante, equites, utrum te recipiant suum praefectum futurum. *Qui censetis, equites, Adimantum equitatui praefici, manum tollitote.*

p. 268. *ΑΔΕΙΜ.* Πάντες, ὡς ὁρᾷς, ὦ Σάμιππε, ἐχειροτόνησαν r).

ΣΑΜ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε τῆς ἵππου, Λυκῖνος δὲ ἐχέτω τὸ δεξιόν· οὑτοσὶ δὲ Τιμόλαος ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τετάξεται. ἐγὼ δὲ κατὰ μέσον, ὡς νόμος βασιλεῦσι τῶν
32 Περσῶν, ἐπειδὰν αὐτοὶ συμπαρῶσι s). Προΐωμεν t) δὲ
p. 269. ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου διὰ τῆς ὀρεινῆς, ἐπευξάμενοι τῷ βασιλείῳ Διΐ. κἀπειδὰν τὰν u) τῇ Ἑλλάδι πάντα x) χειρωσώμεθα (οὐδεὶς γὰρ ὁ ἐναντιωθησόμενος ἡμῖν τὰ ὅπλα τοσούτοις οὖσιν, ἀλλ' ἀκονιτὶ y) κρατοῦμεν z)), ἐπιβάντες ἐπὶ τὰς τριήρεις, καὶ τοὺς ἵππους εἰς τὰς ἱππαγωγοὺς ἐμβιβάσαντες (παρεσκεύασται δ' ἐν Κεγχρεαῖς καὶ σῖτος ἱκανὸς, καὶ τὰ πλοῖα διαρκῆ a), καὶ τἄλλα πάντα) διαβάλλωμεν b) τὸν Αἰγαῖον ἐς c) τὴν Ἰωνίαν. εἶτα ἐκεῖ τῇ

r) Πάντες — ἐχειροτόνησαν] Haec vulgo, ut cetera, Samippo tribuebantur, ita ut ὦ Ἀδείμαντε legeretur pro ὦ Σάμιππε. Sic ut correximus, legitur in Gorl. plane ad mentem *Belini*, qui quum in 2954. ὦ Σάμιππε invenisset, jam personarum rationes mutandas censuerat. s) συμπαρῶσι] Sic cum *Schm.* et *Fritzsch.* scripsi e probissimo Gorl. pro vulgatis, συμπαρεδρεύειν αὐτοῖς βούλωνταί τινας (— τινὰς βούλονται Ox.). t) προΐωμεν] „προςίωμεν marg. A. 1." u) τὰν] Sic 2954. 2956. Gorl. pro vulg. τὰ ἐν, quod in *Ald.* 1. scriptum τὰ 'ν. x) πάντα] Post hanc vocem Codd. duo Pariss. cum Gorl. inserunt ἤδη, casu, opinor, auctore. y) ἀκονιτὶ] „bene *Salm.* et *Amst.* Ἀκονητὶ male cett." z) κρατοῦμεν] Sic *Schm.* et *Fritzsch.* e 2954. 2956. Ox. Gorl. *Fl.* et marg. A. 1. pro vulg. κρατήσομεν. a) διαρκῆ] „διαργῆ O. male." b) διαβάλλωμεν] „ex emendatione *Solani.* Διαλάβωμεν Edd. et O." Alias conjecturas vide in Adnott. c) ἐς] „καὶ O."

Adim. Omnes, ut vides, Samippe, sustulerunt.

Sam. Verum habe tibi equestre imperium. Lycinus vero dextrum *cornu* habeat. At hic Timolaus sinistro praeficietur. Ego ero in media acie, ut mos est Persarum regibus, cum ipsi simul adsunt. Jam vero progrediamur Corinthum versus per montana, votis antea Jovi regum custodi nuncupatis. Cumque Graeciam omnem subegerimus (neque enim quisquam nobis armatus, qui tanto numero simus, occurret, sed citra pulveris jactum superabimus), conscensis triremibus, impositisque in hippagines equis (paratum autem est Cenchreis frumenti multum, et navium quod satis est, et reliqua omnia), per Aegaeum navigemus in Ioniam. Deinde ibi sacro

Ἀρτέμιδι θύσαντες, καὶ τὰς πόλεις ἀτειχίστους λαβόντες p. 269.
ῥᾳδίως, ἄρχοντας ἀπολιπόντες, προχωρῶμεν ἐπὶ Συρίας διὰ Καρίας, εἶτα Λυκίας, καὶ Παμφυλίας, καὶ Πισιδῶν d), καὶ τῆς παραλίου καὶ ὀρεινῆς Κιλικίας, ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἀφικώμεθα.

ΛΥΚ. Ἐμὲ, ὦ βασιλεῦ, εἰ δοκεῖ, Σατράπην τῆς 33
Ἑλλάδος κατάλιπε. δειλὸς γάρ εἰμι, καὶ τῶν οἴκοι πολὺ ἀπελθεῖν οὐκ ἂν ἡδέως e) ὑπομείναιμι· σὺ δὲ ἔοικας ἐπὶ Ἀρμενίους καὶ Παρθυαίους ἐλάσειν, μάχιμα φῦλα, καὶ τὴν τοξικὴν εὔστοχα· ὥςτε ἄλλῳ παραδοὺς τὸ δεξιὸν, ἐμὲ Ἀντίπατρόν τινα ἔασον ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, μή με καὶ διαπείρῃ τις οἰστῷ, ἄθλιον βαλὼν ἐς τὰ γυμνὰ, περὶ Σοῦσα ἢ Βάκτρα f) ἡγούμενόν σοι g) τῆς φάλαγγος.

ΣΑΜ. Ἀποδιδράσκεις, ὦ Λυκῖνε, τὸν κατάλογον, δειλὸς ὤν. ὁ δὲ νόμος ἀποτετμῆσθαι τὴν κεφαλὴν, εἴ τις p. 270.
λιπὼν φαίνοιτο τὴν τάξιν. ἀλλ' ἐπεὶ κατὰ τὸν Εὐφράτην h) ἤδη ἐσμὲν, καὶ ὁ ποταμὸς ἔζευκται, καὶ κατόπιν ὁπόσα διεληλύθαμεν ἀσφαλῶς ἡμῖν i) ἔχει, καὶ πάντα ὕπαρχοι

d) *Πισιδῶν*] *Πισίδων* priores omnes. e) *ἡδέως*] ἀδεῶς *Lennep.* ad *Phalar.* Ep. p. 331. notante *Schmiedero.* f) *περὶ Σοῦσα ἢ Βάκτρα*] „περὶ ἢ Βύκρα male O.“ g) *ἡγούμενόν σοι*] „ἡγουμένου σου male O.“ h) *Εὐφράτην*] „Ἐφράτην prave O.“ i) *ἡμῖν*] abest a Gorl.

Dianae facto, captisque facile urbibus non munitis, relictisque earum praefectis, in Syriam tendemus per Cariam, tum Lyciam, et Pamphyliam, et Pisidas, et maritimam montanamque Ciliciam, donec perveniamus ad Euphratem.

Lyc. Me, Rex, si videtur, Satrapam relinque Graeciae. Meticulosus enim sum, et longe discedere domo non facile sustinuerim. At tu videris ducturus in Armenios atque Parthos, gentes pugnaces, et sagittis bene collineantes. Igitur dextrum cornu trade alii, me Antipatrum quendam relinque in Graecia, ne me, dum phalangem tibi duco, sagitta aliquis miserum, circa Susa aut Bactra, qua parte intectus sum, trajiciat.

Sam. Fugis delectum, Lycine, metu. At lex est, capite plecti, si quis ordines deseruisse deprehendatur. Sed quando jam sumus ad Euphratem, et junctus est *ponte* fluvius, et a tergo quae reliquimus, tuta sunt omnia: atque omnia tenent

p. 270. κατέχουσιν, ὑπ' ἐμοῦ ἑκάστῳ ἔθνει ἐπισταθέντες, οἱ δὲ καὶ ἀπίασι, τὴν Φοινίκην ἡμῖν ἐν τοσούτῳ, καὶ τὴν Παλαιστίνην, εἶτα καὶ τὴν Αἴγυπτον προσαξόμενοι. σὺ πρῶτος, ὦ Λυκῖνε, διάβαινε, τὸ k) δεξιὸν ἄγων, εἶτα ἐγώ, καὶ μετ' ἐμὲ οὑτοσὶ l) Τιμόλαος. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ ἱππικὸν
34 ἄγε σύ, ὦ Ἀδείμαντε. Καὶ διὰ μὲν τῆς Μεσοποταμίας οὐδεὶς ἀπήντηκεν ἡμῖν πολέμιος, ἀλλ' ἑκόντες αὐτούς m) τε καὶ τὰς ἀκροπόλεις ἄνθρωποι ἐνεχείρισαν n), καὶ ἐπὶ Βαβυλῶνα o) ἐλθόντες ἀπροσδόκητοι παρήλθομεν εἰς τὸ εἴσω τῶν τειχῶν, καὶ ἔχομεν τὴν πόλιν. ὁ βασιλεὺς δὲ p) περὶ Κτησιφῶντα q) διατρίβων, ἤκουσε τὴν ἔφοδον· εἶτα εἰς Σελεύκειαν παρελθών, παρασκευάζεται ἱππέας τε ὅτι πλείστους μεταπεμπόμενος, καὶ τοξότας, καὶ σφενδονήτας. ἀπαγγέλλουσι δ' οὖν οἱ σκοποὶ ἀμφὶ τὰς ἑκατὸν ἤδη r) μυριάδας τοῦ μαχίμου συνειλέχθαι, καὶ τούτων εἴκοσιν ἱπποτοξότας s)· καίτοι οὔπω ὁ Ἀρμένιος πάρεστιν t), οὔτε οἱ κατὰ τὴν Κασπίαν θάλατταν οἰκοῦντες, οὔτε οἱ ἀπὸ

k) τό] „τὸν male O.“ l) οὑτοσὶ] ὁ Gorl. m) αὐτούς] Sic vulgo Edd. vett. Αὑτούς *Reitz.* et recentt. n) ἐνεχείρισαν] „ἐνεχείρησαν O. rursus male.“ Sic etiam *Bas.* 1. et 3. Οἱ ἄνθρωποι voluit *Schäfer.* ad *Gregor. Cor.* p. 49. Sed *Fritzschius* potius crasi utendum censet. o) Βαβυλῶνα] „Βαβυλῶνι O. prave.“ p) δὲ] „omisit *Fl.*“ q) Κτησιφῶντα] „Κτησιφῶντος O.“ r) ἤδη] „neglectum in O.“ s) ἱπποτοξότας] „ἱπποτοξόται O.“ t) πάρεστιν] „πω πάρεστιν O.“

praefecti, unicuique populo a me dati: alii vero discesserunt, qui Phoenicen nobis interea, et Palaestinam, deinde etiam Aegyptum reducant. Ac tu primus, Lycine, dextro cornu inducto, transjice: tum ego: et post me hic Timolaus: post omnes autem tu equitatum, Adimante, ducito. Atque per Mesopotamiam nullus nobis obviam venit hostis, sed sponte se cum arcibus viri nobis dediderunt: progressique ad Babylonem, ex improviso intra muros delati urbem habemus. Rex autem, qui circa Ctesiphontem haeret, audita impressione progressus ad Seleuciam parat se, equitatu arcessito quam plurimo, et sagittariis funditoribusque. Renunciant ergo exploratores, circa millies mille jam viros pugnae aptos collectos esse, in his ducenta millia jaculantium ex equis, quamquam Armenius nondum adest, neque qui Caspium mare accolunt, neque Ba-

Βάκτρων, ἀλλ' ἐκ τῶν πλησίον u) καὶ προαστείων τῆς p. 270. *ἀρχῆς· οὕτω ῥαδίως τοσαύτας μυριάδας κατέλεξε x). και-* p. 271. *ρὸς οὖν ἤδη σκοπεῖν ἡμᾶς ὅ, τι χρὴ ποιεῖν.*

ΑΔΕΙΜ. Ἀλλ' ἐγὼ μὲν φημι δεῖν ὑμᾶς τὸ πεζὸν ἀπιέναι τὴν ἐπὶ Κτησιφῶντος, ἡμᾶς δὲ τὸ ἱππικὸν αὐτοῦ μένειν, τὴν Βαβυλῶνα διαφυλάξοντας.

ΣΑΜ. Ἀποδειλιᾷς καὶ σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, πλησίον τοῦ κινδύνου γενόμενος. σοὶ δὲ τί δοκεῖ, ὦ Τιμόλαε;

ΤΙΜ. Ἁπάσῃ τῇ στρατιᾷ βαδίζειν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, μηδὲ περιμένειν ἔςτ' ἂν ἄμεινον παρασκευάσωνται, πανταχόθεν αὐτοῖς y) συμμάχων προςγενομένων, ἀλλ' ἕως ἔτι καθ' ὁδόν εἰσιν οἱ πολέμιοι, ἐπιχειρῶμεν αὐτοῖς.

ΣΑΜ. Εὖ λέγεις· σὺ δὲ τί, ὦ Λυκῖνε, δοκιμάζεις;

ΛΥΚ. Ἐγώ σοι φράσω. ἐπειδὴ κεκμήκαμεν συντόνως ὁδεύοντες, ὁπότε κατῄειμεν ἕωθεν ἐς τὸν Πειραῖα, καὶ νῦν δὲ z) ἤδη τριάκοντά που σταδίους προκεχωρήκαμεν, καὶ ὁ ἥλιος πολὺς, κατὰ μεσημβρίαν γὰρ ἤδη μάλιστα,

u) *πλησίον*] *πλησίων* vulgo. Notante *Solano* jam emendatum. Emendavit etiam *Fritzsch.* et Gorl. x) *κατέλεξε*] „Recte sic *Pell.* *Κατέαξε* male Edd. et Codices nostri." y) *αὐτοῖς*] „*αὐτῶν Fl.*" *Τῶν* Gorl. et *Fritzsch.* Unde conjecerim *αὐτοῖς τῶν.* z) *δὲ*] abest a Gorl. et hinc omisit *Fritzsch.*

ctriani, sed de partibus modo vicinis et suburbanis quasi imperii: adeo facile tot millia coëgit. Itaque tempus est, ut nos etiam, quid nobis agendum sit, circumspiciamus.

Adim. Nimirum ego ajo, oportere vos pedites Ctesiphontem petere; nos autem, equitatum, hic manere ad Babylonem tuendam.

Sam. Etiam tu, Adimante, metuis constitutus prope periculum. Tibi vero, Timolaë, quid videtur?

Tim. Omni cum exercitu hostes aggredi, nec exspectare, donec parent se melius, adfluentibus undique auxiliis. Sed dum adhuc in via sunt hostes, illos aggrediamur.

Sam. Bene mones. Tu vero, Lycine, quid censes?

Lyc. Ego tibi dicam. Quandoquidem a contentione itineris fatigati sumus, qui hodie mane descenderimus in Piraeeum, nunc vero jam triginta circiter stadia progressi simus, et sol *[ardor]* multus (circa meridiem enim est), ut hic alicubi sub oleis, in eversa

p. 271. ἐνταῦθά που ἐπὶ τὰς ἐλαίας *a*) ἐπὶ *b*) τῆς ἀνατετραμμένης *c*) στήλης καθίσαντας ἀναπαύσασθαι *d*), εἶτα οὕτως ἀναστάντας, ἀνύειν *e*) τὸ λοιπὸν ἐς τὸ ἄστυ.

ΣΑΜ. Ἔτι γὰρ Ἀθήνησιν, ὦ μακάριε, εἶναι δοκεῖς, ὃς ἀμφὶ Βαβυλῶνα ἐν τῷ πεδίῳ, πρὸ τῶν τειχῶν ἐν τοσούτοις στρατιώταις κάθησαι *f*) περὶ τοῦ πολέμου διασκοπούμενος·

ΛΥΚ. Ὑπέμνησας· ἐγὼ δὲ νήφειν ᾤμην, καὶ σὺ παρὰ τὸ φανεῖσθαι *g*) τὴν γνώμην.

36 *ΣΑΜ.* Πρόςιμεν *h*) δή, εἴ σοι δοκεῖ, καὶ ὅπως ἄνδρες p. 272. ἀγαθοὶ *i*) ἐν τοῖς κινδύνοις ἔσεσθε, μηδὲ προδώσετε τὸ πάτριον φρόνημα· ἤδη γάρ που καὶ οἱ πολέμιοι ἐπιλαμβάνουσιν *k*). ὥςτε τὸ μὲν σύνθημα ἔστω, Ἐνυάλιος. ὑμεῖς δὲ ἐπειδὰν σημάνῃ ὁ σαλπιγκτής, ἀλαλάξαντες, καὶ τὰ

a) ἐπὶ τὰς ἐλαίας] „omissa in O." b) ἐπὶ] „ὑπὸ *Marc.* Nil mutant Edd. et O." c) ἀνατετραμμένης] Sic e conj. *Gesneri*, quam etiam *Belinus* et *Wielandius* secuti erant, scripsi pro vulg. ἀναγεγραμμένης. d) ἀναπαύσασθαι] „ἀναπαύεσθαι O." e) ἀνύειν] Vulgo πορεύεσθαι καὶ ἀνύειν. Sed desunt duo priora in Codd. Ox. Gorl. et utroque Vatic. teste *Bastio* ad *Gregor. Cor.* p. 70. *Schäf.* Servavit tamen *Fritzsch.* f) κάθησαι] „καθίσαι O." g) καὶ σὺ παρὰ τὸ φανεῖσθαι] „Lege περί." *Καὶ δὴ πρόαγε φανεῖσθαι* conj *Jacobsius.* Probabilius *Gesner.* καὶ σοὶ πάρα τὸ φ. τ. γ. *Belin.* καὶ σοὶ πρῶτα φαίνεσθαι τ. γ. Alias conjecturas vid. in Adnot. h) πρόςιμεν] Sic recte *Schm.* ex Ox. Olim πρόςειμεν. i) ἀγαθοὶ] glossatori deberi censuit *Koen.* ad *Gregor. Cor.* p. 203. *Schäf.* Sed Graeci saepius sic locuti. Vid. *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* XV, 52. extr. notante *Schäfero.* Nec Luciano hoc inusitatum. Vid. *Fritzsch.* Quaestst. Lucc. p. 205. k) ἐπιλαμβάνουσιν] ἐπελαύνουσιν conj. *Seager.*

illa columella assidentes, requiescamus, ac deinde surgentes, studiose redeamus in urbem.

Sam. Scilicet Athenis tibi adhuc esse, bone vir, videris, qui circa Babylonem in campo ante muros sedeas tot inter milites, disputans de bello.

Lyc. Reposuisti me in memoriam. At ego putabam me sobrium esse. Jam tuum est dicere sententiam.

Sam. Aggredimur sane, si tibi videtur. Et *mementote*, ut viri fortes sitis in periculis, nec prodatis sensum illum patrium: jam enim alicubi invadunt hostes. Itaque tessera erit *Mars!* Vos vero, cum classicum cecinerit tubicen, clamore sublato, incussis

δόρατα κρούσαντες πρὸς τὰς ἀσπίδας, ἐπείγεσθε συμμῖξαι p. 272. τοῖς ἐναντίοις, καὶ ἐντὸς γενέσθαι τῶν τοξευμάτων, ὡς μηδὲ πληγὰς λαμβάνωμεν, ἀκροβολίζεσθαι αὐτοῖς διδόντες· καὶ ἐπειδὴ ἐς χεῖρας ἤδη συνεληλύθαμεν, τὸ μὲν εὐώνυμον, καὶ ὁ Τιμόλαος, ἐτρέψαντο l) τοὺς καθ' αὑτοὺς, Μήδους ὄντας, τὸ δὲ κατ' ἐμὲ ἰσόπαλον ἔτι. Πέρσαι γάρ εἰσι, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν αὐτοῖς· ἡ δὲ ἵππος ἅπασα τῶν βαρβάρων ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἡμῶν ἐλαύνουσιν· ὥστε, ὦ Λυκῖνε, αὐτός τε ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνου, καὶ τοῖς μετὰ σαυτοῦ παρακελεύου δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν.

ΛΥΚ. Ὢ τῆς τύχης. ἐπ' ἐμὲ γὰρ οἱ ἱππεῖς ἅπαντες, 37 καὶ μόνος ἐπιτήδειός αὐτοῖς ἔδοξα ἐπελαύνεσθαι m)· καὶ μοι δοκῶ, ἢν βιάζωνται αὐτομολήσειν, προσδραμὼν ἐς τὴν παλαίστραν, ἔτι πολεμοῦντας ὑμᾶς καταλιπών.

ΣΑΜ. Μηδαμῶς. κρατεῖς γὰρ αὐτῶν καὶ σὺ ἤδη τὸ μέρος· ἐγὼ δὲ, ὡς ὁρᾷς, καὶ μονομαχήσω πρὸς τὸν βασιλέα· προκαλεῖται n) γάρ με, καὶ ἀναδῦναι πάντως αἰσχρόν. p. 273.

ΛΥΚ. Νὴ Δία, καὶ τετρώσῃ αὐτίκα μάλα πρὸς αὐ-

l) ἐτρέψαντο] „ἔτρεψαν O.“ m) ἐπελαύνεσθαι] „ἀπελαύνεσθαι male O.“ n) προκαλεῖται] „recepi ex J. et V. 2. Προςκαλεῖται cett. male.“

in clypeos hastis, urgete manus conserere cum hostibus, et intra teli jactum venire, ut nec excipiamus ictus, jaculandi facultate illis data: et cum ad manus jam venerimus, sinistrum *cornu* et Timolaus jam in fugam verterunt sibi oppositos Medos, sed meum agmen aequo adhuc Marte pugnat: sunt enim Persae et rex inter ipsos. Equitatus autem barbarorum universus in dextram *aciem* nostram invehitur: itaque, Lycine, et ipse vir fortis esto, et tuis, ut impetum excipiant, impera.

Lyc. Vah fortunam! In me enim equites universi: et solus idoneus sum visus, in quem irruant. Videor mihi, si vim faciant, fugere curriculo in palaestram, et adhuc pugnantes vos deserturus.

Sam. Nequaquam. Vincis enim jam tu quoque tua in parte. Ego autem, ut vides, jam solitariam cum rege pugnam pugnabo. Etenim me provocat, et retrocedere omnino turpe est.

Lyc. Per Jovem, etiam mox ab illo vulneraberis:

p. 273. τοῦ, βασιλικὸν γὰρ καὶ τὸ τρωθῆναι περὶ τῆς ἀρχῆς μα-
χόμενον.
ΣΑΜ. Εὖ λέγεις, ἐπιπόλαιον μέν μοι τὸ τραῦμα, καὶ
οὐκ εἰς τὰ φανερὰ τοῦ σώματος· ὡς μηδὲ τὴν οὐλὴν ὕστε-
ρον ἄμορφον γενέσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὁρᾷς, ὅπως ἐπελά-
σας o), μιᾷ πληγῇ αὐτόν τε καὶ τὸν ἵππον διέπειρα, τὴν
λόγχην ἀφείς; εἶτα τὴν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, καὶ ἀφελὼν τὸ
διάδημα, βασιλεὺς ἤδη γέγονα, προςκυνούμενος ὑφ᾽ ἁπάν-
38 των. Οἱ βάρβαροι προςκυνείτωσαν· ὑμῶν p) κατὰ τὸν
Ἑλλήνων νόμον ἄρξω, εἷς στρατηγὸς ὀνομαζόμενος. ἐπὶ
τούτοις ἄρα ἐννοεῖτε, ὅσας μὲν πόλεις ἐπωνύμους ἐμαυ-
τοῦ q) οἰκιῶ, ὅσας δὲ καὶ καθαιρήσω ἑλὼν κατὰ κράτος,
αἳ r) ἂν ὑβρίσωσί τι ἐς τὴν ἀρχήν· ἁπάντων δὲ μάλιστα
Κυδίαν τὸν πλούσιον μετελεύσομαι, ὃς ὅμορος ἤδη s) ὢν
μοι, ἐξέωσε τοῦ ἀγροῦ, ἐπιβαίνων κατ᾽ ὀλίγον ἐς τὰ εἴσω
τῶν ὅρων.
39 ΛΥΚ. Πέπαυσο ἤδη, ὦ Σάμιππε, καιρὸς γάρ σε
ἤδη t) μὲν νενικηκότα τηλικαύτην μάχην, ἐν Βαβυλῶνι

o) ὅπως ἐπελάσας] „ὅσον ἐπιπελάσας O.“ p) ὑμῶν] „ἡμῖν Edd.“ Emendaverat *Solanus*. q) ἐμαυτοῦ] „ἐπ᾽ ἐμαυτοῦ C. et *Fl.* cum marg. A. 1.“ r) αἳ] „οἳ male O. et *Fl.* Oἱ sine accentu marg. A. 1.“ Delendam omnino hanc vocem conj. *Reitz.* s) ἤδη] ἔτι jubet *Fritzsch.* t) ἤδη] ejecit *Fritzsch.* paullo quidem audacius, nec tamen improbabiliter.

regium enim hoc etiam, vulnerari in pugna pro imperio.

Sam. Bene mones. Leve quidem mihi vulnus, minimeque aperto corporis loco, adeo ut neque cicatrix in posterum deformis futura sit. Verum vides, ut invectus ego ictu uno ipsum cum equo emissa hasta trajeci, ac deinde capite abscisso, ablatoque diademate, rex jam factus sum. Ac barbari quidem nos adorent: vobis *autem* Graeco more unici Praetoris nomine imperabo. Post haec igitur cogitate, quot urbes de meo nomine appellatas conditurus sim, quot contra vi captas sim vastaturus, si qua injuria imperium meum affecerint. Omnium vero maxime Cydiam divitem mulcabo, qui, vicinus meus cum esset, agro me, ingressus paullatim intra fines, expulit.

Lyc. Desine jam, Samippe. Tempus enim est, te jam, qui talem pugnam viceris, Babylone epulari

εὐωχεῖσθαι τὰ ἐπινίκια (ἐκστάδιος u) γάρ, οἶμαι, σοι ἡ p. 273.
ἀρχὴ), Τιμόλαον δὲ ἐν τῷ μέρει εὔχεσθαι, ὅπερ ἂν ἐθέλῃ.

ΣΑΜ. Τί δ' οὖν, ὦ Λυκῖνε, οἷά σοι ἠτῆσθαι δοκῶ;

ΛΥΚ. Παραπολὺ, ὦ θαυμασιώτατε βασιλέων, ἐπιπονώτερα καὶ βιαιότερα τῶν Ἀδειμάντου, παρ' ὅσον ἐκεῖνος μὲν ἐτρύφα, διτάλαντα χρύσεα ἐκπώματα προτεί- p. 274. νων τοῖς συμπόταις x) σὺ δὲ, καὶ ἐτιτρώσκου μονομαχῶν, καὶ ἐδεδίεις, καὶ ἐφρόντιζες νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν· οὐ μόνον γάρ σοι τὰ παρὰ τῶν πολεμίων φοβερὰ ἦν, ἀλλὰ καὶ ἐπιβουλαὶ μυρίαι, καὶ φθόνος παρὰ τῶν συνόντων, καὶ μῖσος, καὶ κολακεία, φίλος δὲ οὐδεὶς ἀληθὴς, ἀλλὰ πρὸς τὸ δέος ἅπαντες, ἢ πρὸς τὴν ἐλπίδα εὖνοι δοκοῦντες εἶναι. ἀπόλαυσις μέν γε οὐδὲ ὄναρ τῶν ἡδέων, ἀλλὰ δόξα μόνον y), καὶ πορφυρὶς χρυσῷ ποικίλη, καὶ ταινία λευκὴ περὶ τῷ μετώπῳ, καὶ δορυφόροι προϊόντες. τὰ δ' ἄλλα κάματος ἀφόρητος, καὶ ἀηδία πολλή· καὶ ἢ χρηματίζειν τοῖς παρὰ τῶν πολεμίων ἥκουσι δεῖ ἢ δικάζειν, ἢ καταπέμπειν τοῖς ὑπηκόοις ἐπιτάγματα. καὶ ἤτοι

u) ἐκστάδιος] „recte *Bas.* 2. (et 3.) *Par.* Ἑκστάδιος adspirate *Bas.* 1. *Fr. Hag. Salm. Ald.* Ἐξστάδιος pejus 2. *Schol.* et *Fl.*
x) συμπόταις] „συμπολίταις male O." y) μόνον] „Ita Ox. *Fl. Fr.* etc. *Μόνη* J. cum *Ven.* 2." Sic et Gorl.

victoriae caussa (ultra stadia enim *tua decem*, puto, tibi jam processit imperium), ac Timolaum jam suo loco optare, quidquid voluerit.

Sam. Quid ergo, Lycine, qualia optasse tibi videor?

Lyc. Multum, maxime admirabilis regum, laboriosiora et magis violenta *votis* Adimanti, quatenus ille quidem luxuriose vivebat, aurea binorum talentorum pocula propinans convivis: at tu et vulneratus es in pugna solitaria, et metuisti, et solicitus noctes diesque fuisti. Neque enim ab hoste tibi solo metuendum erat, sed insidiae sexcentae, et invidia a familiaribus, et odium, et adulatio: amicus autem nemo verus, sed ad metum omnes aut ad spem benevoli qui esse videantur. Fructus rerum suavium ne per somnum quidem, sed gloria sola, et distincta auro purpura, et taenia circa frontem alba, et praecedentes satellites: caeterum labor intolerabilis, et multum injucunditatis; cum aut opera danda sit his, qui ab hostibus veniunt, aut jus dicendum, aut mittenda civibus imperia. Et aut defe-

p. 274. ἀφέστηκέ τι ἔθνος, ἢ ἐπελαύνουσί τινες τῶν ἔξω z) τῆς ἀρχῆς. δεδιέναι οὖν δεῖ πάντα, καὶ ὑφορᾶσθαι, καὶ ὅλως,
40 ὑπὸ πάντων μᾶλλον ἢ ὑπὸ σεαυτοῦ εὐδαιμονίζεσθαι. Καὶ γὰρ οὖν καὶ τόδε πῶς οὐ ταπεινὸν, ὅτι καὶ νοσεῖς τὰ ὅμοια τοῖς ἰδιώταις, καὶ ὁ πυρετὸς οὐ διαγιγνώσκει a) σε βασιλέα ὄντα, οὐδὲ ὁ θάνατος δέδιε τοὺς δορυφόρους, ἀλλ' ἐπιστὰς, ὁπόταν αὐτῷ δοκῇ, ἄγει οἰμώζοντα, οὐκ αἰδούμενος τὸ διάδημα; σὺ δὲ ὁ οὕτως ὑψηλὸς καταπεσὼν, ἀνάσπαστος ἐκ τοῦ βασιλείου θρόνου τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἄπει τοῖς πολλοῖς, ἰσότιμος ἐλαυνόμενος ἐν τῇ ἀγέλῃ τῶν νεκρῶν, χῶμα ὑψηλὸν ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλην μακρὰν, ἢ πυραμίδα εὔγραμμον τὰς γωνίας ἀπολιπὼν, ἐκπρόθεσμα καὶ ἀνεπαίσθητα φιλοτιμήματα· εἰκόνες δὲ ἐκεῖναι, καὶ νεῴ b), οὓς ἀνιστᾶσιν αἱ πόλεις θεραπεύουσαι, καὶ τὸ μέγα ὄνομα,
p. 275. πάντα κατ' ὀλίγον ὑποῤῥεῖ c), καὶ ἄπεισιν ἀμελούμενα.

z) τῶν ἔξω] absunt a Gorl. a) διαγιγνώσκει] „διαγιν. O." b) νεῷ] Vulgo νεώς. Vid. Adnott. c) ὑποῤῥεῖ] „ἀποῤῥεῖ] ὑποῤῥεῖ male *Fl.*" Imo bene. Cf. Diall. Deor. XI, 2. et Vitar. Auct. c. 27. Nam vulgato illi ὑπέῤῥει Diall. Mortt. IX, 2. jam in minori Ed. recentissima in gratiam praestantioris ἐπέῤῥει renuntiavi. H. l. verbum proximum ἄπεισιν ansam praebuit erroris. Aliud autem est sub finem hujus dialogi, δακτυλίους — ἀποῤῥυέντας τῶν δακτύλων.

cit gens aliqua, aut externi quidam imperium invadunt. Metuere ergo oportet omnia, et suspicari, atque in universum omnibus potius, quam tibi ipsi, videri beatum. Etenim illud etiam quî non humile, quod aegrotabis non minus, quam privati, nec febris te regem esse internoscit, neque metuit mors satellites; sed, cum ipsi visum fuerit, superveniens, plorantem nihil diadema reverita abducit? Tu vero de loco ita excelso delapsus, detractusque de throno regio, eandem abis viam, aequatus vulgo, abactus cum gregre mortuorum, tumulum in terra relinquens excelsum, et columnam longam, aut accurate descriptam angulis pyramidem, in quibus sero homines, cum nihil jam inde ad sensum ipsorum perveniat, superbiunt. Statuae autem illae et templa, quae excitant colendi caussa civitates, et magnificum illud nomen, paullatim defluunt omnia, et neglecta abeunt. Si vero vel maxime

ἦν δὲ καὶ ὅτι μάλιστα ἐπὶ πλεῖστον *d*) παραμείνῃ *e*), τίς p. 275.
ἔτι ἀπόλαυσις ἀναισθήτῳ αὐτῷ *f*) γενομένῳ; ὁρᾷς, οἷα
μὲν ζῶν ἔτι ἕξεις πράγματα δεδιὼς, καὶ φροντίζων, καὶ
κάμνων, οἷα δὲ καὶ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἔσται; Ἀλλ' 41
ἤδη σὸν αἰτεῖν, ὦ Τιμόλαε, καὶ ὅπως ὑπερβάλῃ τούτους,
ὥςπερ εἰκὸς ἄνδρα συνετὸν, καὶ πράγμασι χρῆσθαι εἰδότα.

TIM. Σκόπει γοῦν, ὦ Λυκῖνε, εἴ τι ἐπιλήψιμον εὔξομαι, καὶ ὅ, τι ἂν εὐθῦναί τις *g*) δυνηθείη. χρυσὸν μὲν οὖν, καὶ θησαυροὺς, καὶ μεδίμνους νομίσματος, ἢ βασιλείας, καὶ πολέμους, καὶ δείματα ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, ἃ εἰκότως διέβαλες, οὐκ αἰτήσομαι *h*), ἀβέβαια γὰρ ταῦτά γε, καὶ πολλὰς τὰς ἐπιβουλὰς ἔχοντα, καὶ πλέον τοῦ ἡδέος τὸ
ἀνιαρὸν ἐν αὐτοῖς ἦν. Ἐγὼ δὲ βούλομαι τὸν Ἑρμῆν ἐν- 42
τυχόντα μοι δοῦναί τινας δακτυλίους τοιούτους τὴν δύναμιν· ἕνα μὲν, ὥςτε ἀεὶ ἐῤῥῶσθαι καὶ ὑγιαίνειν τὸ σῶμα, καὶ ἄτρωτον εἶναι, καὶ ἀπαθῆ· ἕτερον δὲ, ὡς μὴ ὁρᾶσθαι τὸν περιθέμενον, οἷος ἦν ὁ τοῦ Γύγου· τὸν δέ τινα, ὡς

d) ἐπὶ πλεῖστον] pro glossemate praecedentis ὅτι μάλιστα habet *Guyet.* At recte discernit interpretatio Latina. e) παραμείνῃ] „παραμένει O.“ Vulgo παραμένῃ. Sed παραμείνῃ Gorl. et *Fritzsch.* f) αὐτῷ] Sic *Fritzsch.* e Gorl. Ox. marg. A. 1. et *Fl.* pro vulg. αὐτῶν. g) εὐθῦναί τις] εὐθύναι τὶς priores praeter *Fritzsch.* h) οὐκ αἰτήσομαι] „omisit O.“

ad longissimum tempus permaneant, quis adhuc fructus ad eum pervenire potest, qui nihil sentiat? Vides, quas molestias vivus adhuc sis habiturus, metuens, sollicitus, laborans; et quis post mortem status futurus sit? Sed jam optare tuum est, Timolaë, et ut illos superes, ut *facturum* probabile est virum prudentem, et uti rebus scientem.

Tim. Vide igitur, Lycine, si quid reprehensione dignum optaturus sim, et quod corrigère aliquis possit. Aurum proinde ac thesauros, et modios numûm, aut regna, et bella, et metus pro imperio, quae merito reprehendisti, non poscam. Nam ista quidem infirma, et insidiis exposita multis, et plus, quam suavitatis, in iis molestiarum inest. Ego autem optem, ab occurrente mihi Mercurio anulos dari quosdam, qui virtutem habeant hujusmodi: unum, ut valeat semper corpus et salubre sit, et vulneri nulli, aut morbo penetrabile; alterum, cujus auxilio non videatur, qui induit, qualis erat ille Gy-

p. 275. ἰσχύειν ὑπὲρ ἄνδρας μυρίους, καὶ ὅ, τι ἂν ἄχθος ἅμα
μυρίοι κινῆσαι μόλις δύναιντο, τοῦτο ἐμὲ i) ῥᾳδίως μό-
νον k) ἀνατίθεσθαι· ἔτι δὲ καὶ πέτεσθαι, πολὺ ἀπὸ τῆς
γῆς ἀρθέντα, καὶ πρὸς τοῦτό μοι l) εἶναι δακτύλιόν τινα·
καὶ μὴν καὶ ἐς ὕπνον κατασπᾷν, ὁπόσους ἂν ἐθέλω, καὶ
ἅπασαν θύραν προσιόντι μοι ἀνοίγεσθαι, χαλωμένου τοῦ
p. 276. κλείθρου, καὶ τοῦ μοχλοῦ ἀφαιρουμένου. ταῦτα ἀμφότερα
43 εἷς δακτύλιος δυνάσθω. Τὸ δὲ μέγιστον, ἄλλος τις ἔστω
ἐπὶ πᾶσιν ὁ ἥδιστος, ὡς ἐράσμιον εἶναί με περιθέμενον
παισὶ τοῖς ὡραίοις, καὶ γυναιξὶ, καὶ δήμοις ὅλοις, καὶ
μηδένα m) εἶναι ἀνέραστον, καὶ ἄτῳ n) μὴ ποθεινότατος
ἐγὼ, καὶ o) ἀνὰ στόμα· ὥστε πολλὰς γυναῖκας οὐ φερού-
σας τὸν ἔρωτα, καὶ ἀναρτᾷν ἑαυτὰς, καὶ τὰ μειράκια
ἐπιμεμηνέναι μοι, καὶ εὐδαίμονα εἶναι p) δοκεῖν, εἴ τινα
καὶ μόνον προσβλέψαιμι αὐτῶν, εἰ δ' ὑπερορῴην, κἀκεῖνα
ὑπὸ λύπης ἀπολλύσθω. καὶ ὅλως, ὑπὲρ τὸν Ὑάκινθον, ἢ
44 Ὕλαν q), ἢ Φάωνα τὸν Χῖον εἶναί με. Καὶ ταῦτα πάντα

i) τοῦτο ἐμὲ] Sic Gorl. et *Fritzsch.* pro vulg. τοῦτό με. k) μόνον] abest a Gorl. l) τοῦτό μοι] „τούτῳ (sic) male O. et sine μοι.“ Τούτῳ etiam Gorl. m) μηδένα] „μηδένι. ἴσως L.“ *Solanus* conjecit: μηδένα οὕτως εἶναι ἀνέραστον, ὅτῳ μὴ etc. n) ὅτῳ] „εἴτῳ L. O. Nil mutant Edd.“ o) καὶ] „non est in O.“ p) εἶναι] „non habet *Fl.*“ q) Ὕλαν] „Ὕλλαν male O.“

gia: alium rursus, ut plus decies mille hominum robur habeam, et quod onus vix decies mille homines moliri simul queant, hoc ut facile solus transferre possim: insuper volare ut possim, multum elatus de terra; ad hoc quoque sit mihi anulus. Verum somno sopire *ut queam*, quoscunque voluero, et janua mihi unaquaeque accedenti sua sponte ut aperiatur, laxato claustro, remoto pessulo; ad hoc utrumque unus idemque valeat anulus. Quod vero caput est, sit etiam alius omnium ille jucundissimus, quo induto amabilis sim formosis pueris, et mulieribus, et totis populis, ut nemo sit, quin me amet, desideret, in ore habeat; adeo ut multae mulieres amoris impatientia se suspendant, et prae amore mei insaniant adolescentuli, beatusque videatur, si quem illorum modo adspiciam; si vero negligentius tractem, hi quoque prae dolore pereant: atque in universum supra Hyacinthum, aut Hylan, aut Chium Phaonem ego sim. Et omnia haec ha-

ἔχειν, μὴ ὀλιγοχρόνιον ὄντα, μηδὲ κατὰ μέτρον ζῶντα τῆς ἀνθρωπίνης βιοτῆς, ἀλλ᾽ ἔτη χίλια νέον ἐκ νέου γιγνόμενον r) διαβιῶναι, ἀμφὶ τὰ ἑπτακαίδεκα ἔτη ἀεὶ ἀποδυόμενον τὸ γῆρας, ὥςπερ οἱ ὄφεις. οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα s)· πάντα γὰρ ἐμὰ ἦν ἂν τὰ τῶν ἄλλων, ἐς ὅσον ἀνοίγειν τε τὰς θύρας ἐδυνάμην, καὶ κοιμίζειν t) τοὺς φύλακας, καὶ ἀθέατος εἶναι εἰςιών. εἰ δέ τι ἐν Ἰνδοῖς ἢ Ὑπερβορέοις θέαμα παράδοξον, ἢ κτῆμα τίμιον, ἢ ὅσα ἐμφαγεῖν ἢ πιεῖν ἡδέα, οὐ μεταστειλάμενος, ἀλλ᾽ αὐτὸς ἐπιπετόμενος, ἀπέλαυον u) ἁπάντων ἐς κόρον. καὶ ἐπεὶ x) γρὺψ, ὑπόπτερον θηρίον, ἢ φοίνιξ, ὄρνεον ἐν Ἰνδοῖς ἀθέατον τοῖς ἄλλοις, ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο ἑώρων ἄν, καὶ τὰς p. 277.
πηγὰς δὲ τὰς Νείλου μόνος ἂν ἠπιστάμην, καὶ ὅσον τῆς γῆς ἀοίκητον y), καὶ εἴ τινες ἀντίποδες ἡμῖν οἰκοῦσι, τὸ νότιον τῆς γῆς ἡμίτομον ἔχοντες. ἔτι δὲ καὶ ἀστέρων φύσιν, καὶ σελήνης, καὶ αὐτοῦ ἡλίου, ῥᾳδίως ἂν ἔγνων z), ἀπα-

r) γιγνόμενον] „γινόμενον O.“ s) οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα] „Sic Edd. omnes et O.“ In Gorl. tamen deest με. t) κοιμίζειν] κομίζειν *Bas.* 3. u) ἀπέλαυον] „ἀπέλυβον *Fl.* male.“ x) ἐπεὶ] εἴ πῃ, *sicubi*, conj. *Seager.* At nil opus. y) ἀοίκητον] „εὐοίκητον O.“ z) ἂν ἔγνων] „ἔγνων ἄν O.“

beam, non parvae aetatis homo, neque ad mensuram vitae humanae vivens; sed annos mille juventutem unam post alteram vivam, interjectis septemdecim quibusque annis exuens senectutem instar serpentum. Haec si habeam, nihil mihi defuerit. Mea enim fuerint, quae aliorum sunt omnia, in quantum aperire possem januas, et custodes sopire, et oculos omnium effugere, dum intro. Si quod vero apud Indos aut Hyberboreos spectaculum nobile, aut pretiosa possessio, aut quaecunque in cibo vel potu jucunda sunt, ea non afferri demum curarem, sed advolans ipse ad satietatem illis fruerer. Et quando gryps alata belua, aut phoenix avis apud Indos spectata nemini, ego etiam ista viderem: et fontes Nili viderem solus, et quantum telluris inhabitabile est; et si qui conversis ad nos vestigiis australe telluris hemisphaerium habitant. Insuper vero stellarum naturam et lunae, ipsiusque adeo solis facile cognoscerem, in quem

p. 277. θὴς ὢν τῷ πυρί. καὶ τὸ πάντων ἥδιστον, αὐθημερὸν ἀγγεῖλαι ἐς a) Βαβυλῶνα, τίς ἐνίκησεν Ὀλύμπια· καὶ ἀριστήσαντα, εἰ τύχοι b), ἐν Συρίᾳ, δειπνῆσαι ἐν Ἰταλίᾳ. εἰ δέ τις ἐχθρὸς εἴη, ἀμύνασθαι καὶ τοῦτον ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, πέτρον ἐμβαλόντα τῇ κεφαλῇ, ὡς ἐπιτετρίφθαι τὸ κρανίον. τούς τε αὖ φίλους εὖ ποιεῖν, ἐπιχέαντα c) κοιμωμένοις αὐτοῖς τὸ χρυσίον. καὶ μὴν εἴ τις ὑπερόπτης εἴη, ἢ τύραννος πλούσιος ὑβριστὴς, ἀράμενος αὐτὸν ὅσον ἐπὶ σταδίους εἴκοσιν, ἀφῆκα φέρεσθαι κατὰ τῶν κρημνῶν. τοῖς παιδικοῖς δὲ ὁμιλεῖν ἀκωλύτως ἂν ἐξῆν d), εἰςιόντα ἀθέατον, κοιμίσαντα e) ἅπαντας, ἄνευ ἐκείνων μόνων. οἷον δὲ κἀκεῖνο ἦν, τοὺς πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν ἔξω βέλους ὑπεραιωρούμενον; καὶ εἰ δόξειέ μοι, προςθέμενος ἂν τοῖς ἡττημένοις, κοιμίσας τοὺς κρατοῦντας, νικᾷν παρεῖχον τοῖς φεύγουσιν, ἀναστρέψασιν f) ἀπὸ τῆς τροπῆς. καὶ τὸ ὅλον, παιδιὰν ἐποιούμην ἂν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον, καὶ πάντα ἐμὰ ἦν, καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἄλλοις. τοῦτο ἡ ἄκρα εὐ-

a) ἐς] „ἐν O. prave." b) τύχοι] Sic O. *Schm. Fritzsch.* pro vulg. τύχοιμι, probante etiam *Schäfero* Melett. p. 24. c) ἐπιχέαντα] „ἐπιχέοντα O." et Gorl. d) ἐξῆν] Optime sic conj. *Guyet.* et jam edidit *Fritzsch.* pro vulg. ἐξῇ, pro quo in O. et *Fl.* ἔξειν. e) κοιμίσαντα] „κομίσαντα male O." f) ἀναστρέψασιν] ἀναστρέψας conj. *Seager.* concinnitatis, ait, gratia.

nihil ignis valeat. Quodque omnium suavissimum, eodem die nuntiare possem Babylonem, Olympia quis vicerit; et pransus forte in Syria, in Italia coenare. Si quis vero inimicus sit, ulcisci eum quoque ex occulto liceret, impacto in caput illius saxo, quo conteratur ipsi cranium; contra benefacere amicis, affuso dormientibus auro. Quin si quis contemtor sit, aut tyrannus, dives, contumeliosus, sublatum ad viginti stadia, demitterem casurum per praeceps. Amoribus autem meis frui nemine prohibente liceret: ingressus quippe nemine vidente sopirem omnes, praeter illos solos. Quale autem illud fuerit, inspectare praeliantes ultra jactum teli sublatum? Et, si videretur mihi, accedens ad victos, sopitis victoribus, victoriam fugientibus tribuerem de fuga reversis. Atque in universum, lusum mihi haberem vitam hominum, mea essent omnia, et Deus reliquis viderer. Haec summa est

δαιμονία ἐστὶ, μήτε ἀπολέσθαι, μήτε ἐπιβουλευθῆναι p. 278.
δυναμένη, καὶ μάλιστα μεθ᾽ ὑγιείας ἐν μακρῷ τῷ βίῳ. 45
Τί ἂν αἰτιάσαιο, ὦ Λυκῖνε, τῆς εὐχῆς;

ΛΥΚ. Οὐδὲν, ὦ Τιμόλαε· οὐδὲ γὰρ ἀσφαλὲς ἐναντιοῦσθαι ἀνδρὶ πτηνῷ, καὶ ὑπὲρ μυρίους τὴν ἰσχύν. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνο ἐρήσομαί σε, εἴ τινα ἄλλον εἶδες ἐν τοσούτοις ἔθνεσιν, ὅσα ὑπερέπτης, γέροντα ἤδη ἄνδρα, οὕτω παρακεκινηκότα τὴν γνώμην, ἐπὶ δακτυλίου μικροῦ ὀχούμενον, ὄρη ὅλα κινεῖν ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ δυνάμενον, ἐπέραστον πᾶσι, καὶ ταῦτα, φαλακρὸν ὄντα, καὶ τὴν ῥῖνα σιμόν; ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δή ποτε οὐχ εἷς δακτύλιος ἅπαντα ταῦτα δύναταί σοι, ἀλλὰ τοσούτους περιημμένος βαδιῇ, τὴν ἀριστερὰν πεφορτισμένος κατὰ δάκτυλον ἕνα g); μᾶλλον δὲ, ὑπερπαίει ὁ ἀριθμὸς, καὶ δεήσει καὶ τὴν δεξιὰν συνεπιλαβεῖν h). καίτοι ἑνὸς τοῦ ἀναγκαιοτάτου προςδεῖ i), ὃς k) περιθέμενόν σε παύσει μωραίνοντα, τὴν πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀποξύσας. ἢ τοῦτο μὲν καὶ ὁ ἐλλέβορος l) ἱκανὸς ποιῆσαι, ζωρότερος ποθείς.

g) κατὰ δάκτυλον ἕνα] pro suspectis habuit *Guyet.* injuria. h) συνεπιλαβεῖν] „συνεπιβαλεῖν O.“ i) προςδεῖ] „πρὸς Διὸς O.“ k) ὅς] „οὓς male *Fl.*“ l) ἢ τοῦτο μὲν καὶ ὁ ἐλλ.] „ἦ μὴν καὶ ἐλλ. O.“

felicitas, quae perire, quae insidiis peti nequeat, cum valetudine praesertim in vita adeo longa. Quid habes, Lycine, in quo votum hoc reprehendas?

Lyc. Nihil quidquam, Timolaë: neque enim tutum fuerit adversari volucri viro, et supra decies mille alios robusto. Verum illud tamen ex te quaeram, Numquid alium vidisti in tot, quas supervolasti, gentibus, senem hominem adeo mente non constantem, qui veheretur parvo anulo, totos qui montes extremo movere digito posset, amabilem omnibus, idque calvus cum sit et simo naso? Verum hoc quoque mihi dicas. Quid tandem est, quod non unus anulus haec tibi potest omnia? sed tot indutus ambulabis, oneratae sinistrae unoquoque digito? quin excedit numerus, ut dextram subvenire oporteat. Quamquam tamen unus deest maxime necessarius, quo induto ineptire, detersa illa multa coryza, desinas. Aut hoc idem praestabit potus meracior hellebori.

p. 280.

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ARGUMENTUM.

Conqueritur Glycera apud Thaida amicam, quod miles quidam ipsi amatus se deserta ad alius meretriculae amorem transierit. Id Thais non insolens esse dicit, ab aliis ad alios se transferre amores, praesertim ubi, ut nunc factum sit, artes magicae accesserint.

ΓΛΥΚΕΡΑ ΚΑΙ ΘΑΙΣ.

1 ΓΛΥΚ. Τὸν στρατιώτην ἐκεῖνον a), Θαΐ, τὸν Ἀκαρνᾶνα, ὃς πάλαι μὲν Ἀβρότονον b) εἶχε, μετὰ ταῦτα δὲ ἠράσθη ἐμοῦ, τὸν εὐπάρυφον λέγω, τὸν ἐν τῇ χλαμύδι, οἶσθα αὐτὸν, ἢ ἐπιλέλησαι τὸν ἄνθρωπον c);

ΘΑΙΣ. Οὐκ, ἀλλὰ οἶδα d), ὦ Γλυκέριον, καὶ συνέ-

a) ἐκεῖνον] quod vulgo abest, cum *Schm.* restitui e 2955. probatum *Belino*. b) Ἀβρότονον] „Ἀβροτόνων marg. A. 1.“ Ἀβρότανον 2955. *Bel.* c) ἄνθρωπον] „ἄνον J. per compendium.“ d) οἶδα] „εἶδα J.“

DIALOGI MERETRICII.

GLYCERA ET THAIS.

Glyc. Militemne istum, Thais, Acarnanem, qui Abrotonum quondam habuit, postea autem me amavit, purpuratum illum dico, cum chlamyde, illum ergo nosti, an hominis oblita es?

Thais. Quin novi, Glycerium, et potavit nobis-

νες ὄντες ἢ Κρέοντες. λυπήσεσθε οὖν, ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ p. 279.
δυσάρεστοι ἔσεσθε τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ μάλιστα σὺ, ὦ Τιμόλαε, ὁπόταν δέῃ σε τὸ αὐτὸ παθεῖν τῷ Ἰκάρῳ τῆς πτερώσεως διαλυθείσης, καταπεσόντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ χαμαὶ βαδίζειν, ἀπολέσαντα τοὺς δακτυλίους ἐκείνους ἅπαντας ἀποῤῥυέντας τῶν δακτύλων. ἐμοὶ δὲ καὶ τοῦτο ἱκανὸν, ἀντὶ πάντων θησαυρῶν, καὶ Βαβυλῶνος αὐτῆς, τὸ γελάσαι μάλα ἡδέως ἐφ᾽ οἷς ὑμεῖς ᾐτήσατε r), τοιούτοις οὖσι, καὶ ταῦτα, φιλοσοφίαν ἐπαινοῦντες.

r) ᾐτήσατε] „ᾐτήσασθε male O."

paullo ante aut Creontes fuerint. Dolebitis ergo, ut credibile est, et displicebunt vobis domestica, tibi praesertim, Timolaë, cum idem tibi, quod Icaro, eventurum sit, ut solutis alis de caelo delapsus humi incedas, perditis illis omnibus, qui de digitis defluxerint, annulis. Mihi vero hoc etiam pro thesauris omnibus, ipsaque Babylone, satis est, quod suaviter ridere possum, quae vos petiistis, cum sint talia! eaque homines, qui philosophiam laudatis.

p. 280.

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ARGUMENTUM.

Conqueritur Glycera apud Thaida amicam, quod miles quidam ipsi amatus se deserta ad alius meretriculae amorem transierit. Id Thais non insolens esse dicit, ab aliis ad alios se transferre amores, praesertim ubi, ut nunc factum sit, artes magicae accesserint.

ΓΛΥΚΕΡΑ ΚΑΙ ΘΑΙΣ.

1 ΓΛΥΚ. Τὸν στρατιώτην ἐκεῖνον a), Θαΐ, τὸν Ἀκαρνᾶνα, ὃς πάλαι μὲν Ἀβρότονον b) εἶχε, μετὰ ταῦτα δὲ ἠράσθη ἐμοῦ, τὸν εὐπάρυφον λέγω, τὸν ἐν τῇ χλαμύδι, οἶσθα αὐτὸν, ἢ ἐπιλέλησαι τὸν ἄνθρωπον c);

ΘΑΙΣ. Οὐκ, ἀλλὰ οἶδα d), ὦ Γλυκέριον, καὶ συνέ-

a) ἐκεῖνον] quod vulgo abest, cum *Schm.* restitui e 2955. probatum *Belino.* b) Ἀβρότονον] „Ἀβροτόνων marg. A. 1.“ Ἀβρότανον 2955. *Bel.* c) ἄνθρωπον] „ἄνον J. per compendium.“ d) οἶδα] „εἶδα J.“

DIALOGI MERETRICII.

GLYCERA ET THAIS.

Glyc. Militemne istum, Thais, Acarnanem, qui Abrotonum quondam habuit, postea autem me amavit, purpuratum illum dico, cum chlamyde, illum ergo nosti, an hominis oblita es?

Thais. Quin novi, Glycerium, et potavit nobis-

πιε e) μεθ᾽ ἡμῶν f) πέρυσιν ἐν τοῖς Ἁλώοις. τί δὲ τοῦτο; p. 280.
ἐῴκεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ διηγεῖσθαι.

ΓΛΥΚ. Γοργόνα αὐτὸν ἡ παμπόνηρος, φίλη δοκοῦσα εἶναι, ἀπέσπασεν ἀπ᾽ ἐμοῦ ὑπελθοῦσα g).

ΘΑΙΣ. Καὶ νῦν σοι μὲν ἐκεῖνος οὐ πρόσεστι, Γοργόναν δὲ ἑταῖραν h) πεποίηται;

ΓΛΥΚ. Ναὶ, ὦ Θαῖ, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐ μετρίως μου ἥψατο.

ΘΑΙΣ. Πονηρὸν μὲν, ὦ Γλυκέριον, οὐκ ἀδόκητον δὲ, ἀλλὰ i) εἰωθὸς γίγνεσθαι k) ὑφ᾽ ἡμῶν l) τῶν ἑταιρῶν. οὔκουν m) χρὴ οὔτε ἀνιᾶσθαι ἄγαν, οὔτε μέμφεσθαι τῇ Γοργόνῃ. οὐδὲ γὰρ σὲ Ἀβρότονον ἐπ᾽ αὐτῷ πρότερον ἐμέμψατο, καίτοι φίλαι ἦτε. ἀτὰρ ἐκεῖνο θαυμάζω, τί καὶ 2
ἐπῄνεσεν αὐτῆς ὁ στρατιώτης οὗτος, ἐκτὸς εἰ μὴ παντάπασι τυφλός ἐστιν, ὃς οὐχ ἑωράκει, τὰς μὲν τρίχας αὐτὴν ἀραιὰς n) ἔχουσαν, καὶ ἐπιπολὺ τοῦ μετώπου ἀπηγμένας·

e) συνέπιε] „συνέπινε *Fl.*“ f) ἡμῶν] „recte *Par.* Ὑμῶν *Fl. Fr. Hag.* J. *Ald. Bas.* 1. *Salm.*“ Etiam *Bas.* 3. ὑμῶν, quamquam *Micyllus* ibi reddit *nobiscum.* g) ὑπελθοῦσα] Sic monente et docente *Bastio* Epist. Crit. p. 248. edidi e Vat. 87. pro vulg. ὑπαγαγοῦσα, quod illius est glossema. Cf. Diall. Marr. XIII, 1. h) ἑταῖραν] Non variatur in accentu. i) ἀλλὰ] ἀλλ᾽ 2955. k) γίγνεσθαι] γίνεσθαι idem. l) ἡμῶν] „Bene sic *Par.* ceteraeque. Ὑμῶν male J. cum V. 2.“ m) οὔκουν] Sic *Ald.* 1. 2. *Bas.* 1. 3. et *Hag.* Οὐκοῦν nescio unde *Reitz.* et recentt. Redde ad verbum: *Non igitur par est neque — neque —.* n) ἀραιὰς] Sic recte Edd. vett. Sed ἀραίας ineptissime *Reitz.* et recentt.

cum superiore anno, sacris arealibus. Quorsum autem hoc? Videris enim aliquid de illo narratura.

Glyc. Gorgona illum scelestissima, quae amica tum videbatur esse, dolo se insinuans a me abstraxit.

Thais. Nunc igitur tecum non est, sed amicam sibi adscivit Gorgonam?

Glyc. Ita sane, Thais, nec mediocriter illa me res movit.

Thais. Malum istuc quidem, Glycerium, at nihil praeter opinionem: sed quod fieri a nobis meretricibus soleat. Quare nec aegre nimis ferre par est, nec accusanda Gorgona; quippe nec te Abrotonum illius caussa accusavit olim, quamvis essetis amicae. Verum illud miror, quid probaverit in illa hic miles, nisi plane caecus est, qui non viderit, capillos illam raros habere, et multum a fronte abdu-

p. 281. τὰ χείλη δὲ πελιδνὰ, καὶ νεκρικὰ, καὶ τράχηλος λεπτὸς, καὶ ἐπίσημοι ἐν αὐτῷ αἱ φλέβες, καὶ ῥὶς μακρά. ἓν μόνον, εὐμήκης ἐστὶ, καὶ ὀρθὴ, καὶ μειδιᾷ πάνυ ἐπαγωγόν.

ΓΛΥΚ. Οἴει γὰρ, ὦ Θαῒ, τῷ κάλλει ἠρῆσθαι o) τὸν Ἀκαρνᾶνα; οὐκ οἶσθα, ὡς φαρμακὶς ἡ Χρυσάριον ἡ μήτηρ αὐτῆς, Θεσσαλάς τινας ᾠδὰς ἐπισταμένη, καὶ τὴν σελήνην κατάγουσα; φασὶ δὲ αὐτὴν καὶ πέτεσθαι τῆς νυκτός. ἐκείνη ἐξέμηνε τὸν ἄνθρωπον, πιεῖν τῶν φαρμάκων ἐγχέασα, καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτόν.

ΘΑΙΣ. Καὶ σὺ, ὦ Γλυκέριον, ἄλλον τρυγήσεις, τοῦτον δὲ χαίρειν ἔα.

o) ἠρῆσθαι] „ἠρᾶσθαι Fl."

ctos. Labia autem livida *ei sunt* atque cadaverosa, cervix tenuis, eminentibus in ea venis, et nasus longus. Unum modo *habet, quod* procera est, et recta, et illecebrosum quiddam ridet.

Glyc. Nempe putas, Thais, forma captum Acarnanem? Non nosti, veneficam esse Chrysarium illius matrem, Thessalas quasdam incantationes quae sciat, ac deducat lunam? Ajunt vero, illam etiam volare noctu. Ista in furorem vertit hominem, temperatis, quae biberet, venenis. At nunc ipsam sibi habent vindemiam.

Thais. Nempe tu, Glycerium, ipsa quoque alium vindemiabis. Hunc quidem valere jube.

II. p. 281.

ARGUMENTUM.

Myrtium cum Pamphilo suo expostulat, quod eum audiverit aliam esse uxorem ducturum. Sed certior facta, vanam haud fuisse suspicionem, e mero errore natam, resipiscit et in gratiam redit cum amatore.

ΜΥΡΤΙΟΝ, ΠΑΜΦΙΛΟΣ ΚΑΙ ΔΩΡΙΣ.

ΜΥΡΤ. Γαμεῖς, ὦ Πάμφιλε, τὴν Φείδωνος p) τοῦ ναυκλήρου θυγατέρα, καὶ ἤδη σε γεγαμηκέναι φασίν q). οἱ τοσοῦτοι r) δὲ ὅρκοι, οὓς ὤμοσας, καὶ τὰ δάκρυα ἐν ἀκαρεῖ πάντα οἴχεται, καὶ ἐπιλέλησαι Μυρτίου νῦν, καὶ ταῦτα, ὦ Πάμφιλε, ὁπότε κύω μῆνα ὄγδοον ἤδη. τοῦτο γοῦν καὶ μόνον ἐπριάμην τοῦ σοῦ ἔρωτος, ὅτι μου τηλικαύτην πεποίηκας τὴν γαστέρα, καὶ μεταμικρὸν s) παιδοτροφεῖν δεήσει, πρᾶγμα ἑταίρᾳ βαρύτατον. οὐ γὰρ ἐκθήσω τὸ τεχθέν, καὶ μάλιστα, εἰ ἄῤῥεν γένοιτο, ἀλλὰ Πάμφιλον ὀνομάσασα, ἐγὼ μὲν ἕξω παραμύθιον τοῦ ἔρωτος· σοὶ δὲ ὀνειδιεῖ ποτε προσελθὼν ἐκεῖνος, ὡς ἄπιστος γεγένησαι περὶ τὴν ἀθλίαν αὐτοῦ μητέρα. γαμεῖς δ' οὐ καλὴν παρ- 1 p. 282.

p) Φείδωνος] Sic per totum dialogum Cod. Vat. testante et probante *Bastio* Epist. Crit. p. 246. pro vulg. Φίλωνος etc. q) φασίν] „φασὶν ἐγγύην *Fl.*" r) τοσοῦτοι] „τοσοῦτι male J." Sic etiam *Ald.* 2. s) μεταμικρὸν] Sic *Ald.* 1. 2. *Hag.* Ceterae μετὰ μικρὸν. Cf. supra De Dom. c. 22.

MYRTIUM, PAMPHILUS ET DORIS.

Myrt. Ducis, Pamphile, Phidonis naucleri filiam: et jam duxisse te ajunt: repetitum autem toties jusjurandum, et lacrimae, momento temporis abierunt omnia, et Myrtii nunc oblitus es, idque eo tempore, cum octavum jam mensem fero uterum. Hoc nempe solum amoris tui pretium habeo, quod tantum mihi ventrem conciliasti, et paullo post alendus erit infans, negotium meretrici molestissimum. Neque enim, quod natum erit, exponam, inprimis si virile secus erit, sed Pamphilum nominabo, habitura illum amoris mei solatium; tibi vero aliquando ad te accedens objiciet, quam perfidus in miseram ipsius matrem fueris. Duces autem non pulchram tu quidem virginem. Vidi enim

p. 282. θένον. εἶδον γὰρ αὐτὴν ἔναγχος ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις μετὰ τῆς μητρὸς, οὐδέπω εἰδυῖα, ὅτι δι' αὐτὴν οὐκ ἔτι ὄψομαι Πάμφιλον. καὶ σὺ δ' οὖν πρότερον ἰδοῦ t) αὐτὴν, καὶ τὸ πρόσωπον, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἴδε, μή σε ἀνιάτω, εἰ πάνυ γλαυκοὺς ἔχει αὐτοὺς, μηδὲ ὅτι διάστροφοί εἰσι, καὶ ἐς ἀλλήλους ὁρῶσι· μᾶλλον δὲ, τὸν Φείδωνα ἑώρακας τὸν πατέρα τῆς νύμφης, τὸ πρόσωπον αὐτοῦ οἶσθα, ὥστε οὐδὲν ἔτι δεήσει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν.

2 ΠΑΜΦ. Ἔτι σου u) ληρούσης, ὦ Μύρτιον, ἀκούσομαι, παρθένους καὶ γάμους ναυκληρικοὺς διεξιούσης; ἐγὼ δὲ ἢ x) σιμήν τινα ἢ καλὴν νύμφην οἶδα; ἢ ὅτι Φείδων ὁ Ἀλωπεκῆθεν (οἶμαι γὰρ ἐκεῖνον λέγειν σε) θυγατέρα ὅλως εἶχεν ὡραίαν ἤδη γάμου; ἀλλ' οὐδὲ φίλος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρί· μέμνημαι γὰρ, ὡς πρώην ἐδικάσατο περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ. τάλαντον γὰρ, οἶμαι, ὀφείλων τῷ πατρὶ, οὐκ ἤθελεν ἐκτίνειν· ὁ δὲ παρὰ τοὺς ναυτοδίκας ἀπήγαγεν αὐτὸν, καὶ μόλις ἐξέτισεν αὐτὸ, οὐδ' ὅλον, ὡς ὁ πατὴρ

t) ἰδοῦ] ἴδου priores omnes. u) Ἔτι σου] Ἐς τί σοῦ etc. *Quousque te nugantem audiam?* conj. *Jacobs.* in Additt. ad *Gölleri* Editionem *Dionys.* De Compos. p. 251. Verum bene se habent vulgata, modo interrogative cum interpretibus capiantur, quod editores fere neglexerunt. x) ἢ] „omittit J. addit *Hag. Par. Fl.*"

illam nuper Thesmophoriis cum matre, cum nondum scirem, illius me opera non amplius visuram Pamphilum. Igitur tu quoque prius illam contemplare, et faciem, et oculos adspice; nec aegre ferto, si plane caesios habet, neque quod strabi sunt, et se invicem respiciunt. Quin Phidonem vidisti, patrem sponsae: faciem illius nosti: itaque nihil opus erit videre filiam.

Pamph. Adhuc te delirantem, mea Myrtium, audiam, virgines mihi et nauclericas nuptias narrantem? Ego vero simamne an pulchram sponsam novi? aut Phidoni Alopecia (illum enim puto de dicere) filiam esse maturam nuptiis scio? Sed neque amicus est patri. Memini enim, nuper illum de nautico negotio litem cum ipso habere. Cum enim talentum, credo, deberet patri, solvere noluit. At ille ad eos, qui nautis jus dicunt, traxit hominem, et aegre solvit; ac ne sic quidem totum, ut pater dicebat. Si

ἔφασκεν. εἰ δὲ καὶ γαμεῖν ἐδέδοκτό y) μοι, τὴν τοῦ Δημέου p. 282.
θυγατέρα τὴν τοῦ z) πέρυσιν ἐστρατηγηκότος ἀφεὶς, καὶ ταῦτα, πρὸς μητρὸς ἀνεψιὰν οὖσαν, τὴν Φείδωνος ἐγάμουν ἄν; σὺ δὲ πόθεν ταῦτα ἤκουσας; ἢ συντέθεικας a) αὐτὴ, ὦ Μύρτιον, καινάς τινας ζηλοτυπίας σκιαμαχοῦσα;

3 *ΜΥΡΤ.* Οὔκουν b) γαμεῖς, ὦ Πάμφιλε;

ΠΑΜΦ. Μέμηνας, ὦ Μύρτιον, ἢ κραιπαλᾷς c); καίτοι χθὲς οὐ πάνυ ἐμεθύσθημεν.

ΜΥΡΤ. Ἡ Δωρὶς αὕτη ἐλύπησέ με. πεμφθεῖσα γὰρ p. 283.
ὡς ἔρια d) ὠνήσαιτό μοι ἐπὶ τὴν γαστέρα, καὶ εὔξαιτο τῇ λοχείᾳ ὡς ὑπὲρ ἐμοῦ, Λεσβίαν ἔφη ἐντυχοῦσαν αὐτῇ .... μᾶλλον δὲ σὺ αὐτῷ e), ὦ Δωρὶ, λέγε, ἅπερ ἀκήκοας, εἴ γε μὴ ἐπλάσω αὐτά.

ΔΩΡ. Ἀλλ' ἐπιτριβείην, ὦ δέσποινα, εἴ τι ἐψευσάμην· ἐπεὶ f) γὰρ κατὰ τὸ Πρυτανεῖον ἐγενόμην, ἐνέτυχέ

y) ἐδέδοκτο] „ἐδέδεκτο marg. A. 1. W.“ z) τοῦ] „Articulo caret *Fl.*“ a) συντέθεικας] Correxi vulgatam vitium συντέθηκας, sic volentibus *Reitzio* et *Seagero*. Sed totum locum *Schmiederus*, auctore *Belino*, sic e Cod. 2955. edidit: ἢ τινὰς σεαυτῇ, ὦ Μύρτιον, κενὰς ζηλοτυπίας σκιαμαχοῦσα ἐξεῦρες; b) Οὔκουν] Οὐκοῦν οὐ vulgo. Sed οὐ abest a *Fl.* Hinc ego jam omisso οὐ scripsi οὔκουν, *non ergo?* c) κραιπαλᾷς] Post hanc vocem cum *Gesneri* versione malui interrogationem notare, quam finitam sententiam, ut in Edd. vulgo factum. d) ἔρια] ἔριον 2955. e) αὐτῷ] αὐτὴ 2955. et sic scripsit *Fritzsch.* Quaestst. Lucc. p. 62. ubi de formula μᾶλλον δὲ agit. f) ἐπεὶ] „ἐπὶ male J. sola.“ Sic etiam *Ald.* 2. quamquam per compendium.

vero uxorem ducere mihi decretum esset, relicta nempe Demeae filia, ejus, qui superiore anno duxit exercitum, eaque consobrina mea, Phidonis *puellam* ducerem? Tu vero unde ista audisti? an ipsa tibi, Myrtium finxisti novas, quibuscum zelotypia tua deinde pugnet, larvas?

Myrt. Igitur uxorem non ducis, Pamphile?

Pamph. Furis, Myrtium, an ebria es? Certe heri non plane fuimus ebrii.

Myrt. Doris me ista in dolorem conjecit. Missa enim, ut lanas mihi emeret ad ventrem, et votum pro me Lucinae nuncuparet, Lesbiam ait sibi obviam factam... Quin tute huic, Doris, quae audiisti, dicito, nisi ea confinxisti.

Dor. At ego dispeream, hera, si quid mentita sum. Cum enim prope Prytaneum essem, obviam mihi fuit

p. 283. μοι ἡ Λεσβία μειδιῶσα, καί φησιν, ὁ ἐραστὴς ὑμῶν ὁ Πάμφιλος γαμεῖ τὴν Φείδωνος θυγατέρα· εἰ δὲ ἀπιστοίην, ἠξίου με παρακύψασαν ἐς τὸν στενωπὸν ὑμῶν ἰδεῖν πάντα κατεστεμμένα g), καὶ αὐλητρίδας, καὶ θόρυβον, καὶ Ὑμέναιον ᾄδοντάς τινας.

ΠΑΜΦ. Τί οὖν; παρέκυψας, ὦ Δωρί;

ΔΩΡ. Καὶ μάλα, καὶ εἶδον ἅπαντα, ὡς ἔφη.

4 ΠΑΜΦ. Μανθάνω τὴν ἀπάτην. οὔτε πάντα ἡ Λεσβία, Δωρί, πρὸς σὲ ἐψεύσατο, καὶ σὺ τἀληθῆ ἀπήγγελκας Μυρτίῳ· πλὴν μάτην γε ἐταράχθητε· οὐδὲ h) γὰρ παρ' ἡμῖν οἱ γάμοι· ἀλλὰ νῦν ἀνεμνήσθην ἀκούσας τῆς μητρός, ὁπότε χθὲς ἀνέστρεψα παρ' ὑμῶν· ἔφη γάρ, ὦ Πάμφιλε, ὁ μὲν ἡλικιώτης σοι Χαρμίδης, ὁ i) τοῦ γείτονος Ἀρισταινέτου υἱός, γαμεῖ ἤδη, καὶ σωφρονεῖ, σὺ δὲ μέχρι τίνος ἑταίρᾳ σύνει; τοιαῦτα παρακούων αὐτῆς, ἐς ὕπνον κατηνέχθην· εἶτα ἕωθεν προῆλθον ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὥςτε οὐδὲν εἶδον ὧν ἡ Δωρὶς ὕστερον εἶδεν· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, αὖθις

g) κατεστεμμένα] κατεστεφανώμενα 2955. quod glossema corrigi *Belinus* vult καταστεφανώμενα. Rectius dixisset κατεστεφανωμένα, accentu tantum mutato. h) οὐδὲ] οὔτε priores Edd. Cf. supra Navig. c. 27. ubi ejusdem generis vitium correctum i) ὁ] „omittit *Fl.*"

Lesbia, quae subridens dicebat, *Amator vester Pamphilus Phidonis ducit filiam.* Si vero non crederem, jubebat me vestrum in angiportum inspicere, ac videre sertis exornata omnia, et tibicinas, ac tumultum, et Hymenaeum canentes aliquos.

Pamph. Quid ergo? Num inspexisti, Doris?

Dor. Omnino, et vidi omnia, ut praedixerat.

Pamph. Disco, quid erraveritis. Non omnia apud te, Dori, mentita est Lesbia: et tu vera narrasti Myrtio. Verum turbatae frustra estis. Neque enim apud nos nuptiae. Verum jam recordor, quod heri e matre audivi, cum a vobis domum redissem. Dicebat enim, *Tuus, Pamphile, aequalis, Charmides, vicini nostri Aristaeneti filius, uxorem jam ducit, et frugi est. Tu vero quamdiu es cum meretrice?* Haec aure parum attenta cum ex illa audissem, obdormivi; deinde mane domo egressus sum: itaque nihil eorum vidi, quae Doris deinde vidit. Si vero fidem mihi non habes, rursus abi,

ἀπελθοῦσα, ὦ Δωρὶ, ἀκριβῶς ἰδὲ k), μὴ τὸν στενωπὸν, p. 283.
ἀλλὰ τὴν θύραν, ποτέρα ἐστὶν ἡ κατεστεμμένη· εὑρήσεις γὰρ τὴν τῶν γειτόνων.

ΜΥΡΤ. Ἀπέσωσας, ὦ Πάμφιλε· ἀπηγξάμην γὰρ ἂν, εἴ τι τοιοῦτο ἐγένετο.

ΠΑΜΦ. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐγένετο, μηδ' οὕτω μανείην, ὡς ἐκλαθέσθαι Μυρτίου, καὶ ταῦτα, ἤδη μοι κυούσης παιδίον.

k) ἰδὲ] „εἴδε marg. A. 1."

Dori, et accurate inspice, non angiportum, sed januam, utra coronata sit. Invenies enim, *esse* vicinorum.

Myrt. Servasti me, Pamphile. Suspenderem enim me, si quid tale fieret.

Pamph. Sed nihil factum est. Neque ita ego insaniam, ut obliviscar Myrtii, idque ferentis ex me uterum.

III. p. 284.

ARGUMENTUM.

Meretrix a matre egena admonetur, ne in amatorem suum asperior sit et insolentior, sed in ira quantumvis justa modum quendam teneat.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΦΙΛΙΝΝΑ.

ΜΗΤ. Ἐμάνης, ὦ Φίλιννα, ἢ τί ἔπαθες ἐν τῷ ξυμποσίῳ χθές; ἧκε γάρ παρ' ἐμὲ Δίφιλος ἕωθεν l) δακρύων, 1.
καὶ διηγήσατό μοι, ἃ ἔπαθεν ὑπὸ σοῦ. μεμεθύσθαι γάρ σε, καὶ ἐς τὸ μέσον ἀναστᾶσαν, ὀρχήσασθαι αὐτοῦ διακωλύοντος, καὶ μεταταῦτα m) φιλῆσαι Λαμπρίαν τὸν ἑταῖρον αὐ-

l) ἕωθεν] Sic e Cod. 2955. pro vulg. ἕωθε. m) μεταταῦτα] Sic *Ald.* 1. 2. *Hag.* pro vulg. μετὰ ταῦτα.

MATER ET PHILINNA.

Mat. Furebasne, Philinna, aut quid tibi erat heri in convivio? Venit enim ad me Diphilus mane plorans, et, quae perpessus a te esset, narravit. Ebriam te fuisse, progressamque in medium, se licet prohibente, saltasse: ac deinde osculum dedisse sodali ipsius Lampriae:

p. 284. τοῦ, καὶ ἐπεὶ ἐχαλέπηνέ σοι, καταλιποῦσαν αὐτὸν, ἀπελθεῖν πρὸς n) τὸν Λαμπρίαν, καὶ περιβαλεῖν ἐκεῖνον· ἑαυτὸν o) δὲ ἀποπνίγεσθαι, τούτων γιγνομένων. ἀλλ' οὐδὲ τῆς νυκτὸς, οἶμαι, συνεκάθευδες μετ' αὐτοῦ p). καταλιποῦσα δὲ δακρύοντα, μόνη ἐπὶ τοῦ πλησίον σκίμποδος κατέκεισο ᾄδουσα, καὶ λυποῦσα ἐκεῖνον.

2 ΦΙΛ. Τὰ γὰρ αὐτοῦ σοι, ὦ μῆτερ, οὐ διηγήσατο. οὐ γὰρ ἂν συνηγόρευες q) αὐτῷ ὑβριστῇ γε ὄντι, ὃς ἐμοῦ γε ἀφέμενος r) ἐκοινολογεῖτο Θαΐδι τῇ Λαμπρίου ἑταίρᾳ, μηδέπω ἐκείνου παρόντος· ἐπεὶ δὲ χαλεπαίνουσαν εἶδέ με, καὶ διένευσα αὐτῷ οἷα ποιεῖ, τοῦ ὠτὸς ἄκρου ἐφαψάμενος, ἀνακλάσας τὸν αὐχένα τῆς Θαΐδος ἐφίλησεν οὕτω προσφυῶς, ὥςτε s) μόλις ἀπέσπασε t) τὰ χείλη· εἶτ' ἐγὼ μὲν ἐδάκρυον, ὁ δὲ ἐγέλα, καὶ πρὸς τὴν Θαΐδα πολλὰ πρὸς τὸ οὖς ἔλεγε, κατ' ἐμοῦ δηλαδὴ, καὶ ἡ Θαῒς ἐμειδία u), βλέπουσα πρὸς p. 285. ἐμέ· ὡς δὲ προσιόντα x) ᾔσθοντο τὸν Λαμπρίαν, καὶ ἐκο-

n) ἀπελθεῖν πρὸς] ἐπελθεῖν ἐς *Schol.* o) ἑαυτὸν] αὐτὸν *Schol.* p) μετ' αὐτοῦ] vulgo absunt. Sed adsunt apud *Schol.* et in Codd. Vatt. unde *Bastius* Ep. Crit. p. 164. ea restituenda censuit. Eundem pleonasmum habes supra I, 1. infra VI, 2. IX, 1. De Mort. Peregr. c. 12. et alibi. q) συνηγόρευες] „Sic *Par.* etc. Συνηγόρεις alios habere ajunt *Coll.*“ r) ἀφέμενος] „ἀφήμενος marg. A. 1.“ s) ὥςτε] „ὅς τε J.“ t) ἀπέσπασε] Sic *Bip.* et *Schm.* e 2955. *Salm.* et *Bas.* 4. cum quibus faciunt *Ald.* utraque cum *Bas.* 1. et 3. Ἐπέσπασε *Reitz.* nescio an ex *Hag.* ubi sic legitur. u) ἐμειδία] ἐμειδίασε 2955. x) προσιόντα] „recepi ex *Pell.* Προϊόντα Edd.“

cumque graviter id ferret, se relicto, abiisse ad Lamprian, eumque amplexatam esse: se vero hisce factis enecari. Verum neque noctu, puto, cum ipso cubuisti, sed plorantem relinquens sola jacuisti in proximo lectulo, canens, molestia illum afficiens.

Phil. Nimirum quae ipse fecerit, mater, non enarravit. Neque enim caussam illius, contumeliosi hominis, ageres, qui me relicta sermones misceret cum Thaide, amica Lampriae, cum ille nondum adesset. Cum vero aegre me ferre videret, nutu, quid ageret, significantem; extrema Thaidis aure prehensa, reflexaque cervice, ita arcte illam osculatus est, vix ut labia retraheret. Tum plorare ego; at iste ridere, et multa in aurem dicere Thaidi, contra me scilicet. Ac subridebat Thais, ad me respiciens. Cum vero advenientem sentirent Lam-

ρέσθησάν ποτε φιλοῦντες ἀλλήλους, ἐγὼ μὲν ὅμως παρ' αὐ- p. 285.
τὸν κατεκλίθην y), ὡς μὴ καὶ τοῦτο προφασίζοιτο ὕστερον· ἡ Θαῒς δὲ ἀναστᾶσα, ὠρχήσατο πρώτη ἀπογυμνοῦσα ἐπιπολὺ τὰ σφυρὰ, ὡς μόνη καλὰ ἔχουσα. καὶ ἐπειδὴ ἐπαύσατο, ὁ Λαμπρίας μὲν ἐσίγα, καὶ εἶπεν οὐδέν· Δίφιλος δὲ ὑπερεπῄνει τὸ εὔρυθμον, καὶ τὸ κεχορηγημένον, καὶ ὅτι εὖ πρὸς τὴν κιθάραν ὁ ποῦς z), καὶ τὸ σφυρὸν, ὡς καλὸν, καὶ ἄλλα μυρία, καθάπερ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν ἐπαινῶν, ἀλλ' οὐχὶ Θαΐδα, ἣν καὶ σὺ οἶσθα συλλουομένην ἡμῖν, οἷα ἐστί a). Θαῒς δὲ οἷα καὶ ἔσκωψεν εὐθὺς ἐς *) ἐμέ; εἰ γάρ τις, ἔφη, μὴ αἰσχύνεται λεπτὰ ἔχουσα τὰ σκέλη, ὀρχήσεται καὶ αὐτὴ ἐξαναστᾶσα b). τί ἂν λέγοιμι, ὦ μῆτερ; ἀνέστην γὰρ, καὶ ὠρχησάμην. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν; ἀνασχέσθαι, καὶ ἐπαληθεύειν τὸ σκῶμμα, καὶ τὴν Θαΐδα ἐᾷν τυραννεῖν τὸ συμπόσιον c);

3 *ΜΗΤ.* Φιλοτιμότερον μὲν, ὦ θύγατερ, οὐδὲ φροντίζειν γὰρ ἐχρῆν· λέγε δ' ὅμως τὰ μετὰ ταῦτα.

ΦΙΛ. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐπῄνουν, ὁ Δίφιλος δὲ μόνος.

y) κατεκλίθην] „Sic *Fl.* J. etc. *Κατεκλίσθην Par. Hag.*" z) ποῦς] ποὺς vulgo Edd. vett. πνοὺς etiam *Hag.* Correxerat *Reitz.* a) οἷα ἐστί] Priores Edd. omnes οἱά ἐστι. *) ἐς] ἐπ' 2955. b) ἐξαναστᾶσα] „Al. ἀναστᾶσα *Coll.*" c) τὸ συμπόσιον] τοῦ συμποσίου 2955.

prian, et satiati tandem essent osculis mutuis; ego tamen apud ipsum accubui, ne quid deinde haberet obtentui. Surgens vero Thais saltabat prima, nudatis multum talis, quasi pulchros sola habeat; cumque desiisset, tacente Lampria, et nihil dicente, Diphilus laudare numerosam saltationem et accommodatam choro, quamque bene ad citharam pes *congrueret*, quam pulcher talus, et sexcenta alia, quasi qui Sosandram laudaret Calamidis, non Thaida, quam tu quoque, qualis sit, nosti, cum lavet nobiscum. Thais vero qualia statim in me jecit? *Si quam*, inquit, *non pudet crurum exilitatis, saltatum et ipsa surgat!* Quid dicerem, mater? Surrexi nimirum, et saltavi. Quid enim facerem? ferrem, et confirmarem illius dictum, Thaida tyrannidem habere convivii paterer?

Mat. Ambitiosius quidem istuc, filia; nec enim curare oportebat: sed dic tamen, quid postea factum sit.

Phil. Alii laudabant. Solus Diphilus supinum se ab-

p. 285. ὕπτιον καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἐς τὴν ὀροφὴν ἀνέβλεπεν, ἄχρι δὴ καμοῦσα ἐπαυσάμην.

ΜΗΤ. Τὸ φιλῆσαι δὲ τὸν Λαμπρίαν ἀληθὲς ἦν, καὶ τὸ μεταβᾶσαν περιπλέκεσθαι αὐτῷ; τί σιγᾷς; οὐκ ἔτι γὰρ ταῦτα συγγνώμης ἄξια.

ΦΙΛ. Ἀντιλυπεῖν ἐβουλόμην αὐτόν.

ΜΗΤ. Εἶτα οὐδὲ συνεκάθευδες, ἀλλὰ καὶ ᾖδες, ἐκείνου δακρύοντος; οὐκ αἰσθάνῃ, ὦ θύγατερ, ὅτι πτωχαί ἐσμεν, οὐδὲ μέμνησαι, ὅσα παρ᾽ αὐτοῦ ἐλάβομεν, ἢ οἷον δὴ τὸν πέρυσι χειμῶνα διηγάγομεν ἄν, εἰ μὴ τοῦτον ἡμῖν ἡ Ἀφροδίτη ἔπεμψε;

ΦΙΛ. Τί οὖν; ἀνέχωμαι d) διὰ τοῦτο, ὑβριζομένη ὑπ᾽ αὐτοῦ;

p. 286. *ΜΗΤ.* Ὀργίζου μὲν, μὴ ἀνθύβριζε δέ. οὐκ οἶσθα ὅτι ὑβριζόμενοι παύονται οἱ ἐρῶντες, καὶ ἐπιτιμῶσιν ἑαυτοῖς; σὺ δὲ πάνυ χαλεπὴ ἀεὶ τῷ ἀνθρώπῳ γεγένησαι, καὶ ὅρα μὴ e) κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἀπορῤῥήξωμεν πάνυ τείνουσαι τὸ καλώδιον.

d) ἀνέχωμαι] ἀνέχομαι *Bas.* 1. 3. et Cod. 2955. Ceterum uno tenore, *Τί οὖν ἀνέχ. Reitz. Τί οὖν, ἀνέχ.* Edd. vett. Interrogandi notam posuerunt post *οὖν Bip.* et *Schm.* e) *μὴ*] *Diogenian.* qui II, 89. haec verba laudat, omittit *μὴ*, sed falso, ut observat *Boissonad.* ad *Nicet.* in Add. Tom. II. p. 435.

jecerat, lacunar respiciens, dum fatigata desinerem.

Mat. Illud autem verum erat, quod Lamprian osculata es, et, transiens ad eum, amplexa? Quid taces? Haec jam venia indigna sunt.

Phil. Vicissim, quod illum morderet, volebam facere.

Mat. Deinde neque cubuisti cum illo, sed illo plorante etiam cecinisti? Nonne cogitas, filia, nos esse pauperes; neque, quantum ab illo acceperimus, meministi, aut quomodo hiemem superiorem acturae fueramus, nisi hunc nobis Venus misisset?

Phil. Quid ergo, patiarne propter hoc, me contumeliose ab illo tractari?

Mat. Irascere, sed noli contra contumeliosa esse. An ignoras, qui amant, eos mox desistere a contumelia, ac se ipsos reprehendere? Tu vero aspera nimis semper in hominem fuisti. Et vide, ne, quod est in proverbio, nimium contendendo funem rumpamus.

IV. p. 286.

ARGUMENTUM.

Incantamentum sibi a maga quadam parari cupit Melitta, quo amatoris, quem a se defecisse suspicatur, amorem pristinum sibi restituat.

ΜΕΛΙΤΤΑ ΚΑΙ ΒΑΚΧΙΣ.

ΜΕΛ. Εἴ τινα οἶσθα, Βακχὶ, γραῦν, οἷαι πολλαὶ Θετταλαὶ λέγονται ἐπᾴδουσαι, καὶ ἐρασμίους ποιοῦσαι, εἰ καὶ πάνυ μισουμένη γυνὴ τυγχάνοι f), (οὕτως ὄναιο) παραλαβοῦσα ἧκέ μοι· θοἰμάτια γὰρ ὅλα g), καὶ τὰ χρυσία ταυτὶ προείμην h) ἡδέως, εἰ μόνον ἴδοιμι ἐπ᾽ ἐμὲ αὖθις ἀναστρέψαντα Χαρῖνον, μισήσαντα Σιμμίχην i), ὡς νῦν ἐμέ. 1

ΒΑΚΧ. Τί φῄς; οὐκ ἔτι σύνεστιν k), (ἀλλὰ παρὰ τὴν Σιμμίχην, ὦ Μέλιττα, οἴχεται Χαρῖνος,) δι᾽ ἣν τοσαύτας ὀργὰς τῶν γονέων ἠνέσχετο l), οὐ βουληθεὶς τὴν πλουσίαν ἐκείνην γῆμαι, πέντε προικὸς τάλαντα, ὡς ἔλεγον, ἐπιφερομένην; μέμνημαι l) γὰρ ταῦτά σου ἀκούσασα.

f) τυγχάνοι] τυγχάνει 2954. g) ὅλα] omittit 2954. h) ταυτὶ προείμην] ταῦτα προοίμην (sic narrat *Bel.*) 2954. i) Σιμμίχην] τὴν Σ. 2954. probante *Bel.* k) σύνεστιν] „σύνεστι male *Fl.*" Sic etiam 2955. quod placet *Belino*. Συνέσται 2954. Quae sequuntur, ἀλλὰ — Χαρῖνος monente *Fritzschio* Quaestt. Lucc. p. 176. parenthesi seclusi. l) ἠνέσχετο] ἐνέσχετο *Reitz.* quem errorem recentt. emendarunt. l) μέμνημαι] πέπεισμαι 2954. et 2955.

MELISSA ET BACCHIS.

Mel. Si quam nosti, mea Bacchis, anum, quales esse in Thessalia multae dicuntur, quae incantent et amabiles praestent, si qua etiam valde exosa sit mulier; illa assumta, ita beata sis! ad me venito. Vestes enim integras et hoc aurum lubens abjiciam, modo videam redeuntem ad me Charinum odio Simmichen, uti nunc me, habere.

Bacch. Quid ais? Non amplius tecum est, sed ad Simmichen, mea Melissa, transiit Charinus, propter quam tantas parentum iras sustinuit, divitem illam recusans ducere, quinque dotis talenta, uti dicebant, afferentem? Ista enim ex te audire memini.

p. 286. *ΜΕΛ.* Ἅπαντα ἐκεῖνα οἴχεται, ὦ Βακχὶ, καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν οὐδ' m) ἑώρακα ὅλως αὐτὸν, ἀλλὰ πίνουσι παρὰ τῷ συνεφήβῳ Παμμένει αὐτός τε καὶ Σιμμίχη.

2 *ΒΑΚΧ.* Δεινὰ, ὦ Μέλιττα, πέπονθας. ἀλλὰ τί καὶ ὑμᾶς διέστησεν; ἔοικε γὰρ οὐ μικρὸν τοῦτ' εἶναι.

ΜΕΛ. Τὸ μὲν ὅλον οὐδὲ εἰπεῖν ἔχω. πρώην δὲ ἀνελθὼν ἐκ Πειραιῶς (κατεληλύθει γὰρ, οἶμαι, χρέος τι ἀπαι-
p. 287. τήσων πέμψαντος τοῦ πατρὸς) οὔτε με προςέβλεψεν ἐςελθὼν, οὔτε προςήκατο, ὡς ἔθος, προςδραμοῦσαν, ἀποσεισάμενος δὲ περιπλακῆναι θέλουσαν, Ἄπιθι, φησὶ, πρὸς τὸν ναύκληρον Ἑρμότιμον, ἢ τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων γεγραμμένα ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀνάγνωθι, ὅπου κατεστηλίτευται ὑμῶν τὰ ὀνόματα. Τίνα Ἑρμότιμον, τίνα, ἔφην, ἢ ποίαν στήλην λέγεις; ὁ δὲ οὐδὲν ἀποκρινάμενος, οὐδὲ δειπνήσας, ἐκάθευδεν ἀποστραφείς. πόσα οἴει ἐπὶ τοῦτον n) μεμηχανῆσθαί με περιβάλλουσαν o), ἐπιστρέφουσαν, φιλοῦσαν ἀπεστραμμένου τὸ μετάφρενον; ὁ δ' οὐδ' ὁπωςτιοῦν ὑπεμαλάχθη, ἀλλ' εἴ μοι, φησὶν, ἐπὶ πλέον ἐνοχλήσειας p), ἄπειμι ἤδη, εἰ καὶ μέσαι νύκτες εἰσίν.

m) οὐδ'] οὐδὲ 2955. n) τοῦτον] „τούτῳ *Fl.*" o) περιβάλλουσαν] περιλαμβάνουσαν 2955. et 2954. p) ἐνοχλήσειας] Sic *Schm.* e 2955. probante *Belino* pro vulg. ὀχλήσειας.

Mel. Abierunt ista, Bacchis, omnia: et quintus hic dies est, quod omnino illum non vidi: sed apud sodalem ipsius Pammenen bibunt ipse pariter ac Simmiche.

Bacch. Indigna perpeteris, Melissa. Sed quid vos disjunxit? videtur enim non parvum quiddam illud esse.

Mel. Totum nec ipsa habeo dicere. Sed nuper reversus ex Piraeeo (descenderat enim missu patris, debiti puto cujusdam exigendi caussa) nec adspexit me intrans, nec admisit meo more accurrentem, sed amplecti volentem repellens, *Abi,* inquit, *ad nauclerum Hermotimum, aut scripta in parietibus in Ceramico lege, ubi nomina vestra in pila proscripta sunt. Quem tu mihi,* inquam, *Hermotimum, aut quam pilam narras?* At ille nihil respondens, nec coenatus, adversus jacuit. Quas tu me putas admovisse illi machinas? amplexa sum illum, convertere ad me studui, dorsum aversi osculata sum. Ille vero ne qualitercunque quidem emolliri se passus, *At si mihi,* inquit, *diutius molesta fueris, jam statim, media licet nocte, abeo.*

ΒΑΚΧ. Ὅμως ᾔδεις τὸν Ἑρμότιμον. 3

ΜΕΛ. Ἀλλά με ἴδοις, ὦ Βακχὶ, ἀθλιώτερον διάγουσαν, ἢ νῦν ἔχω, εἴ τινα ἐγὼ ναύκληρον Ἑρμότιμον οἶδα. p. 287.
πλὴν ἀλλ' ὁ μὲν ἕωθεν ἀπεληλύθει, τοῦ ἀλεκτρυόνος εὐθὺς ᾄσαντος ἀνεγρόμενος· ἐγὼ δὲ ἐμεμνήμην ὅτι κατὰ τοίχου τινὸς ἔλεγε καταγεγράφθαι τοὔνομα ἐν Κεραμεικῷ· ἔπεμψα οὖν Ἀκίδα q) κατασκεψομένην· ἡ δ' r) ἄλλο μὲν οὐδὲν εὗρε, τοῦτο δὲ μόνον ἐπιγεγραμμένον ἐσιόντων ἐπὶ τὰ δεξιὰ πρὸς τῷ Διπύλῳ, Μέλιττα φιλεῖ Ἑρμότιμον, καὶ μικρὸν αὖθις ὑποκάτω, Ὁ ναύκληρος Ἑρμότιμος φιλεῖ Μέλιτταν.

ΒΑΚΧ. Ὢ τῶν περιέργων νεανίσκων. συνίημι γάρ. λυπῆσαί τις θέλων τὸν Χαρῖνον, ἐπέγραψε, ζηλότυπον ὄντα εἰδώς· ὁ δὲ αὐτίκα ἐπίστευσεν. εἰ δέ που ἴδοιμι αὐτὸν, διαλέξομαι. ἄπειρός ἐστι, καὶ παῖς ἔτι.

ΜΕΛ. Ποῦ δ' ἂν ἴδοις ἐκεῖνον, ὃς ἐγκλεισάμενος ἑαυτὸν, σύνεστι τῇ Σιμμίχῃ; οἱ γονεῖς δὲ ἔτι παρ' ἐμοὶ ζητοῦσιν αὐτόν ἀλλ' εἴ τινα εὕροιμι s), ὦ Βακχὶ, γραῦν, ὡς ἔφην, ἀποσώσειεν t) ἂν φανεῖσα. p. 288.

q) *Ἀκίδα*] *Ἀλκίδα Ald.* 1. errore, opinor. r) *ἡ δ'*] ἦδ' priores Edd. s) *εὕροιμι*] εὕροιμεν 2955. t) *ἀποσώσειεν*] ἀποσώσοι γὰρ vulgo. Illud e 2955. restituerat *Schmied.* monente *Belino.*

Bacch. Tamen nosti Hermotimum.

Mel. At miserius me viventem, quam nunc habeo, videas, si quem ego nauclerum novi Hermotimum. Verum ille sub galli cantum surgens mane abiit. Ego memineram, illum dicere in pariete scriptum nomen in Ceramico. Misi ergo visuram Acidem. At illa nihil invenit aliud, praeterquam hoc solum scriptum ad dextram introeuntium versus portam geminam, *Melissa amat Hermotimum,* et paulo inferius iterum, *Nauclerus Hermotimus amat Melissam.*

Bacch. Male sedulos istos adolescentulos! Intelligo enim. Aegre aliquis volens Charino facere, inscripsit, qui zelotypia ipsum laborare sciret. Atque ille statim credidit. Sicubi vero illum videro, alloquar. Puer adhuc est atque imperitus.

Mel. Ubi autem illum tu videas, qui se cum Simmiche incluserit? Parentes vero illum apud me adhuc quaerunt. Sed utinam, Bacchis anum aliquam inveniam, uti dixi. Illa enim sua me praesentia servaret.

4 *ΒΑΚΧ.* Ἔστιν, ὦ φιλτάτη, ὅτι χρησίμη φαρμακὶς, p. 288. Σύρα τὸ γένος, ὠμὴ ἔτι καὶ συμπεπηγυῖα, ἥ μοι ποτὲ Φανίαν χαλεπαίνοντα κἀκεῖνον εἰκῆ, ὥςπερ Χαρῖνος, διήλλαξε μετὰ μῆνας ὅλους τέσσαρας, ὅτε u) ἐγὼ μὲν ἤδη ἀπεγνώκειν· ὁ δὲ ὑπὸ τῶν ἐπῳδῶν ἧκεν αὖθις ἐπ᾽ ἐμέ.

ΜΕΛ. Τί δὲ ἔπραξεν ἡ γραῦς, εἴπερ ἔτι μέμνησαι;

ΒΑΚΧ. Λαμβάνει μὲν οὐδὲ πολὺν x), ὦ Μέλιττα, τὸν μισθὸν, ἀλλὰ δραχμὴν καὶ ἄρτον· καὶ y) ἐπικεῖσθαι δὲ δεῖ μετὰ τῶν ἁλῶν, καὶ ὀβολοὺς ἑπτὰ, καὶ θεῖον z), καὶ δᾷδα. ταῦτα δὲ ἡ γραῦς λαμβάνει, καὶ κρατῆρα κεκερᾶσθαι a) δεῖ, καὶ πίνειν ἐκείνην μόνην b). δεήσει δέ τι αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς εἶναι, οἷον ἱμάτια c), ἢ κρηπῖδας, ἢ ὀλίγας τῶν τριχῶν, ἤ τι τῶν τοιούτων.

ΜΕΛ. Ἔχω τὰς κρηπῖδας αὐτοῦ.

5 *ΒΑΚΧ.* Ταύτας κρεμάσασα ἐκ παττάλου ὑποθυμιᾷ τῷ θείῳ d), πάττουσα καὶ τῶν ἁλῶν ἐπὶ τὸ πῦρ· ἐπιλέγει

u) ὅτε] „recte J. *Bas.* 1. Ὅτι *Hag.* Ὅ, τι *Par.*“ x) πολὺν] „πολλὺν J. male.“ Sic etiam *Ald.* 2. y) καὶ] omittit 2955. Deinceps ὑποκεῖσθαι conj. *Guyet.* z) θεῖον] „restitui ex *Fl.* et *Barthio.* Θύον cett. male.“ a) κεκερᾶσθαι] Sic *Bas.* 3. Cett. omnes κεκεράσθαι. b) μόνην] „μόνον J. et V. 2. Cett. in vulgato consentiunt.“ Sed ὅλην conj. *Jacobs.* Animadvv. in *Eurip.* etc. p. 281. c) ἱμάτια] ᾤαν ἱματίου, *fimbriam pallii* maluit *Valckenar.* ad *Eurip.* Hippol. p. 223. d) θείῳ] „Sic *Fl.* Θύῳ cett.“

Bacch. Est, carissima, praestantissima venefica, Syra genus, cruda adhuc et campacta, quae mihi Phaniam, cum asperum se et ipse, ut nunc tibi Charinus, temere mihi praeberet, reconciliavit post quatuor integros menses, ubi ille incantationnm beneficio ad me jam desperatam rediit.

Mel. Quid vero fecit anus, si adhuc meministi?

Bacch. Capit mercedem non multam, Melissa, sed drachmam et panem. Et appositos esse oportet cum salibus etiam septem obolos, et odores sacros, et facem. Haec quoque anus sibi aufert. Et poculum temperatum esse oportet, eamque solam illud ebibere. Oportet autem ipsius viri praesto esse aliquid, velut vestes, aut soleas, aut pilos paucos, aut quid ex eo genere.

Mel. Habeo illius soleas.

Bacch. Has de clavo suspensas suffitu ex odoribus facto imbuit, de sale etiam aliquid in ignem conjicit,

δὲ ἀμφοῖν τὰ ὀνόματα, καὶ τὸ ἐκείνου, καὶ τὸ σόν. εἶτα ἐκ p. 288.
τοῦ κόλπου προκομίσασα ῥόμβον, ἐπιστρέφει ἐπῳδήν τινα λέγουσα, ἐπιτρόχῳ τῇ γλώσσῃ, βαρβαρικὰ καὶ φρικώδη ὀνόματα. ταῦτα ἐποίησε τότε. καὶ μετ᾽ οὐ πολὺ Φανίας ἅμα, καὶ τῶν συνεφήβων ἐπιτιμησάντων αὐτῷ, καὶ τῆς Φοιβίδος, ᾗ συνῆν, πολλὰ αἰτούσης e), ἧκέ μοι τὸ πλέον f) ὑπὸ τῆς ἐπῳδῆς ἀγόμενος. ἔτι δὲ καὶ τοῦτό με σφόδρα κατὰ τῆς Φοιβίδος τὸ μίσηθρον ἐδιδάξατο, τηρήσασαν τὸ ἴχνος, ἐπὰν ἀπολίποι, ἀμαυρώσασαν ἐπιβῆναι μὲν τῷ ἀριστερῷ ἐκείνης τὸν g) ἐμὸν δεξιὸν, τῷ δεξιῷ δὲ τὸν ἀριστε- p. 289.
ρὸν ἔμπαλιν, καὶ λέγειν, Ἐπιβέβηκά σοι, καὶ ὑπεράνω εἰμί. καὶ ἐποίησα, ὡς προςέταξε.

ΜΕΛ. Μὴ μέλλε, μὴ μέλλε, ὦ Βακχὶ, κάλει ἤδη τὴν Σύραν. σὺ δὲ, ὦ Ἀκὶ, τὸν ἄρτον καὶ τὸ θεῖον h), καὶ τὰ ἄλλα πάντα πρὸς τὴν ἐπῳδὴν εὐτρέπιζε.

e) αἰτούσης] αἰτιώσης malvit *Guyet.* f) τὸ πλέον] τί πλέον; quam elegantem *Courierii* ad Asin. p. 180. conjecturam vellem profecto licuisset mihi in locum vulgatae lectionis, minus illius aptae, substituere. g) τὸν] „τὸ *Fl.* male.“ h) θεῖον] „rursus ex *Fl.* pro vulg. θύον.“

pronuntians simul nomina utriusque, et ipsius, et tuum. Tum prolatum de sinu rhombum intorquet, carmen simul volubili lingua dicens, barbarica horribiliaque nomina. Haec tum fecerat, cum non ita multo post Phanias, sodalibus licet illum reprehendentibus, et multum rogante, quicum adhuc fuerat, Phoebide, ad me venit ab illo maxime incantamento adductus. Insuper vero illud mihi valde odii contra Phoebidem excitandi remedium commendavit, ut observatum illius vestigium, cum primum illud reliquisset, ipsa delerem, ita ut sinistro illius meus dexter *pes*, sinister autem contra dextro *vestigio* insisteret, diceremque, *conscendi te, et superior sum!* ac feci, quod praeceperat.

Mel. Noli, noli cunctari, Bacchis. Voca mihi jam Syram. Tu vero, Acis, panem et odores, et reliqua omnia ad incantationem compara.

p. 289.

V.

ARGUMENTUM.

Taetra narratio de monstruoso feminae cum femina coitu.

ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ ΚΑΙ ΛΕΑΙΝΑ.

1 *ΚΛΩΝ.* Καινὰ περὶ σοῦ ἀκούομεν, ὦ Λέαινα, τὴν Λεσβίαν i) Μέγιλλαν τὴν πλουσίαν ἐρᾶν σοῦ, ὥςπερ ἄνδρα, καὶ συνεῖναι ὑμᾶς k) οὐκ οἶδ᾽ ὅ, τι ποιούσας μετ᾽ ἀλλήλων. τί τοῦτο; ἠρυθρίασας; ἀλλ᾽ εἰπέ, εἰ ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν l).

ΛΕΑΙ. Ἀληθῆ, ὦ Κλωνάριον· αἰσχύνομαι δέ· ἀλλόκοτον γάρ τί ἐστι.

ΚΛΩΝ. Πρὸς τῆς κουροτρόφου, τί m) τὸ πρᾶγμα, ἢ τί βούλεταί ἡ γυνή; τί δὲ καὶ πράττετε, ὅταν συνῆτε n); ὁρᾷς; οὐ φιλεῖς με· οὐ γὰρ ἂν ἀπεκρύπτου τὰ τοιαῦτα.

ΛΕΑΙ. Φιλῶ μέν σε o), εἰ καί τινα ἄλλην· ἡ γυνὴ δὲ δεινῶς ἀνδρική ἐστιν.

2 *ΚΛΩΝ.* Οὐ μανθάνω ὅ, τι καὶ λέγεις, εἰ μή τις ἑταιρίστρια τυγχάνει οὖσα· τοιαύτας γὰρ ἐν Λέσβῳ λέγουσι

i) *Λεσβίαν*] ἀσεβῆ 2954. e scholio, ut putat *Belin.* k) *καὶ συνεῖναι ὑμᾶς*] καί σε συνεῖναι αὐτῇ 2955. Pro ὑμᾶς in J. ἡμᾶς legitur. l) *ἐστιν*] abest a 2955. recte, ait *Belin.* ideoque ut suspectum notavit *Schmied.* m) *τί*] ὅ, τι 2955. n) *ὅταν συνῆτε*] ὅταν καὶ συνῆτε 2954. o) *μέν σε*] Alteram vocem, quae vulgo aberat, restituit *Schm.* e 2955. probante *Belino.*

CLONARIUM ET LEAENA.

Clon. Nova de te, Leaena, audimus, Lesbiam Megillam, divitem, tui ut virum amore incensam, et coire vos, nescio quid inter vos peragentes, Quid hoc? erubuisti? verum dic, an vera sint ista?

Leae. Vera, Clonarion, sed pudet me: est enim absurdum quiddam.

Clon. Per matrem Liberae, quid negotii est, aut quid sibi vult mulier? Quid vero facitis, cum una estis? Vides? non amas me: neque enim talia celares.

Leae. Amo equidem te, si quam aliam. Illa vero mulier vehementer mascula est.

Clon. Nondum, quid dicas, intelligo, nisi forte quaedam mascula amica est. Tales enim Lesbi esse ajunt

γυναῖκας ἀῤῥενωποὺς p), ὑπὸ ἀνδρῶν μὲν οὐκ ἐθελούσας p. 289.
αὐτὸ q) πάσχειν, γυναιξὶ δὲ αὐτὰς πλησιαζούσας, ὥσπερ ἄνδρας.

ΛΕΑΙ. Τοιοῦτόν τι r).

ΚΛΩΝ. Οὐκοῦν, ὦ Λέαινα, τοῦτο αὐτὸ καὶ διήγησαι, ὅπως μὲν ἐπείρα τοπρῶτον s), ὅπως δὲ καὶ συνεπείσθης t), καὶ τὰ μετὰ ταῦτα u). p. 290.

ΛΕΑΙ. Πότον τινὰ συγκροτοῦσαι αὐτή τε καὶ Δημώνασσα ἡ Κορινθία, πλουτοῦσα δὲ καὶ αὐτὴ, καὶ ὁμότεχνος οὖσα τῇ Μεγίλλῃ, παρέλαβόν x) με κιθαρίζειν αὐταῖς· ἐπεὶ δὲ ἐκιθάρισα, καὶ ἀωρὶ y) ἦν, καὶ ἔδει καθεύδειν, αἱ δὲ z) ἐμέθυον, Ἄγε a) δὴ, ἔφη, ὦ Λέαινα, ἡ Μέγιλλα, κοιμᾶσθαι γὰρ ἤδη καλὸν, ἐνταῦθα κάθευδε μεθ᾽ ἡμῶν μέση ἀμφοτέρων.

ΚΛΩΝ. Ἐκάθευδες; τὸ μετὰ ταῦτα b) τί ἐγένετο;

p) ἀῤῥενωπούς] aberat ab Edd. restitutum a *Bel.* et *Schm.* e 2955. q) αὐτὸ] αὐτὰς male 2955. r) *Τοιοῦτόν τι*] Sic *Schm.* ex eodem pro τοιοῦτό τι. s) τοπρῶτον] Sic *Ald.* 1. 2. *Hag.* In reliquis τὸ πρῶτον, ut et infra c. 3. in. et fere ubique. t) συνεπείσθης] σύγ᾽ ἐπείσθης conj. *Valckenar.* ad *Eurip.* Hippol. p. 302. u) μετὰ ταῦτα] „Sic *Fr. Salm. Hag. Fl.* etc. *Μετὰ τοῦτο Par. Μὲν ταῦτα* J.“ x) *Πότον* — παρέλαβον] Sic cum *Bel.* et *Schm.* e 2955. totum locum explevimus, qui vulgo sic legebatur: *Πότον τινὰ συγκροτοῦσα αὐτὴ, καὶ Δημώνασσα ἡ Κορ., πλουσία δ. κ. αὐτὴ, κ. ὁμ. τῇ Μεγ., παρειλήφασι.* y) ἀωρὶ] *ἀωρία* 2955. z) αἱ δὲ] Sic *Bel.* et *Schm.* e 2955. pro vulg. *καί.* a) *Ἄγε*] *Ἄκουε* 2954. b) ταῦτα] „abest in J. adest in cett.“ τοῦτο 2955. quod nescio an praefert *Jacob.* ad Toxar. p. 119. idque tum non, credo, temere.

mulieres masculas, quae viros quidem pati recusent, ipsae vero mulieribus fruantur, ut viri.

Leae. Tale quid est.

Clon. Ergo, mea Leaena, illud ipsum quoque narra, quomodo tentaverit primum, quomodo tibi persuasum sit, et quae sequuntur.

Leae. Convivium instituerant et ipsa, et Corinthia Demonassa, dives et ipsa, atque eandem artem, quam Megilla, exercens: assumserant autem me, quae cithara ipsas oblectarem. Cum autem cecinissem, et serum esset, atque tempus eundi cubitum, essentque bene potae, *Age sane, mea Leaena,* inquit Megilla, *dormiendi jam tempus est, hic apud nos cuba utrarumque media.*

Clon. Accubuisti ergo: deinde quid actum est?

3 *ΛΕΑΙ.* Κατεφίλουν c) με τοπρῶτον ὥςπερ οἱ ἄνδρες, p. 290. οὐκ αὐτὸ d) μόνον προσαρμόζουσαι τὰ χείλη, ἀλλ' ὑπανοίγουσαι τὸ στόμα, καὶ περιέβαλλον, καὶ τοὺς μαστοὺς ἔθλιβον e)· ἡ Δημώνασσα δὲ καὶ ἔδακνε f) μεταξὺ καταφιλοῦσα· ἐγὼ δὲ οὐκ εἶχον εἰκάσαι ὅ, τι τὸ πρᾶγμα εἴη g). χρόνῳ δὲ ἡ Μέγιλλα ὑπόθερμος ἤδη οὖσα, τὴν μὲν πηνήκην h) ἀφείλετο i) τῆς κεφαλῆς, ἐπέκειτο δὲ πάνυ ὁμοία, καὶ προςφυὴς, καὶ ἐν χρῷ k) ὤφθη αὐτὴ, καθάπερ οἱ σφόδρα l) ἀνδρώδεις τῶν ἀθλητῶν, ἀποκεκαρμένη· κᾀγὼ m) ἐταράχθην ἰδοῦσα. ἡ δὲ, Ὦ Λέαινα, φησιν, ἑώρακας ἤδη οὕτω καλὸν νεανίσκον; Ἀλλ' οὐχ ὁρῶ γε, ἔφην ἐγὼ, νεανίσκον ἐνταῦθα n), ὦ Μέγιλλα. Μὴ καταθήλυνέ με o), p. 291. ἔφη, Μέγιλλος γὰρ ἐγὼ λέγομαι p), καὶ γεγάμηκα πρόπαλαι

c) Κατεφίλουν] Sic *Bel.* et *Schm.* e 2955. pro vulg. ἐφίλουν. d) αὐτὸ] Vulg. αὐτὰ correxi monitu *Bastii* Epist. Crit. p. 135. quod jam vellem etiam Charon. c. 6. in verbis οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον *Jacobsii* elegantissimo judicio fecissem. Cf. infra Dial. VI, 4. VIII, 2. Somn. s. Vit. c. 9. Omnino vid. Adnot. ad Hermot. c. 45. Tom. IV. p. 430. et Pro Imagg. c. 20. Tom. VI. p. 445. H. l. nisi fallor — nam minus simpliciter pronuntiata est sententia — assentitur etiam *Fritzsch.* Quaestst. p. 204. e) ἔθλιβον] 2955. habet ἀπέθλιβον, probante *Belino.* Idem Codex supra exhibet περιέβαλον. f) ἔδακνε] ἐδάκρυε 2954. g) εἴη] ἂν εἴη vult *Bel.* h) πηνήκην] „recte *Fl. Par. Fr. Hag. Salm.* Πινήκην male *Ven.* utraque. Alibi πηνίκην." Cum vulgata facit *Ald.* 1., sed 2. habet πινήκην. i) ἀφείλετο] ἀφεῖλε 2955. k) καὶ ἐν χρῷ] ἐν χρῷ δὲ, sine καὶ, 2955. l) σφόδρα] πάνυ id. m) κᾀγὼ] Sic *Schm.* ex eodem pro vulg. καὶ ἐγώ. n) Ἀλλ' οὐχ — ἐνταῦθα] Sic *Schm.* ex eod. pro vulg. Ἀλλ' οὐχ ὁρῶ, ἔφην, ἐντ. νεαν. o) Μὴ καταθήλυνέ με] Μή με καταθήλυνε *Schm.* ex eod. p) λέγομαι] ὀνομάζομαι 2955. *Bel.*

Leae. Exosculabantur me primum ut viri, non ipsa modo applicantes labia, sed os etiam aliquantum aperientes: amplexabantur, opprimebant papillas: Demonassa autem inter osculandum etiam mordere. Ego vero, quid res sibi vellet, nondum conjicere. Tandem Megilla, quae jam incaluisset, ficticiam de capite comam aufert; impositam autem habebat valde similem et bene applicitam; atque apparet accurate ad ipsamque cutem, ut viriliores athletae, detonsa; ut ego ipso adspectu perturbarer. At illa, *Mea Leaena,* inquit, *vidistine jam pulchrum adeo juvenem? Ego vero,* inquam, *non video hic juvenem, Megilla. Noli me,* inquit, *facere feminam. Megillus enim vocor, et olim duxi hanc De-*

ταύτην τὴν q) Δημώνασσαν, καὶ ἔστιν ἐμὴ γυνή. ἐγέλασα, p. 291.
ὦ Κλωνάριον, ἐπὶ τούτῳ r), καὶ ἔφην, Οὐκοῦν σὺ, ὦ Μέγιλλε, ἀνήρ τις ὢν ἐλελήθεις ἡμᾶς, καθάπερ τὸν Ἀχιλλέα φασὶν ἐν ταῖς παρθένοις κρυπτόμενον s) ταῖς ἁλουργίσι; καὶ τὸ ἀνδρεῖον δὲ ἐκεῖνο t) ἔχεις, καὶ ποιεῖς τὴν Δημώνασσαν ὅπερ u) οἱ ἄνδρες; Ἐκεῖνο μὲν, ἔφη, ὦ Λέαινα, οὐκ ἔχω· δέομαι x) δὲ οὐδὲ πάνυ αὐτοῦ. ἴδιον δέ τινα τρόπον ἡδίω y) παραπολὺ ὁμιλοῦντα ὄψει με. Ἀλλὰ μὴ Ἑρμαφρόδιτος εἶ, ἔφην, οἷοι πολλοὶ εἶναι λέγονται ἀμφότερα ἔχοντες; ἔτι γὰρ ἠγνόουν, ὦ Κλωνάριον, τὸ πρᾶγμα. Οὔ,
φησιν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἀνήρ εἰμι. Ἤκουσα, ἔφην ἐγὼ, τῆς 4
Βοιωτίας αὐλητρίδος Ἰσμηνοδώρας, διηγουμένης τὰ Ἐφέστρια z) παρ᾽ αὐτοῖς, ὡς γένοιτό τις ἐν Θήβαις ἐκ γυναικὸς ἀνήρ· ὁ δ᾽ αὐτὸς καὶ μάντις ἄριστος, οἶμαι, Τειρεσίας

q) τὴν] aberat vulgo ab Edd. Sed admiserunt *Bip.* et *Schm.* ex eod. Cod. monente *Belino.* r) τούτῳ] τοῦτο 2955. s) κρυπτόμενον] „κρυπτόμενος *Gesn.*“ Levius hoc conjectum, etsi non e 2955. correxeris locum cum *Bel.* et *Schm.* Vulgo enim legebatur — φασὶν κρυπτόμενον ἐν ταῖς παρθένοις sine ultimis duabus vocibus. De re cf. De Salt. c. 46. t) δὲ ἐκεῖνο] Priorem voculam, vulgo omissam, interjeci e 2955. licet invito *Belino* et tacente omnino *Schmiedero.* u) ὅπερ] ἅπερ 2955. *Bel. Schm.* contra rei, quae agitur, naturam, ni fallor. x) δέομαι] „δέωμαι J. male.“ Sic et *Ald.* 2. y) ἡδίω] αἰδοίῳ 2955. errorne sit an glossema dubitat *Belin.* z) Ἐφέστρια] „Nihil variant Edd. Ἡφαίστια *Palm.*“ Idem *Palm.* conj. etiam ἐφ᾽ ἑστίᾳ. *Gesn.* ἐφέστια, quod aliquatenus confirmatur lectione Cod. 2955. ἐπιχώρια, tanquam illius glossemate. Nihilominus maluit *Belin.* Ἐρωτίδια, Thespiensium festum, de quo affert *Athenaeum* L. XIII. p. 561.

monassam, et mea uxor est. Risi ego hoc, Clonarium, et, *Tu igitur, Megille,* inquam, *vir eras insciis nobis, sicut Achillem dicunt inter virgines delituisse contectum vestibus purpureis? et illud habes, quo viri censentur, et Demonassae facis, quod viri? Illud equidem,* inquit, *Leaena, non habeo: sed neque omnino illo indigeo: sed proprio quodam modo et multum jucundiore coëuntem me videbis.* Ego, *Numquid ergo,* inquam, *Hermaphroditus es, quales multi esse dicuntur, habentes utraque?* Nempe adhuc, mea Clonarium, quid rei esset, ignorabam. *Non,* inquit, *sed omnino vir sum.* Hic ego, *Audivi,* inquam, *Boeotiam tibicinam, Ismenodoram, res patriae suae narrantem, cum diceret, fuisse quendam Thebis ex femina virum: fuisse eundem etiam vatem optimum: puto, Ti-*

p. 291. τοὔνομα. μὴ οὖν καὶ σὺ τοιοῦτόν τι a) πέπονθας; Οὔκουν b), ὦ Λέαινα, ἔφη, ἀλλὰ ἐγεννήθην μὲν ὁμοία ταῖς
p. 292. ἄλλαις ὑμῖν· ἡ γνώμη δὲ, καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ τἆλλα c) πάντα, ἀνδρός ἐστί μοι. Καὶ ἱκανὴ γοῦν σοι, ἔφην, ἐπιθυμία. Πάρεχε γοῦν, ὦ Λέαινα, εἰ ἀπιστεῖς, ἔφη, καὶ γνώσῃ οὐδὲν ἐνδέουσάν με d) τῶν ἀνδρῶν. ἔχω γάρ τι ἀντὶ τοῦ ἀνδρείου, ἀλλὰ πάρεχε, ὄψει γάρ. παρέσχον e), ὦ Κλωνάριον, ἱκετευούσης πολλὰ, καὶ ὅρμον τινά μοι δούσης τῶν πολυτελῶν, καὶ ὀθόνας τῶν λεπτῶν. εἶτα ἐγὼ f) μὲν, ὥςπερ ἄνδρα περιέβαλον g)· ἡ δὲ ἐφίλει τε, καὶ ἐποίει h), καὶ ἤσθμαινε, καὶ ἐδόκει μοι ἐς ὑπερβολὴν ἥδεσθαι.

ΚΛΩΝ. Τί ἐποίει, ὦ Λέαινα; ἢ τίνα τρόπον; τοῦτο γὰρ μάλιστα εἰπέ.

ΛΕΑΙ. Μὴ ἀνάκρινε ἀκριβῶς, αἰσχρὰ γάρ· ὥςτε μὰ i) τὴν Οὐρανίαν, οὐκ ἂν εἴποιμι.

a) *μὴ οὖν καὶ σὺ τοιοῦτόν τι*] Sic 2955. *Bel. Schm.* pro vulg. *μὴ οὖν τι καὶ σὺ τοιοῦτο.* b) *οὔκουν*] *οὐκ* 2955. c) *τἆλλα*] Sic tandem rescripsi secundum coustantem Edd. vett. rationem pro *τἄλλα*, quam formam *Reitz.* et recentt. ediderant. Et sic in posterum faciam tacite, ubi Edd. vett. couspiraverint. d) *γνώσῃ οὐδὲν ἐνδέουσάν με*] *μαθήσῃ οὐδὲν δέουσάν μου* 2955. e) *παρέσχον*] *μὲν* addit 2955. f) *εἶτα ἐγὼ*] *εἶτ᾽ ἐγὼ* 2955. *Bel. Schm.* g) *περιέβαλον*] Sic 2955. *Bel. Schm.* pro vulg. *περιελάμβανον*, pro quo in *Ald.* 2. et J. male *περιελάμβανων.* h) *ἐφίλει τε, καὶ ἐποίει*] Sic 2955. *Bel. Schm.* Vulgo vicibus mutatis *ἐποίει τε, καὶ ἐφίλει.* i) *ὥςτε μὰ*] *νὴ*, siue *ὥςτε*, 2955.

resiam nomen illi fuisse. Numquid ergo tibi simile quid usu venit? Neutiquam, ait, *mea Leaena: sed ita nata sum, ut vos reliquae: sed animus, et libido, et reliqua omnia in me viri sunt. Igitur satis tibi est,* inquam, *libido? Quin tu praebe*, inquit, *Leaena, si fidem mihi non habes, et, nihil me inferiorem esse viris, intelliges. Habeo enim pro illo virili aliquid: sed praebe: videbis enim.* Praebui, Clonarium, multum supplicanti, et monile mihi donanti pretiosum, atque lintea tenuissima. Tum ego illam uti virum complexa sum: illa basiavit, fecit, anhelavit, atque supra modum delectari mihi visa est.

Clon. Quid ergo fecit, aut quomodo? Hoc enim dic maxime.

Leae. Noli curiose exquirere: turpicula enim. Quare, ita me Caelestis Venus, non dixerim.

VI.

p. 292.

ARGUMENTUM.

Fxemplo Lyrae meretricis Crobyle vidua paupercula filiam suam, in arte meretricia tirunculam, docet, quae omnino praecepta in hoc quaestu sint observanda. Egregia vero disciplina materna!

ΚΡΩΒΥΛΗ ΚΑΙ ΚΟΡΙΝΝΑ.

ΚΡΩΒ. Ὦ Κόριννα, ὡς μὲν οὐ πάνυ δεινὸν ἦν, ὃ k) ἐνόμιζες, τὸ γυναῖκα γενέσθαι ἐκ παρθένου, μεμάθηκας ἤδη, μετὰ μειρακίου μὲν ὡραίου γενομένη l), μνᾶν δὲ τὸ πρῶτον m) μίσθωμα κομισαμένη n), ἐξ o) ἧς ὅρμον αὐτίκα ὠνήσομαί σοι. 1

ΚΟΡ. Ναὶ, μαννάριον p). ἐχέτω δὲ καὶ ψήφους τινὰς πυραυγεῖς, οἷος ὁ Φιλαινίδος ἐστίν *).

ΚΡΩΒ. Ἔσται τοιοῦτος· ἄκουε δὲ καὶ τἄλλα παρ' ἐμοῦ, ἅ σε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὅπως προςφέρεσθαι τοῖς ἀνδράσιν. ἄλλη μὲν γὰρ ἡμῖν ἀποστροφὴ q) τοῦ βίου οὐκ p. 293.
ἔστιν, ὦ θύγατερ, ἀλλὰ δύο ἔτη ταῦτα, ἐξ οὗ τέθνηκεν

k) ὃ] „Constans lectio." Ὡς maluit *Solan.* minus bene. l) γενομένη] συγκαθευδήσασα Cod. Vat. 87. glossa, teste et judice *Bastio* Epist. Crit. p. 165. m) τὸ πρῶτον] τοπρῶτον *Ald.* 1. 2. *Hag.* improbe hoc quidem loco. n) μίσθωμα κομισαμένη] μισθωσαμένη 2955. o) ἐξ] „ἐς male J. sola. p) μαννάριον] „μναναριον marg. A. 1. W." *) Φιλαινίδος ἐστίν] Vulg. Φιλαίνιδός ἐστιν. Sed vide infra c. 2. adnott. ad nomen Δαφνίς. q) ἀποστροφὴ] „recepi ex J. et *Ven.* 2. Ἀποτροφὴ cett." Et sic etiam 2955.

CROBYLE ET CORINNA.

Crob. Igitur, mea Corinna, quam non valde formidandum fuerit, quod putabas, mulierem fieri ex virgine, jam didicisti: quae cum pulchro adolescentulo fueris, et minam mercedem primam abstuleris, de qua monile jam statim tibi emam.

Cor. Ita sane, mea matercula. Habeat vero etiam lapillos aliquot ignei coloris, qualc est Philaenidis.

Crob. Erit tale. Audi vero ex me, quae facienda tibi sunt reliqua, et quomodo viri tractandi sint. Nec alia enim nobis est, filia, vitae tolerandae ratio. Sed hos jam duos annos, ex quo pater tuus, jam felix, obiit, non nosti, quam te-

p. 293. ὁ μακαρίτης σου πατὴρ, οὐκ οἶσθα ὅπως ἀπεζήσαμεν; ὅτε δὲ ἐκεῖνος ἔζη, πάντα ἦν ἡμῖν ἱκανά. ἐχάλκευε γὰρ, καὶ μέγα ἦν ὄνομα αὐτοῦ ἐν Πειραιεῖ, καὶ πάντων ἐστὶν ἀκοῦσαι διομνυμένων, ἦ μὴν μετὰ Φιλῖνον μηκέτι ἔσεσθαι ἄλλον χαλκέα. μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν τὸ μὲν πρῶτον ἀποδομένη τὰς πυράγρας, καὶ τὸν ἄκμονα, καὶ σφύραν r) δύο μνῶν, ἀπὸ τούτων διετράφημεν. εἶτα νῦν μὲν ὑφαίνουσα, νῦν δὲ κρόκην κατάγουσα, ἢ στήμονα κλώθουσα, ἐποριζόμην τὰ σιτία μόλις· ἔβοσκον δέ σε, ὦ θύγατερ, τὴν ἐλπίδα περιμένουσα.

2 ΚΟΡ. Τὴν μνᾶν λέγεις;

ΚΡΩΒ. Οὐκ· ἀλλὰ ἐλογιζόμην, ὡς τηλικαύτη γενομένη, θρέψεις μὲν ἐμὲ, σεαυτὴν δὲ κατακοσμήσεις ῥᾳδίως, καὶ πλουτήσεις, καὶ ἐσθῆτας ἕξεις ἁλουργεῖς, καὶ θεραπαίνας.

ΚΟΡ. Πῶς, ἔφης, μῆτερ, ἢ τί s) λέγεις;

ΚΡΩΒ. Συνοῦσα μὲν τοῖς νεανίσκοις, καὶ συμπίνουσα μετ' αὐτῶν, καὶ συγκαθεύδουσα ἐπὶ μισθῷ.

ΚΟΡ. Καθάπερ ἡ Δαφνίδος θυγάτηρ Λύρα;

ΚΡΩΒ. Ναί.

r) σφύραν] σφύρας conj. *Guyet.* Cf. *Hom.* Odyss. III, 434.
s) τί] τίνα 2955.

nuiter ac misere vixerimus? cum autem ille viveret, omnium rerum nobis erat copia: aerariam enim officinam exercebat, magnumque ipsius erat in Piraeeo nomen: estque audire dejerantes omnes, non futurum post Philinum fabrum alium. At post mortem illius, primo quidem forcipes, et incudem, et malleum duabus minis vendidi, de quibus viximus. Deinde nunc texendo, nunc deducendo subtemen, aut stamen nendo, aegre paravi nobis cibaria. Te autem, filia mea, alui, spem exspectans.

Cor. De mina dicis?

Crob. Non. Sed ita rationes subducebam, te, ubi ad hanc aetatulam pervenisses, me quidem alituram esse, te ipsam vero exornaturam facile, et futuram divitem, et vestimenta habituram purpurea, atque ancillas.

Cor. Quomodo dicebas, mater? aut quid tibi vis?

Crob. Si cum adolescentulis una sis, et bibas cum illis, et mercede concumbas.

Cor. Ut Lyra illa, filia Daphnidis?

Crob. Ita sane.

ΚΟΡ. Ἀλλὰ t) ἐκείνη ἑταίρα ἐστίν. p. 293.

ΚΡΩΒ. Οὐδὲν τοῦτο δεινόν. καὶ σὺ γὰρ πλουτήσεις ὡς ἐκείνη, καὶ πολλοὺς ἐραστὰς ἕξεις. τί ἐδάκρυσας, ὦ Κόριννα; οὐχ ὁρᾷς, ὁπόσαι, καὶ ὡς περισπούδαστοί εἰσιν αἱ ἑταῖραι u), καὶ ὅσα χρήματα λαμβάνουσι; τὴν Δαφνίδα x) γοῦν ἐγὼ οἶδα, ὦ φίλη Ἀδράστεια, ῥάκη, πρὶν αὐτὴν ἀκμάσαι τὴν ὥραν, περιβεβλημένην· ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς p. 294. οἷα y) πρόεισι, χρυσὸς, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ θεράπαιναι τέσσαρες.

ΚΟΡ. Πῶς δὲ ταῦτα ἐκτήσατο ἡ Λύρα; 3

ΚΡΩΒ. Τὸ μὲν πρῶτον κατακοσμοῦσα ἑαυτὴν εὐπρεπῶς, καὶ εὐσταλὴς οὖσα, καὶ φαιδρὰ πρὸς ἅπαντας, οὐκ ἄχρι τοῦ καγχάζειν z) ῥᾳδίως, καθάπερ σὺ εἴωθας, ἀλλὰ μειδιῶσα ἡδὺ καὶ ἐπαγωγὸν, εἶτα προσομιλοῦσα δεξιῶς, καὶ μήτε φενακίζουσα a) εἴ τις προσέλθοι ἢ προπέμψειε b),

t) ἀλλὰ] ἀλλ' 2955. *Bel. Schm.* et tamen supra ἀλλὰ ἐλογιζόμην iidem, parum sibi constantes. u) αἱ ἑταῖραι] „In J. αἱ ταῖραι.“ Sic etiam *Ald.* 2. x) Δαφνίδα] Sic *Guyeti* monitu *Schmiederus* edidit, qui tamen non monitus modo servavit Δάφνιδος. Nam et h. l. Δάφνιδα vulgo habent Edd. Vid. Adnott. y) οἷα] αἷα priores Edd. z) καγχάζειν] καγχαρίζειν 2955. a) φενακίζουσα] ἀκκίζουσα conj. *Seager.* et miratur id ante se neminem vidisse; vertit: *mediam quandam viam tenens, neque affectata verecundia nimis se difficilem praebendo, neque contra proterva fronte ipsa in viros manus injiciendo.* At optime convenit φενακίζειν de mulieribus petulanter animum dissimulantibus et amatores ludibrio habentibus. Praeterea haud scio an activum ἀκκίζειν sic non fuerit in usu. b) προπέμψειε] μεταπέμψειε conj. *Guyet.*

Cor. At illa meretrix est.

Crob. Nihil istoc mali. Nam tu quoque dives eris, ut ista, et multos amatores habebis. Quid ploras, Corinna? Non vides, quot, et quanto in honore sint meretrices, et quas opes accipiant? Daphnidem enim ego novi, o bona Adrastea! pannis ante vestitam, quam ad maturam viris aetatem pervenisset. Sed nunc vides, qualis prodeat; aurum, vestis florida, ancillae quatuor.

Cor. Quomodo vero illa sibi Lyra paravit?

Crob. Primo quidem decenter se ornavit, bene composita, et jucunda ad omnes, non eo usque, ut in cachinnos facile solveretur, quod tu soles, sed suave quiddam et illecebrosum subridens: deinde dextre versata est *cum hominibus*, ut nec illuderet plane, si quis adiret ipsam vel dedu-

ΚΟΡ. Εἰπέ μοι, ὦ μῆτερ, οἱ μισθούμενοι πάντες τοι- 4
οῦτοί εἰσιν, οἷος h) ὁ Εὔκριτος, μεθ' οὗ χθὲς ἐκάθευδον; p. 295.

ΚΡΩΒ. Οὐ πάντες, ἀλλ' ἔνιοι μὲν ἀμείνους, οἱ δὲ καὶ ἤδη ἀνδρώδεις· οἱ δὲ καὶ οὐ πάνυ μορφῆς εὐφυῶς ἔχοντες.

ΚΟΡ. Καὶ τοιούτοις i) συγκαθεύδειν δεήσει;

ΚΡΩΒ. Μάλιστα, ὦ θύγατερ· οὗτοι μέντοι καὶ πλείονα διδόασιν· οἱ καλοὶ δὲ αὐτὸ μόνον, καλοὶ θέλουσιν εἶναι. καὶ σοὶ δὲ μελέτω ἀεὶ τοῦ πλείονος, εἰ θέλεις ἐν βραχεῖ λέγειν ἁπάσας, ἐνδειξάσας σε τῷ δακτύλῳ, οὐχ ὁρᾷς τὴν Κόρινναν τὴν τῆς Κρωβύλης θυγατέρα, ὡς ὑπερπλουτεῖ, καὶ τριςευδαίμονα πεποίηκε τὴν μητέρα; τί φῄς; ποιήσεις ταῦτα; ποιήσεις, οἶδα ἐγὼ, καὶ προέξεις ἁπασῶν k), ῥᾳδίως. νῦν δ' ἄπιθι λουσομένη l), εἰ ἀφίκοιτο καὶ τήμερον τὸ μειράκιον ὁ Εὔκριτος· ὑπισχνεῖτο γάρ.

h) οἷος] ὁποῖος 2955. *Bel. Schm.* i) τοιούτοις] Sic 2955. *Bel. Schm.* pro vulg. τούτοις. k) προέξεις ἁπασῶν] „πράξεις ἅπαντα *Coll.*" l) λουσομένη] „λουσαμένη *Fl.*"

quandoquidem, quod ad reliqua, multum tu ista.... Verum nihil, cara Adrastea! dico: vivas solum!

Cor. Dic mihi, mater, qui nos conducunt, omnesne tales sunt, qualis Eucritus, quicum heri cubui?

Crob. Non omnes, sed alii quidem meliores, alii vero jam viriles; alii forma non satis a natura felici.

Cor. Etiam cum talibus cubare oportebit?

Crob. Ac maxime, filia: hi quidem plura etiam largiuntur. Formosi vero solum illud, formosi volunt esse. Tibi vero semper sit cura majoris lucri, si vis, brevi tempore mulieres omnes dicere, digito te monstrata, *Nonne vides Crobyles Corinnam filiam? Quam supra fidem dives est, ut ter beatam matrem praestitit!* Quid ais? facies ista? facies, novi ego; et facile principatum tenebis omnium. Nunc vero lotum abi, si forte hodie quoque venerit adolescentulus Eucritus: certe promisit.

p. 295.

VII.

ARGUMENTUM.

Vituperatur Musarion a matre, quod Chaereae suo, matrimonium pollicito, nimiam et habens et praestans fidem, imprudenter alios amatores vel opulentiores illos, vel liberaliores, rejiciat.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΡΙΟΝ.

1 *ΜΗΤ.* Ἂν δ' m) ἔτι τοιοῦτον ἐραστὴν εὕρωμεν, ὦ Μουσάριον, οἷος ὁ Χαιρέας ἐστὶ, θῦσαι μὲν τῇ Πανδήμῳ δεήσει λευκὴν μηκάδα, τῇ Οὐρανίᾳ δὲ, τῇ ἐν κήποις δάμαλιν n), στεφανῶσαι δὲ καὶ τὴν πλουτοδότειραν, καὶ ὅλως,
p. 296. μακάριαι καὶ τρισευδαίμονες ἐσόμεθα νῦν o). ὁρᾷς γοῦν παρὰ τοῦ νεανίσκου ἡλίκα λαμβάνομεν, ὃς ὀβολὸν μὲν οὐδεπώποτέ σοι δέδωκεν, οὐκ ἐσθῆτα, οὐχ ὑποδήματα, οὐ μύρον p), ἀλλὰ προφάσεις ἀεὶ, καὶ ὑποσχέσεις, καὶ μακραὶ ἐλπίδες, καὶ πολὺ τὸ ἐὰν ὁ πατὴρ, καὶ (εἰ) q) κύριος γένωμαι τῶν πατρῴων, καὶ πάντα σά. σὺ δὲ καὶ ὀμωμοκέναι αὐτὸν φῄς, ὅτι νόμῳ σε r) γαμετὴν ποιήσεται.

m) Ἂν δ'] Sic *Fl.* 2954. *Bel. Schm.* pro vulg. Ἂν, sine δ'. Probat particulam etiam *Reitz.* collatis initiis Dial. sq. et XIII. Possunt etiam e Tomo II. plures ejus generis dialogi conferri. n) τῇ ἐν κήποις δάμαλιν] Vulgo legebatur: καὶ τῇ ἐν κ. δ. ἑκατέρᾳ. Sed καὶ et ἑκατέρᾳ omittunt Codd. 2954. et 2955. probante *Belino.* Recte ejecit *Schmiederus.* o) νῦν] Interpunxi post νῦν, ut *Fritzschio* placuit Quaestst. p. 204., non ante, ut vulgo factum. p) μύρον] μῦρον prius. q) εἰ] ἢν corrigi vult *Belin.*, rectius omnino ejici *Fritzsch.* Quaestst. p. 6. ad cujus sententiam etiam *Gesneri* versionem emendavi. r) σε] „neglexit *Fl.*"

MATER ET MUSARIUM.

Mat. Si vero talem adhuc unum amatorem inveniamus, Musarium, qualis est Chaereas, immolare oportebit Populari *Veneri* albam capellam, Uraniae vero Hortensi buculam, et coronare divitiarum donatricem *Cererem:* atque in universum beatae nunc ac ter felices erimus. Scilicet vides, quantum accipiamus ab hoc juvene, qui obolum nondum unum tibi dederit, non vestem, non calceos, non unguentum; sed *apud illum* excusationes semper, et promissiones, et longae spes, et multum illud, *Si pater... et dominus paternorum factus fuero, tum vel omnia tua.* Tu vero etiam jurasse illum tibi dicis, se legitimam sibi uxorem te ducturum.

ΜΟΥΣ. Ὤμοσε γὰρ, ὦ μῆτερ, κατὰ ταῖν θεαῖν, καὶ p. 296.
τῆς Πολιάδος s).

ΜΗΤ. Καὶ πιστεύεις δηλαδή· καὶ διὰ τοῦτο πρώην οὐκ ἔχοντι αὐτῷ καταθεῖναι συμβολὴν, τὸν δακτύλιον δέδωκας ἀγνοούσης ἐμοῦ· ὁ δὲ ἀποδόμενος κατέπιε· καὶ πάλιν τὰ δύο περιδέραια τὰ Ἰωνικὰ, ἕλκοντα ἑκάτερον δύο Δαρεικοὺς, ἅ σοι ὁ Χῖος t) Πραξίας ὁ ναύκληρος ἐκόμισε ποιησάμενος u) ἐν Ἐφέσῳ. ἐδεῖτο γὰρ Χαιρέας ἔρανον σὺν ἐφήβοις ἀπενεγκεῖν. ὀθόνας γὰρ x) καὶ χιτωνίσκους, τί ἂν λέγοιμι; καὶ ὅλως, Ἕρμαιόν τι ἡμῖν, καὶ μέγα ὄφελος συμπέπτωκεν οὗτος.

ΜΟΥΣ. Ἀλλὰ καλὸς, καὶ ἀγένειος, καὶ φησὶν ἐρᾷν, 2
καὶ δακρύει, καὶ Δεινομάχης καὶ Λάχητος υἱός ἐστι τοῦ Ἀρεοπαγίτου y), καὶ φησὶν ἡμᾶς γαμήσειν, καὶ μεγάλας ἐλπίδας ἔχομεν παρ' αὐτοῦ, ἢν ὁ γέρων μόνον καταμύσῃ. p. 297.

ΜΗΤ. Οὐκοῦν, ὦ Μουσάριον, ἐὰν ὑποδήσασθαι δέῃ, καὶ ὁ σκυτοτόμος αἰτῇ τὸ δίδραχμον, ἐροῦμεν πρὸς αὐτὸν, Ἀργύριον μὲν οὐκ ἔχομεν, σὺ δὲ τῶν ἐλπίδων ὀλίγας z)

s) Πολιάδος] „Sic *Fl.* J. *Par.* *Bas.* 1. (*Ald.* 1. et 2.) Πωλιάδος *Bas.* 2. (cum 3.)" Κωλιάδος mavult *Solan.* t) ὁ Χῖος] „omisit O." u) ποιησάμενος] „An πριάμενος; *Pell.*" x) γὰρ] δὲ maluit *Reitz.* y) Ἀρεοπαγίτου] „Ἀρεωπ. hic Edd. omnes, quae alias o praeferunt." z) ὀλίγας] „omisit O."

Mus. Juravit enim, mater, per Liberas et Custodem urbis.

Mat. Tu credis nimirum! et propterea nuper, symbolam, quam daret, non habenti, anulum, imprudente me, dedisti; quem ille venditum abliguriit; et rursus duo illa monilia Ionica, Daricos unumquodque duo pendentia, quae tibi Chius ille Praxias nauclerus attulerat, cum fieri ea Ephesi curasset: oportebat enim Chaeream eranum conferre cum sodalibus. Vela enim et tunicas quid dicam? Sane missus a Mercurio thesaurus, et magnum lucrum hic nobis homo oblatus est.

Mus. Sed pulcher est, et imberbis, et amare se dicit, et lacrimatur, et Dinomaches Lachetisque Areopagitae filius est: et se ducturum nos promittit, et magnas ab eo spes habemus, modo senex *moriens* conniveat.

Mat. Ergo, Musarium, cum opus erit soleis, et postulabit sutor didrachmum, dicemus illi: *Pecuniam quidem non habemus, habe tibi*

p. 297. παρ' ἡμῶν λαβέ a)· καὶ πρὸς τὸν ἀλφιτοπώλην τὰ αὐτά· καὶ ἢν τὸ ἐνοίκιον αἰτώμεθα, Περίμεινον, φήσομεν, ἔςτ' ἂν Λάχης ὁ Κολυττεὺς ἀποθάνῃ· ἀποδώσομεν γάρ σοι μετὰ τοὺς γάμους. οὐκ αἰσχύνῃ μόνη τῶν ἑταιρῶν οὐκ ἐλλόβιον, οὐχ ὅρμον, οὐ Ταραντινίδιον ἔχουσα;

3 ΜΟΥΣ. Τί οὖν, ὦ μῆτερ, ἐκεῖναι εὐτυχέστεραί μου, καὶ καλλίους εἰσίν;

ΜΗΤ. Οὐκ, ἀλλὰ συνετώτεραι, καὶ ἴσασιν ἑταιρίζειν. οὐδὲ πιστεύουσι ῥηματίοις, καὶ νεανίσκοις ἐπ' ἄκρου τοῦ χείλους τοὺς ὅρκους ἔχουσι· σὺ δὲ εἶ πιστὴ, καὶ φίλανδρος, οὐδὲ προςίῃ ἄλλον τινὰ, ὅτι μὴ μόνον Χαιρέαν· καὶ πρώην μὲν b) ὅτε ὁ γεωργὸς ὁ Ἀχαρνεὺς c) ἧκε δύο μνᾶς κομίζων, ἀγένειος καὶ αὐτὸς (οἴνου δὲ τιμὴν ἀπειλήφει τοῦ πατρὸς πέμψαντος), σὺ δὲ ἐκεῖνον μὲν ἀπεμύκτισας d), καθεύδεις δὲ μετὰ τοῦ Ἀδώνιδος Χαιρέου.

ΜΟΥΣ. Τί οὖν; ἐχρῆν Χαιρέαν καταλείψασαν παρα-

a) λαβέ] λάβε priores Edd. b) πρώην μὲν] Alteram vocem, quae olim aberat, inseruit *Schm.* e 2955. c) Ἀχαρνεὺς] Sic e mente *Guyeti* et *Menag.* Vulgo Ἀχαρνανεύς. Sed in *Ald.* 2. J. et *Ven.* 2. Ἀχαρνανεύς. Sed Ἀχαρνεὺς marg. A. 1. W. d) ἀπεμύκτισας] „ἀπεμυκτήρισας *Pell.*" Ἀπεμύχθισας *Jens.*

vero aliquantum spei a nobis: et ad pistorem eadem: et cum mercedem habitationis exigemur, *Exspecta,* dicemus, *dum Laches Colyttea* [tribu] *moriatur: solvemus enim tibi post nuptias.* Nonne te pudet, quae sola meretricum nec inaurem, nec monile, nec Tarentinulam habeas?

Mus. Quid ergo, mater, num illac feliciores me aut pulchriores sunt?

Mat. Non: sed prudentiores, et norunt artem meretriciam; neque verbulis credunt, et adolescentulis, in extremis labris jusjurandum habentibus. Tu vero fidelis es, et viri amans, neque admittis quemquam, solum praeter Chaerean: et nuper ille ex Acharnis rusticus cum veniret, imberbis et ipse, minas ferens duas (vini enim pretium patris missu acceperat), ut illum quidem superbe rejecisti, cubas autem cum tuo Chaerea Adonide.

Mus. Quid ergo? oportebat, relicto Chaerea, reci-

δέξασθαι τὸν ἐργάτην ἐκεῖνον κινάβρας ἀπόζοντα; λεῖός p. 297.
μοι, φασὶ e), Χαιρέας, καὶ χοιρίσκος Ἀχάρνιος f). p. 298.

ΜΗΤ. *Ἔστω. ἐκεῖνος ἀγροῖκος, καὶ πονηρὸν ἀποπνεῖ g). τί καὶ Ἀντιφῶντα τὸν Μενεκράτους μνᾶν ὑπισχνούμενον, οὐδὲ τοῦτον ἐδέξω; οὐ καλὸς ἦν, καὶ ἀστεῖος, ἡλικιώτης Χαιρέου;*

4 *ΜΟΥΣ.* *Ἀλλ' ἠπείλησε Χαιρέας ἀποσφάξειν ἀμφοτέρους, εἰ λάβοι με ποτὲ μετ' αὐτοῦ.*

ΜΗΤ. *Πόσοι δὲ καὶ ἄλλοι ταῦτα ἀπειλοῦσιν; οὐκοῦν ἀνέραστος σὺ μενεῖς διὰ τοῦτο, καὶ σωφρονήσεις h), καθάπερ οὐχ ἑταῖρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρου ἱέρειά τις οὖσα; ἐῶ τἄλλα, σήμερον Ἁλῶα i) ἐστί· τί δέ σοι δέδωκεν ἐς τὴν ἑορτήν;*

ΜΟΥΣ. *Οὐκ ἔχει, ὦ μαννάριον.*

ΜΗΤ. *Μόνος οὗτος οὐ τέχνην εὕρηκεν ἐπὶ τὸν πατέρα, οὐκ οἰκέτην καθῆκεν ἐξαπατήσοντα, οὐκ ἀπὸ τῆς μη-*

e) *φασὶ*] *φαίνει* 2955. quod, nescio quid intelligens, praefert *Belin.* Eundem ejusdem Codicis errorem vide Dial. IX. in. f) *Ἀχάρνιος*] Sic emendavi vulgatum *Ἀχαρνάνιος*, ut conveniret nomen cum superiore *Ἀχαρνεύς*. *Ἀχαρνεὺς* et h. l. voluerat *Guyet.* g) *ἀποπνεῖ*] *ἀποπνείτω* legi jubet *Guyet.* non male, ubi post *ἔστω*, ut olim edebatur, nihil est interpunctionis. At simplicius jam emendatus locus a *Reitz.* et *Gesn.* puncto post *ἔστω* posito. h) *σωφρονήσεις*] Sic *Bel. Bip.* et *Schm.* e 2955. ut conjecerat *Pell.* *Σωφρονήσῃς* vulgo. *Σωφρονήσῃς Hag.* *Σοφρονήσῃς* J. et *Fr.* (cum *Ald.* 2.) *Σωφρονεῖς Fl.* i) *Ἁλῶα*] *Ἁλῶος* 2955. *Τήμερον* maluit *Bel.*

pere operarium istum, hircum olentem? Laevis mihi Chaereas, et porcellus, quod est in proverbio, Acharnensis.

Mat. Esto. Agrestis iste, et male olet. Cur etiam Antiphontem, Menecratis filium, qui minam pollicebatur, neque hunc recepisti? non pulcher erat, et urbanus, aequalis Chaereae?

Mus. At minatus erat Chaereas, se interfecturum utrumque, si quando me cum illo deprehendisset.

Mat. Quot vero alii minantur eadem? Num igitur tu amatorum expers manebis propterea, et pudica eris, quasi non meretrix esses, sed legiferae *Cereris* sacerdos. Mitto reliqua: sunt arealia hodie: quid vero dedit tibi diei festi caussa?

Mus. Non habet, *quod det,* matercula.

Mat. Solus ille non invenit aliquam ad patrem machinam? non servum immisit deceptorem? non a ma-

p. 298. τρὸς ἤτησεν ἀπειλήσας k) ἀποπλευσεῖσθαι στρατευσόμενος, εἰ μὴ λάβοι; ἀλλὰ κάθηται ἡμᾶς ἐπιτρίβων, μήτε αὐτὸς διδοὺς, μήτε παρὰ τῶν διδόντων ἐῶν λαμβάνειν; σὺ δὲ οἴει, ὦ Μουσάριον, ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν ἀεὶ ἔσεσθαι; ἢ τὰ αὐτὰ φρονήσειν Χαιρέαν, ὅταν πλουτῇ μὲν αὐτὸς, ἡ δὲ μήτηρ γάμον πολυτάλαντον ἐξεύρῃ αὐτῷ; μνησθήσεται ἔτι, οἴει l), τότε τῶν δακρύων, ἢ τῶν φιλημάτων, ἢ τῶν ὅρκων, πέντε ἴσως τάλαντα προικὸς βλέπων;

ΜΟΥΣ. *Μνησθήσεται ἐκεῖνος· δεῖγμα δὲ, ὡς οὐδὲ νῦν γεγάμηκεν, ἀλλὰ m) καταναγκαζόμενος καὶ βιαζόμενος ἠρνήσατο.*

ΜΗΤ. *Γένοιτο μὴ ψεύδεσθαι· ἀναμνήσω δέ σε, ὦ Μουσάριον, τότε.*

k) ἀπειλήσας] ἠπειληκὼς 2955. l) ἔτι, οἴει,] Priorem vocem, vulgo omissam, inseruit *Schm.* monente *Belino*, e 2955. et Ox. m) ἀλλὰ] „ὅσα marg. A. 1."

tre petiit, minatus, se militatum enavigaturum, nisi accipiat? Sed desidet, nos atterit, neque dans ipse quidquam, neque accipere ab his, qui offerunt, patiens. Tu vero putas, Musarium, duodeviginti annorum te semper futuram? aut eundem animum fore Chaereae, cum dives ipse erit, mater autem multorum illi talentorum nuptias inveniet? Memor erit tum, putas, lacrimarum, et basiorum, et jurisjurandi, quinque forte dotis talenta ubi viderit?

Mus. Memor sane erit. Argumentum ejus rei hoc est, quod nondum duxit uxorem, sed urgentibus, vim quasi parantibus, negavit.

Mat. Utinam non mentiatur! Sed tum te, Musarium, admonebo.

VIII. p. 299.

ARGUMENTUM.

Vetula meretrix novitiam partim rationibus idoneis, partim suo exemplo, docet zelotypia devinciendos esse amatores.

ΑΜΠΕΛΙΣ ΚΑΙ ΧΡΥΣΙΣ.

ΑΜΠ. Εἴ τις n) δὲ, ὦ Χρυσὶ, μήτε ζηλοτυπεῖ, μήτε ὀργίζεται, μήτε ἐῤῥάπισέ ποτε, ἢ περιέκειρεν, ἢ τὰ ἱμάτια περιέσχισεν, οὐκέτι o) ἐραστὴς ἐκεῖνός ἐστιν. 1

ΧΡΥΣ. Οὐκοῦν ταῦτα μόνα ἐρῶντος, ὦ Ἀμπελὶ, δείγματα;

ΑΜΠ. Ναὶ, ταῦτ' ἀνδρὸς θερμοῦ. ἐπεὶ τἄλλα, φιλήματα, καὶ δάκρυα, καὶ ὅρκοι, καὶ τὸ πολλάκις ἥκειν, ἀρχομένου ἔρωτος σημεῖον, καὶ φυομένου ἔτι· τὸ δὲ πῦρ ὅλον ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. ὥστε εἰ καὶ σὲ, ὡς φῂς, ὁ Γοργίας ῥαπίζει, καὶ ζηλοτυπεῖ, χρηστὰ ἔλπιζε, καὶ εὔχου ἀεὶ τὰ αὐτὰ ποιεῖν.

ΧΡΥΣ. Τὰ αὐτά; τί λέγεις; ἀεὶ ῥαπίζειν με;

ΑΜΠ. Οὐχὶ, ἀλλ' ἀνιᾶσθαι, εἰ μὴ πρὸς μόνον αὐτὸν

n) *Εἴ τις*] Ὅστις *Schm.* e 2954. et *Fl.* o) *οὐκέτι*] Sic *Bel.* et *Schm.* e 2955. pro vulg. ἔτι. Sed sic etiam interrogationis notam ut plane ineptam delere debuit *Schm.*

AMPELIS ET CHRYSIS.

Amp. Si quis vero, mea Chrysis, neque zelotypus est, neque irascitur, neque alapam inflixit unquam, aut comam abscidit, aut discidit vestem; non amplius amator est.

Chrys. Numquid ergo, Ampelis, haec sola amantis argumenta?

Amp. Sane quam calidi viri haec *sunt*. Nam reliqua, oscula et lacrimae, et jusjurandum frequens, et adventus creber, incipientis amoris signum et adhuc nascentis: at ignis totus a zelotypia est. Itaque si te quoque, ut ais, colaphis mulcat Gorgias, et zelotypus est, bona spera, et, semper eadem facere illum, opta.

Chrys. Eadem? Quid ais? semper cum mihi dare alapas?

Amp. Non istuc: sed indigne eum ferre, nisi ad

p. 299. βλέποις. ἐπεὶ εἰ μὴ ἐρᾷ p) γε, τί ἂν ἔτι ὀργίζοιτο, εἰ σύ τινα ἕτερον ἐραστὴν ἔχοις q);

ΧΡΥΣ. Ἀλλ᾽ οὐδὲ ἔχω ἔγωγε. ὁ δὲ μάτην ὑπέλαβε τὸν πλούσιόν r) μου ἐρᾶν, διότι ἄλλως ἐμνημόνευσά ποτε αὐτοῦ.

2 ΑΜΠ. Καὶ τοῦτο ἡδὺ τὸ, ὑπὸ πλουσίων οἴεσθαι σπουδάζεσθαί σε. οὕτω γὰρ ἀνιάσεται μᾶλλον, καὶ φιλοτιμήσεται, ὡς μὴ ὑπερβάλοιντο αὐτὸν οἱ ἀντερασταί.

ΧΡΥΣ. Καὶ μὴν οὗτός γε μόνον ὀργίζεται, καὶ ῥαπίζει· δίδωσι δὲ οὐδέν.

ΑΜΠ. Ἀλλὰ δώσει· ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα λυπηθήσονται s).

p. 300. ΧΡΥΣ. Οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ῥαπίσματα λαμβάνειν βούλει με, ὦ Ἀμπελίδιον.

ΑΜΠ. Οὐκ· ἀλλ᾽, ὡς οἶμαι, μεγάλοι t) ἔρωτες γίγνονται, καὶ εἰ πύθοιτο u) ἀμελεῖσθαι· εἰ δὲ πιστεύσαι x) μό-

p) ἐρᾷ] ἐρα conj. *Guyet.* quod quid sit, non video, nisi cogitavit de ἦρα, quo tamen et ipso facile caremus. q) ἔχοις] ἔχεις 2955. r) τὸν πλούσιον] Vid. Adnott. s) λυπηθήσονται] Corrupta haec habuit *Solan.* *Δίδωσι* (imo διδόασι) voluit *Belin.* *Ζηλοτυπεῖ γὰρ, καὶ μάλιστα λυπηθήσεται* *Abresch.* Lectt. Aristaen. p. 139. *Φιλοτιμήσονται* pro λυπηθ. conj. *Seager.* t) μεγάλοι] *μεγαλόδωροι* et mox *εἰ καὶ* *Bel.* u) πύθοιτο] „*πείθοιντο Fl.* sola." Unde *πείθοιτο* reddidisse videtur *Gesner.* x) πιστεύσαι] Sic bene correxit *Schm.* vulg. *πιστεῦσαι*, pro quo *Bel.* voluit *πιστεύσειε.* In 2955. est *πιστεύσει.*

ipsum solum respicias. Quandoquidem si non amaret, quid tandem, alium te amatorem habente, irasceretur?

Chrys. Sed neque habeo equidem alium. At ille temere suspicatus est, amari me á divite, eo quod casu quodam illius aliquando mentionem injeci.

Amp. Etiam hoc jucundum, si a divitibus coli te suspicetur: ita enim magis etiam aegre feret, et honorem suum in eo putabit agi, ne rivales ipsum superent.

Chrys. Verum enimvero hic solum irascitur, et infligit alapas, caeterum dat nihil.

Amp. At dabit. Zelotypis enim vel maxime dolet.

Chrys. Nescio, cur alapas accipere me velis, mea Ampelidium.

Amp. Non. Sed, ut arbitror, magni amores etiam sic fiunt, si se putet *amator* negligi. Si vero solus potiri

νος ἔχειν, ἀπομαραίνεταί πως ἡ ἐπιθυμία. ταῦτα λέγω p. 300.
πρὸς σέ, εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἑταιρίσασα y)· σὺ δὲ ὀκτωκαιδεκαέτις z), οἶμαι, ἢ ἔλαττον, οὖσα τυγχάνεις. εἰ βούλει δέ, καὶ διηγήσομαι ἃ ἔπαθόν ποτε, οὐ πάνυ πρὸ πολλῶν ἐτῶν. ἤρα μου Δημόφαντος ὁ δανειστής, ὁ κατόπιν οἰκῶν τῆς Ποικίλης. οὗτος οὐδὲ πώποτε πλέον τι a) πέντε δραχμῶν δέδωκε b), καὶ ἠξίου δεσπότης εἶναι. ἤρα δὲ c), ὦ Χρυσί, ἐπιπόλαιόν τινα ἔρωτα, οὔτε ὑποστένων, οὔτε δακρύων, οὔτε ἀωρὶ παραγιγνόμενος ἐπὶ τὰς θύρας, ἀλλ᾽ αὐτὸ μόνον συνεκάθευδέ μοι ἐνίοτε, καὶ τοῦτο διὰ μακροῦ.
ἐπειδὴ δὲ ἐλθόντα ποτὲ ἀπέκλεισα (Καλλιάδης d) γὰρ ὁ 3
γραφεὺς ἔνδον ἦν, δέκα δραχμὰς πεπομφώς), τὸ μὲν πρῶτον ἀπῆλθέ μοι λοιδορησάμενος. ἐπεὶ δὲ πολλαὶ μὲν διῆλθον ἡμέραι, ἐγὼ δὲ οὐ προσέπεμπον, ὁ Καλλιάδης δὲ ἔνδον ἦν αὖθις e), ὑποθερμαινόμενος ἤδη τότε ὁ Δημόφαντος, καὶ αὐτὸς ἀναφλέγεται εἰς τὸ πρᾶγμα, καὶ ἐπιστάς

y) ἑταιρίσασα] „ἑτερήσασα *Fl.*“ z) ὀκτωκαιδεκαέτις] Sic *Schm.* ex emendatione *Jensii* et lectione Cod. 2955. pro vulg. ὀκτ—έτης. a) πλέον τι] *Τι* vulgo aberat. Inseruit *Schm.* e 2955. b) δέδωκε] Sic Edd. nostrae omnes. At scribendum videtur ἔδωκε c) ἤρα δὲ] „ἤρα μου marg. A. 1.“ d) *Καλλιάδης*] Scribitur in 2955. *Καλλίδης*. e) αὖθις] „omittit *Fl.*“

se credat, marcescit quodam modo cupiditas. Haec ad te dico, quae viginti totos annos meretriciam vitam colui; tu vero duodeviginti annos, aut minus etiam vixisti. Si vis, narrabo tibi, quae quondam mihi ante annos non ita multos acciderunt. Amabat me Demophantus danista, qui post Poecilen habitat. Hic neque unquam plus quinque drachmis dederat, et herus esse postulabat. Amabat autem, Chrysis, amorem quendam in summo tantum innatantem, nec ingemiscens, neque lacrimans, neque intempesta nocte veniens ad fores; sed solum hoc agebat, ut interdum mecum cubaret, idque sat longis intervallis. Cum vero advenientem aliquando exclusissem (Calliades enim pictor intus erat, qui drachmas decem miserat), primo quidem conviciatus mihi abiit. Cum vero multis interjectis diebus non mitterem ego, Calliades autem intus esset rursus: tum demum incalescens Demophantus et ipse ad eam rem inflammatur: et cum adstans

p. 300. ποτε, ἀνεῳγμένην τηρήσας τὴν θύραν, ἔκλαεν *), ἔτυπτεν, ἠπείλει φονεύσειν, περιέῤῥηγνυε τὴν ἐσθῆτα, ἅπαντα ἐποί-
p. 301. ει, καὶ τέλος, τάλαντον δοὺς, μόνος εἶχεν ὀκτὼ ὅλους μῆνας· ἡ γυνὴ δὲ αὐτοῦ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ὡς ὑπὸ φαρμάκων ἐκμήναιμι αὐτόν. τὸ δὲ ἦν ἄρα ζηλοτυπία τὸ φάρμακον. ὥςτε, ὦ Χρυσὶ, καὶ σὺ χρῶ ἐπὶ τὸν Γοργίαν τῷ αὐτῷ φαρμάκῳ. πλούσιος δὲ ὁ νεανίσκος ἔσται, ἤν τι ὁ πατὴρ αὐτοῦ πάθῃ.

*) ἔκλαεν] ἔκλαιεν priores.

aliquando apertam observasset januam, ploravit, pulsavit, interfecturum se minatus est, vestem discidit, fecit omnia: ac tandem talento dato, solus me habuit menses octo integros. Uxor autem ipsius dictare omnibus, me venenis in furorem illum egisse: nempe venenum illud zelotypia fuit. Itaque tu etiam, Chrysis, utere eodem in Gorgiam veneno: dives enim erit adolescentulus, si quid patri illius acciderit.

IX.

ARGUMENTUM.

Dramation lepidum, in quo eandem meretricem casu simul conveniunt duo amatores, gloriosior alter, alter ditior, quorum alter tandem alteri vehementer minitabundus locum cedit.

ΔΟΡΚΑΣ f), ΠΑΝΝΥΧΙΣ, ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ, ΠΟΛΕΜΩΝ.

1 ΔΟΡΚ. Ἀπολώλαμεν, ὦ κεκτημένη, ἀπολώλαμεν, ὁ Πολέμων ἀπὸ τῆς στρατείας g) ἀνέστρεψε πλουτῶν, ὥς φασιν h)· ἑώρακα δὲ κἀγὼ αὐτὸν, ἐφεστρίδα περιπόρφυρον

f) ΔΟΡΚΑΣ] „Bene *Bas. Fl. Par. Salm.* etc. ΔΟΡΙΣ. ΠΑΝ. ΔΟΡΚΑΣ etc. J. *Fr.* et *Hag.*" ΔΩΡΙΣ invenio non solum in *Hag.* sed etiam in *Ald.* utraque. *Doridis* nomen etiam 2955. Cod. inscribit. g) στρατείας] „στρατιᾶς *Fl.* et sine articulo." h) φασιν] φαίνει 2955.

DORCAS, PANNYCHIS, PHILOSTRATUS, POLEMO.

Dorc. Periimus, hera, periimus! E bello rediit Polemo, dives, ut ajunt. Vidi autem illum ipsa quoque: sagum purpura praetextum fibula confixum habet, et

ἐμπεπορπημένον, καὶ ἀκολούθους ἅμα πολλούς. καὶ οἱ φί- p. 301.
λοι, ὡς εἶδον, συνέθεον ἐπ᾽ αὐτὸν ἀσπασόμενοι. ἐν τοσού-
τῳ δὲ τὸν θεράποντα ἰδοῦσα κατόπιν ἑπόμενον, ὃς συνα-
ποδεδημήκει μετ᾽ αὐτοῦ, ἠρόμην, καὶ *i*), εἰπέ μοι, ἔφην, ὦ
Παρμένων, ἀσπασαμένη πρότερον αὐτὸν, πῶς ἡμῖν ἐπρά-
ξατε, καὶ εἴτι ἄξιον τῶν πολέμων ἔχοντες ἐπανεληλύθατε *k*);

ΠΑΝ. Οὐκ ἔδει τοῦτο εὐθὺς, ἀλλ᾽ ἐκεῖνα, Ὅτι μὲν
ἐσώθητε, πολλὴ χάρις τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα τῷ ξενίῳ
Διῒ, καὶ Ἀθηνᾷ στρατείᾳ *l*)· ἡ δέσποινα δὲ ἐπυνθάνετο
ἀεὶ, τί πράττοιτε; καὶ ἔνθα εἴητε; εἰ δὲ καὶ τοῦτο προς- p. 302.
έθηκας, ὡς καὶ ἐδάκρυε, καὶ ἀεὶ ἐμέμνητο Πολέμωνος,
ἄμεινον ἦν παραπολύ.

ΔΟΡΚ. Προεῖπον εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἅπαντα· πρὸς δὲ 2
σὲ *m*) οὐκ ἂν εἶπον, ἀλλὰ ἃ ἤκουσα, ἐβουλόμην εἰπεῖν.
ἐπεὶ πρός γε Παρμένωνα *n*) οὕτως ἠρξάμην. ἦ που, ὦ
Παρμένων, ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῖν; ἀεὶ γὰρ ἐμέμνητο ἡ κε-
κτημένη μετὰ δακρύων, καὶ μάλιστα εἴ τις ἐληλύθει ἐκ τῆς

i) καὶ] „abest a *Fl.*" k) ἐπανεληλύθατε] Sic *Fl. Bel. Schm.* Vulgo ἐπαν--ειτε, sed in 2955. ἐπ—ετε. Similem errorem vidimus supra Navig. c. 1. f. l) στρατείᾳ] „στρατίᾳ *Fl.*" m) δὲ σὲ] Sic Edd. vett. Sed δέ σε minus recte *Reitz.* et recentt. n) Παρμένωνα] „Sic *Jens.* correxit. Παρμένονα Edd. hac priores." Παρμένοντα 2955.

pedissequos simul multos. Et amici ut viderunt, salutandi caussa ad ipsum concurrere: interea famulum conspicata a tergo sequentem, qui cum illo peregre abfuerat, interrogavi, et, cum salutassem prius, *Dic mihi*, inquam, *Parmeno, ut egistis nobis, et utrum dignum quidpiam bellis habentes reversi estis?*

Pan. Non oportebat hoc statim: sed ista, *Cum salvi rediistis, multas gratias agimus Diis, et hospitali praesertim Jovi, et Minervae bellicae. Hera autem semper interrogavit, ut ageretis? et ubi essetis?* Si vero illud etiam addidisses, *Lacrimavit etiam, et semper memoriam usurpavit Polemonis,* multo fuerat melius.

Dorc. Praedixi initio statim haec omnia: apud te vero nolebam *iterum* dicere, sed ea solum, quae audivi. Nempe apud Parmenonem sic inceperam, *Numquid, Parmeno, tinniebat vobis auris? Semper enim cum lacrimis hera mea meminerat, et maxime si quis redi-*

p. 302. *μάχης, καὶ πολλοὶ τεθνάναι ἐλέγοντο, ἐσπάραττε τότε τὰς κόμας, καὶ τὰ στέρνα ἐτύπτετο, καὶ ἐπένθει πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἑκάστην.*

ΠΑΝ. Εὖγε, ὦ Δορκὰς o), *οὕτως ἐχρῆν.*

ΔΟΡΚ. Εἶτα ἑξῆς μετ' οὐ πολὺ ἠρόμην ἐκεῖνα. ὁ δὲ, πάνυ λαμπρῶς, φησιν, ἀνεστρέψαμεν.

ΠΑΝ. Οὕτω κἀκεῖνος οὐδὲν προειπὼν p), *ὡς ἐμέμνητό μου ὁ Πολέμων, ἢ ἐπόθει, ἢ ηὔχετο ζῶσαν καταλαβεῖν;*

ΔΟΡΚ. Καὶ μάλα πολλὰ τοιαῦτα ἔλεγε. τὸ γοῦν κεφάλαιον ἐξήγγειλε, πλοῦτον πολὺν, χρυσὸν, ἐσθῆτα, ἀκολούθους, ἐλέφαντα. τὸ μὲν γὰρ ἀργύριον μηδὲ ἀριθμῷ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδίμνῳ, ἀπομεμετρημένον πολλοὺς μεδίμνους. εἶχε δὲ καὶ αὐτὸς Παρμένων δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ δακτύλῳ, μέγιστον, πολύγωνον, καὶ ψῆφος ἐνεβέβλητο τῶν τριχρώμων, ἐρυθρά τε ἦν ἐπιπολῆς. εἴασα δ' οὖν αὐτὸν ἐθέλοντά μοι διηγεῖσθαι, ὡς τὸν Ἅλυν διέβησαν, καὶ ὡς ἀπέκτειναν Τηριδάταν q) *τινὰ, καὶ ὡς διέτρι-*

o) *Δορκὰς*] *Δωρὶς* 2955. p) *προειπὼν*] *προςειπὼν* idem. q) *Τηριδάταν*] „Sic omnes praeter J. *Ald.* et *Ven.* 2. quae *Τηριδάταν.*“ Haec narratio quid velit, non conjicio. At video praefixum in *Reitz.* Ed. *Τηριδάτων*, in textu vero *Τηριδάταν.* Sed in *Ald.* 2. est *Πηριδάταν. Belin.* maluit *Τιριδάταν*, quippe referens hanc rem ad Tiridatem illum, Armeniae regem, qui sub Tiberii imperio regnavit. Nil moror. Intererat, credo, Dorcadis, barbarum protulisse nomen, nil amplius.

isset e praelio, ubi caesi esse multi dicerentur, tum illa comas lacerare, et pectus plangere, et ad unumquemque nuntium lugere.

Pan. Euge, Dorcas, ita oportebat.

Dorc. Tum deinde non ita multo post ista rogavi. At ille, *Magnifice omnino*, inquit, *rediimus.*

Pan. Itane ille quoque sine prooemio, quam meminisset mei Polemo, aut desiderasset, aut vivam invenire optasset?

Dorc. Omnino multa id genus dixit. Verum caput rei hoc mihi renuntiavit, divitias multas, aurum, vestem, pedissequos, ebur; argentum enim nec numero illum advehere, sed dimensum modio, modios multos. Habebat autem ipse quoque Parmeno anulum parvo in digito, maximum, multiangulum, et gemma in eo de tricoloribus illis, suprema quidem facies rubicunda. Passa ergo sum volentem mihi enarrare, ut, Halye trajecto, Teridatam quendam interfecerint, et ut in

ψεν r) ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας μάχῃ· καὶ ἀπέδραμον p. 302.
δέ σοι s) ταῦτα προςαγγελοῦσα t), ὡς περὶ τῶν παρόντων u) p. 303.
σκέψαιο. εἰ γὰρ ἐλθὼν ὁ Πολέμων (ἥξει γὰρ x) πάντως ἀποσεισάμενος τοὺς γνωρίμους) ἀναπυθόμενος y), εὕροι τὸν Φιλόστρατον ἔνδον παρ' ἡμῖν, τί οἴει ποιήσειν αὐτόν;

ΠΑΝ. Ἐξευρίσκωμεν z), ὦ Δορκάς, ἐκ τῶν παρόν- 3
των σωτήριον· οὔτε γὰρ τοῦτον ἀποπέμψαι καλὸν, τάλαντον ἔναγχος δεδωκότα, καὶ τἄλλα ἔμπορον ὄντα, καὶ πολλὰ ὑπισχνούμενον· οὔτε Πολέμωνα τοιοῦτον ἐπανήκοντα, χρήσιμον μὴ παραδέχεσθαι· προςέτι a) γὰρ καὶ ζηλότυπός ἐστιν, ὃς καὶ πενόμενος ἔτι b), πολὺ ἀφόρητος ἦν· νῦν δὲ τί οὐκ ἂν ἐκεῖνος c) ποιήσειεν;

ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ προςέρχεται.

ΠΑΝ. Ἐκλύομαι, ὦ Δορκάς, ὑπὸ τῆς ἀπορίας, καὶ τρέμω.

ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ Φιλόστρατος προςέρχεται.

r) διέτριψεν] διέπρεψεν non male conj. *Courier.* ad Asin. p. 306: probante *Fritzschio* Quaestst. p. 190. s) δέ σοι] Priorem vocem, quae vulgo deerat, inserui cum *Bel.* et *Schm.* e 2955. t) προςαγγελοῦσα] προαγγελοῦσα conj. *Schm.* At non solicitanda vulgata. u) παρόντων] Sic 2955. *Fl. Bel. Bip. Schm.* pro vulg. πάντων. x) γὰρ] δὲ 2955. *Schm.* y) ἀναπυθόμενος] δ' adjungit importune 2955. z) ἐξευρίσκωμεν] „ἐξευρίσκω *Fl.*" a) προςέτι] προςίσταται prave 2955. b) ἔτι] omittit idem. c) οὐκ ἂν ἐκεῖνος] ἐκεῖνος οὐκ ἂν id.

praelio contra Pisidas se gesserit Polemo, et haec tibi nuntiatura transcucurri, uti de re praesenti deliberes. Si enim adveniens Polemo (omnino equidem dimotis familiaribus veniet) rescive-rit, et intus apud nos esse Philostratum invenerit; quid facturum esse existimas?

Pan. Inveniamus, Dorcas, e re praesenti auxilium. Neque enim dimittere hunc honestum est, qui nuper admodum talentum dederit, mercatorem alioquin et multa pollicitum: neque utile non recipere redeuntem hunc Polemonem. Insuper zelotypus est, qui, cum egeret adhuc, plane erat intolerabilis. Jam vero quid non iste audeat?

Dorc. Sed accedit.

Pan. Deficio animi, Dorcas, prae consilii inopia, et tremo.

Dorc. Verum etiam accedit Philostratus.

p. 303. *ΠΑΝ.* d) *Τίς* e) *γένωμαι; πῶς ἄν με ἡ γῆ καταπίοι;*

4 *ΦΙΛ. Τί οὐ πίνομεν, ὦ Παννυχί;*

ΠΑΝ. *Ἄνθρωπε, ἀπολώλεκάς με. σὺ δὲ χαῖρε, Πολέμων, χρόνιος φανείς.*

ΠΟΛ. Οὗτος οὖν τίς ἐστιν ὁ προσιὼν ὑμῖν f)*; σιωπᾷς; εὖγε, οἴχου* g)*, ὦ Παννυχί· ἐγὼ δὲ πεμπταῖος ἐκ Πυλῶν διέπτην, ἐπειγόμενος ἐπὶ τοιαύτην γυναῖκα. καὶ δίκαια μέντοι πέπονθα, καί σοι* h) *χάριν ἔχω· οὐκ ἔτι γὰρ ἁρπασθήσομαι ὑπὸ σοῦ.*

ΦΙΛ. Σὺ δὲ τίς εἶ, ὦ βέλτιστε;

ΠΟΛ. Ὅτι Πολέμων ὁ Στειριεὺς, Πανδίονος φυλῆς, ἀκούεις; χιλιαρχήσας τοπρῶτον i)*, νῦν δὲ ἐξαναστήσας πεντακισχιλίαν ἀσπίδα, ἐραστὴς Παννυχίδος, ὅτε ᾤμην ἔτι ἀνθρώπινα φρονεῖν αὐτήν.*

ΦΙΛ. Ἀλλὰ τανῦν σοι k)*, ὦ ξεναγὲ, Παννυχὶς ἐμή*

d) *ΠΑΝ.*] „omissum in *Bas. Par. Hag.* adest in marg. A. 1. J. *Salm.* In *Fl.* uno *Π.* duae diversae personae signantur.“ In *Ald.* 2. et *Bas.* 3. notatam video personam *ΠΑΝ.* e) *Τίς*] *τί* maluit *Belin.* deceptus, credo, interpretatione Latina. f) *ὑμῖν*] „*Ἴσως ἡμῖν* L. Idque recipiendum credo.“ g) *οἴχου*] *ᾤχου* monente quidem *Seagero*, legisse videtur *Gesnerus*, qui vertat, *periisti.* *Εὐωχοῦ* corrigit *Jacobs.* ad *Achill. Tat.* p. 732. et respici putat verba alterius amantum, *τί οὐ πίνομεν, ὦ Π.*; At bene habet *οἴχου*, *abi in malam rem!* Idque etiam *Gesnerus* interpres voluisse videtur. h) *σοι*] *τοι* 2955 i) *τοπρῶτον*] ex *Ald.* 1. 2. et *Hag.* pro vulg. *τὸ πρῶτον.* k) *σοι*] vulgo aberat; restitui e 2955., unde *σὴ* conj. *Bel.* imperite. *Τανῦν* autem ex *Ald.* utraque et *Hag.* pro vulg. *τὰ νῦν.*

Pan. Quid me fiet? Ut terra mihi dehiscat!

Phil. Cur non potamus, mea Pannychis?

Pan. Perdidisti me, homo. Tu vero salve, Polemo. Tarde advenis!

Pol. Iste ergo quis est, qui ad vos accessit? Taces? Euge! periisti, Pannychis! At ego quinto die e Pylis huc advolavi ad talem festinans mulierem. Verum merito hoc mihi accidit. Et gratiam tibi habeo: nec enim amplius a te dispoliabor.

Phil. Tu vero quis es, mi homo?

Pol. Polemo Stiriensis, tribu Pandionia, audin'? qui primum mille armatos duxi, jam quinquies mille hominum agmen ago, amator Pannychidis, cum putarem, illam adhuc humanum sapere.

Phil. Sed ut nunc habet, o dux mercenariorum, mea

ἔστι, καὶ τάλαντον εἴληφε, λήψεται δὲ ἤδη καὶ ἕτερον, p. 313.
ἐπειδὰν τὰ φορτία διαθώμεθα. καὶ νῦν ἀκολούθει μοι, ὦ p. 301.
Παννυχί. τοῦτον δὲ παρ' Ὀδρύσαις χιλιαρχεῖν ἔα.

ΔΟΡΚ. Ἐλευθέρα μέν ἐστι, καὶ ἀκολουθήσει, ἢν ἐθέλῃ.

ΠΑΝ. l) Τί ποιῶ, Δορκάς;

ΔΟΡΚ. Ἐσιέναι ἄμεινον· ὀργιζομένῳ οὐκ m) οἷόν τε παρεῖναι Πολέμωνι, καὶ μᾶλλον ἐπιταθήσεται ζηλοτυπῶν.

ΠΑΝ. Εἰ θέλεις, εἰσίωμεν.

ΠΟΛ. Ἀλλὰ προλέγω ὑμῖν, ὅτι τὸ ὕστατον πίεσθε τήμερον, ἢ μάτην ἐγὼ τοσούτοις φόνοις ἐγγεγυμνασμένος πάρειμι. τοὺς Θρᾷκας, ὦ Παρμένων.... ὡπλισμένοι ἧκον n); ἐμφράξαντες τὸν στενωπὸν τῇ φάλαγγι· ἐπὶ μετώπου μὲν τὸ ὁπλιτικὸν, παρ' ἑκάτερα δὲ οἱ σφενδονῆται, καὶ τοξόται, οἱ δὲ ἄλλοι κατόπιν.

ΦΙΛ. Ὡς βρεφυλλίοις ταῦτα, ὦ μισθοφόρε o), ἡμῖν

l) *ΠΑΝ.*] „recepi ex *Ven.* 2. *Bas.* 1. et 2. (et 3.) et *Salm.* Nam *ΠΟ.* in *Par. Hag.* J. (*Ald.* 1. et 2.) erat. *Π.* tantum in *Fl.*" m) οὐχ] οὐκ *Reitz.* et *Bip.* cum *Hag.* n) ὡπλισμένοι ἧκον] Ante has voces vulgo in Edd. vett. ineptissime notatur nomen *ΠΑΝ.* unde *Solanus*, quem *Reitz.* et recentt. secuti sunt, fecit *ΠΑΡ.* ut indicaretur *Parmeno.* Sed in *Fl.* unice recte, ut videtur, abest omnino personae signum. Pro ἧκον *Pell.* ἡκέτωσαν, quod probat *Schm.*, si ἡκόντων Attice scribatur, deleto personae signo. o) μισθοφόρε] „Sic recte pleraeque. Μισθωφόρε J." Μισθωφόρε *Ald.* 2.

est Pannychis, et talentum accepit: accipiet autem jam etiam alterum, cum sarcinas disposuerimus. Et jam sequere me, Pannychis: hunc vero mille hominibus praeesse apud Odrysas jube.

Dorc. Libera quidem est, et sequetur, si voluerit.

Pan. Quid agam, Dorcas?

Dorc. Intrasse melius erit. Irato enim adesse Polemoni non convenit: et magis ipsa zelotypia intendetur.

Pan. [*ad Philostratum*] Si vis, intremus.

Pol. Sed praedico vobis, vos ultimum hodie potaturos, aut frustra ego tot caedibus exercitatus adsum. Heus, Parmeno, Thraces *adhuc*.... Armati venerunt, phalange obsepsere angiportum: in fronte gravis armatura, in utroque cornu funditores et sagittarii, reliqui in ultima acie.

Phil. Tanquam parvis infantibus ista, mercenarie,

p. 304. λέγεις; καὶ μορμολύττει p)· σὺ γὰρ ἀλεκτρυόνα πώποτε ἀπέκτεινας, ἢ πόλεμον εἶδες; ἐρυμάτιον ἐφρούρεις, τάχα διμοιρίτης ὤν, ἵνα καὶ τοῦτο προςχαρίσωμαί σοι.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν εἴσῃ μετ' ὀλίγον, ἐπειδὰν προςιόντας ἡμᾶς ἐπὶ δόρυ θεάσῃ, στίλβοντας τοῖς ὅπλοις.

ΦΙΛ. Ἥκετε μόνον συσκευασάμενοι. ἐγὼ δὲ, καὶ Τίβιος q) οὗτος (μόνος γὰρ οὗτος ἕπεταί μοι) βάλλοντες ὑμᾶς λίθοις τε καὶ ὀστράκοις οὕτω διασκεδάσομεν, ὡς μηδὲ ὅποι οἴχοισθε, ἔχοιτε εἰδέναι.

p) μορμολύττει] Sic *Valckenar.* ad *Theocrit.* p. 348. probante *Fritzsch.* Quaestst. p. 205. pro vulg. μορμολύττεις. q) Τίβιος] „emendavi ex *Fl.* et aliis Luciani locis. Nam Τίβυς hic habebant Edd. cett."

dicis? et larva quasi terrere nos postulas? Tu enim gallum gallinaceum an interfecisti unquam? aut bellum vidisti? castellum forte insedisti, dimidii dux manipuli, ut etiam hoc tibi largiar.

Pol. Quin scies paullo post, ubi accedentes nos protensis hastis videbis, armis fulgentibus.

Phil. Venite modo instructi. Ego autem et Tibius iste (solus enim hic me sequitur) lapidibus vos ac testis ita dispergemus, ut neque, quorsum effugiendum sit, reperiatis.

---

p. 305.

X.

ARGUMENTUM.

Constituunt Drose et Chelidonium Cliniam adolescentulum, Droses nuper amatorem, nunc vero tristi philosopho in disciplinam traditum, muliebribus artibus ad pristinum revocare amorem.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ ΚΑΙ ΔΡΟΣΗ.

1 *ΧΕΛ.* Οὐκ ἔτι φοιτᾷ παρά σὲ r), ὦ Δροσὴ, τὸ μειράκιον ὁ Κλεινίας; οὐ γὰρ ἑώρακα. πολὺς ἤδη χρόνος s), αὐτὸν παρ' ὑμῖν.

r) σὲ] σοι 2955. s) πολὺς ἤδη χρόνος] „Constans lectio, nisi quod commata tantum addidi." πολὺν ἤδη χρόνον maluit *Solan.* Sed vid. Adnot.

CHELIDONIUM ET DROSE.

Chel. Non amplius ad te ventitat, mea Drose, adolescentulus ille Clinias? Diu enim est, cum illum apud vos non vidi.

ΔΡΟΣ. Οὐκ ἔτι, ὦ Χελιδόνιον. ὁ γὰρ διδάσκαλος αὐ- p. 305.
τὸν εἶρξε t) μηκέτι μοι προςιέναι.

ΧΕΛ. Τίς οὗτος; μή τι τὸν παιδοτρίβην Διότιμον u) λέγεις; ἐπεὶ ἐκεῖνός γε φίλος (μοι) x).

ΔΡΟΣ. Οὔκ· ἀλλ' ὁ κάκιστα φιλοσόφων ἀπολούμενος Ἀρισταίνετος.

ΧΕΛ. Τὸν σκυθρωπὸν λέγεις, τὸν δασὺν, τὸν βαθυπώγωνα; ὃς εἴωθε μετὰ τῶν μειρακίων περιπατεῖν ἐν τῇ Ποικίλῃ;

ΔΡΟΣ. Ἐκεῖνόν φημι τὸν ἀλαζόνα, ὃν κάκιστα ἐπίδοιμι ἀπολούμενον, ἑλκόμενον τοῦ πώγωνος ὑπὸ δημίου.

ΧΕΛ. Τί παθὼν δὲ ἐκεῖνος τοιαῦτα ἔπεισε τὸν 2
Κλεινίαν;

ΔΡΟΣ. Οὐκ οἶδα, ὦ Χελιδόνιον. ἀλλὰ μηδέποτε ἀπόκοιτός μου γενόμενος, ἀφ' οὗ γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο, (πρῶτον δὲ ὡμίλησέ y) μοι) τριῶν z) τούτων ἑξῆς ἡμερῶν οὐδὲ
προςῆλθε τῷ στενωπῷ· ἐπεὶ δὲ ἠνιώμην, (οὐκ οἶδα δὲ ὅπως p. 306.

t) εἶρξε] Sic *Bas.* 3. *Reitz.* et recentt. Sed εἶρξε *Bas.* 1. *Ald.* 1. 2. *Hag.* u) Διότιμον] Δίωνα 2955. x) μοι] ἐστί μοι 2954. ἐστί, sine μοι 2955. *Fritzschius* Quaestst. p. 205. aut μοι delendum censet, aut σοι scribendum. Suspectum sane est. y) ὡμίλησε] „recte plurimae. Ὁμίλησε J. et *Ven.* 2." idque praeeunte *Ald.* 2. z) τριῶν] „τρίων J." cum *Ald.* 2.

Dros. Non amplius, mea Chelidonium: magister enim interdixit, ne amplius ad me accedat.

Chel. Quis est iste? Diotimumne dicis, ludi gymnici magistrum? nam ille quidem (mihi) amicus.

Dros. Non: sed *est* perditissimus ille philosophorum Aristaenetus.

Chel. Tristem illum dicis, hirsutum, barba prolixa, qui cum adolescentibus inambulare solet in Poecile?

Dros. Illum dico impostorem, quem utinam videam pessime perire, barba tractum a carnifice.

Chel. Sed quid in mentem illi venit, quod istuc persuasit Cliniae?

Dros. Nescio, Chelidonium. Sed qui nondum a me abnoctaverit, a quo tempore usum habere mulieris coepit (primum autem fuit mecum), tribus hisce deinceps diebus neque accessit ad angiportum. Cum vero aegre ferrem, (nescio vero quid de illo mihi praesagie-

p. 306. *τὶ ἔπαθον ἐπ' αὐτῷ) ἔπεμψα τὴν Νεβρίδα a) περισκεψομένην b) αὐτὸν, ἢ ἐν ἀγορᾷ διατρίβοντα, ἢ ἐν Ποικίλῃ c)· ἡ δὲ περιπατοῦντα ἔφη ἰδοῦσα μετὰ τοῦ Ἀρισταινέτου, νεῦσαι πόῤῥω, ἐκεῖναν δὲ ἐρυθριάσαντα κάτω ὁρᾶν, καὶ μηκέτι παρενεγκεῖν τὸν ὀφθαλμόν. εἶτ' ἐβάδιζον ἅμα ἐς τὴν πόλιν d)· ἡ δὲ ἄχρι τοῦ Διπύλου ἀκολουθήσασα, ἐπεὶ μηδ' ὅλως e) ἐπεστράφη, ἐπανῆκεν, οὐδὲν σαφὲς ἀπαγγεῖλαι f) ἔχουσα. πῶς με οἴει διάγειν τὸ μετὰ ταῦτα, οὐκ ἔχουσαν εἰκάσαι ὅ, τι g) μοι πέπονθεν ὁ μειρακίσκος; ἀλλὰ μὴ ἐλύπησά h) τι αὐτὸν, ἔλεγον, ἢ τινὸς ἄλλης ἠράσθη, μισήσας ἐμέ; ἀλλ' ὁ πατὴρ διεκώλυσεν αὐτόν; πολλὰ τοιαῦτα ἔστρεφον. ἤδη δὲ περὶ δείλην ὀψίαν ἧκεν ὁ Δρόμων, τὸ γραμμάτιον τουτὶ παρ' αὐτοῦ κομίζων. ἀνάγνωθι λαβοῦσα, ὦ Χελιδόνιον, οἶσθα γὰρ δήπου γράμματα.*

3 *ΧΕΛ. Φέρ' ἴδωμεν· τὰ γράμματα οὐ πάνυ σαφῆ, ἀλλ' ἐπισεσυρμένα i), δηλοῦντα ἔπειξίν τινα τοῦ γεγραφότος.*

a) *Νεβρίδα*] „Sic marg. A. 1. cum *Fl.* ut *Menag.* voluit. *Νευρίδα* cett. male.“ b) *περισκεψομένην*] *ἐπισκ.* 2955. c) *Ποικίλῃ*] „Hic sequor Ed. *Amst.* Nam cett. *παιδικῇ* male. *Ποικίλῃ ἴσως* L.“ d) *πόλιν*] Al. *Ἀκαδημίαν Coll.* Nil variat *Fl.*“ e) *ὅλως*] „Sic *Par.* aliaeque. *Ὅλος* J.“ cum *Ald.* 2. f) *ἀπαγγεῖλαι*] *ἐπαγγ.* 2955. g) *ὅ, τι*] „Sequentia a *μοι* ad *τι* omisit O.“ h) *ἐλύπησα*] „*ἐλύπησε Fl.* quod et adscivit marg. A. 1.“ i) *ἐπισεσυρμένα*] „*περισεσ.* O.“ et 2954. unde *Bel.* vult *παρασ*, Cf. *Gesner.* ad Navig. c. 2.

bat animus) misi Nebridem, quae circumspiceret illum in foro versantem, vel in porticu. Illa vero inambulantem ait se vidisse cum Aristaeneto, et innuisse ei e longinquo. Ipsum vero cum rubore dejecisse vultum, nec amplius eo oculum adjecisse. Deinde una in urbem iisse. Illa ad portam usque geminam prosecuta, cum nec omnino se converteret, rediit nihil certi habens, quod renuntiaret. Quid animi mihi putas ab eo inde tempore fuisse, quae conjectare non possem, quid factum esset adolescentulo? Sed, *numquid aliqua in re ipsum offendi?* dicebam; *an alterius amore captus me odit? At pater prohibuit?* Multa talia versabam in animo. Jam vero sero vespere venit Dromo, hanc ab illo epistolam ferens. Sume, lege, Chelidonium: nosti enim sane literas.

Chel. Age, videamus literas: non valde disertae, sed sibi implicitae, festinationem quandam scribentis

λέγει δέ, Πῶς μὲν ἐφίλησά σε, ὦ Δροσή, τοὺς θεοὺς ποιοῦμαι μάρτυρας. p. 306.

ΔΡΟΣ. Αἲ αἲ τάλαν, οὐδὲ τὸ χαίρειν προςέγραψε.

ΧΕΛ. Καὶ νῦν δὲ οὐ κατὰ μῖσος, ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην ἀφίσταμαί σου. ὁ πατὴρ γὰρ Ἀρισταινέτῳ παρέδωκέ με φιλοσοφεῖν αὐτῷ. κἀκεῖνος (ἔμαθε γὰρ τὰ καθ' ἡμᾶς ἅπαντα) πάνυ πολλὰ ἐπετίμησέ μοι, ἀπρεπὲς εἶναι λέγων p. 307.
ἑταίρᾳ συνεῖναι, Ἀρχιτέλους καὶ Ἐρασικλείας υἱὸν ὄντα· πολὺ γὰρ ἄμεινον εἶναι τὴν ἀρετὴν προτιμᾶν τῆς ἡδονῆς.

ΔΡΟΣ. Μὴ ὥραισιν ἵκοιτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος, τοιαῦτα παιδεύων τὸ μειράκιον.

ΧΕΛ. Ὥςτε ἀνάγκη πείθεσθαι αὐτῷ· παρακολουθεῖ γὰρ ἀκριβῶς παραφυλάσσων, καὶ ὅλως, οὐδὲ προςβλέπειν ἄλλῳ οὐδενὶ ἔξεστιν, ὅτι μὴ ἐκείνῳ· εἰ δὲ k) σωφρονοῖμι l), καὶ πάντα πεισθείην αὐτῷ, ὑπισχνεῖται πάνυ εὐδαίμονα ἔσεσθαί με, καὶ ἐνάρετον καταστήσεσθαι, τοῖς πόνοις προγεγυμνασμένον. ταῦτά σοι μόλις ἔγραψα, ὑποκλέψας ἐμαυτόν. σὺ δέ μοι εὐτύχει, καὶ μέμνησο Κλεινίου.

4 ΔΡΟΣ. Τί σοι δοκεῖ m) ἡ ἐπιστολή, ὦ Χελιδόνιον;

k) δὲ] γὰρ 2955. l) σωφρονοῖμι] „recte *Hag. Fl. Par.* etc. Σωφρονοῖμι J." m) *Τί σοι δ.*] „omisit O." Cf. Adnot. *Bourdelotii* et vide quomodo utramque narrationem concilies.

indicantes. Dicunt autem, *Quam te amaverim, mea Drose, Deos facio testes.*

Dros. Hei, hei! miser ne salutem quidem adscripsit.

Chel. *Et nunc non odio, sed necessitate, discidium a te facio. Pater enim Aristaeneto me commendavit, apud quem philosophiae dem operam. Et ille (comperit enim nostra omnia) multum sane me increpuit, indignum esse dicens, cum meretrice me vivere Architelis et Erasicleae filium: multo enim melius esse, virtutem praeferre voluptati.*

Dros. Male pereat nugator ille, qui talia doceat adolescentulum!

Chel. *Itaque necesse est illi parere. Accurate enim me sequitur et custodit: nec adspicere licet quemquam, praeter ipsum. Si vero modestus sim, et per omnia sibi obsequar; pollicetur, beatum me futurum, et virtutis compotem, laboribus ante exercitum. Haec aegre tibi ut scriberem, me subduxi. Tu vero felix mihi esto, ac memento Cliniae.*

Dros. Quid tibi videtur haec epistola, Chelidonium?

Κλεινίαν, ἄγε καὶ ἐκ τοίχου τι p) συνδραμῶ τῇ παρὰ τοῦ Δρόμωνος διαβολῇ.

ΔΡΟΜ. Πῶς δ' ἂν λάθοις ἐπιγράψασα;

ΧΕΛ. Τῆς νυκτὸς, ὦ Δρόμων, ἄνθρακα ποθὲν λαβοῦσα.

ΔΡΟΜ. Εὖγε. συστράτευε μόνον, ὦ Χελιδόνιον, κατὰ τοῦ ἀλαζόνος Ἀρισταινέτου.

p) τι] omittit Fl.

pit Cliniam! ut etiam ex hac parte adjuvem Dromonis delationem.

Dros. Quomodo vero satis occulte poteris scribere?

Chel. Noctu, Dromo, sumto alicunde carbone.

Dros. Euge, juva modo, Chelidonium, pugnam adversus impostorem Aristaenetum.

XI.

ARGUMENTUM.

Charmides a Tryphaena, cum qua specie tantum et temporis caussa concubuerat, quo alius meretriculae in se insolentiam ulcisceretur, de absentis aetate provectiore et vitiis corporis certior factus, ad hujus praesentis veram gratiam pellicitur.

ΤΡΥΦΑΙΝΑ ΚΑΙ ΧΑΡΜΙΔΗΣ.

ΤΡΥΦ. Ἑταίραν q) δέ τις παραλαβὼν, πέντε δραχμὰς 1
τὸ μίσθωμα δοὺς, καθεύδει ἀποστραφεὶς, δακρύων καὶ στένων; ἀλλ' οὔτε πέπωκας ἡδέως, οἶμαι, οὔτε δειπνῆσαι μόνος ἠθέλησας, ἔκλαες δὲ r) καὶ παρὰ τὸ δεῖπνον, ἑώρων γάρ. καὶ νῦν δὲ οὐ διαλέλοιπας ἀνολολύζων s), ὥσπερ βρέ-

q) Ἑταῖραν] Ἑταίραν sola *Schm.* r) δὲ] γὰρ 2955. s) ἀνολολύζων] Sic 2955. *Bel. Schm.* pro vulg. ὀλολύζων. Cf. ad Somn. c. 4. Tom. I. p. 179. sq.

TRYPHAENA ET CHARMIDES.

Tryph. Meretricem autem aliquis quinque drachmarum mercede conductam ubi habet, aversus deinde jacet lacrimans et ingemiscens? Sed neque bibisti, puto, jucunde, neque coenare solus voluisti. Plorasti autem in coena etiam, vidi enim: et nunc non desinis pueruli instar

p. 308. φος. ταῦτα οὖν, ὦ Χαρμίδη, τίνος ἕνεκα ποιεῖς; μὴ ἀποκρύψῃς t) με, ὡς ἂν καὶ τοῦτο ἀπολαύσω τῆς νυκτὸς ἀγρυπνήσασα μετὰ σοῦ.

ΧΑΡΜ. Ἔρως με ἀπόλλυσιν, ὦ Τρύφαινα, καὶ οὐκέτ' ἀντέχω πρὸς τὸ δεινόν.

ΤΡΥΦ. Ἀλλ' ὅτι μὲν οὐκ ἐμοῦ ἐρᾷς, δῆλον. οὐ γὰρ ἂν ἔχων με ἠμέλεις, καὶ ἀπωθοῦ u) περιπλέκεσθαι θέλουσαν x), καὶ τέλος διετείχιζες τὸ μεταξὺ ἡμῶν τῷ ἱματίῳ, δεδιὼς μὴ ψαύσαιμί σου. τίς δὲ ὅμως ἐκείνη ἐστὶν, εἰπέ.
p. 309. τάχα γὰρ ἄν τι καὶ συντελέσαιμι πρὸς τὸν ἔρωτα. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα διακονεῖσθαι.

ΧΑΡΜ. Καὶ μὴν οἶσθα καὶ πάνυ ἀκριβῶς αὐτὴν, κἀκείνη σέ. οὐ γὰρ ἀφανὴς ἑταίρα ἐστίν.

2 *ΤΡΥΦ.* Εἰπὲ τοὔνομα, ὦ Χαρμίδη.

ΧΑΡΜ. Φιλημάτιον, ὦ Τρύφαινα.

ΤΡΥΦ. Ὁποτέραν λέγεις; δύο γάρ εἰσι· τὴν ἐκ Πειραιῶς, τὴν ἄρτι διακεκορευμένην, ἧς ἐρᾷ Δάμυλλος ὁ τοῦ

t) ἀποκρύψῃς] Sic *Bel.* et *Schm.* e 2955. pro vulg. ἀποκρύψῃ. u) ἀπωθοῦ] „Sic scripsi cum J. *Fl. Hag.* (?) *Salm. Ald. Fr.* Ἀπόθου *Par. Bas.* 1. et 2.“ Non haeç satis vere relata. *Hag.* habet ὑποθοῦ cum *Bas.* 1. Sed *Bas.* 3. ἀπώθου. Quod statim post ἀπωθοῦ vulgo repetebatur με, duce Codice 2955. delevi cum *Bel.* et *Schm.* x) περιπλέκεσθαι θέλουσαν] „περιπλέκουσαν *Fl.*“ μέλλουσαν 2955.

ejulare. Ista ergo, Charmides, cur facis? Noli apud me celare, ut hunc certe fructum vigilatae tecum noctis capiam.

Charm. Perdit me, Tryphaena, amor, nec amplius durare ad vim illius possum.

Tryph. Sed me non esse, quam amas, illud quidem satis apparet: nec enim, quam habes, negligeres, et amplexari te volentem repelleres, et tandem quasi murum inter nos quendam veste interposita fecisses, metu, ne forte te attingam. Quae tamen est illa? dic mihi. Forte enim aliquid illum tibi amorem adjuvero: certe, ut ministranda sint talia, novi.

Charm. Quin nosti illam, et accurate quidem, et illa te. Nec enim obscura est meretrix.

Tryph. Dic nomen, Charmides.

Charm. Philematium, mea Tryphaena.

Tryph. Utram dicis? Duae enim sunt: illam ex Piraeeo, quae nuper demum devirginata est, quam Damyl-

νῦν στρατηγοῦντος υἱός; ἢ τὴν ἑτέραν y), ἣν Παγίδα ἐπι- p. 309.
καλοῦσιν;

ΧΑΡΜ. Ἐκείνην, καὶ ἑάλωκα ὁ κακοδαίμων, καὶ συν-
είλημμαι πρὸς αὐτῆς.

ΤΡΥΦ. Οὐκοῦν δι' ἐκείνην ἔκλαες;

ΧΑΡΜ. Καὶ μάλα.

ΤΡΥΦ. Πολὺς δὲ χρόνος ἐστί σοι ἐρῶντι, ἢ νεοτελής τις εἶ;

ΧΑΡΜ. Οὐ νεοτελής, ἀλλὰ μῆνες ἑπτὰ σχεδὸν z) ἀπὸ Διονυσίων, ὅτε πρῶτον εἶδον αὐτήν.

ΤΡΥΦ. Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ πρόςωπον μόνον, καὶ ὅσα τοῦ σώματος φανερά, ἃ εἶδες a) Φιληματίου, καὶ ὡς ἐχρῆν b) γυναῖκα πέντε καὶ τετταράκοντα ἔτη γεγονυῖαν ἤδη;

ΧΑΡΜ. Καὶ μὴν ἐπόμνυται δύο καὶ εἴκοσιν ἐς τὸν ἐσόμενον c) Ἐλαφηβολιῶνα τελέσειν.

ΤΡΥΦ. Σὺ δὲ ποτέροις πιστεύσειας ἂν d), τοῖς ἐκεί- 3

y) ἑτέραν] „scripsi cum *Salm.* Ἑταῖραν J. *Par. Hag. Bas.* 1. *Ald. Fr.* Ἑταίραν accentu acuto *Fl.*" *Micyllus* reddidit *alteram*, quamquam in textu *Bas.* 3. est ἑταῖραν. z) ἑπτὰ σχεδὸν] σχεδὸν ἑπτὰ 2955. *Bel. Schm.* a) ἃ εἶδες] „ἃ εἰ εἶδες *Fl.*" Locus omnino non sanus. Vid. Adnott. b) ἐχρῆν] „χρῆν *Fl.*" c) ἐς τὸν ἐσόμενον] ἐς τὸ ἐπόμενον 2955. e quibus certe ἐς pro vulg. εἰς cum *Schm.* recepi. d) πιστεύσειας ἂν] ἂν πιστεύσειας 2955. *Bel. Schm.*

lus amat, ejus, qui nunc Praetor est, filius: an illam alteram, cui Pagidis [*Laquei*] nomen est?

Charm. Hanc ipsam. Equidem captus ab illa atque irretitus sum.

Tryph. Propter hanc ergo plorasti?

Charm. Omnino.

Tryph. Multumne tempus est, ex quo amas, an nuper demum initiatus es?

Charm. Non nuper initiatus; sed menses fere septem sunt a Bacchanalibus inde, cum primum illam vidi.

Tryph. Verum vidistine totam accurate; an facies sola *est*, et partes corporis apertae, quae vidisti in Philematio, ut nempe conveniebat mulieri quinque et quadraginta annos jam natae?

Charm. At illa dejerat, duo et viginti se Februario proximo annos impleturam.

Tryph. Tu vero utri credendum putas, illine deje-

p. 309. νης ὅρκοις, ἢ τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς; ἐπίσκεψαι γὰρ ἀκριβῶς, ὑποβλέψας ποτὲ τοὺς κροτάφους αὐτῆς, ἔνθα μόνον τὰς αὐτῆς τρίχας ἔχει· τὰ δὲ ἄλλα φενάκη βαθεῖα· περὶ e) δὲ τοὺς κροτάφους ὁπόταν ἀσθενήσῃ τὸ φάρμακον, ᾧ βάπτεται, ὑπολευκαίνεται τὰ πολλά· καίτοι τί τοῦτο; βίασαί ποτε f) καὶ γυμνὴν ἰδεῖν.

ΧΑΡΜ. Οὐδέ πώποτέ μοι πρὸς τοῦτο ἐνέδωκεν.

ΤΡΥΦ. Εἰκότως· ἠπίστατο γὰρ μυσαχθησόμενόν σε τὰς αὐτῆς λεύκας g)· ὅλη δὲ ἀπὸ τοῦ αὐχένος ἐς τὰ γόνατα παρδάλει ἔοικεν. ἀλλὰ σὺ ἐδάκρυες, τοιαύτῃ μὴ h) συν-
p. 310. ών; ἤπου τάχα καὶ ἐλύπει σε, καὶ ὑπερεώρα;

ΧΑΡΜ. Ναί, ὦ Τρύφαινα, καίτοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα. καὶ νῦν ἐπειδὴ χιλίας αἰτούσῃ οὐκ εἶχον διδόναι ῥᾳδίως, ἅτε ὑπὸ πατρὶ φειδομένῳ τρεφόμενος, Μοσχίωνα ἐσδεξαμένη, ἀπέκλεισέ με, ἀνθ' ὧν λυπῆσαι καὶ αὐτὸς θέλων αὐτήν, σὲ παρείληφα.

e) περὶ] παρὰ 2955. f) βίασαί ποτε] Vulgo βιάσαί ποτε, mire propagato errore, quem minus recte *Schmiederus* correxit scribendo: βιάσαι ποτὲ. g) λεύκας] λευκάς vulgo. Correxi ad sententiam *Koenii*, *Bastii* et *Schäferi* ad *Gregor. Cor.* p. 517. Exposuit autem de hoc corporis vitio *Belinus* ad h. l. in versione Tom. IV. p. 427. afferens testimonia *Hesychii* et *Herodoti* I, 138. ibique *Larcher*. h) τοιαύτῃ μὴ] μὴ τοιαύτῃ 2955.

ranti, an tuis oculis? Accurate enim adverte oculos considerandis illius temporibus, ubi solum suos ipsius capillos habet; reliqua omnis coma prolixa adscititia. Circa tempora autem, ubi medicamentum defecit, quo tingitur, multum cana est. Quamquam quid hoc est? Urge aliquando, ut nudam videas.

Charm. Nunquam eo usque mihi indulsit.

Tryph. Merito illa quidem. Sciebat enim, nauseaturum te illius vitiligines. Tota autem a cervice inde ad genua pardali similis est. Sed tu lacrimatus es, quod cum hac tibi esse non licuit? Numquid fortasse etiam male te tractavit, et contemtim habuit?

Charm. Ita sane, mea Tryphaena, licet tantum a me acceperit. Et nunc, quando mille poscenti non facile, unde darem, inveniebam, quem parcus pater alat; Moschione recepto, me exclusit; pro quo dolorem ipsi ut regeram, te assumsi.

ΤΡΥΦ. Μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἂν ἧκον, εἴ μοι p. 310 προεῖπέ τις, ὡς ἐπὶ τούτοις i) παραλαμβανοίμην k) λυπῆσαι ἄλλην l), καὶ ταῦτα, Φιλημάτιον τὴν σορόν. ἀλλ' ἄπειμι, καὶ γὰρ ἤδη τρίτον τοῦτο ᾖσεν ἀλεκτρυών.

ΧΑΡΜ. Μὴ σύ γε οὕτω ταχέως, ὦ Τρύφαινα. εἰ 4
γὰρ ἀληθῆ ἐστιν ἃ φῂς περὶ Φιληματίου, τὴν φενάκην m), καὶ ὅτι βάπτεται, καὶ τὸ τῶν ἀλφῶν n), οὐδὲ προσβλέπειν ἂν ἔτι δυναίμην αὐτῇ.

ΤΡΥΦ. Ἐροῦ τὴν μητέρα, εἴ ποτε λέλουται μετ' αὐτῆς· περὶ γὰρ τῶν ἐτῶν κἂν ὁ πάππος διηγήσεταί σοι, εἴ γε ζῇ ἔτι.

ΧΑΡΜ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ τοιαύτη ἐκείνη, ἀφῃρήσθω μὲν ἤδη τὸ διατείχισμα, περιβάλλωμεν δὲ ἀλλήλους, καὶ φιλῶμεν, καὶ ἀληθῶς συνῶμεν· Φιλημάτιον δὲ πολλὰ χαιρέτω.

i) τούτοις] τούτου 2955. k) παραλαμβανοίμην] παρελαμβανόμην maluit *Bel.* imperite. l) λυπῆσαι ἄλλην] „ἵνα λυπήσῃς ἄλλην *Fl.*“ m) φενάκην] „πηνήκην marg. A. 1. In vulgato vero consentiunt *Fl. Fr.* J. *Ald. Par.* etc.“ *Πηνήκην* etiam 2955., quod ut magis atticum probat *Belinus*, secutus *Thomam Mag.* s. φενακίζειν. At cf. supra c. 3. φενάκη βαθεῖα. n) τῶν ἀλφῶν] τῶν ἄλλων ἀλφῶν 2955.

Tryph. Ita me Venus, non venissem, si quis mihi praedixisset, ideo me arcessi, uti aegre alii fieret, idque Philematio illi capulari. Sed discedo. Jam enim tertium hoc gallus cecinit.

Charm. Ne ita celeriter, mea Tryphaena. Si enim vera sunt, quae narras de Philematio, de coma adscita, et quod tingitur, et illud de vitiliginibus, nec adspicere illam possim amplius.

Tryph. Matrem interroga, si quando cum illa laverit: de annis enim vel tuus tibi avus narrabit, si adhuc vivit.

Charm. Cum igitur illa talis sit, auferatur jam murus, complectamur nos invicem, et amemus, et bona fide una simus: longum vero valeat Philematium!

---

p. 310.

XII.

ARGUMENTUM.

Fatali errore Lysias adductus erga Ioessam suam se fastidiosum gesserat. Sed Pythiade intercedente meretrici summum amorem callide simulanti reconciliatur.

ΙΟΕΣΣΑ, ΠΥΘΙΑΣ o) *ΚΑΙ ΛΥΣΙΑΣ.*

1 *ΙΟΕΣ.* Θρύπτῃ, ὦ Λυσία, πρὸς ἐμέ; καὶ καλῶς, ὅτι μήτε ἀργύριον πώποτε ᾔτησά σε, μήτ' ἀπέκλεισα ἐλθόντα, ἔνδον
p. 311. ἕτερος, εἰποῦσα· μήτε παραλογισάμενον τὸν πατέρα, ἢ ὑφελόμενον τῆς μητρὸς, ἠνάγκασα p) ἐμοί τι κομίσαι, ὁποῖα αἱ ἄλλαι ποιοῦσιν, ἀλλ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἄμισθον, ἀξύμβολον εἰςεδεξάμην. οἶσθα ὅσους ἐραστὰς παρεπεμψάμην; Ἠθοκλέα τὸν πρυτανεύοντα νῦν, καὶ Πασσίωνα τὸν ναύκληρον, καὶ τὸν συνέφηβόν σου Μέλισσον q), καίτοι ἔναγχος ἀποθανόντος αὐτῷ τοῦ πατρὸς, καὶ κύριον αὐτὸν ὄντα τῆς οὐσίας· ἐγὼ δὲ σὲ τὸν Φάωνα μόνον εἶχον, οὔτε τινὰ προςβλέπουσα ἕτερον, οὔτε προςιεμένη, ὅτι μὴ σέ· ᾤμην γὰρ ἡ ἀνόητος ἀληθῆ εἶναι ἃ ὤμνυες, καὶ διὰ τοῦτό σοι προςέχουσα, ὥςπερ ἡ Πηνελόπη, ἐσωφρόνουν, ἐπι-

o) *ΠΥΘ.*] „*ΚΑΙ ΠΥΘ.* J. *Ven.* 2. *Fr. Hag. Par. Salm.* (*Ald.* 1. 2.) Sine καὶ *Fl. Bas.* 1. et 2. (et 3.) melius." p) ἠνάγκασα] σε addit 2956. q) Μέλισσον] Μέλλισσον *Hag.*

IOESSA, PYTHIAS ET LYSIAS.

Ioëss. Delicatus es, Lysia, adversus me? et jure quidem, quae neque argentum unquam te poposcerim, neque excluserim venientem, dicens, *intus jam alius!* neque te subegerim, quod faciunt aliae, ut, patre circumscripto, aut spoliata clanculum matre, mihi ferres aliquid; sed statim ab initio sine mercede te, sine symbola receperim. Nosti, quot amatores rejecerim, Ethoclen, qui nunc in magistratu est, et Passionem nauclerum, et aequalem tuum Melissum, licet, mortuo ipsius nuper patre, suarum rerum potestatem ipse adeptus sit. At ego te mihi Phaonem solum habui, nec adspiciens quemquam, neque admittens praeter te: putabam enim demens ego, vera esse, quae jurabas, atque ideo tibi dedita, velut Penelope, frugi eram, increpante matre, et

βοωμένης τῆς μητρὸς, καὶ πρὸς τὰς φίλας r) ἐγκαλούσης· p. 311.
σὺ δὲ ἐπείπερ ἔμαθες ὑποχείριον ἔχων με τετηκυῖαν ἐπὶ σοὶ, ἄρτι μὲν Λυκαίνῃ προςέπαιζες, ἐμοῦ ὁρώσης, ὡς λυποίης s) ἐμὲ, ἄρτι δὲ σὺν ἐμοὶ κατακείμενος, ἐπῄνεις Μαγίδιον τὴν ψάλτριαν· ἐγὼ δ᾽ ἐπὶ τούτοις δακρύω, καὶ συνίημι ὑβριζομένη. πρώην δὲ ὁπότε συνεπίνετε, Θράσων, καὶ σὺ καὶ Δίφιλος, παρῆσαν καὶ ἡ αὐλητρὶς Κυμβάλιον t), καὶ Πυραλλὶς, ἐχθρὰ οὖσα ἐμοί. σὺ δὲ τοῦτ᾽ εἰδὼς, τὴν Κυμβάλιον μὲν οὔ μοι πάνυ ἐμέλησεν ὅτι πεντάκις ἐφίλησας, σεαυτὸν γὰρ ὕβριζες u) τοιαύτην φιλῶν· Πυραλλίδα δὲ ὅσον ἐνένευες x), καὶ πιὼν ἂν y) ἐκείνῃ μὲν ὑπέδειξας z) τὸ ποτήριον, ἀποδιδοὺς δὲ τῷ παιδὶ πρὸς τὸ οὖς ἐκέλευες, εἰ μὴ a) Πυραλλὶς αἰτήσειε, μὴ ἂν b) ἄλλῳ ἐγχέαι· τέλος δὲ, τοῦ μήλου ἀποδακὼν, ὁπότε τὸν Δίφιλον εἶδες ἀσχολούμενον, (ἐλάλει γὰρ Θράσωνι) προκύψας c) πως, εὐστόχως προςηκόντισας ἐς τὸν κόλπον αὐτῆς, οὐδὲ λαθεῖν γε πει-

r) φίλας] „φιλίας male *Fl.*“ s) λυποίης] λύποις (sic) 2955. t) Κυμβάλιον] Κυβάλιον 2955. et mox iterum. u) ὕβριζες] ὑβρίζεις 2955. x) ἐνένευες] Sic scripsi e *Fl.* et marg. A. 1. pro vulg. ἔνευες. y) ἂν] ἓν 2955. quod probat *Bel.* reddens: *après avoir bu une gorgée.* z) ὑπέδειξας] „ἀπέδωκας *Fl.* et marg. A. 1.“ a) μὴ] „deest in *Fl.*“ b) ἂν] „omittit *Fl.*“ c) προκύψας] προςκύψας 2955.

apud amicas me accusante. Tu vero ubi sensisti, me tibi obnoxiam, tibi intabescere, modo Lycaenae alludebas, me vidente, ut aegre mihi faceres; modo apud me jacens laudabas psaltriam Magidium. Ego autem ob ista ploro, et contumelia me affici intelligo. Nuper autem cum una biberetis, Thraso, tu, et Diphilus, aderant quoque Cymbalium tibicina, et Pyrallis mihi inimica. Tu vero haec cum scires, Cymbalium quidem quod quinquies osculatus es, non vehementer curavi: tibi enim fecisti hac osculanda contumeliam; Pyrallidi vero quoties innuebas? et cum biberes, illi occulte monstrabas poculum, tradens autem servulo, ad aurem illi imperabas, nisi Pyrallis postularet, alii ne infunderet. Tandem vero pomum a te demorsum, observato, Diphilum aliud agere, qui cum Thrasone loqueretur, antrorsum inclinatus, accurateque collineans, in ipsius sinum conjiciebas, ita ut ne studeres quidem meum con-

p. 312. ρώμενος ἐμέ. ἡ δὲ φιλήσασα μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ
2 ἀποδέσμῳ παρεβύσατο. ταῦτα οὖν τίνος ἕνεκα ποιεῖς; τί σε ἢ μέγα ἢ μικρὸν ἠδίκησα; ἢ ἐλύπησα d) ἐγώ; τίνα ἕτερον εἶδον; οὐ πρὸς μόνον σε ζῶ; οὐ μέγα, ὦ Λυσία, τοῦτο ποιεῖς, γύναιον ἄθλιον λυπῶν, μεμηνὸς ἐπὶ σοί; ἔστι τὶς θεὸς ἡ Ἀδράστεια, καὶ τὰ τοιαῦτα ὁρᾷ· σὺ δέ ποτε e) λυπήσῃ τάχα, ἂν ἀκούσῃς τὶ περὶ ἐμοῦ κειμένην με, ἢ τοι βρόχῳ ἐμαυτὴν ἀποπνίξασαν, ἢ ἐς τὸ φρέαρ ἐπὶ κεφαλὴν ἐμπεσοῦσαν· ἢ ἕνα γέ τινα τρόπον εὑρήσω θανάτου, ὡς μηκέτ᾽ ἐνοχλοίην βλεπομένη. πομπεύσεις τότε, ὡς μέγα καὶ λαμπρὸν ἔργον ἐργασάμενος. τί με ὑποβλέπεις, καὶ πρίῃ τοὺς ὀδόντας; εἰ γάρ τι ἐγκαλεῖς, εἰπὲ, Πυθιὰς ἡμῖν αὕτη δικασάτω. τί τοῦτο; οὐδὲ ἀποκρινάμενος ἀπέρχῃ καταλιπών με; ὁρᾷς, ὦ Πυθιὰς, οἷα πάσχω ὑπὸ Λυσίου;

ΠΥΘ. Ὦ τῆς ἀγριότητος, τὸ μηδὲ ἐπικλασθῆναι f)

d) ἐλύπησα] Sic cum *Schm.* e 2955. pro vulg. λελύπηκα. e) ποτε] „τότε *Fl.*" Mox interpunctionem vulgatam post τάχα delevi monente *Fritzschio* Quaestst. p. 193., quod jam *Micyllus* in interpretatione observaverat. Ceterum totam hanc sententiam a *Gesnero* omissam interpretando supplevi. f) τὸ μηδὲ ἐπικλασθῆναι] Vulg. τὸ δὲ μὴ ἐπικ. Sed 2955. τὸ μηδ᾽ ἐπικ. θέλει δακρυούσης. Unde correxi, ut monuerant *Schäfer.* ad *L. Bos* Ellipss. p. 802. et *Fritzsch.* Quaestst. p. 200. Ne θέλει in Cod. plane otiosum esset, *Belinus* voluit ἐλέει.

spectum effugere; quod illa osculata intra papillas sub strophio abscondidit. Haec igitur qua caussa facis? qua vel parva ego te vel magna injuria affeci? quem tibi objeci dolorem? quem adspexi alium? nonne soli tibi vivo? Non magnum est, quod facis, Lysia, miseram mulierculam dolore cum afficis, insano tui amore flagrantem. Est aliqua ultrix Dea, et videt talia. Tu autem dolebis aliquando, ubi audieris de me aliquid, jacere me, vel laqueo gula elisa, aut praecipitem desiliisse in puteum, aut unam certe mortis viam invenisse, ne meo tibi conspectu amplius molesta sim. Triumphabis nempe tum, tanquam magno claroque patrato facinore. Quid furtim ad me respicis, et dentibus infrendes? si quid enim me accusas, dicito. Pythias haec nobis litem judicabit. Quid hoc? ne respondens quidem me relicta discedis? Vides, Pythias, quomodo tractet me Lysias?

Pyth. Hem feritatem! Ne lacrimis quidem illum fra-

δακρυούσης· λίθος, οὐκ ἄνθρωπός ἐστι· πλὴν ἀλλ' εἴ γε p. 312
χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, σὺ, ὦ Ἰόεσσα, διέφθειρας αὐτὸν ὑ-
περαγαπῶσα, καὶ τοῦτο ἐμφαίνουσα. ἐχρῆν δὲ μὴ πάνυ
αὐτὸν ζηλοῦν, ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμενοι γίγνονται. παύ-
ου g), ὦ τάλαινα, δακρύουσα, καὶ ἤν μοι πείθῃ, ἅπαξ ἢ
δὶς ἀπόκλεισον ἐλθόντα. ὄψει γὰρ ἀνακαιόμενον αὐτὸν πά- p. 313.
νυ, καὶ ἀντιμεμηνότα ἀληθῶς.

ΙΟΕΣ. Ἀλλὰ μηδ' εἴπῃς, ἄπαγε· ἀποκλείσω Λυσίαν; εἴθε μὴ h) αὐτὸς ἀποσταίη φθάσας.

ΠΥΘ. Ἀλλ' ἐπανέρχεται αὖθις.

ΙΟΕΣ. Ἀπολώλεκας ἡμᾶς, ὦ Πυθιάς, ἠκρόαταί σου ἴσως, ἀπόκλεισον, λεγούσης.

ΛΥΣ. Οὐχὶ ταύτης ἕνεκεν, ὦ Πυθιὰς, ἐπανελήλυθα, 3
ἣν οὐδὲ προσβλέψαιμι ἔτι τοιαύτην οὖσαν, ἀλλὰ διὰ σὲ,
ὡς μὴ καταγιγνώσκῃς i) ἐμοῦ, καὶ λέγῃς ἂν, ἄτεγκτος k)
ὁ Λυσίας ἐστίν.

ΠΥΘ. Ἀμέλει καὶ ἔλεγον, ὦ Λυσία.

ΛΥΣ. Φέρειν οὖν ἐθέλεις, ὦ Πυθιὰς, Ἰόεσσαν ταύ-

g) παύου] παῦσαι 2955. h) μὴ] μὴ δ' 2955. i) καταγιγνώσκῃς] „καταγιγνώσκεις male Edd. priores.“ k) ἄτεγκτος] „Sic J. ut supra Alex. c. 25. omnes habent. Ἔγκοτος hic Edd. cett. Ἄτεγκος marg. A. 1.“

ctum esse? Lapis, non homo est. Verum, si, quod res est, dicendum est, tute ipsum, Ioëssa, corrupisti, quae nimis illum amaris, idque ipsum ostenderis. Oportebat vero non nimis illum studiose colere. Superbi enim, eo animadverso, fiunt. Desine plorare, misella, et, si me audis, semel aut bis venientem exclude. Videbis enim, illum plane accendi, et mutatis vicibus in te furere.

Ioës. Tu vero ne quid *tale* dicas: apage! ego Lysiam excludam? utinam ne ille prior discessionem faciat.

Pyth. Sed redit iterum.

Ioës. Perdidisti nos, Pythias: audivit forte, de exclusione cum diceres.

Lys. Non propter istam redii, Pythias, quam nec adspicere amplius, talem *mulierem,* digner: sed propter te, ne me condemnes, aut dicas, inexorabilis homo est Lysias.

Pyth. Quin hoc ipsum modo dicebam, Lysia.

Lys. Ferre igitur me jubes, Pythias, istam ploran-

p. 313. την *l*) τὴν νῦν δακρύουσαν, αὐτὸν ἐπιστάντα αὐτῇ ποτε μετὰ νεανίου καθευδούσῃ, ἐμοῦ ἀποστάσῃ *m*);

ΠΥΘ. Λυσία, τὸ μὲν ὅλον, ἑταῖρά ἐστι. πότε *n*) δ' οὖν κατέλαβες αὐτοὺς συγκαθεύδοντας;

ΛΥΣ. Ἕκτην σχεδὸν ταύτην ἡμέραν, νὴ Δί', ἕκτην γε, δευτέρᾳ *o*) ἱσταμένου· τὸ τήμερον δὲ ἑβδόμη ἐστίν. ὁ πατὴρ εἰδὼς, ὡς πάλαι ἐρῴην ταυτησὶ τῆς χρηστῆς, ἐνέκλεισέ με, παραγγείλας τῷ θυρωρῷ μὴ ἀνοίγειν· ἐγὼ δὲ, οὐ γὰρ ἔφερον μὴ οὐχὶ συνεῖναι αὐτῇ, τὸν Δρόμωνα ἐκέλευσα παρακύψαντα παρὰ τὸν θριγκὸν *p*) τῆς αὐλῆς, ᾗ ταπεινότατον ἦν, ἀναδέξασθαί με ἐπὶ τῶν νώτων *q*)· ῥᾷ-

p. 314. ον *r*) γὰρ οὕτως ἀναβήσεσθαι ἔμελλον. τί ἂν μακρὰ λέγοιμι; ὑπερέβην, ἧκον, τὴν αὔλειον *s*) εὗρον ἀποκεκλεισμένην ἐπιμελῶς· μέσαι γὰρ νύκτες ἦσαν. οὐκ ἔκοψα δ' οὖν, ἀλλ' ἐπάρας ἠρέμα τὴν θύραν, ἤδη δὲ καὶ ἄλλοτε ἐπεποιήκειν αὐτὸ, παραγαγὼν τὸν στροφέα παρεισῆλθον *t*) ἀψοφητὶ,

l) ταύτην] quod vulgo aberat, inserui e 2955. m) καθευδούσῃ, ἐμοῦ ἀποστάσῃ] „καθευδούσης, ἐμοῦ ἀποστάσης *Fl.*“ n) πότε] „Al. πῶς. *Coll.*“ o) δευτέρᾳ] δευτέρου 2955. p) παρὰ τὸν θριγκὸν] Sic scripsi e *Fl.* pro vulg. τῷ θριγκῷ, sine παρά. Fortassis etiam alteri scholio, quod praefixum habet θριγκον, subest recepta lectio. q) τῶν νώτων] τὸν νῶτον 2955. r) ῥᾷον] „ὁράον male J.“ s) αὔλειον] Sic *Schm.* e 2955. pro vulg. αὔλιον. t) παρεισῆλθον] Sic Vat. 87. referente *Bastio* ad *Gregor. Cor.* p. 375. *Schäf.* pro vulg.

tem modo Ioëssam, qui juxta adstiterim aliquando ipsi dormienti cum adolescentulo, me deserenti?

Pyth. Lysia, ut in summa dicam, meretrix est! quando vero illos una cubantes deprehendisti?

Lys. Sextus fere hic dies est. Recte, sextus ipse, secundo mensis die: hodie autem est septimus. Pater cum sciret, me olim amore bonae istius captum, me incluserat, et, ne aperiret, janitori interdixerat. Ego vero, qui ferre non possem, nisi cum illa essem, Dromonem jussi ad conseptum aulae, qua parte humillimum est, acclinatum adstare, meque recipere tergo, qua ratione facile transcendere mihi licebat. Quid multa dicam? Transcendi, veni: januam atrii cum cura clausam reperi: media enim nox erat. Non pulsavi igitur, sed sublata silentio janua, quod alias jam feceram, supra cardinem, intravi sine

ἐκάθευδον δὲ πάντες, εἶτα ἐπαφώμενος τοῦ τοίχου, ἐφί- p. 314. σταμαι τῇ κλίνῃ.

ΙΟΕΣ. Τί ἐρεῖς, ὦ Δάματερ; ἀγωνιῶ γάρ. 4

ΛΥΣ. Ἐπειδὴ *) δὲ οὐχ ἑώρων u) τὸ ἆσθμα ἓν, τὸ μὲν πρῶτον ᾤμην τὴν Λυδὴν αὐτῇ x) συγκαθεύδειν· τὸ δ' y) οὐκ ἦν, ὦ Πυθιάς· ἀλλ' ἐφαψάμενος εὗρον ἀγένειόν τινα πάνυ ἁπαλὸν, ἐν χρῷ κεκαρμένον, μύρων καὶ αὐτὸν ἀποπνέοντα· τοῦτο ἰδὼν, εἰ μὲν καὶ ξίφος ἔχων ἦλθον, οὐκ ἂν ὤκνησα, εὖ ἴστε. τί γελᾶτε, ὦ Πυθιάς; γέλωτος ἄξια δοκῶ σοι διηγεῖσθαι;

ΙΟΕΣ. Τοῦτό σε, ὦ Λυσία, λελύπηκεν; ἡ Πυθιὰς αὕτη μοι συνεκάθευδε.

ΠΥΘ. Μὴ λέγε, ὦ Ἰόεσσα, πρὸς αὐτόν z).

ΙΟΕΣ. Τί μὴ λέγω; Πυθιὰς ἦν, φίλτατε, μετακληθεῖσα ὑπ' ἐμοῦ, ὡς ἅμα καθεύδοιμεν a). ἐλυπούμην γὰρ σὲ μὴ ἔχουσα.

παρῆλθον. De formula *παραγαγεῖν τὸν στροφέα* cf. Catapl. c. 12. Tom. III. p. 204. ibique Schol. p. 355. et Adnot. p. 609. sq. *) ἐπειδὴ] „ἐπειδὰν *Par.*“ u) ἑώρων] „Sic *Fl. Fr. Ven.* 2. *Par. Salm.* etc. Οὐκ ἑώρων male J. (et *Ald.* 2.) Forsan οὐχ εὗρον.“ x) αὐτῇ] „αὐτὴν male *Fl.* Id tamen et adscriptum marg. A. 1.“ y) τὸ δ'] τόδ' communi vitio priores Edd. z) αὐτόν] ἀπάτην 2955. a) ἅμα καθεύδοιμεν] συγκαθεύδοιμεν idem.

strepitu. Dormiebant omnes: tum palpando murum ad lectum adsto.

Ioës. Quid dices, sancta Ceres! vehementer enim laboro!

Lys. Cum autem simplicem spiritum non duci sentirem, primo putabam equidem, dormire cum ista Lyden. At hoc non erat, Pythias. Sed palpando deprehendi imberbem quendam, molliculum, ad cutem detonsum, unguenta redolentem et ipsum. Hoc videns, si quidem cum gladio venissem, non cunctatus essem, bene scitote. Quid ridetis, Pythias? Ridiculane tibi narrare videor?

§ *Ioës.* Hoc igitur te, Lysia, male habuit? Haec ipsa mecum dormiebat Pythias.

Pyth. Noli hoc illi, Ioëssa, dicere.

Ioës. Quidni dicam? Pythias erat, carissime, vocata a me, ut una dormiremus. Tristis enim eram, quae te non haberem.

5 *ΛΥΣ. Πυθιὰς, ὁ ἐν χρῷ κεκαρμένος; εἶτα δι' ἕκτι*
p. 314. *ἡμέρας ἀνεκόμησε τοσαύτην κόμην;*

ΙΟΕΣ. Ἀπὸ τῆς νόσου ἐξυρήσατο, ὦ Λυσία· ὑπέ(
ῤεον γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες, νῦν δὲ καὶ τὴν πηνήκην b) ἐπι
θετο. δεῖξον, ὦ Πυθιὰς, δεῖξον οὕτως ὂν, πεῖσον αὐτό
ἰδοὺ c) τὸ μειράκιον, ὁ μοιχὸς, ὃν ἐζηλοτύπεις.

ΛΥΣ. Οὐκ ἐχρῆν οὖν, ὦ Ἰόεσσα, καὶ ταῦτα, ἐρῶντ
ἐφαψάμενον αὐτόν;

p. 315. *ΙΟΕΣ. Οὐκοῦν σὺ μὲν ἤδη πέπεισαι· βούλει δὲ ἀντ*
λυπήσω σε καὶ αὐτὴ, ὀργιζομένη d) δικαίως ἐν τῷ μέρει

ΛΥΣ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ πίνωμεν ἤδη, καὶ Πυθιὰς με
ἡμῶν. ἄξιον γὰρ αὐτὴν παρεῖναι ταῖς σπονδαῖς.

ΙΟΕΣ. Παρέσται. οἷα πέπονθα διὰ σέ, ὦ γενναιόται
νεανίσκων Πυθίας e).

ΠΥΘ. Ἀλλὰ καὶ διήλλαξα ὑμᾶς ὁ αὐτός. ὥστε μ
μοι χαλέπαινε. πλὴν τὸ δεῖνα f), ὅρα, ὦ Λυσία, μή τι
εἴπῃς τὸ περὶ τῆς κόμης.

b) πηνήκην] „Sic *Ald. Fl.* J. *Fr. Hag. Salm.* et *Schol.* Π
νίκην *Bas.* (1. et 3.) *Par.*" c) ἰδοὺ] ἰδοῦ sola *Bip.* Alia rat
est Diall. II, 1. d) ὀργιζομένη] ὀργίζομαι γὰρ 2955. qu
nescio an satis recte praetulerunt *Bel.* et *Sohm.* e) Πυθία
Sic optime, quamquam nihil omnino monens, *Reitz.* et in
recentt. Nam vett. Edd. vulgo scribunt *Πυθιάς*, feminin
f) δεῖνα] δεινὸν conj. *Guyet.* male.

Lys. Pythias, ille ad cutem detonsus? tum deinde intra sex dies tanta illi coma renata est?

Ioës. Ob morbum radi se curavit, mi Lysia: defluebant enim illi comae. Jam vero etiam capillamentum imposuit. Ostende, Pythias, ostende, rem ita se habere: fidem fac viro: en tibi adolescentulum, moechum illum, propter quem eras zelotypus!

Lys. Nonne vero oportebat, Ioëssa, idque amantem, qui *suis ipse manibus* illum palpasset?

Ioës. Ergo tibi quide
jam satisfactum est... Vis
autem, ut vicissim ego ti
dolorem objiciam, juste
psa vicissim tibi irascens

Lys. Minime vero; se
bibamus jam, et nobiscu
Pythias: aequum enim e
illam nostro foederi inte
esse.

Ioës. Aderit. Quid ego pr
pter te perpessa sum, gen
rosissime juvenum, Pythi

Pyth. Verum etiam ide
ego vos conciliavi. Itaq
noli mihi irata esse. S
interim, vide, Lysia,
cui dicas, illud de coma!

XIII. p. 515.

ARGUMENTUM.

Leontichus, tanquam alter Pyrgopolinices, ob jactantiam importunam et invenustam ab amica teneriore vehementer indignante et aversante destituitur ita, ut tandem, utrum ambitioni vanae, an amicae desiderio, valedicere malit, dubius haereat.

ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ ΧΗΝΙΔΑΣ ΚΑΙ ΥΜΝΙΣ.

ΛΕΟΝΤ. Ἐν δὲ τῇ πρὸς τοὺς Γαλάτας μάχῃ εἰπὲ, ὦ Χηνίδα, ὅπως μὲν προεξήλασα τῶν ἄλλων ἱππέων ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ, ὅπως δὲ οἱ Γαλάται, καίτοι ἄλκιμοι ὄντες, ἔτρεσαν εὐθὺς ὡς εἶδόν με, καὶ οὐδεὶς g) ἔτι ὑπέστη. τότε τοίνυν ἐγὼ, τὴν μὲν λόγχην ἀκοντίσας, διέπειρα τὸν ἵππαρχον αὐτῶν, καὶ τὸν ἵππον, ἐπὶ δὲ τὸ συνεστηκὸς ἔτι αὐτῶν (ἦσαν γάρ τινες, οἳ ἔμενον διαλύσαντες μὲν τὴν φάλαγγα, ἐς πλαίσιον δὲ συναγαγόντες αὐτοὺς h)) ἐπὶ τούτους ἐγὼ σπασάμενος τὴν σπάθην, ἅπαντι τῷ θυμῷ ἐπελάσας, ἀνατρέπω μὲν ὅσον i) ἑπτὰ τοὺς προεστῶτας αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τοῦ ἵππου· τῷ ξίφει δὲ κατενεγκὼν, διέ- P. 516.
τεμον τῶν λοχαγῶν ἑνὸς ἐς δύο τὴν κεφαλὴν αὐτῷ κράνει· ὑμεῖς δὲ, ὦ Χηνίδα, μετ' ὀλίγον ἐπέστητε ἤδη φευγόντων.

g) οὐδεὶς] „οὐθεὶς] Nihil varietatis invenio." In *Bas.* tamen 3. est οὐδείς. Vid. Adnott. h) αὐτοὺς] αὐτὸν 2955. i) ὅσον] ὡς idem.

LEONTICHUS, CHENIDAS ET HYMNIS.

Leont. In pugna vero contra Gallograecos dic, Chenida, quomodo ante reliquos equites eruperim in equo albo, et quomodo Gallograeci, fortes licet, statim ad meum conspectum pertimuerint, et nemo amplius restiterit. Tum igitur emissa hasta ducem equitatus illorum ipso cum equo traieci. In reliquos autem, qui constiterant adhuc (erant enim quidam, qui manerent, soluta quidem phalange, sed contracti in quadratum oblongum), in hos igitur stricto gladio animose invadens, ipsa equi impressione septem duces everto; tum gladio impacto, unius decurionis cum ipso cranio caput dissecui: vos autem, Chenida, paullo post aderatis, illis jam fugientibus.

2 *ΧΗΝ.* Ὅτε γὰρ, ὦ Λεόντιχε, περὶ Παφλαγονίαν ἐμο-
p. 316. νομάχησας τῷ Σατράπῃ, οὐ μεγάλα ἐπεδείξω καὶ τότε;

ΛΕΟΝΤ. Καλῶς ὑπέμνησας οὐκ ἀγεννοῦς οὐδ' ἐκείνης τῆς πράξεως. ὁ γὰρ Σατράπης μέγιστος ὢν, ὁπλομάχων ἄριστος δοκῶν k) εἶναι, καταφρονήσας τοῦ Ἑλληνικοῦ, προπηδήσας ἐς τὸ μέσον, προὐκαλεῖτο, εἴ τις ἐθέλοι l) αὐτῷ μονομαχῆσαι. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι κατεπεπήγεσαν m), οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι, καὶ ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς, καίτοι οὐκ ἀγεννὴς ἄνθρωπος ὤν. Ἀρίσταιχμος γὰρ ἡγεμὼν n) ἡγεῖτο Αἰτωλὸς, ἀκοντιστὴς ἄριστος, ἐγὼ δὲ ἐχιλιάρχουν ἔτι, τολμήσας δ' ὅμως o) καὶ τοὺς ἑταίρους ἐπιλαμβανομένους ἀποσεισάμενος, ἐδεδοίκεσαν γὰρ ὑπὲρ ἐμοῦ ὁρῶντες ἀποστίλβοντα μὲν τὸν βάρβαρον ἐπιχρύσοις τοῖς ὅπλοις, μέγαν τε, καὶ φοβερὸν ὄντα τὸν λόφον, καὶ κραδαίνοντα τὴν λόγχην. . .

ΧΗΝ. Κᾀγὼ ἔδεισα τότε, ὦ Λεόντιχε, καὶ οἶσθα, ὡς

k) μέγιστος — δοκῶν] μέγιστος ὢν μὲν ὁπλομάχων δοκῶν ἄριστος εἶναι 2955. admodum confuse. l) ἐθέλοι] ἐθέλει id. m) κατεπεπήγεσαν] Sic *Fl.* et 2954. probante *Belino.* Vulgo κατεπεπλήγεσαν. Sed κατεπλάγησαν 2955. n) ἡγεμὼν] aut deleri vult *Bel.* aut legi: ὁ Ἡγεμῶνος. o) δ' ὅμως] δ' οὖν 2955.

Chen. Cum autem, Leontiche, apud Paphlagoniam solitaria pugna depugnares cum Satrapa, nonne magnifica tum quoque opera edidisti?

Leont. Bene admones me actionis et ipsius non ignavae. Satrapa enim, vir maximus, qui armatorum videretur esse praestantissimus, Graeci nominis contemtor, in medium progressus provocabat, si quis pugnare secum vellet. Reliqui ergo immoti stare, decuriones, et ductores ordinum, et ipse adeo imperator, quamquam vir minime ignavus. Aristaechmus enim ducebat imperator Aetolus, jaculator optimus, ego tum tribunatu adhuc fungebar: audacia tamen sumta, dimotis, qui me retinere vellent, sodalibus; timebant mihi nimirum, videntes fulgentem aureis in armis barbarum, magnum, cristaque et vibrata hasta terribilem. . .

Chen. Ego quoque tum, Leontiche, timebam, et no-

εἰχόμην σου δεόμενος, μὴ προκινδυνεύειν· ἄβιωτα γὰρ p. 316.
ἦν p) μοι σοῦ ἀποθανόντος.

ΛΕΟΝΤ. Ἀλλ᾽ ἐγὼ τολμήσας, παρῆλθον ἐς τὸ μέ- 3
σον, οὐ χεῖρον τοῦ Παφλαγόνος ὡπλισμένος q), ἀλλὰ πάγχρυσος καὶ αὐτός. ὥςτε βοὴ εὐθὺς ἐγένετο καὶ παρ᾽ ἡμῶν, καὶ παρὰ τῶν βαρβάρων· ἐγνώρισάν με γὰρ κἀκεῖνοι ἰδόντες ἀπὸ τῆς πέλτης μάλιστα, καὶ τῶν φαλάρων, καὶ τοῦ λόφου. εἰπέ, ὦ Χηνίδα, τίνι με πάντες τότε r) εἴκαζον;

ΧΗΝ. Τίνι δὲ ἄλλῳ, ἢ Ἀχιλλεῖ, νὴ Δία, τῷ Θέτιδος
καὶ Πηλέως; οὕτως ἔπρεπε μέν σοι ἡ κόρυς, ἡ φοινικὶς p. 317.
δὲ ἐπήνθει, καὶ ἡ πέλτη ἐμάρμαιρεν.

ΛΕΟΝΤ. Ἐπεὶ δὲ συνέστημεν, ὁ βάρβαρος πρότερος s) τιτρώσκει με, ὀλίγον ὅσον ἐπιψαύσας t) τῷ δόρατι, μικρὸν ὑπὲρ τὸ γόνυ· ἐγὼ δὲ διελάσας τὴν ἀσπίδα τῇ σαρίσσῃ u), παίω διαμπὰξ εἰς x) τὸ στέρνον, εἶτ᾽ ἐπιδραμὼν

p) ἦν] εἶναι 2955. non male. q) ὡπλισμένος] „Sic *Par.* sola cum marg. A. 1. Ὁπλισμ. *Ald.* J. *Fl.* *Hag.* *Fr.* *Bas.* *Salm.*“ r) πάντες τότε] τότε πάντες 2955. *Bel.* *Schm.* ut hiatus, ait *Bel.*, vitetur in verbis τότε εἴκαζον. Equidem languorem orationis, quam istum hiatum, vitare malui. s) πρότερος] „Hoc praeferunt *Fl.* *Par.* aliaeque. Πρότερον J.“ Cum J. faciunt tamen *Ald.* 1. 2. *Bas.* 1. 3. et *Hag.* t) ἐπιψαύσας] ἐπιψαῦσαι 2955. u) σαρίσσῃ] „σαρίσῃ Edd. omnes, ut mox quoque σαρίσης.“ x) εἰς] ἐς 2955. *Schm.*

sti, quam retinuerim te, rogans, ne periculum pro aliis subires: neque enim, te mortuo, vivendum mihi putabam.

Leont. Sed ego, audacia sumta, in medium progredior, non deterius Paphlagone armatus, sed totus ipse etiam aureus. Itaque clamor statim elatus a nostris pariter atque a barbaris. Nam hi quoque ad primum me conspectum noverant a pelta maxime, et phaleris, et crista. Dic, Chenida, cui me omnes tum assimilabant?

Chen. Cui vero alii, quam Achilli, per Jovem, Thetidis illi atque Pelei filio? adeo decebat te galea, adeo floridum colorem spargebat paludamentum, adeo pelta splendebat.

Leont. Cum vero congressi essemus, leviter primo vulnerat me barbarus, aliquantum hasta perstringens paullum supra genu. Ego vero, clypeo illius sarissa mea perfosso, mediam

p. 517. ἀπεδειροτόμησα y) τῇ σπάθῃ ῥᾳδίως, καὶ τὰ ὅπλα ἔχων ἐπανῆλθον, ἅμα καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς σαρίσσης πεπηγυῖαν κομίζων, λελουμένος τῷ φόνῳ.

4 ΥΜΝ. Ἄπαγε, ὦ Λεόντιχε, μιαρὰ ταῦτα καὶ φοβερὰ περὶ σαυτοῦ διηγῇ, καὶ οὐκ ἄν ἔτι σε οὐδὲ προςβλέψειέ τις, οὕτω χαίροντα τῷ λύθρῳ, οὐχ z) ὅπως συμπίοι, ἢ συγκοιμηθείη a). ἔγωγε οὖν b) ἄπειμι.

ΛΕΟΝΤ. Διπλάσιον ἀπόλαβε τὸ μίσθωμα.

ΥΜΝ. Οὐκ ἂν ὑπομείναιμι ἀνδροφόνῳ συγκαθεύδειν.

ΛΕΟΝΤ. Μὴ δέδιθι, ὦ Ὑμνί· ἐν Παφλαγόσιν ἐκεῖνα πέπρακται, νῦν δὲ εἰρήνην ἄγω.

ΥΜΝ. Ἀλλ' ἐναγὴς ἄνθρωπος εἶ, καὶ τὸ αἷμα κατέσταζέ σου ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ βαρβάρου, ἣν ἔφερες ἐπὶ τῇ σαρίσσῃ c). εἶτ' ἐγὼ τοιοῦτον ἄνδρα περιβαλῶ, καὶ φιλήσω; μή, ὦ Χάριτες, γένοιτο. οὐδὲν γὰρ ουτος ἀμείνων τοῦ δημίου.

ΛΕΟΝΤ. Καὶ μὴν εἴ με εἶδες ἐν τοῖς ὅπλοις, εὖ οἶδα, ἠράσθης ἄν.

y) ἀπεδειροτόμησα] „rescripsi ex *Ven.* 2. *Salm.* et marg. A. 1. Ἀπεδηροτόμ. cett. male." z) οὐχ] „οὐκ J." a) συγκοιμηθείη] Sic *Schm.* e 2955. et marg. A. 1. pro vulg. συγκοιμηθοίη. b) ἔγωγε οὖν] ἔγωγ' οὖν 2955. *Bel. Schm.* c) σαρίσσῃ] „σαρίσῃ rursus Edd." Ἐπὶ τῆς σαρίσσης, 2955. probante *Belino*, quod et supra c. 3. extr. et infra c. 5. extr. sic dicatur.

pectoris compagem trajeci, tum accurrens facile caput gladio amputavi: sic cum armis viri redeo, caput simul sarissa fixum gerens, caede illius madidus.

Hymn. Apage, Leontiche, foeda istaec et terribilia de te narras, nec te ulla amplius adspicere sustineat, adeo gaudentem cruore, nedum ut bibat una aut cubet: equidem hinc discedo.

Leont. Duplam tibi mercedem habe.

Hymn. Non sustineo ego jacere cum homicida.

Leont. Noli, mea Hymnis, metuere. Inter Paphlagones ista acta sunt: jam quidem pacem ago.

Hymn. At impiatus tamen homo es, stillavitque in te sanguis de capite barbari, quod ferebas in sarissa. Deinde talem ego hominem complectar, et osculer? Absit hoc, o Gratiae! Nihil enim hic homo carnifice melior.

Leont. Quin si in armis me videres, bene novi, me amares.

ΥΜΝ. Ἀκούουσα μόνον, ὦ Λεόντιχε, ναυτιῶ; καὶ p. 317.
φρίττω, καὶ τὰς σκιάς μοι δοκῶ d) ὁρᾷν, καὶ τὰ εἴδωλα
τῶν πεφονευμένων, καὶ μάλιστα τοῦ ἀθλίου λοχαγοῦ, ἐς
δύο τὴν κεφαλὴν διῃρημένου· τί οἴει, τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ
τὸ αἷμα εἰ θεασαίμην, καὶ κειμένους τοὺς νεκρούς; ἐκθα-
νεῖν γάρ μοι δοκῶ, οὐδ᾽ ἀλεκτρυόνα πώποτε φονευόμενον p 318.
εἶδον.

ΛΕΟΝΤ. Οὕτως ἀγεννὴς, ὦ Ὑμνὶ, καὶ μικρόψυχος εἶ; ἐγὼ δὲ ᾤμην ἡσθήσεσθαί σε ἀκούουσαν.

ΥΜΝ. Ἀλλὰ τέρπε τοῖς διηγήμασι τούτοις, εἴ τινας Λημνιάδας e) ἢ Δαναΐδας εὕροις· ἐγὼ δ᾽ ἀποτρέχω παρὰ τὴν μητέρα, ἕως ἔτι ἡμέρα ἐστίν. ἕπου καὶ σὺ, ὦ Γραμμί *f*). σὺ δὲ ἔῤῥωσο, χιλιάρχων ἄριστε, καὶ φονεῦ *g*), ὁπόσων *h*) ἂν ἐθέλῃς.

ΛΕΟΝΤ. Μεῖνον, ὦ Ὑμνὶ, μεῖνον. ἀπελήλυθε. 5

ΧΗΝ. Σὺ γὰρ, ὦ Λεόντιχε, ἀφελῆ παιδίσκην κατεφόβησας *i*), ἐπισείων λόφους, καὶ ἀπιθάνους ἀριστείας

d) δοκῶ] „Bene sic *Fl. Par.* etc. *Δωκῶ* J.“ idque eum *Ald.* 2.
e) Λημνιάδας] „*Λυμνιάδας* J. et *Ven.* 2. non reliquae.“ Imo vero etiam *Ald.* 2. f) Γραμμί] Sic 2955. pro vulg. *Γραμμή.* g) φονεῦ] „Nil varietatis invenio. *Φονεύε* emendat *Solanus.* Sed *φόνευε* voluit.“ h) ὁπόσων] „*ὁπόσον Fl.*“
i) κατεφόβησας] „*κατεφόβισας* J.“

Hymn. Cum audierim modo, Leontiche, nauseo, et horreo, et umbras mihi videre videor ac spectra interfectorum, et miseri praesertim decurionis, cui in duas partes caput a te dissectum est: quid putas, ipsum opus et sanguinem si viderem, et jacentes mortuos? moritura enim mihi videor, quae neque gallinaceum gallum necari viderim.

Leont. Adeo ignava, Hymnis, et pusilli es animi? Ego autem auditu te delectatum iri sperabam.

Hymn. At tu oblecta illis tuis narrationibus, si quas Lemniadas inveneris aut Danaidas. Ego autem ad matrem decurro, dum adhuc dies est. Sequere tu quoque, Grammi. Tu vero vale, tribunorum fortissime, et interfector, quotcunque hominum volueris.

Leont. Mane, Hymnis, mane... Discessit.

Chen. Tu enim, Leontiche, puellam simplicem perterruisti, quatienda crista, et incredibilibus facinoribus

p. 318. διεξιών· ἐγὼ δὲ ἑώρων εὐθὺς ὅπως χλωρὰ ἐγένετο, ἔτι σου τὰ κατὰ τὸν λοχαγὸν ἐκεῖνα διηγουμένου, καὶ συνέστειλε τὸ πρόςωπον, καὶ ὑπέφριξεν, ἐπεὶ καὶ διακόψαι τὴν κεφαλὴν ἔφης.

ΛΕΟΝΤ. Ὤιμην ἐρασμιώτερος αὐτῇ φανεῖσθαι k). ἀλλὰ καὶ σύ με προςαπολώλεκας l), ὦ Χηνίδα, τὸ μονομάχιον ὑποβαλών.

ΧΗΝ. Οὐκ ἔδει γὰρ συνεπιψεύδεσθαί σοι, ὁρῶντα τὴν αἰτίαν τῆς ἀλαζονείας m); σὺ δὲ πολὺ φοβερώτερον n) αὐτὸ ἐποίησας. ἔστω γὰρ, ἀπέτεμες τοῦ κακοδαίμονος Παφλαγόνος τὴν κεφαλὴν, τί καὶ κατέπηξας αὐτὴν ἐπὶ τῆς σαρίσσης o), ὥςτε σου καταῤῥεῖν τὸ αἷμα;

6 *ΛΕΟΝΤ.* Τοῦτο μιαρὸν ὡς ἀληθῶς, ὦ Χηνίδα, ἐπεὶ p) τά γε ἄλλα οὐ καλῶς συνεπέπλαστο. Ἄπιθι δ᾽ οὖν, καὶ πεῖσον αὐτὴν συγκαθευδήσουσαν.

ΧΗΝ. Λέγω οὖν, ὡς ἐψεύσω ἅπαντα, γενναῖος αὐτῇ δόξαι βουλόμενος;

p. 319. *ΛΕΟΝΤ.* Αἰσχρὸν, ὦ Χηνίδα.

k) φανεῖσθαι] „φανῆσθαι male *Fl.*“ l) προςαπολώλεκας] „ἀπολώλεκας *Fl.*“ m) ἀλαζονείας] „ἀλαζονίας *Fl.*“ n) φοβερώτερον] Sic *Schm.* e 2955. pro vulg. φοβερόν. o) σαρίσσης] „σαρίσης Edd.“ Sed *Bas.* 3. σαρίσσης, ut supra. p) ἐπεὶ] „recte plurimae. Ἐπὶ male J. et *Ven.* 2.“ Addo *Ald.* 2.

enarrandis. Ego vero statim videbam, quomodo expallesceret, te adhuc illa de decurione narrante, et vultum mutaret, et perhorresceret, cum diffidisse te caput diceres.

Leont. Putabam, me amabiliorem illi visum iri. At tu insuper me, Chenida, perdidisti, subjicienda mihi illa pugna solitaria.

Chen. Nonne igitur oportebat tua adjuvare mendacia, cum tuae illius gloriationis caussam viderem? Tu vero terribilius multo illud fecisti. Esto enim. Abscideris caput misero Paphlagoni, quid etiam opus fuit hasta illud figere, ut sanguis in te deflueret?

Leont. Hoc re vera foedum, Chenida: nam reliqua non male erant conficta. Abi ergo, et illi persuade, mecum ut cubet.

Chen. Dicam ergo, te mentitum esse omnia, cum fortis ipsi velles videri?

Leont. Turpe hoc, Chenida.

ΧΗΝ. Καὶ μὴν οὐκ ἄλλως q) ἀφίκοιτο. ἑλοῦ τοίνυν θάτερον, ἢ μισεῖσθαι ἀριστεὺς εἶναι δοκῶν, ἢ καθεύδειν μετὰ Ὑμνίδος, ἐψεῦσθαι ὁμολογῶν. p. 319.

ΛΕΟΝΤ. Χαλεπὰ μὲν ἄμφω· αἱροῦμαι δ' ὅμως τὴν Ὑμνίδα. ἄπιθι οὖν, καὶ λέγε, ὦ Χηνίδα, ἐψεῦσθαι μὲν, μὴ πάντα δέ.

q) οὐκ ἄλλως] οὐκ ἂν ἄλλως jubet *Bel.*

Chen. Verum aliter non venerit. Elige ergo alterutrum, ut aut odio illi sis cum viri fortis opinione, aut cum Hymnide cubes, mentitum te fassus.

Leont. Ambo quidem difficilia. Praeopto tamen Hymnidem. Abi ergo, et, me mentitum esse, Chenida, dicito, non tamen omnia.

XIV.

ARGUMENTUM.

Pauperculo nautae Myrtale praefert ditiorem, licet seniorem eundem ac turpiorem, amatorem.

ΔΩΡΙΩΝ ΚΑΙ ΜΥΡΤΑΛΗ.

ΔΩΡ. Νῦν με ἀποκλείεις, ὦ Μυρτάλη; νῦν, ὅτε πένης 1
ἐγενόμην διὰ σέ; ὅτε δέ σοι τὰ τοσαῦτα ἐκόμιζον, ἐρώμε-
νος, ἀνὴρ, δεσπότης, πάντ' ἦν ἐγώ. ἐπεὶ r) δ' ἐγὼ μὲν
αὖος ἤδη ἀκριβῶς, σὺ δὲ τὸν Βιθυνὸν ἔμπορον εὕρηκας
ἐραστὴν, ἀποκλείομαι μὲν ἐγὼ, καὶ πρὸ τῶν θυρῶν ἕστηκα
δακρύων, ὁ δὲ τῶν νυκτῶν φιλεῖται, καὶ μόνος ἔνδον ἐστὶ,
καὶ παννυχίζεται, καὶ κυεῖν φὴς ἀπ' αὐτοῦ.

r) ἐπεὶ] „ἐπὶ male J." cum *Ald.* 2.

DORIO ET MYRTALE.

Dor. Nunc me excludis, Myrtale, nunc, postquam pauper per te factus sum? Cum vero tot tibi res afferrem, amasius, vir, dominus, omnia ego fui. Postquam vero ego jam plane exhaustus, tu vero amatorem Bithynum illum mercatorem invenisti: ego excludor, et ad fores sto lacrimans; ille vero noctibus amatur, et solus intus est, et pervigilia agit, et ex illo ferre te dicis uterum.

p. 519. *ΜΥΡΤ.* Ταῦτά με ἀποπνίγει, Δωρίων, καὶ μάλιστα, ὁπόταν λέγῃς, ὡς πολλὰ ἔδωκας, καὶ πένης γεγένησαι δι' ἐμέ. λόγισαι γοῦν ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς, ὁπόσα μοι ἐκόμισας.

2 *ΔΩΡ.* Εὖγε, ὦ Μυρτάλη, λογισώμεθα. ὑποδήματα ἐκ Σικυῶνος τοπρῶτον s) δύο δραχμῶν· τίθει δύο δραχμάς.

ΜΥΡΤ. Ἀλλ' ἐκοιμήθης νύκτας δύο.

ΔΩΡ. Καὶ ὁπότε ἧκον ἐκ Συρίας, ἀλάβαστρον μύρου
p. 520. ἐκ Φοινίκης, δύο καὶ τοῦτο δραχμῶν, νὴ τὸν Ποσειδῶ.

ΜΥΡΤ. Ἐγὼ δέ σοι ἐκπλέοντι τὸ μικρὸν ἐκεῖνο χιτώνιον, τὸ μέχρι τῶν μηρῶν, ὡς ἔχοις ἐρέττων, Ἐπιούρου τοῦ πρωρέως ἐκλαθομένου t) αὐτὸ παρ' ἡμῖν, ὁπότε ἐκάθευδε παρ' ἐμοί. . . .

ΔΩΡ. Ἀπέλαβεν αὐτὸ γνωρίσας ὁ Ἐπίουρος πρώην ἐν Σάμῳ μετὰ πολλῆς γε, ὦ θεοί, τῆς μάχης. κρόμμυα δὲ ἐκ Κύπρου, καὶ σαπέρδας πέντε, καὶ πέρκας τέσσαρας, ὁπότε κατεπλεύσαμεν ἐκ Βοσπόρου, ἐκόμισά σοι. τί οὖν; καὶ ἄρτους ὀκτὼ ναυτικοὺς ἐν γυργάθῳ u) ξηρούς, καὶ ἰσχάδων βῖκον ἐκ Καρίας, καὶ ὕστερον ἐκ Πατάρων σαν-

s) τοπρῶτον] Sic *Ald.* 1. 2. *Hag.* et, referente *Reitzio*, etiam J. In aliis τὸ πρῶτον. t) ἐκλαθομένου] „ἐκλανθανομένου male *Fl.*" u) γυργάθῳ] γυρθάκῳ 2954.

Myrt. Ista me, Dorio, enecant, et maxime cum multa te dedisse dicis, et pauperem propter me factum esse. Computa enim ab initio inde omnia, quaecunque mihi attulisti.

Dor. Recte, Myrtale, computemus. Calceos e Sicyone primum duarum drachmarum. Pone drachmas duas.

Myrt. Sed cubuisti *apud me* noctes duas.

Dor. Et cum venirem ex Syria, unguenti alabastrum e Phoenice, duarum et hunc, ita me Neptunus, drachmarum.

Myrt. At ego tibi naviganti parvum illud amiculum, ad femora modo pertinens, ut, dum remigas, haberes, quod oblitus fuerat apud me Epiurus proreta, cum mecum cubuisset.

Dor. Abstulit illud agnitum Epiurus nuper in Samo, post multam, o Dii, rixam. Cepas autem ex Cypro et saperdas quinque, et percas quatuor, cum e Bosporo appelleremus, tibi attuli. Quid ergo? et panes octo nauticos, in reticulo siccos, et ficuum orcam e Caria, et nuper e Pataris inaurata san-

δάλια ἐπίχρυσα, ὦ ἀχάριστε. καὶ τυρόν ποτε μέμνημαι τὸν p. 320. μέγαν ἐκ Γυθίου x).

ΜΥΡΤ. Πέντε ἴσως δραχμῶν, ὦ Δωρίων, ταῦτα πάντα.

ΔΩΡ. Ὦ y) Μυρτάλη, ὅσα ναύτης ἄνθρωπος ἐδυνά- 3
μην, μισθοῦ z) ἐπιπλέων· νῦν γὰρ ἤδη τοίχου ἄρχω τοῦ δεξιοῦ, καὶ σὺ ἡμῶν ὑπερορᾷς; πρώην δὲ ὁπότε Ἀφροδίσια ἦν, οὐχὶ δραχμὴν ἔθηκα πρὸς a) τοῖν ποδοῖν Ἀφροδίτης σοῦ ἕνεκεν ἀργυρᾶν, καὶ πάλιν τῇ μητρὶ εἰς ὑποδήματα δύο δραχμὰς, καὶ Λυδῇ ταύτῃ πολλάκις εἰς τὴν χεῖρα νῦν μὲν δύο, νῦν δὲ τέσσαρας ὀβολούς; ταῦτα πάντα συντεθέντα, οὐσία ναύτου ἀνδρὸς ἦν.

ΜΥΡΤ. Τὰ κρόμμυα, καὶ οἱ σαπέρδαι, ὦ Δωρίων; p. 321.

ΔΩΡ. Ναί· οὐ γὰρ εἶχον πλείω κομίζειν· οὐ γὰρ ἂν ἤρεττον, εἴ γε πλουτῶν ἐτύγχανον· τῇ μητρὶ δὲ οὐδὲ κεφαλίδα μίαν σκορόδου ἐκόμισα πώποτε· ἡδέως δ' ἂν ἔμαθον ἅτινά σοι παρὰ τοῦ Βιθυνοῦ τὰ δῶρα.

x) Γυθίου] „*Luc. Holst.* Γύθνου. Nil mutant Edd. vett. recentioresque.“ y) Ὦ] abest a *Bas.* 3. z) μισθοῦ] μισθῷ voluit *Abresch.* Lectt. Aristaenn. p. 197. a) πρὸς] πρὸ maluit *Guyet.*

dalia, ingrata *mulier.* Casei tandem recordor magni e Gythio.

Myrt. Quinque forte drachmarum ista, Dorio, omnia.

Dor. Quantum nempe, Myrtale, vir nauta potui, mercede conductus navigans. Nunc enim demum lateri *remigum* dextro praefectus sum: et tu nos contemnis? Nuper vero Aphrodisiis, nonne drachmam posui tua caussa ad pedes Veneris argenteam? et iterum matri tuae ad calceos drachmas duas, et huic Lydae saepe in manum nunc duo, nunc autem tres obolos. Haec omnia in summam collecta, substantia nautae erat.

Myrt. Cepae et saperdae, Dorio?

Dor. Omnino: nec enim plura, quae afferrem, habui: nempe nec navigarem, si dives essem. Matri vero neque caput allii unquam attuli. Lubenter autem sciam, quaenam tibi a Bithyno munera venerint.

p. 321. *ΜΥΡΤ.* Τουτὶ πρῶτον ὁρᾷς τὸ χιτώνιον; ἐκεῖνος ἐπρίατο, καὶ τὸν ὅρμον τὸν παχύτερον.

4 *ΔΩΡ.* Ἐκεῖνος c); ᾔδειν γάρ σε πάλαι ἔχουσαν.

ΜΥΡΤ. Ἀλλ' ὃν d) ᾔδεις, πολὺ λεπτότερος ἦν, κ ὀμαράγδους οὐκ εἶχε. καὶ ἐλλόβια ταυτὶ, καὶ δάπιδα· κ πρώην δύο μνᾶς· καὶ τὸ ἐνοίκιον κατέβαλεν e) ὑπὲρ ἡμῶ οὐ σάνδαλα Παταρικὰ, καὶ τυρὸν Γυθιακὸν f), καὶ φλ νάφους.

ΔΩΡ. Ἀλλὰ ἐκεῖνο οὐ λέγεις, οἵῳ ὄντι συγκαθεύδε αὐτῷ; ἔτη μὲν g) ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα πάντως ἀναφαλα τίας, καὶ τὴν χροιὰν οἷος κάραβος· οὐδὲ τοὺς ὀδόντας α τοῦ ὁρᾷς; αἱ μὲν γὰρ χάριτες, ὦ Διοςκόρω, πολλαὶ, κ μάλιστα ὁπόταν ᾄδῃ, καὶ ἁβρὸς εἶναι θέλῃ, ὄνος αὐτολυρ ζων, φασίν. ἀλλὰ ὄναιο αὐτοῦ, ἀξία γε οὖσα, καὶ γένοι ὑμῖν παιδίον ὅμοιον τῷ πατρὶ, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς εὑρήσ Δελφίδα, ἢ Κυμβάλιόν τινα τῶν κατ' ἐμὲ, ἢ τὴν γεῖτο

b) ἐκεῖνος] οὐκ ἐκ. interrogative 2954., quod non displic *Belino;* mihi vero multo minus placet quam vulgatum. Ἐκεῖνος] „omittit *Fl.*" d) Ἀλλ' ὃν] „Ἄλλον *Fl.*" e) κα έβαλεν] „κατέλαβεν *Fl.*" f) Γυθιακὸν] „Γυθνιακὸν Hols g) ἔτη μὲν] „ἔγημεν Edd. priores male. Ἔτη recepi ex Ἔτη μὲν bene marg. A. 1."

Myrt. Hanc primum vides tunicam? Ille emit, et monile hoc crassius.

Dor. Ille? Quin olim te habuisse, novi.

Myrt. Quin, quod tu vidisti, multo erat tenuius, et smaragdos non habuit: tum *emit* inaures hasce, et tapetem: et nuper minas duas, et domus mercedem solvit pro nobis; non sandalia de Pataris, et caseum Gythiacum, et *id genus* nugas.

Dor. Sed illud non dic quali cum homine cube annos supra quinquagin omnino natus est, recalv ster, et colore instar sc rabaei. Neque dentes illi vides? Nam gratiae, bo Dioscuri! illius multa praesertim cum canit bellus esse vult, asinus lyram, ajunt. Sed fruar illo; digna quidem es: nascatur vobis puer pat similis. Ego vero et ip inveniam Delphidem, a Cymbalium quandam, m ordinis *mulierculam*, a

ὑμῶν *h*) τὴν αὐλητρίδα, ἢ πάντως τινά. δάπιδας δὲ, καὶ p. 321.
ὅρμους, καὶ διμναῖα μισθώματα οὐ πάντες ἔχομεν.

ΜΥΡΤ. Ὦ μακαρία ἐκείνη, ἥ τις ἐραστὴν σὲ *i*), ὦ p. 322.
Δωρίων, ἕξει. κρόμμυα γὰρ αὐτῇ οἴσεις ἐκ Κύπρου, καὶ τυρὸν, ὅταν ἐκ Γυθίου *k*) καταπλέῃς.

h) ὑμῶν] Sic Edd. vett. Ἡμῶν *Reitz.* cum interpretatione *Gesneri* et recentt. nescio vero quam ob rem. Ὑμεῖς sunt Myrtale cum matre et Lyde c. 3. i) ἐραστὴν σὲ] Sic *Bas.* 1. et 3. Sed ἐραστήν σε *Ald.* 1. 2. *Hag. Reitz.* et recentt. k) Γυθίου] „Sic omnes. Γύθρου *Holst.* emendat."

vicinam vestram tibicinam, aut aliquam omnino. Tapetes vero, et monilia, et binarum minarum mercedes non omnes habemus.

Myrt. Beatam illam, quae amatorem te habebit, Dorio! Cepas enim illi afferes ex Cypro, et caseum, cum redibis e Gythio.

XV.

ARGUMENTUM.

Milites in amoribus suis fere insolentes esse et asperos, et facile, praesertim zelotypos, ad plagas et lites abripi posse, recenti exemplo Parthenis docet amicam, ipsa modo a tali Megarensi male mulcata.

ΚΟΧΛΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΣ.

ΚΟΧΛ. Τί δακρύεις, ὦ Παρθενὶ, ἢ πόθεν κατεαγότας 1
τοὺς αὐλοὺς φέρεις;

ΠΑΡΘ. Ὁ στρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ Κροκάλης ἐρῶν, ἐῤῥάπισέ με, αὐλοῦσαν *l*) εὑρὼν παρὰ τῇ Κροκάλῃ, ὑπὸ τοῦ ἀντεραστοῦ αὐτοῦ Γόργου μεμισθωμένην, καὶ τούς τε αὐλούς μου συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν

l) αὐλοῦσαν] Sic e marg. A. 1. pro vulg. αὐλήσασαν.

COCHLIS ET PARTHENIS.

Cochl. Quid ploras, Parthenis, aut unde fractas fers tibias?

Parth. Miles Aetolus, ille magnus amator Crocalae pulsavit me, cum deprehendisset tibiis canentem apud Crocalen, conductam a rivali ipsius Gorgo, et tibias mihi fregit, et men-

p. 322. μεταξὺ δειπνούντων ἀνέτρεψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπεισπαίσας m)· καὶ τὸν μὲν ἀγροῖκον ἐκεῖνον τὸν Γόργον ἀπὸ τοῦ συμποσίου κατασπάσας τῶν τριχῶν, ἔπαιον περιστάντες αὐτός τε ὁ στρατιώτης (Δεινόμαχος, οἶμαι, καλεῖται) καὶ ὁ συστρατιώτης αὐτοῦ. ὥστε οὐκ οἶδα εἰ βιώ-
p. 323. σεται ὁ ἄνθρωπος, ὦ Κοχλί· αἷμά τε γὰρ ἐῤῥύη πολὺ ἀπὸ τῶν ῥινῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ὅλον ἐξῴδηκεν αὐτοῦ, καὶ πελιδνόν ἐστιν.

2 *ΚΟΧΛ.* Ἐμάνη ὁ ἄνθρωπος, ἢ μέθη τις ἦν καὶ παροινία τὸ πρᾶγμα;

ΠΑΡΘ. Ζηλοτυπία τις, ὦ Κοχλὶ, καὶ ἔρως ἔκτοπος· ἡ Κροκάλη δὲ, οἶμαι, δύο τάλαντα αἰτήσασα, εἰ βούλεται μόνος ἔχειν αὐτὴν, ἐπεὶ n) μὴ ἐδίδου ὁ Δεινόμαχος, ἐκεῖνον μὲν ἀπέκλεισεν ἥκοντα, προςαράξασά o) γε αὐτῷ τὰς θύρας, ὡς ἐλέγετο· τὸν Γόργον δὲ Οἰνοέα τινὰ γεωργὸν εὔπορον ἐκ πολλοῦ ἐρῶντα, καὶ χρηστὸν ἄνθρωπον προςιεμένη, ἔπινε μετ' αὐτοῦ, κἀμὲ παρέλαβεν αὐλήσουσαν παρ'

m) ἐπεισπαίσας] „Ita recte Edd. et constanter. Sed *Coll.* al. ἐπεισπεσὼν, al. ἐπεισπέσας, male. *Pell.* ἐπεισπάσας.“ Voluitne hic ἐπισπάσας? Ἐπισείσας vult *Huschke* Annal. Crit. p. 176. Sed Cod. 1041. *Par.* ἐπεισπεσὼν, referente nec improbante *Boissonad.* ad *Philostr.* p. 513. n) ἐπεὶ] ἐπὶ *Ald.* 2. ut saepe alibi. o) προςαράξασα] προςαῤῥάξασα priores omnes. Sed infra tamen ἠράσσετο. Cf. Ver. Hist. II, 47. Tom. IV. p. 321. et adnot. ad Ver. Hist. I, 30. ibid. p. 657. sq.

sam inter coenandum evertit, et craterem irruens effudit. Et rusticum illum Gorgon de convivio detractum crinibus, pulsarunt circumstantes tum ipse miles, Dinomachus, puto, vocatur, tum illius commilito, ut nesciam, viverene homo possit, mea Cochlis. Nam copiosus de naribus profluxit sanguis, et facies illius tota intumuit et livida est.

Cochl. Furitne homo, an ebrietas erat et vinolenta insania?

Parth. Zelotypia quaedam, Cochlis, et amor immoderatus. Crocale autem duo, puto, talenta cum postulasset, si solus habere ipsam vellet, non danti Dinomacho, illum exclusi venientem, impacta, uti dicebatur, illi janua; Gorgun vero, Oenoënsem quendam rusticum divitem, suum olim amatorem, et bonum virum, admisit, quicum biberet, me quoque ad ca-

αὐτοῖς p). ἤδη δὲ προχωροῦντος τοῦ πότου, ἐγὼ μὲν ὑπέ- p. 323.
κρεκόν τι τῶν Λυδίων, ὁ γεωργὸς δὲ ἤδη ἀνίστατο q) ὀρχησόμενος· ἡ Κροκάλη δὲ ἐκρότει, καὶ πάντα ἦν ἡδέα· ἐν τοσούτῳ δὲ κτύπος ἠκούετο, καὶ βοὴ, καὶ ἡ αὔλειος r) ἠράσσετο, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπειςέπεσον s) ὅσον ὀκτὼ νεανίσκοι μάλα καρτεροί· καὶ ὁ Μεγαρεὺς t) ἐν αὐτοῖς· εὐθὺς οὖν ἀνετέτραπτο πάντα, καὶ ὁ Γόργος u), ὥςπερ ἔφην, ἐπαίετο, καὶ ἐπατεῖτο χαμαὶ κείμενος. ἡ Κροκάλη δὲ, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως, ἔφθη ὑπεκφυγοῦσα παρὰ τὴν γείτονα Θεσπιάδα. ἐμὲ δὲ ῥαπίςας ὁ Δεινόμαχος, Ἐκφθείρου, φησὶ, p. 324.
κατεαγότας x) μοι τοὺς αὐλοὺς προςρίψας. καὶ νῦν ἀποτρέχω φράσουσα ταῦτα τῷ δεσπότῃ· ἀπέρχεται δὲ καὶ ὁ γεωργὸς ὀψόμενός τινας φίλους τῶν ἀστικῶν, οἳ παραδώσουσι τοῖς πρυτανεῦσι τὸν Μεγαρέα.

ΚΟΧΛ. Ταῦτ᾽ ἐστὶν ἀπολαῦσαι τῶν στρατιωτικῶν 3
τούτων ἐρώτων, πληγὰς καὶ δίκας· τὰ δὲ ἄλλα, ἡγεμόνες

p) *αὐτοῖς*] *αὐτοῖς* Edd. vett. q) *ἀνίστατο*] „*ἀνίσταται* marg. A. 1.“ r) *αὔλειος*] *αὔλιος* vulgo. Correxi h. l. ut supra Dial. XII, 3. Et ita censuerant *Jacobs.* Animadvv. ad *Achill. Tat.* p. 820. et *Jacob.* ad Toxar. p. 156. s) *ἐπειςέπεσον*] Sic Edd. vett. constanter. Sed mutavit *Reitz.* e conj. *Kusteri* in *ἐπειςέπαισαν*, et secuti sunt recentt. improbante *Jacobo* in Bibl. Crit. Hildes. a. 1821. P. I. Fasc. I. p. 106. Vid. Adnott. t) *Μεγαρεὺς*] *Μεταπεὺς* conj. *Gesn.* u) *Γόργος*] „*γεωργὸς* marg. A. 1.“ x) *κατεαγότας*] *ἀντεαγότας* *Bas.* 3. miro vel errore vel casu.

nendum adhibita. Jam vero processerat compotatio: ego Lydium quoddam sonabam: saltandi caussa jam surgere parabat, plaudente Crocale, rusticus: laeta erant omnia; cum tibi subito exauditur tumultus et clamor, et aulae porta effringitur. Et paullo post irruunt octo juvenes sane robusti, et inter illos iste Megarensis. Statim ergo eversa omnia: Gorgos ipse, ut dixi, pulsatus, et humi jacens conculcatus est. Crocale, nescio quomodo, fuga se ad vicinam Thespiadem subduxerat. Me vero colaphis caesam Dinomachus jubet in malam rem abire, et cum dicto impingit mihi fractas tibias: et nunc aufugio, nuntiatura haec meo hero. Abit vero etiam rusticus, urbanos quosdam amicos visurus, qui tradant Megarensem magistratibus.

Cochl. Isti fructus amorum istorum militarium, plagae et lites. Caeterum duces se ac tribunos cum

p. 324. εἶναι καὶ χιλίαρχοι λέγοντες, ἤν τι δοῦναι δέῃ, Περίμεινον φασὶ, τὴν σύνταξιν, ἔστ' ἂν y) ἀπολάβω τὴν μισθοφορὰν z), καὶ ποιήσω πάντα. ἐπιτριβεῖεν δ' οὖν ἀλαζόνες ὄντες· ἔγωγ' οὖν εὖ ποιῶ, μὴ προσιεμένη αὐτοὺς τοπαράπαν a)· ἁλιεύς τις ἐμοὶ γένοιτο, ἢ ναύτης, ἢ γεωργὸς ἰσό-
p. 325. τιμος, κολακεύειν εἰδὼς μικρὰ, καὶ κομίζων πολλά· οἱ δὲ τοὺς λόφους ἐπισείοντες οὗτοι, καὶ μάχας διηγούμενοι ψόφοι b), ὦ Παρθενί.

y) ἔστ' ἂν] „ὁπόταν *Fl.*" z) ἀπολάβω τὴν μισθοφορὰν Sic scripsi cum *Fl.* pro vulg. ἀπολαύω τῆς μισθοφορᾶς, in quibus importuna satis et contorta inest sententia. Crebro autem literas *B* et *Υ* ob similem pronuntiationem inter se esse permutatas, jam haec tibi, si vis, habe exempla: Variatur in nomine *Nebridis* et *Neuridis* supra Dial. X, 2., in nomine *Seberiani* et *Severiani* Quom. Hist. Conscr. c. 21. et Alex. c. 27. et in ipsis his verbis ἀπολαύειν et ἀπολαβεῖν. Cf. supra Navig. c. 4. et Diall. Mortt. IV, 2. ibique Varr. Lectt. a) τοπαράπαν Sic, ut solent, *Ald.* 1. 2. et *Hag.* In reliquis τὸ παράπαν. b) ψόφοι] „Nihil mutant Edd." Vid. Adnott.

dicant, si quid dandum sit, *Exspecta*, ajunt, *collectionem tributi militaris, dum stipendium accepero, et faciam omnia.* Male pereant igitur superbi impostores. Recte sane ego istos omnino non admitto. Piscator mihi aliquis obtingat, aut nauta aut rusticus, aequalis conditionis, parum adulandi gnarus, et multum afferens. At isti, qui suas cristas quatiunt, et enarrant pugnas, *inanis sunt*, Parthenis mea, strepitus.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡΙΝΟΥ ΤΕΛΕΥΤΗΣ. p. 325.

ARGUMENTUM.

Ut in Alexandro Abonoteichita vates impostor, ita in hoc libello philosophus fanaticus et praestigiator describitur Peregrinus Pariensis, Proteus cognominatus, cujus vitam vel in patria urbe et terra Hellespontiaca flagitiose ac nefarie, vel inter Christianos Palaestinenses cum simulata pietate et sanctitate, vel in Aegypto, Italia et Graecia cum Cynica impudentia et magna quadam gloriae cupiditate, callide tamen illa dissimulata, transactam explicasset auctor — nam sub ignoti illius oratoris cap. 7. sq. persona latere putandus ipse Lucianus — postremo tragicam ejus mortem narrat, ludis Olympicis sponte ab ipso sibi in pyra illatam. Quod singulare mortis genus quum insignem quandam vel amicorum vel vulgi admirationem ac paene stuporem movisset, ut prope divino ipsum honore prosequerentur, suum esse putavit Lucianus, a vana illud et ridicula parte ita proponere, ut summa inde Peregrini ipsius vesania appareat. Pluribus de hoc magnae famae libello agitur infra in adnotationibus.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩι ΕΥ ΠΡΑΤΤΕΙΝ.

Ὁ κακοδαίμων Περεγρῖνος, ἢ (ὡς αὐτὸς ἔχαιρεν ὀνομάζων ἑαυτὸν) Πρωτεύς, αὐτὸ δὴ ἐκεῖνο τὸ τοῦ Ὁμηρικοῦ Πρωτέως ἔπαθεν· ἅπαντα γὰρ δόξης ἕνεκα γενόμενος, καὶ μυρίας τροπὰς τραπόμενος, τὰ τελευταῖα ταῦτα καὶ πῦρ ἐγένετο· τοσούτῳ ἄρα τῷ ἔρωτι τῆς δόξης εἴχετο. καὶ νῦν ἐκεῖνος ἀπηνθράκωταί σοι ὁ βέλτιστος κατὰ τὸν Ἐμπεδο- 1 p. 326.

DE MORTE PEREGRINI.

LUCIANUS CRONIO SALUTEM.

Infelix ille Peregrinus, aut, ut ipse nominare se gaudebat, Proteus, ipsum illud Homerici Protei fatum subiit: gloriae enim caussa cum fuisset omnia, et in mille se formas vertisset, denique etiam in ignem abiit; tanto nempe gloriae amore tenebatur. Jamque in carbones tibi vir optimus versus est Empedoclis exemplo,

p. 326. κλέα, παρ' ὅσον ὁ μὲν κἂν διαλαθεῖν ἐπειράθη ἐμβαλὼ
ἑαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας· ὁ δὲ γεννάδας οὗτος τὴν πολυ-
ανθρωποτάτην τῶν Ἑλληνικῶν πανηγύρεων τηρήσας, πυ-
ρὰν ὅτι μεγίστην νήσας ἐνεπήδησεν ἐπὶ τοσούτων μαρτύ
ρων, καὶ λόγους τινὰς ὑπὲρ τούτου εἰπὼν πρὸς τοὺς Ἑλ
2 ληνας, οὐ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν τοῦ τολμήματος. Πολλ
τοίνυν δοκῶ μοι ὁρᾶν σε γελῶντα ἐπὶ τῇ κορύζῃ τοῦ γε
ροντος· μᾶλλον δὲ καὶ ἀκούω βοῶντος, οἷά σε εἰκὸς βοᾶ
p. 327. αἶ τῆς ἀβελτερίας a), ὦ τῆς δοξοκοπίας, ὦ τῶν ἄλλων,
λέγειν εἰώθαμεν περὶ αὐτῶν. σὺ μὲν οὖν πόῤῥω ταῦτα, κ
μακρῷ ἀσφαλέστερον. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ ἔ
πρότερον ἐν πολλῷ πλήθει τῶν ἀκροατῶν εἶπον αὐτ
ἐνίων μὲν ἀχθομένων, ὅσοι ἐθαύμαζον τὴν ἀπόνοιαν τ
γέροντος. ἦσαν δέ τινες, οἳ καὶ αὐτοὶ ἐγέλων ἐπ' αὐτ
ἀλλ' ὀλίγου δεῖν, ὑπὸ τῶν Κυνικῶν ἐγὼ σοι διεσπάσθη
ὥςπερ ὁ Ἀκταίων ὑπὸ τῶν κυνῶν, ἢ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ
3 Πενθεὺς ὑπὸ τῶν Μαινάδων. Ἡ δὲ πᾶσα τοῦ δράμ

a) ἀβελτερίας] Vulgo ἀβελτηρίας. Vid. ad Charon. c. 11. De Sacriff. c. 1. — Utor exemplari hujus libelli a *Tan. Fal* editi, in quo doctae *Anonymi* cujusdam notulae margini textus, vel commentarii, adscriptae, quas, quum non null pretii esse videantur, adscribere placet. *Anonymus* autem *Parisiensis* ad vocem ἀβελτ. notat: „Definitionem τοῦ ἀβελτε (sic enim vocem scripsit) vide apud *Simplic.* in Epicteto."

nisi quod ille effugere hominum oculos voluit, cum in crateras ipse se injiceret; at hic generosus homo, observata celebritatum Graecarum frequentissima, rogo exstructo maximo, tot testibus insiliit, cum rationem consilii sui non multis ante ipsum factum diebus apud Graecos reddidisset. Quare te videre mihi videor multum ridentem obesas viri senis nares, vel potius audire clamantem, vah ineptias! vah aerumnosam gloriae cupiditatem! vah

reliqua, quae dicere de
libus solemus. Ac tu quid
e longinquo ista et mu
securius: at ego apud ips
ignem, et prius adhuc
magna audientium multi
dine ista dixi, graviter
rentibus quibusdam, qu
quot amentiam senis ad
rarentur. Erant autem,
et ipsi illum riderent.
parum abfuit, quin dis
ptus tibi fuissem a Cyn
ut a canibus Actaeon,
ipsius Pentheus consobri
a Maenadibus. Totus au
actionis apparatus hic

τος b) διασκευὴ τοιάδε c) ἦν· τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα οἷός P. 327.
τε d) ἦν, καὶ ἡλίκα ἐτραγῴδει παρ' ὅλον τὸν βίον, ὑπὲρ τὸν Σοφοκλέα, καὶ τὸν Αἰσχύλον. ἐγὼ δ' ἐπεὶ τάχιστα εἰς τὴν Ἦλιν e) ἀφικόμην, διὰ τοῦ γυμνασίου ἀλύων f) ἐπήκουον ἅμα Κυνικοῦ τινος, μεγάλῃ καὶ τραχείᾳ τῇ φωνῇ τὰ συνήθη ταῦτα, καὶ ἐκ τριόδου, τὴν ἀρετὴν g) ἐπιβοω- P. 328.
μένου, καὶ ἅπασιν ἀπαξαπλῶς λοιδορουμένου· εἶτα κατέληξεν αὐτῷ ἡ βοὴ ἐς τὸν Πρωτέα· καὶ ὡς ἂν οἷός τε ὦ, πειράσομαί σοι αὐτὰ ἐκεῖνα ἀπομνημονεῦσαι, ὡς ἐλέγετο. σὺ δὲ γνωριεῖς, δηλαδὴ h) πολλάκις αὐτοῖς παραστὰς βοῶσι.
Πρωτέα γάρ τις, ἔφη, κενόδοξον τολμᾷ λέγειν, ὦ γῆ, 4
καὶ ἥλιε, καὶ ποταμοὶ, καὶ θάλαττα, καὶ πατρῷε Ἡράκλεις; Πρωτέα, τὸν ἐν Συρίᾳ δεθέντα, τὸν τῇ πατρίδι ἀνέντα πεντακισχίλια τάλαντα, τὸν ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων πόλεως ἐκ-

b) δράματος] „πράγματος Edd. hae priores.“ Vid. Adnott. c) τοιάδε] Sic Edd. vett. Τοιᾶδε male *Reitz.* et recentt. d) τε] Sic Cod. *Par. Bel. Schm.* pro vulg. γε. e) Ἦλιν] Correxi vulgatum Ἤλιν, quod idem vellem fecissem De Salt. c. 47. In vett. Edd. haec vox sine accentu et spiritu edita, qui mos illis fuit in nominibus a majuscula vocali incipientibus. Unde vitii caussa in recentt. f) ἀλύων] Legebatur vulgo: διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν etc. Sed *Marcil.* conj. διὰ τῶν γυμνασίων αὐτοῦ. *Guyet.* διὰ τὸ γυμνάσιον (vel potius διὰ τὰ γυμνάσια) αὐτῶν. Ego scripsi ἀλύων pro αὐτῶν e conjectura *Schäferi* ad *L. Bos* Ellipss. p. 800. g) καὶ ἐκ τριόδου, τὴν ἀρετὴν] καὶ τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν conj. *Faber*, et sic reddidit *Gesn.* Sed vid. Adnott. h) δηλαδὴ] Post γνωριεῖς interpungendum et δηλαδὴ secus ac vulgo factum ad sequentia referendum esse, bene monet *Anonymus* Paris.

Ipsum auctorem fabulae nosti, qualis fuerit, quasque tota vita dederit tragoedias, supra Sophoclem et Aeschylum. Ego vero cum primum veni in Elidem, audiebam per gymnasium vagans Cynicum quendam, magna atque aspera voce consueta illa et vulgaria, de virtute inclamantem, maledicentemque simpliciter omnibus. Tum exibat illi clamor in Proteum: et quantum potero, studebo ipsa tibi illa, uti prolata sunt, referre. Tu vero agnosces, quippe qui saepe clamantibus adstiteris. *Proteum ergo*, inquit, *vanae cupidum gloriae dicere quisquam audet? o terra, et sol, et flumina, et mare, et familiaris Hercules! Proteum illum vinctum in Syria, illum condonantem patriae suae quinquies mille talenta? illum Romanorum urbe ejectum, sole*

p. 328. βληθέντα, τὸν τοῦ ἡλίου ἐπισημότερον, τὸν ἀνταγωνίσα-
σθαι καὶ αὐτῷ τῷ Ὀλυμπίῳ δυνάμενον. ἀλλ' ὅτι διὰ πυ-
ρὸς ἐξάγειν τοῦ βίου διέγνωκεν ἑαυτὸν, εἰς κενοδοξίαν τι-
p. 329. νὲς τοῦτο ἀναφέρουσιν. οὐ γὰρ Ἡρακλῆς οὕτως; οὐ γὰρ
Ἀσκληπιὸς καὶ Διόνυσος κεραυνῷ; οὐ γὰρ τὰ τελευταῖα
5 Ἐμπεδοκλῆς εἰς τοὺς κρατῆρας; Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ
Θεαγένης (τοῦτο γὰρ ὁ κεκραγὼς ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο), ἠρό-
μην τινὰ τῶν παρεστώτων, τί βούλεται τὸ περὶ τοῦ πυ-
ρὸς, ἢ τί Ἡρακλῆς καὶ Ἐμπεδοκλῆς πρὸς τὸν Πρωτέα; ὁ
δὲ, Οὐκ εἰς μακρὰν, ἔφη, καύσει ἑαυτὸν ὁ Πρωτεὺς Ὀ-
λυμπιάσι. Πῶς, ἔφην, ἢ τίνος ἕνεκα; εἶτα ὁ μὲν ἐπειρᾶ-
το λέγειν· ἐβόα δὲ ὁ Κυνικὸς, ὥςτε ἀμήχανον ἦν ἄλλου
ἀκούειν. ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ ἐπαντλοῦντος αὐτοῦ, καὶ
θαυμαστάς τινας ὑπερβολὰς διεξιόντος κατὰ τοῦ Πρωτέως·
p. 330. τὸν μὲν γὰρ Σινωπέα, ἢ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ Ἀντισθέ-
νη, οὐδὲ παραβάλλειν ἠξίου αὐτῷ, ἀλλ' οὐδὲ τὸν Σωκράτη
αὐτόν· ἐκάλει δὲ τὸν Δία ἐπὶ τὴν ἅμιλλαν. εἶτα μέντοι
ἔδοξεν αὐτῷ ἴσους πως φυλάξαι αὐτοὺς, καὶ οὕτω κατέ-
6 παυσε τὸν λόγον· Δύο γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ βίος ἄριστα δη-

illum insigniorem, illum, qui cum ipso certare possit Olympio. Sed quod per ignem educere se, de vita decrevit, ad vanam gloriam nonnulli hoc referunt. Nonne enim sic Hercules! Non enim Aesculapius ac Bacchus fulmine? Non enim ultima aetate in crateras Empedocles? Cum vero dixisset ista Theagenes (hoc enim clamoso illi nomen erat), interrogo adstantium aliquem, *Quid vellet sibi illud de igne, aut quid ad Proteum Hercules atque Empedocles?* Ille, *Non ita multo post*, inquit, *cremabit se ipse Proteus Olympiis. Quomodo*, inquam, *aut, qua de caussa?* Tum ille respondere parabat: clamabat autem Cynicus, ut alium exaudire non posses. Audivi igitur profundentem reliqua, et admirabiles quosdam dicendi excessus de Proteo proferentem. Nam Sinopensem illum, aut illius magistrum Antisthenem, ne comparare quidem illi dignabatur, sed nec ipsum Socratem: Jovem potius ad certamen illud provocabat. Deinde tamen visum illi est aequo aliquatenus fastigio utrumque servare, atque ita orationem finiit: *Haec nempe duo*, inquit, *opera prae-*

μιουργήματα ἐθεάσατο, τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, καὶ Πρω- p. 330.
τέα· πλάσται δὲ καὶ τεχνῖται i), τοῦ μὲν Φειδίας, τοῦ δὲ
ἡ φύσις· ἀλλὰ νῦν ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεοὺς τὸ ἄγαλμα
τοῦτο οἰχήσεται, ὀχούμενον ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ὀρφανοὺς ἡμᾶς
καταλιπόν. ταῦτα ξὺν πολλῷ ἱδρῶτι διεξελθὼν, ἐδάκρυε
μάλα γελοίως, καὶ τὰς τρίχας ἐτίλλετο, ὑποφειδόμενος μὴ
πάνυ ἕλκειν, καὶ τέλος, ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ τῶν
Κυνικῶν τινες, παραμυθούμενοι. Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος 7
εὐθὺς ἀναβαίνει, οὐ περιμείνας διαλυθῆναι τὸ πλῆθος,
ἀλλὰ ἐπ' k) αἰθομένοις τοῖς προτέροις ἱερείοις ἐπέχει τῶν
σπονδῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐπιπολὺ l) ἐγέλα, καὶ δῆλος
ἦν νειόθεν αὐτὸ δρῶν· εἶτα ἤρξατο ὧδέ πως· ἐπεὶ ὁ κατ-
άρατος Θεαγένης τέλος τῶν μιαρωτάτων m) αὐτοῦ λόγων p. 331.
τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα ἐποιήσατο, ἐγὼ κατὰ τὸ ἐναντίον
ἀπὸ τοῦ Δημοκρίτου γέλωτος ἄρξομαι· καὶ αὖθις ἐγέλα
ἐπιπολὺ n), ὥςτε καὶ ἡμῶν τοὺς πολλοὺς ἐπὶ τὸ ὅμοιον
ἐπεσπάσατο. Εἶτα ἐπιστρέψας ἑαυτὸν, Ἢ o) τί γὰρ ἄλ- 8

i) *τεχνῖται*] *τεχνίται* priores. Cf. Prom. s. Cauc. c. 5. k) *ἐπ'*] *ἔτι* maluit *Gesn.* At vid. Adnott. l) *ἐπιπολὺ*] *πολὺ* *Solan.* sine *ἐπί.* Vid. Adnott. m) *μιαρωτάτων*] *μιαροτ.* vulg. vett. Emendaverat *Reitz.* n) *ἐπιπολὺ*] „Jam et sic *Par.* cum ante divideret.“ o) *Ἢ*] *Ἡ* *Reitz.* et recentt. Recte *ἤ* *Tan.* *Fab.* cum vett.

stantissima spectavit orbis, Olympium Jovem et Proteum. Fictores et artifices alterius Phidias, alterius vero natura. At nunc de hominibus ad Deos hoc simulacrum abibit, invectum igni, nobis relictis orphanis. Ista multo cum sudore ubi pronuntiasset, ploravit ridicule, et crines sibi vellit, *aliquantum* tamen parcens, ne nimis traheret. Tandem gannientem adhuc Cynicum quidam velut consolantes abducunt. Post hunc vero alius statim escendit, dilabi multitudinem non passus, sed ardentibus adhuc prioribus extis infundens libamina. Ac primo quidem multum risit, quod ex imis illum praecordiis facere appareret. Tum ita fere exorsus est: *Quandoquidem exsecrabilis ille iste Theagenes finem impurissimae orationis suae Heracliti fecit lacrimas; ego e contrario a Democriti risu incipiam,* et denuo risit tantum, ut etiam nostrûm plures ad risus societatem pertraheret. Dein sedato risu, *Aut quid*

p. 331. λο, ἔφη, ὦ ἄνδρες, χρὴ ποιεῖν ἀκούοντας μὲν οὕτω γελοίων
ῥήσεων, ὁρῶντας p) δὲ ἄνδρας γέροντας δοξαρίου κατα-
πτύστου ἕνεκα μονονουχὶ κυβιστῶντας ἐν τῷ μέσῳ; ὡς δὲ
εἰδείητε, οἷόν τι τὸ ἄγαλμά ἐστι τὸ καυθησόμενον, ἀκού-
σατέ μου, ἐξαρχῆς παραφυλάξαντος τὴν γνώμην αὐτοῦ,
καὶ τὸν βίον ἐπιτηρήσαντος· ἔνια δὲ παρὰ τῶν πολιτῶν
αὐτοῦ ἐπυνθανόμην, καὶ οἷς ἀνάγκη ἦν ἀκριβῶς εἰδέναι
9 αὐτόν. Τὸ γὰρ τῆς φύσεως τοῦτο πλάσμα καὶ δημιούρ-
γημα, ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπεὶ q) εἰς ἄνδρας τε-
λεῖν ἤρξατο, ἐν Ἀρμενίᾳ μοιχεύων ἁλοὺς, μάλα πολλὰς
πληγὰς ἔλαβε, καὶ τέλος κατὰ τοῦ τέγους ἁλόμενος r) διέ-
p. 332. φυγε, ῥαφανῖδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος· εἶτα μειράκιόν τι
ὡραῖον διαφθείρας, τρισχιλίων ἐξωνήσατο παρὰ τῶν γονέων
τοῦ παιδὸς, πενήτων ὄντων, μὴ ἐπὶ τὸν ἁρμοστὴν ἀπαχθῆ-
10 ναι τῆς Ἀσίας. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἐάσειν μοι δοκῶ·
πηλὸς γὰρ ἔτι ἄπλαστος ἦν, καὶ οὐδέπω ἐντελὲς ἄγαλμα

p) ὁρῶντας] ὁρῶντα et superius ἀκούοντα subscriptum in Cod. Par. reg. quod dubito an vere scripserit auctor. q) ἐπεὶ] „recte *Bas. Salm.* Aliae Ἐπεὶ, quasi nova periodus inciperet.“ r) ἁλόμενος] „Sic omnes. Malim ἀλλόμενος.“ Imo ἁλάμενος, si quidem sit corrigendum. At nec secundi aoristi formam extra usum fuisse, observarunt grammatici nostri, ut *Fischer.* Animadvv. ad *Weller.* Tom. III. a. p. 39. *Buttmann.* Gramm. maj. Tom. II. p. 73. e. a. Cf. infra cap. 42. ἀλέσθαι, quae omnium librorum est lectio.

enim aliud, inquit, *viri, faciendum est, ubi audimus dictiones adeo ridiculas; videmus autem viros senes despuendae cujusdam gloriolae caussa tantum non saltare in caput in publico? Ut autem sciatis, quale simulacrum sit jam comburendum, me audite qui diligenter observavi illius animum, et vitam exploravi: quaedam vero de civibus istius exquirendo cognovi, iisque, qui necessitate quadam recte istum nosse debebant. Hoc enim fictum naturae manibus simulacrum; hic Polycleti canon, cum ad virilem aetatem pervenisset, in Armenia deprehensus in adulterio plagas accepit sane multas, ac tandem saltu de tegulis effugit, obturatum raphano podicem auferens. Deinde adolescentulum formosum cum corrupisset, tribus millibus redemit se a parentibus pueri pauperculis, ne ad praesidem Asiae duceretur. Haec, et quae sunt in hoc genere, placet omittere: argilla enim adhuc erat informis, nondum*

ἡμῖν ἐνδεδημιούργητο. ἃ δὲ τὸν πατέρα ἔδρασε, καὶ πάνυ p. 332.
ἀκοῦσαι ἄξιον· καίτοι πάντες ἴστε, καὶ ἀκηκόατε, ὡς ἀπέπνιξε τὸν γέροντα, οὐκ ἀνασχόμενος αὐτὸν ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη ἤδη γηρῶντα. εἶτα ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο, φυγὴν ἑαυτοῦ καταδικάσας ἐπλανᾶτο, ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων. p. 333.
11 Ὅτεπερ καὶ τὴν θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιανῶν ἐξέμαθε, περὶ τὴν Παλαιστίνην τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν αὐτῶν ξυγγενόμενος s). καὶ (τί γάρ;) ἐν βραχεῖ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, προφήτης, καὶ θιασάρχης, καὶ ξυναγωγεὺς, καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὤν. καὶ τῶν βίβλων τὰς μὲν ἐξηγεῖτο, καὶ διεσάφει, πολλὰς δὲ αὐτὸς καὶ ξυνέγραφε, καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκεῖνοι ἡγοῦντο t), καὶ νομοθέτῃ ἐχρῶντο, καὶ προστάτην ἐπέγραφον u). τὸν μέγαν x) γοῦν y) ἐκεῖνον p. 334.
ἔτι σέβουσιν ἄνθρωπον z), τὸν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἀνασκολοπισθέντα, ὅτι καινὴν ταύτην τελετὴν εἰςήγαγεν ἐς τὸν
12 βίον. Τότε δὴ καὶ συλληφθεὶς ἐπὶ τούτῳ ὁ Πρωτεὺς ἐνέ-

s) ξυγγενόμενος] Post hanc vocem lacunam eam esse contendit *Belinus*, quam alii paullo inferius post ἐπέγραφον statuerunt; de qua re in Adnott. copiosius agetur. t) ἡγοῦντο] „Sic Ms. Reg. Ἐδιηγοῦντο Edd. male." u) ἐπέγραφον] Hic multa deesse putant *Faber.* et *Wieland.* Vid. Adnott. x) μέγαν] μάγον maluit *Gesn.* probante *Wielandio*, *Guil. Langio*, e. a. y) γοῦν] γὰρ jubet *Guyet.* sine justa ratione. z) σέβουσιν ἄνθρωπον] σέβουσι τὸν ἄνθρωπον *Schol.*

inde perfectum nobis simulacrum effictum fuerat. Quae autem patri fecerit, audire omnino operae pretium est. Quamquam nostis omnes et audiistis, ut senem suffocaverit, non passus illum ultra sexaginta annos jam senescere. Deinde cum pervulgatum esset facinus, exsilio a se damnatus oberravit aliam alia terra permutans. Quo quidem tempore etiam admirabilem Christianorum sapientiam edidicit, in Palaestina cum sacerdotibus illorum et scribis versatus. Et, quid multa? Brevi tempore, ut pueri juxta se viderentur omnes, effecit, propheta ipse, et chori illorum praesul, et solus omnia. Ac librorum alios interpretatus est, ac declaravit, multos ipse conscripsit: itaque Dei instar ipsum habebant, et utebantur legislatore, et suum scribebant antistitem. Nempe magnum illum adhuc venerantur hominem, illum cruci in Palaestina, ob introducta in vitam haec mysteria, affixum. Tum quidem deprehensus eo in crimine Proteus

p. 334. πεσεῖν εἰς τὸ δεσμωτήριον· ὅπερ καὶ αὐτὸ οὐ μικρὸν αὐτῷ ἀξίωμα περιεποίησε πρὸς τὸν ἑξῆς βίον, καὶ τὴν τερατείαν, καὶ δοξοκοπίαν, ὧν ἐρῶν ἐτύγχανεν. ἐπεὶ δ᾽ οὖν ἐδέδετο, οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποιούμενοι τὸ πρᾶγμα, πάντα ἐκί-
p. 335. νουν, ἐξαρπάσαι πειρώμενοι αὐτόν. εἶτ᾽ ἐπεὶ τοῦτο ἦν ἀδύνατον, ἥ γε ἄλλη θεραπεία πᾶσα οὐ παρέργως, ἀλλὰ ξὺν σπουδῇ ἐγίγνετο· καὶ ἕωθεν μὲν εὐθὺς ἦν ὁρᾷν παρὰ τῷ δεσμωτηρίῳ περιμένοντα γραΐδια, χήρας τινὰς, καὶ παιδία ὀρφανά· οἱ δὲ ἐν τέλει αὐτῶν καὶ συνεκάθευδον ἔνδον μετ᾽ αὐτοῦ, διαφθείροντες a) τοὺς δεσμοφύλακας· εἶτα δεῖπνα ποικίλα εἰςεκομίζετο, καὶ λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν ἐλέγοντο, καὶ ὁ βέλτιστος Περεγρῖνος (ἔτι γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο)
13 καινὸς Σωκράτης ὑπ᾽ αὐτῶν ὠνομάζετο. Καὶ μὴν καὶ τῶν
p. 336. ἐν Ἀσίᾳ πόλεων ἐστὶν, ὧν ἧκόν τινες τῶν Χριστιανῶν στελλόντων ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, βοηθήσοντες, καὶ ξυναγορεύσοντες, καὶ παραμυθησόμενοι τὸν ἄνδρα. ἀμήχανον δέ τι τὸ τάχος ἐπιδείκνυνται, ἐπειδάν τι τοιοῦτον γένηται δημόσιον. ἐν βραχεῖ γὰρ, ἀφειδοῦσι πάντων. καὶ δὴ καὶ τῷ Περεγρίνῳ πολλὰ τότε ἧκε χρήματα παρ᾽ αὐτῶν ἐπὶ προ-

a) διαφθείροντες] Scripsit, ni fallor, διαφθείραντες. Sed constant sibi Edd. in vulgata.

in vincula conjectus est: quae ipsa res non parvam illi futurae vitae dignitatem conciliavit, et praestigiarum gloriaeque studium, quae jam ante amabat. Cum igitur in vinculis esset, communem eam calamitatem rati Christiani, nihil intentatum relinquunt, ut illum eripiant. Deinde ubi hoc fieri non poterat, ministerium omne reliquum non obiter, sed summo studio peragebatur. Et mane quidem statim videres praesto esse ad carcerem vetulas, viduas quasdam et orphanos. Qui vero honoratiores illorum, ii etiam, corruptis carceris custodibus, intra apud istum pernoctabant. Deinde coenae inferebantur collaticiae, et sacri illorum libri recitabantur, et praeclarus ille Peregrinus (hoc enim adhuc tum nomine censebatur) novus ab illis dicebatur Socrates. Quin etiam ex Asiaticis quibusdam urbibus, Christianorum missu publico, venere quidam, adjuturi virum, et advocati ejus futuri, consolaturique. Incredibilem enim alacritatem ostendunt, si quid tale fiat publice. Ut enim breviter dicam, nulli rei parcunt. Itaque etiam Peregrino tum multae ab illis venere vinculorum caussa

φάσει τῶν δεσμῶν, καὶ πρόσοδον οὐ μικρὰν ταύτην ἐποιή- p. 336.
σατο b). πεπείκασι γὰρ αὑτοὺς c) οἱ κακοδαίμονες, τὸ μὲν p. 337.
ὅλον ἀθάνατοι ἔσεσθαι, καὶ βιώσεσθαι τὸν ἀεὶ χρόνον.
παρ' ὃ καὶ καταφρονοῦσι τοῦ θανάτου, καὶ ἑκόντες αὑ-
τοὺς d) ἐπιδιδόασιν οἱ πολλοί. ἔπειτα δὲ ὁ νομοθέτης ὁ
πρῶτος ἔπεισεν αὐτοὺς, ὡς ἀδελφοὶ πάντες εἶεν ἀλλήλων,
ἐπειδὰν ἅπαξ παραβάντες, θεοὺς μὲν τοὺς Ἑλληνικοὺς
ἀπαρνήσωνται, τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον ἐκεῖνον σοφιστὴν
αὐτῶν προσκυνῶσι, καὶ κατὰ τοὺς ἐκείνου νόμους βιῶσι.
καταφρονοῦσιν οὖν ἁπάντων ἐξίσης, καὶ κοινὰ e) ἡγοῦν- p. 338.
ται, ἄνευ τινὸς ἀκριβοῦς πίστεως τὰ τοιαῦτα παραδεξά-
μενοι. ἢν τοίνυν παρέλθῃ τις εἰς αὐτοὺς γόης, καὶ τεχνί-
της ἄνθρωπος, καὶ πράγμασι χρῆσθαι δυνάμενος, αὐτίκα
μάλα πλούσιος ἐν βραχεῖ f) ἐγένετο, ἰδιώταις ἀνθρώποις
ἐγχανών. Πλὴν ἀλλ' ὁ Περεγρῖνος ἀφείθη ὑπὸ τοῦ τότε 14
τῆς Συρίας ἄρχοντος, ἀνδρὸς φιλοσοφίᾳ χαίροντος, ὃς συν-

b) ἐποιήσατο] „ἐποιήσαντο Edd. male." Correxit *Solanus*, mouente *Fabro* et praeeunte jam dudum *Obsopoei* interpretatione. c) αὑτοὺς] Sic *Schm.* cum *Fabro* pro vulg. αὐτούς. d) αὑτοὺς] „ἑαυτοὺς *Fab.* Αὑτοὺς Edd." Nec *Faber* aliter edidit ac cett. Sed in nota tacite praefixit ἑαυτοὺς, et idem ibidem ἀποδιδόασιν pro ἐπιδ. et hoc saltem, credo, imprudens. e) κοινὰ] „Sic et *Fl.* cum cett. Κενὰ *T. Fab.* male." Cum communi omnium librorum lectione praeter *Solanum*, *Reitzius* et *Gesnerum* faciunt etiam *Cleemann.* et *Belin.* Sed *Fabri* sententiam probarunt *Wieland.*, *Mück.*, *Guil. Lang.* et *Schm.* Vid. Adnott. f) ἐν βραχεῖ] pro glossemate haberi posse putat *Faber*, quamquam, ut ipse fatetur, non necessario.

pecuniae, eumque reditum habuit sibi non mediocrem. Persuaserunt enim sibi miseri, in universum quidem se futuros esse immortales, et perpetuo tempore victuros: unde etiam contemnunt mortem vulgo, suaque se sponte occidendos praebent. Deinde vero primus illis legislator persuasit, omnes esse invicem fratres, postquam semel transgressi Graecos Deos abnegaverint, adoraverint autem affixum illum cruci suum sophistam, atque ex ipsius legibus vivant. Quare omnia reliqua aeque contemnunt, et arbitrantur communia, quae quidem nullo idoneo argumento receperunt. Si quis ergo ad illos veniat impostor, et callidus homo, et uti rebus qui sciat, ilicet brevi statim tempore dives factus homines imperitos albis dentibus deridet. Verum Peregrinus ab eo, qui tum praesidebat Syriae, dimissus est, viro, qui philoso-

p. 338. εἰς τὴν ἀπόνοιαν αὐτοῦ, καὶ ὅτι δέξαιτ' ἂν ἀποθανεῖν, ὡς
p. 339. δόξαν ἐπὶ τούτῳ ἀπολίποι, ἀφῆκεν αὐτὸν, οὐδὲ τῆς κολά-
σεως ὑπολαβὼν ἄξιον. ὁ δὲ εἰς τὴν οἰκείαν g) ἐπανελθὼν,
καταλαμβάνει τὸ περὶ τοῦ πατρῴου φόνου ἔτι φλεγμαῖνον,
καὶ πολλοὺς τοὺς ἐπανατεινομένους τὴν κατηγορίαν. διήρ-
παστο δὲ τὰ πλεῖστα τῶν κτημάτων παρὰ τὴν ἀποδημίαν
αὐτοῦ, καὶ μόνοι ὑπελείποντο οἱ ἀγροὶ ὅσον εἰς πεντεκαί-
δεκα τάλαντα· ἦν γὰρ ἡ πᾶσα οὐσία τριάκοντά που τα-
λάντων ἀξία, ἣν ὁ γέρων κατέλιπεν, οὐχ ὥςπερ ὁ παγγέ-
λοιος Θεαγένης ἔλεγε πεντακιςχιλίων. τοσούτου γὰρ οὐδὲ
ἡ πᾶσα τῶν Παριανῶν πόλις, πέντε σὺν αὐτῇ τὰς γειτ-
p. 340. νιώσας παραλαβοῦσα, πραθείη ἂν, αὐτοῖς ἀνθρώποις, καὶ
βοσκήμασι, καὶ τῇ λοιπῇ παρασκευῇ. Ἀλλ' ἔτι γε ἡ κατ-
ηγορία καὶ τὸ ἔγκλημα θερμὸν ἦν, καὶ ἐῴκει οὐκ εἰς μα-
κρὰν ἐπαναστήσεσθαί τις αὐτῷ. καὶ μάλιστα ὁ δῆμος αὐ-
τὸς ἠγανάκτει, χρηστὸν, ὡς ἔφασαν οἱ ἰδόντες, γέροντα
πενθοῦντες, οὕτως ἀσεβῶς ἀπολωλότα. ὁ δὲ σοφὸς οὗτος
Πρωτεὺς πρὸς ἅπαντα ταῦτα σκέψασθε οἷόν τι ἐξεῦρε,
καὶ ὅπως τὸν κίνδυνον διέφυγε. παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκ-

g) οἰκείαν] „Sic Ms. Reg. *Οἰκίαν* Edd.“ Vid. Adnott.

phiam amaret, quique, intellecta istius amentia, eumque mortem optaturum, uti famam eo nomine relinqueret, hominem, ne dignum quidem poena ratus, dimisit. At ille in patriam reversus deprehendit flagrantem adhuc illam de patre interfecto famam, et multos accusationem intentantes. Verum etiam pleraeque ipsius opes per illam peregrinationem direptae fuerant, solis relictis agris quindecim circiter talentorum. Tota enim, quam reliquerat senex, substantia, triginta forte talentorum fuerit; non quinquies mille, ut ridiculus iste dixit Theagenes. Tanti enim nec universa Parianorum urbs, si vicinas sibi quinque alias assumat, forte vendatur, ipsis cum hominibus, et pecudibus, et apparatu reliquo. Verum tamen accusatio illa et crimen adhuc calebat, videbaturque futurum, ut non ita multo post aliquis contra illum consurgeret. Et maxime ipse indigne ferebat populus, bonum senem, uti dicebant, qui viderant, impie adeo periisse lugentes. At sapiens iste Proteus ad haec omnia videte quid invenerit, et qua ratione effugerit periculum. Progressus nempe in Parianorum con-

κλησίαν τῶν Παριανῶν, (ἐκόμα δὲ ἤδη, καὶ τρίβωνα πι- p. 340.
ναρὸν ἠμπείχετο, καὶ πήραν παρήρτητο, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ
χειρὶ ἦν, καὶ ὅλως, μάλα τραγικῶς ἐσκεύαστο.) τοιοῦτος
οὖν ἐπιφανεὶς αὐτοῖς, ἀφεῖναι ἔφη τὴν οὐσίαν, ἥν ὁ μακα-
ρίτης πατὴρ αὐτῷ κατέλιπε, δημοσίαν εἶναι πᾶσαν. τοῦτο
ὡς ἤκουσεν ὁ δῆμος, πένητες ἄνθρωποι, καὶ πρὸς διανο-
μὰς κεχηνότες, ἀνέκραγον εὐθὺς, ἕνα φιλόσοφον, ἕνα φιλό-
πατριν, ἕνα Διογένους καὶ Κράτητος ζηλωτήν. οἱ δὲ ἐχθροὶ
ἐπεφίμωντο· κἂν εἴ τις ἐπιχειρήσειε μεμνῆσθαι τοῦ φόνου, p. 341.
λίθοις εὐθὺς ἐβάλλετο. Ἐξῄει οὖν τοδεύτερον h) πλανη- 16
σόμενος, ἱκανὰ ἐφόδια τοὺς Χριστιανοὺς ἔχων, ὑφ᾽ ὧν
δορυφορούμενος ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν. καὶ χρόνον μέν
τινα οὕτως ἐβόσκετο. εἶτα παρανομήσας τι καὶ ἐς ἐκείνους
(ὤφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀποῤῥήτων αὐτοῖς),
οὐκ ἔτι προσιεμένων αὐτῶν ἀπορούμενος, ἐκ παλινῳδίας
ᾤετο δεῖν ἀπαιτεῖν παρὰ τῆς πόλεως τὰ κτήματα, καὶ
γραμματεῖον ἐπιδοὺς, ἠξίου ταῦτα κομίσασθαι, κελεύσαν-
τος βασιλέως. εἶτα τῆς πόλεως ἀντιπρεσβευσαμένης, οὐδὲν
ἐπράχθη, ἀλλ᾽ ἐμμένειν ἐκελεύσθη, οἷς ἅπαξ διέγνω, μη-

h) τοδεύτερον] Sic *Ald.* 1. 2. *Hag.* Τὸ δεύτ. cett.

cionem, (jam autem comam aluerat, et pallium induerat sordidum, et suspenderat peram, et in manu fustis erat, et tragicum omnino habitum sumserat.) Sic ergo in conspectum illorum prodiens, permittere se ait, ut universa patris sui felicis memoriae substantia sit publica. Hoc ut populus audivit, homines pauperes et inhiantes largitionibus, statim exclamant, Unum sapientiae, unum patriae amatorem! unum Diogenis et Cratetis aemulum! *Inimicis autem os jam obturatum erat, et si quis caedis injicere mentionem conaretur, lapidibus statim petebatur. Iterum ergo in aliud exsilium atque errorem egressus est, satis luculenti viatici instar habens Christianos, quorum satellitio instructus copiis omnibus abundabat. Atque aliquamdiu ita alebatur. Deinde migratis etiam illorum legibus, visus enim, puto, fuerat prohibito illis cibo uti, cum non amplius eum admitterent, ad indigentiam redactus aequum censebat, retractata donatione, a civitate repetere bona sua: datoque libello, recipere illa Imperatoris jussu postulabat. Deinde, missis contra ipsum a civitate legatis, frustra fuit, jussusque in his, quae ne-*

17 δενὸς καταναγκάσαντος. Τρίτη ἐπὶ τούτοις ἀποδημία εἰς
p. 341. Αἴγυπτον παρὰ τὸν Ἀγαθόβουλον, ἵναπερ τὴν θαυμαστὴν ἄσκησιν διήσκητο, ξυρόμενος μὲν τῆς κεφαλῆς τὸ ἥμισυ, χριόμενος δὲ πηλῷ τὸ πρόσωπον, ἐν πολλῷ δὲ τῶν περι-
p. 342. εστώτων δήμῳ ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ἀδιάφορον i) δὴ τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμενος· εἶτα παίων, καὶ παιόμενος νάρθηκι εἰς τὰς πυγὰς, καὶ ἄλλα πολλὰ νεανικώτερα
18 θαυματοποιῶν. Ἐκεῖθεν δὲ οὕτω παρεσκευασμένος ἐπὶ Ἰταλίαν ἔπλευσε, καὶ ἀποβὰς τῆς νεὼς, εὐθὺς ἐλοιδορεῖτο πᾶσι, καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ, πρᾳότατον αὐτὸν καὶ ἡμερώτατον εἰδώς· ὥστε ἀσφαλῶς ἐτόλμα. ἐκείνῳ γὰρ, ὡς εἰκὸς, ὀλίγον ἔμελε τῶν βλασφημιῶν, καὶ οὐκ ἠξίου φιλοσοφίαν ὑποδυόμενόν τινα κολάζειν ἐπὶ ῥήμασι, καὶ μάλιστα τέχνην (τινὰ) k) τὸ λοιδορεῖσθαι πεποιημένον. τούτῳ δὲ καὶ ἀπὸ τούτων τὰ τῆς δόξης ηὐξάνετο. παρὰ γοῦν τοῖς ἰδιώταις καὶ περίβλεπτος ἦν ἐπὶ τῇ ἀπονοίᾳ, μέχρι δὴ ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος ἀνὴρ σοφὸς ἀπέπεμψεν αὐτὸν ἀμέτρως ἐντρυφῶντα τῷ πράγματι, εἰπὼν μὴ δεῖσθαι τὴν

i) ἀδιάφορον] „Sic Edd. omnes. *Τῶν ἀδιαφόρων — καλουμένων Tan. Fab.* Ἀδιάφθορον Ms. Reg. male.“ k) τινὰ] ut suspectum notabam monitu *Fritzschii*. Vid. Adnott.

mine cogente constituisset, manere. Post haec tertia ab illo suscepta in Aegyptum peregrinatio ad Agathobulum, ubi admirabilem illam exercitationem suscepit, ut rasa dimidia capitis parte, oblita luto facie, in multo circumstantium populo, fricando pudendo, illud quod indifferens ab istis vocatur, in se ostenderet; deinde vel pulsaret ipse, vel pulsandas ferula nates aliis praeberet, aliaque vehementiora etiam spectacula ederet. Hinc autem sic instructus navigavit in Italiam, et egressus navi maledicere statim coepit omnibus, Imperatori maxime, quem mitissimum sciret mansuetissimumque: quo majori confidentia ausus est. Parum enim ille, ut par erat, curabat maledicta, neque dignum se censebat, hominem philosophiae larvam indutum propter verba punire, eum praesertim, qui sibi artem ipsum illud maledicere fecisset. Isti vero etiam inde fama crevit. Apud imperitos enim propter ipsam hanc amentiam erat conspicuus, donec Praefectus urbis, vir sapiens, nimis se petulanter ea in re gerentem ejecit, praefatus,

πόλιν τοιούτου φιλοσόφου. πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο κλεινὸν p. 343.
αὐτοῦ, καὶ διὰ στόματος ἦν ἅπασιν, ὁ φιλόσοφος διὰ τὴν
παῤῥησίαν καὶ τὴν ἄγαν ἐλευθερίαν ἐξελαθείς. καὶ προςή-
λαυνε κατὰ τοῦτο 1) τῷ Μουσωνίῳ, καὶ Δίωνι, καὶ Ἐπι-
κτήτῳ, καὶ εἴ τις ἄλλος ἐν περιστάσει τοιαύτῃ ἐγένετο. Οὕ- 19
τω δὴ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν, ἄρτι μὲν Ἠλείοις ἐλοιδο-
ρεῖτο, ἄρτι δὲ τοὺς Ἕλληνας ἔπειθεν ἀντάρασθαι ὅπλα
Ῥωμαίοις, †ἄρτι δὲ ἄνδρα παιδείᾳ καὶ ἀξιώματι προὔχον-
τα, διότι καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις εὖ ἐποίησε τὴν Ἑλλάδα, καὶ
ὕδωρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε δίψει ἀπολλυμέ-
νους τοὺς πανηγυριστὰς, κακῶς ἠγόρευεν ὡς καταθηλύ-
ναντα τοὺς Ἕλληνας, δέον τοὺς θεατὰς τῶν Ὀλυμπίων
διακαρτερεῖν διψῶντας, καὶ νὴ Δία γε καὶ ἀποθνήσκειν
πολλοὺς αὐτῶν ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων, αἳ τέως διὰ τὸ
ξηρὸν τοῦ χωρίου ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπεπόλαζον· καὶ p. 344.
ταῦτα ἔλεγε, πίνων τοῦ αὐτοῦ ὕδατος. ὡς δὲ μικροῦ κατέ-
λευσαν αὐτὸν, ἐπιδραμόντες ἅπαντες, τότε μὲν ἐπὶ τὸν
Δία καταφυγὼν ὁ γενναῖος, εὗρε τὸ μὴ ἀποθανεῖν. Ἐς δὲ 20

1) τοῦτο] „τούτῳ *Schol.* Ταὐτὸ *Guyet.* melius." Vide tamen Adnott.

non indigere urbem tali philosopho. Verum enimvero hoc ipsum celebriorem reddidit, cum in ore esset omnium philosophus propter dicendi fiduciam et nimiam libertatem urbe exactus: idque ipsum admovit hominem ad Musonium, et Dionem, et Epictetum, et si quis alius simili conditione fuit. Ita certe in Graeciam cum venisset, jam Eliensibus maledicebat: jam suadebat Graecis, uti arma contra Romanos caperent: jam virum doctrina pariter et dignitate eminentem, quod praeter caetera hoc beneficium Graeciae praestiterat, ut aquam perduceret Olympiam, et prohiberet, ne porro siti perirent spectatores, maledictis incessebat, velut qui effeminaret Graecos, cum deceret sitim ferre spectatores Olympiorum, quin, ita me Jupiter, perire multos illorum a morbis vehementibus, qui tum propter regionis siccitatem in magna multitudine frequentes erant. Et haec dicebat bibens ipse de eadem aqua. Cum vero parum abessent, quin lapidibus illum, concursu omnium facto, obruerent: tum ad Jovem confugiens vir fortis, mortem evitavit. Olympiade proxima,

p. 344. τὴν ἑξῆς Ὀλυμπιάδα, λόγον τινὰ διὰ τεττάρων ἐτῶν συν-
θεὶς τῶν διὰ μέσου, ἐξήνεγκε πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἔπαινον
ὑπὲρ τοῦ τὸ m) ὕδωρ ἐπαγαγόντος, καὶ ἀπολογίαν ὑπὲρ
τῆς τότε φυγῆς. ἤδη δὲ ἀμελούμενος ὑφ' ἁπάντων, καὶ μηκ-
έθ' ὁμοίως περίβλεπτος ὤν, (ἕωλα γὰρ ἦν ἅπαντα, καὶ
οὐδὲν ἔτι καινουργεῖν ἐδύνατο, ἐφ' ὅτῳ ἐκπλήξει τοὺς ἐν-
τυγχάνοντας, καὶ θαυμάζειν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν
ποιήσει, οὗπερ ἐξαρχῆς δριμύν τινα ἔρωτα ἐρῶν ἐτύγχανε,)
τὸ τελευταῖον τοῦτο τόλμημα ἐβουλεύσατο περὶ τῆς πυρᾶς,
καὶ διέδωκε λόγον ἐς τοὺς Ἕλληνας εὐθὺς ἀπ' Ὀλυμπίων
21 τῶν ἔμπροσθεν, ὡς ἐς τοὐπιὸν καύσων ἑαυτόν. Καὶ νῦν
αὐτὰ ταῦτα θαυματοποιεῖ, ὥς φασι, βόθρον ὀρύττων, καὶ
ξύλα συγκομίζων, καὶ δεινήν τινα τὴν καρτερίαν ὑπι-
σχνούμενος n). ἐχρῆν δὲ, οἶμαι, μάλιστα μὲν περιμένειν
τὸν θάνατον, καὶ μὴ δραπετεύειν ἐκ τοῦ βίου. εἰ δὲ καὶ
p. 345. πάντως διέγνωστό οἱ ἀπαλλάττεσθαι, μὴ πυρὶ, μηδὲ τοῖς
ἀπὸ τῆς τραγῳδίας τούτοις χρῆσθαι, ἀλλ' ἕτερόν τινα θα-
νάτου τρόπον, μυρίων ὄντων, ἑλόμενον ἀπελθεῖν. εἰ δὲ καὶ
τὸ πῦρ ὡς Ἡράκλειόν τι ἀσπάζεται, τί δήποτε οὐχὶ κατὰ

m) τοῦ τὸ] „Divisimus monente *Fabro* et *Guyeto*. Τοῦτο Edd. priores male.“ n) ὑπισχνούμενος] „ἐπιδεικνύμενος *Tan. Fab.* Nihil mutant Edd.“

orationem quatuor interjectis annis a se compositam ad Graecos attulit, laudem ejus, qui aquam perduxit, et fugae superioris excusationem. Sed cum jam negligeretur ab omnibus, nec amplius ita conspicuus esset; obsoleta quippe erant omnia, nec novum quidquam poterat proferre, quo percelleret audientes, atque admirandum se conspiciendumque praeberet, cujus rei ab initio inde vehementer cupidus fuerat: ultimum hoc de rogo facinus meditari coepit: sparsitque famam inter Graecos a superioribus statim Olympiis, se futuro tempore se crematurum. Et nunc eadem portenta agitat, fodienda, ut ajunt, fossa, comportandis lignis, et mirifica quadam fortitudine pollicenda. Oportebat autem, arbitror, primum quidem exspectare mortem, non aufugere de vita: sin vero omnino mori illi decretum sit, non igne uti, neque tragico illo apparatu, sed alio mortis genere, cum sexcenta sint, delecto, discedere. Si vero ignem etiam ut Herculeum quiddam amat, quid

σιγὴν ἑλόμενος ὄρος εὔδενδρον, ἐν ἐκείνῳ ἑαυτὸν ἐνέπρησε p. 345.
μόνος, ἕνα τινὰ, οἷον Θεαγένη o) τοῦτον, Φιλοκτήτην παρα-
λαβών; ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τῆς πανηγύρεως πληθούσης,
μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς ὀπτήσει ἑαυτὸν, οὐκ ἀνάξιος ὢν, μὰ
τὸν Ἡρακλέα, εἴ γε χρὴ καὶ τοὺς πατραλοίας, καὶ τοὺς
ἀθέους δίκας διδόναι τῶν τολμημάτων· καὶ κατὰ τοῦτο
πάνυ ὀψὲ δρᾷν αὐτὸ ἔοικεν, ὃν ἐχρῆν πάλαι ἐς τὸν τοῦ
Φαλάριδος ταῦρον ἐμπεσόντα τὴν ἀξίαν ἀποτετικέναι, ἀλ-
λὰ μὴ ἅπαξ χανόντα *) πρὸς τὴν φλόγα, ἐν ἀκαρεῖ τεθνά-
ναι. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε οἱ πολλοί μοι λέγουσιν, ὡς οὐδεὶς
ὀξύτερος p) ἄλλος θανάτου τρόπος τοῦ διὰ πυρός· ἀνοῖξαι
γὰρ δεῖ μόνον τὸ στόμα, καὶ αὐτίκα τεθνάναι. Τὸ μέντοι 22
θέαμα ἐπινοεῖται, οἶμαι, ὡς σεμνὸν, ἐν ἱερῷ χωρίῳ καιό-
μενος ἄνθρωπος, ἔνθα μηδὲ θάπτειν ὅσιον τοὺς ἄλλους
ἀποθνήσκοντας. ἀκούετε δὲ, οἶμαι, ὡς καὶ πάλαι θέλων
τις ἔνδοξος γενέσθαι, ἐπεὶ κατ' ἄλλον τρόπον οὐκ εἶχεν ἐπι- p. 346.
τυχεῖν τούτου, ἐνέπρησε τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος τὸν νεών·
τοιοῦτόν τι καὶ αὐτὸς ἐπινοεῖ. τοσοῦτος ἔρως τῆς δόξης
ἐντέτηκεν αὐτῷ. Καίτοι φησὶν, ὅτι ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων 23

o) Θεαγένη] Θεαγένης Bas. 1. Θεαγένην Bas. 3. *) χανόντα] „Alii χανέντα Coll. Nihil mutat Fl." p) ὀξύτερος] „Sic Edd. Fors. ὠκύτερος, adscripsit Solan."

tandem non silentio eligens silvosum montem, in illo se cremat solus, uno quodam Philoctete, verbi caussa hoc Theagene, assumto? At ille Olympiae, plena celebritate, tantum non in scena se assabit, non indignus, Mehercule! siquidem patricidas atque atheos poenas dare facinorum fas est; et hoc quidem respectu tarde sane illud facere videtur, quem olim oportebat Phalaridis tauro inclusum digna dedisse supplicia, non semel hausta ore flamma, momento uno mori. Nam rursus hoc quoque multi mihi dicunt, non esse aliud celerius igni genus mortis. Licet enim os aperire, et statim mori. Verum ideo, puto, hoc excogitat spectaculum, quasi magnificum sit, homo in loco sacro combustus, ubi neque sepelire alios mortuos per religionem licet. Sed nostis, puto, etiam olim aliquem, qui nobilis cuperet fieri, cum aliam ejus rei consequendae rationem non haberet, Ephesiae Dianae aedem incendisse. Tale quid et iste excogitat: tantus illi famae amor insedit. Quamquam dicit, se hominum

p. 546. αὐτὸ δρᾷ, ὡς διδάξειεν αὐτοὺς θανάτου καταφρονεῖν, καὶ ἐγκαρτερεῖν τοῖς δεινοῖς. ἐγὼ δὲ ἡδέως ἂν ἐροίμην οὐκ ἐκεῖνον, ἀλλ᾽ ὑμᾶς, εἰ καὶ τοὺς κακούργους βούλοισθε ἂν μαθητὰς αὐτοῦ γενέσθαι τῆς καρτερίας ταύτης, καὶ καταφρονεῖν θανάτου, καὶ καύσεως q), καὶ τῶν τοιούτων δειμάτων. ἀλλ᾽ οὐκ ἂν εὖ οἶδ᾽ ὅτι βουληθείητε. πῶς οὖν ὁ Πρωτεὺς τοῦτο διακρινεῖ r), καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς ὠφελήσει, τοὺς δὲ πονηροὺς οὐ φιλοκινδυνωτέρους καὶ τολμηροτέρους

24 ἀποφανεῖ; Καίτοι δυνατὸν ἔστω ἐς τοῦτο μόνους ἀπαντήσεσθαι τοὺς πρὸς τὰ ὠφέλιμον ὀψομένους τὸ πρᾶγμα·

p. 547. ὑμᾶς δ᾽ οὖν αὖθις ἐρήσομαι, δέξαισθ᾽ s) ἂν ὑμῶν τοὺς παῖδας ζηλωτὰς τοῦ τοιούτου γενέσθαι; οὐκ ἂν εἴποιτε. καὶ τί t) τοῦτο ἠρόμην, ὅπου μηδ᾽ αὐτῶν τις τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ζηλώσειεν ἄν; τὸν οὖν Θεαγένη τοῦτο μάλιστα αἰτιάσαιτο ἄν τις, ὅτι τἄλλα u) ζηλῶν τἀνδρὸς, οὐχ ἕπεται τῷ διδασκάλῳ, καὶ συνοδεύει παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὥς φησιν, ἀπιόντι, δυνάμενος ἐν βραχεῖ πανευδαίμων γε-

q) καύσεως] „receptum ex Ms. Reg. Κακώσεως Edd.“ r) διακρινεῖ] Sic scripsi monente *Fritzschio* Quaestst. p. 66. pro vulg. διακρίνει. s) δέξαισθ᾽] „Ita recte *Bas.* 2. (et 3.) Δέξασθ᾽ cett. oratione directa, et nova quasi periodo. Εὔξαισθε *Kusterus*.“ t) καὶ τί] Vide an scribendum, καίτοι τί. u) τἄλλα] Sic e vett. Edd. Τἄλλα *Reitz.* et recentt.

gratia hoc facere, ut mortem contemnere illos doceat, et terribilia sustinere. Ego vero lubens interrogaverim non illum, sed vos, Num maleficos etiam velitis imitatores illius fortitudinis fieri, et mortis contemnendae, et vivicomburii, et terrorum similium? *Verum non vos, bene novi, hoc velitis. Quomodo ergo discernit illud Proteus, ut bonos juvet, malos non amantiores periculorum et audaciores faciat? Quamquam ponamus, fieri posse, huc ut soli veniant, qui cum publica utilitate rem visuri sint. At ego vos rursus interrogabo,* Velitisne, vestros liberos imitatores hujusmodi actionis fieri? *Non sane dixeritis. Et quid sic interrogavi, cum neque discipulorum ipsius quisquam hoc imitaturus sit? Ac Theagenem istum merito quis accuset, quod caetera viri imitatus, non sequitur hac parte magistrum, et ad Herculem, ut ait, abeunti se adjungit comitem, cum possit brevi tempore beatus undique fie-*

νέσθαι, συμπεσὼν x) ἐπὶ κεφαλῆς ἐς τὸ πῦρ. οὐ γὰρ ἐν p. 347. πήρᾳ y), καὶ βάκτρῳ, καὶ τρίβωνι ὁ ζῆλος· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀσφαλῆ καὶ ῥᾴδια, καὶ παντὸς ἂν εἴη· τὸ τέλος δὲ, καὶ τὸ κεφάλαιον· χρὴ ζηλοῦν, καὶ πυρὰν συνθέντα κορμῶν συκίνων z), ὡς ἔνι μάλιστα χλωρῶν, ἐναποπνιγῆναι τῷ καπνῷ. τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ οὐ μόνον Ἡρακλέους, καὶ Ἀσκληπιοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἀνδροφόνων, οὓς ὁρᾶν ἔστιν ἐκ καταδίκης αὐτὸ πάσχοντας. ὥςτε a) ἄμεινον τὸ διὰ τοῦ καπνοῦ· ἴδιον γὰρ καὶ ὑμῶν b) μόνων ἂν γένοιτο. Ἄλλως τε ὁ μὲν Ἡρακλῆς, εἴπερ ἄρα καὶ ἐτόλμησέ τι τοιοῦ- p. 348. τον, ὑπὸ νόσου αὐτὸ ἔδρασεν, ὑπὸ τοῦ Κενταυρίου αἵματος, ὥς φησιν ἡ τραγῳδία, κατεσθιόμενος. οὗτος δὲ, τίνος αἰτίας ἕνεκεν ἐμβάλλει φέρων ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ; νὴ Δί', ὅπως τὴν καρτερίαν ἐπιδείξηται, καθάπερ οἱ Βραχμᾶνες. ἐκείνοις γὰρ αὐτὸν c) ἠξίου Θεαγένης εἰκάζειν, ὥςπερ οὐκ ἐνὸν καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἶναί τινας μωροὺς καὶ κενοδόξους ἀνθρώπους. ὅμως δ' οὖν d) κἂν ἐκείνους μιμείσθω. ἐκεῖνοι

x) συμπεσὼν] „καὶ συμπεσὼν Edd. Abest καὶ a Ms. Reg. quod hoc duce delevit *Solanus*.“ y) πήρᾳ] πύρᾳ *Bas.* 1. et 3. z) συκίνων] „Bene sic *Bas.* 1. et 2. (et 3.) Σικύνων perverse cett.“ a) ὥςτε] ὡς δὲ exclamative scribi voluit *Belin.* sine idonea ratione. b) ὑμῶν] „Ἡμῶν male J. Forsan κυνῶν, adscriptum ejus margini.“ Et sic *Fab. Guyet. Solan.* et *Bel.* Sed vid. Adnott. c) αὐτὸν] „ex emendatione *Fabri* et *Guyeti.* Ἑαυτὸν Edd. priores.“ d) δ' οὖν] δὲ οὖν *Bas.* 1. 3. *Hag.*

ri, modo praeceps in ignem se dejiciat. Neque enim in pera, et baculo, et pallio aemulatio inest: secura ista, facilia, et uniuscujusque fuerint. At finem et caput aemulari oportet, et rogo e ficulneis codicibus, quantum potest viridibus, composito, suffocandum se fumo praebere. Nam ignis ipse non Herculis modo est et Aesculapii, sed sacrilegorum etiam et homicidarum, quos videre licet judicio damnatos istuc pati. Quare fumo melius est: proprium enim vestrûm fuerit. Alioquin ipse Hercules, siquidem tale quiddam ausus est, a morbo impulsus fecit, cum a Centauri sanguine, ut ait tragoedia, exederetur. At hic cujus rei caussa in ignem se conjicit? Per Jovem! ut patientiam suam ostendat, sicuti Brachmanes: illis comparandum Theagenes judicavit, quasi non possent in India etiam esse stulti quidam et inanis gloriae cupidi homines. Attamen vel hosce aemuletur. Illi enim non insiliunt in

p. 348. γὰρ οὐκ ἐμπηδῶσιν εἰς τὸ πῦρ, ὡς Ὀνησίκριτος ὁ Ἀλεξ-
άνδρου κυβερνήτης, ἰδὼν Κάλανον καόμενόν, φησιν, ἀλλ᾽
ἐπειδὰν νήσωσι *e*), πλησίον παραστάντες ἀκίνητοι, ἀνέχον-
p. 349. ται παροπτώμενοι, εἶτ᾽ ἐπιβάντες κατὰ σχῆμα, καίονται *f*),
οὐδ᾽ ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες *g*) τῆς κατακλίσεως. οὗτος
δὲ τί μέγα, εἰ ἐμπεσὼν τεθνήξεται συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ
πυρός; οὐκ ἀπ᾽ ἐλπίδος μὴ ἀναπηδήσεσθαι *g*) αὐτὸν, καὶ
ἡμίφλεκτον, εἰ μὴ, ὅπερ φασὶ, μηχανήσεται βαθεῖαν γενέ-
26 σθαι καὶ ἐν βάθρῳ τὴν πυράν. Εἰσὶ δ᾽ οἳ καὶ μεταβάλ-
λεσθαί φασιν αὐτὸν, καί τινα ὀνείρατα διηγεῖσθαι *h*), ὡς
τοῦ Διὸς οὐκ ἐῶντος μιαίνειν ἱερὸν χωρίον. ἀλλὰ θαῤῥεί-
τω τούτου γε ἕνεκα. ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην ἂν *i*), ἦ μὴν
p. 350. μηδένα τῶν θεῶν ἀγανακτήσειν, εἰ Περεγρῖνος κακῶς *k*)
ἀποθάνοι *l*). οὐ μὴν οὐδὲ ῥάδιον αὐτῷ ἔτ᾽ ἀναδῦναι. οἱ

e) νήσωσι] πυρὰν νήσωσι conj. *Guyet.* f) εἶτ᾽ ἐπιβάντες — καίονται] pro insititiis habet *Guyet.* minime probabiliter. g) ἐκτρέψαντες] „ex emendatione *Fabri.* Ἐντρέψαντες Edd." g) μὴ ἀναπηδήσεσθαι] „Nihil mutant Edd. *Μεταναπ.* vult *Gronov.*" Alii aliter. Omnino de toto loco vid. Adnott. h) διηγεῖσθαι] διηγοῦνται *Guyet.* et *Reitz.* maluerunt. i) διομοσαίμην ἂν] κἂν διομοσαίμην scribi jubet *Fritzsch.* Praef. ad Alex. Edit. p. XXVI. levius loco, ut vulgo habetur, inspecto. k) κακῶς] κακὸς κακῶς corrigendum putavit *Fritzsch.* l. l., ut etiamnum putet, magnopere vereor: utrumque enim aeque Lucianeum; quamquam id, quod *Fritzschius* voluit, magis ad Aristophanei sermonis proprietatem formatum. l) ἀποθάνοι] „Sic *Bas.* 1. J. *Par. Salm.* etc. Ἀποθάνει *Hag.* In qua nonnemo emendarat ἢν — ἀποθάνῃ, quod jam non opus."

ignem, ut Onesioritus narrat Alexandri gubernator, qui ardentem vidit Calanum, sed rogo exstructo prope adstantes immoti ustulari se patiuntur: tum conscenso rogo, servato eodem habitu, cremantur, ne paullum quidem immutantes de suo decubitu. Iste vero, quid magnum, si injectus statim moriatur, ubi correptus ab igne fuerit? Nec illud non licet sperare, futurum, ut resiliat vel semiustulatus, nisi illud machinetur, quod facere illum ajunt, ut profundus fiat atque in fossa rogus. Sunt autem, qui dicant, illum mutare velle sententiam, et somnia enarrare quaedam, quasi non sinat Jupiter locum sacrum pollui. Sed bono potest esse animo, ad hoc quidem quod attinet. Ego enim sacramentum dare paratus sum, deorum indignaturum esse neminem, si mala morte Peregrinus moriatur. Quin nec facile est illi retractare. Nam qui cum illo sunt ca-

γὰρ συνόντες κύνες παρορμῶσι, καὶ συνωθοῦσιν ἐς τὸ πῦρ, p. 350.
καὶ ὑπεκκαίουσι τὴν γνώμην, οὐκ ἐῶντες ἀποδειλιᾶν· ὧν εἰ δύο συγκατασπάσας ἐμπέσοι εἰς τὴν πυρὰν, τοῦτο μόνον χάριεν ἐργάσαιτο. Ἤκουον δὲ ὡς οὐδὲ Πρωτεὺς ἔτι 27
καλεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀλλὰ Φοίνικα μετωνόμασεν ἑαυτὸν, ὅτι καὶ φοίνιξ τὸ Ἰνδικὸν ὄρνεον ἐπιβαίνειν πυρᾶς λέγεται, πορρωτάτω γήρως προβεβηκώς m). ἀλλὰ καὶ λογοποιεῖ, καὶ χρησμούς τινας διέξεισι παλαιοὺς δὴ, ὡς χρεὼν εἶναι δαίμονα νυκτοφύλακα n) γενέσθαι αὐτόν. καὶ δῆλός ἐστι βωμῶν ἤδη ἐπιθυμῶν, καὶ χρυσοῦς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων.
Καὶ, μὰ Δία, οὐδὲν ἀπεικὸς ἐν τοῖς πολλοῖς τοῖς ἀνοήτοις 28
εὑρεθήσεσθαί τινας τοὺς καὶ τεταρταίων ἀπηλλάχθαι δι' αὐτοῦ φήσοντας, καὶ νύκτωρ ἐντετυχηκέναι τῷ δαίμονι τῷ νυκτοφύλακι· οἱ κατάρατοι δὲ οὗτοι μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ χρηστήριον, οἶμαι, καὶ ἄδυτον ἐπὶ τῇ πυρᾷ μηχανήσονται, διότι καὶ Πρωτεὺς ἐκεῖνος ὁ Διὸς, ὁ προπάτωρ τοῦ ὀνό- p. 351.
ματος, μαντικὸς ἦν. μαρτύρομαι δὲ, ἦ μὴν καὶ ἱερέας αὐτοῦ ἀποδειχθήσεσθαι μαστίγων, ἢ καυτηρίων, ἤ τινος

m) προβεβηκώς] προβεβηκός *Bas.* 1. et 3. minus bene. n) νυκτοφύλακα] νοσοφύλακα conj. *Anonym.* et infra iterum νοσοφύλακι. Vid. Adnot.

nes, incitant hominem, et una in ignem contrudunt, et animum illius subinde incendunt, nec metu resilire illum patiuntur. Quorum si duobus secum detractis in ignem incidat, hoc solum lepidum opus fecerit. Audio vero, illum nec Protea vocari velle amplius, sed Phoenicis nomen pro suo sibi adscivisse, quod etiam phoenix, Indica avis, ingredi rogum dicitur, ubi ad extremam senectutem provecta est. Verum etiam rumores spargit, et oracula quaedam vetusta refert, in fatis esse, ut noctis custos genius ipse evadat: ac manifestum est, altaria illum concupiscere, et futurum sperare, uti stet aureus. Neque vero, per Jovem, abhorret, in magna dementium multitudine inventum iri, qui quartana se per ipsum liberatos dicant, et noctu sibi occurrisse noctis illum custodem genium. Execrabiles autem isti illius discipuli, etiam oraculum, puto, et adytum in rogo illius machinabuntur, propterea quod Proteus ille Jovis filius primus hujus nominis auctor vates fuit. Testor autem, sacerdotes etiam illius constitutum iri, flagrorum, aut ustulatio-

p. 351. τοιαύτης τερατουργίας, ἢ καί, νὴ Δία, τελετήν τινα ἐπ' αὐτῷ o) στήσεσθαι νυκτέριον, καὶ δᾳδουχίαν ἐπὶ τῇ πυρᾷ.

29 Θεαγένης δὲ ἔναγχος, ὥς μοί τις τῶν ἑταίρων ἀπήγγειλε, καὶ Σίβυλλαν p) ἔφη προειρηκέναι περὶ τούτων. καὶ τὰ ἔπη γὰρ ἀπεμνημόνευεν·

Ἀλλ' ὁπόταν Πρωτεὺς Κυνικῶν ὄχ' ἄριστος ἁπάντων,
Ζηνὸς ἐριγδούπου τέμενος κατὰ πῦρ ἀνακαύσας,
Ἐς φλόγα πηδήσας, ἔλθῃ ἐς μακρὸν Ὄλυμπον,
Δὴ τότε πάντας ὁμῶς, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι,
Νυκτιπόλον τιμᾶν κέλομαι ἥρωα μέγιστον,
Σύνθρονον Ἡφαίστῳ καὶ Ἡρακλῆϊ ἄνακτι.

30 Ταῦτα μὲν Θεαγένης Σιβύλλης ἀκηκοέναι φησίν. ἐγὼ δὲ
p. 352. Βάκιδος αὐτῷ χρησμὸν ὑπὲρ τούτων ἐρῶ. φησὶ δὲ ὁ Βάκις οὕτω σφόδρα εὖ ἐπειπών,

Ἀλλ' ὁπόταν Κυνικὸς πολυώνυμος ἐς φλόγα πολλὴν
Πηδήσῃ δόξης ὑπ' ἐριννύϊ θυμὸν ὀρινθείς,
Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κυναλώπεκας, οἵ οἱ ἕπονται,
Μιμεῖσθαι χρὴ πότμον ἀποιχομένοιο λύκοιο.

o) ἐπ' αὐτῷ] ἐπαυτῷ una voce *Ald.* 1. 2. et *Hag.* p) Σίβυλλαν] „Σιβύλλας *Coll.*" Transposui accentum, in prioribus Edd. penultimae adscriptum.

num, aut prodigiosarum id genus actionum: vel, per Jovem, mysteria quaedam institutum iri nocturna, et facum gestationem circa rogum. Theagenes autem nuper, ut renuntiavit mihi aliquis sodalium, et Sibyllam dixit de hisce rebus aliquid praedixisse. Nempe versus recitavit illos:

Ast ubi jam Proteus, Cynicorum maximus unus,
Ad Jovis altitoni succensis ignibus aedem
In flammam insiliens altum conscendet Olympum;
Tunc una, quotquot vescuntur munere terrae,
Noctivagum jubeo venerari Heroa, potentem,
Herculeoque, tuoque throno, Vulcane, sedentem.

Haec a Sibylla se accepisse, ait Theagenes. At ego Bacidis illi de hisce rebus oraculum dicam. Ait autem Bacis ita praeclare adjiciens caeteris:

Ast ubi jam vario Cynicus cum nomine flammam
Insiliet, furiis agitatus pectore Famae:
Tunc tunc vulpicanes, turba hunc imitata magistrum,
Fata lupi, edico, jam discedentis obibunt.

Ὃς δέ κε δειλὸς ἐὼν, φεύγῃ q) μένος Ἡφαίστοιο, p. 352.
Λάεσσι βαλέειν r) τοῦτον τάχα πάντας Ἀχαιούς.
Ὡς μὴ ψυχρὸς ἐὼν, θερμηγορέειν ἐπιχειρῇ,
Χρυσῷ σαξάμενος s) πήρην, μάλα πολλὰ δανείζων,
Ἐν καλαῖς Πάτραισιν ἔχων τρὶς πέντε τάλαντα.

τί ὑμῖν δοκεῖ, ἄνδρες; ἆρα t) φαυλότερος χρησμολόγος ὁ Βάκις τῆς Σιβύλλης εἶναι; ὥστε ὥρα τοῖς θαυμαστοῖς τούτοις ὁμιληταῖς τοῦ Πρωτέως, περισκοπεῖν ἔνθα ἑαυ- p. 353.
τοὺς ἐξαερώσουσι· τοῦτο γὰρ τὴν καῦσιν καλοῦσι. Ταῦτ' 31
εἰπόντος, ἀνεβόησαν οἱ περιεστῶτες ἅπαντες, Ἤδη καιέσθωσαν, ἄξιοι τοῦ πυρός. καὶ ὁ μὲν κατέβη γελῶν, Νέ- Hom.
στορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ, τὸν Θεαγένη· ἀλλ' ὡς ἤκουσε Il. XIV, 1.
τῆς βοῆς, ἧκεν εὐθὺς, καὶ ἀναβὰς ἐκεκράγει, καὶ μυρία κακὰ διεξῄει περὶ τοῦ καταβεβηκότος· οὐ γὰρ οἶδα ὅστις ὁ βέλτιστος ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο. ἐγὼ δὲ ἀφεὶς αὐτὸν διαῤῥηγνύμενον, ἀπῄειν ὀψόμενος τοὺς ἀθλητάς· ἤδη γὰρ οἱ Ἑλλανοδίκαι ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ πλεθρίῳ. ταῦτα μὲν

q) *φεύγῃ*] Vulgatum *φεύγει* correxi monente *Fritzschio* Quaestt. p. 212. r) *βαλέειν*] „bene *Salm. Amst.* *Βαλλέειν* male cett." s) *σαξάμενος*] *σαξάμενον* *Ald.* 2. t) *ἆρα*] *ἄρα* *Bas.* 1. et 3. u) *σοι*] „*τοι* *Fab.* Nihil mutant Edd."

Sed quicunque metu Vulcani fugerit aestus,
Jactis confestim hunc saxis petat omnis Achivus,
Dicere ne calidum conetur frigidus ipse,
Distendens auro peram de foenore capto,
Patris condita habens pulchris ter quinque talenta.

Quid vobis videtur, auditores? Numquid deterior Sibylla vates esse Bacis? Itaque auctor sim admirabilibus illis Protei sodalibus, ut ipsi quoque circumspiciant locum, ubi in aëra se dissolvant: isto enim verbo combustionem vocant. Haec illo dicente, exclamant, qui circumstabant, omnes, *Jam comburantur digni igne!* Atque hic quidem cum risu descendit. *Sed non fugerunt Nestora voces*, Theagenem puto: verum audito clamore venit statim, escendensque clamavit, et sexcenta mala protulit contra eum, qui descenderat; nec enim novi, quomodo vir ille optimus vocatus sit. Ego vero, relinquens hominem dirumpentem se, abii visurus athletas. Jam enim esse dicebantur in plethrio judices certaminum. Haec tibi Eli-

32 σοι u) τὰ ἐν Ἤλιδι. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἀφικό-
p. 553. μεθα, μεστὸς ἦν ὁ ὀπισθόδομος τῶν κατηγορούντων Πρω-
τέως, ἢ ἐπαινούντων τὴν προαίρεσιν αὐτοῦ, ὥςτε καὶ εἰς
χεῖρας αὐτῶν ἦλθον οἱ πολλοὶ, ἄχρι δὴ παρελθὼν αὐτὸς
ὁ Πρωτεὺς μυρίῳ τῷ πλήθει παραπεμπόμενος, κατόπιν
p. 554. τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος x), λόγους τινὰς διεξῆλθε περὶ
αὑτοῦ y), τὸν βίον τε ὡς z) ἐβίω, καὶ τοὺς κινδύνους,
οὓς ἐκινδύνευσε, διηγούμενος, καὶ ὅσα πράγματα φιλοσο-
φίας ἕνεκα ὑπέμεινε. τὰ μὲν οὖν εἰρημένα πολλὰ ἦν. ἐγὼ
δὲ ὀλίγων ἤκουσα ὑπὸ πλήθους τῶν περιεστώτων. εἶτα φο-
βηθεὶς μὴ συντριβείην ἐν τοσαύτῃ τύρβῃ, ἐπεὶ καὶ πολ-
λοὺς τοῦτο πάσχοντας ἑώρων, ἀπῆλθον, μακρὰ a) χαίρειν
φράσας θανατιῶντι σοφιστῇ, τὸν ἐπιτάφιον ἑαυτοῦ πρὸ
33 τελευτῆς διεξιόντι. Πλὴν τόγε b) τοσοῦτον ἐπήκουσα· ἔφη
γὰρ βούλεσθαι χρυσῷ βίῳ χρυσῆν κορώνην ἐπιθεῖναι·
χρῆναι γὰρ τὸν Ἡρακλείως βεβιωκότα, Ἡρακλείως ἀπο-
θανεῖν, καὶ ἀναμιχθῆναι τῷ αἰθέρι. καὶ ὠφελῆσαι, ἔφη,
βούλομαι τοὺς ἀνθρώπους, δείξας αὐτοῖς ὃν χρὴ τρόπον

x) τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος] „Sic Edd. omnes. Nec quidquam Libri variant.“ Maluerat nempe *Faber* τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυιᾶς. Vid. Adnott. y) αὑτοῦ] „αὐτοῦ Edd.“ z) ὡς] „ὃν *Anonym.*“ a) μακρὰ] „recepi ex *Pell.* Μακρὰν Edd.“ b) τόγε] Sic emend. *Gronov.* vulg. τότε. Assentiri video *Fritzschium* Praef. ad Alex. Edit. p. XXVI.

de. Ipsam vero Olympiam cum venissemus, plenum erat posticum templi vel accusantium Protea, vel propositum illius laudantium: adeo ut etiam ad manus multi illorum venirent, donec ipse progressus innumerabili comitante multitudine Proteus post praeconum agonem verba fecit de se, quam vitam vixerit, pericula quae subierit, enarrans, et quas philosophiae caussa sustinuerit molestias. Multa quidem fuere, quae dixit: ego vero, prae circumstantium multitudine, pauca audivi. Deinde, ne tanta in turba eliderer, metuens, quod accidere videbam pluribus, abii, longum valere jusso affectante mortem sophista, ipso sibi ante mortem parentante. Illud tamen audivi, cum diceret, *Velle se auream vitae aureae coronidem imponere: oportere enim, qui Herculeo more vixerit, eum mori quoque more Herculeo, et remisceri aetheri. Ac prodesse,* inquit, *volo hominibus, ostendendo illis, quemadmodum mortem*

θανάτου καταφρονεῖν. πάντας οὖν δεῖ μοι τοὺς ἀνθρώ- p. 355.
πους Φιλοκτήτάς γενέσθαι. οἱ μὲν οὖν ἀνοητότεροι τῶν
ἀνθρώπων ἐδάκρυον, καὶ ἐβόων, Σώζου τοῖς Ἕλλησιν· οἱ
δὲ ἀνδρωδέστεροι ἐκεκράγεισαν, Τέλει τὰ δεδογμένα· ἐφ᾽
ὧν ὁ πρεσβύτης οὐ μετρίως ἐθορυβήθη, ἐλπίζων πάντας
ἕξεσθαι αὐτοῦ, καὶ μὴ προήσεσθαι τῷ πυρὶ, ἀλλὰ ἄκον-
τα δὴ καθέξειν ἐν τῷ βίῳ. τὸ δὴ τελεῖν τὰ δεδογμένα, πά-
νυ c) ἀδόκητον αὐτῷ προςπεσὸν, ὠχρίαν ἔτι d) μᾶλλον
ἐποίησε, καίτοι ἤδη νεκρικῶς τὴν χροιὰν ἔχοντι, καὶ, νὴ
Δία, καὶ ὑποτρέμειν, ὥςτε κατέπαυσε τὸν λόγον. Ἐγὼ 34
δὲ, εἰκάζεις, οἶμαι, πῶς ἐγέλων· οὐδὲ γὰρ ἐλεεῖν ἄξιον ἦν
οὕτω δυςέρωτα τῆς δόξης ἄνθρωπον ὑπὲρ ἅπαντας, ὅσοι
τῇ αὐτῇ ποινῇ ἐλαύνονται. παρεπέμπετο δὲ ὅμως ὑπὸ πολ-
λῶν, καὶ ἐνεφορεῖτο τῆς δόξης, ἀποβλέπων ἐς τὸ πλῆθος p. 356.
τῶν θαυμαζόντων, οὐκ εἰδὼς ὁ ἄθλιος ὅτι καὶ τοῖς ἐπὶ
τὸν σταυρὸν ἀπαγομένοις, ἢ ὑπὸ τοῦ δημίου ἐχομένοις
πολλῷ πλείους ἕπονται. Καὶ δὴ τὰ μὲν Ὀλύμπια τέλος 35
εἶχε, κάλλιστα Ὀλυμπίων γενόμενα, ὧν ἐγὼ εἶδον, τετράκις

c) πάνυ] „inserui ex Reg. Aberat ab Edd.“ d) ἔτι] „recepi ex Reg. non habebant Edd.“

oporteat contemnere. Itaque Philoctetas mihi fieri omnes homines, aequum est. Qui ergo stupidiores erant hominum, lacrimari et clamare, *Serva te Graecis!* Qui autem fortiores, ii clamarunt, *decreta perage!* a quibus non mediocriter perturbatus est senex, qui sperasset futurum, uti omnes retinerent se, neque igni permitterent, sed invitum in vita manere cogerent. Cum ergo plane praeter opinionem illi accideret, ut decreta perficienda essent, ea res magis etiam expallescere illum fecit (quamquam cadaveroso jam ante colore esset), et tremere etiam, medius fidius! Itaque orationem finiit. Ego vero quam riserim, puto, conjicis. Neque enim misericordia dignus erat homo, ita invenustus supra omnes, qui iisdem furiis aguntur, amator gloriae. Deducebatur tamen a multis, et ingurgitabat se gloria, dum ad multitudinem eorum, qui se admirarentur, respiceret, ignarus miser, etiam hos, qui ad crucem ducuntur, aut trahuntur a carnifice, multo plures sequi. Interim Olympia finem habuere, pulcherrima, quae ego vidi Olympiorum, qui quater jam viderim. Ego

p. 356. ἤδη ὁρῶν. ἐγὼ δὲ, οὐ γὰρ ἦν εὐπορῆσαι ὀχήματος, ἅμα
πολλῶν ἐξιόντων, ἄκων ὑπελειπόμην. ὁ δὲ ἀεὶ ἀναβαλλόμε-
νος, νύκτα τὸ τελευταῖον προειρήκει ἐπιδείξασθαι τὴν καῦ-
σιν· καὶ με τῶν ἑταίρων τινὸς παραλαβόντος περὶ μέσας
νύκτας ἐξαναστὰς, ἀπῄειν εὐθὺ τῆς Ἁρπίνης, ἔνθα ἦν e)
ἡ πυρά. στάδιοι πάντες οὗτοι εἴκοσιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας
κατὰ τὸν ἱππόδρομον ἀπιόντων πρὸς ἕω· καὶ ἐπεὶ τάχιστα
ἀφικόμεθα, καταλαμβάνομεν πυρὰν νενησμένην ἐν βάθει,
ὅσον ἐς ὀργυιὰν τὸ βάθος. δᾷδες ἦσαν τὰ πολλὰ f), καὶ
36 παρεβέβυστο τῶν φρυγάνων, ὡς ἀναφθείη τάχιστα. Καὶ
p. 357. ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν (ἔδει γὰρ κἀκείνην θεάσασθαι
τὸ κάλλιστον τοῦτο ἔργον), πρόεισιν ἐκεῖνος ἐσκευασμένος
ἐς τὸν αἰεὶ g) τρόπον, καὶ ξὺν αὐτῷ τὰ τέλη τῶν κυνῶν·
καὶ μάλιστα ὁ γεννάδας ὁ ἐκ Πατρῶν, δᾷδα ἔχων, οὐ
φαῦλος δευτεραγωνιστής. ἐδᾳδοφόρει δὲ καὶ ὁ Πρωτεύς·
καὶ προςελθόντες, ἄλλος ἀλλαχόθεν ἀνῆψαν τὸ πῦρ μέγι-
στον, ἅτε ἀπὸ δᾴδων, καὶ φρυγάνων· ὁ δὲ, καί μοι πάνυ
ἤδη πρόςεχε τὸν νοῦν, ἀποθέμενος τὴν πήραν, καὶ τὸ τρι-

e) ἦν] Priores omnes ἦ. f) δᾷδες ἦσαν τὰ πολλὰ] δᾷδες ἐστήσαντο πολλαὶ conj. *Reitz.* Sed tuetur vulgata *Dorvill.* ad *Charit.* p. 498. Lips. g) αἰεὶ] ἀεὶ *Bas.* 1. et 3.

vero, neque enim vehiculi copia erat, multis simul discedentibus, invitus ibi relictus sum. At iste subinde differens, tandem praedicit noctem, qua spectaculum sui cremandi editurus esset. Ac me cum sodalium aliquis assumsisset, surgens circa mediam noctem recta Harpinam petii, ubi rogus erat. Stadia haec sunt viginti, Olympia juxta hippodromum orientem versus euntibus. Cum primum eo venissemus, rogum deprehendimus in fossa ad passus unius profunditatem structum. Faces multae aderant, et sarmenta ubique interposita, ignem celerrime uti conciperet. Exoriente luna (oportebat enim hanc quoque videre pulcherrimum facinus), procedit iste quotidiano more indutus, et cum illo Cynicorum principes, praesertim generosus ille Patrensis, facem gestans, non malus secundarum partium certator. Facem gestabat vero etiam Proteus. Accedentes autem alter ab altera parte ignem incenderunt maximum, quippe a facibus ac sarmentis. Iste vero, et jam mihi diligenter attende, deposita pera, pal-

βώνιον, καὶ τὸ Ἡράκλειον ἐκεῖνο ῥόπαλον, ἔστη ἐν ὀθόνῃ p. 357.
ῥυπώσῃ ἀκριβῶς. εἶτα ᾔτει λιβανωτὸν, ὡς ἐπιβάλοι ἐπὶ τὸ πῦρ· καὶ ἀναδόντος τινὸς, ἐπέβαλέ τε, καὶ εἶπεν, ἐς τὴν μεσημβρίαν ἀποβλέπων (καὶ γὰρ καὶ τοῦτο πρὸς τὴν τραγῳδίαν ἦν ἡ μεσημβρία), Δαίμονες μητρῷοι καὶ πατρῷοι, δέξασθέ με εὐμενεῖς. ταῦτα εἰπὼν, ἐπήδησεν εἰς τὸ πῦρ, οὐ μὴν ἑωρᾶτό γε, ἀλλὰ περιεσχέθη h) ὑπὸ τῆς φλογὸς, πολλῆς ἠρμένης. Αὖθις ὁρῶ γελῶντά σε, ὦ καλὲ 37
Κρόνιε, τὴν καταστροφὴν τοῦ δράματος, ἐγὼ δὲ τοὺς μητρῴους μὲν δαίμονας ἐπιβοώμενον, μὰ τὸν Δί', οὐ σφόδρα p. 358.
ᾐτιώμην. ὅτε δὲ καὶ τοὺς πατρῴους ἐπεκαλέσατο, ἀναμνησθεὶς τῶν περὶ τοῦ φόνου i) εἰρημένων, οὐδὲ κατέχειν ἠδυνάμην τὸν γέλωτα. οἱ Κυνικοὶ δὲ περιστάντες τὴν πυρὰν, οὐκ ἐδάκρυον μὲν, σιωπῇ δὲ ἐνεδείκνυντο λύπην τινὰ, εἰς τὸ πῦρ ὁρῶντες, ἄχρι δὴ ἀποπνιγεὶς ἐπ' αὐτοῖς k); Ἀπι-

h) *περιεσχέθη*] Sic, ut oportuit, Edd. *Salm.*, *Amst.* et *Fabr.* In reliquis, etiam recentt., *περιεσχέσθη*, quod vitium *Dorvill.* mutari voluit in *περιεσχίσθη*. i) *φόνου*] Hanc in marg. A. 1. W. repositam lectionem, quam etiam in *Bas.* 3. editam et ab *Obsopoeo* redditam deprehendi, merito vulgatae *φθόνου* praetulerunt *Bip.* et *Schm.* k) *ἐπ' αὐτοῖς*] *ὑπ' αὐχμῆς*, vel *ὑπ' ἀτμῆς* conj. *Gesn.* Sed *Guyet.* post *ἀποπνιγεὶς* commate distingui et *ἐπ' αὐτοῖς* ad sequentia referri posse dicit, ut sit *post haec, his peractis:* utrumque quidem praeter necessitatem. Audiendus h. l. *Faber.*

lio, et Herculea illa clava, adstabat in linteo plane sordido. Tum tus petiit, quod in ignem injiceret, datumque ab aliquo, injecit, dixitque conversus ad meridiem, (nam hoc quoque ad tragoediam pertinet, meridies) *Materni paternique daemones, volentes propitii me recipite!* Haec ubi dixisset, in ignem insiliit. Verum non videbatur, circumfusus a multa, quae surgebat, flamma. Iterum video te ridentem, pulcher Cronie, fabulae conversionem. Equidem maternos daemonas invocantem non valde, ita me Jupiter, reprehendi: sed cum paternos etiam advocaret, recordatus eorum, quae de caede *illius* dicta sunt, neque risum tenere tum poteram. Cynici autem rogum circumstantes non illi quidem flebant, sed silentio ignem adspicientes moestitiam quandam prae se ferebant: donec ego, quem ea res paene enecaret, *Abeamus*, dicerem, *vani homi-*

p. 358. ωμεν, φημὶ, ὦ μάταιοι. οὐ γὰρ ἡδὺ τὸ θέαμα, ὠπτημένον
γέροντα ὁρᾷν, κνίσσης ἀναπεμπλαμένους πονηρᾶς. ἢ περι-
μένετε ἔςτ' ἂν γραφεύς τις ἐπελθὼν, ἀπεικάσῃ ὑμᾶς, οἵους
τοὺς ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἑταίρους τῷ Σωκράτει παραγρά-
φουσιν; ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἠγανάκτουν, καὶ ἐλοιδοροῦντό μοι,
ἔνιοι δὲ καὶ ἐπὶ τὰς βακτηρίας ᾖξαν l). εἶτα ἐπειδὴ ἠπεί-
λησα ξυναρπάσας τινὰς ἐμβαλεῖν εἰς τὸ πῦρ, ὡς ἂν ἕποιν-
38 το τῷ διδασκάλῳ, ἐπαύσαντο, καὶ εἰρήνην ἦγον. Ἐγὼ δὲ
ἐπανιὼν, ποικίλως, ἑταῖρε m), πρὸς ἐμαυτὸν ἐνενόουν τὸ
p. 359. φιλόδοξον οἷόν τι ἐστιν ἀναλογιζόμενος, ὡς μόνος οὗτος ὁ
ἔρως ἄφυκτος, καὶ τοῖς πάνυ θαυμαστοῖς εἶναι δοκοῦσιν,
οὐχ ὅπως ἐκείνῳ τἀνδρὶ, καὶ τἄλλα ἐμπλήκτως, καὶ ἀπο-
39 νενοημένως βεβιωκότι, καὶ οὐκ ἀναξίως τοῦ πυρός. Εἶτα
ἐνετύγχανον πολλοῖς ἀπιοῦσιν n), ὡς θεάσαιντο καὶ αὐτοί.
ᾤοντο γὰρ ἔτι καταλήψεσθαι ζῶντα αὐτόν. καὶ γὰρ καὶ
τόδε τῇ προτεραίᾳ διεδέδοτο, ὡς πρὸς ἀνίσχοντα o) τὸν
ἥλιον ἀσπασάμενος (ὥςπερ ἀμέλει καὶ τοὺς Βραχμᾶνας

l) ᾖξαν] „quod *Faber* voluit, in J. est, excepto puncto subscripto. Cett. ἦξαν.“ Cum J. facit *Ald.* 2. Frustra autem adversatur *Abresch.* Animadvv. ad *Aeschyl.* T. II. p. 26. m) ποικίλως, ἑταῖρε] ποικίλα, ὦ ἑταῖρε placet *Fritzschio* Praef. ad Alex. Ed. p. xxv. n) ἀπιοῦσιν] ἐπιοῦσιν, *accedentibus*, conj. *Seager.* o) πρὸς ἀνίσχοντα] προςανίσχοντα, una voce, conj. *Tan. Fab.*

nes! Neque enim jucundum spectaculum, senem assari videre, et malo nidore oppleri. An exspectatis, dum pictor aliquis superveniens depingat vos, uti sodales in carcere appingunt Socrati? Illi ergo indignari et male mihi dicere, quidam vero ruere etiam ad baculos. Deinde cum interminatus essem, me quosdam illorum correptos in ignem esse detrusurum, magistrum uti sequerentur, quietem pacemque egere. In reditu autem, varie mecum, mi sodalis, cogitabam de cupiditate gloriae, vim illius perpendens, ut solam hanc cupiditatem effugere nequeant illi etiam, qui alioquin admiratione videantur dignissimi, nedum ut ille vir, qui etiam alias furiose dementerque, et ut igne dignus esset, vixisset. Tum incidi in multos ad spectaculum abeuntes ipsos quoque, qui putarent nempe, se vivum adhuc deprehensuros. Nimirum illud quoque pridie ejus diei divulgatum fuerat, illum ita, ut exorientem solem salutaret, quod scilicet Brachma-

φασὶ ποιεῖν) ἐπιβήσεσθαι p) τῆς πυρᾶς. ἀπέστρεφον δ' p. 359.
οὖν τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, λέγων ἤδη τετελέσθαι τὸ ἔργον,
οἷς μὴ καὶ q) τοῦτ' αὐτὸ περισπούδαστον ἦν, κἂν αὐτὸν
ἰδεῖν τὸν τόπον, καί τι λείψανον καταλαμβάνειν τοῦ πυ-
ρός. ἔνθα δή, ὦ ἑταῖρε, μυρία πράγματα εἶχον, ἅπασι διη-
γούμενος καὶ ἀνακρίνουσι, καὶ ἀκριβῶς ἐκπυνθανομένοις.
εἰ μὲν οὖν ἴδοιμί τινα χαρίεντα, ψιλὰ ἄν, ὥςπερ σοί, τὰ p. 360.
πραχθέντα διηγούμην. πρὸς δὲ τοὺς βλάκας, καὶ πρὸς τὴν
ἀκρόασιν κεχηνότας ἐτραγῴδουν τι παρ' ἐμαυτοῦ, ὡς, ἐπει-
δὴ ἀνήφθη μὲν ἡ πυρά, ἐνέβαλε δὲ φέρων ἑαυτὸν ὁ Πρω-
τεύς, σεισμοῦ πρότερον μεγάλου γενομένου σὺν μυκηθμῷ
τῆς γῆς, γὺψ ἀναπτάμενος ἐκ μέσης τῆς φλογὸς, οἴχοιτο
ἐς τὸν οὐρανὸν, ἀνθρωπίνῃ μεγάλῃ τῇ φωνῇ λέγων, Ἔλι-
πον γᾶν, βαίνω δ' ἐς Ὄλυμπον. ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἐτεθήπε-
σαν καὶ προςεκύνουν ὑποφρίττοντες, καὶ ἀνέκρινόν με λέ-
γοντες, πότερον πρὸς ἕω, ἢ πρὸς δυσμὰς ἐνεχθείη ὁ γύψ;
ἐγὼ δὲ τὸ ἐπελθὸν ἀπεκρινάμην αὐτοῖς. Ἀπελθὼν δὲ ἐς 40

p) ἐπιβήσεσθαι] „ἐπιβήσεται *Pell.* non male.“ Bene vulgatum tuetur *Fritzsch.* Quaestst. p. 172. q) οἷς μὴ καὶ] τοὺς δὲ μὴ (int. ἀπέστρεφον), οἷς καὶ τοῦτ' αὐτὸ etc. finxit *Bel.* operam perdens: nam eandem sententiam, idque elegantius, suppeditat lectio vulgata. Ad verbum recte reddidit *Gesn.* Οἷς μὴ est, *nisi quibus.*

nas facere dictitant, rogum conscensurum esse. Multos igitur illorum averti, cum jam perfectum esse opus dicerem, quibus quidem non id ipsum curae esset, etiam locum inspicere, et aliquid de igni reliquum secum auferre. Hic sane, mi sodalis, sexcenta negotia habui, dum omnibus enarro interrogantibus, et accurate singula exquirentibus. Si quem igitur viderem politum doctrina hominem, nuda illi acta, velut tibi modo, enarrabam. Apud stipites vero, et inhiantes narrationi, tragicae quiddam gravitatis de meo adjiciebam, ut hoc, Cum accensus esset rogus, et jam injecisset se Proteus, motu telluris magno cum mugitu ante facto, evolantem media de flamma vulturem caelum versus abiisse, humana magna voce clamantem, *Reliqui terram, abeo in Olympum!* Hi ergo obstupescentes cum horrore quodam adorare, et ex me quaerere, *Utrum versus orientem, an ad occidentem volasset vultur?* quibus ego, quidquid in buccam veniret, respondi. Tum in concio-

p. 360. τὴν πανήγυριν, ἐπέστην τινὶ πολιῷ ἀνδρὶ, καὶ, νὴ τὸν Δί᾽,
p. 361. ἀξιοπίστῳ τὸ πρόςωπον ἐπὶ τῷ πώγωνι, καὶ τῇ λοιπῇ σε-
μνότητι, τά τε ἄλλα διηγουμένῳ περὶ τοῦ Πρωτέως, καὶ
ὡς μετὰ τὸ καυθῆναι θεάσαιτο αὐτὸν ἐν λευκῇ ἐσθῆτι
μικρὸν ἔμπροσθεν, καὶ νῦν ἀπολίποι περιπατοῦντα φαι-
δρὸν ἐν τῇ ἑπταφώνῳ στοᾷ, κοτίνῳ τε ἐστεμμένον· εἶτ᾽
ἐπὶ πᾶσι προςέθηκε τὸν γῦπα r), διομνύμενος ἦ μὴν αὐ-
τὸς ἑωρακέναι ἀναπτάμενον ἐκ τῆς πυρᾶς, ὃν ἐγὼ μικρὸν
ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι, καταγελῶντα s) τῶν ἀνοήτων
41 καὶ βλακικῶν τὸν τρόπον. Ἐννόει τολοιπὸν t) οἷα εἰκὸς
ἐπ᾽ αὐτῷ γενήσεσθαι· ποίας μὲν οὐ μελίττας ἐπιστήσεσθαι
ἐπὶ τὸν τόπον, τίνας δὲ τέττιγας οὐκ ἐπαγαγέσθαι u), τί-
νας δὲ κορώνας x) οὐκ ἐπιπτήσεσθαι, καθάπερ ἐπὶ τὸν
p. 362. Ἡσιόδου τάφον, καὶ τὰ τοιαῦτα; εἰκόνας μὲν γὰρ παρά
τε Ἠλείων αὐτῶν, παρά τε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, οἷς καὶ
ἐπεσταλκέναι ἔλεγον y), αὐτίκα μάλα οἶδα πολλὰς ἀναστη-
σομένας. φασὶ δὲ πάσαις σχεδὸν ταῖς ἐνδόξοις πόλεσιν ἐπι-

r) γῦπα] γύπα priores. s) καταγελῶντα] καταγελῶν conj. *Guyet.* et *Fab.* καταγελῶν τὰ *Reitz.* et recentt. vid. Adnott. t) τολοιπὸν] Sic *Ald.* 1. 2. *Hag.* Τὸ λοιπὸν cett. u) ἐπαγαγέσθαι] ἐπᾴσεσθαι conj. *Wyttenb.* ad *Plat.* Phaedon. p. 194. explicans *incantare*, i. e. consolari, monere, docere. Genuinum certe nec mihi videtur esse vulgatum verbum. x) κορώνας] χελιδόνας legi voluit *Menag.* y) ἔλεγον] „ἔλεγεν Edd. priores.“

nem delatus adstiti cano cuidam viro et fide digno, medius fidius, si vultum spectares cum barba et gravitate reliqua, cum et reliqua narraret de Proteo, et ut vidisset ipsum paullo ante, post combustionem, in veste candida, et modo inambulantem laetum atque hilarem in septem vocum porticu reliquisset, coronatum olea. Deinde post omnia etiam vulturem illum adjecit, juratus, ipsum se vidisse de rogo evolantem, quem ego paullo ante dimiseram, ut ridiculos faceret amentes homines et moribus stupidos. Caeterum cogita, quae in illo postea futura esse credibile sit: quas non apes in illo loco conventuras? quas non congregaturas se cicadas? quas non cornices involaturas, ut in sepulcrum Hesiodi, et id genus alia? Statuas quidem cum apud ipsos Elienses, tum apud Graecos reliquos, quibus etiam scripsisse dicebant, statim multas staturas ei novi. Ajunt vero, nobilibus oppidis fere o-

στολὰς διαπέμψαι αὐτὸν, διαθήκας τινὰς, καὶ παραινέ- p. 362.
σεις, καὶ νόμους. καί τινας ἐπὶ τούτῳ z) πρεσβευτὰς τῶν ἑταίρων ἐχειροτόνησε, νεκραγγέλους καὶ νερτεροδρόμους προσαγορεύσας. Τοῦτο τέλος τοῦ κακοδαίμονος Πρωτέως 42
ἐγένετο ἀνδρὸς, ὡς βραχεῖ λόγῳ περιλαβεῖν, πρὸς ἀλήθειαν μὲν οὐδεπώποτε ἀποβλέψαντος, ἐπὶ δόξῃ δὲ, καὶ τῷ a) παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνῳ ἅπαντα εἰπόντος ἀεὶ, καὶ πράξαντος, ὡς καὶ εἰς πῦρ ἁλέσθαι b), ὅτε μηδ' ἀπολαύειν τῶν ἐπαίνων ἔμελλεν, ἀναίσθητος αὐτῶν γενόμενος. Ἓν ἔτι σοι προσδιηγησάμενος παύσομαι, ὡς ἔχῃς ἐπιπολὺ γελᾷν. ἐκεῖνα μὲν γὰρ πάλαι οἶσθα εὐθὺς ἀκούσας μου, ὅτε ἧκον c) ἀπὸ Συρίας, διηγουμένου, ὡς ἀπὸ Τρῳάδος συμ- p. 363.
πλεύσαιμι αὐτῷ, καὶ τήν τε ἄλλην τὴν ἐν τῷ πλῷ τρυφὴν, καὶ τὸ μειράκιον τὸ ὡραῖον, ὃ ἔπεισε κυνίζειν, ὡς ἔχοι καὶ αὐτός τινα Ἀλκιβιάδην, καὶ ὡς ἐπιταραχθείη μὲν τῆς νυκτὸς, ἐν μέσῳ τῷ Αἰγαίῳ γνόφου καταβάντος, καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείραντος, ἐκώκυε μετὰ τῶν γυναικῶν ὁ θαυ-

z) τούτῳ] „recepi ex Ms. Reg. et G. *Τούτων* Edd." a) τῷ] „Sic *Pell.* recte. *Τὸ* Edd. pessime." Excipiendae *Bas.* 1. et 3. in quibus recte τῷ. b) ἁλέσθαι] „Sic Edd. omnes." Cf. supra c. 9. Varr. Lectt. c) ἧκον] „Secutus sum scripturam *Salm.* *Ἧκων* cett. male."

mnibus missas ab eo epistolas in praeceptionibus, et adhortationibus, atque legibus. Etiam sodalium nonnullos ejus rei caussa legatos constituerat, quos mortis nuntios et inferorum cursores appellabat. Hic finis fuit infelicis Protei, viri, qui, ut brevi sermone complectar, ad verum quidem respexerat nunquam, gloriae autem et laudis popularis caussa dixerat semper feceratque omnia, adeo ut in ignem etiam insiliret, cum neque frui jam posset laudibus, quippe quarum sensus pervenire ad ipsum non posset. Desinam, cum unum adhuc tibi narravero, ut ridere possis amplius. Illa enim olim nosti, quae statim ex me, cum e Syria venirem, audieris, ut e Troade cum ipso navigaverim, et cum reliquum hominis in illa navigatione luxum, tum formosum illum adolescentulum, quem ad caninam illam vitam traduxerat, ut haberet nimirum ipse quoque aliquem Alcibiadem, et ut perturbatus fuerit, noctu, medio in Aegaeo, descendente turbine et fluctum excitante maximum, ploraveritque

44 μαστὸς; καὶ θανάτου κρείττων εἶναι δοκῶν. Ἀλλὰ μι-
p. 363. κρὸν πρὸ τῆς τελευτῆς, πρὸ ἐννέα σχεδόν που ἡμερῶν,
πλεῖον d), οἶμαι, τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγὼν, ἤμεσέ τε τῆς νυ-
κτὸς, καὶ ἑάλω πυρετῷ μάλα σφοδρῷ. ταῦτα δέ μοι Ἀλέξ-
ανδρος ὁ ἰατρὸς διηγήσατο, μετακληθεὶς, ὡς ἐπισκοπή-
σειεν αὐτόν· ἔφη οὖν καταλαβεῖν αὐτὸν χαμαὶ κυλιόμενον,
καὶ τὸν φλογμὸν οὐ φέροντα, καὶ ψυχρὸν αἰτοῦντα πάνυ
ἐρωτικῶς, ἑαυτὸν δὲ μὴ δοῦναι· καίτοι e) εἰπεῖν, ἔφη,
πρὸς αὐτὸν, ὡς εἰ πάντως θανάτου δέοιτο, ἥκειν αὐτὸν
ἐπὶ τὰς θύρας αὐτόματον. ὥςτε καλῶς ἔχειν ἕπεσθαι, μη-
p. 364. δὲν τοῦ πυρὸς δεόμενον· τὸν δ᾽ αὖ φάναι· Ἀλλ᾽ οὐχ ὁ-
45 μοίως ἔνδοξος ὁ τρόπος γένοιτ᾽ ἂν, πᾶσι κοινὸς ὤν. Ταῦ-
τα μὲν ὁ Ἀλέξανδρος. ἐγὼ δὲ οὐδ᾽ αὐτὸς f) πρὸ πολλῶν
ἡμερῶν εἶδον αὐτὸν g) ἐγκεχρισμένον, ὡς ἀποδακρύσειε τῷ
δριμεῖ φαρμάκῳ. ὁρᾷς h); οὐ πάνυ τοὺς ἀμβλυωποῦντας ὁ
Αἰακὸς παραδέχεται. ὅμοιον ὡς εἴ τις ἐπὶ σταυρὸν ἀνα-

d) πλεῖον] Alias noster in similibus dictionibus *πλέον* scribit, ut Diall. Mortt. VII, 1. De Merc. Cond. c. 18. e) καίτοι] *καί γε* mallet *Solan.* temere. f) ἐγὼ δὲ οὐδ᾽ αὐτὸς] *ἐγὼ δ᾽ αὐτὸς, οὐδὲ πρὸ* etc. maluit *Guyet.* putide subtilis. g) αὐτὸν] „*αὐτὸν αὐτὸν Par.* male." h) ὁρᾷς;] *τί δρᾷς;* conj. *Markland.* ad *Max. Tyr.* p. 695. quod ita probat *Belinus*, si addatur *ἔφην*, aut simile quid, quo indicetur, haec ad Protea dici. At recte vulgatam rationem tuetur *Fritzsch.* Quaestst. p. 96. ironice sermonem intelligens.

cum mulierculis vir admirabilis, et qui superior mortis metu esse videretur. Verum paullo ante mortem, novem circiter diebus ante, cum plus quam oportebat, puto, ingurgitasset, et vomuit noctu, et febri correptus est satis vehementi. Haec vero Alexander mihi medicus narravit, qui vocatus erat, ut illum inviseret. Ajebat ergo, se invenisse hominem humi se volutantem, impatientemque aestus, et amatoriis velut blanditiis petentem frigidam: se autem non dedisse: verum illud dixisse: *Si omnino morte opus haberet, ipsam sponte jam venire ad januam, itaque bene facere, si illam sequeretur, nec ignem expeteret.* Istum contra dixisse: *At non aeque gloriosum futurum mortis genus, quod omnibus commune esset.* Haec Alexander. Ego vero et ipse non multis ante mortem diebus inunctum vidi, ut lacrimis motis oculos purgaret acerbo medicamento. Vides? Non sane recipit, qui hebe-

βήσεσθαι μέλλων, τὸ ἐν τῷ i) δακτύλῳ πρόςπταισμα θεραπεύοι. τί σοι δοκεῖ ὁ *Δημόκριτος*, εἰ ταῦτα εἶδε; κατ' ἀξίαν γελάσαι ἂν ἐπὶ τῷ ἀνδρί. καίτοι πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσοῦτον γέλωτα; σὺ δ' οὖν, ὦ φιλότης, γέλα καὶ αὐτὸς, καὶ μάλιστα ὁπόταν τῶν ἄλλων ἀκούσῃς θαυμαζόντων αὐτόν. p. 364.

i) τὸ ἐν τῷ] „τῷ ἐν τῷ male J." Pessime sic etiam *Ald.* utraque, *Bas.* 1. et *Hag.* Sed recte τὸ ἐν τῷ *Bas.* 3.

tes oculos habent, Aeacus. Simile hoc est, ut si quis in crucem mox agendus digiti offensionem curet. Quid tibi videtur *facturus fuisse,* si vidisset ista, Democritus? Risisset, prout dignum est, virum. Quamquam unde tantum illi risus suppetiisset? Tu ergo, amice, ride ipse quoque, et maxime cum alios admirari istum audieris!

p. 365. # ΔΡΑΠΕΤΑΙ.

ARGUMENTUM.

Proximo libello offenderat noster cum universum Cynicorum gregem, tum unum maxime eorum lacessiverat ad indignissimam ab auctore vindictam sumendam. Quae res permovit eum, ut dramation hoc componeret vere Aristophaneum, in quo tum omnino omne Cynicorum genus, tum imprimis ille unus sub nomine Canthari miserrime dilaceraretur. Relicta scilicet terra Philosophia adit Jovem, accusans philosophos suos falso sic dictos, imprimis vero Cynicos, quod humili fere ac servili conditione orti et educati vitam agant turpissimam, ab omni sapientiae ac veritatis studio alienissimam. Demissa cum Mercurio et Hercule judicium jubetur habere. Idque fit Philippopoli in Thracia, quo tres olim servi aufugerant, et jam ut personati philosophi cum femina quadam, marito suo in communem usum rapta, vivebant, philosophiam suam peculiarem probe exercentes. Cognita caussa ut singuli merita sua, ita maxime Cantharus, omnium ille impurissimus, gravissima afficiuntur poena.

ΑΠΟΛΛΩΝ, ΖΕΥΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, ΗΡΑΚΛΗΣ, ΕΡΜΗΣ, ΑΝΔΡΕΣ, ΔΕΣΠΟΤΗΣ, ΟΡΦΕΥΣ, ΔΡΑΠΕΤΑΙ a), ΚΑΙ ΥΠΟΔΟΧΕΥΣ b).

1 ΑΠΟΛ. Ἀληθῆ ταῦτά φασι, πάτερ, ὡς ἐμβάλοι c) τὶς

a) ΔΡΑΠΕΤΑΙ] Δραπέτου *Bas.* 1. et 3. in quibus omnino nomina per genitivos inscripta. Unde *Reitz.* et recentt. Δραπέτης, quia his placuit per nominativos ea inscribere. Inseruerunt iidem etiam *Orphei* nomen. Eadem ego libertate usus Δραπέται scripsi, quia infra cap. 30. sq. non solum Δραπέτης, sed etiam Δραπέτις, loquentes inducuntur. b) ΥΠΟΔΟΧΕΥΣ] Sic *Guyet.* (ad cap. 30.) et *Belin.* inscripserunt cum *Gesnero* interprete, secuti vocem, quae illic legitur, ὑπεδεξάμην. Nam quod *Basileenses* et *Reitziana* cum recentt. habent ὑποδίκου, vel ὑπόδικος, ortum id ex male intellectis, quae cap. 30. praefiguntur, literis ΥΠΟ. c) ἐμβάλοι] ἐνέβαλε conj. *Bel.* imperite.

FUGITIVI.

APOLLO, JUPITER, PHILOSOPHIA, HERCULES, MERCURIUS, VIRI, DOMINUS, ORPHEUS, FUGITIVI, HOSPES.

Apol. Verane narrant ista, pater, fuisse, qui in ignem

αὐτὸν φέρων d) εἰς τὸ πῦρ, κατέναντι Ὀλυμπίων e), ἤδη p. 365.
πρεσβύτης ἄνθρωπος, οὐκ ἀγεννὴς θαυματοποιὸς τὰ τοιαῦτα; ἡ Σελήνη γὰρ ἡμῖν διηγεῖτο, αὐτὴ ἑωρακέναι καιόμενον λέγουσα.

ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ, ὦ Ἄπολλον· ὡς μήποτε γενέσθαι ὤφελεν.

ΑΠΟΛ. Οὕτω χρηστὸς ὁ γέρων ἦν, καὶ ἀνάξιος ἐν πυρὶ ἀπολωλέναι;

ΖΕΥΣ. Καὶ τοῦτο μὲν ἴσως· ἀλλ' ἐγὼ πολλὴν f) τὴν ἀηδίαν μέμνημαι ἀνασχόμενος τότε ὑπὸ κνίσσης πονηρᾶς, οἵαν εἰκὸς ἀποφέρεσθαι g) ὀπτωμένων h) ἀνθρωπίνων i) σωμάτων. εἰ γοῦν μὴ εἰς τὴν Ἀραβίαν ὡς εἶχον εὐθὺς ἀπιὼν ᾠχόμην, ἀπολώλειν ἄν, εὖ ἴσθι, ἀτοπίᾳ τοῦ καπνοῦ· καὶ ὅμως ἐν τοσαύτῃ εὐωδίᾳ, καὶ ἀφθονίᾳ τῶν ἀρωμάτων, καὶ ἐν λιβανωτῷ παμπόλλῳ μόλις αἱ ῥῖνες ἐπιλαθέσθαι μοι καὶ απομαθεῖν ἤθελον τὴν κηλῖδα ἐκεί- p. 366.

d) *αὐτὸν φέρων*] *φέρων αὐτὸν* 2954. 3011. *Schm.* e) *Ὀλυμπίων*] *τοῦ Ὀλυμπίου* maluit *Bel.* non idonea de caussa. f) *πολλὴν*] *μὲν* vulgo additum extinxi auctore Gorl. et monente etiam *Fritzsch.* Quaestst. p. 210. g) *ἀποφέρεσθαι*] „*ἀναφερ.* malit *Gesn.*“ Sic sane frequenter dicitur: sed quidni etiam *ἀποφέρεσθαι*? praesertim ubi, ut h. l., magis quaeratur, unde, quam quo, abierit nidor. h) *ὀπτωμένων*] „Sic *Ven.* 2. et *Jensius*. *Ὀπτομένων* vulgo male.“ *Ὀπτωμ.* etiam 2954. et 3011. si recte narrat *Bel.* i) *ἀνθρωπίνων*] *ἀνθρωπείων* 2954. 3011. Gorl.

se conjiceret in celebritate Olympiorum, jam senem hominem, nec ignavum ad talia portentorum artificem? Luna enim nobis narravit, quae ardentem se vidisse diceret.

Jup. Vera omnino sunt, Apollo: quae utinam facta nunquam essent!

Apol. Adeone bonus erat senex, atque indignus, qui igni periret?

Jup. Etiam illud forte *ita se habuerit.* At ego multam me tum perferre injucunditatem memini a malo illo nidore, qualem sursum ferri naturale est ab assatis corporibus humanis. Nisi enim in Arabiam statim, ut habebam, abiissem, perieram, bene noris, a fumo teterrimo. Et tamen in tanta suaveolentia, et copia aromatum, in ture adeo multo, vix mihi oblivisci nares ac dediscere voluerunt illam

p. 366. νην τῆς ὀσμῆς, ἀλλὰ καὶ νῦν ὀλίγου δέω ναυτιᾷν, ὑπομνησθεὶς αὐτῆς.

2 ΑΠΟΛ. Τί δαὶ k) βουλόμενος, ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα εἴργασται ἑαυτόν; ἢ τί τὸ ἀγαθὸν, ἀπανθρακωθῆναι ἐμπεσὼν l) εἰς τὴν πυράν;

ΖΕΥΣ. Τοῦτο μὲν οὐκ ἂν, ὦ παῖ, φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐγκαλῶν, ὃς ἐς τοὺς κρατῆρας ἥλατο m) καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ.

ΑΠΟΛ. Μελαγχολίαν τινὰ δεινὴν λέγεις. αὐτὰρ οὗτός γε τίνα ποτὲ ἄρα τὴν αἰτίαν ἔσχε τῆς ἐπιθυμίας;

ΖΕΥΣ. Αὐτοῦ σοι λόγον ἐρῶ, ὃν ἔλεξε πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀπολογούμενος πρὸς αὐτοὺς ὑπὲρ τῆς τελευτῆς.
3 ἔφη γὰρ, εἴ γε μέμνημαι... Ἀλλὰ τίς αὕτη σπουδῇ πρόσεισι τεταραγμένη καὶ δακρύουσα, πάνυ ἀδικουμένῃ n) ἐοικυῖα; μᾶλλον δὲ, Φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ τοὔνομά γε τοὐμὸν ἐπιβοᾶται σχετλιάζουσα. τί, ὦ θύγατερ, δακρύεις; ἢ τί

k) δαὶ] Sic *Schm.* e 3011. pro vulg. δὲ. l) ἐμπεσὼν] ἐμπεσόντα, ut *Graev.* et *Guyet.* voluerant, 2954. 3011. Gorl. *Schm.* Sed retinendum vulgatum putarunt *A. Wannowski* Regiomontanus in Progr. Schol. a. 1825. inscripto: Initia theoriae casus, qui dicitur absolutus. p. 10. et *Fritzsch.* Quaestst. p. 103. m) ἥλατο] „adspirate *Par. Salm. Amst.* ἤλατο spir. leni J. *Fl. Bas.* (?) *Hag. Fr.*“ Sic etiam *Ald.* 1. et 2. Sed ἥλατο recte *Bas.* 1. et 3. ἥλλατο 3011. et Gorl. n) ἀδικουμένῃ] „Sic bene *Fl. Par.* aliaeque. Ἀδικουμένη sine puncto male J. *Ven.* 2.“

odoris labem. Sed nunc etiam parum abest, quin nauseem ad illius memoriam.

Apol. Quid vero voluit, Jupiter, quod haec in se designavit? aut quid boni in eo inest, si quis in rogum desiliens mutetur in carbones?

Jup. Hac in re evitare non potes, quin ante ipsum Empedocli crimen intentes, qui in crateras ipse quoque in Sicilia desiliit.

Apol. Terribilem mihi melancholiam narras. Verum hic quam tandem illius cupiditatis caussam habuit?

Jup. Ipsius tibi orationem referam, quam in conventu habuit, cum caussam apud illos mortis suae diceret. Dixit enim, si bene memini... Sed quaenam ista contente ad nos accedens perturbata et lacrimans, injuriam magnam passae similis? Quin Philosophia est, et nomen meum miserabili voce inclamat. Quid, mea filia, ploras? aut quid re-

ἀπολιποῦσα τὸν βίον ἐλήλυθας; ἆρα o) μὴ οἱ ἰδιῶται αὖ- p. 366.
θις ἐπιβεβουλεύκασί σοι ὡς τοπρόσθεν p), ὅτε τὸν Σω-
κράτη q) ἀπέκτειναν ὑπὸ Ἀνύτου κατηγορηθέντα, εἶτα
φεύγεις διὰ τοῦτο αὐτούς;

ΦΙΛ. Οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ πάτερ, ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, ὁ p. 367.
πολὺς λεὼς, ἐπῄνουν, καὶ διὰ τιμῆς ἦγον αἰδούμενοι, καὶ
θαυμάζοντές με, καὶ μονονουχὶ προςκυνοῦντες, εἰ καὶ μὴ
σφόδρα ξυνίεσαν ὧν λέγοιμι. οἱ δὲ, πῶς ἂν εἴποιμι; οἱ r)
ξυνήθεις καὶ φίλοι φάσκοντες εἶναι, καὶ τοὔνομα τοὐμὸν
ὑποδυόμενοι, ἐκεῖνοί με τὰ δεινότατα εἰργάσαντο.

ΖΕΥΣ. Οἱ φιλόσοφοι ἐπιβουλήν τινα ἐπιβεβουλεύ- 4
κασί σοι;

ΦΙΛ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ· οἵ γε ξυνηδίκηνταί μοι καὶ
αὐτοί.

ΖΕΥΣ. Πρὸς τίνων οὖν ἠδίκησαι, εἰ μήτε τοὺς ἰδιώ-
τας, μήτε τοὺς φιλοσόφους αἰτιᾷ;

o) ἆρα] ἄρα *Bas.* 1. et 3. p) τοπρόσθεν] Sic *Ald.* 1. 2. et *Hag.* In reliquis τὸ πρ. sejunctim. q) Σωκράτη] Σωκράτην sola *Bas.* 3. r) εἴποιμι; οἱ] εἴποιμί σοι conj. *Fritzsch.* Quaestst. p. 79. quod quid velit, utrum εἴποιμί σοι οἱ etc. an εἴποιμί σοι, deleto articulo, non magis equidem, ne ex universa quidem istius loci disputatione, paullo illa confusiore, perspicio, quam illud, utrum σοι, deleto οἱ, ad εἴποιμι, an ad ξυνήθεις referri velit. Quidquid sit, acquiescam in vulgatis mea quidem sententia sanissimis.

licto saeculo huc venisti? Numquid denuo contra te machinati aliquid sunt imperiti, ut olim, cum accusatum ab Anyta Socratem interfecere? tum tu propterea illos fugis?

Phil. Nihil tale, pater. Sed illi quidem, vulgus promiscuum, laudarunt et in honore me cum veneratione atque admiratione habuerunt, ac tantum non adorarunt, etsi non valde, quae dicerem, intelligerent. Verum isti, quomodo illos vocem? qui se familiares meos et amicos esse ajunt, et nominis mei larvam induunt, illi ergo pessime me tractarunt.

Jup. Philosophi igitur contra te aliquid machinati sunt?

Phil. Non, pater. Hi enim et ipsi injuria mecum affecti sunt.

Jup. A quibus ergo injuriam accepisti, si neque indoctos accusas, neque philosophos?

p. 367. *ΦΙΛ. Εἰσί τινες, ὦ Ζεῦ, ἐν μεταιχμίῳ s) τῶν τε πολλῶν, καὶ τῶν φιλοσοφούντων, τὸ μὲν σχῆμα, καὶ βλέμμα, καὶ βάδισμα ἡμῖν ὅμοιοι, καὶ κατὰ ταὐτὰ ἐσταλμένοι· ἀξιοῦσι γοῦν ὑπ' t) ἐμοὶ τάττεσθαι, καὶ τοὔνομα τὸ ἡμέτερον ἐπιγράφονται, μαθηταὶ, καὶ ὁμιληταὶ, καὶ θιασῶται ἡμῶν εἶναι λέγοντες· ὁ βίος δὲ αὐτῶν παμμίαρος, ἀμαθίας, καὶ θράσους, καὶ ἀσελγείας ἀνάπλεως, ὕβρις οὐ μικρὰ καθ' ἡμῶν· ὑπὸ τούτων, ὦ πάτερ, ἠδικημένη πέφευγα.*

5 *ΖΕΥΣ. Δεινὰ ταῦτα, ὦ θύγατερ. ἀλλὰ τί μάλιστα*
p. 368. *ἠδικήκασί u) σε;*

ΦΙΛ. Σκόπει, ὦ πάτερ, εἰ μικρά. σὺ γὰρ κατιδὼν τὸν βίον ἀδικίας καὶ παρανομίας μεστὸν, ἅτε ἀμαθίᾳ καὶ ὕβρει ξυνόντα, καὶ ταραττόμενον ὑπ' αὐτῶν, κατελεήσας τὸ ἀνθρώπινον x) ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ ἐλαυνόμενον, ἐμὲ κατέπεμψας, ἐντειλάμενος ἐπιμεληθῆναι, ὡς παύσαιντο μὲν ἀδικοῦντες ἀλλήλους, καὶ βιαζόμενοι, καὶ ὅμοια τοῖς θηρίοις βιοῦντες, ἀναβλέψαντες δὲ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, εἰρη-

s) *μεταιχμίῳ*] *μεταιγμ.* *Bip.* quem typothetae errorem imprudens *Schmiederus* repetiit. t) *ὑπ'*] *ὑπὲρ* *Bas.* 3. miro errore. u) *ἠδικήκασι*] *ἠδίκησαν* 2954. x) *ἀνθρώπινον*] *ἀνθρώπειον* 2954. Verba *ὑπ' αὐτῶν* — *ἐλαυνόμενον* absunt a Gorl.

Phil. Sunt quidam, Jupiter, interjecti, velut inter utramque aciem, inter vulgus et philosophos, habitu, oculorum conjectu, incessu nobis similes, et eadem ratione compositi. Postulant enim meis in castris militare, et nostrum sibi nomen inscribunt, discipulos se, et familiares, et sodales nostros dicunt: at vita illorum impurissima, inscitia, audacia, libidine plena: quae non parva est in nos contumelia. Ab hisce, pater, laesa profugi.

Jup. Dura haec sane, filia. Sed qua in re maxime te laeserunt?

Phil. Vide, pater, parvane sint? Tu enim cum videres saeculum injustitia et iniquitate plenum, quod cum inscitia et contumelia versaretur, et ab iis perturbaretur; miseratus humanum genus, ab ignorantia agitatum, me demisisti, cui praeceperas, uti curam agerem, quo desinerent mutuis se injuriis afficere, et vim facere, et similem feris bestiis vitam agere; sed oculis ad verum conversis, magis pacatam inter se civitatem ha-

νικώτερον ξυμπολιτεύοιντο. ἔφης γοῦν πρός με καταπέμ- p. 368.
πων, ἃ μὲν πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι y), καὶ ὡς διάκεινται ὑπὸ τῆς ἀμαθίας, ὦ θύγατερ, καὶ αὐτὴ ὁρᾷς· ἐγὼ δὲ, ἐλεῶ γὰρ αὐτοὺς, σὲ, ἣν μόνην ἰάσασθαι z) ἂν τὰ γιγνόμενα οἶμαι, προκρίνας ἐξ ἁπάντων ἡμῶν, πέμπω ἰασομένην.

ΖΕΥΣ. Οἶδα πολλὰ καὶ τοιαῦτα a) εἰπὼν τότε· σὺ 6
δὲ τὰ μετὰ ταῦτα ἤδη λέγε, ὅπως μὲν ὑπεδέξαντό σε καταπταμένην τοπρῶτον, ἅ τινα δὲ νῦν ὑπ᾽ αὐτῶν πέπονθας.

ΦΙΛ. Ἧξα b) μὲν, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας εὐθὺς, ἀλλ᾽ ὅπερ ἐδόκει μοι χαλεπώτερον τοῦ ἔργου εἶναι, τὸ βαρβάρους παιδεύειν, καὶ διδάσκειν, τοῦτο πρῶτον ἠξίουν ἐργάσασθαι c)· τὸ Ἑλληνικὸν δὲ εἴων ὡς ῥᾷστον d) p. 369.
ὑποβαλέσθαι, καὶ τάχιστα, ὥς γε ᾤμην, ἐνδεξόμενον τὸν χαλινὸν οἷόν τε, καὶ ὑπαχθησόμενον τῷ ζυγῷ, ὁρμήσασα δὲ e) εἰς Ἰνδοὺς τοπρῶτον, ἔθνος μέγιστον τῶν ἐν τῷ βίῳ, οὐ χαλεπῶς ἔπεισα καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων ἐμοὶ

y) *οἱ ἄνθρωποι*] Articulus, qui vulgo aberat, restitutus e *Bel.* et *Schm.* e 2954. 3011. et Gorl. z) *ἰάσασθαι*] ἰάσεσθαι 3011. *Bel.* et *Schm.* a) *καὶ τοιαῦτα*] καὶ ταῦτα 2954. et 3011. b) *Ἧξα*] „Ἦξα *Ven.* 2. ἧξα cett.“ Et cum his etiam 2954. et 3011. c) *ἐργάσασθαι*] „ex emendatione *Jensii.* Εἰργάσασθαι Edd. male.“ Assentitur *Jensio* Codex 3011. d) *ῥᾷστον*] ῥᾷστα Gorl. e) *δὲ*] quod vulgo desiderabatur, inseruit *Schmiederus* e Gorl.

berent. Dicebas enim, me cum demitteres, *Quae agant homines, et quomodo ab inscitia affecti sint, ipsa vides, mea filia! Ego autem, qui illorum misericordia tangar, te, quam solam mederi posse his, quae fiunt, arbitrer, ex omni nostro numero delectam demitto, ut sanes.*

Jup. Scio, multa me et talia tum dixisse. Tu jam dic, quomodo te receperint primum advolantem, et quae nunc ab illis patiaris.

Phil. Properabam, pater, non statim ad Graecos; sed, quae videbatur mihi difficilior operis *pars* esse, instituere ac docere barbaros, illam primum volebam perficere. Omissis *ergo interim* Graecis, quos faciles ad subigendum putabam, et celerrime recepturos frena, et jugo submittendos, ad Indos primum excurri, maximam orbis gentem, nec difficulter iis persuasi, ut descendentes suis ab elephan-

p. 369. συνεῖναι· ὥςτε καὶ γένος ὅλον *f*), οἱ Βραχμᾶνες, τοῖς Νεχραίοις *g*) καὶ Ὀξυδράκαις ὅμοροι *h*), οὗτοι πάντες ὑπ' ἐμοὶ τάττονται, καὶ βιοῦσί τε *i*) κατὰ τὰ ἡμῖν δοκοῦντα, τιμώμενοι πρὸς τῶν περιοίκων ἁπάντων, καὶ ἀποθνήσκουσι παράδοξόν τινα τοῦ θανάτου τρόπον.

7 ΖΕΥΣ. Τοὺς γυμνοσοφιστὰς λέγεις. ἀκούω γοῦν τά τε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες ἀνέχονται καιόμενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες *k*). ἀλλ' οὐδὲν *l*) μέγα τοῦτο· ἔναγχος γοῦν καὶ Ὀλυμπιάσι τὸ ὅμοιον ἐγὼ εἶδον γενόμενον· εἰκὸς δὲ καὶ σὲ παρεῖναι, καιομένου τότε τοῦ γέροντος.

ΦΙΛ. Οὐδὲ ἀνῆλθον, ὦ πάτερ, εἰς Ὀλυμπίαν, δέει τῶν καταράτων ἐκείνων, οὓς ἔφην, ὅτι πολλοὺς αὐτῶν ἑώρων ἀπιόντας, ὡς λοιδορήσαιντο τοῖς ξυνεληλυθόσι, καὶ βοῆς τὸν ὀπισθόδομον ἐμπλήσωσιν ὑλακτοῦντες, ὥςτε οὐδὲ

f) ὅλον] Sic 3011. 2954. et Gorl. probantibus *Belino* et *Jacobo* ad Toxar. p. 135. g) Νεχραίοις] Νεχρέοις 3011. *Νυσσαίοις* conj. *Bel.* De *Arachosiis*, quod mireris, cogitavit *Solanus*. h) ὅμοροι] ὅμορον 2954. et 3011. quod ita placuit *Belino*, si nomen *οἱ Βραχμᾶνες* pro glossemate deleretur. i) τε] restitui e conj. *Fritzsch.* Quaestst. p. 223. pro vulg. *γε*. Respondent sibi *βιοῦσι* et *ἀποθνήσκουσι*. et huic rationi accommodavi interpretationem. k) ἐκτρέποντες] *ἐντρ.* 3011. 2955. l) οὐδὲν] Sic scripsi e 2954. pro vulg. *οὐ*. Solennis haec dicendi formula. Supra Diall. Meretr. VI, 2. *οὐδὲν τοῦτο δεινόν*. Infra c. 26. *οὐδὲν τοῦτο χαλεπόν*. Sed nolo, quae nota sunt, docere.

tis mecum versarentur; adeo ut tota gens Brachmanes, qui in Nechraeorum et Oxydracarum confiniis colunt, omnes jam mihi militent, et tum meis ex praeceptis vivant, honorati apud omnes vicinos, tum miro quodam mortis genere moriantur.

Jup. Gymnosophistas dicis. Audio enim et reliqua de illis, et hoc quoque, maximo illos rogo conscenso, urendos se praebere, neque quidquam de habitu aut positu *membrorum* mutare. Sed nihil hoc magnum: nuper enim Olympiae simile quid fieri ego vidi: credibile autem, te quoque affuisse tum, cum senex arderet.

Phil. Neque accessi, pater, Olympiam, metu sacerrimorum hominum, quos dixi, quod multos illorum viderem eo ire, uti maledicerent ibi congregatis, clamosoque suo latratu posticum templi implerent: igi-

εἶδον ἐκεῖνον ὅπως ἀπέθανε. Μετὰ γοῦν τοὺς Βραχμᾶ- 8
νας, εἰς Αἰθιοπίαν εὐθὺς, εἶτα εἰς Αἴγυπτον κατέβην, καὶ p. 370.
ξυγγενομένη τοῖς ἱερεῦσι, καὶ προφήταις αὐτῶν, καὶ τὰ
θεῖα παιδεύσασα, ἐς Βαβυλῶνα ἀπῆρα, Χαλδαίους καὶ μά-
γους μυήσουσα, εἶτα ἐς Σκυθίαν ἐκεῖθεν, εἶτα ἐς Θρᾴκην,
ἔνθα μοι Εὔμολπός τε καὶ Ὀρφεὺς συνεγενέσθην, οὓς καὶ
προαποστείλασα ἐς τὴν Ἑλλάδα, τὸν μὲν, ὡς τελέσειεν αὐ-
τοὺς, τὸν Εὔμολπον (ἐμεμαθήκει γὰρ τὰ θεῖα παρ᾽ ἡμῶν
ἅπαντα), τὸν δὲ, ὡς ἐπᾴδων προςβιβάζοι m) τῇ μουσικῇ,
κατὰ πόδας εὐθὺς εἰπόμην. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς 9
ἐλθοῦσαν, οὔτε πάνυ ἠσπάσαντο οἱ Ἕλληνες, οὔτε ὅλως
ἀπέκλεισαν· κατ᾽ ὀλίγον δὲ προςομιλοῦσα, ἑπτὰ ἐκ τῶν
ἁπάντων ἑταίρους καὶ μαθητὰς προςηγαγόμην, καὶ ἄλλον
ἐκ Σάμου, καὶ ἄλλον ἐξ Ἐφέσου, καὶ Ἀβδηρόθεν ἄλλον,
ὀλίγους παντάπασι. Μεθ᾽ οὓς τὸ σοφιστῶν φῦλον οὐκ 10
οἶδ᾽ ὅπως μοι παρενεφύετο, οὔτε ζηλοῦν τἀμὰ ἐς βάθος,
οὔτε κομιδῇ ἀπᾷδον, ἀλλ᾽ οἷον τὸ Ἱπποκενταύρων γένος,
σύνθετόν τι καὶ μικτὸν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσο-

m) προςβιβάζοι] Sic *Schm.* e 2954. 3011. et Gorl. pro vulg. προςβιάζοι, e sententia *Belini* et *Jacobsii* Animadvv. ad *Achill. Tat.* p. 621.

tur neque vidi illum, quomodo sit mortuus. Post Brachmanes ergo statim in Aethiopiam, ac deinde in Aegyptum descendi, et versata ibi cum sacerdotibus illorum ac prophetis, cum divina eos docuissem, Babylonem perrexi, ut Chaldaeos et magos initiarem: tum inde in Scythiam; deinde in Thracen, ubi Eumolpus et Orpheus mecum fuere. Quos etiam praemissos in Graeciam, alterum ut illos initiaret, Eumolpum (didicerat enim a me divina omnia), alterum ut canendo musices ope *mihi adduceret*, e vestigio statim consecuta sum. Ac primum quidem advenientem neque vehementer amplexi sunt Graeci, neque plane excluserunt. Paullatim vero alloquio meo septem ex omnibus sodales ac discipulos mihi conciliavi, et ex Samo alium, et alium Epheso, et Abdera alium, paucos omnino. Post quos sophistarum mihi populus, nescio quomodo, adhaesit, neque aemulatus profunde mea placita, neque omnino ab iis abhorrens; sed, velut Hippocentaurorum genus, compositum quiddam et mixtum, inter imposturam et

p. 370. φίας πλαζόμενον, οὔτε τῇ ἀγνοίᾳ τέλεον προςεχόμενον, οὔτε
ἡμᾶς ἀτενέσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καθορᾶν δυνάμενον, ἀλλ' οἷον
λημῶντες ὑπὸ τοῦ ἀμβλυώττειν ἀσαφές τι, καὶ ἀμυδρὸν
ἡμῶν εἴδωλον, ἢ σκιὰν ἐνίοτε ἰδόντες ἂν, οἱ δὲ ᾤοντο n)
ἀκριβῶς πάντα κατανενοηκέναι. ὅθεν παρ' αὐτοῖς ἡ ἀχρεῖος
p. 371. ἐκείνη καὶ περιττὴ σοφία, καὶ, ὡς αὐτοὶ ᾤοντο, ἀπρόςμα-
χος ἀνεφλέγετο, αἱ κομψαὶ, καὶ ἄποροι, καὶ ἄτοποι ἀπο-
11 κρίσεις, καὶ δυςέξοδοι, καὶ λαβυρινθώδεις ἐρωτήσεις. *Εἶτα*
κωλυόμενοι, καὶ ἐλεγχόμενοι πρὸς τῶν ἑταίρων τῶν ἐμῶν,
ἠγανάκτουν, καὶ συνίσταντο ἐπ' αὐτοὺς, καὶ τέλος, δικα-
στηρίοις ὑπῆγον, καὶ παρεδίδοσαν πιομένους τοῦ κωνείου.
ἐχρῆν μὲν οὖν ἴσως τότε φυγεῖν εὐθὺς, καὶ μηκέτι ἀνέχε-
σθαι τὴν συνουσίαν αὐτῶν· νῦν δὲ Ἀντισθένης με, καὶ
Διογένης, καὶ μετὰ μικρὸν Κράτης, καὶ Μένιππος, οὗτοι o)
ἔπεισαν ὀλίγον ὅσον p) ἐπιμετρῆσαι τῆς μονῆς· ὡς μή ποτε
ὤφελον q)· οὐ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἐπεπόνθειν ὕστερον.

12 ΖΕΥΣ. Οὐδέπω μοι λέγεις, ὦ Φιλοσοφία, τίνα ἠδίκη-
σαι, ἀλλὰ ἀγανακτεῖς μόνον.

n) ἰδόντες ἂν, οἱ δὲ ᾤοντο] Vid. Adnott. o) οὗτοι] οὗτος Gorl. p) ὅσον] primus inseruit *Schm.* e 2954. 3011. et Gorl. probante *Belino.* q) ὤφελον] „Sic esse in omnibus Edd. addit *Solan.*"

philosophiam medium oberrans, neque ignorantiae plane adhaerens, neque in nos defigere intentos oculos ausum; sed velut lippientes, prae hebetudine visus obscurum quoddam et evanidum nostri simulacrum aut umbram forte nonnunquam videntes. At isti accurate omnia se nosse arbitrabantur. Unde apud illos inutilis illa ac superflua sapientia, et, ut ipsi putabant, invicta, accendebatur: comtulae illae, et dubitabiles, et inexspectatae responsiones, et exitum non habentes labyrinthisque similes responsiones. Deinde prohibiti ac reprehensi a meis sodalibus, indigne ferre et adversus illos coire, ac tandem in jus cogere, et eo dare, ubi cicutam biberent. Oportebat forte tum statim fugere, nec amplius illorum ferre consuetudinem. Jam vero Antisthenes et Diogenes, et paullo post Crates, et Menippus, hi, inquam, mihi persuasere, ut paullum adhuc morae quasi corollarium adjicerem: quod utinam non fecissem! Neque enim tot deinde mala subiissem.

Jup. Nondum mihi dicis, Philosophia, quam injuriam passa sis, sed indignaris tantum.

ΦΙΛ. Καὶ μὴν ἄκουε, ὦ Ζεῦ, ἡλίκα ἐστί· μιαρὸν γάρ τι p. 371.
φῦλον ἀνθρώπων, καὶ ὡς τὸ πολὺ δουλικὸν, καὶ θητικόν. οὐ
ξυγγενόμενον ἡμῖν ἐκ παίδων ὑπ' r) ἀσχολίας· ἐδούλευε γάρ, ἢ
ἐθήτευεν, ἢ ἄλλας τέχνας, οἵας εἰκὸς τοὺς τοιούτους, ἐμάν-
θανε, σκυτεύειν, ἢ τεκταίνειν, ἢ περὶ πλυνοὺς ἔχειν, ἢ ἔρια
ξαίνειν, ὡς εὔεργα εἴη ταῖς γυναιξὶ, καὶ εὐμήρυτα, καὶ
καταγάγοιτο εὐμαρῶς, ὁπότε ἢ κρόκην ἐκεῖναι στρέφοιεν s),
ἢ μίτον κλώθοιεν. τοιαῦτα τοίνυν ἐν παισὶ t) μελετῶντες,
οὐδὲ ὄνομα τὸ ἡμέτερον ᾔδεσαν. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν
ἤρξαντο, καὶ κατεῖδον τὴν αἰδῶ, ὅση παρὰ τῶν πολλῶν
ἐστι τοῖς ἑταίροις τοῖς ἐμοῖς, καὶ ὡς ἀνέχονται οἱ ἄνθρω- p. 372.
ποι τὴν παῤῥησίαν τὴν αὐτῶν, καὶ χαίρουσι θεραπευόμε-
νοι, καὶ συμβουλεύουσι πείθονται, καὶ ἐπιτιμώντων ὑπο-
πτήσσουσι, ταῦτα πάντα τυραννίδα οὐ μικρὰν ἡγοῦντο εἶ-
ναι. Τὸ μὲν δὴ μανθάνειν ὅσα τῇ τοιαύτῃ προαιρέσει 13
πρόσφορα, μακρὸν ἦν· μᾶλλον δὲ κομιδῇ ἀδύνατον. αἱ τέ-

r) ὑπ'] ἐπ' *Bas.* 3. s) στρέφοιεν] στρέφουσι et postea, credo, κλώθουσι corrigit *Bel.* vel εἴ ποτε vult pro ὁπότε, servatis optativis; quam pertinacem inscitiam quum hodie non opus sit castigare, dudum vel prae fastidio desiissem commemorare, nisi officii haberem in hoc quoque genere fidem susceptam praestare ac probitatis potius leges sequi, quam fastidiosae cujusdam ignaviae voces. t) παισὶ] πᾶσι 2954. et 3011. manifesto errore.

Phil. Quin tu audi, Jupiter, quid sit. Impurum enim quoddam genus hominum, et plerumque servile atque mercenarium, non otiose nobiscum a pueritia inde versatum: servitutem enim serviit, aut mercede opus fecit, aut artes alias, quales cadunt in tales, didicit, cerdoniam, fabrilem, fulloniam, quae in lanis carpendis versatur, ut facilius deinde eae tractentur a feminis, sintque ad nendum et deducendum commodiores, quoties vel tramam illae torquere, vel nere licium volunt. Haec ergo isti puerili aetate meditati, neque nomen nostrum noverant. Cum vero ad virilem aetatem pervenissent, animadversa, quae meis sodalibus a multitudine habetur, reverentia, et ut sustinent homines illorum in discendo fiduciam, et curari se gaudent, et consulentibus obsequuntur, et reprehendentibus timide concedunt, regnum non parvum arbitrabantur esse haec omnia. Ac discere quaecunque huic instituto vitae conveniunt, longum fuerit, aut potius plane illis negatum est. Ar-

p. 372. χναι δὲ γλίσχραι, καὶ σὺν πόνῳ, καὶ μόγις ἱκανὰ παρέχειν ἐδύναντο. ἐνίοις δὲ καὶ ἡ δουλεία βαρὺ, καὶ ὥςπερ οὖν ἐστιν, ἀφόρητον ἐφαίνετο. ἔδοξεν οὖν u) σκοπουμένοις, τὴν ὑστάτην ἀγκύραν, ἣν ἱερὰν οἱ ναυτιλλόμενοι φασὶ x), καθιέναι· καὶ ἐπὶ τὴν βελτίστην ἀπόνοιαν y) ὁρμίσαντες z), ἔτι τε a) καὶ τόλμαν, καὶ ἀμαθίαν, καὶ ἀναισχυντίαν προςπαρακαλέσαντες b), αἵπερ αὐτοῖς μάλιστα συναγωνίζονται, καὶ λοιδορίας καινὰς c) ἐκμελετήσαντες, ὡς πρόχειροι εἶεν· καὶ ἀνὰ στόμα ταύτας μόνας ξυμβολὰς ἔχοντες, (ὁρᾷς ὁποῖα πρὸς φιλοσοφίαν ἐφόδια;) σχηματίζουσι, καὶ μετακοσμοῦσιν αὐτοὺς d) εὖ μάλα εἰκότως, καὶ πρὸς ἐμὲ οἷόν τι ἀμέλει ὁ Αἴσωπός φησι ποιῆσαι τὸν ἐν τῇ Κύμῃ e) ὄνον, ὃς λεοντῆν f) περιβαλλόμενος, καὶ τραχὺ ὀγκώμενος ἠξίου λέων καὶ αὐτὸς εἶναι· καί πού τινες καὶ
14 ἦσαν ἴσως οἱ πιστεύοντες αὐτῷ. Τὰ δ' ἡμέτερα πάνυ ῥᾷστα, ὡς οἶσθα, καὶ ἐς μίμησιν πρόχειρα, (τὰ προφανῆ

u) ἔδοξεν οὖν] ἔδοξε δὴ 2954. 3011. Gorl. x) ἣν — φασὶ] pro scholio habet *Bel.* injuria, ut mihi videtur. y) ἀπόνοιαν] ἀπονίαν conj. *Bel.* z) ὁρμίσαντες] „ex emendatione *Gesneri.* Ὁρμήσαντες vulgo." a) τε] Praeferrem δὲ, sicubi reperirem. b) προςπαρακαλέσαντες] Sic e Cod. 2954. pro vulg. προςκαλέσαντες, probante *Belino.* c) καινὰς] τινὰς Gorl. d) αὐτοὺς] „*Αὑτοὺς* Edd. priores." Correctum monitu *Guyeti.* e) Κύμῃ] *Κοίμῃ* 3011. peccatum e pronuntiatione ortum, ait *Bel.* f) λεοντῆν] Sic Edd. vett. *Λεοντὴν* male *Reitz.* et recentt.

tes parcae, et cum labore, et vix tamen vel sic praestare, quod satis esset, poterant. Quibusdam etiam grave servitutis onus, et, ut est, intolerabile visum. Considerantibus ergo placuit, ultimam ancoram, quam sacram appellant nautae, demittere: firmantesque *navim* in praeclara illa amentia, advocatis insuper audacia, inscitia, atque impudentia, quae maxime hoc illis certamen adjuvant, novisque excogitatis conviciis, ut praesto statim et in ore sint: has ergo symbolas solas cum habeant, (viden' qualia ad philosophiam viatica?) figuram sumunt ornatumque decentem, mihique quam simillimum: nimirum quale quid fecisse ait Aesopus illum Cumis asinum, qui leonina circumposita asperum rudens, leo et ipse esse postulabat. Ac forte erant alicubi, qui fidem illi haberent. Nostra vero facilia omnino, ut nosti, et ad imitandum expedita; de mani-

λέγω) καὶ οὐ πολλῆς τῆς πραγματείας δεῖ τριβώνιον περι- p. 372.
βαλέσθαι, καὶ πήραν ἐξαρτήσασθαι, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχειν, καὶ βοᾷν, μᾶλλον δὲ ὀγκᾶσθαι, ἢ ὑλακτεῖν, καὶ λοιδορεῖσθαι ἅπασι. τὴν ἀσφάλειαν γὰρ αὐτοῖς τοῦ μηδὲν ἐπὶ
τούτῳ παθεῖν ἡ πρὸς τὸ σχῆμα αἰδὼς παρέξειν ἔμελλεν. p. 373.
ἡ ἐλευθερία δὲ πρόχειρος, ἄκοντος g) τοῦ δεσπότου, κἂν εἰ βούλοιτο ἀπάγειν, παταχθησομένου τῷ ξύλῳ. καὶ τὰ ἄλφιτα οὐκ ἔτ' ὀλίγα, οὐδὲ ὡς προτοῦ h) μᾶζα ψιλή. τὸ δὲ ὀψώνιον i), οὐ τάριχος, ἢ θύμον, ἀλλὰ κρέα ποντοδαπὰ, καὶ οἶνος, οἷος ἥδιστος, καὶ χρυσίον παρ' ὅτου ἂν ἐθέλωσι· δασμολογοῦσι γὰρ ἐπιφοιτῶντες, ἢ, ὡς αὐτοί φασιν, ἀποκείρουσι τὰ πρόβατα, δώσειν τὲ πολλοὺς οἴονται k), ἢ αἰδοῖ τοῦ σχήματος, ἢ δέει τοῦ μὴ ἀκοῦσαι κακῶς. Καὶ γὰρ αὖ κἀκεῖνο ἑώρων, οἶμαι, ὡς ἐξίσου καταστήσονται τοῖς ὀρθῶς φιλοσοφοῦσιν. οὐδέ τις ὁ δικάσων, καὶ διακρινῶν τὰ τοιαῦτα ἔσται, ἢν μόνον τὰ ἔξω ᾖ ὅμοια. ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἔλεγχον δέχονται, ἤν ἔρηταί τις οὑτωσὶ l)

g) ἄκοντος] „Et sic *Fl.* cum cett." h) προτοῦ] Sic *Ald.* 1. 2. *Hag.* Πρὸ τοῦ *Bas.* 1. 3. *Reitz.* et receutt. i) ὀψώνιον] ὄψον 3011. et Gorl. k) οἴονται] οἷόν τε 2954. l) οὑτωσὶ] οὑτοσὶ *Bas.* 1. et 3.

festis illis dico: nec multum negotii est palliolo amiciri, et peram gestare suspensam, et clavam in manu habere, et clamare, vel rudere potius aut latrare, et maledicere omnibus. Quippe securitatem illis nihil ob eam rem patiendi ipsa habitus praestitura videbatur reverentia: porro in promtu est, invito etiam domino, libertas,. qui si asserere audeat, fusti percutiatur. Cibus autem non jam tenuis, neque, ut ante, nuda puls; opsonium non salsamentum, aut thymus; sed carnes omnis generis, et vinum quodque suavissimum; et aurum a quocunque voluerint. Nempe tributum quoddam crebro accessu suo colligunt, vel, ut ipsi loquuntur, tondent oviculas, daturosque sperant plures, vel habitus pudore, vel metu, ne male audiant. Nam illud quoque observarunt, opinor, se aequo fastigio staturos cum his, qui recte philosophantur. Neque enim quisquam erit, qui judicet ista vel discernat, modo externa sint similia. Neque enim omnino illud probationis genus admittunt, si quis illos sic placide et sensim

p. 373. κοσμίως, καὶ καταβραχὺ m), ἀλλ' εὐθὺς βοῶσι, καὶ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν ἑαυτῶν ἀναφεύγουσι, τὴν λοιδορίαν, καὶ πρόχειρον τὸ ξύλον. καὶ ἢν μὲν τὰ ἔργα ζητῇς, οἱ λόγοι πολλοί· ἢν δὲ ἀπὸ τῶν λόγων κρίνειν ἐθέλῃς n), τὸν βίον

16 ἀξιοῦσι σκοπεῖν. Τοιγαροῦν ἐμπέπλησται πᾶσα ἡ πόλις τῆς τοιαύτης ῥᾳδιουργίας, καὶ μάλιστα τῶν o) Διογένη, καὶ Ἀντισθένη, καὶ Κράτητα ἐπιγραφομένων, καὶ ὑπὸ τῷ κυνὶ ταττομένων, οἳ p) τὸ μὲν χρήσιμον ὁπόσον ἔνεστι τῇ φύσει τῶν κυνῶν, οἷον q) τὸ φυλακτικὸν, ἢ τὸ οἰκουρικὸν, ἢ τὸ φιλοδέσποτον, ἢ μνημονικὸν, οὐδαμῶς ἐζηλώκασιν· ὑλακὴν δὲ καὶ λιχνείαν r), καὶ ἁρπαγὴν, καὶ Ἀφροδί-

p. 374. σια συχνὰ, καὶ κολακείαν, καὶ τὸ σαίνειν τὸν διδόντα, καὶ περὶ τραπέζας ἔχειν *), ταῦτα ἀκριβῶς ἐκπεπονήκασιν.

17 Ὄψει τοίνυν μετὰ μικρὸν οἷα ἔσται. οἱ γὰρ ἐκ τῶν ἐργαστηρίων ἅπαντες ἀναπηδήσαντες, ἐρήμους τὰς τέχνας ἐάσουσιν s), ὅταν ὁρῶσι t) σφᾶς μὲν πονοῦντας, καὶ κάμνον-

m) καταβραχὺ] Sic *Ald.* 1. 2. *Hag.* Κατὰ βραχὺ *Bas.* 1. 3. *Reitz.* et recentt. n) ἐθέλῃς] ἐθέλοις vulgo. Correxerunt vitium *Bel.* *Bip.* et *Schm.* e 3011. et Gorl. o) τῶν] Sic *Bel.* *Schm.* e 2951. 3011. et Gorl. pro vulg. τόν. p) οἳ] „Οἳ] recte L. *Salm.* *Amst.* Ceterae ἢ male.“ Edidi οἳ, re ipsa clamante. q) οἷον] „recepi ex *Fl.* *Salm.* et *Amst.* pro οἳ, quod in *Par.* *Hag.* *Ald.* etc. erat. In L. ἢ.“ r) λιχνείαν] „Ita dedit *Solan.* Λιχνίαν Edd. hac priores.“ *) ἔχειν] τρέχειν conj. *Bel.* cui tamen nec ipse multum tribuit. s) ἐάσουσιν] ἐάσωσιν 3011. t) ὁρῶσι] Sic Gorl. et Edd. vett. praeter

interroget: sed clamant statim, et ad arcem suam, convicia, confugiunt, et expediunt fustem: ac, si opera illorum requiras, multa *in ore est* doctrina; sin ex doctrina illos judicare velis, vitam te considerare postulant. Itaque plena fraudibus istis universa civitas, illorum praesertim, qui Diogeni se et Antistheni, et Crateti adscriptos, sub Canis illius signis militare ajunt: qui, quod utile inest in natura canum, ut cautionem illam, illam domus custodiam, dominorum illum amorem, memoriam, nullo modo imitantur; latratum vero, et ligurritionem, et rapacitatem, et Venerem crebram, et adulationem, et illa versus dantem blandimenta, et mensarum assectationem, haec omnia ad unguem exprimere laborant. Videbis ergo paullo post, quid futurum sit. Exsilientes enim de officinis universi desertas relinquent artes, ubi videbunt, se quidem, opus cum

τας, ἕωθεν εἰς u) ἑσπέραν ἐπικεκυφότας τοῖς ἔργοις, καὶ μόγις ἀποζῶντας ἐκ τῆς τοιαύτης μισθαρνίας· ἀργοὺς δὲ καὶ γόητας ἀνθρώπους, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις x) βιοῦντας, αἰτοῦντας μὲν τυραννικῶς, λαμβάνοντας δὲ προχείρως, ἀγανακτοῦντας δὲ, εἰ μὴ λάβοιεν, οὐκ ἐπαινοῦντας δὲ, οὐδ' εἰ λάβοιεν. ταῦτα ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος δοκεῖ αὐτοῖς, καὶ ἀτεχνῶς τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ στόματα ἐῤῥεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. p. 374.
18 Καὶ ἧττον ἂν δεινὸν τὸ πρᾶγμα ἦν, εἰ τοιοῦτοι ὄντες, μηδὲν ἐς ἡμᾶς ἄλλο ἐξύβριζον. οἱ δὲ μάλα σεμνοὶ καὶ σκυθρωποὶ y) τὰ ἔξω καὶ τὰ δημόσια φαινόμενοι, ἢν παιδὸς ὡραίου ἢ γυναικὸς λάβωνται καλῆς, ἢ ἐλπίσωσι, σιωπᾶν ἄξιον, οἷα ποιοῦσιν. ἔνιοι δὲ, καὶ ξένων τῶν σφετέρων γυναῖκας ἀπάγουσι μοιχεύσοντες, κατὰ τὸν Ἰλιέα ἐκεῖνον νεανίσκον, ὡς φιλοσοφοῖεν δὴ καὶ αὐταί. εἶτα κοινὰς ταύτας z) ἅπασι τοῖς ξυνοῦσι προθέμενοι, Πλάτωνός τι δόγμα οἴονται ποιεῖν, οὐκ εἰδότες ὅπως ὁ ἱερὸς ἐκεῖνος ἠξίου κοινὰς ἡγεῖσθαι τὰς γυναῖκας.
19 Ἃ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμ-

Hag., in qua δρῶσιν, quod inde repetiit *Reitz.* et *Bip.*, *Schmiederus* vero auctore Gorl. correxit. u) εἰς] ἐς 3011. *Schm.* x) ἀφθόνοις] „ex emendatione *Fab.* et *Solan.* Ἀφθόνως Edd.“ y) σκυθρωποὶ] „σκυθροποὶ J. male.“ Error hic ex *Ald.* 2. z) ταύτας] αὐτὰς 2954. 3011. et Gorl.

faciant et laborent a mane inde ad vesperam, operibus intenti suis, vix tamen sibi victum ex illa mercenaria ratione parare: otiosos autem homines atque impostores in omnium rerum affluentia vivere, cum petant, quasi tyranni essent, promte accipiant, si nihil ferant, indignentur, non laudent, etiamsi acceperint. Haec vita, qualis sub Saturno fuit, illis videtur, et caelitus in ora mel influere. Ac minus in ea re mali esset, si tales cum sint, nulla nos alia contumelia afficerent. At isti, vehementer graves et tristes quantum ad externa et publica qui videantur, si puerum formosum, aut mulierem pulchram, vel nanciscantur, vel sperent, quid faciant, silere melius est. Quidam etiam suorum hospitum mulieres abducunt corrumpendas adulterio, ut Trojanus ille juvenis, nimirum ut ipsae etiam philosophentur: tum communes illas omnibus suis familiaribus prostituunt, Platonis quoddam se placitum perficere rati, ignari, quo sensu divinus ille communes esse mulieres voluerit. Quae quidem fa-

p. 374. ποσίαις δρῶσι; καὶ ἃ μεθύσκονται, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν.
p. 375. καὶ ταῦτα ποιοῦσι, πῶς οἴει; κατηγοροῦντες αὐτοὶ μέθης, καὶ μοιχείας, καὶ λαγνείας, καὶ φιλαργυρίας. οὐδὲν γοῦν οὕτως εὕροις a) ἄλλο ἄλλῳ ἐναντίον, ὡς τοὺς λόγους αὐτῶν καὶ τὰ ἔργα· οἷον, κολακείαν μισεῖν φασι, κολακείας ἕνεκα τὸν Γναθωνίδην ἢ τὸν Στρουθίαν ὑπερβαλέσθαι δυνάμενοι. ἀληθεύειν τοὺς ἄλλους προτρέποντες, οὐκ ἂν οὐδὲ κινῆσαι τὴν γλῶτταν μὴ μετὰ καὶ τοῦ ψεύσασθαι δύναιντο. ἡδονὴ πᾶσιν ἐχθρὸν τῷ λόγῳ, καὶ ὁ Ἐπίκουρος πολέμιος, ἔργῳ δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα πράττουσι. τὸ δ' ὀξύχολον, καὶ μικραίτιον, καὶ πρὸς ὀργὴν ῥᾴδιον ὑπὲρ τὰ βρεφύλλια τὰ νεογνά. γέλωτα γοῦν οὐ μικρὸν παρέχουσι τοῖς θεωμένοις, ὁπόταν ὑπὸ τῆς τυχούσης αἰτίας ἐπιζέσῃ μὲν αὐτοῖς ἡ χολὴ, πελιδνοὶ δὲ τὴν χροιὰν βλέπωνται b), ἰταμόν τι καὶ παράφορον δεδορκότες, καὶ ἀφροῦ, μᾶλλον δὲ ἰοῦ μεστὸν αὐτοῖς ᾖ τὸ στόμα. *Μὴ σύ γε ἐκεῖθι τύχοις, ὅτε ὁ μιαρὸς ἐκεῖνος ἐκχεῖται βόρβορος.* χρυσίον μὲν, ἢ ἀργύριον, Ἡράκλεις, οὐδὲ κεκτῆσθαι ἀξιῶ c), ὀβολὸς

a) εὕροις] ἂν inseri vult *Bel.* b) βλέπωνται] βλέπονται *Bas.* 1. et 3. c) ἀξιῶ] ἀξιῶν 2954. et 3011.

ciant in conviviis, et quomodo per ebrietatem se gerant, commemorare longum fuerit. Et haec faciunt, quid putas? accusantes ipsi ebrietatem, et adulterium, et lasciviam, et avaritiam. Nihil enim ita adversum alteri alterum invenies, ut sunt sermones illorum et facta. Verbi gratia adulationi se inimicos ajunt, cum adulationis caussa Gnathonidem aut Struthiam superare possint: veracitatem commendantes aliis, nec movere linguam queant ipsi sine mendacio. Voluptas inimica omnibus in sermone, hostis Epicurus: re vera autem faciunt propter illam omnia. Acuta bilis, querelae de rebus minutis, proclivitas ad irascendum supra parvulos infantes. Quare risum praebent non mediocrem spectantibus, cum a quacunque caussa exarsit illis bilis, luridus pallor apparet in facie, cum torvum quiddam et furiosum vident, et spuma, vel veneno potius plenum os habent. Nolis tu ibi esse, cum impurum illud coenum effunditur! *Aurum, inquiunt, aut argentum, Mehercules, nec possidere digner; obolus mihi sufficit,*

ἱκανὸς, ὡς θέρμους πριαίμην. ποτὸν γὰρ ἡ κρήνη ἢ ποταμὸς παρέξει. καὶ d) μετ' ὀλίγον αἰτοῦσιν οὐκ ὀβολοὺς, οὐδὲ δραχμὰς ὀλίγας, ἀλλὰ πλούτους ὅλους. ὥςτε τίς e) ἔμπορος τοσοῦτον ἀπὸ τοῦ φόρτου ἐμπολήσειεν f) ἂν, ὅσον τούτοις φιλοσοφία ἐς χρηματισμὸν συντελεῖ; εἶτ' ἐπειδὰν ἱκανῶς συλλέξωνται g), καὶ ἐπισιτίσωνται, ἀποῤῥίψαντες ἐκεῖνο τὸ δύςτηνον τριβώνιον, ἀγροὺς ἐνίοτε h) καὶ ἐσθῆτας τῶν μαλακῶν i) ἐπρίαντο, καὶ παῖδας κομήτας, καὶ συνοικίας ὅλας, μακρὰ χαίρειν φράσαντες τῇ πήρᾳ τῇ Κράτητος, καὶ p. 376.
τῷ τρίβωνι τῷ k) Ἀντισθένους, καὶ τῷ πίθῳ τῷ Διογένους. Οἱ ἰδιῶται δὲ ταῦτα ὁρῶντες, καταπτύουσιν ἤδη 21
φιλοσοφίας, καὶ ἅπαντας εἶναι τοιούτους οἴονται, κἀμὲ τῆς διδασκαλίας αἰτιῶνται. ὥςτε πολλοῦ ἤδη τοῦ χρόνου ἀδύνατόν μοι γεγένηται κἂν ἕνα τινὰ προςαγαγέσθαι αὐτῶν· ἀλλὰ τὸ τῆς Πηνελόπης ἐκεῖνο πάσχω. ὁπόσον γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφήνω, τοῦτο l) ἐν ἀκαρεῖ αὖθις ἀναλύεται. ἡ Ἀμαθία

(p. 375. beside the first line)

d) καὶ] „omissum in *Ald.* J. *Hag. Bas. Fr.* 1. (et 3.) *Salm.* Adest in *Fl. Par.*" e) τίς] τις *Reitz.* Τὶς fere vett. Edd. Correxit *Bip.* f) ἐμπολήσειεν] Sic *Schm.* e Gorl. Vulgo πλήσειεν, unde *Pell.* πλουτήσειεν. Cf. Adnot. g) συλλέξωνται] συλλέξονται *Bas.* 1. 3. *Hag.* h) ἀγροὺς ἐνίοτε] Vide an scripserit ἀγροὺς ἂν ἐνίοτε. i) μαλακῶν] μαλθακῶν Gorl. k) τῷ] Sic pro vulg. τοῦ hic et mox post πίθῳ e Codd. 3011. et Gorl. edidit *Schm.* monitu *Belini.* l) τοῦτο] „Et sic esse in *Fl.* adlevit *Solan.*"

unde lupinos emam; potum enim fons praebebit, aut fluvius. Paullo post non obolos petunt, aut drachmas paucas, sed totas divitias. Quis ergo mercator tantum a navium commeatu lucretur, quantum hisce ad quaestum philosophia confert? Deinde ubi, quantum satis est, collegerint, et viaticum sibi paraverint, abjecto illo infelici palliolo, agros interdum et vestimenta mollia emunt, et pueros comatos, et totos vicos, longum valere jussa Cratetis pera, et Antisthenis pallio, dolioque Diogenis. Vulgus vero ista cum videt, despuunt jam philosophiam, et omnes ex eo genere esse arbitrantur, et me disciplinae istius nomine accusant. Igitur diu jam est, cum ne unum quidem istorum potui allicere, sed illud mihi Penelopes *consilium* usu venit. Quantumcunque ego texo, illud momento temporis rursum resolvitur, ridentibus Inscitia atque Iniqui-

p. 376. δὲ, καὶ ἡ Ἀδικία ἐπιγελῶσιν, ὁρῶσαι ἀνεξέργαστον ἡμῖν τὸ ἔργον, καὶ ἀνήνυτον πόνον.

22 *ΖΕΥΣ.* Οἷα, ὦ θεοὶ, πέπονθεν ἡμῖν ἡ Φιλοσοφία πρὸς τῶν καταράτων ἐκείνων; ὥςτε ὥρα σκοπεῖν ὅ, τι καὶ πρακτέον, ἢ ὅπως αὐτοὺς μετελευστέον m). ὁ μὲν γὰρ κεραυνὸς ἀπάγει μιᾷ πληγῇ, καὶ ὁ θάνατος ταχύς.

ΑΠΟΛ. Ἐγώ τοι n), ὦ πάτερ, ὑποθήσομαι· μισῶ γὰρ καὶ αὐτὸς ἤδη τοὺς ἀλαζόνας, ἀμούσους ὄντας, ὑπὲρ τῶν Μουσῶν ἀγανακτῶν. κεραυνοῦ μὲν γὰρ, ἢ τῆς σῆς δεξιᾶς, οὐδαμῶς ἐκεῖνοι ἄξιοι· τὸν Ἑρμῆ δὲ, εἰ δοκεῖ, αὐτοκράτορα τῆς κολάσεως κατάπεμψον o) ἐπ' αὐτούς· ὃς ἅτε δὴ περὶ λόγους ἔχων καὶ αὐτὸς, τάχιστα εἴσεται τούς τε ὀρθῶς φιλοσοφοῦντας, καὶ τοὺς μή. εἶτα τοὺς μὲν ἐπαινέσεται, ὡς τὸ εἰκός· οἱ δὲ κολασθήσονται, ὅπως ἂν ἐκείνῳ παρὰ τὸν καιρὸν δοκῇ p).

23 *ΖΕΥΣ.* Εὖ λέγεις, ὦ Ἄπολλον. ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἡρά-

m) μετελευστέον] „Et hoc ita *Fl. Fr.* etc.“ n) τοι] σοι malit *Fritzsch.* Quaestst. p. 212. o) κατάπεμψον] Sic 2954. 3011. Gorl. *Bel. Schm.* pro vulg. καταπέμψωμεν. p) δοκῇ] Sic e conj. *Fritzschii* Quaestst. p. 212. pro vulg. δοκεῖ. Δόξει jam maluerat *Solan.* Sed pro παρὰ τὸν καιρὸν, quod est *praeter tempus*, quodque et ipsum offenderat *Solanum*, scribendum videtur πρὸς τ. κ. *Fritzschius* l. l. *Solani* mentem non recte cepit, seductus, credo, *Schmiederi* narratione obscuriori.

tate, cum videant, opus nostrum non procedere, nihil proficere laborem.

Jup. Quantum, o Dii, malorum perpessa nobis est a sacerrimis illis mortalibus Philosophia! Itaque videndum, quid facto sit opus, aut quomodo isti tractandi sint. Fulmen enim uno ictu educit *e vita*, mors ista celeris.

Apol. Ego tibi, pater, subjiciam. Odi enim et ipse jam istos impostores, Musarum vicem indignatus, a quibus aversi sunt. Fulmine aut tua dextra minime digni sunt. Sed Mercurium, si placet, arbitrum poenae in illos demitte, qui ut in doctrinae studiis ipse quoque versatus, celerrime tum recte philosophantes agnoscet, tum minus: deinde illos quidem, prout merentur, laudabit; hi vero, ut pro temporis ratione illi videbitur, punientur.

Jup. Bene mones, Apollo. Sed tu quoque, Hercules,

κλεις, ἅμα καὶ τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἔχοντες, ἄπιτε ὡς p. 376.
τάχιστα εἰς τὸν βίον. τρισκαιδέκατον γοῦν ἆθλον q) οἴου p. 377.
τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν, ἢν ἐκκόψῃς μιαρὰ οὕτω καὶ ἀναίσχυντα θηρία.

ΗΡΑΚ. Καὶ μὴν ἄμεινον ἦν, ὦ πάτερ, τὴν κόπρον ἐκκαθάραι αὖθις τὴν τοῦ r) Αὐγείου, ἢ τούτοις συμπλέκεσθαι. ἀπίωμεν δ' ὅμως.

ΦΙΛ. Ἄκουσα μέν· ἀκολουθητέον δὲ κατὰ τὰ δόξαντα τῷ πατρί.

ΕΡΜ. Κατίωμεν, ὡς κἂν s) ὀλίγους αὐτῶν ἐπιτρίψω- 24
μεν σήμερον. ποίαν δὲ χρὴ τραπέσθαι, ὦ Φιλοσοφία; σὺ γὰρ οἶσθα ὅπου εἰσὶν, ἢ πρόδηλον ὅτι ἐν τῇ Ἑλλάδι.

ΦΙΛ. Οὐδαμῶς. ἢ πάνυ ὀλίγοι, ὅσοι ὀρθῶς φιλοσοφοῦσιν, ὦ Ἑρμῆ. οὗτοι δὲ οὐδὲν Ἀττικῆς πενίας δέονται, ἀλλ' ἔνθα πολὺς χρυσὸς, ἢ ἄργυρος ὀρύττεται, ἐκεῖ που ζητητέοι εἰσὶν ἡμῖν.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν εὐθὺ τῆς Θρᾴκης ἀπιτέον.

q) ἆθλον] Sic *Bas.* 1. et 3. Reliquae ἄθλον. r) τὴν τοῦ] Sic scripsi e praecepto *Jacobi* Quaestst. post Toxar. Edit. p. 5. Vulgo enim τοῦ sine τὴν, et in Gorl. τὴν sine τοῦ. s) ὡς κἂν] „ὡς οὐ κἂν *Fl.* male. Ὡς οὐκ ἂν marg. A. 1. W.“ Et sic 2954. probante temere *Belino*. Perversa enim sic foret sententia, et oratio linguae legibus adversaria.

assumta ipsa Philosophia, quam celerrime ad homines abite: tertium enim decimum te puta hunc laborem perfecturum, exstirpandis impuris adeo atque impudentibus bestiis.

Herc. Sane malim ego, pater, Augiae fimum expurgare denuo, quam hisce implicari. Abeamus tamen.

Phil. Invita equidem *eo:* sequendum tamen, prout parenti nostro visum est.

Merc. Descendamus, ut paucos certe obteramus hodie. Quo vero eundem est, Philosophia? Tu enim, ubi sint, nosti. Aut potius, in Graecia illos esse, manifestum est.

Phil. Nequaquam: aut oppido paucos, qui recte philosophantur, Mercuri. Isti vero, *quos quaerimus*, nihil Attica paupertate opus habent, sed ubi auri multum et argenti effoditur, ibi nobis quaerendi sunt.

Merc. Recta igitur pergendum in Thraciam.

p. 377. *ΗΡΑΚ.* Εὖ λέγεις, καὶ ἡγήσομαί γε ὑμῖν t) τῆς ὁδοῦ· οἶδα γὰρ τὰ Θρᾳκῶν ἅπαντα, συχνάκις ἐπελθών. καί μοι u) τήνδε ἤδη τραπώμεθα.

ΕΡΜ. Ποίαν λέγεις;

25 *ΗΡΑΚ.* Ὁρᾶτε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Φιλοσοφία, δύο μὲν ὄρη μέγιστα καὶ κάλλιστα ὀρῶν ἁπάντων; Αἷμός ἐστι τὸ μεῖζον, ἡ καταντικρὺ δὲ Ῥοδόπη, πεδίον δὲ ὑποπεπταμένον x), πάμφορον, ἀπὸ τῶν προπόδων ἑκατέρων εὐθὺς ἀρξάμενον· καί τινας λόφους τρεῖς πάνυ καλοὺς ἀνεστηκότας, οὐκ ἀμόρφους τὴν τραχύτητα, οἷον ἀκροπόλεις πολλὰς τῆς ὑποκειμένης πόλεως. καὶ ἡ πόλις γὰρ ἤδη φαίνεται.

ΕΡΜ. Νὴ Δί', ὦ Ἡράκλεις, μεγίστη, καὶ καλλίστη ἁπασῶν. πόῤῥωθεν οὖν y) ἀπολάμπει τὸ κάλλος. καί τις καὶ z) ποταμὸς μέγιστος παραμείβεται, πάνυ ἐν χρῷ ψαύων αὐτῆς.

p. 378. *ΗΡΑΚ.* Ἕβρος μὲν οὗτος· ἡ δὲ πόλις, ἔργον Φιλίππου ἐκείνου. καὶ ἡμεῖς ἤδη πρόςγειοι, καὶ ὑπονέφελοι a): ὥςτε ἐπιβαίνωμεν ἀγαθῇ τύχῃ.

t) ὑμῖν] ἡμῖν *Bas.* 3. u) μοι] τοι suspicatur *Fritzsch.* p. 206. x) ὑποπεπταμένον] „Sic Edd. omnes." Ὑποτεταμένον vult *Bel.* y) οὖν] γοῦν jubet *Fritzsch.* Quaestst. p. 206. satis probabiliter. z) καί τις καὶ] Alterum καὶ, quod vulgo aberat, restituit *Schm.* e 2954, 3011. et Gorl. a) ὑπονέφελοι] ἐπινέφελοι 3011.

Herc. Bene mones, et viae ego dux vobis ero. Novi enim Thracum omnia, qui saepe *eam regionem* obierim: et hac jam ingrediamur.

Merc. Qua dicis?

Herc. Videtis, Mercuri et Philosophia, duos montes maximos omnium montium et pulcherrimos? (Haemus est major, alter ex adverso est Rhodope) camposque infra (*paullatim*) patentes fertilissimos, a radicibus utrinque incipientes: et colles aliquot, tres quidem pulcherrimos, assurgentes, non deformes asperitate, tanquam plures subjectae urbis arces. Et jam ipsa urbs apparet.

Merc. Maxima per Jovem, mi Hercules, et pulcherrima omnium. E longinquo igitur jam pulchritudo illius exsplendescit. Et fluvius aliquis praeterfluit maximus, plane moenibus illius alludens. [Gr. *in cute eam tangens.*]

Herc. Hebrus hic est: urbs autem Philippi illius opus: et nos jam terrae vicini, atque infra nubes; inscendamus ergo, quod felix faustumque sit.

ΕΡΜ. Οὕτω γιγνέσθω. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν, ὅπως 26
τὰ θηρία ἐξιχνευτέον; p. 378.

ΗΡΑΚ. Τοῦτο μὲν σὸν ἤδη ἔργον, ὦ Ἑρμῆ, κῆρυξ γὰρ εἶ, ὥςτε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων.

ΕΡΜ. Οὐδὲν τοῦτο b) χαλεπόν. ἀλλὰ τά γε ὀνόματα οὐκ ἐπίσταμαι αὐτῶν. σὺ οὖν, ὦ Φιλοσοφία, λέγε, οὓς τινας ὀνομαστέον, καὶ τὰ σημεῖα προςέτι.

ΦΙΛ. Οὐδὲ αὐτὴ μὲν οἶδα τὸ σαφὲς, οἵ τινες ὀνομάζονται, διὰ τὸ μὴ ξυγγενέσθαι ποτὲ c) αὐτοῖς· ἀπὸ δ' οὖν τῆς ἐπιθυμίας, ἣν ἔχουσιν εἰς τὰ κτήματα, οὐκ ἂν ἁμάρτοις προςκαλῶν Κτήσωνας, ἢ Κτησίππους, ἢ Κτησικλέας, ἢ Εὐκτήμονας, ἢ Πολυκτήτους.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ τίνες οὗτοί εἰσιν, ἢ τί καὶ 27
περισκοποῦσι καὶ αὐτοί; μᾶλλον δὲ καὶ προςίασι, καὶ τί p. 379.
καὶ ἔρεσθαι θέλουσιν.

ΑΝΔ. Ἆρ' ἂν ἔχοιτε ἡμῖν, ὦ ἄνδρες, εἰπεῖν, ἢ σύ, ὦ βελτίστη, εἴ τινας τρεῖς γόητας ἅμα εἴδετε, καὶ τινα

b) ΕΡΜ. Οὐδὲν τοῦτο] „Τοῦτο Ἑρμ. οὐδὲν Fl. male." Pro τοῦτο in 3011. est τό. c) ποτε] vulgo omissum inserui cum *Schm.* e 2954. 3011. et Gorl.

Merc. Sic fiat! Quid vero jam faciendum? quomodo vestigandae sunt illae bestiae?

Herc. Illae tuae jam, Mercuri, partes sunt. Praeco es, praeconium tibi faciendum est.

Merc. Hic nihil difficultatis. Verum nomina illorum non novi. Tu igitur, Philosophia, dic, qui nominandi sint, et signa insuper.

Phil. Ne ego quidem satis certo, quomodo nominentur, scio, quod cum illis minime unquam versata sum. Sed ob *habendi* eorum libidinem non peccaveris, si Ctesones *[Habeones]* et Ctesippos *[Habiequos]*, aut Ctesicles *[Habiglorias]*, aut Euctemonas *[Bonihabios]*, aut Polyctetos *[Multihabios]* advoces.

Merc. Bene mones. Verum qui sunt isti? aut quid ipsi quoque circumspiciunt? Quin accedunt etiam, et interrogare aliquid volunt.

Vir. Numquid nobis, viri, dicere potestis, aut tu, optima, si quos praestigiatores tres una vidistis, et

p. 379. γυναῖκα ἐν χρῷ κεκαρμένην εἰς τὸ Λακωνικὸν, ἀῤῥενωπὴν, καὶ κομιδῇ ἀνδρικήν;

ΦΙΛ. Παπαὶ, τὰ ἡμέτερα d) οὗτοι e) ζητοῦσι.

ΑΝΔ. Πῶς τὰ ὑμέτερα; δραπέται f) γὰρ ἐκεῖνοι ἅπαντες. ἡμεῖς δὲ τὴν γυναῖκα μάλιστα μέτιμεν, ἠνδραποδισμένην πρὸς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Εἴσεσθε δὲ g) καθάτι καὶ ζητοῦμεν αὐτούς. τονῦν δὲ ἅμα κηρύττωμεν· εἴ τις ἀνδράποδον Παφλαγονικὸν, τῶν ἀπὸ Σινώπης βαρβάρων, ὄνομα τοιοῦτον, οἷον ἀπὸ κτημάτων, ὕπωχρον, ἐν χρῷ κουρίαν, ἐν γενείῳ βαθεῖ, p. 380. πήραν ἐξημμένον, καὶ τριβώνιον ἀμπεχόμενον, ὀργίλον, ἄμουσον, τραχύφωνον, λοίδορον, μηνύειν ἐπὶ ῥητῷ αὐτονόμῳ h).

28 *ΔΕΣΠ.* Οὐ νοῶ i), ὦ οὗτος k), ὃ l) κηρύττεις· ὡς

d) ἡμέτερα] „Sic *Fl. Ald.* J. *Hag. Bas.* 1. etc. Ὑμέτερα *Par.* sola.“ e) οὗτοι] „omittit *Fl.*“ f) δραπέται] „*ΦΙΛ.* personam praemittit *Phr.* sola.“ g) δὲ] δὴ *Gesn.* γε *Fritzsch.* Quaestst. p. 26. Alterutrum certe horum scripsisse auctor videtur. Ceterum primus *Reitzius*, judicium *Gesneri* secutus, *Mercurio* haec verba tribuit. In prioribus enim Edd. ea aeque ac superiora *Viris* adscripta erant, exceptis *Bas.* 1. et 3., in quibus á voce τονῦν *Mercurii* incipit sermo, et pro κηρύττωμεν legitur κηρύττομεν. h) αὐτονόμῳ] „μηνύτρῳ adscripsit *Solan.* At nihil variant Edd.“ i) Οὐ νοῶ] Vulgo aberat οὐ. Sed praemisit *Gesn.* in interpretatione, probum judicium secutus. k) ὦ οὗτος] „Admisi ὦ ex *Bas.* 1. et 2. quod aberat ab cett.“ Sic etiam in *Bas.* 3. l) ὃ] ὃν *Reitz.* et recentt. e *Fl.*

mulierem ad cutem Laconico more detonsam, virili vultu et plane viraginem?

Phil. Hem! Eadem, quae nos, isti quaerunt.

Vir. Quomodo eadem, quae vos? Fugitivi enim isti omnes. Nos vero mulierem maxime persequimur, plagio ab istis abductam.

Merc. Scietis, cur illos quaeramus: jam vero simul faciamus praeconium: *Si quis mancipium Paphlagonicum, de Sinopensibus barbaris, nomine tali, quod ab habendo ductum est, suppallidum, ad cutem detonsum, barba prolixa, peram suspensam gerens, et palliolo indutum, iracundum, indoctum, aspera voce, maledicum indicare conditione, quam ipse dixerit,* voluerit, accedat!

Dom. Non intelligo equidem, mi homo, quid sibi velit tuum praeconium. Nam

ἐκείνῳ γε ὄνομα ἦν m) παρ' ἐμοὶ Κάνθαρος. καὶ ἐκόμα p. 38.
δὲ, καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο n), καὶ τέχνην τὴν ἐμὴν ἠπί-
στατο. ἀπέκειρε γὰρ ἐν τῷ γναφείῳ καθήμενος, ὁπόσον
περιττὸν τοῖς ἱματίοις τῶν κροκίδων o) ἐπανθεῖ.

ΦΙΛ. Ἐκεῖνος αὐτός ἐστιν p), ὁ οἰκέτης ὁ σός. ἀλλὰ νῦν φιλοσόφῳ ἔοικεν, ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας.

ΔΕΣΠ. Ὦ τῆς τόλμης, ὁ Κάνθαρος φιλοσοφεῖν φησιν q), ἡμῶν r) δὲ οὐδεὶς λόγος.

ΑΝΔ. Ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρήσομεν s), ξυνίησι t) γάρ, ὥς φησιν, αὕτη.

ΦΙΛ. Τίς δ' οὗτος ἄλλος ὁ προσιὼν ἐστιν, ὦ Ἡρα- 29
κλες, ὁ καλὸς, ὁ τὴν κιθάραν;

ΗΡΑΚ. Ὀρφεύς ἐστι, σύμπλους ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς ἐμὸς, ἥδιστος κελευστῶν ἁπάντων. πρὸς γοῦν τὴν ᾠδὴν αὐ-

m) ἦν] ἢ 3011. n) καὶ ἐκόμα — ἐτίλλετο] καὶ ἐκόμα δὲ τὸ γένειον, καὶ ἐτίλλετο maluit *Solan.* o) κροκίδων] κροκύδων Gorl. 2954. et 3011. Utramque formam in usu fuisse monet *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 210. p) ἐστιν] commate distinxi perspicuitatis caussa. Non enim vult Philosophia, ut priores interpretes tradiderunt: *Ille ipse tuus est servus*, sed: *ille ipse est* (quem nos quaerimus) *tuus* scilicet *servus.* q) φιλοσοφεῖν φησιν] Sic *Reitz.* nescio unde et recentt. Nam vulgo in vett. et in 3011. legitur φιλοσοφεῖ φησιν. Sola *Bas.* 3. φιλοσοφεῖ, φασιν. Sed φιλοσοφεῖ καὶ φησί. 2954. r) ἡμῶν] *ΑΝΔ.* Ἡμῶν — λόγος. *ΕΡΜ.* Ἀμέλει — αὕτη. *Bas.* 1. 3. et 4. Sicuti nos dedimus verba distributa, ita leguntur in *Ald.* 1. 2. *Hag.* *Reitz.* et recentt. s) ἀνευρήσομεν] ἂν εὑρήσομεν conj. *Guyet.* t) ξυνίησι] ξυνεῖσι (ξύνεισι?) conj. *Idem*; utrumque inepte.

isti nomen apud me fuit Cantharo, et comam alebat, et vellebat mentum, meamque artem sciebat, qui desidens in fullonia officina detonderet, quidquid superfluorum floccorum eminet in vestibus.

Phil. Ille ipse est, servus tuus: at nunc philosopho similis, cum ipse fullonia se arte concinnaverit.

Dom. Vah audaciam! Cantharus philosophari se ait! nostri autem nulla habetur ratio.

Vir. Noli curare, inveniemus omnes: intelligit enim ista, quantum dicit.

Phil. Sed quis est, Hercules, ille alter accedens, pulcher ille cum lyra?

Herc. Orpheus est, qui mecum navigavit in Argo, hortator omnium optimus; ad cujus cantum omnium

p. 380. τοῦ ἥκιστα ἐκάμνομεν ἐρέττοντες. χαῖρε, ὦ ἄριστε καὶ μουσικώτατε Ὀρφεῦ, οὐκ ἐπιλέλησαι γάρ που Ἡρακλέους.

p. 381. ΟΡΦ. Νὴ καὶ ὑμεῖς γε, ὦ Φιλοσοφία, καὶ Ἡρακλες u), καὶ Ἑρμῆ. ἀλλὰ καιρὸς ἀποδιδόναι τὰ μήνυτρα· ὡς ἔγωγε πάνυ σαφῶς, ὃν ζητεῖτε, οἶδα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν δεῖξον, ὦ παῖ Καλλιόπης, ἔνθα ἐστί· χρυσίου γὰρ οὐδὲν, οἶμαι, δέῃ, σοφὸς ὤν.

ΟΡΦ. Εὖ ἔφης· ἐγὼ δὲ τὴν μὲν οἰκίαν δείξαιμ' ἂν ὑμῖν, ἔνθα οἰκεῖ, αὐτὸν δὲ οὐκ ἂν, ὡς μὴ κακῶς ἀκούοιμι πρὸς αὐτοῦ, μιαρὸς γὰρ εἰς ὑπερβολὴν, καὶ μόνον τοῦτο ἐκμεμελέτηκε.

ΕΡΜ. Δεῖξον μόνον.

ΟΡΦ. Αὕτη πλησίον. ἐγὼ δὲ ἄπειμι ὑμῖν ἐκποδὼν, ὡς μηδ' ἴδοιμι αὐτόν.

30 ΕΡΜ. Ἐπίσχες. οὐ γυναικός ἐστι φωνὴ, ῥαψῳδούσης τι τῶν Ὁμήρου;

ΦΙΛ. Νὴ Δία. ἀλλ' ἀκούσωμεν ὅ, τι καὶ λέγει.

Iliad. IX, 312. sq. ΔΡΑΠ. x) Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος y) ὁμῶς ἀΐδαο πύλησιν,

u) Ἡρακλες] „Et sic *Fl.* cum *Fr.* J. *Par.* etc.“ Ergo sic et supra in proximo Philosophiae sermone. x) ΔΡΑΠ.] Abest nomen a Gorl. *Δραπέτιδα* esse intelligendam, non *Δραπέτην*, recte monet *Belin.* y) κεῖνος] ἀνὴρ, quod vulgo interposuerant, sed a *Reitzio* et recentt. inclusum, recte omissum est in *Bas.* 3., ut placuerat *Guyeto:* est enim glossema *maritum* significans bonae mulieris.

minime fatigabamur remigio. Salve, Orpheu optime et cantus peritissime; nempe non oblitus es Herculis.

Orph. Sane vos quoque, Philosophia, et Hercules, et Mercuri. Sed debetis mihi indicium, quippe praeclare ego, quem quaeritis, novi.

Merc. Ergo ostende nobis, fili Calliopes, ubi sit: auro enim, puto, nihil opus habes, qui sis vir sapiens.

Orph. Recte istuc dicis. At ego domum quidem vobis, ubi habitat, ostendero; non ipsum, ne male ab illo audiam: impurus enim ultra modum est, et in hoc solum se exercuit.

Merc. Ostende modo.

Orph. Haec proxima! Verum ego e vestigio abeo, ut illum nec videam.

Merc. Attende! nonne mulieris haec vox est, Homeri versiculos recitantis?

Phil. Sic est, per Jovem. Sed audiamus, quid dicat.

Fug. *Hostis enim ille mihi velut atri limina Ditis,*

Ὃς χρυσὸν φιλέει μὲν ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴποι z). p. 381.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τὸν Κάνθαρόν σοι μισητέον a), ὃς

Ξεινοδόκον, κακὰ ῥέξεν, ὅκεν φιλότητα παράσχῃ b). Il. III, 354.

ΤΠΟΔ. Περὶ ἐμοῦ τοῦτο τὸ ἔπος, οὗ τὴν γυναῖκα ᾤχετο ἀπάγων, διότι αὐτὸν ὑπεδεξάμην. p. 382.

ΔΡΑΠ. *Οἰνοβαρὲς c), κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο,* Il. I, 225.

Οὔτ' εἰνὶ d) πτολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ, Il. II, 202.

Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, κακῶν πανάριστε κολοιῶν Ib. 246.

Μὰψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν. Ib. 214.

ΔΕΣΠ. Εἰκότως τοῦ καταράτου τὰ ἔπη.

ΔΡΑΠ. *Πρόσθε κύων, ὄπιθεν e) δὲ λέων, μέσση f) δὲ χίμαιρα,* Hesiod. Theog. 323.

Δεινὸν ἀποπνείουσα, τρίτου g) κυνὸς ἀγρίου h) ὀρμήν i). Hom. Il. VI, 181.

z) εἴποι] εἴπῃ 2954. 3011. Gorl. cum *Homero*. *Βύζει* vult *Bel.* ex eodem, ut ait, *Homero*, i. e. ex Odyss. XIV, 157. a) μισητέον] μισιτέον *Bas.* 1. 3. et *Hag.* b) παράσχῃ] Sic 3011. cum *Homero*. Vulg. παρέσχε. c) Οἰνοβαρὲς] Οἰνοβαρὴς *Bas.* 1. et 3. d) εἰνὶ] Sic *Bas.* 1. 3. *Par. Reitz.* et recentt. Ceterae fere ἐνὶ. *Belin.* volnit οὔτε ποτ' ἐν πτ. ut in *Homero*. e) ὄπιθεν] „recte *Par.* et *Hom.* Ὄπισθεν male cett.“ Ὄπιθε tamen *Bas.* 3. f) μέσση] „Sic *Hom.* Μέσσῃ *Par. Bas.* 1. (imo ibi est μέσση, ut in *Bas.* 3. *Lehm.*) ac 2. Μέσῃ male reliquae.“ At μέσῃ sine jota *Ald.* utraque et *Hag.* g) τρίτου] τριπλοῦ *Guyet.* et *Gesn.* h) ἀγρίου] ἀργείου 2954. i) ὀρμήν] „ὀδμήν *Gesn.* bene.“ Vid. Adnot.

Pectore quisquis amat nummos, sed idem negat ore.

Merc. Ergo Cantharum odisse debes,

Cui hospes laesus, qui se praestabat amicum.

Hosp. De me hic versus, cujus muliere abducta fugit, quod ipsum *domum meam* receperam.

Fug. *Vah vinose, canisque oculos, et pectora cerve,*

Expers consilii, numeri nullius in armis.

Thersites nugax, in pravis optima pica,

Regibus infestus temere sine more modoque.

Dom. Verisimiliter exsecrandi hominis versus *cadunt.*

Fug. *Prima canis, media at capra, atque in fine leaena,*

Exhalans graviter rabiem trini canis acris.

p. 382. *ΥΠΟΔ.* k) *Οἴμοι, γύναι, ὅσα* l) *πέπονθας ὑπὸ κυνῶν τοσούτων. φασὶ δ' αὐτὴν καὶ κύειν ἀπ' αὐτῶν.*

ΕΡΜ. Θάῤῥει, Κέρβερόν τινα τέξεταί σοι, ἢ Γηρυόνην, ὡς ἔχοι ὁ Ἡρακλῆς οὗτος αὖθις πόνον. ἀλλὰ καὶ προΐασιν m)*· ὥςτε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν.*

ΔΕΣΠ. Ἔχω σε, ὦ Κάνθαρε. νῦν σιωπᾷς; φέρ' ἴδωμεν ἅ τινά n) *σοι ἡ πήρα ἔχει, θέρμους ἴσως, ἢ ἄρτου τρύφος;*

p. 383. *ΕΡΜ. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλὰ ζώνην χρυσίου.*

ΗΡΑΚ. Μὴ θαυμάσῃς. Κυνικὸς o) *γὰρ ἔφασκεν εἶναι τοπρόσθεν* p) *ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐνταῦθα δὲ Χρυσίππειος ἀκριβῶς ἐστι. τοιγαροῦν Κλεάνθην* q) *οὐκ εἰς μακρὰν αὐτὸν ὄψει. κρεμήσεται γὰρ ἀπὸ τοῦ πώγωνος, οὕτω μιαρὸς ὤν.*

32 *ΔΕΣΠ. Σὺ δὲ, ὦ κακὲ, οὐ Ληκυθίων οὑμὸς* r) *δραπέτης τυγχάνεις ὤν; οὐμενουν ἄλλος. ὢ τοῦ γέλωτος. εἶτα* s) *τί οὐκ ἂν γένοιτο; καὶ* t) *Ληκυθίων φιλοσοφεῖ;*

k) *ΥΠΟΔ.*] „*Ὑποδεξάμενος* adscript. marg. J. Sed *ὑποδίκου* personam intelligi patet ex titulo, nisi et is ex conjectura factus." Vid. Adnot. l) *ὅσα*] *οἷα* maluit *Fritzsch.* Quaestst. p. 206. non perspicio, quare. m) *προΐασιν.*] Sic *Schm.* e Gorl. pro vulg. *προςίασιν.* n) *ἅ τινα*] *εἴ τινα* 3011. o) *Κυνικὸς*] *γυναικὸς* 2954. p) *τοπρόσθεν*] Sic *Ald.* 1. 2. *Hag.* In cett. *τὸ πρ.* q) *Κλεάνθην*] „Nihil mutant Edd. *χρέμητα Palm. Κρεμάνθην Pell.*" *Κρεμύντην Bel. Ζήνωνα Wiel.* Omnino locum *τοιγαροῦν* - *μιαρὸς ὤν* suspectum habet *Guyet.* r) *οὑμὸς*] *οὐμὸς Reitz.* et recentt. *ὁυμὸς Ald.* 1. 2. *Hag. Bas.* 1. 3. Vid. ad Asin. c. 33. et 39. Varr. Lectt. s) *εἶτα*] *ἢ* 2954. t) *καὶ*] *εἰ καὶ* conj.

Hosp. Hei mihi, mulier, quantum a tot canibus perpessa es! Ajunt illam etiam uterum ab istis ferre.

Merc. Bono animo esto. Cerberum tibi quendam pariet, vel Geryonem, novum ut laborem rursus habeat hic Hercules. Verum accedunt etiam; itaque nihil opus est, ut pulsetur janua.

Dom. Teneo te, Canthare! Nunc taces? Age, videamus, quid habeat tibi pera? lupinos forte aut panis frustum?

Merc. Non, ita me Jupiter; sed zonam auri.

Herc. Noli admirari. Cynicum enim ante se ferebat in Graecia, hic vero Chrysippeus [auri famelicus] ex asse est. Itaque Cleanthen non ita multo post videbis. Pendebit enim a barba homo ita impurus.

Dom. Tu vero, pessime, nonne Lecythio es, meus fugitivus? Non sane alius. Hem risum! Quid postea non fiet? etiam philosophatur Lecythio?

ΕΡΜ. Ὁ τρίτος δὲ οὗτος ἀδέσποτος ὑμῖν ἐστιν; p. 383.

ΔΕΣΠ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ δεσπότης ἐγὼ, ἑκὼν ἀφίημι αὐτὸν ἀπολωλέναι.

ΕΡΜ. Ὅ, τι τί;

ΔΕΣΠ. Ὅτι δεινῶς τῶν ὑποσάθρων ἐστί. τὸ δ' ὄνομα, Μυρόπνουν αὐτὸν ἐκαλοῦμεν.

ΕΡΜ. Ἡρακλες u) ἀλεξίκακε, ἀκούεις; ἔπειτα πήρα, καὶ βάκτρον· καὶ αὐτὸς ἀπόλαβε τὴν γυναῖκα σὺ x).

ΥΠΟΔ. Μηδαμῶς, οὐκ ἂν ἀπολάβοιμι βιβλίον μοι τῶν παλαιῶν κύουσαν.

ΕΡΜ. Πῶς βιβλίον;

ΥΠΟΔ. Ἔστι τὶ, ὦ 'γαθὲ, Τρικάρανος βιβλίον.

ΕΡΜ. Οὐδὲν ἄτοπον, ἐπεὶ καὶ Τριφάλης y) τῶν κωμικῶν εἷς.

ΗΡΑΚ. z) Σὸν, ὦ Ἑρμῆ, δικάζειν τὸ μετὰ τοῦτο. 33

ΕΡΜ. Οὕτω μοι δοκεῖ, ταύτην μὲν ἵνα μηδὲν τέρας, p. 384. μηδὲ πολυκέφαλον τέκῃ, οἴχεσθαι παρὰ τὸν ἄνδρα ὀπίσω

Jacobs. eleganter sane, praesertim quum εἰ ob praecedens εἶτα facilè excidere potuerit. Sed fateor tamen magis mihi placere abruptas exclamationes mirantis simul et ridentis domini. u) Ἡρακλες] Haec verba usque ad *μετὰ τοῦτο* pro spuriis habuit *Guyet.* Sic dissolutum locum quis tandem habere possit integrum! x) σύ.] „σοῦ ἴσως L. Nihil a vulgato abit *Fl.*“ y) Τριφάλης] „Sic *Fl.* Τριφάλλης cett.“ z) *ΗΡΑΚ.*] Sic *Solan.* et *Wiel.* *ΔΡΑΠ.* vulgo. In *Fl.* *Δ.* tantum; unde, ni fallor, *Bel.* *Le Maitre*, i. e. *ΔΕΣΠ.*

Merc. At tertius ille dominuum non habet.

Dom. Minime vero: sed ego dominus lubens illum manu, ut pereat, emitto.

Merc. Quid sic?

Dom. Quia de genere plane suppurato est. Nomen autem ipsi dixeramus Myropnuum *[Unguentolens]*.

Merc. Depulsor malorum Hercules, audin'? Deinde pera *sumta*, et baculus! Tu quoque tuam tibi uxorem recipe.

Hosp. Minime vero! Non sane receperim, quae librum mihi de antiquis unum ferre utero videatur.

Merc. Quomodo librum?

Hosp. Est liber aliquis, optime Mercuri, Tricaranus *[Triceps]*.

Merc. Non est mirum, cum etiam Triphales sit comicorum *libellorum* unus.

Herc. Tuum *est*, Mercuri, judicare, quod superest.

Merc. Sic mihi placet, Istam, ne quod prodigium aut multiceps pariat, abire retro ad virum in Grae-

p. 384. εἰς a) τὴν Ἑλλάδα· τὼ δύο δὲ τούτω τὼ δραπετίσκω, παραδοθέντε τοῖν δεσπόταιν μανθάνειν ἃ προτοῦ b)· τὸν μὲν ἀποπλύνειν c) τὰς ῥυπώσας τῶν ὀθονῶν, τὸν Ληκυθίωνα· τὸν Μυρόπνουν d) δὲ αὖθις ἀκεῖσθαι τῶν ἱματίων τὰ διεῤῥωγότα, μαλάχῃ γε πρότερον μαστιγωθέντα· ἔπειτα καὶ τοῦτον παραδοθῆναι τοῖς πιττωταῖς, ὡς ἀπόλοιτο παρατιλλόμενος ταπρῶτα e), ῥυπώσῃ προςέτι καὶ γυναικείᾳ τῇ πίττῃ, εἶτα ἐς τὸν Αἷμον ἀναχθέντα γυμνὸν, ἐπὶ τῆς χιόνος μένειν συμπεπεδημένω f) τὼ πόδε.

ΔΡΑΠ. Φεῦ τῶν κακῶν, ὀττοτοῖ, παπαιπαίαξ.

ΔΕΣΠ. Τί τοῦτο παρεντίθης τῶν τραγικῶν σὺ διαλόγων; ἀλλ' ἀκολούθει παρὰ τοὺς πιττωτὰς ἤδη, ἀποδυσάμενος πρότερόν γε g) τὴν λεοντῆν h), ὡς γνωσθῇς ὄνος ὤν.

a) εἰς] ἐς 3011. *Schm.* b) προτοῦ] Sic J. *Ald.* (1. et 2.) *Hag. Fr. Salm.* Sed πρὸ τοῦ *Bas.* 1. (et 3.) *Fl. Par. Reitz.* et recentt. c) τὸν μὲν ἀποπλ.] „τὸν μὲν Κάνθαρον ἀποπλύνειν adscriptum marg. J.“ Reliqua sic legi vult *Schm.* τῶν ὀθονῶν· τὸν Ληκυθίωνα Μυρόπνουν δὲ etc. d) τὸν Μυρόπνουν] „Articulum hunc delet marg. J. e) ταπρῶτα] Sic J. *Hag. Ald.* (1. 2.) *Fr. Salm.* Τὰ πρῶτα sejungunt *Fl. Par. Bas.* 1. (et 3.) Τὸν πρωκτὸν legendum notat marg. J. f) συμπεπεδημένον] συμπεποδισμένον Gorl. g) πρότερόν γε] γε πρότερον mavult *Fritzsch.* Quaestst. p. 206. ut supra μαλάχῃ γε πρότερον μαστιγωθέντα. h) λεοντῆν] Sic *Ald.* 1. 2. *Bas.* 1. *Hag.* Sed λεοντὴν *Bas.* 3. *Reitz.* et recentt.

tiam. Duos autem hosce minutos fugitivos dominis suis redditos, discere, quae olim, alterum sordida lintea eluere, Lecythionem; Myropnum vero, malva prius verberatum, sarcire rursus vestes laceras; deinde istum quoque tradi depilatoribus, ut pereat primum vellendus, insuper vero pice sordida ac feminea: tum nudus abducatur in Haemum, ibique constrictis pedibus maneat in nive.

Fug. Hei malorum, vae, vae, hei, hei, oh, oh, oh!

Dom. Quid? hocne interponis de tragicis tuis sermonibus? sed sequere jam ad depilatores, leonina prius pelle detracta, ut pro asino agnoscaris.

SCHOLIA

ET

ADNOTATIONES.

SCHOLIA.

IN ADVERSUS INDOCTUM.

Pag. 1. l. 1. *ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔ.*] Ὡς οὑχωσὶ εἰκάσα, βιβλίον αἰτήσας τινὰ, Λουκιανὲ, καὶ μὴ λαβὼν, καλῷ τούτῳ δεξιώματι δι' αἰῶνος ἠμείψω a) αὐτόν. V.

Ead. l. 18. ἕρμαιον] ἀπροςδόκητον κέρδος. Marg. Ald. 2. Lips.

Pag. 2. l. 5. καὶ συμβούλους τοὺς σέας] Ἀπὸ εὐθείας τῆς σεὺς, σημαίνει καὶ τοὺς σῆτας b). V. Cod. 2954. inter versiculos habebat τοὺς σῆτας, cum scholio: σημαίνει δὲ τοὺς σκώληκας.

Ead. l. 7. κεκρικέναι] κεκριμένα. G.

Ead. l. 8. ὅσα ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος] Καλλιγράφοι οὗτοι γεγόνασιν ἄριστοι. V.

Ead. l. 14. φθάνοντος] προλαμβάνοντος c). V.

Pag. 3. l. 5. Ἑλικῶνα μὲν] Ὄρος, ὅπου αἱ Μοῦσαι διατρίβειν λέγονται. V.

Ead. l. 11. Λιβανίτιδος d)] Ἔοικε Σύρος εἶναι ὁ βιβλιοκάπηλος οὗτος καὶ Δαμασκηνὸς, ὅσον ἀπὸ τῆς Λιβανίτιδος εἰκάσαι e). V.

Pag. 4. l. 1. Ὀλμειὸν f)] Ποταμοί εἰσιν οὗτοι πρὸς αὐτῇ τῇ κορυφῇ τοῦ Ἑλικῶνος· ὁ δὲ Ἑλικὼν ὄρος ἐστὶ Βοι-

---

a) ἠμείψω] Ita emendarat *Solanus*, non addens unde, cum editum esset ἀμείψω. Obsecundavi tamen, ut fieret secunda pers. ab ἠμειψάμην. *Reitz.* Comma, quod in Edd. *Reitz.* et *Bip.* post βιβλίον positum reperi, jam cum *Schm.* quo par erat post εἰκάσαι reponere placuit. *Lehm.*

b) σῆτας] Ζῆτας misere edita. *Reitz.*

c) προλαμβάνοντος] „προςλαμβ. Edita. Bene correxit *Solanus.*"

d) Λιβανίτιδος] „Huc retulit hoc Scholion *Solanus*, quum ante ad alia verba referretur."

e) εἰκάσαι] „Εἴκασε ante vulgatum fuit."

f) Ὀλμειὸν] Μυρίνη ἂν Ed. *Cler.* Et mox ἐξήργασται, item τοῦ Ἑλικῶνα. Quae monente *Solano* facile correxi, nec librorum fidem exspectare necesse habui. *Reitz.*

ώτιον, οὗ πρὸς τοὺς πρόποδας Θεσπιαὶ πόλις κατῴκηται, ἐν ᾗ ὁ Ἔρως, ὃν Ἀλκαμένης ἐξείργασται, θαυμάσιόν τι ἔργον ἰδεῖν. περὶ τὸν Ἑλικῶνα δέ φησι καὶ Ἡσίοδος νέμων τὰς Μούσας ἰδεῖν, καὶ τὴν ποιητικὴν σοφίαν λαβεῖν. V.

Pag. 5. l. 1. κἂν ὑποβαλλόμενος αὐτὰ] Οὕτω γάρ φασι τὸν Μακεδόνα Ἀλέξανδρον ἐπικοιμᾶσθαι τοῖς Ὁμήρου ποιήμασιν. V.

Pag. 6. l. 1. ἀγαθοῦ ὠνῇ ταῦτα] Προςυπακουστέον τὸ χάριν ἢ ἕνεκεν, ἵν' ᾖ· τίνος οὖν ἀγαθοῦ χάριν, ἢ ἕνεκεν. V.

Ead. l. 6. Ἰσμηνίου *g*)] Ἰσμηνίας οὕτω καλούμενος καὶ αὐτὸς Κορίνθιος. καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἐκ τῆς ὁμωνυμίας, εἰ καὶ τοὺς αὐλοὺς κτήσαιτο, Ἰσμηνίου εὐθὺς αὐτοπρόςωπος ἔσεσθαι Ἰσμηνίας, ἐώνηται μὲν, οὐ μέντοι καὶ πλέον τοῦ ἐλπίσαι *h*) τετύχηκεν. V.

Pag. 7. l. 3. Κενταυρίδην *i*) ἢ κοππαφόρον] Ἐπίσημον τοῦτο τῶν ἵππων ἐπὶ τοῦ μηροῦ ἐγκαιόμενον παρὰ τῶν παλαιῶν, καὶ ἦσαν οὗτοι οἱ ἵπποι τῶν εὐγενῶν, οἷς ἐπὶ τοῦ μηροῦ τὸ παράσημον κάππα *k*) τὸ στοιχεῖον, ἢ σίγμα *l*), ἀφ' ὧν καὶ παρωνομάζοντο ἀπὸ τοῦ κάππα κοππατίαι, ἀπὸ δὲ τοῦ σίγμα σαμπφόραι *m*). Μῆδος δὲ ἵππος ὁ Νισαῖος· ἡ Νίσα δὲ πεδίον Μηδίας, οὗ αἱ ἱπποφορβάδες νεμόμεναι τοῖς Μήδων βασιλεῦσιν ἵππους ἔτρεφον γενναίους· κενταυρίδαι δὲ ἵπποι, οἱ ἐκ Λαρίσσης *n*) τῆς Θετταλίας, τάχα ἀπὸ τῶν Κενταύρων ὀνομαστοί. V.

Pag. 9. l. 1. καὶ ὑπερπηδήσεται *o*) μὲν τὸν ποταμὸν] Ταῦτα πάντα λέγει Ὅμηρος τὸν Ἀχιλλέα ποιῆσαι. V.

---

g) Ἰσμηνίου] Ad Lucianum adcommodavi, cum ante ederetur ὁ Ἰσμηνίας. *Reitz.*

h) ἐλπίσαι] „Ita ex C. rescripsit *Solanus*. In Editis erat ἀπελπίσαι. In V. ἐπελπίσαι."

i) Κενταυρίδην] „Et hoc ad alia verba relatum erat."

k) κάππα] Lege κόππα, utroque loco. *Solan.* Cf. Schol. ad *Aristophan.* Nub. v. 23. et infra Adnot. *Lehm.*

l) σίγμα] Lege σάμπι. *Solan.*

m) σίγμα σαμπφόραι] Pro σίγμα iterum σάμπι legendum monet *Solanus*, nil tamen mutavit; sed σαμπφόραι in textum recepit ex C. cum σαπφόραι tantum editum esset. in V. vero σ (pro ϡ), mox etiam Νησαῖος pro Νισαῖος, item Νῆσα pro Νίσα, ac Μηδείας pro Μηδίας legebatur, quod eodem duce mutavi. *Reitz.* Νίσα ego scripsi, et alia nonnulla ejusdem generis vitiola per hoc scholion correxi. *Lehm.*

n) Λαρίσσης] „Λαρίσσου V."

o) ὑπερπηδήσεται] „Ὑπερπηδήσεως Edita. Mutavit *Solanus*."

Pag. 12. l. 8. κόλλοπας ἐπικειμένην] Κόλλοπές αἱ πασσαλίσκοι τῆς κιθάρας, ὧν ἐκδέδενται αἱ νευραί. V.

Ead. l. 16. ὠνήσω] Γρ.αι ὤνησο. G.

Pag. 13. l. 2. περὶ πόδα δή σοι] Περὶ πόδα, ἀντὶ τοῦ κατὰ πόδα, πλησίον, ἐγγύς. ἢ, ἀληθέστερον ἐρεῖν, περὶ πόδα ἀντὶ καταπεφρονημένως p)· ἐπεὶ καὶ τὰ παρ' ἡμῖν εὐκαταφρόνητα περὶ τοὺς πόδας ῥίπτεται. V. (Ῥιπτεῖται. C. Ῥιητεῖται V.)

Pag. 14. l. 11. κληρονομήσαντα] Κληρονομήσαντά σου, Ἀττικῶς. V.

Ead. l. 13. διασπάσασθαι αὐτὸν] Ἐπεὶ κἀκεῖνος ὑπὸ τῶν κυνῶν q) διεσπάσθη. V.

Ead. l. 17. παρὰ τῆς μητρὸς r)] Καλλιόπης γὰρ τῆς Μούσης μυθεύουσι γενέσθαι τοῦτον. V.

Pag. 15. l. 9. καὶ πρώην] Λέγεται καὶ ἄρτι πρώην, ὡς ἐχρήσατο καὶ Πλούταρχος. V.

Ead. l. 10. Πρωτέως] Περὶ τοῦ Περεγρίνου λέγει. V.

Pag. 17. l. 4. ὡς οὐδ' εἰπεῖν καλὸν] Καινοπρεπὲς καὶ τοῦτο, ὡς οὐδ' εἰπεῖν καλόν· τὸ γὰρ κοινὸν, ὡς οὐδὲ καλὸν εἰπεῖν. V.

Ead. l. 11. καὶ ταῖς τίλφαις οἰκήσεις] Τίλφη ζωΰφιόν τι τοῖς βιβλίοις ὡς ἐπίπαν ἐντίκτεσθαι πεφυκὸς, ἐπιμήκη s) κέρατα ἔχον, ὡς ἐν μικρῷ κατιδεῖν, λευκὸν ἢ πέλιον· εἴ τις τοῦτον t) ἐγχρίψαιτο u), κονιορτὸν ἀποβάλλον x). V.

Pag. 18. l. 3. Οὐκ εὔξη τὴν γῆν χανεῖν σοι τότε. G.

Pag. 19. l. 14. οὐδέτερος ὠνεῖσθαι τὰ βιβλία] Τὸ οὐδέτερος ἐπὶ δύο λαμβάνεται· πῶς οὖν τοῦτο; εἰ μή που ἔσφαλται τὰ τῆς γραφῆς, καὶ ἀντὶ τοῦ οὐχ ἕτερος γέγραπται

---

p) καταπεφρονημένως] „Sic dedit *Solanus* pro vulgato καταπεφρονημένος, et παρ' ἡμῖν, pro edito παρ' ἡμῶν."

q) κυνῶν] „Ita merito emendarat *Solanus*, cum legeretur Κειῶν."

r) παρὰ τῆς μητρὸς] „Ante ad verba ἃ μόνα ἐξαίρετα male referebatur hoc Scholion, et Scholion sequens ad Ἐκείνῳ γέροντι."

s) ἐπιμήκη] Ἐπίμηκες dederat *Solanus*, non adjiciens unde. Ideo non satis caussae cur vulgatum desererem videns, non obsecutus sum, nec enim comma addiderat: at si post ἐπίμηκες distinguas, construasque ζωΰφιον ἐπίμηκες, κέρατα ἔχον, *Solani* conjectura non displicebit; non tamen certum est, Scholiasten sic dedisse. *Reitz.*

t) τοῦτον] Sic *Solanus* pro vulgato τοῦτο, quod ei facilius dedi, quia ex C. est, etsi neque ἀδύνατον vulgatum ab Scholiasta profectum. *Reitz.*

u) ἐγχρίψαιτο] Legendum existimo ἐγχρίμψαιτο. *Reitz.*

x) ἀποβάλλον] Exc. G. eadem, nisi quod habent ἀποβάλλων. C. etiam, nisi quod τοῦτον pro τοῦτο quod in reliquis est. Sed legendum πολιὸν, non πέλιον. *Solan.* Per me legas ita; sed ego certe non scribam. *Lehm.*

συνδέτερος, ἢ ἐκτέθλιπται τὸ E τοῦ συνδέσμου. V. Exstat etiam in C.

Pag. 20. l. 16. καίτοι τὸ τῶν Μυσῶν y)] Ἀντὶ τοῦ, ὅμοιον τῇ παροιμίᾳ τῇ διαγορευούσῃ χωρὶς τὰ Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὁρίσματα. V.

Pag. 22. l. 9. σοφὸς ἀνὴρ z)] Κατὰ Μάρκον a) γὰρ οὗτος ὁ Λουκιανὸς ἦν. V.

Pag. 23. l. 11. οὐχί γε χύτραις λημῶντες] Χύτραις λημῶντες, ἀντὶ τοῦ, χύτραις ἴσας περιφέροντες λήμας. V.

Pag. 29. l. 9. καὶ σὺ τοίνυν ἄλλῳ μὲν δεηθέντι] Καλῶς ἂν εἶχε τῷ δυστυχεστάτῳ τούτῳ μειρακίῳ, μὴ καθ' ἓν τῶν βιβλίων, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν βιβλιοθήκην προῖκα Λουκιανῷ τῷ παρόντι ἐπιδοῦναι, ἢ τοιαύτην σφηκιὰν καθ' ἑαυτοῦ κινῆσαι ἑνὸς ἐγκρατῆσαι b) βιβλίου. V.

IN CALUMNIAE NON TEMERE CREDENDUM.

Pag. 30. l. 11. ἐπηλυγάζουσα a)] ἀντὶ τοῦ, ἐπισκιάζουσα καὶ ἐπικρύπτουσα. ἠλύγη γὰρ ἡ νὺξ λέγεται. V.

Pag. 32. l. 10. ἐπιτετραμμένος] ἀντὶ τοῦ ἐπιτροπὴν τῶν κατὰ Φοινίκην σχὼν b). V.

---

y) Μυσῶν] Ex interpretatione falsa vides corruptum etiam falsae Luciani Codicem, quo Scholiasta utebatur. Ideoque ad Luciani textum nunc emendatum id accommodare non licuit. Vid. notas. *Reitz.*

z) σοφὸς ἀνὴρ] „Σοφὸν γὰρ edebatur, quod ad *Lucianum* aptavit *Solanus.*"

a) Μάρκον] „Μικρὸν Edita ridicule; sed et sic V. Recte Μάρκον C. et G."

b) ἐγκρατῆσαι] V. Codicis compendium obscurum est. Fortasse ἐγκρατήσαντα. *Solan.* Vulgatam scripturam σφηκίαν corrigendam duxi. *Lehm.*

a) ἐπηλυγάζουσα] In V. referebatur ad verba ἐν σκότῳ. Ex C. vero ἐπισκιάζουσα reposuerat *Solanus.* Sed addidit legendum ἐπηλυγάζουσα] „Nam C. ἐπισκιάζουσα] γράφεται, ἐπηλυγάζουσα. Deinde ex Cod. D. Marci, qui fuit Georgii Anton. Vespucii, huic scholio praemittitur vox ἐπηλυγάζουσα. Unde etiam ἠλύγη reposuimus pro eo, quod legebatur in V. et Impr. ἄγνοια." Ego recepi illud ἐπηλ— etsi cum textu Luciani non convenit; sed sensus Scholii necessario sic postulabat; quid enim esset: ἐπισκιάζουσα ponitur pro ἐπισκιάζουσα? *Reitz.*

b) σχών] σχῶν priores. *Lehm.*

Ead. l. 13. τῶν ὅλων c)] δηλονότι πραγμάτων τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Θεοδότᾳ. V.

Pag. 33. l. 3. κάρτα] Σημειοῦ πῶς τὸ κάρτα κεῖται. V. (Sed in V. altero: Κάρτα] Λέγεται λίαν, μεγάλως.)

Ibid. φρενήρης] ὁ φρόνιμος. V.

Ead. l. 10. ἕαδε] ἀντὶ τοῦ, ἤρεσκεν d). V.

Pag. 34. l. 12. ἀνὴρ κάθηταί τα ὦτα παμμεγέθη ἔχων] Περιεργότερον τοῦ Μίδου τῇ ἀρχῇ κεχρημένου, καὶ ὑπὲρ τοῦ πάντα μανθάνειν πευθῆνας ἔχοντος κατὰ πάσης τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ, ἐμυθολόγησάν τινες τῶν ἀρχομένων, ὡς ὄνου ἔχει ὁ Μίδας ὦτα· ἢ ὅτι μακρὰ ὦτα ἔχει. Διὸ καὶ τὰ μήκιστα γινόμενα ἀκούει. ἢ ὅτι καὶ ὁ ὄνος τὸ ζῶον οὕτως εὐήκοον, ὡς καὶ τῶν λανθανόντων ψόφων αἰσθάνεσθαι e). V.

Ead. l. 13. τὰ ὦτα — τοῦ Μίδου] Midas aures habuisse aselli dicitur, quod ut longas manus reges habuisse dicuntur, sic et longas aures. Vel quod etc. Ita habent C. et G. Multas aures oculosque regibus tribuit *Xenoph.* Cyr. VIII. p. 144. Ed. *Bas. Reitz.*

Pag. 35. l. 7. δύο μαρτυροῦσαι] Γράφεται ὁμαρτοῦσαι f). V.

Ead. l. 9. ὁ περιηγητής] ἀντὶ τοῦ, ὁ ἑρμηνεύς. V.

Ead. l. 11. μελανείμων] Ἡ μετάνοια μελανείμων. V.

Pag. 38. l. 9. δικαίας καὶ ἀμερεῖς] Ἀντὶ τοῦ, μηδὲν μέρος κατειληφυίας. V. Gorl. et Aug. 3. Ἤτοι μὴ ἑτερορρεπεῖς. G.

Ead. l. 12. φησὶ δὲ] Φωκυλίδης. V. Τὸν Φωκυλίδην ποιητήν μοι δοκεῖ g). C.

Ead. l. 13. ἄμφω μῦθον ἀκούσῃς] Ἀττικὸς σολοικισμός. V. et Aug. 3. Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Στωϊκῶν ἐναντιωμάτων (p. m. 1901.) πρὸς τὸν εἰπόντα· μηδενὶ (*Plut.* μηδὲ) δίκην δικάσῃς, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, ἀντέλεγεν ὁ

---

c) τῶν ὅλων] Antea ad κεκοινωνηκὼς relatum legebatur, et sequens Scholion κάρτα ad οὐ πάνυ φρενήρης τις ὤν· utrumque absurde. Quare id sequi, detecto errore, non potui. In V. altero prius refertur ad Θεοδότᾳ. *Reitz.*

d) ἤρεσκεν] „Ἤρεσε edita. Ἤρεσκε C. et V. unde ἤρεσκεν dedit *Solanus.*“

e) αἰσθάνεσθαι] Similia legas apud laudatum jam Palaephatum. *Cler.*

f) ὁμαρτοῦσαι] „Ὁ καρτοῦσαι misere edita, et pro δύο μαρτυροῦσαι etiam δύο καρτοῦσαι, utrumque emendante *Solano.*“

g) Τὸν Φωκ. — δοκεῖ] Corrupta haec esse videntur, aut sic illa legenda: Λέγει τὸν Φωκ. etc. aut ad superiorem locum sic accommodanda: Ποιητήν μοι δοκῶ] τὸν Φωκυλίδην. *Lehm.*

Ζήνωνι (*Plut.* *τοιούτῳ* inserit) *τινὶ λόγῳ χρώμενος. εἴτε ἀπέδειξεν ὁ πρότερος εἰπὼν, οὐκ ἀκουστέον τοῦ δευτέρου λέγοντος· πέρας γὰρ ἔχει τὸ ζητούμενον. εἴτ᾽ οὐκ ἀπέδειξεν. ὅμοιον γὰρ ὡς* (*εἰ*) *μηδὲ ὑπήκουσε κληθεὶς, ἢ ὑπακούσας ἐτερέτισεν. ἤτοι* (*δὲ Plut.*) *ἀπέδειξεν ἢ οὔ* (*Plut. οὐκ ἀπέδειξεν*). *οὐκ ἀκουστέον ἄρα τοῦ δευτέρου λέγοντος. Τοῦτον δὲ τὸν λόγον ἐρωτήσας αὐτὸς ἀντέγραφε* (*Pl. ἀντέγραψε*) *μὲν πρὸς τὴν Πλάτωνος πολιτείαν. ἔλυε δὲ σοφίσματα, καὶ τὴν διαλεκτικὴν, ὡς τοῦτο ποιεῖν δυναμένην, ἐκέλευε παραλαμβάνειν τοὺς μαθητάς. καίτοι ἀπέδειξε* (*Pl. ἢ ἀπέδειξε Πλάτων*) *ἢ οὐκ ἀπέδειξε τὰ ἐν τῇ πολιτείᾳ. κατ᾽ οὐδέτερον ἦν ἀναγκαῖον ἀντιγράφειν, ἀλλὰ πάντως περιττὸν καὶ μάταιον.* G.

Pag. 39. l. 1. *ὑπάγων*] *ὑποφέρων.* G.

Ead. l. 2. *τῇ τοῦ ἀκούοντος ὀργῇ*] *Αὐτό που τὸ ἓν φάσκεις, Λουκιανέ.* V.

Pag. 40. l. 9. *ἔνθα ὁ μὲν χρηστὸς*] *Οἷον τοῦτο εἴπας ἀληθέστατον.* V.

Pag. 41. l. 7. *κατίσχυε*] *κατεδυνάστευε.* G.

Pag. 42. l. 1. *τῆς ὕσπληγγος*] *Καὶ ὁ τόπος ὁ σ. ὁ. ὀ. ν. λ. φ.* h) *ἐνταῦθα μὲν τὴν ἀφετηρίαν σημαίνει. σημαίνει δὲ καὶ φραγέλλιον, καὶ βούκεντρον, καὶ μύωπα.* G. (*ὅτι*) *ὕσπληξ, οὐχ ὁ τόπος μόνον* (*λέγεται*), *ἀλλὰ καὶ ὁ σιδήρειος ὀχεὺς, ὃν νῦν λάμναν φασί.* Cod. 2954. et Aug. 3. in quo, quae intersepsit *Schmiederus*, adjecta sunt.

Pag 43. l. 11. *καὶ Στρατονίκη*] *Τὴν Σελεύκου Στρατονίκην λέγει, ἧς ὁ υἱὸς Σελεύκου* i) *Ἀντίοχος ἐρασθεὶς* k) *πείθει τὸν πατέρα ταύτης παραχωρῆσαι* l) *τῷ υἱῷ· πείθει δὲ νόσῳ ἁλοὺς καὶ εἰς αὐτὸ γεγονὼς* m) *τὸ θανεῖν διὰ τὸν εἰς τὴν Στρατονίκην ἔρωτα. ἐν ἀμηχανίᾳ γὰρ τοῦ πατρὸς γεγονότος Σελεύκου, διὰ τὸν υἱὸν Ἀντίοχον, εἶτα σοφίᾳ Ἐρασιστράτου* n) *τοῦ ἰατροῦ γνωσθέντος τοῦ παραιτίου τῆς νόσου, τοῦ ἔρωτος, ὑπεξέστη ταύτης ὁ πατὴρ τῷ υἱῷ.* V.

---

h) *σ. ο. ο. ν. λ. φ.*] Explentur voces eo, quod deinceps sequitur, scholio. *Lehm.*

i) *Σελεύκου*] *καὶ Σελεύκου* C. Sed errat Scholiastes; mater enim non erat. Pro *καὶ* ergo legendum *τοῦ.* *Solan.*

k) *ἐρασθεὶς*] „In C. *ἠράσθη . . . ὡς νοσῆσαι καὶ θανεῖν ἀπειλεῖν τῷ πατρί.*"

l) *ταύτης παραχωρῆσαι*] C. D. male *αὐτοῦ παραχωρῆσαι.* *Solan.* In editis male etiam legebatur *παραχωρησάσθαι.* *Reitz.* Accentum sic inveni in *Reitz.* Ed. positum, nec debebam mutare. *Lehm.*

m) *εἰς αὐτὸ γεγονὼς* —] C. D. male *πρὸς αὐτῷ γ. τῷ θανάτῳ διὰ τὸν πρὸς.* *Solan.*

n) *Ἐρασιστράτου*] „omissum erat in editis: addidit *Solanus.*"

Pag. 44. l. 15. ἀνυσιμώτατον] δυνάμενον ἀνῦσαι. G.

Pag. 45. l. 6. ταραντινίδιον] θέριστρον λεπτὸν καὶ διαφανὲς ἱμάτιον οὐ πάντως πορφυροῦν. V.

Pag. 46. l. 3. ὑπολαμβάνοντες] ἀντὶ τοῦ προλαμβάνοντες o). V. et Aug. 3.

Ead. l. 4. τὴν Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν προςεξέκαιον] Ὡς ὁ Μάγιστρος Συλοκάκας p) λέγεται q) Λέοντα τὸν βασιλέα ὅτι ἐξεβάκχευε περὶ Θεοφάνους πολλὰ καὶ τερατώδη διεξιὼν ἐνύπνια, ἅτε καὶ ἄκη r), ἵνα μόνον εὐδοκιμοίη ψευδόμενος. V.

Pag. 49. l. 6. τὸ ἀψίκορον] Παρὰ ἄψ, ὃ σημαίνει τὸ ἡδέως, καὶ τὸ κόρος, ὁ εὐθέως κόρον λαμβάνων, καὶ ταχέως πληρούμενος. καινοπρεπὲς τὸ σχῆμα· οὐκ οἶδα s) γὰρ ὅπως τὸ κοινὸν καὶ καθωμιλημένον. V. ἀψίκορον] Sic Aug. 2. et 3. cum Scholio: τὸ ταχέως εὐμετάβλητον ἢ τὸ ταχέως κορεννύμενον.

Ead. l. 7. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως] Καινοπρεπὲς τὸ σχῆμα. οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως τὸ κοινὸν καὶ καθωμιλημένον. V. alter. (In Ed. ad *Λαθρηδὰ* relatum, et post σχῆμα omnia omissa.)

Pag. 50. l. 4. τὰ συνήθη] Πέπονθα τοῦτο ἐγὼ, ὦ θεία δίκη, καὶ πάντα, εἰ καὶ μὴ, πρὸς βραχὺ, νικῶσα Ἀλήθεια. G.

Pag. 51. l. 8. ὅτι πολλάκις] Οἷον ἡδὺ πνεῖς, Λουκιανὲ, κατὰ τῆς καρδίας, ὥςπερ ἀσταρτίας t) καὶ μύρου παρὰ πᾶσαν ὑπόνοιαν νῦν ἀληθεύων. V.

Ead. l. 10. οἷς αὐτὸς] Εἰς τὸν Ἰωσὴφ αἰνίττεσθαί μοι

---

o) προλαμβάνοντες] „recepi ex C. Προςλαμβ. — V." Posterius hoc praefert *Abresch.* Dilucidd. Thucc. p. 592. et explicat de natandi imperito, qui ab alio, ne mergatur, sustineatur leveturque. *Lehm.*

p) Συλοκάκας] C. D. male Σιλοκάκας λ. ὄντα τ. β. διεκβάκχευε. *Solan.*

q) λέγεται] Magistri fuit summa dignitas in aula Constantinopolitana, de qua vide *Meursium* in Lexico Graeco-barbaro. Quis autem hic Leo intelligatur, Thrax, Isauricus, vel Copronymi filius, quaerent quibus per otium licebit. Interea hinc liquet, Scholiastam nostrum saltem ante 1229 annos non vixisse, quandoquidem tum regnare coepit Leo Thrax. *Cler.*

r) ἅτε καὶ ἄκη] Exc. G. ἅτε καὶ ἄκη, barbare. Sed tamen genuinam puto esse scripturam. In C. ἅτε καὶ ἄκη, ut in V. *Solan.*

s) οὐκ οἶδα] „In C. hic novum scholion constitutum, quod jam supra alicubi habuimus. In Editis vero οὐκ omissum implevit aliaque menda correxit *Solanus.*"

t) ἀσταρτίας] „In editis fuit ἀλαβάστρου, quod emendavit *Solanus* addens: C. D. ἀσταρτίας καὶ, et sic V. quo nomine unguentum aliquod haud dubie designare voluit. Certe sic tacite mutare, et ἀλαβάστρου edere, ut in Impr. factum est, non decet."

δοκεῖ. V. Οὐ καλῶς u) σοι δοκεῖ, ὦ ἑρμηνεῦ x)· οὐ γὰρ εἰς Ἰωσὴφ ὁ λόγος αἰνίττεται, ἀλλ' εἰς Βελλεροφόντην, ὃς καὶ αὐτὸς παρόμοιον αὐτοῦ πέπονθεν εἰς τὴν τοῦ Προίτου γυναῖκα Ἄντειαν, ὥς φησιν Ὅμηρος ἐν Ζ y), καὶ τὴν χίμαιραν ἀντιγράφει αὐτός. οὐ πολὺ δὲ τὸ ἐν μέσῳ διάφορον. V.

Pag. 52. l. 7. κάτθανε] Γρ.αι κάκτανε. G.

Pag. 53. l. 7. φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος] Τὸ λόγιον τοῦτο, ταύτης *) ὑποκεκνισμένος, ἀντὶ τοῦ, διὰ ταύτην διαφθονούμενος αὐτῷ †). ἐχθρὸς δὲ ἦν ἀεὶ Θεμιστοκλέους z) Ἀριστείδης. διὸ καὶ σὺν αὐτῷ πρεσβευτὴς πεμφθεὶς Ἀριστείδης, βούλει, φησὶ, ἐπὶ τῶν ὁρέων a), Θεμιστόκλεις, τὴν ἔχθραν ἀπολίπωμεν, ἂν γὰρ δοκῇ, πάλιν αὐτὴν ἐπανιόντες ἀναληψόμεθα b). V.

Pag. 54. l. 8. ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ ἠνίξατο] Οὐκοῦν τὸ τοῦ Ὀδυσσέως περὶ Σειρῆνας ἀλληγορικῶς λέγεται, οὐ μὴν αἰσθητῶς, ὥς φησιν Ὅμηρος. V. (v. Odyss. M.)

Pag. 55. l. 11. οὐχ ἥκιστα] μάλιστα. Aug. 3.

IN PSEUDOLOGISTAM.

Pag. 56. l. 2. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ] Ἀποφράδας ἡμέρας, καὶ ἀποφράδας ἁπλῶς καλοῦμεν τὰς ἀσημειωμένας c). παρήχθη δὲ ἡ λέξις ἀπὸ

u) Οὐ καλῶς] Novum Scholium est; sed ad eadem verba relatum. *Solan.* „Καλῶς legendum probe monet *Wetstenius.*" *Wetstenii* emendationem, ut par erat, recepit *Schmiederus. Lehm.*

x) ὦ ἑρμηνεῦ] Ὦρμηνεῦ edita, ad quae haec nota addita: sic clare legitur in Ms. Videtur hoc scholion alterius esse Grammatici, qui auctori praecedentis scholii contradicat. Quid sit ὦρμηνεῦ, plane ignoro; nisi forte legendum sit ἑρμηνεῦ, i. e. *interpres*, quo nomine praecedentem Scholiastam appellaret hujus scholii auctor. *Cler.* Immo ἑρμηνεῦ legitur, ε et ρ ita conjunctis, ut facile ὦς credas, non ἑρ. expressum. *Solan.*

y) Ζ] ῇ V. male. (vid. Il. Ζ, 164.) *Solan.*

*) ταύτης] Sic *Schm.* e cod. Aug. 3. pro vulg. ταύτην. *Lehm.*

†) αὐτῷ] ejecit *Schm.* praeeunte Cod. Aug. 3. *Lehm.*

z) ἀεὶ Θεμιστοκλέους] C. Θεμιστοκλῆς ἀεὶ Ἀριστείδου διό. At in C. D. M. eodem quo in Ed. *Amst.* modo legitur, nisi quod διὸ recte habet, non διά, ut illa. *Solan.*

a) ὀρέων] Nullo sensu hic antea legebatur ἐχθρῶν. Vox quam reposui ex C. est, et V. ipso. *Solan.* Fors ὅρων. *Reitz.* Et hoc recepit *Schmiederus. Lehm.*

b) ἀναληψόμεθα] „ἀναλειψόμεθα editum antea. Emendavit *Solanus.*"

c) ἁπλῶς καλοῦμεν τὰς σ.] Exc. G. ἀνθρώπους κ. τοὺς ασημειωμένους. Etiam C. nisi quod ἄνδρας habet. *Solan.*

ἱστορίας τοιᾶσδε. ἔθος ἦν τοῖς Ἀθηναίοις τοὺς κακούργους καταδικαζομένους ἔξω φέρειν τῆς πόλεως, καὶ διδόναι αὐτοῖς τὴν ἀνήκουσαν δίκην· ἐξῆγον γοῦν αὐτοὺς d) ἀπὸ τινῶν σεσημειωμένων πυλῶν, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν συνήθων τοῖς ἄλλοις πολίταις, ἅς τινας ἐκάλουν ἀποφράδας. V. Romanis dicebatur porta scelerata et scelerata via. G.

Ead. l. 13. γεγωνότερον] τρανώτερον. V.

Pag. 59. l. 16. τὸν Ἀριφράδην] Ἀριφράδης οὗτος λοιδορεῖται ἀεὶ γυναιξὶ συνών, κιθαρῳδὸς δὲ ἦν. Ἀριστοφάνης· Ἀριφράδης ἐστὶ μὲν πονηρὸς, ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ βούλεται· ἐστὶ δ᾽ οὐ μόνον πονηρὸς, οὐ γὰρ ἂν ᾐσθόμην, οὐδὲ παμπόνηρος e), ἀλλὰ καὶ προςεξεύρηκέ τι. τὴν γὰρ αὐτοῦ γλῶτταν αἰσχρῶς ἥδον f). τουτέστι τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ σπέρμα. Ἀριφράδης δὲ Πολύμνηστος καὶ Οἰώνιχος ἀῤῥητοποιοί g)· καὶ Πολυμνήστεια καὶ αὐτὴ κωμῳδεῖται ἐπ᾽ αἰσχρότητι. εἴ τις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα μὴ h) σφόδρα φυλάττεται, μήποτε ἐκ τοῦ αὐτοῦ πίῃται i) ποτηρίου, καὶ αὖθις. Ἀρίφραδες, παῦσαι ληρῶν. V.

Pag. 60. l. 13. ἀνίπτοις ποσὶ] Ἀνίπτοις ποσὶ, ἀντὶ τοῦ, ἀνετοίμοις k), καὶ χωρὶς τινὸς παρασκευῆς. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀμαθῶς ἐπὶ τινὰ ἔργα καὶ πράξεις ἀφικνουμένων. V.

Ead. l. 16. βδελυρία] αἰσχροποιΐα. V.

Pag. 61. l. 4. αὔτως] ματαίως. V.

Ead. l. 6. ὁ γὰρ σοφιστὴς] Τίμαρχος l).

Pag. 62. l. 1. σχεδιάζειν] Ἤτοι σχέδια λέγειν, τὰ μὴ μετὰ σκέψεως γινόμενα. V.

Ead. l. 9. ἐπήμυνε] ἐπεβοήθει m). C.

Ead. l. 17. ὁ τὸν λόγον] Λουκιανός. G.

---

d) αὐτοὺς] „αὐτῶν Edita. Emendavit *Solanus*."

e) παμπόνηρος] „Exc. G. παντπονηρέ."

f) αἰσχρῶς ἥδον] „Exc. G. αἰσχρὲς ἰδών."

g) ἀῤῥητοποιοί] Vulg. ἀῤῥητοποιεῖ. Sed *Suidae* vocem, monente jam *Solano*, restituit *Schmiederus*. Eundem *Suidam* secutus pro γε vulgato scripseram modo δέ. *Lehm.*

h) μὴ] Sic *Suid.* Sed in Luciani Edd. vulgo καί. *Lehm.*

i) πίῃται] „Exc. G. πίεται." Nec aliter *Suidas*, propius ad *Aristophanis* verba. *Lehm.* Conf. *Aristophan.* Equit. v. 1278. unde haec sumpta, et reliqua jam omnia emendanda a versu *Aristoph.* l. d. 1281. ad 1287. *Reitz.*

k) ἀνετοίμοις] Lege ἀνετοίμως. *Solan.* Obsecutus *Schmiederus*. Ego tamen satius duxi vulgatam, e *Suida* excerptam, retineri. *Lehm.*

l) Τίμαρχος] Lege Ἀτίμαρχος, quamvis etiam in C. reperiatur Τίμαρχος. *Solan.*

m) ἐπεβοήθει] „recepi ex C. Ἐπιβόηται V. et edita. Ἐπεβόηται Exc. G. quod propius accedit ad C."

Pag. 63. l. 5. *ἀκρατὴς γέλωτος*] Γέλως γὰρ ἦν ὅλον τὸ σύγγραμμα. G.

Ead. l. 9. Ἐξεπολέμησεν. Πολεμίους ἐποίησεν. (ἴσως ἐξεπολέμωσεν.) G.

Pag. 64. l. 17. *ὕστατον τὸ μέγα*] Euripides: Οἱ δ', ὡς τάχιστ' ἤκουσαν ὑστάτην ὄπα n), ἤτοι τὴν ὑπερέχουσαν, τὴν βασιλικήν. G.

Pag 65. l. 6. *ἐκ τοῦ Δελφικοῦ*] Ὡς κεκρυμμένα μέν, ἀληθῆ δέ. G. (Corrupte scriptum erat κεκριμένα.)

Ead. l. 15. *Γενετυλλίδων*] Εἰς Ἀφροδίσια σκῶψαι βουλόμενος τὸν κακοδαίμονα τουτονί, τοῖς τοιούτοις αὐτὸν ὀνόμασιν ὀρχῶσαι διέγνωκεν, ἃ προδήλως τῆς αἰσχρᾶς Ἀφροδίτης εἰσὶν ἐπίθετα. V.

Γενετυλλὶς δαίμων παρὰ τὴν Ἀφροδίτην γενέσεως αἴτιος. ob quod et appellata sic. οἱ δὲ περὶ τὴν Ἄρτεμίν φασιν τῶν τοκετῶν ἐφόρους. καὶ πάλιν παρὰ τὴν γένεσιν. *Aristoph.* ἡδὺ τὸ μέλος, ὦ πότνιαι Γενετυλλίδες, καὶ θηλυδριῶδες καὶ κατεγλωττισμένον καὶ μανδαλωτόν. Γενετυλλίς, ἤτοι ἡ Ἀφροδίτη, ὡς γενέσεως αἰτία. G.

Pag. 66. l. 9. *ἐπήλυδας*] ξένους, ἐποίκους. G.

Pag. 68. l. 16. *ἀφῆλιξ*] πρεσβύτης. V.

Pag. 69. l. 3. *ἠτιάσω*] ἐμέμφου. V.

Ead. l. 8. *βδελυροὶ*] Αἰσχροποιοί. G.

Pag. 70. l. 12. *κύφωνα*] Κύφωνες ξύλα ἦσαν ἐπιτιθέμενα εἰς τοὺς τένοντας τῶν καταδίκων, ἵνα μὴ εὐρῶσιν ἀνακύψαι o). Ἀριστοφάνης Πλούτῳ, ὦ τύμπανα, ὦ κύφωνες, οὐκ ἀρήξετε; κύφων δέ ἐστι δεσμὸς ξύλινος, ὃν οἱ μὲν κλοιόν, οἱ δὲ καλοιὸν p) ὀνομάζουσιν. ἔνθεν καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος κύφων τάσσεται καὶ ἐπὶ πάντων δυσχερῶν καὶ ὀλεθρίων. καὶ κυφωνισμὸς q) ἐπὶ τῶν τιμωριῶν. Ἀρχίλοχος δέ, ἀντὶ τοῦ κακός, καὶ ὀλέθριος r). εἴρηται κύφων παρὰ τὸ ἀναγκάζειν τοὺς δεσμίους κύφειν. ἐὰν δέ τις θρασυνόμενος τὰ ἐκ τοῦ νόμου παρ' οὐδὲν

n) *ὄπα*] Locus est Hecubae v. 553. *Lehm.*

o) *ἀνακύψαι*] Erat in Ms. prima duntaxat hujus vocis syllaba, sed reliquas ex *Suida* supplevimus, indidemque quaedam in sequentibus manifesto corrupta emendavimus: utrobique enim res iisdem verbis exprimebatur, exceptis pauculis, ut ex collatione satis liquebit. Superiora etiam de Ariphrade ex *Suida* emendata. *Cler.*

p) *καλοιὸν*] „Exc. G. κληιόν, οἱ δὲ καλιόν. C. κλοιόν, οἱ δὲ καλιόν."

q) *κυφανισμὸς*] „Exc. G. κυφανεισμός. Lege κυφωνισμός. C. κυφανισμός." Vocem nihili κυφανισμὸς *Suidas* quoque habet in Ed. *Basil.* Sed *Schmiederus* jam apud nostrum emendavit. *Lehm.*

r) *Ἀρχίλοχος δὲ — ὀλέθριος*] „Κύφων δυσχερὴς καὶ ὀλέθριος καὶ πονηρός."

ποιήσηται s); δεδέσθω ἐν κύφωνι πρὸς τῷ ἀργείῳ ἡμερῶν κ', ἐπιῤῥεόμενος μέλιτι γυμνὸς καὶ γάλακτι, ἵνα ᾖ μελίτταις καὶ μυίαις δεῖπνον. τοῦ δὲ χρόνου t) διελθόντος κατὰ κρημνοῦ ὠθεῖσθαι, στολὴν γυναικείαν περιβαλόντα u). V.

Pag. 71. l. 6. *νεανιεύεται x)*] *νέου ἔργα ποιεῖ, κομπάζεται, κενὰ τολμᾷ y), ἐγκαυχᾶται.* V.

Pag. 72. l. 9. *τοῦ Σινωπέως*] *Διογένους.* V.

Pag. 74. l. 15. *παρὰ πόδα*] *ἐγγὺς, πλησίον.* G.

Pag. 79. l. 9. *βινητιῶν*] *συνουσιάζων.*

Pag. 81. l. 3. *Τρικαράνῳ*] *Τρικάρανος φρούριόν ἐστι τῆς Ἀργείας οὕτω λεγόμενον.* V.

Ead. l. 4. *Τριγλώχινι*] *Τριγλώχινα τόξα, τρίγωνα.* V.

Ead. l. 11. *θάτερον*] *Κακῶς τὸ θάτερον εἶπε.* V. *θάτερον τῶν πενήτων*] *Κακῶς γὰρ τὸ θάτερον εἶπεν, ἐπεὶ μηδὲ ἡ εὐθεῖα θάτερος, ἀλλ' ἄτερος. ἀπὸ γὰρ τοῦ ὁ ἕτερος συναλειφθὲν z) λέγεται, καὶ ἅτερον ἡ αἰτιατική. ἀεὶ γὰρ αὕτη τῇ εὐθείᾳ ἀκολουθεῖ. τὸ δὲ τριῶν μηνοῖν, προδήλως βάρβαρον δυϊκὸν τῶν τριῶν ἐπαγόμενον. ὡσαύτως δύσφημον καὶ τὸ ἀνηνεμία. τίς γὰρ χρεία τοῦ στερητικοῦ, μηδὲν πλέον τοῦ νὴ a) δηλοῦντος; τὸ δέ τοι ἐκχύνειν, καὶ ἀδιόρθωτον. ἐπεὶ χέω μὲν ἐπίσταται ἡ Ἑλληνικὴ χρῆσις, χύνω δὲ οὐδέπω ἐγκέκριται τῇ Ἑλλάδι γλώσσῃ, ὥσπερ οὐδὲ τὸ πέταμαι. οὐ γάρ ἐστι πέτημι, ἀλλὰ πέτω βαρύτονον, ἀφ' οὗ πέτομαι ἴσως ἂν λεχθείη. οὗ καὶ ἡ μετοχὴ b) πετόμενος, ὡς καὶ Πλάτων Εὐθύφρονι, τί δαί; πετόμενόν τινα διώκεις; πέταμαι δὲ οὐδαμῶς, ἀλλ' ἢ ἄρα ἵπταμαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἵπτημι, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ἵστημι λεχθείη ἂν ἵσταμαι.* V. alter.

Ead. l. 14. *τὸ τριῶν μηνοῖν*] *Τριῶν μηνοῖν προδήλως βάρβαρον· δυϊκοῦ c) τοῦ τριῶν ἐπαγομένου· ὥσπερ πάλιν*

---

s) *ποιήσηται*] „*ποιήσεται* Edita, mutavit *Solanus*."

t) *τοῦ δὲ χρόνου*] „In Exc. G. *Τὸν δὲ χρόνον διε— καὶ κρημνῶν.* nisi quod pro voce ultima legit *κριμνὸν*, mendose. *τ. δ. χ. διελθόντος, κ. κ.* C."

u) *περιβαλόντα*] „*Περιβαλόντας* edita. Mutavit *Solanus*. *Περιβάλλοντες* emendarat *Hemsterhusius*."

x) *νεανιεύεται*] „*Νεανεύεται* edita; sed ex mendosa Codicis scriptura."

y) *τολμᾷ*] „Ita edidit *Solanus* pro vulg. *τολμῶν*."

z) *συναλειφθὲν*] „*συλληφθὲν* C."

a) *νὴ*] In Schol. seq. legitur *μὴ* in Impr. et V. Sed legendum *νη*, quod in compositione privationem notat. Immo sic ibi C. et G. Cod. V. v. tantum habebat, ex quo *νῦν* in Impr. factum est. *Solan.*

b) *μετοχὴ*] *Μυτοχὴ* V. quod in Impr. recte mutatum est ex Scholio sequenti. *Solan.*

c) *δυϊκοῦ*] Sic etiam C. Lege tamen *δυϊκῷ*. *Solan.* (vel *τῷ* pro *τοῦ*.)

δύςφημον καὶ τὸ ἀνηνεμία. τίς γὰρ χρεία τοῦ στερητικοῦ μηδὲν πλέον τοῦ νὴ d) δηλοῦντος; τὸ δέ τοι ἐκχύνειν καὶ ἀδιόρθωτον, χύνω γὰρ οὐκ e) ἐπίσταται ἡ Ἑλληνίζουσα f) χρῆσις. ὥςπερ οὐδὲ τὸ πέταμαι· οὐ γάρ ἐστι πέτημι, ἵν' εἴη πέταμαι, ὡς ἵστημι ἵσταμαι, ἀλλὰ πέτω, ἀφ' οὗ πέτομαι ἴσως ἂν λεχθείη, οὗ καὶ ἡ μετοχὴ ὁ πετόμενος, ὡς ἐν Εὐθύφρονι Πλάτων, τί δαί g); πετόμενόν τινα διώκεις; οὐ μὴν πέταμαι, ἀλλ' ἢ ἄρα ἵπταμαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἵπτημι παραπλησίως τῷ ἵσταμαι. V.

Pag. 81. l. 16. ἐκχύνας] Καὶ ἀδιόρθωτον· χύνα (sic scriptum erat) γὰρ οὐκ ἐπίσταται ἡ Ἑλληνικὴ χρῆσις· χύνω δὲ οὐδέπω ἐγκέκριται τῇ Ἑλλάδι γλώσσῃ. G.

Ead. l. 17. Ἀδράστεια] Δαίμονα εἶναι λέγουσι ταύτην ταῖς πάνυ μεγάλα ἐγκαυχωμέναις ὑπονεμεσῶσαν. V.

Pag. 82. l. 4. προςαιτεῖ] πολλὰ αἰτεῖ. G.

Ead. l. 10. Τισίου] Τισίαν λέγει τοῦ Κόρακος τοῦ Σικελοῦ μαθητοῦ. τάχα γάρ τι τοιοῦτον καὶ αὐτὸς κατασοφισάμενός τινα πρεσβύτην εἰργάσατο. V. Eadem habet V. alter, nisi quod pro λέγει τοῦ Κόρακος scribat: Τούτου λέγει τοῦ Κορ. etc. et pro τάχα, τάχει, (sed cui bono, corrupta repetere?)

Pag. 84. l. 1. τὴν Καμαρίναν] Λίμνην φασὶ τῇ Καμαρίνῃ περικειμένην, ὁμώνυμον αὐτῇ· ἣν βουλομένοις Καμαριναίοις μετοχετεῦσαι, ἔχρησεν ὁ θεός, μὴ κίνει h) Καμαρίναν. οἱ δὲ τοῦ θεοῦ παρακούσαντες ἐβλάβησαν, ὅθεν ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν βλαβερῶς τι ποιεῖν μελλόντων. τινὲς δέ φασι φυτὸν δυςῶδες εἶναι τὴν Καμάρην, οὗ τοὺς κλάδους διασειομένους ἀηδέστερον ὄζειν. V.

Ead. l. 4. παιπάλημα] Παιπάλημα ὁ πανοῦργος ἄνθρωπος κυρίως· ὁ ὡςπερεὶ i) ἄλευρον τοῖς κακοῖς συναληλεσμένος k), καὶ συντετριμμένος. νῦν δὲ οὐ τοῦτο βούλεται δηλοῦν, ἀλλὰ τὸν ὑπὸ ἀνενδότου μισητίας ὥςπερ ἄλευρον διατετριμμένον l). Κίναιδος δὲ ὅ, τε ποιῶν, ὅ, τε πάσχων, παρὰ τὸ τὴν αἰδῶ κινεῖν. V. (Eadem in V. altero; sed ante βούλεται inserit: τῷ γλωσσαλγεῖ, et pro πάσχων habet παθών. At πάσχειν etiam in G. V. et M.)

---

d) νὴ] *Μὴ* edita. *Νὴ* C. recte. Vid. Schol. praecedens. *Solan.*

e) χύνω γὰρ οὐκ] „Ἐπεὶ χέω μὲν M. ut Scholio praecedenti editum est."

f) Ἑλληνίζουσα] Ita dedit *Solanus* pro vulgato Ἑλληνική. *Reitz.*

g) Τί δαί;] „Sic rescriptum ex M. Τι δὲ Edita."

h) κίνει] Sic *Schm.* Sed priores κινεῖ. *Lehm.*

i) ὁ ὡσπερεὶ] „Ὡς παρὰ Edita: ex *Voss.* utroque mutavit *Solanus.*"

k) συναληλεσμένος] „Sic V. et M. Συναληλευμένος Exc. G."

l) διατετριμμένον] „διατεθρυμμένον Exc. G. V. M."

IN DE DOMO.

Pag. 85. l. 1. Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν] Ὅτι Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Κύδνῳ λουσάμενος, οὐ μικρῶς ἠῤῥώστησεν, ὥς φησιν Ἀῤῥιανός. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος ἱστορεῖ περὶ τοῦ ποταμοῦ Κύδνου, ὅτι διὰ ψυχρότητα τὰ πλατυνευροῦντα a) τῶν ζώων ἰᾶται ἐμβαίνοντα τῷ ῥεῖθρῳ b) τούτου καὶ ἐγχρονίζοντα. (Sed et tu lege *Q. Curtium* super hoc c.)

Pag. 89. l. 14. τοῖς Ἀρσακίδαις] Ἀρσακίδας τοὺς τῶν Περσῶν φησι βασιλεῖς, ἀπὸ Ἀρσάκου τοῦ παλαιοτάτου c) τὰς γονὰς ἕλκοντας. V.

Pag. 91. l. 14. Ἤγουν γὰρ καὶ τὴν ὠλένην αὐταῖς στιλπνοτέραν ἔσεσθαι σ. τ. χ. G.

Pag. 93. l. 2. καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμματα] Τὰς γραφάς φησι, ἤτοι d) τὰς ζωγραφίας, ὑφ᾽ αἷς ἀνθέων καὶ φυτῶν μιμήματα εἴργασται, καὶ εἴ τι τοιοῦτο ἄλλο. V.

Pag. 94. l. 1. καὶ ὀργίλον ἐπιδοὺς] Γρ.αι καὶ ὀλίγον. G.

Pag. 95. l. 10 διολισθάνουσαν e) τῶν κυμάτων] Ὡς καιναί σου αἱ παραδείξεις, Λουκιανέ. V.

Ead. l. 14. ἀπὸ ἴυγγος] Ex Theocrito: ἴϋγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα. G.

Pag. 98. l. 18. καὶ ὁ τοῦ Ὁμήρου ῥήτωρ ἐκεῖνος] Εἰς Πάριν f) Ἀλέξανδρον, ὥς φησιν Ὅμηρος, Ἀλέξανδρον θεοειδῆ ὁ λόγος φησί. V.

Pag. 99. l. 12. Δημοδόκος, καὶ Φήμ.] Ὀνόματα μουσικῶν τε καὶ μελῳδῶν. G.

Pag. 100. l. 8. τῶν Γοργόνων κάλλος] Ὅτι αἱ Γοργόναι κάλλει καὶ εὐμορφίᾳ ἐξιστῶσαι οἱονεὶ ἀπελίθουν τοὺς ἀνθρώπους. V.

---

a) πλατυνευροῦντα] Sic V. C. et G. In Impress. erat παχυνευροῦντα, uti apud *Strab.* XIV. p. 693. C. in Ed. Casauboni editum est; cujus vide notas p. 241. emendationem suam firmantes. *Solan.*

b) ῥεῖθρῳ] Ῥήτρῳ male edita, quod emendare non dubitavi. *Reitz.*

c) παλαιοτάτου] „παλαιτάτου V."

d) ἤτοι] „In editis εἴ τι. Correxit *Solanus.*"

e) διολισθάνουσαν] Sic erat in Editis *Schol.* at in textu Luciani διολισθαίνουσαν. Sed ita variatur et alias in hoc verbo. Conf. Gymn. c. 2·. Verum recte esse in textu Luciani, nemo dubitet. Vid. Contempl. c. 1. *Reitz.*

f) Εἰς Πάριν] Errat *Scholiastes*, nisi ad fugientem, de quo paulo ante dixerat, referas. Hic enim de Ulysse sermo est. Vid. l. c. in nott. *Solan.*

Pag. 105. l. 2. τῆς ἀντίθυρος g)] Ὡς ἀπὸ τῆς εὐθείας ἡ ἀντίθυρ. h). V.

IN MACROBIOS.

Pag. 108. l. 4. συμβαλεῖν] διακρίναι, νοῆσαι. V.

Pag. 112. l. 13. αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται] ἀντὶ τοῦ, βιῶσαι. Participium pro Infinitivo. G.

Pag. 114. l. 5. ἐννενήκοντα τελῶν ἔτη] Τελεῖ εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἀντὶ τοῦ, Ἕλλην ἐστί. τελεῖ εἰς τοὺς ἄνδρας, ἀντὶ τοῦ, ἀνήρ ἐστι. τελεῖ δὲ a) εἰς ἐννενήκοντα ἔτη, ἀντὶ τοῦ, ἐννενήκοντα ἐτῶν ἐστι. οὕτως γάρ φασιν οἱ Ἀττικοί. V.

Pag. 115. l. 11. κατέστρεψε] ἐτελεύτησε. V.

Pag. 117. l. 6. καταχθεὶς] ξενοδοχηθείς. V. Καταπλεύσας. C.

Pag. 119. l. 11. φῦμα] ψυδράκιον, ψώρα b). V.

Ibid. καὶ ἀποκαρτερῶν] Ἑαυτὸν λιμῷ ἢ ἀγχόνῃ c) ἐξάγων. V.

Pag. 120. l. 2. Ὁ Σελευκεὺς] Ἔστι γὰρ Σελεύκεια καὶ ἐπὶ Τίγριδι τῷ ποταμῷ. V.

Pag. 122. l. 8. ποτνιώμενος] ἀνιώμενος d). ποτνιῶμαι, τὸ δυςφορῶ, καὶ τὸ μετὰ δεινοπαθήσεως ἱκετεύω. V.

IN PATRIAE ENCOMIUM.

Pag. 125. l. 7. Ὅτι μὲν οὐδὲν] Τὸ παρὸν ἀναπόδοτον ὂν ἐσφάλθαι δοκεῖ. G. Errat. Nam est pleonasmus notus. Vid. ad Musc. Encom. c. 1. *Reitz.*

Pag. 131. l. 8. σπεύδει] De Ulysse G.

IN DE DIPSADIBUS.

Pag. 135. l. 4. τροφὴ] Ὥςπερ γὰρ τὶς τροφὴ καὶ τῷ θερμῷ καὶ τῷ ψυχρῷ τὸ ὑγρόν. ἀλλὰ τῷ ψυχρῷ μὲν ἅτε συγγενεστέρῳ μᾶλλον κρατύνεται καὶ ἐπιδίδωσιν· τῷ δὲ θερμῷ

g) τῆς ἀντίθυρος] „Ἀντίθυρες male V."

h) ἡ ἀντίθυρ] In Impressis ἡ ἀντίθυρος; quod plane absurdum. Sed in V. C. et G. ἀντίθυρι, quod rem totam aperit. Τῆς ἀντίθυρος, inquit, a nominativo ἡ ἀντίθυρ, ut πυρὸς a πῦρ. *Solan.*

a) δὲ] „non aderat in Editis. Addidit *Solanus.*"

b) ψώρα] „ψόρα edita. Emendavit *Solanus.*"

c) ἢ ἀγχόνῃ] „Absurde hoc additur. Exstat tamen etiam in C." Quippe respicit simul ad illud, quod nonnulli narrarunt, laqueo Zenonem vitam finiisse. *Lehm.*

d) ἀνιώμενος] ἀνιόμενος in prioribus Edd. *Lehm.*

μαραίνεταί τε καὶ ἀφανίζεται συναναιροῦσα τὸ ὡς ἐφ' ἑαυτῇ τὸ θερμόν. ἀεὶ γὰρ πρὸς ὀλίγον αὐτὴ μὲν ἡ ὑγρότης ὀλιγουμένη ἀκμάζειν ὑπενδίδωσιν, ὡς οἷα τρέφουσα τῷ θερμῷ. τέλος δὲ ἐξικμαζομένη καὶ πρὸς τὸ μὴ εἶναι χωροῦσα, ὥςπερεὶ παραθραύει καὶ παρακμάζειν ποιεῖ καὶ αὐτὴ τὸ θερμόν. εἰ καὶ μὴ τοῦτο πάσχειν δοκεῖ. ἄτοπόν τ' ἤδη κεκρατηκέναι τῶν τέως ἐνίκμων τόπων. M.

Pag. 138. l. 14. πῖλοι] Εἶδον τοιαῦτα. καὶ οὐ ψευδὲς τὸ λεγόμενον. M.

Pag. 139. l. 5. φύσεις] Δύναται καὶ οὕτως εἶναι, ἵν' ᾖ οὕτως a)] ὡς οὐκ ἀμελὲς πρὸς τὸ εἰδέναι ἡ φύσις τῶν Λιβυκῶν ἑρπετῶν γεγένηταί μοι. δυςχερέστερον δέ. M.

Ead. l. 12. ἄσχετον] Ἄσπετον habent C. Γρ.αι, ἄσχετον. G.

IN DISSERTATIONEM CUM HESIODO.

Pag. 141. l. 1. ΗΣΙΟΔΟΝ] Οὗτος ὁ λόγος ἐνδεῖ τῆς τοῦ Λουκιανοῦ ἰδέας καὶ ἀγχινοίας. G.

Ead. l. 11. ἔνθεα] θείῳ πνεύματι κινούμενα. V.

Pag. 143. l. 6. εἰς ὃν καιρόν τινα] Ὑπέρθεσις τοῦ εἰς ὅντινα ἄλλον καιρὸν, ἵνα περικαλλῆ τὸν λόγον ποιήσῃ, ὡς ἐν τῷ, εἰ καὶ διὰ μηδὲν ἄλλο, ὁπόταν οἱ ῥήτορες, εἰ καὶ μὴ δι' ἓν ἄλλο ὑπερθέντες εἴπωσιν, εἴ τι χρὴ Ἑρμογένει πιστεύειν. V.

Pag. 144. l. 1. ἐνῆν μέν μοι] δυνατὸν ἦν. V.

Ead. l. 7. καὶ βδάλλειν] ἀμέλγειν. καὶ βδαλεὺς τὸ ἀμολγεῖον a). V.

Pag. 145. l. 5. σκινδαλάμους] Σκινδάλαμοι τὰ τῶν καλάμων ἀποξύσματα ἢ σκόλοπες, ἡ ἐπεξεργασία τῶν ἀκριβῶν. σκινδάλαμος τοῦτο δὲ b) ἐπὶ μὲν εὐθείας ὀξύνεται, ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. σκινδαλάμους c) οὖν λεπτολογίας. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις, λόγων ἀκριβῶν σκινδαλάμους μαθήσομαι. V.

---

a) οὕτως] Quae his uncinulis inclusa sunt ad compendia codicis quam proxime potui accommodavi: nec quid sibi velint satis assequor. *Solan.* „Pro priore οὕτως legit φύσις *J. J. Wetsten.*"

a) ἀμολγεῖον] „ἀμοργεῖον C."

b) τοῦτο δὲ κ. τ. λ.] Videtur hic omissum quod extat apud *Suidam:* ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. *Cler.* Quod etiam agnoscunt C. G. *Solan.* Supplevi e *Suida*, quae *Reitzius* et recentt. prae incuria omiserant. Ex eodem *Suida* modo scripsi ἡ ἐπεξεργασία pro eo quod in prioribus Luciani Edd. erat, ἡ ἐπεξ.' *Lehm.*

c) σκινδαλάμους] „Exc. G. σκινδαλμούς. In C. vero uti et hic scribitur."

Ead. l. 8. κατακνίζουσι] κεντῶσι. V. Κατατέμνουσι, καταλιποῦσι *d*). C.

Ead. l. 9. ἄττα] τινά. ἢ ἅτινα. ἢ παραπλήσια. ἢ ὀλίγα. G.

Ead. l. 16. φορμῷ] Φορμὸς, προκαλυμμένον *e*) ἢ πλεκτὸν ἀγγεῖον ἐκ φλοιοῦ, ἐν ᾧ εἰώθεισαν ἰσχάδας κομίζεσθαι. G.

Pag. 146. l. 2. καὶ πάνυ ποιμενικὸν εἴρηταί σοι] ἀντὶ τοῦ, ἁπλούστατον καὶ κατὰ ποιμενικὴν εὐήθειαν. V.

Pag. 147. l. 14. ἠπίαλος] ῥιγοπύρετος. V.

IN NAVIGIUM SEU VOTA.

Pag. 149. l. 12. Οὐκ ἐγὼ 'λεγον] Κρᾶσις τοῦ ω καὶ τοῦ ε εἰς τὸ ω τοῦ ἐγὼ καὶ τοῦ ἔλεγον. V.

Pag. 151. l. 2. θαλάμης] Θαλάμη καὶ θάλαμος, οἶκος ἢ κοιτών. V.

Ead. l. 3. ἐνδεδεκὸς *a*)] Σημειοῦ τὸ ἐνδεδεκὸς ἀντὶ τοῦ ἐνδεδεμένον. V.

Pag. 152. l. 2. συνεσπειραμένος] συνεστραμμένος. G.

Ead. l. 7. κρώβυλον] Κρώβυλος εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν, ἀπὸ ἑκατέρων εἰς ὀξὺ καταλῆγον. V. Εἶδος ἐμπλοκῆς. *Thucyd.* in l. *Suidas.* C.

Pag. 153. l. 2. τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένον] Τὰ νῦν κάροια *b*) λεγόμενα παρὰ τοῖς ναυτικοῖς, ἃ καὶ κρίκους καλοῦσιν οἱ παλαιοί. V.

Pag. 154. l. 9. τοῦ ἱστοῦ τὸ παράσειον *c*)] τὸ καρχήσιον. V.

Pag. 155. l. 2. κάμακι] Κάμαξ, χάραξ· ὀρθὸν ξύλον· λέγεται θηλυκῶς. V.

---

d) καταλιποῦσι] quid velit, non assequor. Fortasse καταλυποῦσι. Certe *Suidas:* κνίζων. λυπῶν. τέμνων etc. unde haec nostra videntur desumta. *Lehm.*

e) προκαλυμμένον] προκάλυμμα *Suid.* et mox ἰσχάδες. *Lehm.*

a) ἐνδεδεκὸς] Mendosa scriptura scholio huic ansam, ut multis aliis, dedit. *Solan.*

b) κάρια] C. κάρυα. quod et adscripsit *Vossius*, citato etiam Apollod. in Poliorc. teste *Gronovio. Solan.* Immo κάρυα sine dubio legendum. *Reitz.* Nihilominus κάρια servavit *Reitz.* et *Bip.* Sed *Schmied.* edidit κάρυα. In Cod. 2956. ἀκρύα. Unde *Belin.* ἀκρία. *Bast.* κάροια. Vid. *Ducang.* Glossar. p. 594. citante *Bastio* ad *Gregor. Cor.* p. 361. De κρίκος idem *Ducang.* p. 755. *Lehm.*

c) παράσειον] „Sic etiam legitur in Exc. G." Τοῦ ἱστοῦ legitur pro ἱστίου, nescio errorene typographico, an sic in Scholiasta ipso, ex alio Luciani codice. *Reitz.*

Pag. 156. l. 9. κυματωγὴν] Γρ.αι κυμαγωγὴν. G.

Pag. 158. l. 13. ἐτελέσθημεν] Ὡς μόνον *d*) ἀποῤῥήτου ὄντος τῷ *e*) τὰ μυστήρια ἀμυήτῳ ἐξειπεῖν. τοῦτο οὖν αὐτοῦ ἀποκλείοντος, φησὶν *f*) ὡς οὐκ ἐξόν σοι οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς ἔχειν ἀπόῤῥητον, εἴγε καὶ οὐ δεῖ τοῖς ἄλλοις *g*) ἀποκρύπτειν, ἐν ἀκινδύνῳ σοι τὰ πρὸς ἡμᾶς ἐκφέρειν καθίσταται, μεμυήμεθα γὰρ καὶ αὐτοὶ, καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῶν τραγῳδῶν πρὸς οἰκεῖον χορὸν ἐρεῖς. V.

Pag. 159. l. 4. κενὴν μακαρίαν] Τὰ πρὸς ῥᾳστώνην καὶ εὐημερίαν τείνοντα, εἴτε ἐγρηγορούντων εὐθυμίαν *h*), εἴτε καὶ καθευδόντων ἐνύπνια, κενὴν μακαρίαν οἱ παλαιοὶ κατεφήμισαν. V.

Pag. 160. l. 1. πρὸς τοὐλάχιστόν τις λογίζοιτο] Ναυτικά *i*). V.

Pag. 162. l. 11. καὶ ἐς Αἴγιναν] Ἑορτὴ ἐν Αἰγίνῃ. V.

Ead. l. 16. ὑπερμαζᾷς γὰρ *k*)] Λέγεται τοῦτο ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῆς ἄγαν πενίας ἀρξαμένων πλουτεῖν, ἔπειτα σοβαρόν τι τοῖς συνήθεσι τέως ἐνορώντων καὶ ὑπεροπτικὸν, ὅθεν καὶ ὑπερμαζᾷν λέγεται, ὡς μὴ πλέον μάζης πρὸ τοῦ εὐπορηκότος. Ταύτῃ καὶ τὸ ἐπιφερόμενον ἔταξε λόγιον καὶ αὐτὸ ἐπὶ τῶν κούφως φερομένων, καὶ ἀλαζόνων *l*) φησὶ τὸ μηδὲ εἰς τὸν κόλπον πτύειν, οὓς καὶ διὰ τοῦτο ἡ συνήθεια μακροπτύστας σκωπτικῶς ὀνομάζει. V.

Pag. 166. l. 8. καὶ νεκρόν τι ἄλλο παιδίον] Μελικέρτην φησὶ τὸν τῆς Ἰνοῦς παῖδα, ἐπιδιώκοντος τοῦ Ἀθάμαντος αὐτόν. V.

Pag. 167. l. 14. οὐ σκύφον, ἀλλὰ Σισύφιόν τι βάρος] Τῷ γὰρ Σισύφῳ *m*) πέτρον ἐν ᾅδου ἀνοχλίζειν *n*) ὁ μῦθος ποιεῖ. V.

---

d) μόνον] Μόνου antea edebatur, et mox μυστήμα male pro μυστήρια. *Reitz.*

e) τῷ] „τοῦ V."

f) φησὶν] „φασὶν edita. Emendavit *Solanus*."

g) τοῖς ἄλλοις] Τοὺς ἄλλους ἀπ. ἐν ἀκινδύνῳ σοι habent V. C. D. M. Quare posteriora inde adscivi, quum ante ederetur ἀνακινδυνεύσαι. Sed pro οὐ δεῖ leg. ἃ δεῖ, et pro τὰ l. αὐτά. *Reitz.*

h) εὐθυμία] Ἐνθύμια legend. *Wetstenius* bene monuit. *Reitz.* Εὐθυμίαν tacite edidit *Schmied.* nescio an recte. *Lehm.*

i) Ναυτικά] Quid respiciat, incertum. *Solan.*

k) γὰρ] Sic V. Sed in textu melius γε. *Solan.*

l) ἀλαζόνων] „Sic V. Ἀλαζονευόντων edita. ἀλαζόνων φημί. Exc. G."

m) Σισύφῳ] Σκύφῳ male V. quod recte in Impressis mutatum est. *Solan.*

n) ἀνοχλίζειν] Sic V. Immo C. mutant in ἀν— quod ἐνοχλίζειν scriptum invenerant, et omnino eo sensu apud. Apollonium Rhodium ajunt reperiri, pro ἀναμοχλεύειν. *Solan.*

Pag. 169. l. 6. *οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας*] Ὃν Φάλερνον φασὶ o)· τῆς κάτω δὲ Ἰβηρίας τῆς πρὸς τὰ Γάδειρα λέγει· πολλὰ γὰρ ἐκεῖθεν ἰχθυηρὰ ταρίχη ἐκομίζετο, ἰχθύας φερούσης οὐ κατὰ τὴν ἄλλην θάλασσαν, ἀλλὰ πολλῷ καὶ τῷ μεγέθει καὶ τῷ λίπει τοὺς ἄλλους παρευδοκιμοῦντας. V.

Pag. 175. l. 9. *πρὸς τὸ ἐφίππιον*] Τὴν ἀστράβην φησὶν, ἤτοι τὴν ἐφεστρίδα, ἣν νῦν σέλλαν καλοῦσι p). V.

Pag. 177. l. 11. *Ἀντίπατρόν τινα ἔασον*] Ἀλεξάνδρου τοῦτο τῆς ἱστορίας· κἀκεῖνος γὰρ περαιούμενος τὸν Ἑλλήσποντον ἐπὶ τῆς Εὐρώπης Ἀντίπατρον ἀντ' αὐτοῦ q) καταλείπει. V.

Pag. 180. l. 3. *τὸ λοιπὸν*] int. τῆς ὁδοῦ. Gloss. Vat.

Pag. 183. l. 1. *ἐξστάδιος γάρ, οἶμαι, σοι*] Ἐξ σταδίων r), εἴρητο γὰρ ἤδη αὐτοῖς, ὁπόσων σταδίων ἀπέχοι s) ἂν ἀφικομένου ἡ κενὴ μακαρία. V.

Pag. 189. l. 8. *παρακεκινηκότα τὴν γνώμην*] οἷον μωραίνοντα. V.

Ead. l. 13. *τὴν ἀριστερὰν πεφορτισμένος*] Ἐπὶ γὰρ t) τῆς ἀριστερᾶς δακτυλιδιοφοροῦσι. V. (δακτύλιον φοροῦσι C. D. M.)

IN DIALOGOS MERETRICIOS.

Pag. 196. l. 12. *ὁ Ἀλωπεκῆθεν*] Δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. δῆμος Ἀττικὸς ἡ Ἀλωπεκίς. V.

Pag. 200. l. 2. καταλιποῦσαν a) αὐτὸν ἐπελθεῖν ἐς τὸν Λαμπρίαν καὶ περιβαλεῖν ἐκεῖνον. αὐτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι τούτων b) γενομένων. ἀλλ' οὐδὲ τῆς νυκτὸς, οἶμαι, συνεκάθευδες (μετ' αὐτοῦ) καταλιποῦσα. V.

---

o) *ὃν Φαλ. φ.*] „In C. non reperio. *Solan.*"

p) *καλοῦσι*] Sic dedit *Solanus*, quum ederetur *φασί*. nescio unde emendationem hauserit. *Reitz.*

q) *αὐτοῦ*] αὐτοῦ *Schm.* et tamen ἀντ'. Sed nec ἀνθ' αὐτοῦ auctorem scripsisse puto, ut vere scripsit *Fritzschius*. Voluit: *ipsius* loco, quod jam per se h. l. patet esse *suo*. *Lehm.*

r) *ἐξ σταδίων*] ἐξσταδίων una voce priores Edd. *Lehm.*

s) *ἀπέχοι*] „ἐπέχοι V"

t) *γὰρ*] „non aderat in Edd. Addidit *Solanus*."

a) *καταλιποῦσαν*] Nihil de suo hic Scholiastes, nisi quod textum restituisse videtur, et post συνεκάθευδες voculas duas interseruit, quas ideo uncinulis inclusi. *Reitz.*

b) *τούτων*] „Ita dedit *Solanus* pro edito τοῦτον γενόμενον."

Ead. l. 8. συνηγόρευες] Γρ.αι συνηγόρεις. G.

Ead. l. 9. ἀφέμενος] ἀποστάς. G.

Pag. 201. l. 12. αὐτὴ ἀναστᾶσα] Γρ.αι ἐξαναστᾶσα. G.

Ead. l. 14. ἐπαληθεύειν] ἀληθινὸν ποιεῖν. G.

Pag. 207. l. 2. ῥόμβον] Ῥόμβος c), εἶδος βιβλίου εἰς ῥόμβου σχῆμα μεμιμημένου. Cod. 2954.

Pag. 216. l. 17. αὐτῆς] τὰ ἄλλα αὐτῆς οὐδὲν πρὸς τὸ σὸν κάλλος. Cod. 2955.

Ead. l. 18. Ἀδράστεια] Ἀδράστειαν λέγουσι δαίμονα εἶναι τοῖς πάνυ μεγάλα ἐγκαυχωμένοις ὑπονεμεσῶσαν. V.

Pag. 217. l. 12. Πράξεις ἅπαντα ῥαδίως. G.

Pag. 218. l. 2. τῇ Πανδήμῳ] Ἀμφοτέραι πόρναι, ἡ μὲν Πάνδημος, ἡ δὲ Οὐρανία. ἡ τινι. Οὐρανίᾳ τετέμιστο d) ἐν κήποις. αἶγα δὲ Πανδήμῳ, διὰ τὸ τοῦ ζώου συνουσιαστικόν e) τε καὶ παρὰ τὰ Ἀφροδίσια ἀκρατές. δάμαλιν δὲ τῇ Οὐρανίᾳ, διὰ τὸ σωφρονέστερον, καὶ ὅτι ὑπὸ ζυγὸν ἄγεται τὸ ζῶον, καὶ οὐκ ἄφετον, ὃ τὴν νόμιμον τοῦ γαμίου ὑπαινίττεται συζυγίαν. ὡς πλουτοδότειρα δὲ ἤδη ἐστίν. Cod. 2954.

Ead. l. 4. Πλουτοδότειραν] Γῆν. G.

Pag. 219. l. 1. ταῖν θεαῖν] Κόρη καὶ Δήμητρα αἱ θεαί, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἡ Πολιάς. Ὅρκος δὲ τοῦτο Ἀθηναίων, ὡς καὶ Λακεδαιμονίων οἱ Διόσκουροι, οἳ καὶ ὀμνύουσιν, νὴ τὼ Σιώ. *Bourdel.* e Ms. Paris.

Ead. l. 4. συμβολὴν] ὁ ἔρανος. V.

Pag. 220. l. 5. ταραντινίδιον] διαφανέστατον ὕφασμα, ὃ περιεβάλλοντο ἅτε θέριστρον. Ταραντινὶς δὲ ἐκαλεῖτο ὡς τῶν Ταραντινίδων περιφανέστερον αὐτὸ ἐργαζομένων. Cod. 2954.

Ead. l. 15. τοῦ Ἀδώνιδος] Ἄδωνιν δὲ τὸν Χαιρέαν ὡς ἀργὸν ἀποκαλεῖ, καὶ μηδὲν ἄλλο ὅτι μὴ καλὸς εἶναι κέκτηται. Cod. 2954.

Pag. 221. l. 12. σήμερον Ἀλῶα ἐστί] Ἀλῶα ἑορτή ἐστιν Ἀθήνησιν, μυστήρια περιέχουσα, Δήμητρος f) καὶ Κόρης καὶ Διονύσου, ἐπὶ τῇ τομῇ τῆς ἀμπέλου, καὶ τῇ γεύσει

---

c) Ῥόμβος] Falsam hanc Scholiastae explicationem esse notavit *Belinus*. Cf. Adnot. ad h. l. *Lehm.*

d) τετέμιστο] ἐτετεμένιστο conj. *Schm.* An potius fuerit τεθέμιστο? Quamquam et alia huic scholio insunt, quae minus castigate scripta dicas, ut mox παρὰ τὰ Ἀφροδίσια, ubi mallem περὶ. *Lehm.*

e) συνουσιαστικὸν] Sic *Bel.* et *Schm.* e 2954. Συνεταστικὸν *Bourdelot*. ap. *Reitzium*. *Lehm.*

f) Δήμητρος] „emendante *Solano*. Δήμετρος Edita. Idem τοὺς ante ἀνθρώπους inseruit, et verbum ultimum ποιεῖσθαι restituit, quod ποιῆσθαι male legebatur.“

τοῦ οἴνου, καὶ τῶν ἄλλων καρπῶν. Φιλόχορος δέ φησιν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἅλως ποιεῖσθαι. V.

Pag. 233. l. 2. διμοιρίτης *g*) ὤν] Διμοιρίτης, τούτῳ *h*) ἐνίοτε τὸ τριόβολον ἀποδεδώκασιν, ἐπειδὴ τοῦτο δίμοιρόν ἐστι τῆς δραχμῆς. ὁ οὖν τοῦτο λαμβάνων στρατιώτης διμοιρίτης ἐλέγετο. ἔστι δέ τις καὶ στρατιωτικὴ ἀρχὴ ὁ λοχαγὸς *i*), διὰ τὸ παρ' ἄλλους στρατιώτας δύο μοίρας λαμβάνειν. οἱ δὲ διμοιρίαν καὶ ἡμιλοχίαν *k*) ταὐτό *l*) φασι. καὶ διμοιρίτης καὶ ἡμιλοχίτης ὁ ἄρχων τῆς διμοιρίας, καὶ ἡμιλοχίας *m*). V.

Pag. 234. l. 6. τὴν Ἀκαδημίαν] Γρ.αι τὴν πόλιν. G.

Pag. 236. l. 13. γαστρίσαι] λαμπρότερον θρέψαι *n*). G.

Pag. 239. l. 12. ἃ εἶδες] Οὐ λείπει, ἀλλὰ μεμετεώρισται ὁ λόγος, ὡς ἐν διαλόγῳ φιλεῖ γίνεσθαι. Cod. 2954.

Pag. 246. l. 4. πότε δ' οὖν κατέλαβες αὐτούς] Γρ.αι πῶς. G.

Ead. l. 10. τῷ θριγκῷ] Θριγκοὶ λέγονται οἱ ἐπικείμενοι ταῖς τῶν οἴκων ἐξοχαῖς λίθοι. τὰ αὐτὰ καὶ γεῖσσα. G. Θρίγκον *o*)] Θρίγκος ἐπικείμενος λίθος ταῖς ἐξοχαῖς τῶν οἴκων. V.

Pag. 248. l. 4. τὴν πηνήκην] Πηνήκη, τὰ κεφαλοδέσμιον, καὶ ἡ περίθετος *p*) κόμη, ἀπατῶσα *q*) τοὺς πολλούς. V.

Pag. 256. l. 13. Ἐπίουρος] Proprium nomen. G.

Pag. 257. l. 2. ἐκ Γυθίου] Γύθιον, τόπος παραθαλάσσιος τῆς Λακωνικῆς. Cod. 2954.

Pag. 258. l. 12. ὦ Διοσκούρω] Ὡς ναύτης τοὺς Διοσκούρους καλεῖ. οὗτοι γὰρ σωτῆρες ἐλέγοντο τοῖς πλέουσι. V.

Pag. 259. l. 1. δάπιδες] τάπητες. παρὰ τὸ ἐν δαπέδῳ στρώννυσθαι. V.

Pag. 260. l. 2. ἐπειςπεσών] Γρ.αι ἐπειςπέσας. G.

---

g) διμοιρίτης] „διμοιρῖτες male edita."

h) τούτῳ] „τοῦτο V."

i) ὁ λοχαγός] „Ὡς ὁ λοχ— edita. Sed ὡς duce V. delevit *Solanus*."

k) ἡμιλοχίαν] „Ita scripsit *Solanus*. ἡμιλοχεῖαν edita."

l) ταὐτό] Αὐτὸ V. quod in Impressis sic mutatum est. *Solan.*

m) ἡμιλοχίας] Cf. omnino cum hoc scholio *Suid.* et *Schol.* ad Jov. Trag. c. 48. Tom. VI. p. 389. *Lehm.*

n) θρέψαι] Correxi vulgatum τρέψαι. Desumtum autem scholion e *Suida. Lehm.*

o) Θρίγκον] „Θρίγγον et θρίγγος ediderat *Cler.* cum Cod. V. Restituit orthographiam *Solanus* accentu diverso servato."

p) περίθετος] Sic esse in C. notabat *Solanus*, quare id recepi pro vulgato ὑπέρθετος. In V. ὑπερίθητος. *Reitz.*

q) ἀπατῶσα] Ἀπατοῦσα edita. Ἀπατῶσα C. recte. *Solan.*

Lege ἐπειςπαίσας. Hoc addiderat *Solan.* continuo, adeoque dubie, num a se, an id in G. invenerit.

Pag. 261. l. 2. ὑπέκρεκον] ἀντὶ, τὰς χορδὰς διεψηλάφων r) ἀναβαλλομένη τὴν Λυδίαν ἁρμονίαν, ἥτις ἡδίστη τῶν ἄλλων καὶ πότῳ προςφορωτάτη. Cod. 2954. et Bourdelot.

IN DE MORTE PEREGRINI.

Pag. 263. l. 1. ΠΕΡΕΓΡ.] Peregrini meminit in *Demonactis Vita*, et in sequenti sermone. In hoc Dialogo Christianum nomen taxatur, quemadmodum etiam in *Philopatris*. Sed ille sermo alterius, quam Luciani, esse videtur. *Peregrinum* Gellius se Athenis vidisse ait, qui postea cognominatus est *Proteus*. L. XII. c. 11. virum *gravem et constantem* vocat. Immo meminit et *Ammianus Marcellinus* L. XXIX. de qua ejus morte ait, eum Olympiis quinquennali spectaculo, pyra, quam sibi substruxerat, incensa, interiisse. Vocat ter *Protea*. G.

Pag. 264. l. 4. νήσας] σωρεύσας. G.

Pag. 265. l. 1. τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα] Οὐχ ὅτι ποιητὴς ἦν Περεγρῖνος, διὰ τοῦτο ποιητὴν νῦν αὐτὸν καλεῖ. ἀλλ' ἐπειδὴ τραγικόν τι πρᾶγμα διείργασται μεγάλης συμφορᾶς αἴτιον ἑαυτῷ, καὶ οἷα οἱ τραγῳδιοποιοὶ γράφουσι· διὰ τοῦτο καὶ διασκευῆς ἐμνημόνευσε σκηνικοῦ πράγματος, καὶ αὐτὸν ποιητὴν εἶπεν, ὡς τοιαύτης τραγῳδίας εἰςαγωγέα. V.

Pag. 268. l. 3. κυβιστῶντας] κυβεύοντας. G. Lege κολυμβῶντας a).

Ead. l. 12. διέφυγε, ῥαφανίδι] Τοὺς μοιχοὺς γὰρ τοιαύτην ἀποτίνειν τοῖς παλαιοῖς ἔθος ποινήν. ἐπὰν γὰρ ἑάλω, μετὰ πολλὰς b) τὰς ἄλλας c), τελευτῶντες, ῥαφανίδα τῇ πυγῇ τοῦ μοιχοῦ πάνυ ἁδρὰν ἔνειρον. V.

Pag. 269. l. 6. θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστια-

---

r) διεψηλάφων] διαψ. 2954. tradente *Belino*, mox ἀναβάλλομαι, deinde Λύδιον et τόπῳ pro πότῳ idem. Correcta haec jam a *Schm.* e Cod. *Bourdel.* in Adnott. *Lehm.*

a) κολυμβῶντας] Sic certe *Suidas*. *Lehm.*

b) πολλὰς] Lege ποινάς. *Gron.* Sed si ita legas, post ἄλλας reponito. *Solan. Gronovium* secutus est *Schmiederus*. At ποινὰς ex antecedente ποινὰς facile intelligas. *Lehm.*

c) ἄλλας] Ἄλλας αἰκίας *Voss.* ad *Catull.* p. 42. ubi non intellexit τελευτῶντες. *Gron.*

νῶν] Θαυμαστὴ μὲν οὖν, ὦ μιαρέ, καὶ παντὸς ἐπέκεινα d) θαύματος· εἰ καὶ σοὶ τυφλῷ ὄντι καὶ ἀλαζόνι τὸ κάλλος αὐτῆς ἀνεπίσκεπτον καὶ ἀθέατον. V.

Ead. l. 14. σέβουσι τὸν ἄνθρωπον] τὸν ἀληθῆ θεὸν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, τὸν τοῦ παντὸς, ὦ λῆρε, ποιητήν. V.

Pag. 271. l. 8. τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀπαρνήσωνται] Μιαρὰ κεφαλὴ, οὓς πρὸ βραχέος ἀετοὺς καὶ ταύρους καὶ e) χρυσοῦς θυσιῶν καὶ ὅρμων ἀξίους, ναὶ μὲν καὶ τὸν ἄλλον ὃν κατέχεας λῆρον περὶ τῶν Ἑλληνικῶν f) θεῶν, νῦν τοὺς τοιούτους οὐκ ἀξίους φῂς παραβάσεως. V.

Ibid. τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον] Οἷα ληρεῖς, ὦ κατάρατε, κατὰ τοῦ σωτῆρος Χριστοῦ; ὅς σε g) καὶ τούτου ἕνεκεν ἀθανάτῳ h) παραδώσει κολάσει, ὡς παραβάτην i), καὶ τὰ ἡμέτερα διασύροντα. ὦ τῆς ἀπεράντου συγχύσεως καὶ βδελυρίας πάσης γεμούσης εὐτραπελίας, μιαρέ, καὶ ἀκάθαρτε, ἀλλότριε τῆς ζωῆς, καὶ μέτοχε τῆς αἰωνίου κολάσεως. V.

Pag. 272. l. 11. τῶν Παριανῶν πόλις] Παριανὸς, ὡς ἔοικεν, Περεγρῖνος, ἀπὸ Πάρου k) τῆς νήσου. V.

Pag. 273. l. 18. εἶτα τῆς πόλεως ἀντιπρεσβευσαμένης] Καὶ πῶς, εἰ πατραλοίας Περεγρῖνος, οὐκ ἀντενεκλήθη παρὰ τῶν Παριανῶν τῆς πατροκτονίας l), ἀπαιτουμένων τῶν διὰ τὴν πατροκτονίαν, ὡς ἔφης, ἀφειμένων τούτοις ἀγρῶν; ἀλλ' εἰς πάντας συκοφαντεῖς, πάσης ἀρετῆς σκῶπτα, καὶ διαβολεῦ. V.

Pag. 274. l. 5. ἀναφλῶν] Ἀναφλᾶν λέγεται μαλάττειν τὸ αἰδοῖον, καὶ ὑποσύρειν τὸ καλύπτον τὴν βάλανον δέρμα. i e. masturbari. G.

Ead. l. 10. καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ] Βῆρον ἢ Μάρκον Ἀντωνῖνον, οἶμαι, λέγει. V.

---

d) ἐπέκεινα] Scripsit, credo, ἐπινικᾷ. *Solan.* Insignem hunc errorem merito notat *Schäfer.* ad *L. Bos* Ellipls. p. 2?9. *Lehm.*

e) χρυσοῦς θυσ.] Haec corrupta censeo. Respicit autem inprimis c. 5. De Sacriff. *Solan.*

f) Ἑλληνικῶν] „Ἑλληνίων V."

g) ὅς σε] „Σε huc inseruit *Solanus*, cum id ante editum legeretur post ἀθανάτῳ."

h) ἀθανάτῳ] „Ἀθανάτου — κολάσεως V."

i) παραβάτην] Παραβάτη — διασύροντι V. Sed emendationem primi Editoris secutus sum. *Solan.*

k) Πάρου] Confundit *Parum* insulam et *Parium* oppidulum in vicinia Lampsaci situm, de quo vid. Adnott. et *Strabon.* Lib. XIII. p. 405 monente *Belino.* *Lehm.*

l) τῆς πατροκτονίας] „τὴν πατροκτονίαν V."

Pag. 275. l. 4. τοὐκ τῷ Μουσωνίῳ] Κυνικοὶ καὶ οὗτοι, ἢ καὶ ἄλλως φιλόσοφοι ἐλέγχειν ἔργον πεποιημένοι. Ἐπίκτητον μὲν οὖν Στωϊκὸν οἶδα, Δίωνα δὲ τὸν Προυσάεα, ᾧ καὶ ἐπώνυμον m) ὁ Χρυσόστομος, ὃς καὶ λόγους ἐκδέδωκε ἱκανοὺς n), σπουδαίους τῷ ὄντι καὶ παντοίας ὠφελείας μεστούς. V.

Pag. 277. l. 9. ἅπαξ χανόντα] Γρ.αι χανέντα. G.

Pag. 282. l. 4. καὶ Σιβύλλας. G.

Pag. 286. l. 14. ὁ ἐκ Πατρῶν δᾷδα ἔχων] Τὸν Θεαγένην λέγει. ἐκ Πατρῶν δὲ τῆς Πελοποννήσου. V.

Pag. 291. l. 4. τοῦ κακοδαίμονος Πρωτέως ἐγένετο] Πρωτεὺς μὲν τάχα καὶ συγγνωστὸς, εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγγνώμῃ o), οὕτω τὸν βίον ἀπολιπών· σὲ δὲ τίς τοῦ τρόπου ἀγάσεται p), λόγον μὲν ἐμπορευσάμενον, οὕτω q) προχείρως ἐκγεγονότα, τοῖς r) ὕθλοις δὲ καὶ μωρολογίαις τοῦτον ἐσπαθηκότα; V.

IN FUGITIVOS.

Pag. 295. l. 3. ἡ Σελήνη] Bene Apollo inducitur non vidisse spectaculum hoc, quia Sol est Apollo: et hoc circiter noctem mediam (ἡ σελήνη γὰρ ἡμῖν). Nam in praecedenti sermone est (c. 36.), καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν. ἔδει γὰρ κἀκείνην θεάσασθαι. G.

Pag. 300. l. 15. τὸν ὀπισθόδομον] Ὀπισθόδομος μέρος τῆς ἀκροπόλεως a) τῶν Ἀθηναίων, ἔνθα ἦν τὸ ταμεῖον ὄπισθεν τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ναοῦ, ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τὰ χρήματα. V.

Pag. 301. l. 12. ἑπτὰ ἐκ τῶν ἁπάντων] Τοὺς ἑπτὰ λεγομένους σοφούς· Πιττακὸν, Βίαντα, Θάλητα, Περίανδρον, Κλεόβουλον, Χίλωνα, Σόλωνα. V. In altero *Vossiano* majore idem Scholion sic: Οἱ ἑπτὰ οὗτοι, Πιττακὸς, Βίας, Θαλῆς, Περίανδρος, Κλεόβουλος, Χίλων, Σόλων.

---

m) ἐπώνυμον] Hoc recepi ex V. cum *Solano*; nam ἐπώνυμος male Edit. *Cler.* est enim ᾧ καὶ ἐπώνυμον, *cui etiam cognomentum erat. Reitz.*

n) ἱκανοὺς] Et hoc recepi ex V. pro edito ἱκανῶς. *Reitz.*

o) εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγγνώμῃ] Quid hoc sit ignoro. *Solan.*

p) ἀγάσεται] „ἀγάσηται Edita. Mutavit *Solanus*."

q) οὕτω] Sic dedit Idem; nam οὗτον Edita prave. Οὗ τὸν V. Recepi οὕτω, quia sic esse in C. notat *Solanus. Reitz.*

r) τοῖς] „τινὶ V."

a) μέρος τῆς ἀκροπόλεως] Non vidit Scholiastes de Opisthodomo Olympico hic agi. Quam supine! *Solan.*

ad Hermot. c. 30. et Harmonid. c. 2. Quibus adde Tox. c. 37. Philops. c. 3. et infra c. 7. Lehm.

ibid. Παραλαμβάνεις) Παραλαμβάνοις. Guyet. Adsciscerem, si vel una Ed. praeiret. Reitz.

ead. l. 8. Καλλῖνος) Nobiles illius aetatis librarii; certe ut vivorum meminisse videtur. De alio Callino legimus apud *Diog. Laërt.* in Theophrast. p. 126. E. et Lycone p. 131. B. Solan.

ibid. Ἀττικὸς) Conf. infr. c. 24. Supra Scyth. c. 7. Solan.

Pag. 3. l. 4. Κλῶνα) Vide *Hesiodum* Θεογ. 30. Solan.

ibid. Ὁ ποιμὴν ἐκεῖνος) *Hesiodus* Theog. v. 29. seq. ad quem locum cum in Rhetorum magistro, non procul ab initio, respicit, tum infra in Disput. cum Hesiodo princ. Gesn.

ead. l. 7. Οὐδὲ διατριβὰς τοιαύτας) Τὰς αὐτάς. Sic paullo ante καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι. Marcil. His quid velit *Marcilius*, et quem in finem contulerit utrumque locum, mihi quidem non liquet: Hoc quidem liquet, corrigendum esse nihil. Lehm.

ibid. Ἡμῖν ἐν παισὶν) Forsan ἦ μήν. *Hesych.* ἦ μὴν, ὄντως δή. Ita legisse interpres videtur. Guyet. Τὸ ἡμῖν hic locum habere non videtur. An legendum ἦ μὴν, id est, *revera, omnino. Hesychius* ἦ μὴν, ὄντως. Menag. Tuetur vulgatum *Jensius* in Lectt. Lucian. p. 62. contra *Menagium*, (cui semper concinit *Guyetus*) qui ἦ μὴν hic corrigit: exemplaque similia ex *Nostri* Necyom. Contempl. et Sacrif. *Jens.* adfert, aliosque pronominum pleonasmos producit, de quibus cum abunde viderimus alibi, et res sit notissima, hic nihil repetemus. Et video pleraque *Jensii* jam inserta T. I. hujus Ed. pag. 432. Reitz. Nec *Schmiedero* opus esse videtur emendatione. Lehm.

ibid. Σοὶ καὶ μεμνῆσθαι) Σοὶ δὲ καὶ μεμνῆσθαι. Marcil. Majore cum vi omittitur particula. Lehm.

ead. l. 11. Πρὸς τῆς Λιβανίτιδος) Jurat numen ei, quem hic lacerat, familiare, Venerem, et simul summa illius, quae deinde objecturus est, scelera complectitur, ut cum in Pseudologista c. 11. per πάνδημον, et γενετυλλίδα, et κυβήβην, inimicum obtestatur. Nimirum vix dubito, quin *Libanitis*, quod nondum alias inveni nomen, a loco sui cultus dicta sit Venus illa, *Aphacitidis* appellatione decantata ante, quam illius templum, in Libano monte positum, everteret Constantinus M. Locus classicus est *Eusebii* de Vita Constant. 3, 53. de quo ponamus quaedam, unde et Libanitidis nomen intelligatur, et quantum in hac jurandi formula amaritudinis insit. Erat ergo Ἄλσος καὶ τέμενος — αἰσχρῷ δαίμονι Ἀφροδίτης,

ἐν ἀκρωρείας μέρει τοῦ Λιβάνου ἐν ἀφάκοις ἱδρυμένον. Σχολή τις ἦν αὕτη κακοεργίας πᾶσιν ἀκολάστοις, πολλῇ τε ῥᾳστώνῃ (sic *Ro. Steph.* Sed malim πολλή τε ῥᾳστώνη, ut referatur ad σχολή) διεφθορόσι τὸ σῶμα. Γύννιδες γοῦν τινες ἄνδρες οὐκ ἄνδρες, τὸ σεμνὸν τῆς φύσεως ἀπαρνησάμενοι, θηλείᾳ νόσῳ τὴν δαίμονα ἱλεοῦντο. Γυναικῶν δ' αὖ παράνομοι ὁμιλίαι, κλεψίγαμοί τε ὁμιλίαι, ἄῤῥητοί τε καὶ ἐπίῤῥητοι πράξεις, ὡς ἐν ἀνόμῳ καὶ ἀποστάτῃ χώρῳ κατὰ τόνδε τὸν νεὼν ἐπεχειροῦντο. ἔφορός τε οὐδεὶς ἦν τῶν πραττομένων, τῷ μηδένα σεμνῶν ἀνδρῶν αὐτόθι τολμᾷν παριέναι. Reliqua de hoc templo *Bochartus* Chanan. II, 14. Videtur idem esse, de quo in libello de Dea Syr GESN.

ibid. Λιβανίτιδος) An Veneris? GUYET. Quidni? REITZ.

ead. l. 14. Μυῤῥίνῃ) An μυρίκῃ; GUYET. Non male, ut ludibrii caussa major sit oppositio inter laurum et vilem myricam atque malvam, quam quae jam est inter laurum et myrtum. REITZ. Dicendi formam, qua ἀντὶ τῆς δάφνης contractum ex pleniore ratione ἀντὶ τοῦ δάφνην λαβεῖν, notavit exemplisque maximam partem congruis illustravit *Fritzschius* Quaestst. p. 108. LEHM.

ibid. Μαλάχης φύλλοις) Nempe ferulacei generis est malva, de qua *Plin.* XIX, 4. s. 22. *in Arabia septimo mense arborescere* baculorumque usum *praebere extemplo,* ex *Theophr.* hist. pl. I, 5. Itaque adhibet ad eam rem *Noster* etiam Fugit. extr. GESN.

ead. l. 15. Ἀπήλλαξαν) Forsan ἀπήλασαν. GUYET.

Pag. 4. l. 1. Ὀλμειὸν) De his fontibus *Hesiod.* Θ. 6. SOLAN. Cum nullam fontis hujus et rivi mentionem fecerit *Cellarius,* juvat annotare, eum ab *Hesiodo* Theogon. v. 5. et 6. jungi cum Hippocrene et Permesso. Etymon ex oriente arcessit laudatus modo *Bochartus* Chanan. I, 16. *Strabo* lib. IX. p. 281. pr. ὁ Περμησσὸς καὶ ὁ Ὀλμειὸς ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος συμβάλλοντες ἀλλήλοις εἰς τὴν αὐτὴν ἐμπίπτουσι λίμνην τὴν Κωπαΐδα τοῦ Ἁλιάρτου πλησίον. GESN.

ead. l. 3. Καίτοι, οὐδὲ, εἰ καὶ πάνυ etc.) Vulg. καίτοι οὐδὲ εἰ πάνυ etc. Sed praeferenda nobis videbatur cum *Belino* lectio Ms. Reg. 2954. quam expressimus. Simul interpunctionem in melius direximus, monente eodem viro doctissimo.

ead. l. 5. Ἐν χρῷ πρὸς) A coitu metaphora. GUYET. Supra Zeux. c 6 f. etc. SOLAN.

ead. l. 6. Ἢ τῷ δεῖνι ξυνεφοίτας) Ἢ σὺ τῷ δεῖνι ξ. MARCIL.

ead. l. 9. Κατὰ δὴ ταῦτα, ἔχε ξυλλαβὼν ἐκεῖνα τὰ τοῦ

Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὑτοῦ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε) Vertunt: *si hoc es animo, age conquire, quaecunque Demosthenes orator propria manu scripsit*. Num *κατὰ δὴ ταῦτα* est Graecis, *si hoc es animo?* Videtur scribendum, *καὶ δὴ ταῦτα ἔχε, habe sane ista, conquisitis, quaecunque Demosthenes propria manu scripsit*. Haec in Addendis supplevit Graev.

ead. l. 11. *Αὐτὰ ὀκτάκις*) *Thucydidis* historia a Demosthene octies descripta. Guyet.

ead. l. 13. *Σύλλας*) Vid. supra Zeux. c. 3. et quae ibi de statuis a Sulla Romam missis annotata sunt. *Plutarchus* de libris, de quibus et hic *Noster*; sed Plutarchus rem tantam non satis docere videtur in *Imperatoris hujus vita*: cum enim narrasset, Apelliconis Teii bibliothecam ab eo Athenis sepositam, missis aliis, ait tantum, *Aristotelis* et *Theophrasti* opera in ea fuisse multa ea aetate non satis nota, quae Romam ab eo translata et a Tyrannione grammatico compilata, ex iisque codicibus a Tyrannione comparatis deinde Rhodium Andronicum catalogos, qui Plutarchi aetate circumferebantur, concinnasse, p. 856. A. Solan. Narrat *Plutarchus* in Sulla pag. 856. H. *Steph.* Nimirum Apelliconis Teii bibliothecam Romam deportavit: in quibus *Aristotelis* praesertim atque *Theophrasti* scripta. V. *Fabric.* Biblioth. Gr. III, 6. pag. 175. seq. Gesn.

Pag. 5. l. 3. *Πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος*) Proverb. Bourd. Admonet hoc adagium fortunae ornamenta non mutare hominis ingenium, et natum videtur a simiis illis Cleopatrae, Aegypti reginae, saltationem humanam imitantibus, quarum apologum Lucianus refert de Mercede conductis. Cosn. Vid. Pro Merc. Cond. c. 5. et eandem historiolam habes Pisc. c. 36. Lehm.

ead. l. 18. *Διὰ χειρὸς*) Conf. supra, si tanti est, Nigr. §. 2. ibique *Hemsterh.* ex *Alciphr.* *διὰ χειρὸς* adferentem. Adderem Nostrum infra Pseudol. cap. 24. f. *ὡς διὰ χειρὸς ἔχεις*, nisi rem notam scirem. *Long.* Past. I. p. 19. *διὰ χειρῶν ἐπιθέσθαι τῇ Χλόῃ*. *Ael.* V. H. VII, 1. *διὰ χειρὸς καὶ γνώμης ἔχουσα πάντα*. Reitz.

Pag. 6. l. 6. *Ἰσμηνίου*) Dives is Thebanus, musices cultor. Vid. *Plat.* *Πολ.* A. 5. Ed. *Ald.* et *Plutarchus* passim. Fuit et ejusdem nominis tibicen clarus. *Plut.* 595, 2. 839. f. 925. f. 1123. f. *Diog. Laërt.* pag. 193. f. sed is ab hoc diversus. Vid. *Xen.* pag. 294, 13. et 326. et seqq. *Citharam* non *tibiam* vocat alicubi vir doctissimus. (*Spanhem.* pag. 4.) Conf. supra Harmon. c. 1. Solan.

ead. l. 10. *Ὀλύμπου*) Vid. *Plut.* de Mus. 2075... Marsyae

hic discipulus, qui musicae, sacrorum Graeciae fere omnium auctor, in quam primus musicam *Canonicam* invexit. De hujusce Olympi calamo seu tibia vid. *Eur.* *Iφ.* A. pag. 267. B. Utriusque meminit *Basilius* de Leg. Graec. lib. (*Grot.* Ed. 99. *Philostr.* 574. *Μαρσύας ἦρα Ὀλύμπου, καὶ Ὄλυμπος τοῦ αὐλεῖν.* Solan.

ead. l. 15. *Κατὰ ταῦτα*) Nihil mutare *Fl.* adscripsit *Solan.* An *τ' αὐτὰ* maluit? Conf. mox ad c. 6. ubi id potius requirerem, quam hic. Reitz. Ut illic, ita et hic, mutanda erat vulgata. Cf. Charon. c. 3. *κατὰ ταὐτὰ δὴ καὶ σὺ* etc. Verum h. l. tamen etiam subit mentem meam dubitatio, an *δὴ* recte habeat, quum *δὲ* requiri videatur. Quo opus est *δὴ* in exemplorum applicatione, id postea demum sequitur, *πείθου δὴ, καὶ τοῦτό μοι ἐπ.* ibique quidem suo loco. Aliquantulum certe offensionis per illud effici sentio in sententiarum cursu. Lehm.

Pag. 7. l. 3. *Ἵππον — Μῆδον, ἢ Κενταυρίδην, ἢ Καππαφόρον*) Per equum Centauridem intelligit, credo, Thessalum; nam et equi Thessali olim in pretio, et Centauri Pelium, Thessaliae montem, et loca vicina habitabant. Cappophorum vero intelligit, cui inusta erat nota K. Talis *Aristophanis* *Κοππατίας* in Nebulis, ad quem locum vide Scholiasten. Palm.

ibid. *Κοππαφόρον*) Omnes, quos vidi, libri *Καπποφόρον*, nisi quod *Fl. Par.* forte *κοππόφορον*. Ego cur mutaverim, audi: quia apud *Aristophanem* et *Philostratum*, p. 334. etiam de equo, cui *Κοππατίας* nomen est, legimus ipso fere Nubium initio; ubi Scholiastes, quamquam depravatissimus, inde dictos docet, quia signum *Coppa* gerebant; qua figura apud Graecos nonagenarius numerus signabatur. Ea autem figura erat P inversum in hunc modum [q]: rem totam egregie enucleavit doctissimus *Scaliger* in ea, quam de *litteris Jonicis* operi suo ad *Eusebii* Chron. inseruit *dissertatione*, poster. Ed. p. 110. quam omnino consule. Quam in rem ut et ego aliquid de meo amplius conferam, accipe simul figurae illius descriptionem, si ulla, liquidissimam a *Quintiliano* exhibitam, et eadem opera in ejus textu non poenitendam emendationem. Is itaque lib. I. cap. 4. Inst. *de litteris redundantibus* agens, sic scribit: *Et K quae et ipsa quorundam nominum nota est, et Q, cui similis effectus speciesque, nisi quod paulum a nostris obliquatur, Κάππα apud Graecos, nunc tantum in numero manet.* Hic si *COPPA* legas pro *ΚΑΠΠΑ*, quod tamen omnes libri, quos quidem viderim, praeferunt, tam impressi, quam Mss. habebis et mentem *Quintiliani*, et id, quod volumus, hujus signi imaginem spe-

ciemque, quam limpidissime potuit descriptam, cum doceat, *Coppa* Graecorum Romano Q simile, nisi quod a suis obliquetur, id est, pro recta linea, qua Graeci efformabant [q], Romanos curva uti [Q]; unde liquido conficitur, idem ab eo signum describi, quod Scholiastes *Aristophanis* optime etiam per P inversum designavit, hanc nempe formam, q. Ne ultra te morer, duo haec observes velim: figuram litterae Latinae Q antiquis illis temporibus a dextro latere caudam gestasse, quam nos fere scribentes a sinistro ducere incipimus. Deinde male et jam a prisco more longe diverso, istud *ἐπίσημον* in Graecis nostris libris pingi; cum vera forma ea sit, quam *Scaliger* primus restituendam docuit, nempe inversum Rho (P), seu circulus, a cujus latere intuenti dextro ducitur, inferne recta linea tangens q, minusculo nostro q prorsus simile, in nummis tamen varia est hujus Episemi, litterae etiam aliquando forma. Adi *Spanhem.* de usu et praest. numism. apud quem tres hae occurrunt ϙ. Ϙ.' ϟ. Pro *K* in aliquot nummis invenitur (p. 92. 95.) deinde pro numero XC. (pag. 92. et 97.) Hactenus de *Coppa.* Equorum autem femori inurebatur; vid. *Anacr.* Ed. *Steph.* pag. 73.

Ἐν ἰσχίοις μὲν ἵπποι
Πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι.

V. Piscat. c. 47. *πιθηκοφόρους.* Solan.

Ead. l. 10. *Τί κοινὸν κυνὶ καὶ βαλανείῳ;*] Proverbium de iis, quae aliena inter se sunt et disconvenientia. In balneis enim notio est vel elegantiae, vel luxuriae, quae minime cadit in canes cynicos. Sonabat etiam, *κύων ἐν βαλανείῳ,* ut Parasit. c. 51. extr. Poterat h. l. *κοινὸν* etiam omitti, ut vere factum in Cod. Gorl Vid. *L. Bos* Ellipss. p. 226. sq. *Schäf.* et *Schleusner.* Lex. N. T. Ed. IV. Tom. II. pag. 1138. Sed quum in hac formula etiam addita illa vox reperiatur, ut Icarom. c. 14. *τί οὖν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστι;* e. a. et e verbis *κοινὸν κυνὶ* inter dictandum similiter pronuntiatis facile alterutrum a librario minus attento negligi potuerit: non esse putabam, cur expungerem Lehm.

Pag. 7. l. 11. *Καὶ ἐγένετό τις πρὸ πολλοῦ*) *Καί τοι ἐγένετό τις πρὸ π.* Marcil. Tollendum censeo illud *καὶ*, odiose hic, ut puto, initio sententiae affixum. V. *Plut.* 1216. C. et 1239. C. Solan. Nec *odiose*, nec, quod *Solanum* voluisse suspicor, *otiose* praefixum h. l. *καί.* Nova enim hinc incipit exemplorum series; qua vice certe *καίτοι* fungi non potuit. Lehm.

Pag. 8. l. 3. *Νεοτμήτους*) Non ausim damnare nomen, quod libri tuentur et analogia, cum praesertim *τέμνειν* esse

proprium hac in re verbum σκυτοτόμοι doceant. Venit tamen in mentem, an non posuerit *Lucianus* verbum paullo generalius, νεοκμήτους. Certe Latine non ausus sum dicere crepidas *recens scissas*, cum a *suendo* potius *sutores* dicti sint, quam a *scindendo*. Gesn. Argutatur bonus *Gesnerus*, in versionis suae, credo, gratiam. Lehm.

ead. l. 6. *Οὐ ταῦτα)* Et ita habere *Fl.* adlevit *Solan.* Quare? quia forsan ταὐτὰ quaesivit, quod non improbarem, si alicubi invenirem, sed est ταῦτα etiam in cett. Conf. modo c. 5. ubi eadem suspicio. Reitz. Non exspectabo ego codicum auctoritatem, quia res ipsa flagitat levissimam vocis mutationem. Lehm.

ead. l. 7. *Συκίνην)* Proverbium est, de quo *Erasm.* adagio *ficulnus*. Cogn. Confer supra Alex. cap. 47. Infra Peregr. cap. 24. Reitz.

ead. l. 8. *Χρυσοῦς ἐμβάτας)* Misere aberratum est supra in Jov. Trag. c. 41. tam in textu *Luciani*, ubi τοὺς ἐμβάδας ex *Par.* editum, cum *J. B.* 1. *Hag. Salm.* ut jam video, recte ἐμβάτας habent; quam in nota ad Schol. ubi et αἱ male exaratum pro οἱ ἐμβάται. In differentia τοῦ ἐμβάδες et ἐμβάται, misere quoque sibi contradicunt Lexicogr. et Grammatici, sed genus tamen est certum; nam ἡ ἐμβὰς dicendum, ὁ ἐμβάτης. *Ammonius* p. 49. Ἐμβάδες, ait, κωμικὰ ὑποδήματα, ἐμβάτα (immo ἐμβάται) δὲ τὰ τραγικά. Idem ait *Mag. Budaeus* contra ἐμβὰς *calceamentum tragic.* ἐμβάται *comica.* *Stephanus*, idem ἐμβάδες, quod ἐμβάται, ait, ex *Luciani* Gall. (c. 26. f.) *Pollux* vero a se ipso dissentit, L. IV. c. 18. seg. 115. scribens: Κόθορνοι μὲν τὰ τραγικὰ καὶ ἐμβάδες. Ἐμβάται δὲ τὰ κωμικά. Et VII. s. 91. Ἐμβάται δέ, ὄνομα τοῖς κωμικοῖς ὑποδήμασιν. Sed ibid. s. 85. Ἐμβάδες, εὐτελὲς μὲν ὑπόδημα — κοθόρνοις ταπεινοῖς ἔοικε. *Hemsterh.* rem non expedivit ad Necyom. c. 16. f. ubi καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν habemus, dum ad *Spanh.* nos ablegat. Nam is ad *Aristoph.* Plut. 759. eundem *Luciani* ex Necyom. locum adlegat, ac si ἐμβάδες legeretur, aeque ac in Gall. c. 26. f. dum tamen, ut modo vidimus, ipso volente *Hemsterh.* ἐμβατῶν ibi editum, inque eo Edd. vett. illic consentire video, veluti in ἐμβάδων consentiunt in altero loco, ubi tamen diserte de tragicis agit. At quia infra Epist. Sat. §. 19. τραγικοὶ ἐμβάται aeque ac in Necyom. l. d. item Jov. Trag. sic quoque ex consensu Edd. optimar. legendum est; potius et in Gall. c. 26. f. forsan ἐμβατῶν jam corrigendum, etsi ibi Edd. ἐμβάδων praeferunt. Tumque non male *Solanus* conjecerit, hoc loco pro χρυσοῦς ἐμβάτας, legendum χρυσᾶς ἐμβάδας, quod

calceos humiliores designet, non plane tragicos. Sic supra Bacch. §. 2. χρυσῇ ἐμβάδι. Rhet. Praec. c. 15. ἐμβὰς Σικυωνία. *Aristoph.* Plut. 759. ἐμβὰς γερόντων· ubi *Spanhem.* eo usque recte consulitur, quo exempla alia tria ex *Aristoph.* adfert, ubi ἐμβὰς de solea calceove senum adhibetur. Sed spatii angustia non sinit haec fusius exponere; alioqui pluribus traderem, ἡ ἐμβὰς generalius esse, ὁ ἐμβάτης tragicis cothurnis magis proprium, et *Ammonium* adeo melius sensisse, quam *Pollucem.* Reitz. Si χρυσοῦς ἐμβάτας ferri non potuit, necessario etiam οἷς fuit mutandum. At nihil opus est. Nam cum iis, quae in divite modo taxabantur, καλλίστοις ὑποδήμασιν, optime conveniunt cothurni aurei, χρυσοῖ ἐμβάται, ad magnificentiae scilicet, non tantum elegantiae, affectationem ridiculam significandam. Ἐμβάτας autem cothurnos proprie tragicos dici, praeter loca, a *Reitzio* collecta, probatur etiam certissimis illis Quom. Hist. Conscr. c. 22. et De Salt. c. 27. quae maxime h. l. conferri merentur. Lehm.

ead. l. 11. *Βῆτα — ῥαψῳδ.*) Hinc usu receptam jam tum fuisse eam rationem constat, qua nos hodieque in dividendis *Homeri* carminibus utimur. Solan. Si certa est scriptura, patet hinc, non solum libros *Homericos* jam tempore *Luciani* sic divisos, sed literas illas adpositas non mere numerales fuisse, verum elementarias. Et ita ap. *Eustath.* ad Il. A. Nota 1. διὸ καὶ τὰ εἴκοσι τέσσαρα τμήματα τῆς Ὁμηρικῆς ποιήσεως — οὐ μόνον ἄλφα καὶ βῆτα καὶ γάμμα ὀνομάζονται, καὶ τὰ ἑξῆς, ἀλλὰ καὶ γράμματα καλοῦνται· atque apud alios Schol. non semel Ἰλ. ἄλφα, βῆτα etc. plene legitur. Non tamen ab ipso *Homero* profectam divisionem, satis norunt eruditi. A Grammaticis *Homero* posterioribus ortam monet *Duker.* in Latin. Vet. Jurisc. p. 203. Vulgo *Aristarcho* tribuitur; vid. quos ille adlegat *Casaub.* et *Fabric.* Reitz.

ead. l. 13. *Δημηγορῶν παγγέλ.*) *Hom.* Il. B, 212. Solan.

Pag. 9. l. 1. *Ὑπερπηδήσεται*) *Hom.* Il. Φ, 268. Solan.

ead. l. 3. *Ἕκτορα, — Λυκ. — Ἀστερ.*) *Hom.* Iliad. Φ, 34. et seqq. it. 179. Solan.

ead. l. 5. *Γέλωτα ἂν ὀφλισκάνοι*) Supra Deor. Dial. XXII. §. 2. f. καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν. Ac Dial. Mort. XV. f. Item Bis Accus. c. 15. Et persaepe alibi. *Dion. Hal.* VII. pag. m. 473. μὴ καὶ γέλωτα ὄφλῃ. *Aristophan.* Nub. 1031. καὶ μὴ γέλωτ᾽ ὀφλήσῃς. Reitz.

ead. l. 13. *Πορφυρᾶν — διφθέραν* etc.) Supra Quom. Hist. Conscr. c. 19. Solan.

Pag. 10. l. 5. *Πυθοῖ*) *Πυθοῖ* et *Πειραιοῖ* non esse adverbia, uti vulgus Grammaticorum statuit, sed ablativos obsoleto-

rum nominum *Πυθοῖ* et *Πειραιοῖ*, quae in tertio et sexto casu habent *οῖ*, contracte *οῖ*, ut *Αηδοῖ*, *αἰδοῖ*, atque in illis intelligi *ἐν*, contendit *L. Bos* de Ellips. p 282. et seq. ubi plura ex aliis exempla, et hoc *Luciani* quoque adfert. Adscripserat *Hemsterh.* adnotaveratque simul, quod versum erat *in Pythiis*, reddendum, *Delphis*. Reitz. Debetur haec versionis veteris emendatio ipsi illi *L. Bosio*, quem modo laudaverat *Reitzius* et ipsi quoque loco illi, de quo agit, Ellipsa. Gr. pag. 699. Ed. *Schäf.* Lehm.

ibid. *Εὐάγγελος*) Similem Histor. vid. apud *Cic.* ad Heren. IV, 47. Solan.

Pag. 11. l. 2. *Σφραγῖσι*) Conf. fin. c. seq. Et Tragop. v. 79. Et Ovid. Met. XI, 167. Solan.

ead. l. 7. *Εἰςέρχεται — ὅλος*) Nihil referre, *ὅλος* ne, an *ὅλως* recipias, vid. supra Tom. VII. Herc. cap. 1. *ὅλως Ἡρακλῆς*. Reitz. *Καὶ ὅλως* Herculis c. 1. loco est: *et omnino, ut brevi summa singula comprehendam*, überhaupt, kurz. Vid. ad Vit. Auct. c. 12. Tom. III. p. 517. sq. H. l. *ὅλος*, *totus homo*, *περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ*, elegantius haud dubie dictum, quamquam sententia omnino parum mutata, quam *ὅλως περιλαμπ.* *omnino, omnibus ex partibus.* Lehm.

Pag. 12. l. 11. *Κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης*) Vide haec copiose illustrantem *Gataker*, in Cinno pag. 246. Ed. minor. P. 303. Ed. major. Reitz.

ead. l. 13. *Σφραγῖσιν*) I. e. *gemmis.* Guyet.

ead. l. 16. *Ὤνησο*) *Ὠνήσω* legisse videtur interpr. Guyet. Reddidit scilicet interpres *Anastasius*: *Veruntamen hoc commodi tuus tibi ornatus peperit.* Legit itaque *ὤνησο*, ut Prom. c. 20. Tom. I. p. 139. quod descendit ab Imperfecto, vel potius Plusquamperfecto, *ὠνήμην*, *ὤνησο*, *ὤνητο*. Vid. *Phryn.* p 12. Ed. *Lob.* Forma *ὠνήσω*, quam *Guyetus* h. l. subjicit, *Scholiastes* refert, et *Lobeckius* ad *Phrynichi* praeceptum laudatum, id quod mireris, pro certa et legitima hujus loci lectione indicat, ad *ὠνησάμην* foret referendum, qui aoristus est verbi *ὠνεῖσθαι*, neque plane huc pertinet. *Gesnerus* vertit, ac si legeretur *ὄνησο*, quam rationem prope abest ut unice veram esse censeam. At externa desunt testimonia. Lehm.

Pag. 13. l. 2. *Περὶ πόδα*) *Hesych.* *οὕτως ἐκάλουν τὸ ἁρμόζον, μεταφέροντες ἀπὸ τῶν συμμέτρων τοῖς ποσὶν ὑποδημάτων· ἢ ἀκριβῶς.* Gesn.

ead. l. 6. *Θρᾷτται*) *Thraciae*, quas depingit *Ovid.* 2. Metam. Cogn.

ead. l. 8. *Εἰς τὸν Ἕβρον ἐμπεσοῦσαν ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον*) Exhibuit quoque interpres *in nigrum pontum*;

nec intercedo, quo minus ab poëta aliquo sic scriptum credatur. Sed *Lucianum* nunc simpliciter narrantem non respexisse opinor ad talem quandam imitationem, et intellexisse Melan sinum, ut illam maris partem appellari novimus ab ingrediente eam Mela fluvio. Vide Geographos. GRON.

ibid. *Μέλανα πόντον*) Mare nigrum *Luciano* notum. Sed de Propontide hic intelligendum videtur. GUYET. Quando ita appellari mare hoc coeperit, alii doceant. SOLAN. Recte *Gronovius*, quem imprudenter *Wielandius* cum *Guyeto* confudit, intelligit sinum Melan dictum, *Herodot.* VII, 58. in quo Hebri fuerunt ostia. Verum sic vulgatum *πόντον* necessario in *κόλπον* erat mutandum, sicut vere legitur in Gorl. LEHM.

ead. l. 15. *Νέανθον*) De hoc *Politianus in Nutritia.* SOLAN.

Pag. 14. l. 11. *Κληρονομήσαντα τῆς* etc.) Attice cum genitivo ait *Schol.* bene. Ita et supra Quom. Hist. cap. 20. Verum et cum accusandi casu *Alciphr.* I. Ep. 39. p. 192. f. *ἔναγχος γὰρ πλούσιον κεκληρονόμηκε πατέρα τὸ μειράκιον.* REITZ. Jungitur hoc verbum vel cum Genitivo personae, Jemanden beerben, Char. c. 16. Diall. Mortt. IX, 4. vel cum Genitivo rei, ut h. l. cf. Diall. Mortt. XI, 3. *ὡς κληρονομήσαιμι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ.* vel cum Genitivo personae et Accusativo rei, ut ibid. *κληρονομεῖν ἐμοῦ τὰ κτήματα.* Plura exempla praebebit Index. LEHM.

Pag. 15. l. 2. *Τῶν ἄλλων βαρβίτων*) Hinc videtur colligi posse, lyram et barbiton idem fuisse. LONGOL.

ead. l. 5. *Τρισχιλίων δραχμῶν*) A solo *Luciano* hoc memoratur; sed facile fidem facit. Quoniam autem de lucerna fictili venerandi senis sermo incidit, operae pretium est ex ipso *Epicteto* apud *Arrianum* pag. m. 72. B. cur fictili ea usus sit, audire. *Ego,* inquit, *nuper cum apud Lares ferream haberem lucernam, audito strepitu sublatam accurrens animadverti. Rem deinde reputans, furtique caussam satis obviam; cras,* inquam, *fictilem invenies.* At, o bone, quam tu tam vilem comparabas, ut qui furaretur neminem inventum iri putares, inventus est eo usque fatuus, ut ter mille drachmis emeret. Libros Pythagoricos a Platone, Speusippi philosophi ab Aristotele, immenso pretio emtos narrat *A. Gellius* III, 17. Sed horum alia prorsus ratio est. SOLAN.

ead. l. 6. *Τῶν νυκτῶν*) Subaudi *τὸ διά.* GUYET.

ead. l. 9. *Τῷ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι*) Serio Epictetum laudat; neque enim semper ridet *Lucianus*, neque omnia. Qui si Socratem ipsum aliquando inclementius tractarit, suspiciebat tamen. Senem fuisse docent et alii scriptores, et ipse apud

Arrianum p. 66. A. *Aul. Gell.* II, 18. *De Epicteto autem philosopho nobili — recentior est memoria, quam ut scribi quasi obliteratum debuerit.* Ad M. Aurelii usque tempora vitam produxisse, auctor est *Suidas*. SOLAN.

ibid. *Χθὲς*) Paulo post Peregrini mortem itaque haec scripta sunt. Vid. De Morte Peregr. c. 36. SOLAN.

ibid. *Πρωτέως*) I. e. Peregrini. GUYET.

ead. l. 12. *Τεγεᾶται τοῦ Καλυδωνίου*) Memorat inter *ἀναθήματα* ejus verbi (*verbis* erat in Ed. *Reitz*. Sed mutarunt *Bipp.*) etiam *Pausan.* Arcad. pag. 275, 38. *Wech.* *Ἔστι μὲν*, inquit, *τὸ δέρμα ὑὸς τοῦ Καλυδωνίου· διεσήπετο δὲ ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ εἰς ἅπαν ἦν τριχῶν ἤδη ψιλόν*. GESN.

ead. l. 13. *Τὰ ὀστᾶ τοῦ Γηρύονος*) An factum de Geryonis ossibus, quod Sanctorum reliquiis contigisse cum admiratione legimus, ut vel multiplicatae sint, vel translatae? *Pausanias* enim in Atticis p. 34, 20. in Lydiae urbe non magna, *Τημένου θύραις*, inventa, narrat, post nudatum a tempestatibus collem, *ὀστᾶ τὸ σχῆμα περιέχοντα ἐς πίστιν ὡς ἔστιν ἀνθρώπου· ἐπεὶ διὰ μέγεθος οὐκ ἔστιν ὅπως ἂν ἔδοξεν*. (conformatio suasit humana esse, magnitudo elephantum potius aut cetum suasisset). *Αὐτίκα δὲ λόγος ἦλθεν ἐς τοὺς πολλοὺς, Γηρυόνου τοῦ χρυσάορος εἶναι μὲν τὸν νεκρὸν, κ. τ. λ.* Dicemusne lacunam esse post *Θηβαῖοι*, aut post *ὀστᾶ* adeo. Sed hariolari nolo. Magnam vim ejusmodi reliquiarum (*κειμήλια*, *θαύματα*, *ἀναθήματα*, pro diverso respectu vocant Graeci), breviter indicat *Ez. Spanhemius* in ipso ingressu magni operis p. 3. GESN.

ibid. *Γηρυόνου*) *Γηρύονος* diserte scripsit *Gesner*. in nota sua; an quia Latini amant *Geryon*, *onis*? Dubito tamen, num et sic in *Luciano* corrigi velit, cum etiam *Γηρυόνου* in *Hag.* 2. qua utebatur, intactum reliquit. Et cum nihil varietatis notatum reperirem, Edd. decem evolvi, easque in *Γηρυόνου* consentire deprehendi, nempe ab recto *Γηρυόνης*, quam formationem esse usitatissimam, vel ex *Loydii* Lex. poët. notum, qui id vel quater ex *Palaeph.* et *Γηρυονῆα* a *Γηρυονεὺς* ex aliis profert. Addo *Conon.* Apollodoro adnexum p. m. 247. *τοῦ Γηρυόνου περικαλλεῖς ὅσαι βόες*. Et *Ptol. Hephaest.* p. 310. f. *Ἥρα συμμαχοῦσα τῷ Γηρυόνῃ*. *Parth. Nic.* c. 30 *τὰς Γηρυόνου βοῦς*. Nec aliter *Suidas*, nec *Aristoph.* quem vid. Acharn. v. 1081. Ideoque jam nulla mendi suspicio: nec scio, ubi *Γηρύων* aut *Γήρυον* inveniatur. REITZ.

ead. l. 18. *Λέγεται — Διονύσιον*) Ut Latini verbis passivis impersonaliter positis nominativum addere magis amant, ita contra Graeci accusativum iis frequentius adjungunt. *Diod. Sic.* I. cap. 95. pr. *Λέγεται προςελθεῖν Ἄμασιν τὸν βασιλέα*. Ib. med.

λέγεται τὸν Ξέρξου πατέρα — ἐπιστῆναι. L. II. c. 21. λέγεται τὸν Μέμνονα, et millies apud eundem deinde. *Parth. Nic.* c. 30. λέγεται δὲ καὶ Ἡρακλέα — ἀφικέσθαι. Et cap. 31. λέγεται δὲ καὶ Διμοίτην. Item c. 36. λέγεται δὲ καὶ Ῥῆσον ἰέναι. *Aesop.* f. 86. λέγεται ταύτην. *Arrian.* Exp. Al. in praef. λέγεται Φίλιππον μὲν τελευτῆσαι, ubi *Gronov* sex, septem alia simil. ex *Ael.* et *Xen.* Interdum tamen et nominativum reperias, ut *Diog. Laërt.* T. II. pag. 582. λέγεται ὁ Πλάτων υἱὸς γενέσθαι. *Diod. Sic.* V. c. 55. λέγονται δ' οὗτοι καὶ γόητες γεγονέναι. Mox ibid. Ζεὺς λέγεται ἐρασθῆναι. Reitz.

ibid. Διονύσιον) Meminit *Cic.* ad Att. L. IX. unde proverbium factum est, Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ. Cogn. Dionysius tyrannus. Guyet. *Seniorem* intelligit, qui tragoedias et comoedias edidit. Vid. *Plut.* 838, 2. 1276. 1532, 1. De tragoediis ejus vide *Suid.* et *Plut.* Timol. 442, 2. et 602. f. ubi fragmentum hoc etiam habet, ἡ γὰρ Τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ, quod apud *Stobaeum* etiam reperitur, *Grot.* Flor. 187. B. adde *Philostr.* p. 499. Solan. Adleverat *Hemsterh.* ad eundum *Davis.* ad *Cic.* Tusc. Disp. V. p. 350. Ed. 2. Ibi *Cicero* de eodem Dionysio tyranno: *musicorum vero perstudioso poëtae etiam tragico quam bono, nihil ad rem. Davisius* autem: *Themist. Or. IX. p.* 126. Τραγῳδίας δὲ, *inquit,* ἱκανῶς γράφειν, καὶ Διονύσιος ὁ Τύραννος ἱκανὸς ἦν. *De poëtica ejus facultate non tam bene sentiunt reliqui, et in horum sententia fuisse se, non obscure docet Tullius. Ammian. Marcell. L. XV. c.* 5. Legimus, Dionysium intentasse poëtae Philoxeno mortem, cum eum recitantem *proprios versus absurdos et inconcinnos,* laudantibus cunctis, solus audiret immobilis. — Dein additis etiam his *Luciani,* pergit: *alia de Philoxeno in lapicidinas conjecto testimonia corrasit Jac. Perizon. ad Aelian. V. H. L. X. c.* 9. *At de Dionysii tragoediis vide Schefferum et Kuhnium ad L. XIII. c.* 18. Haec *Davisii* adscribere non piguit. Reitz.

ead. l. 19. Τὸν Φιλόξενον) Nota Philoxeni historia, disertissime enarrata a *Diodor. Sic* l. 15. post pr. brevius a *Stobaeo* Serm. 13. περὶ παῤῥησίας. Tangit *Cic.* ad Att. 4, 6. med. Aliam caussam conjecti a Dionysio in Lautumias Philoxeni, corruptam nempe ab illo Galateam, tyranni pellicem, indicat *Athenaeus* L. I. p. 6. F. et Schol. *Aristoph.* ad Plut. 290. Tragoediarum Dionysii nomina, et quae ad hoc argumentum alia pertinent, vid. apud *Fabric.* B. Gr. II, 19. pag. 675. in quo Catalogo Tragicorum etiam Philoxenus illustratur p. 686. Add. viri docti ad *Aelian.* V. H. X, 9. et XII, 44. Gesn.

Pag. 16. l. 1. Οὐ δυνάμενον κατ. τὸν γέλωτα) Aliam caussam assignat *Plut.* 595. f. Tragoedia nempe Tyranni ei

ut emendaret data, a principio ad finem ab eo est obliterata. Solan.

ead. l. 2. Ἐγγελᾶται) Lege ἤγγελται, et vid. Parasit. c. 40, vel potius ἐγελᾶτο, ut *Diog. Laërt.* p. 159. F. quamvis de alio illic sermo. De hac veterum curiositate vid. *Spanh.* p. 4. Ed. ult. Adde his ob similitudinem *Silii Italici* factum, qui in *Virgilii* monumento decubuisse fertur, quasi eodem afflatu inspirandus. Narrat *Jac. Pontanus* 281. Philoc. Solan. Si *Solanum* offendit passivus verbi ἐγγελᾶν usus, quum non ἐγγελᾶν τινα, sed τινὶ, dicatur, in aliis quoque ejus generis verbis moneo idem accidisse, ut in πιστεύεσθαι Hermot. c. 31. et 73. Phal. 1, 14. cf. *Demosth.* Lept. Tom. I, p. 331. Ed. *Dind.* in ἐπιβουλεύεσθαι Catapl. c. 26. Phal. 1, 6. Gall. c. 29. e. a. Lehm.

ead. l. 6. Δωρικὸν) Ubinam hoc Doricum invenies? Corruptum censeo; necdum, quid reponam, satis video. Aliquid tamen habeo, quod afferam. Fuit altera Dionysii uxor nomine Doris; v. *Aelian* V. H. IX, 8. et XIII, 10. *Val. Maxim.* IX, 14. de qua haud dubie hic sermo est. Adde *Cic. Tusc.* V. Locra erat, Xeneti, viri civium suorum nobilissimi, filia. Sed ibi Loris dicitur. Vid. not. ad *Cornel. Nep.* in Dione. Solan

ibid. Ἧκεν ἡ Διονυσίου) Non puto, ridiculum quaerendum esse in his versiculis, prout hic recitantur, in quibus humile quiddam forte videas, et minime Tragicum; ridiculum, nescio, an quis hodie observet? sed citari arbitror carminum principia eorum, quae miserum poëtam praeter caetera declarent. Gesn.

ead. l. 10. Μάλιστα εὐστ. — ἢ τῷ Διον.) Aut μᾶλλον scribi debuit, aut εὐστοχώτερον. Solan. Imo potius ἢ post εἴη ejiciendum erat *Reitzio*, qui ut *Gesneri* versionem dedit, ita etiam lectionem ei suppositam edere debuit. Ceterum certam esse *Gesneri* rationem, probat Codicis Gorl. assensus, quem et *Schmiederus* sequi non dubitavit. Lehm.

ead. l. 12. Καὶ ἀνελίττεις) Haec omnia *Pers.* ejusque interpretes ad Sat. 3. Bourd. Perinde quidem est, sive legas, ut in editis habetur, καὶ ἀνελίττεις ἀεὶ, sive, ut in Ms. exstat, καὶ ἀνατυλίττεις ἀεί. Utrumque enim significat *libros, versus evolvis*, utrumque verbum hunc apud scriptorem alibi quoque occurrit in hac notione. Sed cum ἀνατυλίττειν, quod hic Codex vetustus prae se fert, sit verbum rarius, credibile est, librarios pro eo substituisse notius et tritius. Proprie ἀνατυλίττειν dicitur de voluminibus, quae evolvuntur. In sequentibus mox ineptissime vertitur, καὶ διακολλᾷς καὶ περικόπτεις, *coagmentas, spolias*, cum vertendum sit *conglutinas, circumcidis*. Chartae enim glutine jungebantur, deinde frontes librorum circumcidebantur, capiti vero voluminis adglutinabatur membrana pur-

purea, cui plerumque literis aureis index libri inscribebatur, ut erudite docuit maximus vir *Isaacus Vossius* ad *Catullum* p. 52. Vide, quae ibi notavit, quae maxime faciunt huic loco illustrando. Graev. Praeter *Graevianum* Codicem etiam alii nonnulli formae ἀνατυλίττεις favent. Quare non poteram ego hanc alteri praeferre. Lehm.

ibid. Καὶ διακολλᾷς, καὶ περικόπτεις) I. e. recidis, *tu les rognes*. Guyet.

ead. l. 14. Ἐντίθεις) Ἐντίθης. Guyet. Ni Atticum foret εις pro ης, ut c. 19. f. προὐτίθεις. Reitz. Mutato certe accentu scripsi ἐντιθεῖς, ut συντιθεῖς Vit. Auct. c. 14. Sed διατίθης est Pseudol. c. 25. Quae deinceps adnectuntur verba olim sic legebantur: ὡς δή τι ἀπολαύσων αὐτῶν, et reddebantur: *tanquam fructum aliquem illorum capturus.* Emendavit locum et illustravit *Fritzschius.* Quaestst. pag. 134. qui idem ibid. pag. 86. sequentium: πάνυ γοῦν etc. sententiam ironicam animadvertit, cui etiam verba: ὃς τοιαῦτα μὲν φθέγγῃ, quae *Belinus* pessime affecit, aptanda sunt: *qui talia quidem dicas . . . imo potius* etc. Est correctio interruptae orationis, quam non satis agnovisse videtur *Gesnerus.* Lehm.

Pag. 17. l. 3. Τῶν ἰχθύων ἀφωνότερος) Proverb. Bourd. Supra Jov. Trag. c. 35. Gall. c. 1. Solan.

ead. l. 10. Τί ἄλλο] Elliptice: *quid aliud*, int. *facis?* Sic scilicet οὐδὲν ἄλλο, μηδὲν ἄλλο et τί ἄλλο concisa oratione dici, ut suppleri mente debeat aptum verbum, vix hodie quemquam fugit. Diall. Deor. XXIII, 2. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα. Diall. Marr. XV, 3. ἡμεῖς δὲ — οὐδὲν ἄλλο, ἢ θεαταὶ μόνον τῶν γιγνομένων παρηκολουθοῦμεν. Et hanc rationem etiam Latinos imitatos esse notatum in libro *Bosiano* de Ellipss. p. 646. Ed. *Schäf.* Vid. *Sueton.* Jul. c. 20. Vesp. c. 5. 20. e. a. Cf. *Abresch.* Dilucc. Thuc. p. 180. et quem *Schäferus* ad *Bosium* laudavit, *Brunck.* ad *Aeschyl.* Pers. v. 207. (v. 181. *Lang.* et *Pinzg.*) Hoc loco ne in posterum quoque peccetur, quod ab interpretibus ad unum omnibus factum video — *Gesnerus* quidem reddiderat: *quid aliud, quam exercitationes muribus, parabit,* arctissime scilicet τί ἄλλο cum ὠνεῖται conjungens — comma post ἄλλο posui vulgo praetermissum Lehm.

ead. l. 11. Τίλφαις) Lege σίλφαις, ut Gall. c. 31. Mutare tamen nolui, quia sic etiam usurpari notat Scholiastes ad illum locum. Solan.

Pag. 18. l. 3. Χαιρεῖν σοι) *Hom.* Il. Θ, 150. Solan.

ead. l. 4. Δημήτριος) Vide De Salt. c. 63. Demonact. c. 3. et Toxar. c. 27. Solan. De hoc aliisque XX Demetriis vid. *Philostr.* IV, 25. notasque *Olear.* p. 163. b. 1. Reitz.

ead. l. 6. *Τὰς Βάκχας*) *Eur.* Bacch. 1041. Quae fabula etiamnum exstat. In *Fl.* *βάπτας*, prave. SOLAN.

Pag. 18. l. 11. *Τήμερον*) *Usque ad hanc diem.* GUYET.

Pag. 19. l. 1. *Τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον*) In Edd. aberat καὶ ante ἐπ' ἐλάχιστον, quod addidimus fide Mss. Regg. 2954. et 3011. BIP.

ead. l. 5. *Μὴ*) Lege πῇ. SOLAN. Vult scilicet, ni fallor, scribi: Ἀλλά πῃ ἐπίδειξιν — ἔχει. Verum caussam non video mutandae probae lectionis. LEHM.

ead. l. 8. *Κἀμὲ Σύρον ὄντα*) Syrus ergo et ille indoctus. SOLAN.

Pag. 20. l. 3. *Ἐκκεκραγέναι*) Delerat ἐκ *Solanus*, praeeunte *Fl.* Facerem idem, si plures addicerent, etsi posses ἐγκεκραγέναι conjicere, quod similia frequentet *Noster*, ut ἐμβοᾶν, ἐμφαγεῖν etc. Sed quia supra de Merced. Cond. §. 28. quoque χερσαίου βατράχου δίκην διψῶντα κεκραγέναι, neque compositum ἐκκεκραγέναι in *Nostro* observavi, *Solano* adsentior. REITZ.

ibid. Ἢ *μὴ*) *Καὶ μὴ.* GUYET. Probo; sed ne sine auctoritate librorum grassari videar, vulgatum exhibui. REITZ. Offendit et *Belinus* negans se verborum ἢ μὴ πίνειν sententiam capere posse. Reddam: *aut*, *ut rectius dicam*, *nolle bibere*, *nisi* etc. Ad rem cf. De Merc. Cond. c. 35. Tom. III. p. 275. De verbi autem διαῤῥαγῆναι multiplici apud nostrum usu agetur olim in Indice. LEHM.

ead. l. 6. *Βασιλεῖ τινι*) *M. Aurelio*; *eruditum* enim paulo post dicit c. 22. Sapientem etiam etc. quod et a Scholiaste probe fuerat animadversum, quem vido a me emendatum. Praeterea post Peregrini mortem scripta; vide supra. SOLAN.

ead. l. 7. *Ὁ ψευδαλέξανδρος*) Ille *sortis extremae juvenis*, *qui Syriae regnum velut paternum* (Antiochi Epiphanis filium mentitus) *armis repeteret* a Demetrio Sotere. Vid. *Justin.* XXXV, 1, 6. GESN.

ibid. *Καὶ ψευδοφίλιππος ἐκεῖνος κναφεὺς*) *Ammian.* L. XIV. c. 19. etiam hunc Pseudophilippum in fullonio natum testatur. *Haec*, inquit, *fortuna mutabilis et inconstans fecit Agathoclem Siculum ex figulo regem*, et *Dionysium gentium quondam terrorem*, *Corinthi literario ludo praefecit.* '*Haec Adramyttenum Andriscum in fullonio natum*, *ad Pseudophilippi nomen evexit.* L. Bos. *Ψευδοφίλιππος*) Andriscus ille, *vir ultimae sortis* apud *Flor.* II, 14, 3. sive *stirpis*. *Vell. Pat.* I, 11, 1. qui quod vulgo *ex similitudine Philippi* (Persei Macedoniae regis filii) *Pseudophilippus vocabatur*, *regiam for-*

niam, regium nomen animo quoque regio implevit. In *fullonio natum* etiam *Ammianus Marcellinus* dicit XIV, 11. Gesn.

ead. l. 8. Ψευδονέρων) De Pseudoneronibus tribus vid. *Casaubonus* ad *Suetonii* Neronem extremum. Gesn.

ibid. Καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος ταττομένων) *Benedictus: qui mendacio subditi sunt.* Cedo, quos tales intelligam? Quin etiam cum conditionem hujusmodi innuit auctor, usurpat casum tertium; ut in principio Fugitivorum: Ἀξιοῦσι γοῦν ὑπ' ἐμοὶ τάττεσθαι. Et rursus: Κράτητα ἐπιγραφομένων καὶ ὑπὸ τῷ κυνὶ ταττομένων. In Reviviscentibus: οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ τέχνῃ ταττόμενοι. *Anastasius* apud Basileenses: *et si qui alii hoc modo mentiti sunt,* sententiam, ut videtur, non voces crassius considerans. Puto velle auctorem: *et si quis alius eorum, qui post vocem ψεῦδος nomen positum habent.* Tales enim sunt illi, qui praecedunt, Pseudonero et Pseudophilippus. Similiter lusit in citato loco ex Reviviscentibus in verbo multis praeposito φίλος. Gron. Ὑπὸ τοῦ ψεύδους τεταγμένων legit *Belinus* vertens: *et tous ceux enfin, qui sont rangés sous les enseignes du faux.* Bip. Ergo apprehendit h. l. *Belinus*, quod alio in loco reprehenderat. Nempe Pisc. c. 20., quem locum *Gronovius* modo dixit, ubi se ipse Lucianus profitetur ut μισαλαζόνα, καὶ μισογόητα, καὶ μισοψευδῆ, καὶ μισότυφον, ita et φιλαλήθη, καὶ φιλόκαλον, καὶ φιλαπλοϊκὸν, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενῆ. illic igitur, quod genus hominum odio Luciani subjectum sit, dicuntur οἱ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ (τέχνῃ) ταττόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι. Sed pro ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ in Cod. quodam Par. est ὑπὸ τῆς ἐναντίας, quod jure suo reprobat *Belinus.* Nihilominus idem h. l. in simili plane phrasi e mera conjectura genitivum scribi jubet contra librorum omnium testimonia, *Gesneri* insuper interpretationem, rectissimam illam, satis proterve vocans une paraphrase aussi fausse que verbeuse. Lehm.

ead. l. 9. Ὑπὸ τὸ ψεῦδος τεταγμένων) I. e. vocem ψεῦδος nomini proprio praepositam habentium, quales sunt isti, ψευδαλέξανδρος, ψευδοφίλιππος, et sim. Guyet. Nam *Bened.* dederat: *qui mendacio subditi sunt. Anastasius: si qui alii mentiti sunt.* Reitz.

ead. l. 16. Μουσικῶν τοῦτο· δὶς διὰ πασῶν) Emendationem hanc nostram firmat L. proxime etiam accedit *V.* 2. in qua tantum desideratur δὶς, in aliis depravate prorsus legitur Μυσῶν τοῦτο διὰ πάντων. Confer Pro Merc. Cond. c. 11. si forte adhuc dubites: vide etiam, si lubet, Plut. 212, 2. ubi Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὁρίσματα. Proverbium quidem est, de rebus a se invicem discretis. Ita ut edidimus, emendasse etiam

in suo Codice *Kusterum* video, qui proverbium de re, quae alteri, e diametro, ut ajunt, opposita est, dici notat. Solan.

Τῶν Μυσῶν τοῦτο) Quae Scholiasta de Mysorum et Phrygum terminis dicit, declarari possunt e Strabone Lib. XIII. pag. 432. 33. τὰ δὲ ἑξῆς ἐπὶ τὰ νότια μέρη τοῖς τόποις τούτοις ἐμπλοκὴν ἔχει μέχρι πρὸς τὸν Ταῦρον, ὡς τὰ Φρύγια, καὶ τὰ Λύδια, καὶ τὰ Καρικὰ, καὶ ἔτι τὰ τῶν Μυσῶν δυςδιάκριτα εἶναι παραπίπτοντα εἰς ἄλληλα, κ. τ. λ. ubi apparet, de rebus parum distinctis et ad discernendum difficilibus, dici potuisse illud proverbium. At Noster de maxima et in sensus facile incurrente dissimilitudine hic agit. Deinde quis putet, Lucianum, scriptorem, si quis alius, disertum, et verborum minime parcum, quin περίεργον potius quam obscurum, ita abrupte ad illud proverbium allusurum fuisse? Quid ergo? corruptum jam olim putamus locum e compendio scribendi, pro μυσῶν legendum μουσικῶν. Nam illud alterum, quod διὰ πάντων dictum putamus, pro vulgatiore διὰ πασῶν, non habebit difficultatem, arbitror; cum etiam διὰ παντὸς (intell. διαστήματος) dici observaverimus ab *Hippocr.* de diaeta I, 9, 17. Gesn. *Τῶν Μουσικῶν τοῦτο· δὶς διὰ πασῶν*) Vulgatum τῶν Μυσῶν etc. non esse sanum, *Guyetus* quoque animadverterat, non vero quî sanandum. Sed jam inventa veritate ab *Solan.* et *Gesnero* aliis conjecturis non indigemus. Cumque et *Wessel.* in Observ. p. 35. eodem modo emendandum viderit, ἄμουσος forem, si his viris non auscultarem. Habuimus id proverbii supra in Pro Merced. Cond. cap. 11. ubi ad *Ptolem. Harmon.* remisi. Item in Prometh. c. 6. Et in Quom. Hist. c. 7. Et expositum est de summa distantia, maximaque differentia. Reitz.

Pag. 21. l. 1. *Τοῦ Πύῤῥου*) Pyrrhus Alexandro similis. Guyet.

ead. l. 9. *Ἔπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης*) *Obesae naris*, itemque contra e *emunctae naris* homines, simili translatione dicunt Latini. Sed κόρυζαν satis ad verbum reddere num liceat, dubito. Frequentissime ludunt in hoc verbo Graeci ad infantiam exprobrandam et ἀβελτερίαν. Antiquissimam esse eam rationem, ostendit *Plato*, apud quem de Rep. I p. 416. C. Thrasymachus Socratem sic superbe tractat, Τιθή σοι ἐστί; cum respondisset Socrates τί δέ; ὅτι τοι σὲ, inquit, κορυζῶντα περιορᾷ, καὶ οὐκ ἀπομύττει δεόμενον. Sed haec copiosissime jam olim et magno apparatu *Hemsterhusius* in dialogis Nostri selectis p. 25. Gesn. Supra Dial. Mort. XX. §. 4. κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα. Et Dial. VI. §. 2. κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὄντα. Ubi *Hemsterh.* hoc

paucis exponit, promittens se opportuniore loco plura daturum; unde conjicio, eum h. l. id acturum fuisse; cum loci priore non repetierit, quae super *κορύζη* copiose dedit in ed Dialogor. Luciani minore, p. notar. 24. — 30. At cum et alib similes minoris Ed. observationes non recudi in hacce curarit nolim jam istam notam tam longam huc inserere, quia praescriptum foliorum numerum excedere non licet, et altera editic plurimorum in manibus versatur. Hoc solum repetam, prae aliis Lucianum *κορύζη* pro *stultitia* frequenter uti, ut praeter superiora, de Mort. Peregr. sub init. et in Návig. §. 45. etc. Reitz. Quod quaeris, reperitur Tomo hujus Edit. II. p. 494. sq. Lehm.

Pag. 22. l. 3. *Οὔκουν θαυμαστὸν*] Reddiderat *Gesnerus: Itaque admirandum est.* Imo debebat: *Non itaque mirandum est*, ut jam *Anastasius* dederat. Clamat sententiae natura et particulae *οὔκουν* (non *οὐκοῦν*, de quo *Gesnerus* cogitasse videtur) usus. Cf. Herodot. c. 1. Tom. IV. p. 121. et Abdic. c. 8. Tom. V. p. 10. Lehm.

ead. l. 9. *Εἰ βασιλεὺς μάθοι)* Marcus Antoninus Philosophus. Guyet.

Pag. 23. l. 5. *Βάσσος)* De quodam Basso legimus apud *Philostratum* pag. 166. et ad quem Apollonii Epistolae exstant XXXVI. et XXXVII. et apud *Suidam*, sed alius is videtur ab eo, qui hic notatur: de hoc vid. *Ovid.* Trist. II, 417. Solan. Variorum quidem Bassorum meminit *Tacit.* nullius, quem hujus Sophistae nomine insignire queam. Fuit et Bassus Neronis tempore, homo dicacissimus, qui *Asinus albus* vocabatur, ut refert *Quintil.* L. VI. c. 3. p. 545. *Asinum*que ob ineptias, *album* ob jucunditatem, dictum vult *Turneb.* At *Burman.* ob stuporem vel magnas aures, et colorem cutis. Hunc designari non ineptum foret, si tempus conveniret. Reitz. *Belinus* in not. ad Vers. Tom. IV. p. 287. satis certo credit probabiliterque ostendit Bassum nostrum sophistam Corinthium illum esse eundem, quem e *Philostrato* laudaverit *Solanus.* Quod si ita est, ut mihi quoque videtur, neque e Pseudol. c. 3. monente *Schmiedero* Bastam Chium huc trahere, neque illo loco Pseudologistae, conjiciente *Solano*, Bassum Chium pro Basta scribere licebit; sed diversa sunt utroque loco diversarum personarum nomina. Bastam scilicet cognominatum esse Democritum Chium musicum auctor est *Hesych.* s. v. *Βάστας*, ubi plura Commentatt. Lehm.

ibid. *Βάταλος)* De hoc apud auctores ambigitur, aliis *tibicinem*, *poëtam* aliis facientibus. Vid. *Plut.* v. Demosth. 1554. I. qui monet, ita dictum ab obscoenitate Demosthenem. *Liba-*

nius in vita Demosth. tibicinem Ephesium fuisse ait supra modum mollem, a quo deinde molles omnes B. dicti sint. Consule etiam *Suidam*, et in eum eruditissimi editoris notam. Ipse *Demosth.* ejus opprobrii meminit, p. m. 179. B. C. Poëtam mollem facit *Jos. Barberius* AG. X. 823. Vid. etiam *Brodaeum* Miscell. I, 20. Solan.

ead. l. 6. Ἡμιθέων) *Ovid.* Trist. II. Epist. ad Aug. *Nec qui composuit nuper Sybaritida fugit.* Hujus, ut videtur, auctor Hemitheon. Alludit *Philo* Hebraeus in vita Mosis. *Comoedias*, inquit, *et Sybariticas nequitias componentes. Mart.* etiam XII Thes. Crit. *Grut.* p. 27, 1. *Lil. Gyrald.* p 482. Solan.

ead. l. 11. Χύτραις λημῶντες) Comicus in Nub. p. 144. εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις. Ad quae verba vetus Schol. Ὁ δὲ Λουκιανὸς ἐν τῷ πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον, οὐκ ὤκνησεν εἰπεῖν χύτραις λημῶντες. *Hesych.* Κρονικαὶ λῆμαι, παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν χύτραις λημᾷν, καὶ κολοκύνταις ἐπὶ τῶν ἀμβλυωττόντων. L. Bos. V. Scholiast. *Aristoph.* Νεφ. ad v. 326. p. 144. et *Hesych.* Κρονικαὶ λῆμαι. Solan.

ead. l. 12. Μυρία γὰρ) Sic de Calum. c. 10. et 29. Sic apud Aristaen. Epist. 19. lib. II. Bourd.

Pag. 24. l. 1. Μαστίχη) Ad depilanda corpora adhibebant molles isti; quod et hodieque factitant Asiatici. Vide supra notam ad De Merc. Cond. c. 33. Solan.

ead. l. 11. Ἀττικὸν καὶ Καλλῖνον) Supra c. 2. pr. Solan.

ead. l. 17. Κἀκεῖνα) Non liquet. Solan. In marg. *Junt.* notarat idem, nihil variare Edd. Sed in phrasi καὶ γὰρ κἀκεῖνα nihil est vitii; tam saepe enim habuimus illud καὶ γὰρ καὶ, ut neque repetere velim, neque credere possim ad id haesisse *Solanum:* verum aliud in sensu quaesivit vitium; nam vel κἀκεῖνα, vel sequens ταῦτα melius abesset. Scio quidem, αὐτὸς ἐκεῖνος haud infrequens esse, ut *Aelian.* V. H. IV, 9. ἀλλ' ἐγώ, φησιν, αὐτὸς ἐκεῖνός εἰμι. *Herodian.* III, 13, 7. αὐτήν τε ἐκείνην καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς. *Aristot.* de Gen. Animal. III, 6. pr. τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ, et similia Nostro etiam familiaria; vid. ad Abdic. cap. 6. Habeoque in promptu multos pleonasmos, veluti hoc *Lysiae* in Ἀπολ. δωροδοκ. p. 378. Ed. *Lond.* ἢ τῶν ἰδίων τῶν ὑμετέρων αὐτῶν, aliaque partim exhibita ad Gall. c. 20. Icar. c. 1. atque alibi, partim alia occasione expromenda, non tamen ad verbum huic loco respondentia. Sed et prope accedentia adferuntur a viris doctis ad Dial. Mar. III. §. 1. nec tamen mihi satisfacio: quare pro ταῦτα levissima mutatione legerim ταὐτὰ, tumque ταὐτὰ ἐκεῖνα idem erit, quod αὐτὰ ἐκεῖνα, *illa ipsa*, s. *eadem illa;* nam qui opposita illa pronomina eodem spiritu jungantur, nondum capio, dum ταῦτα

ἐκεῖνα idem sonat, atque *haec illa*, et si δύο accedit, erit, *illa haec duo*, quod dici posse, nondum observavi. At si oratio possit fieri bimembris, et construi, καὶ γὰρ κἀκεῖνα δεινῶς ἐσπούδακας, *et in ista valide incubuisti*, περὶ δύο ταῦτα, *circa haec duo*, salva res foret. At vix patiuntur sequentia. Reitz. Intactum reliqui locum, quamquam sic putem rescribendum: Καὶ γὰρ ἐκεῖνα πέρι δύο ταῦτα δεινῶς ἐσπούδασας etc. *Etenim duo haec sunt illa, quibus mirifice studes*, quae scil. jam sequuntur. Nam si legas κἀκεῖνα, hoc καὶ quod inest, cogit ex antecedd. ἀνδράποδα intelligere; quod cum sqq. conciliare plane non possis. Quod quum vidisset *Seagerus*, mutilatum habuit locum, sic illum explendum ratus: Καὶ γὰρ κἀκεῖνα (ἀνδράποδα) ξυνάγεις· καὶ περὶ δύο ταῦτα etc. non male quidem, siquidem veram vitii sedem recte invenit medici sagacitas. Lehm.

Pag. 25. l. 2. Ἐξώρων) *Validos* dederant, cum sit *exoletos*. Vide *Suid.* Et *Philostr.* Epist. 14. οἱ ἐρωτικοὶ τῶν ποιητῶν ἀγαθὴ ἀκρόασις καὶ ἐξώροις, i. e. *senioribus, quam ut amatoria exerceant*. Generaliter enim signif. aetatem justam egressos, quod satis jam docuit *Steph.* Reitz.

ead. l. 5. Ἱερὸν χρῆμα συμβουλή) Supra Rhet. Praec. §. 1. habuimus: Ἱερόν τι χρῆμα τὴν συμβουλὴν οὖσαν. Reitz.

ibid. Ἀξιῶ γάρ σε ἀφέμενον) Longe hic a sententia *Luciani* Latinus interpres. Locus enim hic totus sic Latinus fieri debuit: *auctor enim tibi sum, ut omissis, quae nihil ad te attinent*, nempe librorum emtione, *alterum illum morbum tuum cures, et ministros illos*, nempe libidinis tuae, *dimittas, qui liberi sunt, cum vernae tibi non desint, quibus, si fugerint, non sit tutum, eliminare omnia, quae post epulas et vinum agitis vos, etsi a te nihil acceperint*. Quare non tutum vernis potius, quam liberis, aperta res. Marcil.

ead. l. 7. Τοὺς ὑπηρέτας) Sensum ex verbis Graecis, ut nunc quidem se habent, haud facile elicias. Ego corruptissima existimo, sed absque Mss. Codd. ope quid reponam, nondum satis video. Solan.

ead. l. 8. Ὠνῇ δ᾽ ὅμως μὴ ἐπιλειπόντων σε τῶν οἴκοθεν) Ut cis pauca, καὶ φύλαττε ὡς οἴκοι. Marcil. Locus difficilis, quem interpretando magis obscuravit *Marcilius*. Nempe corruptum esse, illud indicat, quod infinitum, postulante constructione, non sequitur. Ait, ἀξιῶ σε ἀφέμενον — θεραπεύειν, καὶ τοὺς ὑπηρέτας — quid exspectamus? non profecto ὠνῇ δὲ, sed ὠνεῖσθαι, nec ὅμως, sed ὅπως. Blandissimam esse utramque emendationem, agnoscet, qui manus librariorum non ignorat. Denique οὐδ᾽ mutandum censeo in οὖν. Non mirum, plura in uno loco esse corrupta. Cum enim semel in illo ὠνεῖ-

σϑαι peccatum esset, nube objecta loco alioquin claro, reliquis quoque corrumpendis nata opportunitas. Sententiam huic loco aptissimam esse, quam in versione expressimus, nemo in dubium vocabit, arbitror. Suadet, ut servis ad malam libidinem abutatur potius, quam liberis; illos obnoxios, hos sine suo periculo enuntiare turpitudinem illius posse. Hoc satis declarant, quae sequuntur. Gesn. Aliter censuit *Jacobsius*, sic corrigens: *ϑεραπεύειν, καὶ ὑπηρέτας ἔχειν, οὓς ὠνῇ δούλους, et ministros habere servos, quos pecunia emis.* Quae etsi ingeniose ficta videri debent, at certe ficta videri debent, dum modo recte ceperis vulgata. Non autem recte cepit *Belinus*, qui insolentissime *Gesnero* interpreti insultans longe gravius, ut tum fieri solet, lapsus est, ὠνῇ pro Imperativo accipiens et sic reddens: „Achète cependant, achète toujours des ministres de tes infames voluptés, de peur que" etc. Rectius *Seagerus* ὠνῇ de Indicativo capere potuit. Sed quod verba: ὠνῇ δ' ὅμως sic explicat: *Nihilominus servos emere pergis, et utrumque sumtuosum morbum s. insaniam alere,* non assequor ejus sententiam, nec video, quid ea velit. Imo vero Substantivum est ὠνῇ, ut in superioribus καρτερῶν ὠνὴν, et crebrius per hunc libellum; et enuntiatio haec: ὠνῇ δ' ὅμως paullo liberius quasi ex abrupto interjecta est, ut totius loci structura licentiae cujusdam, non tamen illius alienae aut ingratae, speciem prae se ferat; quod patebit, ubi universum auctoris consilium, quantum fieri poterit, ad verbum reddidero. Sic enim ait: *Censeo enim, te, missis iis, quae ad te nihil attinent* (libris), *alteri tantum morbo* s. insaniae (libidini spurcae) *vacare, et ministros illos emtione utique* (*comparare*, int. κτᾶσϑαι vel μεταστέλλεσϑαι) *ne, ubi domestici* s. vernae *te deficiant, cogaris ingenuorum quosdam arcessere, quippe quibus digressis non sit periculosum, nisi omnia* (quae exspectassent) *acceperint, effutire ea, quae vobis post compotationem facta sunt.* Nam οὐδ', quod *Florentina* ante ἀκίνδυνον omittit, nullo pacto retineri potest, quamquam tueri studet *Belinus*, reddens: avec lesquels, il n'est pas sans danger, qu'en s'en allant ils ne révèlent etc. quasi nihil intersit, subjecta et objecta sententiarum promiscue pro lubitu suo interpretari. *Gesneriano* οὖν pro οὐδ' facile jam caremus. Cf. *Abresch.* Dilucidd. Thucydd. p. 282. Ceterum verba olim vulgata: ἣν μὴ λάβωσιν, ἅπαντα ἐξαγορεῦσαι *Jacobsio* monente sic distinguere placuit: ἣν μὴ λάβωσιν ἅπαντα, ἐξ. etc. Lehm.

ibid. Μεταστέλλοιο) Μεταστέλλεσϑαι forsan legendum. Sed locus mendosus videtur. Guyet. Ante hanc vocem excidisse puto μηδέ. Solan.

ead. l. 9. *Λάβωσιν*) Subaudi τὶ, δῶρα, aut quid simile. Guyet.

ead. l. 12. *Ἔτι καὶ δείγματα ἐπιδεικνὺς*) Ἔτι καὶ δήγματα ἐπ. Morsiunculas nempe amatorias. Marcil. Probavit hanc probam conjecturam *Belinus* in not. ad versionem, et confirmavit Codex Gorl. Ceterum perpetuae vocabulorum δῆγμα, δεῖγμα et δεῖμα confusionis exemplum vide Gall. c. 25. ibique adnot. Tom. VI. p. 652. Lehm.

ead. l. 16. *Ταῦτα καὶ λόγοις διηγουμένοις*) Ταῦτα καὶ λοιποῖς. Marcil. Acquiescere facile licebit in vulgato λόγοις. Non enim molestiorem hîc sentio pleonasmum, quam infra De Domo cap. 21. in formula γράψασθαι τῷ λόγῳ, et similibus. Redde: *eadem etiam narrationibus exponentes.* Referuntur enim haec, ni fallor, ad praecedentia δήγματα, testimonia rei ad ejusdem signa. Lehm.

Pag. 26. l. 4. *Οὐδὲ γὰρ κύων* etc.) Utitur et *Alciphr.* III. Ep. 47. fin. verborum ordine aliter collocato, οὔτε γὰρ κύων σκυτοτραγεῖν μαθοῦσα τῆς τέχνης ἐπιλήσεται· ubi *Bergler.* et haec *Luciani* addit, cetera ad *Erasmum* remittens. Reitz.

ibid. *Σκυτοτραγεῖν*) Proverbium hoc expressit *Hor.* Sat. 5. L. II. v. 8. *Ut canis a corio nunquam absterrebitur uncto.* Solan. Cf. *Theocrit.* Idyll. X, 11. ibique Commentt. Lehm.

ead. l. 12. *Ἐνδιατρίβειν*) Sumitur hic pro *celebrare*, *virtutes laudare*, uti De Dom. cap. 2. aut potius *palpere*, ut Alex. cap. 33. Solan. *Palpere* quid sit, ignoro. Suspicor autem, *Solanum* recordantem versus *Horatiani* (Serm. II, 1, 20.)

Cui male si palpere, recalcitrat undique tutus.

de verbo *palpari* cogitasse. Nimirum ἐνδιατρίβειν τινὶ *Luciano* fere est, cum singulari studio et amore, vel cum voluptate ac delectatione, vel denique, ut h. l., in malam partem, explendae libidinis et ludibrii caussa, alicui rei vel homini diutius immorari; sich mit Jemandem einen Spass machen. In bonam partem de amasiis absentibus vid. Nigr. c. 7. Lehm.

ead. l. 14. *Ἀντισθένους*) Periere haec omnia, non mala tamen, si rite hic cum Platonicis recensentur. Solan.

ead. l. 15. *Ἀντιλόχου*) Forsan Ἀρχιλόχου. Guyet. Idem adscripserat etiam *La Croze.* Reitz. Sane *Archilochus* cum *Hipponacte* melius convenerit, quam ignotum *Antilochi* scriptoris nomen. Nec improbabile, priores duas syllabas in nomine vulgato e principio nominis *Antisthenis* facile oriri potuisse, per oscitantiam quandam librarii, cujus haud rara deprehenduntur vestigia. Nihilominus *Belinum* censeo paullo audacius egisse, qui *Archilochi* nomen in versionem suam recipere non dubitaverit. Equidem certe, si ejus exemplum sine

ulla Codicum auctoritate sequi voluissem, editoris fidem, aliquanto illam, credo, quam interpretis, sanctiorem, vehementer laesisse mihi viderer. Lehm.

ead. l. 17. *Αἰσχίνου*) Supra de Merced. c. 7. pr. Reitz.

ibid. *Τιμάρχου*) *Τοῦ καταπύγωνος* scil. Guyet. Haec oratio hodieque exstat. Solan.

Pag. 27. l. 1. *Ὑποδέδυκας*) Cum omnium, qui modo laudabantur, auctorum cemmemoratio acerbum quid habeat, ut qui aspere invecti sint in ea flagitia, quae Indocto bibliothecae possessori objicit Lucianus; tum in Aristophanis atque Eupolidis Comoediis utitur vocabulo *ὑποδεδυκέναι*, puto, ut indicet, eum personas turpes, v. g. Hyperboli, et similium *subiisse*, et histrionis instar *egisse:* quem intellectum verbi hic tanto magis adnotandum putavi, quod adhuc nondum mihi observatus est. Gesn.

ead. l. 2. *Τὰς Βάπτας*) *Τοὺς Βάπτας* esse nomen hujus Comoediae evincit *Platonius* ille, cujus *περὶ διαφορᾶς κωμῳδιῶν* libellus *Aristophani* praefigi solet, post princ. *Ἴσμεν γοῦν τὸν Εὔπολιν, ἐπὶ τῷ διδάξαι τοὺς Βάπτας, ἀποπνιγέντα εἰς τὴν θάλασσαν ὑπ' ἐκείνων, εἰς οὓς καθῆκε τοὺς Βάπτας*: et magis etiam *Juvenalis* II, 92. *Cecropiam soliti Baptae lassare Cotytto.* Vetus Scholiastes ad h. l. supplet *Platonii* narrationem, et dubitationem, si qua esse poterat, eximit, simulque *Lucianum* unice declarat: Baptae *titulus libri, quo impudici describuntur ab Eupolide, qui inducit viros Athenienses ad imitationem feminarum saltantes, lassare psaltriam.* Baptae *ergo molles, quo titulo Eupolis Comoediam scripsit, ob quam ab Alcibiade, quem inprimis perstrinxerat, necatus est.* An hi *βάπται* gestarunt *βαπτά;* de quibus *Hemsterh.* ad Nigrin. cap. 40. Gesn. *Τοὺς Βάπτας* legend. videtur. *Βάπται Eupolidis* drama, in quo *τῶν βαπτῶν τῆς Κοτυττοῦς* sacerdotum libidinem exagitat. *Juvenal. Guyet.* Recte conjicit *Guyet.* nam Baptae sacerdotes mares erant Deae Cotyttus, cui nocturnis et impudicis saltationibus sacra faciebant. *Juvenal.* Sat. II. v. 92. *Cecropiam soliti Baptae lassare Cotytto;* ubi vid. Interprett. quos non exscribo. Et quamvis *molles* eo nomine etiam insigniantur, adeoque per jocum femineus articulus addi posse videatur, tamen id hic locum habere nequit, ubi titulus dramatis ipse indicatur. Reitz. Ergo nullo jure *τὰς* in Edd. omnibus ad hunc usque diem servatum videas. Quam injuriam tacite *Augustus Meinekius*, nec tamen credo inconsiderate, corrigens in Quaestat. Scenn. Spec. I. p. 45., ubi omnino p. 42.—48. de his Eupolidis Baptis docte ac subtiliter disserit, *τοὺς Βάπτας* rescripsit, quasi sic vulgo in Edd. legatur. *Buttmanni* dissertationis de

Sacris Cotyttiis mihi nunc non esse facultatem consulendae, est quod maxime doleam. Lehm.

ead. l. 5. *Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἅπτει τῶν βιβλίων, ὁποίαις αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττεις*) Ridiculissime Latinus interpres: *quali animo, qualibus manibus libros verses.* Nen intellecta locutione Attica, ἀπὸ ψυχῆς ἔχειν, ut ἀπὸ θυμοῦ ἔχειν, *aversari, avoir à contrecoeur.* Hoc dicit *Lucianus: quem tu mollium tuorum aversatus, libros attingis, aut quibus eos manibus evolvis?* Perinde ut si diceret, molles tui tibi tam προςθύμιοι, tam προςκάρδιοι, manus tuae tam rebus obscoenis occupatae, ut libris vacare nullo modo possis. Haec intelligi non magni refert, sed neque ubi maxime βιωφελὴς Lucianus, interpretes Latini magnopere aliquid intellexere. Marcil. *Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων,* pro τίνα βιβλία ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἅπτη τούτων. Nam et ἅπτη pro ἅπτει legendum. Guyet. Etiam hic infeliciter rem cessisse arbitror *Marcilio.* Vult sine dubio hic dicere Lucianus, *quo animo, qua mente?* Sed nimirum non scripsisse videtur τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, verum τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων, vel τί ποτε ψυχῆς ἔχων. *Lysias* in narratione, quam refert in ipsius vita Halicarnassensis *Dionysius*, ex persona mulieris pro filiis suis, contra suum patrem, agentis, interrogat, τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων ἀξιοῖ περὶ τῶν παίδων τοιαύτῃ γνώμῃ χρῆσθαι; *quo tandem animo?* Vid p. 193. extr. *Ald.* Gesn. Aliud cogitans *Seagerus* sic legi vult: τίνα (pluralis) ἐπὶ ψυχῆς ἔχων etc. quod ego non clarius perspicio, quam ceteras interpretum sententias. Omnino hic locus inter arcana mihi videtur referendus, quae nonnisi ab initiatis penitus capi possint. Condonabitur igitur mihi, quod plane intacta reliqui vulgata verba, tanquam sacra. Lehm.

ibid. Ἅπτῃ) Sic emendare necesse duximus pro vulgato ἅπτει, quod ferri non poterat. In *Fl.* quidem et L. ἅπει. Sed quid hoc ad rem, quaeso? Contra aptissimum est illud ἅπτῃ, facillimusque librariorum lapsus, qui ἅπτει inde fecerant; quod tot editorum diligentiam fugisse miror, cum statim recte ἀνελίττεις eodem halitu sequatur. Ut enim ἅπτεις, quod unum restat, scripserit, a me impetrare non possum, ut credam. Solan. Ἅπτει) Delerat posteriorem syllabam *Solan.* et ἅπτῃ sua auctoritate dederat. Fatcor, sensus perspicuitati ita consuli; verum quia ex seq. ἀνελίττεις facile intelligitur, etiam secundam pers. requiri, eaque Atticis saepe formatur in ει pro ῃ, nihil mutem: nam ut βούλομαι, οἴομαι, ὄψομαι fere perpetuo faciunt βούλει, οἴει, ὄψει pro ὄψῃ, in secunda sing. forsan et ἅπτομαι, ἅπτει formavit *Noster.* In multis enim aliis quoque verbis id obtinere, ut ἐκπυνθάνει *sciscitaris* apud *Aristoph.* Plut. 60.

item τύπτει, ψεύδει, ac permulta similia; vide larga manu indicata ap. *Maittair.* de Dial. p. 63. Et licet *Suid.* ad recentiores Atticos haec referat, tamen hoc ipsum ἅπτει, quod hic occurrit, indicat ab iis usurpatum, dum ait: ἅπτει, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος χρόνου διὰ τοῦ ει λεγόμενα τῶν νεωτέρων μᾶλλον Ἀττικῶν ἐστιν. Reitz.

ead. l. 8. Ἤδη ἐκείνοις) Libidinibus illis probrosis. Guyet.

ibid. Τῶν λόγων) Quid est? Guyet. Mallem, si per Codd. liceret, ἔργων. Quorsum enim illud λόγων, nisi cum *Fl.* pro ἐπιτεταμένος, ἐπιτεταγμένος legas? quod ferri hic non posse, ego quidem existimo. Solan. *Belinus* conjiciebat δόρπων. Eligant lectores. Bip.

ead. l. 9. Μηκέτι μὴ — μηδὲν) De triplici illa negatione vid. supra Philops. c. ult. οὐδὲν οὐ μὴ ταράξῃ. Et de Merced. Cond. §. 4. Item Reviv. cap. 18. οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον. Reitz.

ibid. Ἄφες δὲ τὰ βιβλία) Ἄφες δή. Marcil.

ead. l. 11. Τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν) Cum nondum satis probatum sit, fuisse fabulam *Euripidis* hoc nomine, de quo vid. *Barnesius;* hic autem locus sit in Hippolyto v. 418. et ibi ex persona Phaedrae proferatur: nolim *Luciani* verba sic accipere, quasi is Phaedram, fabulae Euripideae nomen, laudare voluerit. Gesn.

ead. l. 15. Ἴθι) Confer supra Rhet. Praec. c. 10. Solan.

Pag. 28. l. 1. Τῇ γλώττῃ) Lingua, supple impura, a fellatione scil. Guyet.

ead. l. 4. Αἰθίοπα σμήχειν ἐπιχειρῶ) Paroemiogr. Bourd. In *Schotti* Adagio legendum ἀνόνητον. Solan.

Pag. 29. l. 3. Μαχαιρίδας) Cf. supra Pisc. c. 45. Solan. Vid. *Bast.* Epist. Crit. ad *Boissonadium.* Ed Lips. p. 179. et quae notata sunt ad Pisc. c. 45. Tom. III. p. 588. sq. Lehm.

ead. l. 11. Τὸ τῆς κυνός) Supra idem Timon. cap. 9. (jam §. 14.) Nota *Aesopi* fabula. Solan.

ead. l. 16. Αὖθις ἀκούσῃ πολλάκις) Ubinam? nisi forsan Pseudologista eundem spectat. Solan. Cf. ad Pseudol. cap. 3. Lehm.

IN CALUMNIAE NON TEMERE CREDENDUM.

Pag. 30. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ) Huic libello *Th. Mag.* titulum facit περὶ ἀγνοίας. V. μά. Solan.

ead. l. 2. ΔΙΑΒΟΛΗι) Haesi aliquantum in hac voce,

utrum possit retineri pervulgatus titulus, *non credendum Calumniae.* Sed cum *calumnia* semper falsa sit, cui proinde non modo non temere, sed nunquam sit credendum; ac praeterea latius multo pateat, quam διαβολὴ, et ad omne genus *cavillationum, pravarumque interpretationum* referatur: in titulo malui illud ponere, quod Apellis historia, et definitio auctoris, ac tota disputatio maxime postulare videbatur. In contexto tamen orationis non abstinui interdum *calumniae* appellatione, quoties ea videbatur commodior. Nempe hic etiam experimur, quod singulis paginis, non satis sibi respondere voces singulas binarum linguarum, non esse temere nomina plane synonyma. GESN.

ead. l. 9. *Δεινόν γε ἡ ἄγνοια*) Ita ferme *Plato* in Philebo: *Οὐκοῦν τὴν ἄγνοιαν εἴπομεν ὅτι κακὸν πᾶσιν; Nonne igitur ignorantiam dicemus omnibus esse malum?* et huc forsan respiciens noster interpres vertit, *mala res est ignorantia:* sed vim vocis δεινὸν non satis expressit, quae diritatem innuit. Malim igitur vertere, *dira res est ignorantia.* Est enim ab illo Graeco hoc Latinum vocabulum derivatum, *ν* in *r* mutato. TOLL.

ead. l. 10. *Ὥσπερ ἀχλύν τινα*) Atque haec est ratio, cur anima nostra, (aut eorum saltem, qui non penitus obbrutuerunt) quae lumen est, ut philosophi voluere, ignorantiam non secus horreat, atque corpus mortem. Sunt enim lux et tenebrae ita inter se oppositae, ut altera alteram destruat, atque dissolvat. Hinc *Plutarchus* Graecos veteres hominem φῶτα, id est, lumen, dixisse existimat, ὅτι τοῦ γινώσκεσθαι, καὶ γινώσκειν ἑκάστῳ διὰ συγγένειαν ἔρως ἰσχυρὸς ἐμπέφυκεν· αὐτήν τε τὴν ψυχὴν ἔνιοι τῶν φιλοσόφων φῶς εἶναι τῇ οὐσίᾳ νομίζουσιν, ἄλλοις τε χρώμενοι τεκμηρίοις, καὶ ὅτι τῶν ὄντων μάλιστα τὴν μὲν ἄγνοιαν ἡ ψυχὴ δυσανασχετεῖ, καὶ πᾶν τὸ ἀφεγγὲς ἐξαιρεῖ, καὶ ταράττεται τὰ σκοτεινὰ, φόβου καὶ ὑποψίας ὄντα πλήρη πρὸς αὐτήν. *Quod unicuique nostrûm ob cognationem cum lumine acris est insitus amor cognoscendi et innotescendi. Ipsam vero animam nonnulli philosophorum LUMEN suapte natura esse statuunt, cum aliis utentes argumentis, tum quod nullam rem anima magis aversetur, quam ignorantiam, et omnia lucis expertia vitet, tenebrisque turbetur, eas metuat, ac suspectas habeat.* Familiaris est autem illa ignorantiae cum tenebris et caligine comparatio. Sic *Lucretius* lib. II.

O miseras hominum mentes! o pectora caeca!
Qualibus in tenebris vitae, quantisque periclis,
Degitur hoc aevi quodcunque est!

Phaedrus f. XI. lib. III. de Augusto:

Qui postquam tenebras dispulit calumniae.

Cicero lib. I. Tusc. Qu. c. 26. *Philosophia ab animo, tanquam ab oculis, caliginem dispulit.* Toll.

ead. l. 13. *Μᾶλλον δὲ τυφλοῖς*) Ita paulo ante *Lucretius*: *o pectora caeca!* Sic *Plato* τοῖς ἀγνοοῦσι κακὸν εἶναι dixit τὴν ἄγνοιαν, ὥςπερ τὴν τυφλότητα μὴ βλέπουσι, teste *Plutarcho* in Lysandro. Id est, *ignorantiam ignorantibus haud minus esse malum, quam caecitatem non videntibus.* Toll.

ead. l. 14. *Τῷ δὲ*) Forsan τὸ δέ. Guyet. Sic *Ven.* utraque, Ms. Ox. et L. In impr. reliquis τῷ δέ. Solan.

Pag. 31. l. 1. *Τὸ μὲν πλησίον*) *Tertullianus* in Apologetico: *Sed caecitatis duae species facile concurrunt, ut, qui non vident, quae sunt, videre videantur, quae non sunt.* Toll.

ead. l. 2. *Ὡς ἐνοχλοῦν δεδιότες*) *Lucretius* lib. II. et VII.

Nam veluti pueri trepidant, atque omnia caecis
In tenebris metuunt: sic nos in luce timemus
Interdum, nihilo quae sunt metuenda magis quam
Quae pueri in tenebris pavitant, finguntque futura.

Toll.

ead. l. 6. *Τοὺς Λαβδακίδας*) Notissima fabula est, e mythologis et poëtis, Oedipi patrem per ignorantiam interficientis, matremque ducentis uxorem: filiorum item ad Thebas mutuis vulneribus concidentium. Toll.

ibid. *Τοὺς Πελοπίδας*) Atrea et Thyesten, eorumque filios. Adeantur Tragici Graeci et Latini, apud quos haec fusius. Toll. Non repeterem, recte *Tollium* dicere, Atrea et Thyesten intelligi, i. e. Pelopis filios, Tantali nepotes, nisi viderem aberrasse *J. C. Schroederum*, qui in Epistt. *Cic.* selectt. L. II. Ep. 32. verba *Ciceronis* ad eosdem spectantia, quando ait, *ut ibi esses, ubi nec Pelopidarum*, ad ducem Pelopidam Thebanum, de quo *C. Nepos*, male refert. Reitz.

ead. l. 7. *Πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων κακῶν*] Minus castigate reddiderat *Gesnerus*: *quae in scenam adscendunt mala*; et hinc similiter *Belin.* et *Wiel.* Quasi scriptum legeretur ἐπὶ τὴν σκηνὴν, ut Jov. Trag. c. 41. Imo ἐν τῇ σκηνῇ dicuntur mala ἀναβαίνειν, i. e. *succrescere in scena, provenire, in conspectum venire*, i. e. *explicari in fabulis scenicis*: solenne enim ἀναβαίνειν etiam absolute dictum de herbis, de vaporibus, de fumo, e. a. Lehm.

ead. l. 12. *Καὶ οἶκοι ἀνάστατοι*) Ita fere et *Photius*, in praestantissima illa ad Michaëlem Bulgariae principem epistola, χείλη δὲ, inquit, κατηγορίας καὶ συκοφαντίας ἀποστρέφου· πολλάκις γὰρ παῖδας κατὰ πατέρων, καὶ πατέρας ἐξέμηνε κατὰ παι-

δων, καὶ βίου ἔσχισε, συζυγίας, καὶ συγγενεῖς ἐπανέστησε κατ' ἀλλήλων· καὶ τί λέγω; πόλεις ὅλας, καὶ οἰκίας ἀνέτρεψε μία φωνὴ συκοφάντου. Labia accusatoria et sycophantica aspernere: nam non raro et liberos furere in parentes, et parentes in liberos adegerunt, vitae vincula et connexiones disruperunt, et in se invicem consanguineos concitarunt. Quid autem illa minora commemoro? vel unica sycophantae vox civitates et domos integras subvertit saepe. Qui locus hinc desumtus esse videtur; ita omnia quadrant. Nec multum diversa sunt, quae ap. *Themistium* in Orat. III. leguntur: *διαβολὴ δὲ χαλεπὸν μὲν*, inquit, *ἁπανταχοῦ καὶ πολεμοποιὸν, οὗ ἄν τι παρεισρυῇ, καὶ πρὸς παῖδα πατρὶ, καὶ πρὸς ἀδελφὸν ἀδελφῷ, καὶ τὸ δρᾶμα ἐκείνης καὶ ὁ Ἱππόλυτος. Calumnia porro ubique permolesta est, rixasque et contentiones ubique provocat, quocunque se insinuaverit: ac cum patre filium, cum fratre fratrem committit: a qua illa est de Hippolyto Tragoedia excitata.* Praeclare igitur *Menander: ψεύδους διαβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται, mendacii calumnia vitam labefactat.* Exemplum praeter cetera egregium est apud *Phaedrum* fab. 2. lib. V. ut ne quid de Philippis dicam, Macedoniae regibus, quorum alterius filio Alexandro exsilii, alterius Demetrio necis causa fuit. Sed et ipse Alexander vel solus possit sufficere, ut, quantum mali mortalibus adferat calumnia, ostendatur. Toll.

Pag. 32. l. 2. *Καθάπερ ἐπί τινος γραφῆς*) Velut in tabella. Sic *Vellejus* lib. II. *Nos memores professionis universam imaginem principatus ejus oculis animisque subjecimus.* Ubi τὸ *animisque* ab aliena manu, adeoque inducendum videri possit; neque est tamen. *Ἓν διὰ δυοῖν.* Toll.

ead. l. 4. *Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος*) Ad distinctionem istius Apellis, qui sub Alexandro et Ptolemaeo Lagi vixit, maximi nominis et artis, Coi patria. Hic autem patria Colophonius, verum *θέσει*, id est, adoptione, fuit Ephesius, teste *Suida*, Pamphili Amphipolitae discipulus. Toll. Confudit tamen utrumque *Belinus.* Lehm.

ead. l. 6. *Πρὸς Πτολεμαῖον*) *Φιλοπάτορα*, Evergetae filium, qui quartus Ptolemaeorum Aegypti rex fuit, *Gallus* dictus; uti ex Excerptis Chronici *Casauboniani*, *Scaliger* in notis ad *Eusebium* docet. Citat idem ibidem Etymologicon: ubi cum locus mihi videatur parum emendatus, una eum opera restituam. *Γάλλος*, inquit, *ὁ φιλοπάτωρ Πτολεμαῖος, διὰ τὸ φύλλα κισσοῦ κατεστίχθαι, ὡς οἱ Γάλλοι· ἀεὶ γὰρ ταῖς Διονυσιακαῖς τελεταῖς κισσῷ ἐστεφανοῦντο.* Addit *Scaliger*: *et Gallos Magnae Matris foliis hederae, et Ptolemaeum quoque compunctum fuisse, hoc est, stigmata foliorum hederae inusta*

ipsi fuisse. Fateor, me nunquam tale quid de Gallis legisse: nec video, quomodo aliquis foliis compungi possit, aut quomodo foliorum stigmata alicui inuri queant: nisi pejore, quam pessimi *στιγματίαι*, conditione futuri sint. Lego igitur, *φύλλοις κισσοῦ κατεστέφθαι.* Et hoc liquet e sequenti voce *ἐστεφανῶντο.* Nam, si vera erit futura ratio, illic quoque *ἐστεφανῶσθαι* legendum erit. Toll. Articulum *τὸν* ante *Πτολεμαῖον*, qui aberat ab Edd. reposuimus ex Mss. Reg. 2954. et 3011. Bip.

ibid. *Ὡς μετεσχηκὼς Θεοδότᾳ τῆς συνωμοσίας*) Quem hic vocat bis *Θεοδόταν*, *Polybius* semper *Θεόδοτον* vocat, Aetolum praecipitis audaciae virum; eum vide libro V. historiarum. Palm. *Theodotus Polybio* vocatur, qui hanc historiam lib. V. fuse narrat. Toll. *Θεοδότᾳ*) Aetolus, qui a Ptolemaeo Philopatore deficiens Tyrum Antiocho prodidit. Historiam habes apud *Polybium* L. V. p. 404. et sqq. Vide etiam *Prideaux* P. II. L. II. p. Angl. 100. Gall. T. III. p. 164. et sqq. Solan. Apellem cum Theodota conjurasse narrat *Noster*: sed anachronismum commissum redarguit *Bayle* in Lex. T. I. tit. Apellis, ex *Polyb.* quod Apelles sub isto Ptolemaeo superstes esse non potuerit, qui C annis ante vixit. Reitz. At vide supra *Tollii* notam ad nomen *Ἀπελλῆς.* Lehm.

ead. l. 7. *Ἐν Τύρῳ*) Quam per Panaetolum Theodotus occupaverat. Toll.

ead. l. 11. *Ἀντίφιλος*) Non ignobilis pictor. Meminit ejus *Plinius* lib. XXV. c. 10. Opera ejus aliquot recensent perquam eximia. Toll.

ead. l. 15. *Παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον*) Neglexit haec interpres. Verte: *toto coenae tempore.* Toll.

ibid. *Πρὸς τὸ οὖς αὐτῷ κοινολογούμενον*) Probabile sit mendacium oportet. Ergo a consuetudine eorum, qui, quae alios nescire volunt secreta, in aurem dicunt, desumta similitudo veri, qua calumnia exornaretur. Noster in Gallo, de regum curis: *λυπεῖ δ' ἄλλον Δίων πρὸς οὖς τισι Συρακουσίων κοινολογούμενος*, *alium Dio angit, cum Syracusanorum quibusdam in aurem consilia communicans.* Sic *Homerus*: *Ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πυθοίατο ἄλλοι.* *Prope admovens caput, ne alii audirent.* Plura collegit *Erasmus* in Adagiis, qui respici poterit. Toll.

Pag. 33. l. 1. *Πηλουσίου κατάληψιν*) Non Pelusii, sed Ptolemaïdis, ut ex *Polybio* constat. Nam Pelusii castrametatum Ptolemaeum refert *Polybius*, cum adversus Antiochum proficisceretur. Toll.

ead. l. 2. *Ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἂν κάρτα καὶ τἄλλ' οὐ πάνυ φρενήρης τις ὢν*) Salmuriensis: *Tum Ptolemaeus, ut qui*

praeter cetera non esset admodum prudens. In hac versione *κάρτα* omittitur, inepte: etiamsi *φρενήρης* *prudens* exponas, opponuntur *κάρτα* et *οὐ πάνυ*· ineptius interponitur et sine sententia *καὶ τἆλλα*. Locus laborat, cui suffragante Ms. sic sanitatem reddes: *ὡς ἂν κάρτα ἀλλ' οὐ πάντα φρενήρης τις ὤν*, *qui quidem valde, sed non in omnibus desipiebat.* Nam *φρενήρης* etiam est *παράφρων*, ut *Suidas* ostendit, frustra repugnante *Stephano*, cum et hic locus Suidae et Etymologici magis sententiam firmét. Nam si hic *φρενήρης* est prudens, quam quaeso sententiam ex Graecis verbis conficias? Quid enim est? *qui quidem summopere, et in aliis non omnino, aut non valde prudens erat.* Sic neminem sanum loqui, nec sanus juret Orestes. Vides igitur recte locum inquinatissimum esse purgatum, et *φρενήρης* esse *imprudens.* Graev. Primo illud festinanter nimis affirmat vir magnus, *φρενήρη* etiam esse *imprudentem.* Apud *Suidam*, ubi etiam *παράφρων* esse dicitur, manifestus error est, forte nec ipsi auctori tribuendus, qui *περίφρων* voluit. Certe exempla Agathiae potius ad oppositum intellectum pertinere, praeclare vidit *Kusterus.* Quatuor locis *Homeri* (quae facile Index dabit) *Eustathius* ita explicat, ut *ἀρηρότα τὰς φρένας*, *ἀντίφρονα* dicat. Quatuor locis sic utitur *Herodotus*, nempe III, 30. et 35, V, 42. et IX, 54. Sic Scholiastae *Eurip.* ad Heracl. 151. *φρενήρης* est *ἀντίφρων*, *ἀρτίας φρένας ἔχων*, *φρένας ἀρηραμένος*. Sic ipsum hunc locum *Luciani* interpretatur Schol. *φρόνιμος*. Atque ad *Herodoti* locum aliquem respici hic etiam a Luciano, suadet etiam illud Ionicum et Herodoteum *κάρτα*. Quare optabam illum ipsum locum invenire, sperabamque inde aliquid ad hunc, quem tractamus, emendandum praesidii. Sed non licebat tantum ab aliis decerpere, ut totum legerem *Herodotum.* Itaque proponere interim placet conjecturam, quam forte serius ocius vel firmabit locus iste, vel nihili esse ostendet. Nempe apposuisse aliquem puto glossam *τῆς κάρτα*, vocabulum *πάνυ*. Posteriorum aliquis eam forte assumsit, et eadem ordinem verborum aliquantum turbavit, sic restituendum, *ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἂν καὶ τἆλλα οὐ κάρτα φρενήρης τις ὤν, κ. τ. λ.* Sic certe converti, eaque interpretatione sententiam auctoris reddi, persuasum habeo. Gesn. Huic *Gesneri* sententiae tanto minus ego subscribere dubitavi, quum etiam recens collati Codd. quodammodo ei faveant, aut certe non praestantiorem lectionem constituere posse videantur. Vid. Varr. Lectt. Lehm.

ibid. Καὶ τἆλλα) Ante has voces antea legebatur *κάρτα* in omnibus impressis; sed in O. evanidis quidem literis exstat tantum *κα τα ἀλλ'*, unde conjicio, fuisse tantum *καὶ τὰ ἀλλ'*,

quod, misso odioso illo *κάρτα*, secutus sum. *Φρενήρης* enim ap. *M. Aur.* IX, 51. significat *prudentem*. Apud *Plutarch.* etiam in Alex. 487, 2. Sic autem satis consultum esse hujus loci sanitati, exsulare tantum jusso *κάρτα*, existimo. V. *Eur.* *'Αλκ.* p. 261. A. Solan. *Κάρτα* delerat *Solan.* in J. adscripseratque: *Cod.* B. *κα τα ἄλλ' οὐ πάνυ. Unde conjicio, fuisse tantum καὶ τὰ ἄλλ' οὐ πάνυ Sed adeo evanida erat ejus loci scriptura, ut legere non valerem, an κάρτα vel καὶ τὰ scriptum esset.* Ego igitur in lectione tam incerta vulgatam retinere satis habui. Reitz.

ead. l. 3. *Οὐ πάνυ φρενήρης*) Fatuitatem ejus, et socordiam, vitamque luxui, compotationibus, et insanis amoribus deditam cognosces e *Polybio* lib. V. Historiarum, apud quem et aliud calumniae in Cleomenem, et stultitiae regis exemplum invenias. Item ex *Justino* lib. XXX. c. 1. nec non *Plutarcho* in vita Cleomenis. Pro *praeter caetera*, verterim *alias*. Toll.

ibid. *'Εν κολακείᾳ δεσποτικῇ*) Quippe rex, et regis filius. Vide, quae infra ad c. 7. (nobis c. 10.) notavimus. Toll.

ead. l. 4. *Τεθραμμένος*) *Fractus* verterat interpres Parisinae, quasi legerit *τετριμμένος*. Sed potius errante oculo sic vidit; nam inepta foret illa lectio. Reitz.

ead. l. 5. *Τῆς παραδόξου ταύτης διαβολῆς*) Malim, *minimeque verisimili ista calumnia.* Toll.

ibid. *"Ωςτε μηδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενος*) *Ut nihil eorum, quae reputare aequum fuerat, animo perpendens, non, quod aemulus illius esset auctor calumniae; non, quod ea proditio supra pictoris fortunam esset; non, quod et magnis a se beneficiis, et supra ceteros artis aemulos honoribus auctus esset etc.* Toll. *Quoniam nihil rationis est, ubi semel affectus inductus est, jusque illi aliquod voluntate nostra datum est,* teste *Seneca* lib. I. de Ira, c. 8. Idem.

ead. l. 6. *"Οτι ἀντίτεχνος*) Acrius namque urit invidia eandem artem profitentes. Notum illud *Hesiodium:*

Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ,
Et figulus figulo invidet, et cantor cantori.

Themist. Orat. III. *σφαλερὰ γὰρ ἡ ὁμοιότης ἔρωτα ἐντιθεῖσα τῶν αὐτῶν ἐπαίνων ἠρέμα ἀντιπαρεξάγειν εἰς ἅμιλλαν, periculosa enim res est similitudo, facileque, dum earundem laudum amorem occulte animis inserit, ad certamen et contentionem impellit.* Toll.

ead. l. 7. *"Οτι μικρότερος*) Quid enim pictori cum re militari, praesertim tanti momenti, et periculi? tantam igitur caliginem hominum oculis ignorantia offundit, ut nihil plane cernant, sed velut in densissimis tenebris oberrent. Toll.

ead. l. 8. *Εὖ πεπονθὼς*) Quippe minime erat verisimile, ipsum in regem tam bene de se meritum eam fraudem, ac tantum scelus esse machinatum. Sed hoc dispicere irato regi non licebat. Toll.

ead. l. 9. *Ὡς εἰ*) Redundat ὡς in omnibus nostris libris. Vox ἔαδε, quae mox sequitur, mihi valde suspecta est. Solan. *Παρέλκειν* videtur ἡ ὡς. Gesn.

ead. l. 10. *Εὐθὺς ἔαδε μηνίειν*) Ex aliquo poëta senarii dimidium videtur. Guyet. Ῥῆσις videtur e Dorico poëta sumta. Gesn. Certe legitur haec forma de Praeterito ap. *Theocrit.* XXVII, 22., non tamen sine magna suspicione. Quod autem *Belinus* ex *Homer.* Iliad. ξ, 340. aliisque ejusdem locis εὔαδε maluit, facilius etiam de ἕαδε cogitares, cujus formae Grammatici nostri probata afferunt exempla, si quidem de forma ageretur. Sed etiam quod ad vim et usum verbi attinet, est quod dubites, an genuinum h. l. habeas ἔαδε. Quamquam nec ἤρχετο, quod ad emendandum proponitur, nec quod *Valckenarius* Diatrib. p. 288. excogitavit, εὐθὺς ἐχαλέπαινε καὶ βοῆς etc. auctoris verba omnino referre videtur. Quum fieri sane possit, ut sententia sit poeticae originis, mutare vulgata religioni duxi. Sed ὡς ante εἰ minus verebar ejicere, praesertim in Codice aliquo bono omissum. Lehm.

Pag. 34. l. 1. *Μηνίειν*) Male haec interpres verterat: quare nonnulla immutavi. Toll.

ead. l. 8. *Οὕτω λέγεται μεταγνῶναι*) *Isocrates* in Orat. de Permutatione, loquens de Atheniensibus: *Οἶμαι δ᾽ ὑμᾶς οὐκ ἀγνοεῖν, ὅτι τῇ πόλει πολλάκις οὕτως ἤδη μετεμέλησε τῶν κρίσεων τῶν μετ᾽ ὀργῆς, καὶ μὴ μετ᾽ ἐλέγχου γενομένων, ὥστε οὐ πολὺν χρόνον διαλιποῦσα, παρὰ μὲν τῶν ἐξαπατησάντων δίκην λαβεῖν ἐπεθύμησε· τοὺς δὲ διαβληθέντας ἡδέως ἂν εἶδεν ἄμεινον ἢ πρότερον πράττοντας. Arbitror autem, vos non ignorare, nostram urbem saepe poenituisse judiciorum, quae per iracundiam potius, quam re examinata facta fuerunt; adeo ut paulo post et impostores punire desideraverit, et, calumniis oppressos rebus uti secundioribus quam prius, optaverit.* Longe aliter atque Piso apud *Senecam* de Ira lib. I. cap. 16. qui non modo falso accusatum militem, ac si commilitonem, qui desiderabatur, occidisset, illoque in ipso supplicii articulo reverso, innoxium deprehensum, duci jussit, sed et ipsum commilitonem, ut et centurionem, qui primum illum a supplicio ad Pisonem reduxerat, capitali poena affecit. Toll. Parum refert, utrum legas, quod editi prae se ferunt, *οὕτω λέγεται μεταγνῶναι ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, tantopere poenituisse eorum, quae egerat;* an, quod in Ms. est, *οὕτω λέγεται αὐ-*

συνθῆναι ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, *tantopere puduisse fatetur.* Nec tamen Codicis antiqui scripturam testatam fecisse lectoribus poenitet. Graev.

ibid. Μεταγνῶναι) *Tanta subisse regem poenitentia dicitur.* Toll. Ms. Ox. etiam αἰσχυνθῆναι. Sed nihil muto; proba enim est et hic aptissima vulgata. Solan. Vehementer tamen vulgatae, licet per se probae, auctoritatem infringit septem octove Codicum, eorumque partim probatissimorum, consensus. Majori itaque cedendum censebam. Lehm.

ead. l. 10. Ὧν παρεκινδύνευσε) *Aditi periculi meminit.* Toll.

ead. l. 13. Τοῖς τοῦ Μίδου) Aures Midae etiam adagio notatae sunt. *Persius: Auriculas asini Mida rex habet.* Fabulam habes apud *Ovid.* in Metamorph. XI. fab. IV.

— — *Nec Delius aures*
Humanam stolidas patitur retinere figuram:
Sed trahit in spatium, villisque albentibus implet,
Instabilesque illas facit, et dat posse moveri.
Cetera sunt hominis: partem damnatur in unam;
Induiturque aures lente gradientis aselli.

Alii ad regum aures hujus fabellae referunt originem, qui per exploratores suos etiam procul audiant. Sunt autem aselli acriore hoc sensu, quam cetera animalia, praediti. Unde *Apulejus: quamquam graviter succensens errori Fotidis, iste tamen vel unico solatio aerumnabilis deformitatis suae recreabatur, quod auribus grandissimis praeditus cuncta longule etiam dissita facillime sentiebat;* lib. IX. Milesiacorum. Toll.

ead. l. 15. Ἄγνοια) De qua in initio hujus libelli plura. Toll.

ibid. Ὑπόληψις) *Arnobius* lib. II. adv. gentes: *quid est autem suspicio, nisi opinatio rerum incerta, et in nil expositum jaculatio mentis illata? Ergo, qui suspicatur, non tenet, nec in lumine positus cognitionis incedit.* Toll.

ead. l. 17. Ὑπόθερμον) Qualis iratorum solet esse vultus, quibus *flagrant et micant oculi, multus toto ore rubor, exaestuante ab imis praecordiis sanguine;* ut est apud Senecam lib. I. de Ira, cap. 1. *Nilus Monachus* in Narrationibus: ἐκθυμωμένοι, καὶ τὸ βλέμμα πυῤῥωπὸν πλαγίως ὑπαλλάττοντες, *ira accensi, et micantes oculos oblique volventes.* Toll.

ibid. Καὶ παρακεκινημένον) *Et commota.* Toll.

ibid. Τὴν λύτταν) *Prudentius* in Psychomachia, de ira: *Sanguinea intorquens suffuso lumina felle.* Toll.

Pag. 35. l. 1. Τῇ μὲν ἀριστερᾷ) Huc mihi facere videntur illa *Cypriani* de zelo et livore: *Hinc vultus minax, torvus*

aspectus, pallor in facie, in labiis tremor, stridor in dentibus, verba rabida, effrenata convicia, manus ad caedis violentiam promtae, etiamsi gladio interim vacuae, odio tamen furiosae mentis armatae. Toll.

ead. l. 2. *Δᾷδα καιομένην*) Non secus ac furiae solent. Queis in irritandis inflammandisque credulorum aut iratorum hominum animis perquam similis est. *Apulejus* de Psyches sororibus Cupidinem calumniantibus, *Tali,* inquit, *verborum incendio flammata viscera sororis jam prorsus ardentis deserentes, ipsae* etc. *protinus pernici se fuga proripiunt. Phaedrus* lib. III. *Incensus ille falso uxoris crimine.* Toll.

ead. l. 3. *Τῶν τριχῶν σύρουσα*) *Apulejus* lib. VI. *Et audaciter in capillos ejus immissa manu, trahebat eam nequaquam renitentem;* de Consuetudine Psychen ad Venerem pertrahente. *Aristaenetus* lib. II. Epist. 7. *Καὶ ζηλοτυποῦσα τὴν παιδίσκην τῆς κόμης ἐξεῖλκεν.* Toll.

ibid. *Τὰς χεῖρας ὀρέγοντα*) Uti in indignatione fieri amat, ubi vis atque injuria plus, quam jus et aequum valent. Sic apud *Dion. Halicarn.* lib. XI. Antiq. Rom. cum Appius Claudius Virginii filiam clienti suo addixisset, *ὅσοι μὲν ἦσαν ἀκέραιοι, καὶ τῶν τὰ δίκαια λεγόντων παράκλητοι, τὰς χεῖρας ἄραντες εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀνέκραγον ὀδυρμῷ καὶ ἀγανακτήσει μεμιγμένην κραυγήν. Quotquot erant integris judiciis et justae causae advocati, sublatis in coelum manibus mixtum ploratu et indignatione clamorem sustulerunt.* Sic *Justinus* lib. XIX. cap. 3. *Ipse quoque* (Imilco) *manus ad coelum tendens, nunc sortem suam, nunc publicam fortunam deflet; nunc Deos accusat, qui tanta belli decora, et tot ornamenta victoriarum, quae ipsi dederant, abstulerint.* Toll.

ead. l. 4. *Καὶ μαρτυρόμενον τοὺς θεοὺς*) Sic solent homines testes Deos invocare, cum nullum adversus mendacium in innocentia praesidium est. Toll.

ibid. *Ἀνὴρ ὠχρὸς καὶ ἄμορφος* etc.) Describitur eleganter ab *Ovidio* in Metamorph. sub feminae habitu, quod Latinis femineo genere *Invidia* dicatur, uti contra Graecis masculino *φθόνος*; sicut et *Livor* Latinis:

Pallor in ore sedet, macies in corpore toto.
Nusquam recta acies: livent rubigine dentes:
Pectore fella virent; lingua est suffusa veneno etc.

Synesius in I. de providentia, ubi de invidia Typhonis agit: *ὡς ἤδη τὸ πρᾶγμα παροιμίαν εἶναι, καὶ ἐρώτημα πρὸς τοὺς ὠχριῶντας, μή τι τῷ ἀδελφῷ σου καλόν; ita ut jam res in proverbium abiret, et haec familiaris esset ad pallentes inter-*

rogatio, Num quid fratri tuo boni evenit? Ideo autem macies in corpore, quia

Τήκει καὶ φθονερῶν ὄμματα, καὶ κραδίην,
contabescere facit invidentium et oculos, et cor.

Uti est apud poëtam Graecum in *Anthol.* lib. I. cap. 83. *Quid infelici viro praestat invidia,* inquit *Augustinus* serm. 83. de Tempore, *quem in secretis conscientiae quibusdam angulis livor ipse discerpit, et alienam felicitatem tormentum illius facit, quam, inquam, mercedem ex odio suo recipiet, nisi horribiles animae tenebras, et confusae mentis horrorem, qui vultu semper animoque moerente voto, quo vult alii nocere, se cruciat: quem saevissimis exagitatum stimulis ab omni consilio, ac mentis sobrietate deturbat? quod malum laedit parum aliquid etiam eos, in quos intenditur; gravius tamen, et perniciosius eos prius, a quibus procedit, affligit. Sicut enim aerugo ferrum, ita invidia illam ipsam animam, in qua est, interimit et consumit. Horatius* lib. I. Epist. 2.

Invidus alterius macrescit rebus opimis. Toll.

ead. l. 5. Ὀξὺ δεδορκώς) Ut enim paulo post dicit auctor, invidi πάντες ἀλλήλους ὀξὺ δεδόρκασι, *invicem sese acute intuentur:* ut scilicet vitia aliqua in adversariis deprehendant. *Themistius* Orat. I. ὡς οὐδὲν ἄρα ἄλλο χαλεπώτερον τίκτει ψυχὴ νόσημα φθόνου τε καὶ βασκανίας· καὶ μᾶλλον ὅσωπερ ὁ νοσῶν ὀξύτερον βλέπει μὴ τὰ πρὸς αὐτὸν μόνον, καὶ τὰ ἐγγὺς, ἀλλὰ καὶ τὰ πόῤῥω, καὶ τὰ μακρὰν ἀφεστῶτα. *Adeo nullus morbus invidia ac livore molestior gignitur: eoque magis, quo qui eo laborat, acutius pervidet, non ea tantum, quae juxta se atque in proximo sita sunt, verum etiam, quae longinqua sunt, et magno a se intervallo semota. Plutarchus* lib. de Securitate: τί τἀλλότριον, ἄνθρωπε βασκανώτατε, κακὸν ὀξυδερκεῖς, τὸ δ' ἴδιον παραβλέπεις; *quid alienum malum, homo invidentissime, acute intueris, tuum vero pervides? (despicis? Lehm.)* Toll.

ead. l. 6. Τὸν Φθόνον) Recte sane Livor Calumniae comes additur. *Hesiodus* in Operib.

Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασιν
Δυσκέλαδος, κακόχαρτος, ὁμαρτήσει στυγερώπης.
Livor autem homines miseros omnes
Malos rumores spargens, malis gaudens, comitabitur
inviso vultu.

Toll.

ead. l. 9. Ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος) Περιηγηταὶ proprie sunt illi, qui hospites ad perlustranda urbis praecipua loca et monumenta circumducunt, iisque singula exponunt. Hinc per

translationem de explanatoribus et interpretibus ea vox usurpatur. Familiare autem fuit istiusmodi tabellis vitam humanam describere, iisque interpretandis senem aliquem addere, aut affingere enarratorem. Ut in Tabula *Cebetis* factum, et in illa Herculis Prodicii fabula: quam aliquantulum immutans *Themistius* haud aliter Simulationem, et eodem ferme comitatu suffultam subnixamque descripsit, atque hic noster Calumniam. Nam et ipsa fucati medicamentis candoris et ruboris, pigmentisque aliis exornata, comtaque eleganter, fraudem et insidias, dolum et perjurium, et emissariam adulationem secum trahit, quas tandem tristis ac demissa consequitur poenitentia. Locus est in extrema oratione tertia perquam elegans, lectuque dignissimus. Toll. Conf. supra Dial. Mort. XX. pr. *περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου πάντα.* Et infra Navig. c. 2. Solan.

ead. l. 10. *Τις*) Redundare videtur post *ἐπιβουλή*. Solan. *Gesneri* interpretatio: *Insidiarum una* quam vim habeat, non assequor. Mihi quidem non dubium est, quin *τις* e sequente versu huc in alienum locum aberraverit. Lehm.

ead. l. 12. *Μετάνοια*) *Nam judicia festinata*, inquit *Sarisberiensis* in Policratico, cap. 12. lib. V. *poenitentiam pariunt.* Vel ut in *Anthologia* lib. I. c. 88. Lucianus:

Ἡ βραδύπους βουλὴ μέγ᾽ ἀμείνων· ἡ δὲ ταχεῖα
Αἰὲν ἐφελκομένην τὴν μετάνοιαν ἔχει.

Id est,

Lento incedens pede consultatio multo praestat; sed festinans
Semper poenitentiam secum trahit.

P. Syrus:

Ad poenitendum properat, cito qui judicat.

Toll.

ibid. *Ἐπεστρέφετο γοῦν*) *Quae convertens retro vultum, flens, et pudore suffusa, accedentem veritatem respectabat.* Toll.

ead. l. 14. *Τὴν Ἀλήθειαν προσιοῦσαν*) Praeclare hoc Apelles. Namque, utut oppressa aliquamdiu, emergit tandem victrix veritas, et mendaciorum nebulas sua luce dissipat. *O magna vis veritatis* (exclamat disertissimus Romuli nepotum), *quae se contra hominum ingenia, calliditatem, sollertiam, contraque fictas omnium insidias facile per se ipsa defendat!* Ita enim leg. Uberius aliquanto *Polybius* lib. XIII. *Καί μοι δοκεῖ μεγίστην θεὸν τοῖς ἀνθρώποις ἡ φύσις ἀποδεῖξαι τὴν ἀλήθειαν, καὶ μεγίστην αὐτῇ προςθεῖναι δύναμιν· πάντων γοῦν αὐτὴν καταγωνιζομένων, ἐνίοτε δὲ καὶ πασῶν τῶν πιθανοτήτων μετὰ τοῦ ψεύδους ταττομένων, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως*

αὕτη δι' αὑτῆς (*αὐτὴ δι' αὑτῆς* leg. *Lehm.*) *εἰς τὰς ψυχὰς εἰςδύεται τῶν ἀνθρώπων· καὶ ποτὲ μὲν παραχρῆμα δείκνυσι τὴν αὑτῆς δύναμιν, ποτὲ δὲ πολὺν χρόνον ἐπισκοτισθεῖσα, τέλος αὐτὴ δι' ἑαυτῆς ἐπικρατεῖ, καὶ καταγωνίζεται τὸ ψεῦδος. Equidem existimo, Naturam mortalibus Veritatem constituisse Deam maximam, maximamque illi vim attribuisse. Nam haec cum ab omnibus oppugnetur, atque adeo omnes nonnunquam verisimiles conjecturae a mendacio stent: ipsa per se nescio quomodo in animos hominum sese insinuat, et modo repente illam suam vim exserit; modo, tenebris obtecta longo tempore, ad extremum suapte vi ipsa vincit, obtinetque, et de mendacio triumphat.* Ad hoc exemplum, apud *Apulejum* lib. X. Milesiacor. cum novercae scelus, privignum falso insimulantis, patefactum esset, *procedit in medium nuda veritas*, victrix scilicet intentatae calumniae. Toll.

Pag. 36. l. 1. *Τὰ προςόντα τῇ διαβολῇ*) Clarius aliquanto vertere potuisset interpres: *quae in calumnia spectanda sunt;* vel, *quae calumniae adsunt.* Toll.

ead. l. 3. *Γενήσεται*) Excidit hic haud dubie aliqua vox, quam absque Mss. Codd ope inserere ex conjectura non ausim. Solan. *Γένοιτο φανερωτέρα* Ms. Reg. 2954. Bip. Vid. Varr. Lectt. Ceterum interpretationem Latinam, in qua universam hanc sententiam nescio quamobrem omisit *Gesnerus*, complere placebat. Lehm.

ead. l. 6. *Τριῶν δὲ ὄντων*) Recte. Duo scilicet injuria afficientes, tertius autem, qui injuria afficitur, ut ait apud *Herodotum* lib. VII. cap. 10. ad Xerxem Artabanus. *Διαβολὴ γάρ ἐστι*, inquit, *δεινότατον· ἐν τῇ δύο μέν εἰσι οἱ ἀδικέοντες, εἷς δὲ ὁ ἀδικεόμενος· ὁ μὲν γὰρ διαβάλλων ἀδικέει οὐ παρεόντος κατηγορέων· ὁ δὲ ἀδικέει ἀναπειθόμενος, πρὶν ἢ ἀτρεκέως ἐκμάθοι· ὁ δὲ δὴ ἀπεὼν τοῦ λόγου τάδε ἐν αὐτοῖσι ἀδικέεται, διαβληθείς τε ὑπὸ τοῦ ἑτέρου, καὶ νομισθεὶς πρὸς τοῦ ἑτέρου κακὸς εἶναι. Calumnia res est omnium pessima: in qua duo sunt, qui injuriam faciant; unus, cui fiat injuria. Nam qui calumniatur, ea de causa injurius est, quod absentem accusat; at qui calumniam audit, quia illi credit, priusquam rem certo cognoverit, atque exploraverit. Contra, qui absens accusatur, injuria afficitur, tum quod ab altero falso accusatur, tum quod ab altero vir malus esse judicatur.* Toll.

ead. l. 7. *Καθάπερ ἐν ταῖς κωμῳδίαις*) Unde apud *Horatium* in Arte: — *Nec quarta loqui persona laboret.* Toll.

ead. l. 10. *Τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος*) *Πρωταγωνιστὴς* in fabula dicebatur, qui plurima recitabat; sive, qui *primas partes agebat*, ut in Phormionis prologo *Terentius*

loquitur: *Quia primas partes qui aget, is erit Phormio Parasitus, per quem res geretur maxime.* Huic proximus vocabatur *δευτεραγωνιστής;* tertiarum vero partium *τριταγωνιστής;* quod Aeschini quondam a *Demosthene* objectum fuit convicium. Erat autem *τοῦ πρωταγωνιστοῦ*, clariore voce uti: sic ut ceteri, etiamsi clarius possent, tamen vocem suam summitterent, ut ille princeps quam maxime excelleret. Ita *Cicero* in Verrinis. Toll.

ead. l. 13. *Οὐδεὶς γὰρ ὢν ἀγαθός) Cicero* lib. I. de Offic. c. 7. *In justitia virtutis est splendor maximus, ex qua viri boni nominantur.* Hujus *primum munus est, ut ne cui quis noceat, nisi lacessitus. Plato* in Gorgia: *Οὐδεὶς γὰρ ἂν χρηστὸς μὴ ἀδικοῦντ' ἄνθρωπον εἰςάγοι, nemo namque bonus hominem, a quo nullam acceperit injuriam, accuset.* Toll.

Pag. 37. l. 2. *Ἀδικοῦντες — προςλαβόντες)* Ita Bar. et *Fl.* In reliquis *ἀδικοῦντας* et *προςλαβόντας*, prave. Solan. Non obsecundassem *Solano* vulgatum *ἀδικοῦντας* rejicienti, quia in se spectatum, tolerabile erat; at quia mox *εὐνοίας προςλαβόντας* absurdum erat, et ad *ἄλλους* nullo modo referendum, sed ad *αὐτοί*, scil. *ἄνδρες ἀγαθοί*, ideo non amplius haesitavi etiam prius ex iisdem fontibus corrigere. Reitz. Cf. *Fritzsch.* Quaestst. Luciann. p. 103. Lehm.

ead. l. 3. *Ἄδικος ὁ τοιοῦτος) Isocrates* in Oratione de Permutatione: *Οὐ θαυμάζω τῶν λεγόντων, ὡς ἔστι μέγιστον κακὸν διαβολή· τί γὰρ ἂν γένοιτο ταύτης κακουργότερον; ἣ ποιεῖ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκιμεῖν, τοὺς δὲ μηδὲν ἠδικηκότας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικάζοντας ἐπιορκεῖν· ὅλως δέ, τὴν μὲν ἀλήθειαν ἀφανίζει, ψευδῆ δὲ δόξαν παραστήσασα τοῖς ἀκούουσιν, ὃν ἂν τύχῃ τῶν πολιτῶν, ἀδίκως ἀπόλλυσιν; Non miror illos, qui dicunt summum malum esse calumniam; quid enim ea fieri possit maleficentius? quae facit, ut de mentientibus bene existimetur; ut plane innocentes injurii esse videantur; ut judices pejerent; quae denique veritatis lucem exstinguit, et caligine mendaciorum auditoribus involutis quemvis civium per injuriam interficit?* Toll.

ead. l. 4. *Καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζήμιος) Themistius* Orat. III. *καὶ ἅμα ἀδικεῖ ἀμφοτέρους, ᾧ τε ἐπιβουλεύει, καὶ ὃν ἐξαπατᾷ· τὸν μὲν ὅτι πάσχει ὑπὲρ δίκην, τὸν δὲ ὅτι ἐργάζεσθαι ἀναγκάζει. Et ex aequo utrumque laedit, tam eum, cui insidias molitur, quam qui ab eo decipitur: illum quod inique perpeti aliquid cogitur; hunc, quod inferre eam ipsam injuriam compellit.* Toll.

ead. l. 5. *Τὴν μὲν ἰσότητα)* Eam initium esse justitiae statuebat Pythagoras. Vide *Jamblichum* cap. 30. *Cicero* lib. II.

de Offic. cap. 12. *Jus enim semper quaesitum est aequabile. Neque enim aliter esset jus.* Toll.

ibid. *Καὶ τὸ μηδὲν πλέον*) Malim, *nec plura sibi appetere.* Toll. Definitur enim justitia, *quae suum cuique distribuit*, apud *Ciceronem* lib. III. de Natura Deor. c. 15. Idem.

ead. l. 10. *Ἀποφράττων*) Mutant Commentatores interdum in *ἐπιφράττων.* Conf. mox *ἀποφράξαντες — τὰ ὦτα*, et *Themist.* *ἀποτειχιστέον, ἀποκρουστέον, ἀποκλείειν* in not. *Toll.* adlegatum. Item Nostr. infr. Pseudol. c. 27. *ἀπέφραξέ σοι καὶ στόμα.* Ne plura. Reitz.

ead. l. 13. *Ἔνορκον ποιησάμενοι*) *Demosthenes* in initio Orat. de Corona rogat Deos, ut judicibus eam mentem dent, ut non adversarium suum, sed leges et *jusjurandum* in consilium adhibeant, *ἐν ᾧ πρὸς ἅπασιν τοῖς ἄλλοις δικαίοις καὶ τοῦτο γέγραπται, τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι*, *in quo praeter cetera, quae aequa forent, et illud adscriptum, ut utramque partem pari benevolentia audirent.* Qui et rationem paulo post subjungit, cur a judicibus legislator jusjurandum praestari voluerit, videns scilicet, *ὅτι τὰς αἰτίας καὶ τὰς διαβολὰς, αἷς ἐκ τοῦ πρότερος λέγειν ὁ διώκων ἰσχύει, οὐκ ἔνι τῷ φεύγοντι παρελθεῖν, εἰ μὴ τῶν δικαζόντων ἕκαστος ὑμῶν τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν διαφυλάττων, καὶ τὰ τοῦ λέγοντος ὕστερον δίκαια εὐνοϊκῶς προσδέξεται, καὶ παρασχὼν ἑαυτὸν ἴσον καὶ κοινὸν ἀμφοτέροις ἀκροατὴν, οὕτω τὴν διάγνωσιν ποιήσεται περὶ πάντων. Fieri non posse, ut reus criminationes et calumnias adversarii, quibus, quod prior verba faciat, praevalet, superet, nisi vestrûm quisque, qui judicaturi sedetis, pietatis erga Deum memores, et rei posteriore loco dicentis rationes benevolis auribus accipiat, et se ipsum aequum, et utrique parti communem auditorem exhibens, ita tandem de tota re sententiam ferat.* Senior ille e curia apud *Apulejum* lib. X. Milesiacorum: *Neo patiar falsis criminibus petito reo manifestum homicidium perpetrari; nec vos, qui jurejurando adstricti judicatis, inductos servuli mendacio pejerare.* Solebant autem judices Athenis id jusjurandum quotannis repetere, quo sanctius judicarent. *Isocrates* in Orat. de permutatione: *ἀλλ' ὀμνύναι μὲν καθ' ἕκαστον τὸν ἐνιαυτὸν, ἦ μὴν ὁμοίως ἀκροᾶσθαι τῶν κατηγορούντων, καὶ τῶν ἀπολογουμένων*, *cum quotannis juretis, vos eadem aequitate audituros tam reos, quam accusatores.* Unde et *Plato* lib. XII. de leg. *Νόμος δὲ κείσθω, δικαστὴν μὲν ὀμνύναι δικάζειν μέλλοντα*, *lex autem sit constituta, ut judex de re quapiam cogniturus prius jusjurandum det.* Nec aliter Christiani. *Sarisberiensis* in Policratico lib. V. cap. 12. *Et quidem judices sacramento legibus alligantur ju-*

rati, quia omni modo judicium cum veritate et legum obſervatione diſponent. Ipſo quoque jure cautum eſt, ut ſacrorum Evangeliorum ſcripturae terribiles ante ſedem judicialem deponantur, ibique ab initio litium ad finem usque permaneant, nec amoveantur niſi ſententia recitata: quo totius conſiſtorii latitudo, Dei ipſius repleta praeſentia, omnibus ad ſacroſanctas ſcripturas metum incutiat et reverentiam, et ab inquiſitione veritatis omnis iniquitas propulſetur. Vide *Rittershus.* ad tit. Inſtit. de Oblig. Salvian. Ep. 4. et de illis *A. Gell.* lib. 14. cap. 2. Toll. Exſtat ea de re locus apud *Demosth.* de Cor. ipſo initio diſertiſſimus, is nempe, quem *Tollius* exhibet. Solan.

ead. l. 14. *Ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι*) *Aristophanes: Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, οὐκ ἂν δικάσαις, priusquam utramque audieris partem, ne pronuncies.* Item *Euripides:*

Τίς ἂν δίκην κρίνειεν, ἢ γνοίη λόγον,
Πρὶν ἂν παρ᾽ ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῆ;
Quis autem litem dijudicet, aut ſermonem cognoſcat,
Qui non prius utriusque partis clare perceperit verba?

Seneca Medea, v. 199.

Qui ſtatuit aliquid parte inaudita altera,
Aequum licet ſtatuerit, haud aequus fuit

Unde Magiſtratus apud *Apulejum* lib X. *partim decuriones deprecari, partim populareis compeſcere, ut rite et more majorum judicio reddito, et utrimque ſecus allegationibus examinatis, civiliter ſententia promeretur: nec ad inſtar barbaricae feritatis, vel tyrannicae impotentiae damnaretur aliquis inauditus, et in pace placida tam dirum ſaeculo proderetur exemplum. P. Syrus:*

In judicando ſemper criminoſa eſt celeritas.

Toll.

ead. l. 17. *Πρὶν δέ γε ἀντεξετάσαι*) *Menander:*

Ὁ προκαταγινώσκων δὲ πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς,
Αὐτὸς πονηρός ἐστι πιστεύσας κακῶς.
Qui prius damnat, quam cauſam recte cognoverit,
Is homo improbus eſt, ut qui temere crediderit.

Toll.

Pag. 38. l. 3. *Εἰ τῷ μὲν κατηγόρῳ*) Egregium eſt *Juliani* Imperatoris reſponſum apud *Ammianum Marcellin.* lib. XVIII. *Numerium,* inquit auctor, *Narbonenſis paulo ante rectorem, accuſatum ut furem, inuſitato cenſorio rigore pro tribunali palam admiſſis volentibus audiebat: qui cum inficiatione defenderet objecta, nec poſſet in quoquam confutari, Delphidius orator acerrimus, vehementer impugnans, documentorum inopia percitus, exclamavit: Ecquis, florentiſſime Caesar, no-*

cens esse poterit usque, si negare suffecerit? Circa quem Julianus: Ecquis, ait, innocens esse poterit, si accusasse sufficiet? Toll.

ead. l. 4. Ἀποφράξαντες δὲ τὰ ὦτα) Contra Alexander M. apud *Plutarchum* in ejus vita: λέγεται δὲ καὶ τὰς δίκας διακρίνων ἐν ἀρχῇ τὰς θανατικὰς τὴν χεῖρα τῶν ὤτων τῷ ἑτέρῳ προςτιθέναι τοῦ κατηγόρου λέγοντος, ὅπως τῷ κινδυνεύοντι καθαρὸν φυλάττηται καὶ ἀδιάβλητον. *Jam initio, cum judicia capitalia disceptaret, fama tenet, manum eum alteri auri, dum diceret accusator, admovere solitum, reo ut alteram integram et intactam servaret a calumniis.* A qua tamen consuetudine postea descivit. Toll.

ead. l. 8. Εἰ δὲ τῷ μὴ ἀξιόπιστοι) Hic non tam *fide dignos*, ut interpres voluit, quam *auctoritate pollentes*, quibus obtemperandum sit, τὸ ἀξιόπιστοι significat. Latini *idoneos auctores* dicerent. Toll.

ead. l. 10. Ποιητήν μοι δοκῶ τὸν ἄριστον) Paulo ante eadem ferme haec verba ex *Aristophane* citavimus, qui ea ab *Homero* accepit. Toll.

ead. l. 12. Φησὶ δὲ, Μήτε δίκην δικάσῃς, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς) Excidit particula ἄν. Sic enim integrum memini me (locus nunc non succurrit) hunc versum legere, Μήτε δίκην δικάσῃς, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς. Corruptius hoc habet editio Florentina, πρὶν ἄμφω μῦθον ἀκούσεις. Porro praecipuum, quod observare soleant calumniatores, illud esse Noster ait, quod ubi in quempiam amici sui odium velint concitare, ea fingant, quae probe norint abhorrere a mente et inclinatione audientis. Puta, si quis sit pietati summopere addictus, ut tum eum, quem calumniari velint, dicant atheum, et pietati infestum: quo ita exacerbent audientis animum, ut nullam amici sui defensionem auribus velit admittere, inopinato crimine tanquam vero praeoccupatus. Haec ultima Graece ita effert cap. 15. (praecedit autem ὥςτε) ἀλλὰ κἂν θέλῃ τις ἀπολογεῖσθαι, μὴ προςίεσθαι, τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως (dictae calumniae) ὡς ἀληθεῖ προκατειλημμένον. Cur hic haesitet *Tollius* p. 417. Edit. *Amst.* nihil caussae. Τὸ ἀληθεῖ eodem, quo praecedens παραδόξῳ, modo se habet; satisque sensus patet; eumque recte interpretatus est interpres. Jens.

ibid. Μήτε δίκην δικ.) Haec verba apud *Platonem* eadem prorsus leguntur in Demodoco suspecto 737. C. apud *Plutarchum* etiam 1901, 2. Exstant etiam, sed paulo aliter, apud *Aristophanem* in Vesp. 484. AB. ἦπου σοφὸς ἦν, ὅςτις ἔφασκε, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς οὐκ ἂν δικάσαις; sunt etiam, qui *Hesiodo* tribuant. V. *Muret.* Var. lect. VII, 18. *Eur.* paulo

Bb 2

aliter idem effert. *Ἡρ.* p. 590. C. Vid. et *Demosth.* de Cor. ipso initio, ex quo patet, jurejurando adstrictos judices *τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι*: ex quo autem poëta habeat, incertum esset, nisi Scholiastes Phocylideum esse doceret: nam quod in Phocylide hodierno non reperitur, cum genuinus non sit, movere nos non debet. Pro ea sententia Christianam hanc personatus hic Phocylides supposuit, v. 8. *ἀδίκως μὴ κρῖνε πρόςωπον* [*Ἢν σὺ κακῶς δικάσῃς, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσει.*] Solan.

ead. l. 13. *Πρὶν ἀμφοῖν*) Nondum cum *Jensio* *ἂν* insero; nam vel sine eo versus constat, cum *πρὶν* etiam sit syllaba longa apud *Homer.* Il. *B*, 348. *Πρὶν Ἄργος δ' ἰέναι.* — Et *Z*, 81. *Πάντῃ ἐποιχόμενοι, πρὶν αὖτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν.* Etsi brevis quoque *B*, 413. *Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι.* — Et ap. *Theogn.* v. 957. ubi et *ἂν* additur: *Μή ποτ' ἐπαινήσῃς, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς.* Tamen quia *Plutarchus* loco Scholiis hic inserto, qui in Ed. *Fr.* est pag. 1034. E. non addit *ἂν*, etiam ego non ingero. *Solanus* noster in *Juntina* *ἂν* quoque inseruerat, adleveratque ex Scholiasta, *Phocylidis* esse; sed cum non inveniatur in ejus editis carminibus, quis dixerit, quid is reliquerit? At quia in *Aristoph.* tamen additur, liberum esto legentis arbitrium in re nullius momenti. Sed *ἄμφω* forsan non contemnendum. Reitz.

ead. l. 15. *Χεῖρον οὐδὲ ἀδικώτερον*) Cleanthus apud *Stobaeum* Serm. XL. *Κακουργότερον οὐδὲν διαβολῆς ἐστι πω· Λάθρα γὰρ ἀπατήσασα τὸν πεπεισμένον, Μῖσος ἀναπλάττει πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον. Nihil fere tam est malignum, quam calumnia. Haec enim ubi clam aliquem a se persuasum decepit, Odium excitat adversum eum, qui nihil est commeritus.* Toll.

ibid. *Ἢ ἀκρίτους τινὰς*) *Seneca* de Ira lib. II. c. 29. *De parvula summa judicaturo tibi res sine teste non probaretur; testis sine jurejurando non valeret. Utrique parti dares advocationem, dares tempus, ne semel audires. Magis enim veritas elucet, quo saepius ad manum venit. Amicum condemnas de praesentibus, antequam audias, antequam interroges? illi, antequam accusatorem suum nosse liceat, aut crimen, irasceris? Menander:*

Ὁ προκαταγινώσκων δὲ, πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς,
Αὐτὸς πονηρός ἐστι πιστεύσας κακῶς.

Toll.

Pag. 39. l. 4. *Ἀπαῤῥησίαστος*) Idem *Seneca* ibidem: *Hic ipse, qui ad te detulit, desinet dicere, si probare debuerit. Non est*, inquit, *quod me protrahas: ego productus negabo:*

alioqui nihil unquam tibi dicam. Eodem tempore et instigat, et ipse se certamini et pugnae subtrahit. Qui dicere tibi nisi clam non vult, paene non dicit. Verumtamen ubi deprehensi jubentur incoram accusare, ab impudentia audaciam mutuantur. Uti Apelles fecit, cum a Philippo delatos falso Aratos cogeretur praesentes arguere. Historia est apud *Polyb.* lib. IV. Toll.

ead. l. 5. *Ἐξ ἀφανοῦς) Alcaeus: τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἕπεται δόλος, obscura quivis comitatur dolus.* Toll.

ead. l. 6. *Τοξεύων)* Ut Nisus apud *Virgilium* lib. VII. Aen. Unde

Saevit atrox Volscens, nec teli conspicit usquam
Auctorem, nec quo se ardens immittere possit.

Toll.

ibid. *Ὡς μηδὲ ἀντιτάξασθαι)* Verte: *ut nec ex adverso consistere, nec repugnare detur.* Toll.

ead. l. 8. *Ὃ μέγιστόν ἐστι σημεῖον)* Ita et Cassander Alexandro nimium facili ad credendas de patre ejus Antipatro calumnias respondit, *τοῦτο αὐτὸ σημεῖον εἶναι τοῦ συκοφαντεῖν, ὅτι μακρὰν ἥκουσι τῶν ἐλέγχων, esse id ipsum calumniae indicium, quod procul probationibus venissent:* ut est apud *Plutarchum* in ejus vita. Toll.

ead. l. 10. *Εἰς τὸ φανερὸν διελέγχει) Cicero* pro Caelio, cap. 3. *Accusatio crimen desiderat, rem ut definiat, hominem ut notet, argumento probet, teste confirmet.* Toll.

ead. l. 11. *Διευθύνει καὶ ἀντεξετάζει)* Potius, *persequitur, seque adversarium professus rem judicio committit*; vel, *judicio cum eo experitur.* Toll.

ibid. *Ὥςπερ οὐδεὶς ἂν)* Nobile est Alexandri M. ad Parmenionem et Polysperchontem responsum ap. *Curtium,* lib. IV. cap. 13. Nam cum Parmenio furto, non proelio, opus esse censeret, assentiente prae ceteris Polysperchonte, *Latrunculorum,* inquit, *et furum ista solertia est* etc. Toll. Melius, ni fallor, vertisset interpres: *uti neminem tam ignavi abjectique animi reperias, qui, cum hostem aperto marte vincere possit, dolo eum ac insidiis circumvenire malit.* Idem.

ead. l. 12. *Ἐνέδρα ποτὲ) Q. Calaber* lib. III. v. 76.

Κρύβδα δ' ἀνάλκιδες αἰὲν ἀγαυοτέρους λοχόωσι,
clanculum autem imbelles semper praestantioribus insidiantur.
Toll.

ead. l. 14. *Ἔν τε βασιλέων αὐλαῖς) Sarisberiensis* in Policratico lib. VII. cap. 24. *Ceterum detractores et invidos sic in curia videbis abundare, ac si in eam, quasi totius orbis sentinam, confluxerint.* De adulatoribus autem *Plutarch.* in libello de discrimine amici et adulatoris ita loquitur: *ἔτι δὲ*

ὥσπερ ὁ Σιμωνίδης τὴν ἱπποτροφίαν φησὶν οὐ λεκύθῳ ὀπαδεῖν, ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις, οὕτω τὴν κολακείαν ὁρῶμεν οὐ πένησιν, οὐδὲ ἀδόξοις, οὐδὲ ἀδυνάτοις ἀκολουθοῦσαν, ἀλλ' οἴκων τε καὶ πραγμάτων μεγάλων ὄλισθημα καὶ νόσημα γινομένην, πολλάκις δὲ καὶ βασιλείας καὶ ἡγεμονίας ἀνατρέπουσαν. *Atque ut Simonides ait, equos alendi studium non lecythos comitari, sed agros frugiferos: ita videmus adulatores non pauperibus se adjungere, aut ingloriis et plebejis, sed magnarum familiarum rerumque amplarum ruinam hanc morbumque esse, qui saepe etiam regna imperiaque subvertat.* Plato in Epist. ad Dionysium: Ἑώρων γὰρ καὶ τότε, καὶ νῦν ὁρῶ, τὰς μεγάλας οὐσίας, καὶ ὑπερόγκους, τῶν τε ἰδιωτῶν, καὶ τῶν μονάρχων, σχεδὸν ὥσπερ ἂν μείζους ὦσι, τοσούτῳ πλείους καὶ μείζους τοὺς διαβάλλοντας, καὶ πρὸς ἡδονὴν μετὰ αἰσχρᾶς βλάβης ὁμιλοῦντας τρεφούσας, οὗ κακοῦ οὐδὲν μεῖζον γεννᾷ πλοῦτός τε καὶ ἡ τῆς ἄλλης ἐξουσίας δύναμις. *Videbam id temporis, et adhuc video, magnas et immensas opes tum privatorum hominum, tum monarcharum, quo fuerint abundantiores, eo plures majoresque calumniatores alere, quique cum turpi damno ad gratiam loquuntur: quo nihil deterius divitiae, altaeque potentiae generant.* *Q. Curtius* adulationem *perpetuum malum regum* vocat, *quorum opes saepius assentatio, quam hostis evertit*, lib. VIII. cap. 5. Unde *Galenus* de Dignotione et Curat. proprior. affectuum, virum veridicum explorare docens, Καὶ πρῶτον, inquit, ἐὰν ἴδῃς αὐτὸν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων τε καὶ πολὺ δυναμένων, ἢ καὶ τὰς τῶν μοναρχῶν οἰκίας ἀπιόντα συνεχῶς, γίγνωσκε μάτην ἀκηκοέναι τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ἀληθεύειν ἅπαντα· ταῖς γὰρ τοιαύταις κολακείαις ἕπεται καὶ τὸ ψεύδεσθαι. *Ac primum quidem, si eum videris divitum domos aut potentium, sive etiam regum, frequentantem, certo tibi persuadeas velim, frustra rumorem illum ad aures tuas accidisse, qui de ejus integritate in dicendo verum ferebatur. Hujusmodi enim adulationibus mentiri cognatum est.* Toll.

Pag. 40. l. 3. *Ζηλοτυπίαι κακοτεχνέστεραι*) Sed nulla versutior aut fraudulentior supplantandi calumniandique ratio, quam laudando. Nam et hanc invidia reperit aulicorum. Καινὸς γάρ δή τις, inquit *Polyb.* IV. οὗτος εὕρηται τρόπος διαβολῆς, τὸ μὴ ψέγοντας, ἀλλ' ἐπαινοῦντας λυμαίνεσθαι τοὺς πέλας· εὕρηται δὲ μάλιστα καὶ πρῶτον τοιαύτη κακεντρέχεια, καὶ βασκανία, καὶ δόλος ἐκ τῶν περὶ τὰς αὐλὰς διατριβόντων, καὶ τῆς τούτων πρὸς ἀλλήλους ζηλοτυπίας καὶ πλεονεξίας. *Novus enimvero calumniandi modus hic est inventus, cum non obtrectando, sed laudando alicui nocetur. Quae malignitas, invidia, et fraus ab illis primo fuit excogitata, qui in aulis*

principum vitam degunt: ea est illorum hominum aemulatio inter ipsos, ea avaritia. Quare jure *Tacitus* in Agricolae vita *pessimum genus* vocat *inimicorum, laudantes.* Toll.

ead. l. 5. *Ἐπιτηροῦσιν εἴ που) Homerus* de Achille cum Hectore pugnante, Il. X. v. 319.

Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεὺς
Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἕκτορι δίῳ,
Εἰσορόων χρόα καλὸν, ὅπῃ εἴξειε μάλιστα etc.
Sic ex cuspide fulgor splendebat bene acuta, quam Achilles
Vibrabat dextera, cogitans malum Hectori divino,
Inspiciens corpus pulchrum, ubi cederet maxime.

Similiter fere *Virgil.* de Darete lib. V. Aeneidos:

Ille, velut celsam oppugnat qui molibus urbem,
Aut montana sedet circum castella sub armis,
Nunc hos, nunc illos aditus, omnemque pererrat
Arte locum, et variis assultibus irritus urget. Toll.

ead. l. 8. *Καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βουλόμενος) Seneca* lib. III. de Ira, cap. 31. *Nulli ad aliena respicienti sua placent. Inde Diis quoque irascimur, quod aliquis nos antecedat, obliti, quantum hominum retro sit; et, paucis invidentes quantum a tergo sequatur ingentis invidentiae.* Toll.

ead. l. 7. *Παραγκωνίζεται) Alciphr.* I. p. 26. *παραγκωνίσασθαι τοὺς ἀντεραστὰς βουλόμενος*· ubi *Bergler.* idem verbum ex *Heliod.* et hoc *Luciani* loco adfert. Reitz. Vid. omnino ad Piscat. c. 34. Tom. III. p. 576. sq. Lehm.

ead. l. 9. *Ἔνθα ὁ μὲν χρηστὸς) Plutarch.* de discrim. amici et adulatoris: *οὗτος δὲ τοὺς ἀληθινοὺς ἀποσοβεῖ φίλους, καὶ οὐκ ἐᾷ πλησιάζειν· ἂν δὲ μὴ δύνηται, φανερῶς μὲν ὑποσαίνει, καὶ περιέπει, καὶ τέθηπεν, ὡς ἀμείνονας, λάθρα δ' ὑφίησί τινας καὶ ὑποσπείρει διαβολάς· κρυφίου δὲ λόγου κνίσαντος ἕλκος, κἂν μὴ παντελῶς εὐθὺς ἐξεργάσηται, τὸ τοῦ Μηδίου φυλάττει μεμνημένος· ἦν δὲ ὁ Μήδιος τοῦ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον χοροῦ τῶν κολάκων οἷον ἔξαρχος, καὶ σοφιστὴς κορυφαῖος ἐπὶ τοὺς ἀρίστους συντεταγμένος. ἐκέλευεν οὖν θαῤῥοῦντας ἅπτεσθαι καὶ δάκνειν ταῖς διαβολαῖς, διδάσκων, ὅτι κἂν θεραπεύσῃ τὸ ἕλκος ὁ δεδηγμένος, ἡ οὐλὴ μένει τῆς διαβολῆς· ταύταις μέντοι ταῖς οὐλαῖς, μᾶλλον δὲ γαγγραίναις καὶ καρκινώμασι διαβρωθεὶς Ἀλέξανδρος ἀπώλεσε καὶ Καλλισθένη, καὶ Παρμενίωνα, καὶ Φιλώταν* etc. *Adulator autem veros amicos arcet, neque appropinquare sinit: aut, si hoc non potest, palam quidem eos demulcet, colitque, et admiratur, ut meliores: clanculum autem submittit aliquas et spargit calumnias. Ubi autem occultus sermo ulceris pruritum excitavit, si non statim rem perfecit, memoria tamen tenet atque observat Me-*

dii dictum. Fuit is Medius chori adulatorum, qui Alexandrum cingebat, veluti princeps, et calumniatorum summus, praestantissimis imminens. Jubebat autem suos audacter calumnias jacere, iisque mordere alios; docens, tametsi admorsus ulcus sanarit, tamen calumniae cicatricem mansuram. His quidem cicatricibus, ac vomicis, aut gangraenis potius et cancris corrosus Alexander Callisthenem perdidit, et Parmenionem, et Philotam etc. Cujus quidem Philotae historiam ab aemulo Cratero per calumniam subversi operae pretium est legisse apud *Curtium* lib. VI. cap. 8. quae mirum in modum haec et sequentia illustrat. Toll.

ead. l. 2. *Εὐδοκιμεῖ, καὶ ὅλως φθάσας κρατεῖ*) Haec ita potius interpretarer: *primas tenet*, et *illum denique praevertens superat: quandoquidem exemplo suo hujus Homerici dicti veritatem confirmant:*

Mars dubius saepe et victorem stravit ovantem. Toll.

ibid. *Ὁ φθάσας*) *Ven.* utraque agnoscunt hunc articulum; reliquae respuunt. Solan.

ead. l. 13. *Τὰ γὰρ τοῦ Ὁμήρου*) Sic fere in Ep. *ad Roman.* 2, 14. *ὅταν — τὰ τοῦ νόμου ποιῇ·* quibus verbis *Elsner.* haec *Luciani* aliaque similia addit. Reitz.

ead. l. 14. *Ξυνὸς ἐνυάλιος*) Hectoris verba sunt Iliad. Σ. v. 309. *Livius* lib. XXVIII. cap. 19. *ubi Mars communis et victum saepe erigeret, et affligeret victorem. Propert.* II, 27. *Cum Mavors dubias miscet utrimque manus. Ovid.* 1. Amor. El. 9. *Mars dubius* etc. Toll.

ibid. *Τὸν κταν.*) Adscripserat *Solanus, τε* in Homero esse pro *τὸν*, recte; sed quod etiam adleverat, *B.* i. e. Basilienses, sic habere, erravit: nam utraque *Bas.* aeque *τὸν* habet, ac reliquae. Forsan Codicem B. significare voluit, quod credo; non tamen recipio, quia etiam *τὸν* in ipso *Homero* legi potest. Reitz.

ead. l. 16. *Ποικίλας — ὁδοὺς ἐπινοοῦσιν*) Unde invidiam *πολυμήχανον καὶ πάντολμον θηρίον Photius* vocat, Epist. prima, commate *ϛʹ*. Toll.

Pag. 41. l. 1. *Ἡμισευέλπιδος*) Scriptum fuisse *ἢ μίσος ἢ ἐλπίδος*, minime dubito. Vulgatam tamen tuentur omnes libri et ipse Codex Ox. Solan. Non tamen tuetur vocem improbam linguae lex et analogia certissima. Dicitur enim *ἡμίανδρος, ἡμιεργής, ἡμιοβόλιον*, et sic porro, non *ἡμίσανδρος, ἡμισεργὴς* etc. Etsi igitur aliquam ex vulgata cum *Wielandio* extorqueas sententiam, formae tamen barbaries adeo offendit, ut a corrigendo vix amplius abstinere liceat. *Solani* emendatio: *ἢ μίσους* (sic enim, non *μίσος*, voluisse potuit,

etiam *Schmiedero* suspicante) ἢ ἐλπίδος laborat nescio qua sententiae vel incommoditate vel etiam ineptia. Felicissime vero *Jacobsius*: ἢ μίσους εὐέλπιδος, probante *Schneidero* Lex. maj. s. ἡμισεύελπις. Lehm.

ead. l. 4. Ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης) Vere. Nam, ut ait *Plautus* Captiv. 11, 1. *Doli non doli sunt, nisi astu colas: Sed malum maximum, si id palam provenit.* Toll.

ead. l. 7. Οὐδ' ἂν κατίσχυσε) Cicero pro Cluentio, cap. 65. *Hoc uno modo saepe multorum improbitate depressa veritas emergit, et innocentiae defensio interclusa respirat: quod aut ii, qui ad fraudem callidi sunt, non tantum audent, quantum excogitant: aut illi, quorum eminet audacia, atque projecta est, a consiliis malitiae deseruntur. Quodsi aut confidens astutia, aut callida esset audacia, vix ullo resisti modo posset.* Tull.

ead. l. 10. Ὁ τιμώμενος) *Sarisberiensis* lib. VII. Policratici, cap. 24. *Ubique tamen, qui illustrioribus clarescunt meritis, acrius invidia toxicato dente roduntur. Vellejus Paterc.* lib. II. cap. 40. *Nunquam eminentiae invidia carent. Livius* lib. XLV. cap. 35. de Paulo Macedonico, cui triumphus negabatur: *Intacta invidia media sunt; ad summa fere tendit. Apollodorus* Comicus:

Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται,
nam rebus obstat praelustribus invidia.

Cyprianus de Zelo et Livore: *Quanto ille, cui invidetur, successu meliore profecerit, tanto invidus in majus incendium livoris ignibus inardescit. Philo* περὶ Ἰωσήφ· φθόνος δὲ ἀεὶ ταῖς μεγάλαις εὐπραγίαις ἀντίπαλος, *invidia semper magnae felicitatis adversaria est. Lucret.* lib. III.

Consimili ratione ab eodem saepe timore
Macerat invidia, ante oculos illum esse potentem,
Illum adspectari, clarus qui incedit honore:
Ipsi se in tenebris volvi, coenoque queruntur.

Infinita porro sunt, quae in hanc sententiam cum apud Graecos, tum apud Latinos scriptores belle dicta reperias. Toll.

ead. l. 11. Τοῖς ὑπολειπομένοις) *Nam qui invidet, minor est*, ut ait *Plinius* lib. VI. Epist. 17. Et, secundum *Plautum* in Captiv. Act. III. Sc. 4.

Est miserorum, ut malevolentes sint, atque invideant bonis.

Toll. Τοῖς ὑπολειπομένοις) Melius, dignatione inferioribus. Idem.

ead. l. 12. Τῷ δ' ἐπιτοξάζονται) Ita recte pleraeque Editiones, uti est apud *Homerum* Il. *Γ. O.* tamen et *Fl.* τόν δε,

prave. Solan. *Τῷδ'* junctim esse scribendum, non, ut in prioribus omnibus, sejunctim *τῷ δ'*, per se liquet. Lehm.

ead. l. 14. *Τὸν κορυφαῖον ἐκεῖνον*) Verto, *modo principem illum, et in fastigio dignationis collocatum, expugnaverit, ac de illo amicitiae gradu deturbaverit*. Toll.

ead. l. 15. *Καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς*) *Pindarus* Isthm. Carm. IV.

Ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχας
Καὶ μαρναμένων,
Πρὶν τέλος ἄκρον ἱκέσθαι.
Τῶν τε γὰρ διδοῖ τέλος,
Καὶ κρέσσον ἀνδρῶν χειρόνων
Ἔσφαλλε τέχνα καταμάρψαισα.

Id est; *Est tamen incertitudo fortunae etiam pugnantium, priusquam ad finem summum veniant. Horum enim dat finem, et virorum deteriorum ars corripiens praestantiorem supplantat.* Toll.

ead. l. 16. *Ὑπὸ*) In omnibus impressis et Mss. *ἐπὶ*, quod ego mutare non sum cunctatus. Solan. Non sustinui vulgatum *ἐπὶ* repetere, quod ex praemisso *ἐπὶ*, et scribendi compendio natum, locum hic habere nequit. Quare audaciae veniam dabit ipsa necessitas. Reitz. Necessitatem non equidem video. Est enim *ἐπὶ τῶν δρομέων in cursoribus*, ut recte *Gesnerus* reddidit: an den Läufern, s. mit den Läufern, geschieht etwas Aehnliches. Quodsi tamen alterutrum *ἐπὶ* in hac sententia mutandum esse contendas, maluerim certe *ἐν τοῖς ἀγῶσιν*· quamquam neque hoc necessitas jubet. Lehm.

Pag. 42. l. 1. *Τῆς ὕσπληγγος εὐθὺς καταπεσούσης*) Ὕσπληγξ sive *βαλβὶς*, item *γραμμὴ Polluci*, repagula, quae Latini *carceres* vocabant, quibus apertis, non *fractis*, ut interpres habet, emittebantur currus. Videtur hic extentus funis fuisse, quo velut repagulo cursores continebantur; eoque remisso procurrebant. Toll. Constat jam satis, docente praesertim *Salmasio* Plin. exercit. pag. 648. *ὕσπληγγα* esse *repagulum*, vectim transversum, qui aequaret vel equos vel cursores, jam in linea stantes, ac paratos ad cursum. Haec *ὕσπληγξ* subito utrinque laxata decidebat in subjectam *γραμμὴν, βαλβῖδα*, lineam cavatam, ad cujus modulum ita attemperate facta erat, ut decidens illam cavitatem impleret, et reliquo solo aequaret. Unice huc facit *Statii* locus Theb. VI, 593.

Ut ruit, atque aequum submisit regula limen,
Corripuere leves spatium;

ad quem caeteros laudat *Barthius*. Disertus etiam *Harpo-*

crationis locus in *βαλβῖς*. Haec faciunt etiam ad similem locum Nostri, supra Timon. cap. 20. Gesn.

ibid. *Μόνον τοῦ πρόσω*) Interpres vertit *primas affectare*, ac si *τῶν πρωτείων* legeretur. *Τοῦ πρόσω ἐφιέμενος*, est, *tota mente intentus in spatium, quod cursu conficiendum restat, quo id absolvat.* Nemo hunc locum melius interpretabitur, quam *Virgil.* lib. V. Aeneidos:

— Signoque repente
Corripiunt spatia audito, limenque relinquunt
Effusi, nimbo similes: simul ultima signant.

Quod ad verbum est, *τὴν διάνοιαν ἀποτείνουσι πρὸς τὸ τέρμα.* Toll.

ead. l. 4. *Οὐδέ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς*) *Οὐδέ τι κατὰ τῶν συναγωνιστῶν* legendum videtur. Guyet. Et sic fere reddit *Gesnerus.* Oportebat potius: *neque quidquam eorum curat, quae ad certatores spectant.* Cui sententiae nihil facile inest, quod recte censeas corrigendum. Lehm.

ead. l. 5. *Καὶ ἄναθλος ἀνταγωνιστής*) *Cicero* Philippica X. c. 1. *Declarasti enim, verum esse id, quod ego semper sensi, Neminem alterius, qui sua confideret, virtuti invidere.* Toll.

ead. l. 8. *Ἐπιστομιεῖ*) An in os cadere faciat? Supra pro Imag. c. 10. *μὴ δὲ ὑπὲρ τὸν πόδα ἔστω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπιστομίσῃ μέ φησιν ἐμπεριπατοῦσαν.* Guyet. Alias esse *os obturo*, nisi notum, vid. notata ad l. d. et Jov. Trag. c. 35. ac *Liban.* Epist. 12. f. Reitz.

ead. l. 11. *Ὁ γὰρ προέχων*) Pessime interpres exposuit, *qui prominet.* Repone, *qui ceteris antistat;* ut ap. *Catullum:*

Veranni, omnibus e meis amicis
Antistans mihi millibus trecentis.

Toll.

ead. l. 12. *Καὶ ἀφύλακτος*) *Cyprianus* de simplicitate Praelatorum: *Facilior cautio est, ubi manifesta formido est; et ad certamen animus ante praestruitur, quando se adversarius confitetur.* Verum, ut bene *Seneca, Professa perdunt odia vindictae locum.* Toll.

ibid. *Ἐν μέσῳ ληφθείς*) Non satisfacit mihi interpres. Malim, *circumventus rapitur.* Eleganter *Ausonius* in Cupidine Crucifixo locum hunc illustrat:

— Hostemque unum loca non sua nactum
Facta nube premunt. Trepidantem, et cassa parantem
Suffugia, in coetum mediae traxere catervae.
Eligitur moesto etc.

Contra apud *Ciceronem* pro Cluentio c. 65. *Innocentiae defensio saepe multorum improbitate interclusa respirat.* Toll.

ead. l. 13. *Οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ φίλοι δοκ. ἐξ ὧν* etc.) *Belinus* emendabat: *οἱ δὲ ἀγάλλονται, καὶ φίλοι δοκοῦσιν, ἐξ οὗ βλάπτειν ἄλλους ἔδοξαν, du moment qu'ils ont paru être en état de perdre les autres.* Bip. Argutias captavit *Belinus.* Nam neque in *ἀγαπῶνται*, neque in *ἐξ ὧν*, vere quidquam inest, quod, modo recte captum, offendere possit. *Amantur et habentur amici; nec alia ejus rei caussa est, quam quod aliis nocere sunt visi.*

Pag. 43. l. 1. *Ἢ καὶ ἀλλότριον*) Sic *Ven.* utraque: reliqui impressi et Cod. Ox. *μηδὲ*, vel *μὴ δ'*. Solan. Lege *ἤδε*, i. e. *καί*. *Τὸ μηδὲ* hic locum non habet. *Guyet.* Adeo placet, ut putem in contextum recipiendum. Reitz.

ead. l. 2. *Τὰ προςόντα*) Hic sunt vel fortunae, vel ingenii, vel quaecunque alia bona, commoda, conditio: quae alicui adsunt, quibusve conspicuus est. Toll.

ead. l. 3. *Πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες*) *Basilius Magnus* de Invidia: *Δεινὸν δὲ ταῖς εἰς τὸ χεῖρον παρατροπαῖς τὸ ἐπαινετὸν διαπτύσαι, καὶ ἐκ γείτονος κακίας τὴν ἀρετὴν διαβαλεῖν. Improbum autem est, in pejus deflectendo, quod laudabile est, culpare, et e malitiae vicinia virtutem criminari. Sarisberiensis* lib. VII. Policratici, capite 24. de calumnia loquens: *Et nunc quidem,* inquit, *bona aliena pervertit, nunc minuit: mala autem fingit, quae non sunt; aut magnificat, et extollit, si qua sunt.* Contra ea *Quintilianus* lib. II. cap. 12. *Est praeterea quaedam virtutum vitiorumque vicinia, qua maledicus pro libero, temerarius pro forti, effusus pro copioso accipitur.* Sic et in amore, et in amicitia vitia proximarum virtutum appellationibus velantur. *Lucretius* lib. IV.

Nigra μελίχρους est, immunda et foetida ἄκοσμος.
Caesia παλλάδιον, nervosa et lignea δορκὰς etc.

Et apud *Theocritum* Battus Idyl. X.

Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντι τὺ πάντες,
Ἰσχνὰν, ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.
O Bombyce venusta, omnes te Syram vocant,
Tenuem, sole adustam: ego vero solus flavam mellis instar.

Est item apud *Aristaenetum* illius vitiorum in melius interpretationis amatorium exemplum, lib. I. Epist. 18. *Καὶ ὁ μέν τις τῶν νέων, ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρις παρὰ σοὶ κληθεὶς ἐπαινεῖται· τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν ἔφης· τὸ δὲ διὰ μέσον τούτων ἐρεῖς ἐμμετρότητα ἔχειν· μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάζεις, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας προςείρηκας· μελιχρώτους δὲ οἴει τοὔνομά τινος, ἀλλ' οὐ ποίημα εἶναι.* Ubi nisi et in *Platone* ita legeretur, et a *Plutarcho* in *προςποίημα* mutatum esset, *χρῶμα* pro *ποίημα* legerem. Neque vel ita tamen *Platonis* mihi locus sanus esse

videtur. *Μελαγχλώρους δὲ καὶ τοὔνομα οἴει τινὸς ἄλλου ποίημα, ἢ ἐραστοῦ ὑποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχρότητα, ἐὰν ἐπὶ ὥρᾳ ᾖ* Lege, *μελαγχλώρους*, (sive *μελίχρους*, ut alii malunt) *δὲ καὶ τοὔνομα οἴεσθε ἀλλ' οὐ χρῶμα εἶναι ἐραστοῦ* etc. ad plures illi sermo institutus est, sic ut *τὸ οἴει* vitiosum esse, quivis facile deprehendat. Ceterae mendae manifestae sunt. Posset autem *τὸ ποίημα facies* verti; nisi quis *προςποίημα* cum *Plutarcho* malit: cujus vocis vim *Cicero* pluribus explicat, lib. II. de Oratore cap. 14. *ut cum in sole ambulem, etiamsi aliam ob causam ambulem, fieri natura tamen, ut colorer.* De Amicitia locus est eximius, sed prolixior, apud *Horatium* lib. I. Sat. 3. ubi tandem livorem nostrum, et animi aeruginem perstringit, dicens:

At nos virtutes ipsas invertimus; atque
Sincerum cupimus vas incrustare. probus *quis*
Nobiscum vivit? multum demissus homo. *illi*
Tardo *cognomen* pingui damus. *pro* bene sano,
Ac non incauto, fictum, astutumque *vocamus* etc.

Plura ad *Lucret.* et *Horatium Lambinus* congessit, quae describere nolo, ne alienae fructum diligentiae videar velle intercipere. Toll.

ead. l. 5. *Τὸν τυραννικὸν*) Malim, *tyrannidis*, vel *tyranni ministrum*, quam *tyrannum*, vertere. Toll. Mutuo se explicant ὁ *βασιλικὸς* apud *Joannem* Evangelistam 4, 46. et hic noster *τυραννικός*. Non est tyrannus ipse ὁ *τυραννικὸς*, sed minister tyrannidis, humilis apud tyrannum, ad opprimendos cives operam suam illi commodans, certe pollicens, atque opportunus ob id ipsum suspicioni, illum adeo sedulo agere omnia, uti proditionis consilium tegat: ut ille Callicrates, qui, dum se *τυραννικὸν* simulat apud Dionem Syracusanum, illum evertit. Vid. *Nepos* 10, 8. Gesn.

ead. l. 9. *Φασὶ*) In omnibus libris nostris *φησὶ*, quamvis vertant, *inquiunt:* ego mutavi. Solan. Omnino proclives fuisse librarios ad *φησι* pro *φασι* scribendum, satis luculenter probant loca Pisc. c. 25. ubi pro vulgata *φασι* in Cod. Gorl., et Jov. Trag. c. 32. extr., ubi itidem pro genuina lectione *φασι* in 3011. male *φησι* scriptum deprehenditur. Omnino vide quae ad Pro Merc. Cond. c. 1. Tom. III. p. 694. notavimus. Lehm.

* *ead.* l. 11. *Ἡ Στρατονίκη*) Allusit partim ad historiam Antiochi Seleuci R. filii, qui novercae amore flagrans ope Medici voti compos fuit factus: partim ad calumniam, qua Combabus fuit impugnatus apud eundem Seleucum, ac si Stratonices manifestarius adulter esset. Utramque noster fuse exponit in libello de Dea Syria; illam *Plutarchus* in vita Demetrii Po-

liorcetae: quam breviter item Noster attigit in Icaromenippo: *Σελεύκου δὲ Ἀντίοχον ἑώρων Στρατονίκῃ διανεύοντα λάθρα τῇ μητρυιᾷ, Seleuci autem filium Antiochum videbam clam Stratonicae novercae innuentem.* Ex hac historia effictam habes narratiunculam apud *Aristaenetum* lib. I Epist. 13. Reposui autem, ejecta *uxoris* voce, nomen proprium, in quo ad historiam respicitur, quam exposuimus. Mox legam ἀηδής. Interpres non nimis bene vertit. Toll. Adversantur haec fidei historiae; nemo enim vel tantillum Antiochi amorem subodoratus erat, quem ars Herasistrati sola detexit: sed et alibi *Noster* in eundem incidit errorem. V. Icarom. cap. 15. Solan.

ibid. Ἀηδής) Ms. Ox. uti conjecerat *Tollius.* In reliquis ἀηδῶς. Solan. *Jens.* ad Hermot. sub init. vulgatam contra *Toll.* defendit, et potest mihi etiam ea ratione defendi, quod εἶχε intelligi queat, vel aliud verbum, quale *Gesner.* addit. Verum quando Cod. bonae natae habemus conjecturae *Tollianae* faventem, et melius procedit oratio, id recepi. Reitz. Haud sane ineleganter scripsisset auctor, si ad *Fritzschii* sententiam verba sic legerentur: *καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀηδῶς· καὶ ὅλως ἐρωτικαί τινες καὶ μοιχικαὶ πρὸς αὐτὸν αἱ διαβολαί.* At neque ita, ut vulgo est, adornata oratio sua caret elegantia. Cf., si lubet, Diall. Deor. VI, 2. Tom. II. pag. 20. sq. Lehm.

ead. l. 12. Ἐρωτικὴ) Ἐρωτικῶς. Guyet.

Pag. 44. l. 1. *Μὰ Δί'*) *Th. Magist.* v. *Μὰ* haec adferens observat, rarissime adfirmare τὸ μά. Sed vid. supra ad Icaromen. cap. 14. notata. Solan. *Fritzschius* Quaestst. pag. 58. haud quidem injuria improbans ea, quae *Reitzius* ad Icarom. 14. Tom. VII. p. 373. et ad Gall. s. Somn. c. 11. Tom. VI. p. 629. sq. de affirmativa formulae *μὰ Δία* vi disputavit, hoc tamen loco non aequo jure *μὰ Δί'* in *νὴ μὰ Δί'* mutari velle videtur. Quamquam enim propter praecedentem syllabam vocis φρονῇ facilis fuit librariorum lapsus, non tamen dubito, quin eadem ratione, qua in Gall. s. Somn. c. 29. etiam h. l. vulgatam tueri possis, etiam negativa vi servata. Quemadmodum enim illic, si cum *Seagero* et *Fritzschio*, id quod et ego jam vellem fecisse, sic interpungas: ὁρῶ σέ γε, ὦ τοιχώρυχε ... *μὰ Δία*, ἐπεὶ κίων γε ὢν τυγχάνεις, εὖ ἔχει· per ellipsin commodissime suppleri potest sententia negativa non verbis expressa: ita et h. l. nisi omnia me fallunt, in *μὰ Δία* plena calumniatoris sententia in hunc fere modum inesse fingi facile poterit: *Non, per Jovem, haec ferri aequo animo possunt*; ut nos fere dicimus: *Nein wahrlich,* das ist zu arg! das ist doch nicht zu dulden! etc. Sic haud raro *Aristophanes* in fabulis. Lehm.

ibid. Φιλόξενος) Nobilis poëta Lyricus, qui cum Dionysii tyranni carmina liberius damnaret, ab eo in Latumias detrusus est: unde Tarentum aufugiens Dionysio revocanti epistolam misit una litera *O*, id est *ου*, notatam. Plura *Suidas*. Meminit et *Plutarchus* de fortuna Alexandri, Orat. II. in initio. Toll.

ead. l. 2. Καὶ ἄμετρα) *Hiulca*, interpres. Rectius *immodulata*, ut *Horatius* in Arte:

Non quivis videt immodulata poëmata judex.

Toll.

ead. l. 3. Ὁ φίλος διαβάλλεται) Haec ad *Lucianum* ipsum spectare videntur impietatis accusatum. la Croze.

ead l. 5. Ὁ δὲ ἀκούσας) Verte: *quo ille*, sc. amicus, *audito, statim velut oestro percitis auribus, uti par est, inflammatur, et moram accuratae inquisitionis non ferens, aversatur amicum, repellitque. Plane enim istiusmodi mendacia confingunt, queis maxime norunt audientis animum ad iram posse provocari.* Toll.

ead. l. 9. Καὶ ἔνθα τρωτός ἐστιν) Sic Alexander Parmenionis auctoritatem moleste ferens, a Cratero in Philotam, invidiosa illius et suspiciosa commemoratione accenditur: *Curtius* lib. VI. c. 8. Sic Nero a Capitone Cossutiano in Thraseam inflammatus, quod non adfuisset in Poppeae Sabinae consecratione, quam Nero prae ceteris dilexerat: *Tacitus* lib. XVI. cap. 22. Sic apud *Phaedrum* libertus ille,

Adjecit id, quod sentiebat maxime
Doliturum amanti.

Ceterum exemplorum ὅσα κόνις. *Benedictus* male legit πρῶτος, pro τρωτὸς, vertitque *et qua parte praestat.* Nos emendavimus et contextum, et interpretationem, vertentes, *et qua quisque parte maxime vulneri patet.* Toll. Certa est *Tollii* emendatio. Quid enim est, quod ante eum in omnibus impr. et O. Ms. legebatur πρῶτος; Solan.

ibid. Ἐπ' ἐκεῖνον) Ἐπ' ἐκεῖνο interpr. legisse videtur. Guyet.

ead. l. 11. Ἐς αὐτὸν) Glossema videtur. Guyet.

ead. l. 12. Μηκέτι σχολὴν ἄγειν) Verterim: *indagandae, seu perscrutandae veritati non modo non vacet: verum etiam, si quis objectum crimen diluere voluerit, non admittat defensionem, insolentia auditae criminationis, tanquam veritate praeoccupatus.* Toll.

ead. l. 14. Ὡς ἀληθεῖ) Nisi ἀληθεῖ hic neutro genere accipitur pro substantivo, legendum hic vel ἀληθείᾳ, quod malim; vel ἀληθοῦς, ut ad ἀκροάσεως referatur. Toll. Nescio, quid *Tollius* haesitarit: ἀληθεῖ enim certe neutrum est, et sa-

num, ac de mutatione ne cogitandum quidem. Vid. paullo supra notam *Jensii*. Reitz.

ead l. 15. *Ἀνυσιμώτατον γὰρ ὄν*) Atticismus, pro *ἀνυσιμώτατον γάρ ἐστι*. Sic *Homer.* Iliad. Θ. v. 306.

Μήκων δ' ὡς ἑτέρωσε κάρη βάλεν, ἥτ' ἐνὶ κήπῳ
Καρπῷ βριθομένη, νοτίῃσί τε εἰαρινῇσιν.

Pro *βρίθεται*. Pro *ὁπότε* malim, *ὥς ποτε*. Toll. *Ἀνυσιμώτατον γὰρ ὂν τὸ εἶδος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον τῆς τοῦ ἀκούοντος ἐπιθυμίας, ὁπότε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις* etc.) Pessime, nisi vehementer me animus fallit, haec sese habent. Luxata est plane oratio, et male conjuncta, quae omnino est dividenda. Primo pro *ὂν τὸ*, scripsisse *Lucianum* existimo *ὄντως*. Dein post *ἐπιθυμίας* ponenda *τελεία στιγμή*, nec aliter video fecisse Florentinos; recte. Quae sequitur, est nova historia. Primum horum verborum membrum pertinet ad superius memorata, quemadmodum nimirum quis apud muliebriter pium accusatus, licet falsissime, impietatis, nullius veniae, immo ne defensionis quidem locum obtinere queat. *Revera enim* (addit *Lucianus* pro caussa) *haec est efficacissima calumniae species, quae alienum quid ab animi affectione audientis contineat. Quin etiam cum apud Ptolemaeum* etc. Jens. Facile probaverim emendationem doctissimi *Jensii*. Sed in eo aliter mihi videtur, quod illud *ὁπότε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ κ. τ. λ.* sejungit a praecedentibus, et interpretatur, *Quin etiam cum apud Ptolemaeum.* Immo, quod ipsa etiam relativa particula *ὁπότε* indicat, artissime ista connexa sunt. Exemplum subjicitur illius observationis, quod dixerat *τὸ παράδοξον τῆς ἀκροάσεως* movere beatulos illos, *τὸ ὑπεναντίον τῆς ἐπιθυμίας*. Nempe quod vehementer optant homines, illud facile credunt, v. g. amari se: at cum semel adversantis huic persuasioni suspicionis, paradoxae initio, scintilla in animum incidit; ilicet ardent toti, a zelotypia in furorem ruunt. Sic Ptolemaei *ἐπιθυμία* est, Bacchum videri: hinc facile credit, bacchaturos in suam gratiam suos amicos. *Παράδοξον* est, Demetrium huic cupiditati regis adversari, in ea re, quam cordi adeo regi esse norit. Sed cum illud *παράδοξον*, illud *ὑπεναντίον τῇ ἐπιθυμίᾳ*, semel percussit aliqua fidei specie animum: actum est, periit Demetrius, nisi praesenti et extemporali remedio sibi succurrat. Huc etiam alterum de Alexandro et Hephaestione exemplum convenit. Gesn.

ibid. Τὸ εἶδος) Impressi omnes *ὂν τὸ εἶδος*: *Jensius ὄντως* scribendum putat; deinde post *ἐπιθυμίας* ponendam *τελείαν στιγμήν*. Ox. Cod. *ὂν* non agnoscit, recte. Solan. *Solanus ὂν* delerat: ego certe non intruderem, si et in cett. abesset. At

nondum rejſcio, cum probabile non sit, librarios id, quod difficilius est, tam diligenter ingessisse: nam neque insolitus est Atticismus, sive πλεονάζειν putes, sive participium pro ἐστὶ positum accipias (cujus exempla satis dedimus alibi), adde *Herodian.* III, 12, 2. εἰδὼς δὲ ἀδύνατον ὂν δύο διαχειρίζεσθαι βασιλέας. Sed vel magis abundat verbum εἰμὶ ibid. V, 8, 8. οὐδὲν οὖν εἶναι αὐτὴν ἐλάνθανε, quod *Stephan.* expungendum censet, vel mutand. in ἦν ὅ. At forsan eodem modo hic in *Luciano* abundat ὄν, atque infra Pseudol. cap. 6. ἡ ἀναισχυντία οὖσα, quod ibi expositum vide, aliaque etiam de abundante verbo εἶναι addita. Confer mox cap. 20. ἐστὶ — ἀδελφή τις οὖσα. Reitz. Mire *Reitzius* diversissimi generis exempla huc conjecit, ut pateat ipsum, quid vellet, nescivisse. Unum, quod huc pertinere videatur exemplum Pseudolog. c. 6. non tamen eam, quae requiritur, vim habet probandi, ut videbimus suo loco. Quid multa? spuriam esse vocem ὄν, atque adeo prorsus ejiciendam, satis superque trium Codicum auctoritas evincit. Ceterum *Gesneri* rationem sententias capiendi et nectendi praeferendam putabam ei, quam *Jensius* protulit. Lehm.

Pag. 45. l. 2. Πτολεμαίῳ) Δ. Νέος; v. not. *Toll.* et *Herodian.* I. qui Antigoni etiam meminit Bacchum imitantis. Adde de hoc cognomento *Spanhem.* 435. qui ex *Euseb.* Chron. confirmat, 61. 73. 194. Diserte apud *Clem. Alex.* IV. Ptolemaeorum dicitur, pag. 22. A. ubi plures memorantur reges Deorum nomina usurpantes. At neque *quartus*, neque *undecimus*, sed *decimus* erat. Vid. Tabulam Chronol. *Humphr. Prideaux.* Idem enim est cum *Aulete*, cui successit Cleopatra, regum Aegypti ultima, primo tamen una cum fratre regnans. Nisi forte hic Διόνυσος Νέος ideo Νέος dicatur, quia jam ante eum alius, nempe quartus ille, Διόνυσος dictus fuerit, qua de re nunc inquirere non vacat. Certe uterque Bacchi nomine non indignus, si id nominis non ab Ethnicis, Bacchum ut numen colentibus, sed a nobis esset inditum, qui exsecramur. Solan. Non diligenter perpendens *Solani* notam *Belinus* de quarto Ptolemaeorum cogitavit unice propterea, quod, quae *Suidas* de eo rege tradat, eximie conveniant cum hoc *Luciani* loco. Lehm.

ead. l. 2. Τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι) Qui undecimus fuit Ptolemaeorum. Toll.

ead. l. 3. Τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον) Cujus et *Antoninus* Imp. meminit lib. VIII. cap. 22. Adeatur *Jonsius* in Histor. Philosophica. Toll. Quis ille Platonicus Demetrius, de quo nihil *Diogenes?* Adi *Tollium.* Solan. At Cynicus, non Platonicus, fuit ille Demetrius, de quo *Antoninus* l. l. ut recte

notavit *Belinus*. Vid. Demonact. Vit. c. 3. ibique a *Solano* notata Tom. V. p. 550. Lehm.

ead. l. 4. *Γυναικεῖα*) De eo more multa apud *Euripidem* in Bacchis p. 545. et seq. Solan.

ead. l. 5. *Ἕωθεν ἔπινε*) Quo nihil viro gravi turpius, nisi cum res poscit, aut jubet valetudo: antiquis autem tam rarum et inusitatum, ut etiam Apostolos illud diei tempus ab ebrietatis potuerit suspicione vindicare. Res igitur erat extremae luxuriae, quam et feminae adamabant nequiores. *Apulejus* lib. IX. *Quanto me felicior Daphne vicina, quae mero et prandio matutino saucio cum suis adulteris voluptatur.* Idem eodem libro: *Matutino mero, et continuo stupro corpus emanciparat.* Toll. Imprudenter *Gesnerus ἕωθεν* reddiderat per *postridie;* quod jure meo correxi. Lehm.

ead. l. 6. *Ταραντινίδιον*) *Pollux* lib. VII cap. 17. *καὶ μὴν τό γε ταραντινίδιον διαφανές ἐστιν ἔνδυμα, ὠνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντίνων χρήσεως καὶ τρυφῆς. Est autem pellucida vestis tarantinidion, ita a Tarentinorum usu luxuque appellata. Hesychius: Ταραντινὸν,* sive, ut alii legunt, *ταραντινίδιον, ἱμάτιον γυναικεῖον λεπτὸν, κρόσσους ἔχον ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους. Tarantinidium, vestimentum muliebre tenue, fimbrias, seu villos habens ab una parte.* Utebantur eo plerumque meretrices. *Lucian.* in Dial. Meretr. VII. *Οὐκ αἰσχύνῃ μόνη τῶν ἑταιρῶν οὐκ ἐλλόβιον, οὐχ ὅρμον, οὐ ταραντινίδιον ἔχουσα.* Apud *Pollucem* cap. 13. lib. VII. fragmentum est veteris poëtae, *Παρθένος δ' εἶναι δοκεῖ, φορῶν κροσσωτοὺς, καὶ γυναικείαν στολήν. Virgo esse videtur, gerens fimbriatas vestes, et muliebrem stolam.* Muliebri autem veste Bacchus amiciebatur. Vide *Senecam*. Et tragoedi, omnesque Dionysiaci artifices, quorum nota *syrmata*, Apud eundem *Pollucem*, *Λυδῶν χιτών τις βασσάρα, διονυσιακὸς, ποδήρης.* Et apud *Hesych. βασσάραι χιτῶνες, οὓς ἐφόρουν αἱ Θρᾴκιαι βάκχαι.* Hinc et Bacchus *Βασσαρεὺς* dictus. Commentator vetus *Horat.* lib. I. Od. XVIII. Bassareus *dictus est Liber pater a genere vestis Baccharum: unde et Bacchae* Bassarides *dictae Pers.* Bassaris *et Lyncem.* Bassaris *enim genus vestis est, ad pedes usque demissa, dicta a* Bassara, *loco Lydiae,* ubi fit. Ubi *Bassara* pro *Bassaris* legendum videtur. Verum Etymologici auctor et in etymologia, et in ipsa nominis denotatione variat. Quamquam etiam *Bassaris* apud *Persii* scholiasten inveni, ad Sat. I. v. 101. *Bassarides*, inquit, *Bacchae. Quibusdam videtur a genere vestis, qua Liber pater utitur, demissa ad talos, quam Thraces* Bassarin. *Quidam a vulpibus, quarum pellibus Bacchae succingebantur. Vulpes Thraces* Bassares *dicunt.* Toll.

ibid. Ἐκυμβάλισέ τε) Cymbala namque cum saltatione jungebantur in Deorum effeminato cultu: praesertim in festis Bacchi, Herculis, et Matris Deûm Cybeles. *Justinus* de Ptolemaeo Philopatore, lib. XXX. *adduntur instrumenta luxuriae, tympana et crepundia;* sive, ut alii malunt, *crepitacula.* Ubi tamen τὸ *crepundia* ab interprete esse censuerim. Nam de eodem loquens *Plutarch.* tympani tantum meminit. Sed, uti dixi, et cymbala in ejusmodi festis solemnia fuere. *Apulejus* de Gallis Cybeles, lib. VIII. Miles. *Qui per plateas et oppida cymbalis et crotalis personantes, Deamque Syriam circumferentes mendicare compellunt. Lucretius* lib. III.

Tympana tenta tonant palmis, et cymbala circum
Concava, raucisonoque minantur cornua cantu,
Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentis.

Erant autem ea vel ex aere, vel e buxo, quae mutuo collisu non ingratum sonum edebant. *Ausonius* in Epist. ad Paulinum XXV.

Cymbala dant flictu sonitum: dant pulpita saltu
Icta pedum: tentis reboant cava tympana tergis.

Propert. lib. III. El. XV. ad Bacchum:

Laevis odorato cervix manabit olivo,
Et feries nudos veste fluente pedes.
Mollia Dircaeae pulsabunt tympana Thebae;
Capripedes calamo Panes hiante canent.
Vertice turrigero juxta Dea magna Cybelle
Fundet ad Idaeos cymbala rauca choros.

Anthol. lib. IV. de Herc. et Baccho:

Ἀμφοῖν δὲ στῆλαι συντέρμονες· εἴκελα δ' ὅπλα
Νεβρὸς, λεοντῆ, κύμβαλα δὲ, πλαταγή.
Sudorumque pares metae, paria arma: leonis
Exuviae, hinnuleus, cymbala cum strepitu.

Eleganter ad rem *Tertullian.* de Pallio: *At quin alius et sericatus et crepidam aeratus incessit, et ut digne quidem Bacchantibus indumentis aliquid subtinnirent, cymbalo incessit.* Toll.

ead. l. 8. Ἀντισοφιστής) Exprobrator. *Lactant.* lib. V. cap. 6. *Et quoniam mores ac vitia regis imitari genus obsequii judicatur, abjecerunt omnes pietatem; ne exprobrare regi scelus viderentur, si aliter viverent.* Vid. *Tacit.* XVI, 22. Et *Lactant.* lib. V. cap. 9. p. 482. *Isocr.* p. 10. Toll.

ead. l. 9. Παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ) Malim ita vertere: *Ita et apud Alexandrum haec omnium maxime valebat calumnia, si quis neque colere ut Deum, neque adorare velle Hephaestionem deferebatur.* Toll. Respicit scilicet *Tollius* hac correctione

Melanchthonis verba; reddentis: *Apud Alexandrum gravissimi criminis reus fiebat, qui colere et adorare Hephaestiona nollet.* Priora enim hujus interpretationis minus erant ad rem et ad verba accommodata. Sed *Belinus*, quae erat magna hominis levitas et caeca saepe doctrinae ostentatio, εἷλοιτο putans a *Tollio* reddi per *deferebatur* (quod ille nonnisi explicationis gratia de suo adjecerat), *Gesneri* versionem, quam non magis ostentator iste ridiculus, quam Graeca verba, caperet, vituperat, et Graeca reddit ad verbum: si quelqu'un étoit pris, étoit convaincu de ne pas adorer. Sic prae libidinoso fastu non vidit, quod vel tironibus innotuisse debet, οὐχ ἑλέσθαι etiam h. l. esse *nolle*, et sic non solum a *Melanchthone* et *Gesnero*, sed etiam a *Tollio*, captum esse. Lehm.

ead. l. 13. Ἐβουλήθη προςθεῖναι καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλουργίᾳ) Praecessit *Melanchthon* in vertendo, *ad reliquam funeris magnificentiam additum voluit.* Et sequitur prompte *Benedictus*, verba haec ipsa sic exprimens; quod miror ab aliis, qui hunc dialogum et versionem ejus tam accurate exegerunt, pro bono acceptum, cum nulla prorsus in Graecis fiat mentio illius funeris. Quin etiam μεγαλουργία non patitur, ut de impensa pecuniaria intelligatur, Graecis ad eam exprimendam alia voce utentibus. Immo nec consideratio magnificentiae funeris potest hic locum habere. Majora desiderantur, quae habebis, si recte vertas mecum *ad reliquam rerum suarum magnitudinem addi voluit, ut et Deum crearet eum, qui erat mortuus.* Inter alia ingentia acta sua referri voluit, ipsum ex mortuo fecisse Deum. Gron. Veram hanc esse *Gronovii* interpretationem, probant inferius dicta: καὶ μέγα ἐφρόνει, ὡςανεὶ οὐ θεοῦ παῖς ὢν μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοὺς ποιεῖν δυνάμενος. Et sic *Wielandius* quoque censuit. Sed *Belino* videbatur cum *Melanchthone* intelligi *funeris* et *exsequiarum magnificentia;* de qua sane multi sunt scriptores veteres: neque tamen hic ei locus erat. Lehm.

ibid. Καὶ θεὸν χειροτονῆσαι) Pluribus haec *Arrianus*, *Curtius*, *Plutarchus* in vita Alex. M. Toll. Addit *Belinus* narrationem *Aeliani* V. H. VII, 8. ubi vid. *Perizon.* Lehm.

Pag. 46. l. 1. Καὶ ὁ μέγιστος ὅρκος) De Caligula *Suetonius* refert, eum inter cetera amoris erga Drusillam documenta nunquam deinceps nisi *per numen Drusillae* dejerasse. Idem in morte Julii Caesaris narrat, controversias quasdam a plebe *interposito per Caesarem jurejurando* distractas; et Claudium Imper. *jusjurandum* sibi *neque sanctius*, neque *crebrius* instituisse, quam *per Augustum:* quin et violata perjurio numina ista gravius vindicata, quam si quis per ipsum Jovis numen,

aut majorum gentium Deos pejeraret. Sic ut vere dixerit *Tertullianus* in Apologetico: *Citius denique apud vos per omnes Deos, quam per unum genium Caesaris, pejeratur.* Toll.

ead. l. 5. Ὀνείρατα) Id enim inter divinitatis signa. Unde et aegrotantes, et futura praenoscere cupientes, in Deûm, Aesculapii praecipue, et Serapidis, nec non Apollinis, sese templa conferebant, per somnium illorum voluntatem, responsave expiscaturi. Toll.

ead. l. 6. Ἐπιφανείας) Illustravit hanc vocem, locumque Luciani, *Ez. Spanhemius* in V. Dissertatione de re Nummaria: quod opus a me juventuti nunquam non erit commendatissimum. Toll.

ead. l. 7. Μαντείας) Et oracula ad auctoritatem novo Deo conciliandam efficta. Aemulatus est in Antinoo Hadrianus, quem non secus ipse, ac Hephaestionem Alexander, dilexerat. *Spartianus* in ejus vita: *Et Graeci quidem volente Hadriano eum consecraverunt, oracula per eum dari asserentes, quae Hadrianus ipse composuisse jactatur.* Toll.

ibid. Παρέδρῳ) *Servius* in VII. Aeneid. *Revera Virbius est numen conjunctum Dianae, ut matri Deûm Attis, Minervae Erichthonius, Veneri Adonis.* Id est πάρεδρος. Πάρεδροι etiam σύνθρονοι dicti, teste *Hesychio*, quamquam viri docti τοὺς παρέδρους τοῖς συνθρόνοις inferiores existimant, et ordine, et dignatione. Quin et Gallus sese apud Nostrum in dialogo sui nominis πάρεδρον Ἑρμοῦ jactat. Toll. *Aelianus* de Demade, V, 12. ἐψηφίσατο θεὸν τὸν Ἀλέξανδρον τρισκαιδέκατον, id est, πάρεδρον τῶν δώδεκα θεῶν. Συνθρόνους etiam vocabant. *Salmasius.* Unicuique Deorum suos tribuebant παρέδρους. Matri Deûm Idaeos Dactylos, Aesculapio Ὑγίειαν, Ἰασὼ et Τελεσφόρον. Et sic aliis alios assessores. Solan. Πάρεδροι hic esse praesentem auxilio, et tanquam *assidentem mortalibus aegris* Deum vel Heroëm, recte monuit vir doctus *Ger d'Arnaud* de Djis παρέδροις cap. 27. cujus observatis adjiciendum, quod *Salmas.* docuit Exerc. Plin. p. 248. b. B. ex *Justino M.* et *Eusebio*, jungi etiam solere παρέδρους et ὀνειροπομποὺς δαίμονας. Ἐπιφάνειαν etiam de somniis dici, ibidem monet vir summus. Verum de hac quidem omnia jam laudatus *Tollio Spanh.* diss. VII. divini operis p. 425. seq. Gesn.

ead. l. 8. Ἀλεξικάκῳ) Quod Herculi, quem aemulabatur Alexander, cognomen datum in Deorum numerum cooptato. Fuit item Apollinis cognomen, de quo videndus *Pausanias* in Atticis, pag. 6. Toll.

ead. l. 9. Ἐπίστευε) *Juvenal.* Sat IV.

— *Quid apertius? Et tamen illi*

Surgebant cristae. Nihil est, quod credere de se
Non possit, cum laudatur Dis aequa potestas.

Toll.

ead. l. 13. *Τὸν κοινὸν ἁπάντων θεὸν*) Erant enim et peculiares vel populis, vel familiis, seu gentibus Dii. *Auson.* in Caesaribus:

Aeneadum generis qui sextus et ultimus heres,
Polluit, et clausit Julia sacra Nero.

Inprimis heroës in Deûm numerum relati; ut populo Romano Quirinus. Ceterum, qui plura Deorum nomina desiderat, uni tantum culta vel cognita populo, legat cap. XXIV. Apologetici *Tertulliani*, et lib. IV. *Augustini* de Civitate Dei, cap. 8. et passim; Sermon. VIII. *Theodoreti* ad infideles Graecos etc. Toll.

ead. l. 15. *Ταξιαρχῶν*) Verte: *Ordinum ductor, quique magno apud Alexandrum in honore erat.* Toll.

Pag. 47. l. 2. *Συγκαθείρχθη λέοντι*) Alludit ad historiam Lysimachi, quem Alexander leoni objecerat. Toll.

ead. l. 4. *Ἐπομοσάμενος*) Eodem ferme dolo, quo Jul. Proculus usus, interfecto, seu discerpto a Patribus Romulo, quo desiderium plebis leniret. Adi *Liv.* lib. I. et *Florum* c. 1. Toll.

ead. l. 5. *Ὅτι δὴ*) Legebam initio, ὅτι ἴδη. Verum τὸ ὅτι eleganter saepe παρέλκει. Toll.

ead. l. 11. *Καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίᾳ*) Eadem in Halieuticis similitudine usus est *Oppianus* lib. V.

Ὡς δ᾽ ὅτε δυςμενέων βριαρὸς λόχος ἀντιβίοισι
Λάθριος ἐμπελάσῃ μεσάτην ἐπὶ νύκτα δοκεύσας,
Εὕδοντας δὲ κίχησε φυλακτῆρας πρὸ πυλάων
Ἄρεος εὐμενέοντος, ἐνιπλήξας δ᾽ ἐδάμασσεν·
Ἔνθεν ἔπειτ᾽ ἄκρην τε πόλιν, καὶ τύρσιν ἐπ᾽ αὐτὴν
Θαρσαλέοι σπεύδουσι, πυρὸς βέλος, ἄστεος ἄτην,
Δαλὸν ἐϋδμήτων μεγάρων αἰστῆρα φέροντες·
Ὡς τότε etc.

Ac veluti insidiae media sub nocte propinquant
Hostibus occulto, et curis somnisque solutas
Excubias arcis nactae sub Marte quieto
Caedunt; et sternunt custodum corpora passim:
Hinc propere vadunt summa ad vestigia muri,
Audacesque locant flammas in arce micantes,
Urbis casurae signum, torremque ferentes,
Qui sit robustus jam prensae malleus arcis;
Sic tunc etc.

Ut et *Apulejus* ex parte lib. V. Metam. *Tunc nocte jam portis*

patentibus nudatum sproris animum facinorosae mulieres, omissis tectae machinae latibulis, districtis gladiis fraudium simplicis puellae paventes cogitationes invadunt. Toll.

ead. l. 12. 'Ἀλλ' ἐν ῇ) Non satis placere mihi fateor hoc ἐν ῇ. Possis quidem intelligere χώρᾳ· sed usum formulae hujus desidero: ac malim legi ἀλλ' ἔνθα, vel, quod magis probo, ᾗ ἂν vel εἴ πῃ, quod forte omnium proxime ad scripturam receptam accedit, ἀφύλακτόν τι μέρος κ. τ. λ. et sic interpretatus sum. Gesn. Εἴ πῃ certe cum αἴσθωνται minus convenerit. Dedi ἔνθα cum *Schmiedero*, ob unius quidem Codicis assensum. Lehm.

ead. l. 15. Ὅ τι ἂν ἀσθενὲς) *Themistius* Orat. III. Καὶ ὅπου ἂν αἴσθηται αὐτὴν εὐπραγοῦσαν, ἠρέμα εἰςοικισαμένη κατὰ σμικρὸν ὑπορύττει καὶ ἐλέγχει τὸν ἄφρακτόν τε καὶ ἀσθενῆ. *Quae ubi ad votum succedere sibi conatus suos senserit, perblande irrepens paulatim eum subruit, et scrutatur, qua parte minime munitus, ac minime valens est.* Toll.

Pag. 48. l. 2. Καὶ προςάγουσι τὰς μηχανάς) *Eique suas machinas admovent.* Toll.

ead. l. 9. Προςλιπάρησις) Non est *obsecratio*, uti reddidit interpres: sed est *assiduitas* in calumniando; aut, si ita mavis, in assentando simul et calumniando, qua quasi obtunditur ille, quem in amicum veterem volunt concitare. Toll.

ead. l. 11. Συγγενὴς) Πρόδρομον ὑποκρίσεως vocat *Themistius*, *emissariam simulationis.* Toll.

ead. l. 14. Διατριβὰς) Et hic secutus sum Ed. *J.* quod enim in aliis erat διαβολὰς, ferri nequaquam potest, cum statim sequatur καὶ ταῦτα θεμελίους ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. Solan. Illud: *Et hic*, quod *Solanus* scripsit, respicit haud dubie ad praecedentem lectionem *Juntinam* ἀκούοντος, quam *Solano* prae vulg. ἀπόντος probatam non amplexus est *Reitzius*. Quod autem jam ad hujus loci lectionem attinet, recte quidem et hic monuit *Solanus*, vulgatam διαβολὰς ferri nequaquam posse, vel ob sequentia, e quibus vox διαβολῆς ansam praebuisse videtur errori admittendo. Animadversum autem jam olim fuisse errorem et periculum factum ejus corrigendi, evincit varia lectio διατριβὰς in *Ald.* 2. et *Junt.*, notata illa etiam in marg. A. 1. W. At non posteriorem vocis vulgatae partem, sed priorem, id est, praepositionem διά, mutandam fuisse, docet cap. 22., ubi de ea re legitur nomen προςβολαί. Quam vocem et h. l. restituendam esse acute vidit Censor Editionis *Wolfianae* in Ephemeridd. Jenenss. literariis a. 1792. n. 106. Ac vellem *Schmiederus*, quam merito probat lectionem etiam

recepisset. Nunc ego id primus facere non erat, quod dubitarem. Lehm.

Pag. 49. l. 5. *Τὸ φιλόκαινον*) *Plin.* lib. XII. Nat. Hist. cap. 1. *Est natura hominum novitatis avida. Plin.* Junior lib. VIII. Epist. XVIII. *aures hominum novitate laetantur.* Hinc *Homerus:*

Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
Ἥπερ ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.

Toll.

ead. l. 6. *Τὸ ἀψίκορον*) *Propert.* lib. II. Eleg. 33.

Elevat assiduos copia longa viros.

Monetque *Isocrates* ad evitandam illam satietatem, *τὰς ἐντεύξεις μὴ πυκνὰς ποιεῖν τοῖς αὐτοῖς, ne saepius eosdem alloquamur,* in Orat. ad Demonicum. Eximium hac de re praeceptum est apud *Ciceronem* de amicitia cap. 19. *Non enim*, inquit, *amicitiarum esse debent, sicut aliarum rerum, satietates. Veterrima quaeque, ut ea vina, quae vetustatem ferunt, esse debent suavissima: verumque illud est, quod dicitur, multos modios salis simul edendos esse, ut amicitiae munus expletum sit, novitates autem, si spem afferunt, ut tanquam in herbis non fallacibus fructus appareat, non sunt illae quidem repudiandae: vetustas tamen suo loco conservanda est.* Toll.

ead. l. 8. *Λαθρηδὰ καὶ πρὸς τὰς λεγομένας*) Locus depravatus. Guyet. *Λαθρηδὰ καὶ πρὸς τὸ οὖς λεγόμενα καὶ μεστὰ ὑπονοίας ἀκ.*) Ita locum hunc fere conclamatum refinxi faustis, ni vehementer divinatio me fallit, avibus. Vide, quid in omnibus nostris libris antea fuerit: *οὐ γ. ὁ. ὅ. ἡδόμεθα πάντες λαθρηδὰ, καὶ πρὸς τὰς λεγομένας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκούοντες.* Nullo prorsus sensu. Quid ad id viri docti? quid *Tollius?* Conatus est quidem emendare; eo usque laudem meritus est; sed friget ejus emendatio. Nostra scribentis mentem ipsam jam liquido praestat. Nec ullus jam scrupulus, pauculis tantum literis mutatis, superest. Quod jam *Lucianus* dicit, nemo est, qui non a se dictum, aut scriptum hoc in loco credat aut velit, quod certae emendationis signum est. Haec autem cum scriberet *Lucianus*, ob oculos hunc *Demosthenis* l. habuisse videtur, π. στεφ. circa initium p. Ed. *Wolf.* 473. *φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει τῶν μὲν λοιδοριῶν καὶ τῶν κατηγοριῶν ἀκούειν ἡδέως, τοῖς ἐπαινοῦσι δ' αὐτοὺς ἄχθεσθαι.* *Tacit.* Hist. I, 1. *Obtrectatio et livor pronis auribus accipiuntur.* Solan. *Καὶ πρὸς τὰς λεγομένας*) Hunc locum esse corruptum, ipsa insignis varietas indicat. *Ald.* 2. sic, *ἡδόμεθα πάντες, λαθρηδὰ καὶ πρὸς τὰς λαθρηδὰ λεγομένας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκοάς.* Hanc lectionem exhibet etiam *Jo. Caselius*, qui separatim hunc libel-

lum dedit Helmstadii 1594. 4. Vertit autem anno proximo sic: *Nescio enim, qui fiat, ut omnes clandestinis sermonibus capiamur, et avide arripiamus, quaecunque suspicionum plena ab aliis insusurrantur. Melanchthon* translulerat: *Nescio enim, qui fit, ut omnes amore sui immodico admiratio furtim rapiat, et suspicionibus illectet. Benedictus: Nescio quo pacto gaudemus omnes clanculum, cum plenas suspicione delationes accipimus.* Scilicet certi quid negat contextum Graecae orationis. Varietas illa orta, nisi fallor, ex quo τὸ οὖς vel τ' οὖς adeo obscure scriptum, transiit in τάς. Nempe dedisse puto, vel ita, vel non multo aliter, Lucianum, *Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἡδόμεθα πάντες λαθρηδὰ καὶ πρὸς τ' οὖς λεγόμενα, καὶ μεστὰ ὑπονοίας ἀκούοντες.* Gesn. Vix mihi tempero, quin *Solani* emendationem in contextum recipiam; ac miror, cur ad confirmandam suam sententiam non addiderit, idem occurrere supra cap. 2. *καὶ παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οὖς αὐτῷ κοινολογούμενον.* Cumque *Gesnero* eadem emendatio in mentem venerit, iste consensus magnum veritatis indicium. Proinde igitur habeat lector, ac si *πρὸς τὸ οὖς λεγόμενα καὶ μεστὰ* edi curassem, quamquam corruptam lectionem propter nonnullos retinui, quia in tribus verbis aliquid mutandum erat; quod me tamen non moraretur: nam cum τὸ οὖς vel τοὖς semel transisset in *τὰς*, quid mirum, sequentes librarios etiam genus adjectivorum ad id accommodando corrupisse? Reitz.

ibid. Μεστὰς ὑπ.) Gnome Gr.

> *Ὑπόνοια δεινὸν ἐστιν ἀνθρώποις κακόν.*
> *Suspicio grave est hominibus malum.*

Vide, quae ad cap. 3. P. Syrus:

> *Ad tristem partem strenua est suspicio.*

Toll.

ibid. Ὑπονοίας) Recte igitur *Seneca* in irae devitatione monet, *tollendam ex animo suspicionem et conjecturam, fallacissima irritamenta;* lib. de Ira, cap. 24. Idem lib. III. cap. 30. *Taurum color rubicundus excitat: ad umbram aspis exsurgit: ursos leonesque mappa proritat. Omnia, quae natura fera ac rabida sunt, consternantur ad vana. Idem inquietis et stolidis ingeniis evenit; rerum suspicione feriuntur. Ausonius* in Epist. ad Paulinum:

> *Nec quae compositis male suada et credula causis*
> *Concinnat verisimilis suspicio culpas.*

Ita enim illic legendum: non *male suadae credula causis*, uti partim *Graev.* vidit, partim nos emendandum judicamus. *Compositae causae* sunt fictae calumniae. Sic *Phaedr.* I. 1.

> *Qui fictis causis innocentes opprimunt.*

Hic autem lubens legam: ἠδ. πάντες πρὸς τὰς λαθρηδὰ λεγομένας, καὶ μ. ὑπ. διαβολάς. Toll.

ead. l. 15. Τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοοῦντος) Egregie *Cicero* Verrina II. cap. 15. *Eum, qui palam est adversarius, facile cavendo vitare possis: hoc vero occultum, intestinum, ac domesticum malum non modo non existit, verum etiam opprimit, antequam perspicere atque explorare potueris.* Facete Hispani, *Del agua mansa me guarde Dios, que de la brava me guardaré.* Id est, *A flumine leni ac placido me Deus tutum praestet: A torrente facile me ipse tutabor.* Toll.

Pag. 50. l. 7. Ἐξέῤῥηξε τὴν ὀργὴν) *Seneca* de Ira lib. II. cap. 29. *Quid est iniquius, quam secreto credere, palam irasci?* Toll.

ead. l. 8. Προσιέμενος) In omnibus libris nostris hic legebatur antea προαισθόμενος, quo quid absurdius dici potest? Immo vero προσιέμενος, ut cap. 15. et 25. Solan. Προαισθόμενος) Si *praesentit, praecipit.* Cur adjicitur τέλος; Suspicor, scripsisse Lucianum προσιέμενος, *admittens*, vel si quod verbum ejusdem potestatis propius ad literas verbi προαισθόμενος accedit. Gesn. . Et hic *Solani* emendationem recipiendam duco; verum quia et aliud verbum effingi potest, quod satisfaciat, vitiosam lectionem exhibeo, donec Codd. subsidio veniant. Reitz. Apertum errorem tamen tueri studuit *Belinus*, sed nulla ratione. Et quam *Solanus* et *Gesnerus*, suo uterque ingenio ducti, invenerunt probam lectionem, eam utpote unice veram et a sana ratione praescriptam, non debebat, credo, *Reitzius* vereri in textum recipere. Feci ego, quod non putabam intermittendum. Lehm.

ead. l. 11. Τοῖς χείλεσιν ἄκροις) Hoc est, non ex animo. Sic *summis labiis hospitem invitare*, dixit *Hieronymus*. Noster autem, ἀπ᾽ ἄκρου χείλους φιλοσοφεῖν, in Apologia; et in Dialog. Meretr. ἐπ᾽ ἄκρου τοῦ χείλους τοὺς ὅρκους ἔχειν. Plura *Erasm.* in Adagiis. Toll.

ead. l. 12. Ὡς ὁ ποιητής φησι) *Homer.* Ὀδυσσ. ρ. Ἐσθλὰ ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον. *Bona praedicantes, mala autem in pectoribus occultabant loquentes.* Et Ὀδυσσ. θ. in adult. Martis et Ven. de Vulcano: κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων. Est et ap. *Hesiod.* δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων, *dolum mente occulens. Hesych.* βυσσοδομεύει, ἐνθυμεῖται, μηχανᾶται, ἀποκεκρυμμένως βουλεύεται, καὶ ἐκ βάθους. Noster in Philopatride cap. 1. μύχιον δὲ βυσσοδομεύεις, ἄνω καὶ κάτω περιπολῶν, κερδαλεόφρονι ἐοικώς. Toll.

ibid. Βυσσοδομεύει τὴν ὀργὴν) Namque, ut in Medea *Seneca,*

Ira, quae tegitur, nocet:
Professa perdunt odia vindictae locum.

Toll. *Βυσσοδομεύει*) Utitur hoc verbo *Hesiodus*, α. 3. δόλον φρεσὶ — ων. Utitur etiam *Homer.* Od. *Δ*, 676. et alibi. Sed apud neutrum tota occurrit phrasis. Solan.

ead. l. 13. *Ἀδικώτερον*) Caecilius apud *A. Gellium* lib. XV. cap. 9.

Nam ii sunt inimici pessimi, fronte hilari,
Corde tristi: quos neque ut apprehendas, neque ut mittas, scias.

Toll. Quod autem verba οὐ, οὐδὲν ἀδικώτερον, quae proxime ad antecedentia spectant, simul etiam sequentibus: ἐνδακόντα τὸ χεῖλος ὑποτρέφειν etc. adjunguntur, quibus quidem illustretur et gravior reddatur sententia eadem, sed prius in universum tantum proposita, vide de hac orationis forma *Heindorf.* ad *Cic.* Nat. Deor. I, 15, 38. et *Fritzsch.* Quaestst. pag. 89. sq. Lehm.

ead. l. 14. *Ἐνδακόντα τὸ χεῖλος*) More indignantium. Vide *Erasm.* in Adag. *Mordere labium.* Toll.

ead. l. 15. *Ἕτερα μὲν κεύθοντα*) Achillis verba sunt apud *Homerum* Iliad. *I.*

Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς ἀΐδαο πύλῃσιν,
Ὅςγ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζῃ.
Ille mihi invisus, non secus ac inferni portae,
Qui aliud in animo versat, aliud autem loquitur.

Hinc *Phocylides:*

Μηδ' ἕτερον κεύθῃς κραδίῃ νόον, ἀλλ' ἀγορεύων.
Neque aliam occultes in corde sententiam, alia proloquens.

Et tamen, ut *P. Syrus* ait,

Homo semper in os fert aliud, aliud cogitat.

Toll. Iliad. I, 312. Solan.

Pag. 51. l. 1. *Καὶ ὑποκινούμενον*) Non cepit haec interpres. Repone igitur: *et hilari mimicoque vultu tristia et tragica consilia versat.* Lege autem cum *Graevio*, ὑποκρινόμενον. Mox lego, κακῶν γέμουσαν. *Val. Flaccus: Fingit placidis fera pectora dictis.* Toll. Salmuriensis interpolator: *plenam affectibus tragoediam in se commovet.* Quanto rectius et elegantius *Philippus Melanchthon: agitque laeta et comica facie tragoediam meram, et nihil non triste patientem.* Sed tamen περιπαθὴς non est *triste patiens*, sed potius cum de homine loquuntur, est graviter commotus, et affectus. *Περιπαθὴς ὢν τοῖς ὄψοις* apud *Athenaeum* lib. I. Dipnosoph. est qui obsoniis valde movetur et delectatur, obsoniorum valde avidus. *Περιπαθὴς τραγῳδία* est tragoedia acerba in eum, de quo agi-

tur. *Ὑποκινεῖσθαι τραγῳδίαν*, Graecis est insolens loquendi genus. Sed scribendum sine dubio et mora, ut olim conjeceram, et nunc in Ms. meam conjecturam veram esse deprehendi, *ὑποκρινόμενον τραγῳδίαν*, *tragoediam agendam.* *Ὑποκρίνεσθαι* est proprium histrionum fabulam agentium in scena, unde *ὑποκριτὴς* est histrio. In Pseudologista cap. 19. *κἀκεῖνα μέμνηνται ὡς τὸ εἰκὸς, ἃ πρὸς τὸ θέατρον ἐνεανιεύου, τοῖς ὀρχησταῖς ὑποκρινόμενος, καὶ συνταγματάρχης ἀξιῶν εἶναι.* Salmuriensis: *Ea etiam meminerunt, ut est consentaneum, quae in theatro juvenis agebas, cum saltatoribus respondebas, atque una chori dux esse cupiebas.* Ultima verba non recte vertuntur. *Ὑποκρίνεσθαι* non est *respondere*, sed est hoc loco *secundas agere* seu *facere.* Sic interpretandum, *cum histrionibus secundas faceres, et gregis dux esse cuperes. Plautus* Asin. II, 1. *Jam nunc secundas mihi facis.* Proprie autem *grex* de histrionibus. *Petron.*

Grex agit in scena mimum, pater ille vocatur,
Filius hic, nomen divitis ille tenet.

GREX ROMANUS in antiqua inscriptione de pantomimis. *Ὀρχησταὶ* autem dicebantur pantomimi, ut *cantores* histriones. Nondum tamen locus est ab omni mendo purgatus. Quid enim *γέμουσα plena tragoedia?* Cujus rei erat plena? Excidit vocula. Credo Lucianum scripsisse *γέμουσαν μίσους*, *plenam odii.* Et sic totum locum vertendum, *agentem sub persona laeta et comica tragoediam valde asperam et plenam odii. Aspera tragoedia*; ut apud *Sueton.* in Augusto, *asperrimas literae:* sed *sub persona*, ut apud Mimum Syrum,

Heredis fletus sub persona risus est.

Clarissimus vir *Jacob. Tollius* conjecit, legendum esse *κακῶν γέμουσαν*· quod non improbo. Graev. *Ὑποκρινόμενον*) Ms. Gr. et *V.* 2. In reliquis prave *ὑποκινούμενον.* Solan. *Ὑποκινούμενον — προσώπῳ*) Favet *Graevio* etiam *Caseliana* lectio *ὑποκρινούμενον.* Ac de sententia nullum est dubium. Illud non ausim negare, *ὑποκινεῖσθαι* forte ipsum quoque aptum huic rei verbum, cui tanquam rariori substituerit aliquis alterum solenne. *Κινεῖσθαι* certe ad saltantes referri, nemo, puto, dubitat. Sic *Aristophan. Νεφ.* 296. *Μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμῆνος ἀοιδαῖς*, loqui videtur de modulato ingressu et saltatione, id est choro, nubium. Jam *ὑποκινεῖσθαι ἱλαρῷ προσώπῳ τραγῳδίαν* videtur idem significare, quod *κινεῖσθαι ὑπὸ προσώπῳ τραγῳδίαν*, motus tragicos edere sub persona ridente. *Τραγῳδίαν γέμουσαν* simpliciter verti *plenam*, quod probabilis videretur *Gronoviana* interpretatio, licet quibus argumentis atque exemplis usus est vir doctissimus, de illis non idem per omnia

existimem. Gesn. Ὑποκρινόμενον recepi; quia verissime respondet κωμικῷ προσώπῳ· nam comoedorum propria hypocrisis, cujus mentio etiam hoc Dial. frequens. *Gesner.* vulgatum ὑποκινούμενον verterat, *agere.* Ego *simulare* reposui. Reitz. Etiam ut nunc constituta est lectio, verbum *agere* in versione relinquendum puto, ut proprium in hac re, et τῷ ὑποκρίνεσθαι plane respondens. Gesn. *in Add.*

ibid. Ἱλαρῷ καὶ κωμικῷ) *Claudianus* in 1. Cons. Stiliconis lib. II. v. 34.

Invisos odisse palam; non virus in alto
Condere; non laetam speciem praetendere fraudi:
Sed certum mentique parem componere vultum.

Toll.

ead. l. 2. Περιπαθῆ τινα καὶ γέμουσαν τραγῳδίαν) Cum simpliciter et pari vocum ordine reddidisset *Melanchthon, agitque laeta et comica facie tragoediam meram et nihil non triste patientem; Benedictus* illud nudum γέμουσαν gravatus *plenam affectibus tragoediam* dedit, abolito modo, quo per copulativam se extendit Lucianus Id exemplum video placere aliis, qui putant supplendam orationem, ut legatur κακῶν γέμουσαν. Quod omnino nequeo probare, etsi videatur prima fronte blandiri. Nam cum dicit Lucianus καὶ γέμουσαν τραγῳδίαν, simul tacite intelligit *plenam* eorum casuum, qui solent esse proprii tragoediarum. Quod ipsum solent saepe omittere. Sic paulo ante dixit μεστὰς ὑπονοίας, non addito, quibus rebus essent repletae. Sic in Symposio, οἱ σοφοὶ δὲ ἠσέλγαινον, καὶ ἐλοιδοροῦντο καὶ ὑπερενεπίμπλαντο καὶ ἐκεκράγεισαν. Utique nec hic speciatim quidquam addit. Quin etiam *Polybius* libro I. de proelio ad Aegates dicit, nunc πρὸς Ἄννωνα ποιήσεται τὸν ἀγῶνα καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς ναυτικὰς δυνάμεις καὶ προσέτι γέμοντα τὰ σκάφη, nunc αἱ μὲν γὰρ νῆες γέμουσαι δυσχρήστως διέκειντο πρὸς κίνδυνον. Idem fit apud Graecos in aliis verbis. Gron.

ibid. Πένθους) Sic *Ven.* utraque; in reliquis omnibus omissum, tam Mss. quam impressis. Sed genuina omnino scriptura, ut Quom. Hist. Conscr. c. 31. Epicurus apud *Diog. Laërt.* p. 301. B. ὁ δίκαιος ἀταρακτότατος· ὁ δὲ ἄδικος πλείστης ταραχῆς γέμων. *Bentlejus* reposuit, et pro γέμουσαν, στένουσαν, aut tale quid, reponit. Solan.

ead. l. 3. Γέμουσαν) Lege στένουσαν. Guyet.

ibid. Μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν) Verte: *Hoc autem tum illis maxime evenit, cum hic, qui calumniam struit, illi, qui calumnia appetitur, antehac amicus esse visus, eodem modo facit.* Toll.

ead. l. 4. *Ἐπειδὰν πάλαι φίλος*) *Palladas* lib. I. Anthol. cap. 42.

Οὐχ οὕτω βλάπτει μισεῖν ὁ λέγων ἀναφανδὸν,
Ὥςπερ ὁ τὴν καθαρὰν ψευδόμενος φιλίαν.
Τὸν μὲν γὰρ μισοῦντα προειδότες ἐκτρεπόμεσθα.
Τὸν δὲ λέγοντα φιλεῖν οὐ προφυλασσόμεθα.
Ἐχθρὸν ἐγὼ κεῖνον κρίνω βαρὺν, ὅς ποτε λάθρῃ
Τὴν ἀπὸ τῆς φιλίης πίστιν ἔχων ἀδικεῖ.
Non ita nocet, qui odium suum prae se fert,
Atque ille, qui sinceram simulat amicitiam.
Nam inimicum praescientes evitamus.
At ab eo, qui se amicum profitetur, nobis non cavemus.
Illum ego gravem judico inimicum, qui clanculum
Per amicitiae fidem injuriam facit. Toll.

ead. l. 5. *Ποιῆται ὁμοίως*) Interpretatus sum, quasi legeretur *ὅμως*, quod placuit etiam *Caselio*. Gesn. Absona foret sententia cum *ὅμως*, sine *ὁμοίως* vero hiulca. Necessario igitur immanendum putabam vulgatae lectioni. Lehm.

ibid. *Τότε γὰρ οὔτε φωνὴν*) *Seneca* de Ira l. I. c. 7. *Commota enim semel et concussa mens ei servit, a quo impellitur.* Toll. *Οὔτε* non habet in sequentibus cui respondeat: neque enim *οὐδὲ τοῦτο λογιζόμενοι*, neque *καὶ ἐνίοτε οἷς* etc. hanc vim habere serio quis crediderit. Ergo non injuria ineptam vocem marginis A. 1. ope in *οὐδὲ* mutasse mihi videor. Idem infra factum Navig. c. 27. sine auctoritate ulla. Lehm.

ead. l. 10. *Αὐτός τις ἔνοχος*) Sic apud *Senecam* in Hippolyto v. 720.

Regeramus ipsi crimen, atque ultro impiam
Venerem arguamus. scelere vincendum est scelus.
Tutissimum est inferre, cum timeas, gradum.

Ita et Antoninus Caracalla, cum Getam fratrem obtruncasset, per totam regiam currens, clamabat *μέγαν κίνδυνον ἐκπεφευγέναι, μόλις τε σωθῆναι, magnum se effugisse periculum, vixque evasisse incolumem,* parricidio immanem superaddens calumniam, ut est apud *Herodian.* lib. IV. cap. 4. Sic Jugurtha, cum Hiempsalem interfici curasset, et Atherbalem bello invasisset, scelere velabat scelus, mentitus, *Hiempsalem ob saevitiam suam ab Numidis interfectum: Atherbalem ultro bellum inferentem, postquam superatus sit, queri, quod injuriam facere nequisset;* teste *Sallustio* cap. 15. belli Jugurth. Toll.

ead. l. 15. *Τὴν πρὸς τοὺς ἀκούοντας εὔνοιαν*) *Themistius* Oratione III. *φύονται δέ τινες καὶ ἐν ἀνθρώποις ἀλώπεκες, μᾶλλον δὲ ἀνθρώπια σμικρά τε καὶ ἀνελεύθερα, τὰς ἀλώπεκας ὄπισθεν ἐφελκόμενα· οἱ δὲ αὐτῶν οὐκ ἀλώπεκας, ἀλλὰ δράκοντας.*

ίου χαλεποῦ καὶ ἀτόπου μεστοὺς ὑφέρποντας, καὶ κρυπτομένους εὐνοίας καὶ φιλανθρωπίας παραπετάσμασιν, οὓς ἀπελαύνειν χρεὼν καὶ ἀποσοβεῖν πορρωτάτω. Existunt autem etiam inter homines vulpeculae quaedam, sive homunciones potius exigui et illiberales, pone vulpes secum attrahentes: alii vero non vulpes, sed serpentes difficilis et horribilis veneni plenos, arrepentes, et benevolentiae et humanitatis involucris obtectos, qui longissime abigendi et expellendi sunt. Ita apud *Synesium* Typhonis uxor ad uxorem praefecti peregrinae militiae velitans, et per calumniam Osiridi necem struens, eorum sese fingit misereri, quibus cum liberis et uxoribus certa immineret ab Osiride pernicies: *καὶ ἅμα ἐδάκρυσεν ἂν ὑπογενειάζουσα τὰ παιδάρια, εὔνοιαν οἴκτῳ προσποιουμένη, simulque ejus complexa tenellos liberos lacrumari coepit, benivolentiam hac commiseratione assimulans.* Toll.

ead. l. 16. *Ἐπὶ τῷ ἐκείνων συμφέροντι) Cicero* lib. I. de Offic. cap. 13. *Totius autem injustitiae nulla capitalior est, quam eorum, qui tum, cum maxime fallunt, id agunt, ut viri boni esse videantur. Origenes* lib. VI. contra Celsum: *Τότε μάλιστα τὸ φαῦλον ἐν τῇ χύσει τῆς κακίας, καὶ τῇ ἀκρότητι αὐτῆς εἶναι χαρακτηρίζεται, ὅτε ὑποκρίνεται τὸ κρεῖττον. Tum maxime nequitia ad cumulum et culmen improbitatis pervenisse notatur, cum speciem sibi virtutis induit.* P. Syrus:

Malus bonum ubi se simulat, tunc est pessimus.

Toll.

Pag. 52. l. 2. *Οὐδ' ἔτι*) In omnibus antea *οὐδέ τι*, corrupte. Statim etiam ex Ms. Ox. ordinem vulgatum impressorum mutavimus, in quibus prave legebatur *τολμῶσι προσβλέπειν.* Solan. De priore tamen emendatione vid. Varr. Lectt. Lehm.

ead. l. 7. *Τεθναίης*) *Homer.* Il. *Z*, 164. Solan.

ead. l. 9. *Ἔθελε*) Corrige *ἔθελεν.* Guyet. Necessario, ideoque vel sine auctoritate alia parui. Reitz. *Ἔθελεν* apud *Homerum* legitur, melius, quam ut in libris nostris est, *ἔθελε.* Solan.

ead. l. 10. *Αὕτη προτέρα ἐπιχειρ.*) Nota Hippodamiae et Myrtili fabula; notissima Faustae et Crispi Caesaris; minus celebris illa Damasippes et Hebri apud *Plutarchum* de fluviis. Est et aliud novercae privignum in amore immorigerum ad patrem deferentis exemplum apud *Heliodorum* in Aethiopicis, ut et apud *Apulejum* lib. X. Milesiacor. Plura exempla *Muretus* congessit cap. 12. lib. I. Var. Lect. Toll.

ead. l. 12. *Ἐπιτίμιον*) Conf. De Merc. Cond. cap. 4. De Salt. cap. 4. Et Toxar. cap. 10. f. Solan.

ead. l. 13. *Μάχλου*) *Thomas Magister μάχλης* in suo Co-

dice videtur legisse. Sic iterum uſurpat Noster Asin. cap. 4. SOLAN. Pro vulgato facit, quod et supra, Asin. cap. 4. habuimus μάγος γάρ ἐστι δεινὴ καὶ μάχλος· quare et hic nihil mutaverim. REITZ.

Pag. 53. l. 1. Οὐδὲν ἀνόσιον εἰργασμένον) Unde ipsa Phaedra apud *Senecam:*

— Falsa memoravi; et nefas,
Quod ipsa demens pectore insano hauseram,
Mentita finxi. Vana punisti, pater:
Juvenisque castus crimine incestae jacet,
Pudicus, insons. TOLL.

ead. l. 8. Ἀλλ' ὅμως κἀκεῖνος) Unde hoc Lucianus acceperit, nescio. *Plutarchus* certe, in Aristidis vita, negat ab eo Themistoclem vel dicto, vel facto laesum. TOLL.

ead. l. 7. Ἧς φασιν ἐκεῖνος πολιτικῆς φιλοτιμίας) Ἧς φασιν ἐκεῖνος εἶχε πολιτικῆς φιλοτιμίας. MARCIL. Vertendum fuerat: *ejusdem, cujus ille, ut ferunt, popularis gloriae cupidus:* vel *eadem, qua ille, ut ajunt, ambitione populari flagrans.* TOLL. Post inventum φησιν, quod jam ad ἐκεῖνος referendum, commate, quod ante et post φασιν in plerisque erat, sublato, nihil opus est *Marciliana* τοῦ εἶχε inversione. *Aldina* et *Hag.* uno tenore ἧς φασιν ἐκεῖνος π. φ. ὑ. quo facilius medicinam admittunt. REITZ.

ibid. Ἧς φασιν ἐκεῖνος etc.) An sic leg. videtur: Ὡς φασιν, ὑπὸ πολ φιλ. κεκνισμένος. Vel sic: πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑπο κεκνισμένος. Sic Electr. 1. ἠλέκτρου πέρι. GUYET. (Sed dein vidit, vulgatam sanam esse, addens: πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. Sic infra: τὴν δὲ νῦν ἠρέμα διολισθαίνουσιν τῶν καμάτων Plura adderem, si spatium daretur. REITZ.) Φησιν ἐκεῖνος) Legebatur antea φασιν, ἐκεῖνος in impr. et Ms. Ox. sed verba haec, cum Luciani non sint, sed scriptoris Anonymi, ita rescribendum fuit. De horum autem inimicitia *Polyaen.* Strat. I. p. 45. SOLAN. Mihi non videbatur esse, cur recederetur a vulgata lectione, modo cum *Tollio* eam, et *Gesnero*, interpreteris. Quod *Belinus* voluit ὥς φησιν ἐκεῖνος, i. e. Aristides, in eo peccatum, quod ἐκεῖνος in hoc orationis cursu non potest non cogitari Themistocles. *Seageri* autem conjectura, τῆς πρὸς ἐκεῖνον πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος a vulgatae vestigiis mirum quantum remota. LEHM.

ead. l. 8. Ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους) *Ad alios comparatus.* TOLL.

ead. l. 9. Χολᾶν εἶχε) An χολὴν εἶχε; GUYET.

ead. l. 10. Εἴ γε ἀληθής ἐστιν ὁ περὶ τοῦ Παλαμήδους λόγος) In dubium etiam vocat *Strabo* VIII. pag. 368. D. quia de

eo silet *Homerus:* cui objectioni quid respondeatur, apud *Philostratum* docebit te *Casaubonus* in nota; nempe factum id ab *Homero*, ut honori Ulyssis, cujus fraude perierat Palamedes, consuleretur. Solan.

ead. l. 11. Ὁ συνετώτατος) Qui tamen ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὅμοια, *noverat mendacia multa dicere veris similia*, ut ait poëta. Fecit autem has insidias Palamedi, adjuvante Diomede. *Dictys Cretensis* lib. II, *Per idem tempus Diomedes et Ulysses consilium de interficiendo Palamede ineunt, more ingenii humani, quod imbecillum adversum dolores animi, et invidiae plenum, anteiri se a meliore haud facile patitur. Apulejus* lib. X. Miles. *Vel cum falsis insimulationibus eruditione doctrinaque praepollens damnatur.* Toll. Ulysses. Historiam hanc tangit etiam *Polyaen.* in Prooem. L. I. Solan.

ead. l. 13. Ὁμαίμου) Quomodo consanguinei Palamedes et Ulysses, alii doceant: ego ignoro. Solan.

ead. l. 14. Ἐπὶ τὸν αὐτὸν κίνδυνον) *In eandem expeditionem profecto;* vel, *ejusdem expeditionis ac periculorum socio.* Toll.

ead. l. 15. Ἔμφυτον — ἡ ἁμαρτία) Ita ex *Polyb.* τὴν ἔμφυτον ἀδικίαν, ut ex *Alciphr.* τὴν ἔμφυτον ἁμαρτίαν, adfert *J. Elsn.* ad Ep. Divi *Jacobi* I, 21, ubi τὸν ἔμφυτον λόγον pluribus illustrat, non omisso etiam hoc *Luciani* testimonio. Reitz.

Pag. 54. l. 1. Ἀδίκως) Neglexit vertere interpres: *immerito, injuria.* Toll.

ead. l. 2. Ὡς ἀσεβῆ) Quod per hircum, canem, gallum, quercum juraret. Sed nota satis haec sunt, nec indigent explanatore. At, sicubi poenitentia locum habuit, sicubi sera licet in irae locum successit, in hujus sanctissimi viri damnatione se totam ostendit. Non enim haec tantum rescissa est, sed et illius damnati sunt ab Atheniensibus accusatores, ipsiusque imago aurea in templo collocata. Vide, quae *Plutarchus* in libello de odio et invidia, nec non *Tertullianus* in Apologetico. Toll.

ibid. Ἐπίβουλον) Hoc vult, accusatum esse *corruptae ab eo juventutis.* Solan.

ead. l. 6. Τί οὖν χρῆναι ποιεῖν) Legendum puto χρῆν, quod etiam dedit *Caselius*, et interpretes. Gesn. Adscripserat vir doct. χρῆν legendum (fors. pro ἐχρῆν); *Guyetus* vero χρὴ adposuit legendum, non male. Ego tamen nihil mutem; nam alterum horum infinitivorum pendere queat a praemisso τις λέγοι. Ni malis χρὴ καὶ ποιεῖν. Vid. Nav. c. 1. Reitz.

ead. l. 7. Ἀμφισβητοῦντα) Corruptum hunc locum censeo. Mihi certe, quid velit, non liquet. Solan. Liquida sententia,

quam unus ex interpretibus assecutus est *Wielandius*, haec est: *Quid igitur facere pàr est eum, qui mentem quidem habeat, ubi aut de* (amici deferentis) *veritate, aut de* (amici delati) *virtute ambigat?* i. e. ubi dubitatio existat, utrum alter amicorum falsa narret, an deliquerit alter. Infinitivum scilicet vulgatum χρῆναι corruptum esse puto e χρῆν καὶ (aut si cum *Reitzio* malis χρὴ καὶ) quia χρῆν in prosaicis scriptoribus pro Imperfecti forma minus notum esset librario. Formulam autem ipsam, per Imperfectum enuntiatam, quis est qui ignoret? Lehm.

ead. l. 8. *Ὅμηρος — περὶ Σειρήνων*) Odyss. M. Solan.

ead. l. 10. *Ἀποφράττειν τὰ ὦτα*) *Themistius* Orat. III. *Ἀποτειχιστέον οὖν αὐτὴν, καὶ ἀποκρουστέον τῇ ἀπιστίᾳ, ἰσχυρὸν ἐν ταῖς ἀκοαῖς οἰκοδομησαμένους τὸ φυλακτήριον· ὥςτε πόῤῥωθεν αὐτῆς ἀφεστάναι τὰς ἐπιβουλάς. καὶ μάλιστα μὲν ἀποκλείειν προςιοῦσαν, καὶ ἀπωθεῖσθαι· εἰ δ᾽ οὖν σε λάθῃ παρειςδῦσα, μήτοι κατακρύπτειν εἰςδεξάμενον, μηδὲ ἐντὸς ἔχειν ἐργαζόμενον* (lego, *ἐπηλυγαζόμενον*), *ἀλλ᾽ εἰς φανερὸν προάγειν, καὶ διελέγχειν· ὄψει γὰρ ἰλιγγιῶσαν εὐθέως, καὶ λυγιζομένην, καὶ βατταρίζουσαν, καὶ οὐκ ἔχουσαν, ὅ, τι χρήσεται. καὶ εἰ τοῦτο ὑπομείνειεν ἅπαξ, οὐ μήποτε ἐνοχλήσει λοιπὸν, ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἂν ἀποπειράσειεν, οὐδ᾽ ἂν προςέλθοι πλησίον· ὅσοι δ᾽ αὐτῇ τῶν ἀνοήτων ἥσθησάν τι προςιούσῃ, καὶ τὸ θυρίον εὐμενῶς ἀνέπτασαν, οὗτοι δὲ ἥκιστα ἀπολαύουσι τῆς φιλανθρωπίας· ἐξίστανται γὰρ ὑπ᾽ αὐτῆς, καὶ οὐδὲν διαφέρουσι τῶν μεμηνότων* etc. *Obstruendus igitur illi est, atque incredulitate prohibendus aditus, valida in auribus nostris arce constructa, ut procul illius impetus arceantur. Atque ut maxime in ipso accessu rejicienda ac propulsanda sit, tamen si forte clam in interiora penetraverit, cave illam exceptam occulas, aut intra aedes tuas admittere procures, sed in apertum illico profer, ac redargue. Videbis enim illam subita vertigine correptam, ac tergiversantem, et verbis haesitantem, ac prorsus attonitam. Quod si semel perpessa fuerit, in posterum molesta esse desinet, sed ne tentabit quidem, nec propius accedet. Quicunque vero accedente illa stolidi atque inepti homines gaudent, benigneque suas illi fores aperiunt, fructum humanitatis suae minime ferunt. De potestate enim ab ea dejiciuntur, ut nihil ab furiosis dissideant* etc. *P. Syrus* in mimis:

Difficilem oportet aurem habere ad crimina.

Nilus Episc. in Admonitionibus: *Ἀσφαλίζου τὴν ἀκοὴν, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς· δι᾽ αὐτῶν γὰρ πάντα τὰ βέλη κακίας εἰςέρ-*

χεται, *muni auditum et oculos: per ipsa enim omnia tela malitiae ingrediuntur.* Toll.

ead. l. 13. *Τὰ μὲν ἄξια προςἱεσθαι*) *Photius* Epist. 1. sectione λη'· ἔχε τὰ ὦτα τοῖς μὲν ἀδικουμένοις ἠνεῳγμένα, πρὸς δὲ τὰς τῶν ἀδικούντων ἐπαγωγὰς καὶ πιθανολογίας ἀποκεκλεισμένα. *Aures praebe patulas injuria affectis; clausas contra ad afficientium injuria lenocinia, et probabiles inductiones.* Toll.

ibid. *Παραβάλλεσθαι*) Leg. περιβάλλεσθαι, i. e. *amplecti, colligere.* *Πλοῦτον περιβάλλεσθαι*, *Polybius.* Guyet. Ipse noster Diall. Mortt. XII, 2. δύναμιν περιβάλλεσθαι. nec dissimili ratione Rhet. Praecept. in. δύναμιν περιβάλλεσθαι ἐν τοῖς λόγοις. Itaque non improbabilis est *Guyeti* conjectura. Quamquam et παραβάλλεσθαι verbo ἀπωθεῖν non male oppositum videri possit, ut verba *retundere* et *in se recipere*, i. e. sibi vindicare Lehm.

ead. l. 14. *Καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς μὲν οἰκίας θυρωροὺς καθιστάναι* etc.) Simillima legas apud *Isocratem* ad Demonic. pag. 34. ἄτοπον τὴν μὲν οὐσίαν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀποκρύπτειν, τὴν δὲ διάνοιαν φανερὰν ἔχοντα περιπατεῖν· ubi leg. περιπάττειν, Attice, pro περιπάσσειν. Bel.

ead. l. 17. *Αὐτὸ ἐφ' αὑτοῦ*) Interpres, *rem ipsam apud te.* Malim: *rem ipsam per se expendas.* Toll.

ibid. *Χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν*) *Phaedrus* fab. XI. lib. III.

Quod si damnanda perscrutatus crimina
Paterfamilias esset; si mendacium
Subtiliter limasset a radicibus;
Non evertisset scelere funesto domum.
Ergo exploranda veritas multum prius,
Quam stulta prave judicet sententia.

Et mox:

Nil spernat auris, nec tamen credat statim;
Quandoquidem et illi peccant, quos minime putes,
Et, qui non peccant, impugnantur fraudibus.
Hoc admonere simplices etiam potest,
Opinione alterius ne quid ponderent.
Ambitio namque dissidens mortalium
Aut gratiae subscribit, aut odio suo.
Erit ille notus, quem per te cognoveris.

Sic Aratus senior Philippum regem Maced. monet, μηδενὶ τῶν λεγομένων ὀξέως μηδ' ἀκρίτως μηδέποτε πιστεύειν. ὅταν δὲ κατά τινος τῶν φίλων καὶ συμμάχων προςπέσῃ τις αὐτῷ λόγος, τὸν ἀκριβέστερον ἔλεγχον ποιεῖσθαι, πρὶν ἢ δέξασθαι τὴν διαβολήν. καὶ γὰρ βασιλικὸν εἶναι τὸ τοιοῦτο καὶ πρὸς πᾶν συμ-

φέρον. *Ne quidquam temere, aut inconsiderate eorum, quae audiverit, credat: tum vero quoties aut amici, aut socii accusatio aliqua delata fuerit, diligentissime ut omnia prius inquirat, quam accusationi fidem habeat. Nam et regium hoc esse, et ad omnia conducibile. Polybius* lib. IV. *Justinus Martyr* Paraenet. 1. ad Graecos: Ἡ γὰρ τῶν χρημάτων ἀκριβὴς ἐξέτασις, καὶ τὰ δόξαντα καλῶς ἔχειν πολλάκις ἀλλοιότερα δείκνυσιν, ἀκριβεστέρᾳ πείρᾳ τἀληθὲς βασανίσασα, *accurata namque rerum inquisitio etiam ea, quae antea bene se habere videbantur, saepe aliter affecta esse ostendit, accuratiore experimento veritate indagata, explorataque.* Toll.

Pag. 55. l. 6. Τὸν φθόνον) An λόγον; i. e. *dicendi facultatem.* Guyet. Si τῆς ἀληθείας ad antecedens ἐξέτασιν refertur, commate post ἀληθείας ut a *Schmiedero* jam factum, posito, non, ut vulgo fecerant, post φυλακτέον, sententia haec est, quam *Gesnerus* recte reddidisse videtur: Tibi servato veritatis examine reddes delatori debitam invidiam etc. Ideoque vox φθόνον intacta videtur relinquenda. Lehm.

ead. l. 10. Κεκινημένον) Forte κεκινημένον εἶναι. Sic interpres legisse videtur. Guyet. *Melanchthonem* dicere videtur *Guyetus*, qui reddidit: *Priusquam id factum sit, calumniae concedere in primo statim congressu, hercle nimis quam puerile est* etc. At πρὶν cape adverbialiter cum *Gesnero* interprete, nec quidquam in plenissima sententia desiderabis. Lehm.

ead. l. 12. Ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν) Haec omissa sunt ab interprete. Id est, *ut in initio diximus.* Toll.

ead. l. 16. Ὡς ἂν πεφωτισμένων) Menti namque (ut ait *Cicero* lib. II. Acad. Qu. c. 10.) *nihil est veritatis luce dulcius.* Toll.

IN PSEUDOLOGISTAM.

Pag. 56. l. 1. *ΨΕΥΔΟΛ.* etc.) Scriptus in Polyeuctum Sophistam. L. *Suidas* in ἡνίοχος, et in Πολύευκτος. Marcil. Quod titulo adjicit liber *Vossianus* verba κατὰ Τιμάρχου, non est temere. Respicit enim illa c. 27. Ἀθηναῖοι γράμματος ἑνὸς προσθήκῃ τιμήσαντές σε Ἀτίμαρχον ὠνόμαζον, ubi vid. not. Sed quod *Marcilius* Polyeuctum esse, qui hic laceratur, pronunciat, in eo fefellit eum attentio. Polyeuctum aliquem suae aetatis hominem (καθ' ἡμᾶς), ἀποφράδα, Luciani forte exemplo, ibi *Suidas* appellat. Neque video, quid impediat, quo minus intelligatur ille Polyeuctus, qui Constantinopolitanus

Patriarcha fuit ab A. C. 956. ad 970. Accuratissime sane cum aetate *Suidae* a *Kustero* constituta convenit. Interim *Marcilius* in errorem etiam, parvum illum quidem, et ingentibus meritis redemtum, induxit *Fabricium* B. Gr. Vol. IX. p. 773. qui etiam p. 709. eadem forte ratione impulsus, negat credibile esse, Polyeuctum *Suidae* esse Constantinopolitanum illum Patriarcham. Gesn.

ead. l. 2. *ΚΑΤΑ ΤΙΜ.*) Haec verba in solis *Venetis* exstant, nisi quod Scholia etiam agnoscunt; v. c. 27. *Marcilius* de alio cogitavit, in quem haec tam acerba quadrarent Solan. *ΚΑΤΑ ΤΙΜ.*) Nolui omittere, licet in omnibus fere absit, suspicioque sit, Editorem *Juntinae* id adjecisse ex c. 27. ubi ipse significat, in quem haec direxerit; quod etiam animadverterat *La Croze*, notae *Marcilianae* adscribens: Immo in Timarchum, ut ipse infra p. 446. Ed. *Graev.* Reitz.

ead. l. 14. *Ἀποφράδα*) Apophradis vocabulum in usu esse probat. Heniochus enim comicus fabulam conscripsit, cui titulus est ἀποφράς, i. e. dies inauspicatus. Ἀποφράδες ἡμέραι, id est, nefasti dies. Olim vocabantur inauspicati, et quibus publica non licebat agere: unde receptum, ut homines exsecrandos et abominandae malitiae ἀποφράδας appellarent, teste versiculo:

Ἄνθρωπος ἀποφράς, καὶ βλέπων ἀπιστίαν.

Homo nefastus, et ore perfidum videns.

Vocat hominem ἀποφράδα *Cic.* in Vatin. *Omnes cum te viderint, tanquam auspicium malum detestantur*, id est, ὡς ἀποφράδα. Eadem est autem Graecae vocis etymologia, quae Latinae, παρὰ τὸ φράζω· quod hanc dictionem ἀποφράς perinde ac barbaram usurpasse Lucianus notatus est a quodam, quam vel hoc uno argumento ἑλληνικωτάτην probare possemus, quod eam *Plato* νόμων ζ. in ore habuerit. Item *Plutarchus* et *Dionysius Halicarn.* Antiqui autem primum mensem et dies impares diis coelestibus consecrabant, alterum vero mensem et dies pares diis inferis, in quibus lustrabant sontes et mortuis parentabant, quos dies inauspicatos Graeci ἀποφράδας, Romani vero nefastos appellabant, quales erant dies mensium postridie Calendas, Nonas et Idus, in quibus Do, Dico et Addico, haec tria verba dicere, Praetori religio et nefas erat. Hos Numa Pompilius ex Hetruscorum magia Romanos pontifices concipere et statuere docuit. Quos, ne sacra vilescerent, populo non divulgabant, sed horum observationem pontifex minor, sacrificiorum regulus plebi in capitolium calate, id est, convocate juxta Calabram Romuli casam indicebat. Cogn.

ead. l. 16. *Ἐπ' αὐτῷ*) Glossema videtur. Guyet. Sen-

tentia manifesta. Sed aliine etiam ita, pro ἐπ' αὐτῷ ὅτι εἶπον; Gesn. Ἐπ' αὐτῷ, int. τῷ ὀνόματι. Cum εἰπόντα autem id conjungere, non modo insolens, sed etiam vere barbarum, foret. *Belinus*, qui putaret *Gesnerum* pro ἐπ' αὐτῷ εἰπόντα legi voluisse ὅτι εἶπον, mentem illius non cepit. Lehm.

ead. l. 17. Τῶν γὰρ τρόπων) Lege τὸν γὰρ τρόπον. Guyet. Τὸν γὰρ τρόπον recte W. *Fl.* et *B.* 2. In reliquis prave legebatur τῶν γὰρ τρόπων. Solan. Aut legendum videtur τὸν τρόπον σου, aut τῶν τρόπων (ἕνεκα) σε κ. τ. λ. Certe accusativus, ad εἰκάσας qui referatur, requiritur. Gesn.

Pag. 57. l. 3. Βούλεται εἶναι) De hac phrasi cum Belgicismo conveniente, frater *G. O. Reitz.* in Belg. Graeciss. agens pag. 447. Nostrum adlegat in Prometh. c. 2. dicentem, καὶ εἴ γέ σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεύς. Sed vid. ibi notam *Hemst.* ac rursus fratrem eundem in Θέλω, p. 484. plura adferentem; addo tantum *Herodot.* Eut. p. m. 105. τὸ δὲ ἔπος τοῦτο ἐθέλει λέγειν. Reitz.

ead. l. 4. Τέττιγα) Proverb. Bourd.

ead. l. 8. Περιπετεῖς) *Jambl.* No. 184. νοσοκομήσων τε αὐτὸν περιπετῆ γενόμενον τῷ ἱστορουμένῳ τῆς φθειριάσεως πάθει· et iterum n. 252. Vid. *Suid.* Πολυεύκτης ἡνίοχος et Τίμαρχος, et *Athen.* Solan.

ead. l. 9. Χολῇ) Ita W. Ms. Hipponactis χωλοὶ ἴαμβοι ab antiquis memorantur; unde subierat fortasse hic a Luciano nominatos; at nunc Luciani acumine res indigna videtur. In omnibus impressis prave ante hoc scriptum est σχολῇ. Solan. Cf. *Hemsterhus.* ad *Aristoph.* Plut. p. 297. Lehm.

ead. l. 13. Γεγωνότερον) Conf. supra Gall. c. 1. Reitz.

Pag. 58. l 1. Ταῦτά σοι) An ταὐτά; Guyet. Bene, et quia tam levis est mutatio, sic edi curavi. Reitz.

ead. l. 2. Πόθεν;) Forsan πόθεν γὰρ quaesivit *Solan.* Nec adeo immerito. Vid. de hac formula *Bergl* ad *Alciphr.* I. Ep. 23. p. 92. Et *Hemsterh.* Tim. §. 2. et 8. Nihil hic tamen adderem: nam et sic infra c. 29. πόθεν; τίς οὕτως ἐν λόγοις μεγαλότολμος; Reitz.

ead. l. 3 Πολλοῦ γε καὶ δέω) Hujus phraseos exempla complura adfert J. *Taylor* in nota 2. ad *Lysiae* Orat. advers. delationem, pag 405. et recte quidem exponit, eam significare, *longe absum;* veluti contra, ὀλίγου δὲ δέω λέγειν, *parum abest, quin dicam.* Verum frustra mihi videtur haerere in verbis *Lysiae*, quibus is orationem orditur, dicens: Πολλοῦ δέω χάριν ἔχειν, ὦ βουλή, τῷ κατηγόρῳ. Quae verba certe ibi significare debent, *plurimas gratias debeo accusatori* (quod scilicet diu optatam occasionem praebuerit, meae vitae rationes

exponendi); ut bene vidit ipse: quando autem addit, *sed profecto πολλοῦ δέω et δεῖν tam est huic sententiae adversum, quam quod maxime*, videtur non attendisse eodem redire, si negative ad Graeca reddideris, *non satis possum gratias habere adversario;* quo facto, nihil contrarii video. Nam qui profitetur, se multum abesse, non necessario dicit, se alienum esse ab illa re agenda, vel se nolle facere, verum, se *imparem*, sive, *non sufficientem* declarat: adeoque cum se nunquam sufficientes gratias habere posse adversario declarat, eo ipso fatetur, se maximas ei debere. Reitz.

ead. l. 5. *Σιμωνίδην*) A Ceïo hic diversus. Solan.

ead. l. 6. *Ἱππώνακτα*) Hic in pictorem quendam tam atrociter scripserat, ut suspendio vitam finiverit. Solan.

ead. l. 8. *Ὀρωδοικίδην*) *Horat.* Epod. VI.

Qualis Lycambae spretus infido gener,
Aut acer hostis Bupalo.

Ubi quod de Bupalo habet, ad Hipponactem pertinet, cujus in eum jambos nominat *Tzetzes*, non ad hunc. Vid. etiam *Orig.* c. Cels. 74. f. (ubi in margine perperam legitur *Ἀνακρέοντα*, laudato etiam *Luciano.*) *H. Steph.* Lyr. 144. C. et Marm. Ox. 209. In W. scribitur *Ὀροδοκίδην*. In *Fl.* *Ὀροκίδην*. Solan. Cf. *Car. Fea* ad *Horat.* Epod. VI, 14. Lehm.

ead. l. 9. *Τοὺς ἐκείνων ἰάμβους*) Jamborum illorum caussam, i. e. qui malitia sua jambos illorum provocarunt. *Τὸ ὑποκείμενον*, objectum. Guyet.

ead. l. 11. *Σκυθῶν*) Ridicule: lege *σκυτέων*. Vult enim dicere *Lucianus*, Pseudologistam ignorare etiam ea, quae vel vilissimi opifices sciant; quod clare patet ex cap. seq. Kuster. Quid tandem ridiculi in eo insit, quod rudior iste *Scythis*, i. e. rudissimis barbaris, appareat? Imo ridendi materiam etiam majorem praebuerit *Kusteri* lepida conjectura. Vulgatam etiam *Belinus* jure suo tuetur. Lehm.

ead. l. 13. *Τὰ ἐν ποσίν*) Eadem phrasis supra in Quom. Hist. cap. 2. Et Nigr. c. 7. Item apud *Long.* Past. I. p. 14. et II. pag. 64. Reitz.

ead. l. 14. *Οἴκοθεν*) Populares ergo erant. Vid. not. ad cap. 10. Solan. Et mox ad cap. 3. Lehm.

Pag. 59. l. 1. *Ἐκείνοις*) Rebus turpibus. Guyet.

ead. l. 4. *Οὐ μᾶλλον ἢ κάνθαρος*). Impurum animal, et turpitudinis, quam inimico objicit Lucianus, symbolum. *Arist.* Hist. anim. V, 19. *Οἱ κάνθαροι ἣν κυλίουσι κόπρον, ἐν ταύτῃ φωλεύουσί τε τὸν χειμῶνα, καὶ ἐντίκτουσι σκώληκας, ἐξ ὧν γίνονται κάνθαροι* Disertius etiam *Aelian.* Hist. Anim. X, 15. *Ὁ κάνθαρος ἄθηλυ ζῶόν ἐστι. σπείρει δὲ εἰς τὴν σφαῖραν, ἣν*

κυλίει. ὀκτὼ δὲ καὶ εἴκοσι ἡμερῶν τοῦτο δράσας, καὶ θάλψας αὐτὴν, εἶτα μέντοι τῇ ἐπὶ ταύταις προάγει τὸν νεοττόν. Quo loco recte utuntur viri docti ad interpretandum illud *Ausonii* Epigr. 70, 7. *Perversae Veneris* etc. per μετεμψύχωσιν

Non taurus, non mulus erit, non hippocamelus,
Non caper, aut aries, sed scarabaeus erit. Gesn.

ead. l. 8. Οὐχ οὕτως ἀσφαλὴς) Οὕτως ἀσφαλὴς, deleta negatione. Marcil. Ἀσαφὴς omnino legendum videtur. Supra pluribus locis idem error sublatus. Guyet. Ἀσαφὴς) *Menagii* emendationem in textum recepi. Ms. tamen cum impress. omnibus ἀσφαλὴς Solan. Ἀσφαλὴς) Ἀσαφὴς memini jubere legere *Guyetum*, dum ad Jov. Trag. c. 28. ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων similiter in ἀσαφῶς mutaret. *Solan.* quoque ἀσαφὴς praefert, me hic non refragante, sed sine auctoritate nihil mutante. Reitz. Ἀσφαλὴς refer ad τολμώμενα modo dicta, et intellige hominem, qui audet foedissima flagitia committere, confidenter securus de famae integritate. Sed ἀσαφὴς, quod *Guyeto* placuit et aliis, nonnisi argutando h. l. ab ἀφανὴς distinguetur. Nec vero in loco Jov. Trag. c. 28. idem *Guyetus* recte ἀσφαλῶς in ἀσαφῶς mutari voluit; vid. Tom. VI, p. 591. Quamquam ibidem p. 249. etiam Codd. faventibus rectissime ἀσαφείας pro vulg. ἀσφαλείας restitutum. *Belini* autem rationem, οὐχ ὅπως (pro οὕτως) ἀσφαλὴς — εἰ legentis et interpretantis, et universam sententiam post συνήθης γενόμενος transponentis facile quisque sobrius ut contortam et ineptam rejecerit. Lehm.

ead. l. 9. Τὴν λεοντῆν) Conf. supra Piscat. c. 32. Solan.

ead. l. 11. Κυμαῖος) i. e. ἐκ Κύμης τῆς Αἰολίδος. Vid. *Erasm.* in proverb. *Sero sapiunt Cumani.* Guyet. Vid. Piscat. cap. 32. et Fugit. cap. 13. In *Aesopi*, quae hodie circumferuntur, fabulis, Cumarum nulla mentio. Vid. Delect. fab. 123. et 157. Solan.

ead. l. 14. Πρὸς ἐμοῦ) Quos nunc exstantes libellos innuat, primo quidem ambigebam. Nunc ad *Rhetorem* suum respicere video. Sophistes enim hic audit cap. 5. et 8. *Celebris Sophista* cap. 9. *Rhetor et Sophista* c. 19. Solan. Ms. Reg. 2954. πρὸ ἐμοῦ, quam lectionem in interpretando secutus est *Belinus.* Bip. Nullo modo πρὸ ἐμοῦ probandum erat *Schmiedero*, etsi Gorlitiensi quoque Codice addicente. Quis enim concoquat πάλαι καὶ πρὸ ἐμοῦ; Imo vero πρὸς ἐμοῦ optime habet. Dudum enim tum ipse Lucianus, tum alii quoque saepius, palam istius hominis flagitia celebraverant. Puto autem ego, nunc potissimum cogitandum esse libellum, adversus Indoctum scriptum, qui multos libros coëmerat. Et sic etiam *Solanus* ipse in notula ad finem illius libelli, qui jam ipse sui oblitus videtur

Popularis certe Luciano aeque ille dicebatur c. 19. atque hic cap. 2. Et quod ad haec παρὰ πᾶσι καὶ πολλάκις attinet, explicantur ea satis commodo loco Adv. Indoct. c. 27. Quae igitur minatus auctor erat sub finem illius libelli, hoc scripto exsecutus esse videtur. Lehm.

ead. l. 16. Ἀριφράδην) Impurus hic, teste *Aristophane* in Equit. et Lesbiorum morbo, quem adinvenisse videtur, infamis. V. p. 359. Solan.

ibid. *Μίσθωνα*) Vid. not. ad *Ovid.* Trist. II, 417. et Adv. Indoct. c. 23. Solan.

Pag. 60. l. 1. *Βάσταν*) De hoc nihil invenio. Vide, an non potius legendum sit *Βάσσον*, de quo ad. Adv. Ind. c. 23. Solan. *Βάσταν* ignotum ait *Solan.* Sed vid. *Hesych.* *Βάστας ὁ Χῖος*, quod monuit *Wesseling.* Reitz. Omnino vide ad locum Advers. Ind. c. 23. adnotata. Lehm.

ead. l. 4. *Προλόγων εἷς ὁ Ἔλεγχος*) Sine dubio est, hic non indicari comoediae nomen, non laudari versus ipsius Menandri, recte (quantum ad caussam, demta verborum asperitate) eo nomine reprehensum *Jo. Clericum* a Philel. Lips. ad Menandri reliqu. hoc tit. Porro Elenchi, h. e. *convictionis*, personam jam adhibuit Noster in fine Piscatoris c. 48. Gesn.

ibid. *Ἔλεγχος*) *Μενάνδρου πρόλογος.* Guyet. Hinc in nupera fragmentorum Menandreorum editione p. 58. fragmentum hoc concinnatum est:

Ἔλεγχος γὰρ θεὸς
Τῇ παῤῥησίᾳ, τῇ τ' ἀληθείᾳ φίλος·

totique fabulae, si Diis placet, nomen *ΕΛΕΓΧΟΣ* inditum. Parum feliciter utrumque, ut ab illius editionis censore Anonymo jam observatum est pag. 26. sed ante *Clericum*, *Menagius*, ut in not. Edit. *Amstel.* videre est, senarium esse pronunciarat, *φίλος ἀληθείᾳ καὶ παῤῥησίᾳ θεός.* Solan.

ead. l. 5. *Φίλος ἀληθείᾳ καὶ παῤῥ. θεός*) Senarius. Guyet.

ead. l. 13. *Ἀνίπτοις ποσὶ*) Habuimus supra Dem. cap. 4. Et Rhet. Praec. c. 14. Reitz.

ead. l. 17. *Ἐκποδὼν*) Cf. sup. pro Imag. c. postremo. Reitz.

Pag. 61. l. 2. *Αἰτιάσασθαί σε*) Sic libri omnes impressi et Ms. M. ideo autem repetit, ne de se intelligatur dictum. Solan. Obscuriusculum facit locum actio comica. *Nemo te, Elenche, accusabit veritatis et libertatis caussa*, h. e. nemo meam narrationem, qua in pudorem dare inimicum, et turpitudinis convincere studebo, ut parum veram, vel ut parum liberam accusabit. Ita, quae sequuntur, intelligenda: *non laudabis me, Elenche*, h. e. non admiscebo ego quidquam meae

laudis. Ut res ipsa lectori festinanti fieret manifestior, ipsam Elenchi prosopopoeian Prologi instar argumentum et occasionem dramatis, ut ille apud Menandrum, narrantis, alio generè typorum curamus in Latina interpretatione exprimi. Gesn.

ead. l. 3. *Πρὸς αὐτοὺς*) Scil. τοὺς ἀκούοντας. Guyet.

ead. l. 8. *Λόγον τινὰ — ἐπιδειξόμενος τοῖς πανηγ.*) Mos ea aetate frequens, cujus originem apud Nostrum in Herodot. habes, c. 1. *Philostratus* passim meminit in vitis Sophistarum et Apoll. vita. Solan.

ead. l. 14. *Τὸν Αἰσώπου κολοιὸν*) Confer Pro Merc. Cond. cap. 4. Solan.

ead. l. 15. *Ἕωλα*) I. e. *vetera, meditata.* Guyet. Conf. supra Bis Accus. c. 25. μὴ ἕωλον εἶναι τὴν κρίσιν. Et *Schol.* ib. ἑώλους ἄρτους exponentem χθεσινούς. Reitz.

Pag. 62. l. 3. *Αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις*) Sicut ille apud *Plinium* Ep. II, 3, 1. *Isaeus*, qui et ipse *poscebat controversias plures*, *electionem auditoribus permittebat. Poscebat*, inquam, non *ponebat*; quam sententiam nostram contra illustrem *Cuperum* nuper ibi defensam, mirifice confirmat hic locus, de quo in mentem tum nobis non veniebat. Nempe poscebant sophistae plures controversias aut ὑποθέσεις, argumenta declamationum; et inter illas deinde optionem quoque auditoribus permittebant. Quidam forte bona fide. Hic noster quidem fraude usus, quae hic describitur. Gesn.

ead. l. 6 *Καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκεῖνον λόγον*) Cum nihil haberet τῶν, quo referretur, omnino censebam scribendum τὸν, λόγον nimirum, quod perspicuum est. Sed non dissimulanda est scriptura Florentinae editionis, καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκείνου λόγων. In quibus verbis profecto nihil est, quod non probes; et ἐκείνου potest ἐμφάσεως caussa esse additum, quemadmodum notum est, hanc vocem de magnis et admiratione dignis viris sic adhiberi. Sed si locum ipsum, et praecedentia praesertim, inspicias, forte vulgatiorem scripturam, pro τῶν lecto τὸν, praeferas, cum ἐκεῖνον λόγον sic necessario videatur debuisse dici, quandoquidem spectat singularem quandam de Pythagora historiam, cujus mentio supra fuerat facta. Jens.

ibid. *Τὸν*) Ed. *Fl.* τῶν ἐκείνου λόγων. Reliquae τῶν — ἐκεῖνον λόγον. Si *Fl.* sequaris, ἐκείνου non Pythagoram, sed stolidum illum oratorem notabit. Sed magis placet W. in quo τὸν — ἐκεῖνον λόγον. Solan. Quum Cod. 2954., et cum eo Gorl., haberet τῶν — ἐκείνων λόγων, placuit *Belino*, quo subtilior evaderet sententia, ἐκείνων, i. e. Timarchi et Patrensis oratoris,

pro genuina habere lectione. Mihi vero aptius auctoris consilio et Timarchi moribus et indoli esse videtur, si opus illud solius habeas Timarchi et operam amici Patrensis in eo tantum ponas, quod fraudem illius coram populo adjuverit. Ceterum et mihi ἐκεῖνον aeque ac *Jensio* et *Solano* longe magis arridet, quam Florentina lectio ἐκείνου. Lehm.

ead. l. 7. Ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει) Ita egit hic sophista, ut actio ipsa fidem sibi derogaret extemporalitatis: quod diversis modis accidere posse constat. V. g. recitabat, ut adolescentuli, cum pensa reddunt: aberat ille aestus, illa solicitudo, illa vicissim quarundam rerum incuria, extemporalis orationis comites: plena omnia testimoniis, argutiis, sententiolis etc. Porro illud *connectere*, quo reddidimus τὸ συνείρειν, debemus *Quintilian.* X, 3, 20. Gesn.

ead. l. 8. Ὅτι μάλιστα) Forsan μεγίστη. Guyet. Non reprehendo. Sed nec vulgatum damnare ausim: nam licet ὅτι sic per pleonasmum amet adjectivis addi, ut ὅτι πλεῖστος χρυσὸς *Aesop.* fab. 128. ὅτι μεγίστη φωνὴ apud *Nostr.* c. 6. et 15. ubi nos vide; et *Thucyd.* VII. c. 69. ὅπως ὅτιμεγίστη ὠφέλεια γένοιτο· tamen et adverbia saepe pro adjectivis poni, non solum in tritissimis illis locutionibus ὁ πάλαι λόγος, ἡ πρὶν ἀστοχία, sed et in aliis, satis jam saepe indicatum. Ὅτι μάλιστα quoque conjungi, notum arbitror, ut supra c. 1. et ap. *Thucyd.* V. c. 36. ὅτιμάλιστα una voce exaratur. Et ibid. c. 46. ὅτι τάχιστα εὕρημα εἶναι διακινδυνεῦσαι. Quae tamen non ita similia fateor, ut nihil regeri possit. Reitz.

ibid. Ἡ ἀναισχυντία οὖσα) Locus mihi, et *Kustero* suspectus. Solan. Nisi aliud quid hic desit, v. g. nomen παράκλητος, συνήγορος, vel tale quiddam; certe excidisse puto syllabam, s. praepositionem participio praemissam, legendumque παροῦσα, atque ita interpretatus sum. Gesn. Etsi *Gesn.* non male παροῦσα conjicit, et ego quoque vellem in aliquo libro sic invenire, nondum tamen vulgatum muto; quia potest pleonasmus esse, ut supra de Calum. c. 16. ubi τὸ ὂν etiam abundare vidimus. Adde εἶναι abundans ap. *Alciphr.* Ep. I. p. 1. χρηστὴν ἡμῖν ἡ θάλασσα τὸ τήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἐστόρησεν· ubi *Bergl.* plura similia. Addo etiam *Long.* Past. I. p. 18. δῶρον εἶναι δίδωσι. Nostrumque infra hoc Dial. c. 25. σοφιστὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα. Omitto, quae satis multa de hoc pleonasmo notata servo. Sufficient, si addas duo illa, quae *Hemst.* T. I. Jud. Voc. pag. 321. dedit, ubi Noster, ὁ δὲ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουργήθη Sed si haec non esse prorsus similia huic οὖσα dixeris, superius ὂν tamen in Calumn. vel eod. modo abundabat, videndum, an τὸ οὖσα, hic non efficax plane

ſit, pro *vera*, uti ex *Demoſth.* ἡ οὖσα ἀρχὴ, *verus principatus*, et οὐκ οὖσα, *falſus*, ab Lexicogr. adſertur, quodque aliis etiam auctoritatibus firmare poſſem, si liceret plura commentari. Reitz. Mihi hoc tantum liquet, lectionem vulgatam nec omnino facile ferri, nec certe tam vaga ratione, quam proferre non veritus est *Reitzius*, defendi poſſe. Non item liquet, e plurimis loco suspecto succurrendi rationibus quae omnium videatur probabiliſſima. Malebam itaque in vulgatis acquiescere, quam emendando forsitan magis ea corrumpere. Lehm.

Pag. 63. l. 2. *Λόγον τόνδε συγγράψ.*) Lucianus scilicet. Guyet.

Pag. 65. l. 5. *Καὶ πως*) Quo πως illud referri debeat, incertum est. Solan. Encliſe ſublata et restituta interrogatione intermedia restituit *Geſnerus* interpres genuinam ſententiam. Lehm.

ead. l. 9. *Ὁ ποιητὴς οὗτος*) I. e. Lucianus, cujus ego sum prologus. Guyet. Hic est ipse Lucianus, ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας, ut modo dicebat. Loquitur enim Prologus dramatis Elenchus, qui Lucianum *poëtam suum* vocat, ut Terentiani v. g. prologi Terentium. Gesn.

ibid. *Ἐξεπολέμωσε*) *Thom. Mag.* v. πεπολέμωται, ait: πεπολέμωται, ὁ εἰς ἔχθραν πραχθείς τινι, καὶ πολέμιος γενόμενος. ἐξεπολέμωσε δὲ, ὁ πολέμιόν τινα ἑτέρῳ ποιήσας. πεπολέμηται δὲ ὁ πολεμηθείς. Reitz.

ead. l. 11. *Ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νουμηνίας τρίτη*) Romano stilo III. Non. Jan. solennis ille *Votorum* dies; *Vota* etiam s. *Βῶτα* dictus in antiquis monumentis. Quae dici poſſunt ea de re, occupavit omnia, nec ipsum hunc locum praetermiſit, felix diligentia *Ezech. Spankemii* ad *Julian.* Orat. I. p. 276. seq. Caeterum quod hic ipse dies quoque ἱερομηνία vocatur, nihil insoliti. Vid. quae in fine Icarom. ea de re annotavimus. Gesn.

ibid. *Τρίτη*) *Plutarchus* initio vitae Ciceronis pag. 1578. f. ἡμέρᾳ τρίτῃ τῶν νέων Καλανδῶν ἐν ᾗ νῦν οἱ ἄρχοντες εὔχονται καὶ θύουσιν ὑπὲρ τοῦ ἡγεμόνος. V. *Schot.* Obs. 245. *Fab.* Mag. Rom. 198. *Herodian.* I. f. anni ineuntis diem primum ἱερομηνίαν vocat, ubi III. Non. accipit *Lipſius*, quod non probo; vid. *Lips.* excurs. ad *Tac.* Ann. XVI. AB. Ubi virum ſumma et eruditione, et industria conspicuum miror hunc Luciani locum fugiſſe, eo magis, quia nulli eorum, quos laudat, scriptorum, hujus moris origo prima, a Luciano hic addita, traditur. Vide *Strenarum orig.* Solan.

ead. l. 17. *Ὁ τότε γελάσας*) *Lucianus.* Guyet. Ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, *is, qui tunc in Olympia risit super ſuppoſititio Pythagora.* Vulgati

ὑπὸ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, sub supposititio isto Pythagora, inquiunt interpretes, quod quid sibi velit, nemo dixerit. Graev.

ibid. Ὑπὸ τῷ) Forte ἐπί. Sic autem distinguendum: ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθ. etc. i. e. *super Pythagora.* Guyet. Recte, ideoque ἐπὶ recepi, et comma post ἐκεῖνος sustuli. Reitz.

Pag. 64. l. 16. Καθ' αὑτοῦ) In omnibus libris nostris κατ' αὐτοῦ. Solan.

Pag. 65. l. 1. Συνέγραψεν, ἐμὲ) Legendum videtur συνέγραψεν ὁ ἐμὲ προσειςπέμψας ὑμῖν. Guyet. Imo subjectum sententiae est is, cujus loco Elenchus haec praefatur; et quod sequitur participium, nonnisi illustrandi caussa additur. Inepte contra hoc idem participium, praefixo articulo, feceris subjectum. Lehm.

ead. l. 3. Καὶ ὁπόσα κἂν) Forsan καὶ ὁπόσα ἂν καὶ οἱ ἐπὶ τῶν etc. Guyet. Non vidit *Guyetus*, verba ὁπόσα κἂν οἱ ἐπὶ τῶν — εἰδεῖεν dicta esse pro: ὁπόσα καὶ οἱ ἐπὶ τῶν — εἰδεῖεν ἄν, *quaecunque vel opifices et caupones norint;* sententiamque hanc conjectura sua magis depravari, quam emendari. Lehm.

ead. l. 7. Πατρίδι) Infra c. 19. καλλίστην καὶ μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἁπασῶν vocat. Vide etiam Adv. Indoct. c. 19. Solan.

ead. l. 10. Ἐφέσῳ νῦν) Hinc est, quod Ephesi hunc libellum scriptum fuisse colligo; vid. etiam c. 22. Solan.

ead. l. 12. Ἰλιεὺς ὢν τραγῳδοὺς) Proverb. p. 892. Bourd. Vid. Piscat. c. 38. *Polyaen.* Strat. III. p. 229. Iliensium meminit. Solan.

ead. l. 15. Εἰπὲ γάρ μοι πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλίδος, καὶ Κυβίβης) *Benedictus: dic mihi per Pandemum, et Genetyllidem, et Cybiben*, absurde. Recte vidit *Palmerius*, πάνδημον esse Veneris epitheton; nimirum est, quae *Lucretio* dicitur *vulgivaga Venus.* Hinc et in Ms. legitur πρὸς τῆς Πανδήμου καὶ Γενετυλλίδων. Sic sane et *Aristoph.* in Θεσμοφοριαζούσαις·

Ὡς ἡδὺ μέλος, ὦ πότνιαι Γενετυλλίδες,
Καὶ θηλυδριῶδες, καὶ κατεγλωττισμένον,

quam suavis cantilena, o venerandae Genetyllides, et effeminata et lasciva. Sed tamen Γενετυλλὶς etiam legitur apud eundem in Nubibus:

Ἡ δ' αὖ μύρου, κρόκου καταγλωττισμάτων,
Δαπάνης, λαφυγμοῦ, κωλιάδος, Γενετυλλίδος, sc. ὄζει.

Haec vero unguentum, crocum obscoena basia,
Et sumtus, et crapulam, et Venerem, et Genetyllidem olet.

Dicuntur esse Dii sive Deae praesides generationis. Vide anti-

qua Scholia. Recte vero Κυβήβη docti viri emendarunt. Non est Venus, sed magna mater, Cybele, quae et Graecis et Latinis *Cybebe* dicitur. Nam et in inscriptionibus, et in antiquis membranis, sic appellatur, ut apud Phaedrum in Codice Remensi, ut olim mihi ostendit vir dignitate et doctrina praecellens *Marquardus Gudius*, qui regi Daniae est a consiliis. Is etiam, ubicunque *Cybele* legatur apud poëtas secunda longa, aut *Cybelle* corrupte, libris antiquis auctoribus, rescribendum affirmat *Cybebe*, aut *Cubebe*; quod verissimum, et in *Prudentio* jam emendavit *Nicolaus Heinsius*. Illius autem hic meminit propter ejus amorem erga Attin, et quia lascivissima fertur fuisse, ut ipse *Lucianus* in dialogis Deorum indicavit. Graev.

ibid. Πανδήμου) *Xenophontem* audi συμποσ. p. St. Ed. 522. L. g. — *Εἰ μὲν οὖν μία ἐστὶν Ἀφροδίτη, ἢ διτταὶ, Οὐρανία τε καὶ Πάνδημος, οὐκ οἶδα — ὅτιγε μέντοι χωρὶς ἑκατέρᾳ βωμοί τε εἰσὶ καὶ ναοὶ καὶ θυσίαι, τῇ μὲν Πανδήμῳ ῥᾳδιουργότεραι, τῇ δ' Οὐρανίᾳ ἁγνότεραι, οἶδα.* De cujus templo Athenis vide *Athen.* XIII. p. 569. Confer et *Nostrum* Diall. Meretr. VII. et Demosth. Encom. c. 13. Solan.

ibid. Πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλ.) Eandem vim habet haec obtestatio, seu adjurationem malis, quam in libello contra Indoctum cap. 3. illa *Libanitidis* mentio. Videtur autem etiam Γενετυλλὶς parum honesta jam *Aristophanis* aetate fuisse, cujus loca jam laudata *Graevio*. Hanc ipsam ob caussam ausus sum non *Genitricem* hic reddere, quod honestum Romae, ac tantum non severum numen est, sed *Genitriculam*. Gesn. Non satis video, cur articulum necessario insertum velit *Solan*. Nam in his formulis articulus frequentius omitti amat, ut supra Bacch. c. 5. πρὸς Χαρίτων, infra c. 16. πρὸς Ἀδώνιδος, quae adseveratio eadem est, atque hic. Dein cap. 26. pr. πρὸς θεῶν· item c. 28. πρὸς θεῶν εἰπέ μοι, et c. 31. f. πρὸς Διός. Ac Dips. cap. 9. πρὸς Φιλίου. Et crebro alibi. Verum et addi interdum articulum, quis infitiabitur? nam et paullo supra, Adv. Indoct. c. 3. πρὸς τῆς Λιβανίτιδος. Sed ideo non inserendus, ubi ab libris abest. Reitz.

ibid. Γενετυλλίδος) In J. uti in Ms. Gr. Γενετυλλίδων· quam scripturam sciolus aliquis invexerit, qui cum Amor. cap. 42. Γενετυλλίδας plurali numero legisset, et hic ita legendum esse credidit: sed longe alia ratio est; servandaque omnino vulgata, quamvis *Pausanias* etiam plurali numero habeat pag. 2, 3. Solan.

ibid. Κυβίβης) Corrige Κυβήβης. *Hesych.* Κυβήβη, ἡ μήτηρ τῶν θεῶν, καὶ ἡ Ἀφροδίτη. Depravate apud *Hesych.* Κυ-

βήκη legitur, pro Κυβήβη. Suid. Eust. Guyet. Conf. infra Tragopod. v. 30. Solan.

ead. l. 17. *Νὴ Δία*) Ἀποσιώπησις hic notanda est. Solan.

Pag. 66. l. 4. Ἑλληνικοῦ) Ἔθνους, aut simile quid, subauditur. Guyet. Absolute dictum τὸ Ἑλληνικὸν, voce omnia complectente, quaecunque universae Graeciae essent communia. Quamquam h. l. potissimum cum *Gesnero* intelligas solum Graeciae, das Griechische, ut das Französische, das Preussische; ubi cave semper intelligas Volk, aut Gebiet. Potest enim etiam lingua, instituta, e. a. Lehm.

ead. l. 8. Τὸν Ἐριχθέα) Ita Ms. Reg. 2954. Sine articulo Edd. Bip. Cecropem *Apollodorus* Bibl. III, 13. diserte vocat Autochthonem, quae opinio Atheniensium vulgaris fuisse videtur *Wielandio*; quamquam de origine ejus Aegyptiaca aut Phoenicia inter viros eruditos probe constiterit. Lehm.

ead. l. 10. Ἀποφράδα), Ad hoc verbum *Jo. Brod.* Misc. P. 2. c. 17. p. m. 498. haec commentatur: Notatus est (ait) a quodam Lucianus, ut ex ejus scriptis cognoscimus, quod vocem hanc ἀποφρὰς, perinde ac barbaram usurpasset: quam vel uno hoc argumento ἑλληνικωτάτην probare possem, quod eam *Plato νόμων* ζ in ore habuerit: ὁπόταν ἡμέραι μὴ καθαραί τινες, ἀλλ' ἀποφράδες ὦσι. *Plutarch.* οὐκ οὖν ἔφη σήμερον ἀγωνισώμεθα προθύμως, ἵνα καὶ ταύτην ἐξ ἀποφράδος καὶ σκυθρωπῆς ἱλαρὰν, καὶ προςφιλῆ Ῥωμαίοις ποιήσωμεν. *Dionys. Halic.* Τὴν δὲ ἡμέραν ἐκείνην, ἐν ᾗ τὸ πάθος ἐγένετο, μέλαινάν τε καὶ ἀποφράδα τίθεται. Id est, atram, inauspicatam et nefastam. Dicitur et ἀποφρὰς ἄνθρωπος, meo judicio parum scite. *Aul. Gell.* L. IV, c 19. *Religiosi dies dicuntur tristi omine infames, impeditique, in quibus et res divinas facere, et rem quampiam novam exordiri temperandum est.* Ego, pace *Gellii*, fastos dies voco, quibus fari licet praetori tria verba solemnia, *Do, dico, addico:* quorum primum ad actiones, quibus rem dari petimus, secundum ad facta vel rei vindicationem, postremum ad exsecutiones pertinet, sicut et *adjudico.* His contrarios *nefastos* recte Latineque nominari pugno. *Ovid. Ille nefastus erit, per quem tria verba silentur. Horat. Ille et nefasto te posuit die. Varro: vocantur dies nefasti, per quos dies nefas fari praetorem: Do, dico, addico* etc. (*Horatii* ille locus est 2. Od. 13, 1. *Ovidii* 1. Fast. 47.) Sed haec posteriora jam pueri sciunt. Addidi tamen, quia *Brodaeus* commentator primus Luciani dixit, et illo tempore nondum cuilibet nota erant. Reitz. Cf. *Cognati* adnotationem ad hujus ipsius libelli principium, quam prave mutilatam ediderat *Reitzius* Lehm.

Pag. 67. l. 6. *Νὴ Δία*) Hic aliquid desiderari videtur.

Guyet. Desideratur quidem; sed studio omissum, ἀποσιώπησις enim est. Et in marg. Parisinae additum: *Praecisio.* Reitz.

ead. l. 7. Ἔξωρον) Idem quod ἀφῆλιξ, de quo v. cap. 15. Reitz.

ead. l. 11. Κἂν ἀγνοῆσαι) Κἂν ἀγνοήσαις legendum videtur. Guyet. Non male; sed non plane necessarium, si comma, quod feci, auferatur, ut construatur συγγνώμη τοῦ ἀγνοῆσαι. Reitz. Capienda sententia sic, ac si dixisset auctor: τὰ μὲν ἄλλα συγγνώμη ἂν εἴη καὶ ἀγνοῆσαι. Et sic cepit *Gesnerus* interpres. Neque itaque Florentina lectio καὶ pro κἂν probanda, neque admittenda *Guyeti* conjectura. Lehm.

ead. l. 14. Τοὔνομα) Post τὸ, τοὔνομα, τελεία στιγμὴ ponenda videtur. Guyet.

ibid. Φήσει) Ita emendandum fuit, pro φησὶ, quod in omnibus libris nostris est, etiam in M. Solan. Φησὶ) Φήσει *Solan.* edi voluit. Facerem, si auctoritas librorum accederet. Interea cum eo sentio, cum librorum vulgo scribo. Reitz. Digito quasi monstravit *Guyetus* veram loci scripturam et indolem. Sed nemo eam, praeter *Wielandium*, secutus est; nisi quod *Fritzschius* Quaestst. Luciann. p. 203. hanc egregiam emendationem minus ingenue pro sua vendidit. Recte autem hic monet: „A verbo inde Ἔστω (scil. ad verba usque τὰ ὦτα) fingitur aliquis objicere, quae subjecta ad speciem Lucianum refellunt.“ Ad haec moneo, etiam Luciani ipsius verba deinceps prolata: Ἐγὼ δὲ, ὦ βέλτιστε, πρὸς μὲν σὲ ἴσως ταῦτα περὶ σοῦ εἰπὼν, ἥμαρτον, vulgo ab interpretibus, ne *Wielandio* quidem excepto, male esse accepta: *Peccassem, si dixissem.* Imo reddendum erat: *Peccavi, ubi dicebam.* Ironica scilicet est oratio, et ταῦτα sunt ipsa illa verba, quibus istum homuncionem ἀποφράδα dixerat, non inusituta vocabula; de quibus modo egerat auctor. Lehm.

ead. l. 15. Οὖ, ὁπόσα) Cur, sequente vocali adspirata, non scriptum est οὐχ; vid. Codd. vett. Guyet. Nihil varietatis reperio. Sed quia periodus clauditur, vel saltem vox quiescit post οὖ, et vel punctum minus potuisset poni, ideo non opus erat οὐχ scribere, quia sic adspiratio sequens non conjungitur cum οὖ. Reitz.

Pag. 68. l. 4. Ὡς) In omnibus libris nostris ἕως· quod cum ferri non posset, ego mutavi. Solan. Cf. Varr. Lectt. Lehm.

ead. l. 6. Συνεῖναι) A σύνειμι, unde συνουσία, non a συνίημι, συνῆκα etc. *conversor, conversatio.* Guyet.

ead. l. 7. Ἐντρεψάντων) Sic Quom. Hist. c. 15. εἰ ὀλίγον ἐντρέψας. Solan.

ead. l. 8. Ἐν τοῖς μάλιστα) Supra Gall. c. 24. κάλλει τῶν

πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα. Vid. de hac phrasi *Hemsterh.* T. I. huj. Edit. p. 170. ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος. Reitz.

ead. l. 15. Χρυσοῦς, φασὶν, ἐν Ὀλυμπίᾳ σταθήτι) Proverb. Bourd. Virg. *Et eris mihi magnus Apollo.* Solan. Vid. *Bergl.* ad *Alciphr.* I. Ep. 30. f. Nam habuimus crebro, ut plura addere nolim. Reitz.

ead. l. 16. Ἀφῆλιξ) *Alciphr.* I. Epist. 6. etiam comparativo utitur, scribens: ἀλλ' ὡς ἀφηλικέστερος, καὶ γυναικὶ πάλαι συνών Reitz.

Pag. 69. l. 9. Κόθορνον) Theramenem ita dictum fuisse, veterum multi prodidere. V. *Suid.* et supra Amor. cap. 50. Solan. *Pollux* VII, 90. seq. inter genera calceorum, ὁ δὲ κόθορνος ἑκάτερος ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν. ὅθεν καὶ τὸν Θηραμένην κόθορνον ἐκάλουν, διὰ τὸν περὶ τὴν πολιτείαν ἀμφοτερισμόν. Gesn.

ead. l. 11. Λυπάην) An Δυσάην; quasi δυσαῆ ἄνεμον. Placet. Guyet. Quo hic respexerit, ut et in sequenti exemplo, ignoratur. Legimus apud *Aelianum* de Deotimo Atheniensi, qui χώνη etiam audiebat. V. H. II, 41. Solan. Quid rei, aut vocis, aut formae sit λυπάη, nescio an aliquis temere dixerit. Illud satis docet orationis tenor, postulari primo nomen appellativum rei, non hominis; deinde tale nomen, quod ad significandum hominem *turbulentum in concionibus* aptum sit. Dum quis melius quid vel ex libris vel ex ingenio proferat, suspicari licebit, fuisse a Luciani manu λύσσαν. Qui ad luxuriem librariorum circa ductus geminati sigma et casus in αν attendit, ei non improbabilis, puto, hac parte conjectura nostra videbitur, quam respectu ipsius rei commendat similitudo, quae intercedit inter illud furoris genus, quod λύσσαν Graeci vocant, quod nempe levi morsus aut salivae contagio communicatur ac transfunditur; atque inter seditiosos demagogi alicujus aut tribuni *furores*, quibus implere et quasi inficere velut contagione quadam alios solent. Vid. insignis locus supra Nigrin. c. 38. it. alius in fine Philopseudis, et tertius in Philopatr. c. 22. Gesn.

ead. l. 13. Ὁ δὲ Ἑβδόμην, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑβδόμαις, κἀκεῖνος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε) Interpres: *Rursus alius Hebdomam, quod perinde atque pueri septimis diebus, ille etiam in concionibus luderet.* Hae septimae dies non sunt sabbata, quorum *Sueton.* in Tib. meminit: *Diogenes Grammaticus disputare sabbatis Rhodi solitus, venientem, ut se extra ordinem audiret, non admiserat: ac per servulum suum in septimum diem distulerat*, ut existimat vir magnus: sed septimos dies cujuscunque mensis, quos hebdomades lunae dixit *Gellius* XV, 2. Illi dies sacri erant Apollini, quia septima

luna Thargelionis natus erat, ut constat ex *Hesiodo* in ἔργοις καὶ ἡμέραις, v. 770. Vide ibi Proclum. Convivia tum agitabant, et pueri ludebant. Septimus quoque dies post recens natum infantem a patribus familias celebrabatur, quippe quo nomen ei imponebatur, quamvis hoc alii decima facerent. Vide *Harpocrationem* in ἑβδομενόμενος. Sed haec septima dies huc non pertinet, sed illa septima mensis. De qua vide viros doctissimos, *Meursium* Graecia feriata in ἑβδόμη, et *Seldenum* de jure naturae et gentium III, 17. Graev. Frustra sunt, qui ex hoc Luciani loco, aliisve similibus, morem per septimanas numerandi elicere conantur. Septimus enim hic dies, mensis septimus est, ut ex *Gellio* patet L. XV. cap. 2. Apollini sacer (v. *Graev.* not. ad *Hes.* συμπ. 770.); non in orbem recurrens septimus quisque. Quod eo magis monitum oportuit, quia summo viro *H. Grotio* fraudi fuisse video. Adde *Plut.* Συμπ. VIII, 1, 1277, 2. Et 1467. f. *Meurs.* Gr. fer. in ἑβδόμη. Et *Spanh.* 657. Et *Nostr.* Bis Accus. c. 12. Solan.

ead. l. 15. Μὴ δῷς οὖν κἀμοὶ) Δῷς οὖν κἀμοὶ, extrita negatione. Marcil. *Non dederis?* etc. interrogative. Guyet. (Bene, et secutus sum; adeoque μὴ jam servandum. Reitz.) Μὴ δῷς οὖν κἀμοὶ, πρὸς Ἀδώνιδος, εἰκάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον, ἁπάσῃ κακίᾳ σύντροφον, ἡμέρᾳ δυςφήμῳ καὶ ἀπαισίῳ) Vindicanda est prima hujus orationis vocula μὴ, quam exteri jubet *Marcilius.* Etenim si recte attendatur, adeo ea non exterenda est, ut, si abesset, inculcanda necessario foret, ad fulciendum sensum. Disputat Lucianus contra eum, a quo accusatus fuerat, inepte et barbare locutus esse, qui ipsum appellasset ἀποφράδα. Post multa tandem dicta, ita pergit: *Tu vero animum adverte (nisi plane non curae tibi sit, ignorantem esse), si veteres ante nos in eos, qui tibi similes tum erant, talia multa, quale est ἀποφρὰς, jactarunt (erant enim etiam tum, ut verosimile est, aliqui abominandis moribus, pessima et sinistra indole; atque alius quidem dixit quempiam Cothurnum, vitam ejus ambiguam comparans his calceamentis; alius vero dixit alium Lypaën, quod orator tumultuosus conciones soleret turbare; alius dixit alium Hebdomen, quod perinde atque pueri septimis diebus, ipse etiam in concionibus luderet et rideret, seriumque populi studium in ludum verteret); nonne itaque, per Adonin, et mihi concesseris, hominem, omni malitiae adsuetum, comparare diei atro ac inauspicato?* Operae fuit, totam hanc periodon ponere, ut ei universae lux accederet, quam non nimia interpretum diligentia offuscarat. Duae, quarum notas inserui, parentheses insunt, et, eis consideratis, sensus est planissimus. Liquet quoque, per

signum interrogandi hanc orationem claudendam esse; quod et in Graecis fieri debet; idque diligenter observatum esse video a Florentinis. JENS.

ibid. Πρὸς Ἀδώνιδος) Similis obtestatio iis, quas per Πάνδημον et Genetyllida conceptas, itemque per Libanitida, jam vidimus hic c. 11. GESN.

Pag. 70. l. 2. Τοὺς χωλοὺς τῷ δεξιῷ) Intell. ποδὶ. *Plin.* XXVIII, 3. s. 7. *Despuimus comitiales morbos, hoc est, contagia regerimus. Simili modo et fascinationes repercutimus, et* dextrae clauditatis occursum. GESN.

ibid. Χωλοὺς τῷ δεξιῷ) Sic libri omnes nostri; haud sane commode. SOLAN.

ibid. Τῷ δεξιῷ) An a dextra, vel ad dextram, intellecto conversi, an dexteritate? Ἐπέχω. GUYET.

ead. l. 3. Ἢ εὐνοῦχον ἴδοι) Vid. supra Eun. cap. 6. SOLAN. Adde *Brod.* Miscel. P. II. p. 509. qui veterum de hac superstitione testimonia, *Chrysostomi, Luciani, Appiani, Plutarchi, Senecae, Xenophontis, Juvenalis, Suetonii,* ac *Ciceronis,* profert. REITZ.

ead. l. 7. Κληδονίσματι) Nihil hic varietatis invenio. At supra Amor. cap. 39. in δυςκληδονίστων fluctuabat scriptura, quam ad hanc adcommodavi, quia et constans, et cum *Suida* aliisque convenit. REITZ. Secutus sum *Reitzii* rationem. Sed uno illo loco Amor. c. 39. sine idonea ratione edidi δυςκληδονίστων cum jota sub η. Vid. ad Icarom. c. 26. Varr. Lectt. Tom. VII. p. 35. LEHM.

ead. l. 8. Τοῦ ἅπαντος ἔτους) Subaudi τὸ, διὰ, i. e. διὰ παντὸς ἔτους. GUYET.

ead. l. 12. Κύφωνα) Κύφων κυρίως est κυρτὸς, seu τὸ κυρτόν· a κύφω κυφὸς, κύφων etc. Κύφων ab Etym. exponitur κύρτωμα Ponitur pro catasta, seu numella, aut collari aliove instrumento, quo vinciebantur nocentes, aut etiam torquebantur. Hic μεταφορικῶς de scelerato dicitur et malefico.. Sic Latine *carcer, crux, scelus,* et simil. GUYET. De propria vocis significatione, in quantum notat lignum, cui collum inseritur, ut κύπτειν cogatur, qui ita vinctus est, plura *Salmas.* de Mod. Usur. p. 814. seq. GESN.

Pag. 71. l. 3. Ὀλέθρῳ) Barbaro. LA CROZE. Cur *Guyetius* jam non corrigit ὀλεθρίῳ; ut supra fecit Alex. c. 11. ubi pro ὄλεθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες malit ὀλέθριοι. An quia ibi pluralis intolerabilior erat, quam hic singularis? At substantivum hic ab Luciano adhibitum, non modo ex praemisso ὄλεθρον, κύφωνα, patet; sed et alibi sic solet, ut de Salt. c. 5. ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. Jov. Trag. cap. 43. ὁ Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὄλεθρος.

Ac Paras. cap. 42. Et quis nescit, substantiva ejusmodi efficaciter adhiberi pro adjectivis, ut *pestis* pro homine pestilente *Act. Apost.* XXIV, 5. *εὑρόντες γὰρ τὸν ἄνδρα τοῦτον λοιμόν.* Et sexcenta similia. Reitz.

ibid. *Συμπεριεφθείρου*) Scholium ad hanc vocem habet *Constantinus* in Lexico pro *συμπεριενόστεις αὐτῷ μετὰ φθορᾶς καὶ μιαρᾶς διαγωγῆς.* Ego tamen *συμπεριεφέρου* legendum censeo. Solan.

ead. l. 4. *Ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος*) Proverb. Bourd. Conf. supra T. I. Tim. c. 32. *ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγενημένον.* De homine voluptatibus corrupto et ad nihil amplius apto, de qua proverbiali locutione vid. plura l. l. in nott. *Hemsterhusii.* Reitz.

ead. l. 5. *Μέμνηνται*) Sic necessario scribendum, non *μέμνηται,* quia non ad *ἐκεῖνα,* sed ad *πολίταις* pertinet, de quibus *ἴσασιν* plur. num. jam dixit. Reitz.

ead. l. 14. *Τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ*) *Talia de te,* te rhetorem esse et sophistam scilicet. Guyet.

ead. l. 15. *Δύο μὲν ἡλίους*) Ex *Euripide,* Baccho 915. unde et *Virg.* Aen. IV, 470.

Et solem geminum, et duplices se ostendere Thebas.

Adde *Plut.* T. II. p. 1083. E. Ed. Gr. L. *Xyl.* Solan. Pentheus furens apud *Eurip.* Bacchis 916. seq. *Καὶ μὴν ὁρᾷν μοι δύο μὲν ἡλίους δοκῶ, Δισσὰς δὲ Θήβας, κ. τ. λ.* quod imitatus *Virg.* Aeneid. IV, 469. ubi reliquas imitationes dedit *La Cerda.* Add. *Ovid.* Artis III, 764. ubi de ebrietate. Furiosos et ebrios hac in re jungit *Lactant.* de Opif. Dei 9, 1. Gesn.

Pag. 72. l. 2. *Πατρίδα*) Phoenicius ergo hic, uti et Indoctus, de quo ad cap. 19. illius opusculi dictum est. Solan.

ibid. *Χεῖμα κακὴν*) *Hesiod.* *Ἔργ.* 638. Solan. Alludit ad Hesiodi *Ἔργ.* 640. qui patrem suum habitasse dicit, *ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ, Ἄσκρῃ, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ.* Gesn.

ead l. 3. *Καλλίστην καὶ μεγίστην*) *Ἀντιόχειαν* sc. Guyet.

ead. l. 16. *Ἀπαγαγὼν*) Verbum de industria suppressum videtur propter rei turpitudinem. Guyet. Conf. supra Bis Accus. c. 16. Et *Jens.* ad Tim. §. 16. Reitz.

Pag. 73. l. 3. *Ἐς γόνυ συγκαθήμενον*) I. e. *εἰς τὰ γόνατα.* Infra *ἐν γόνασι κείμενον* dixit. Guyet.

ead. l. 4. *Ἐκεῖνον δὲ, οἶσθα ὅτι καὶ ποιοῦντα*) Legendum et hic *ὅ, τι.* Jens.

ead. l. 12. *Ἐπιμανεστέρα*) An forte *ἐπιφανεστέρα;* nam altera vox est insolens. Kuster. *Ἐπιμανῶς* habes Ver. Hist. II, 25. *ἐμμανέστατα* autem Philops. c. 14. Quare non est solli-

citanda haec scriptura. Certe consentiunt Codices, et aptissima est vox. Solan. Cum praecedat γυμνοτέρα ἀκολασία, sequatur τοὔνομα μεῖζον, et ἀκάλυπτος κεφαλή, credibile mihi fit, non ἐπιμανεστέρα legendum, sed ἐπιφανεστέρα. Caeterum ἀκάλυπτον κεφαλὴν refero ad notum morem obnubendi in turpitudine et pudore caput. Vid. interpretes *Petroniani* ad illud cap. 7. *operui caput.* Gesn. De voce ἐπιμανεστέρα omnino facio cum *Solano*. Non enim solum probam illam habeo et aptam h. l., sed etiam graviorem multo et elegantiorem altera. Furor scilicet agendi natura involvit notionem τῆς ἐπιφανείας, excluditque omne studium occultandi. Lehm.

ead. l. 15. Τῆς βοηθὸς ἂν κατέστη ὁ τελευταῖος) Καὶ βοηθὸς ἂν κατέστη ὁ τελευτ. Illud autem εἷς μόνος ἂν ἐπίστευσέ σοι etc. accipe cum ironia. *Unus ille solus*, qui contra tibi unguis in ulcere, cujus tu domui. Marcil.

ibid. Μισθοδότης) Quaestorne, an tantum, qui mercede nefas hoc emerit? Posterius verum esse existimo; nec, ubi pro quaestore sumatur, reperio. Solan. Mireris, quemquam serio de Quaestore Romano in hac quidem voce cogitare potuisse. Alterum haud dubie intelligendum; quamquam ministeria huic conductori praestita vix definias. Lehm.

Pag. 74. l. 8. Καθάρσιον) Supra Amor. c. 3. et 29. Solan.

ead. l. 10. Καὶ ὄναιό γε τῆς εὐκλείας) *Grand bien te fasse.* Guyet. Conf. supra Philops. c. 27. Reitz.

ead. l. 11. Ἐν Ἐφέσῳ) Ubi et hoc scriptum oportet; quod superius jam ad cap. 10. annotatum est. Solan.

ead. l. 13. Πρῶτά σου ᾔδεισαν) Interpres οὐκ ᾔδεισαν legisse videtur. An legendum, πῶς οὖν ἂν ἐθαύμαζον etc. Guyet. *Non nossent, Benedict.* dederat. *Nossent, Micyllus.* Lectio quidem *Guyeti* adjuvatur signo etiam interrogandi addito. Potest interim et οὐκ ita accipi, quasi, *quomodo non mirarentur, si priora nossent?* (Et in interrogatione οὐκ interdum additur, sensu eodem manente, ac si omitteretur. Exempla dedi in libro de Ambiguis) sed vulgata hic tamen rectius exponitur, *qui fieri posset, ut non admirarentur,* ut apud *Herodian.* III, 6, 14. πῶς οὐχὶ νῦν, καὶ προςελθούσης ὑμῖν τοσαύτης συμμάχου δυνάμεως, — ῥᾷστα κρατήσαιτε· *quis dubitet, quin nunc tantarum accessione virium — facile profligaturi sitis?* Nec ibi potest abesse negativa, neque in vulgato illo τίς οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῆς ἀρετῆς; quare neque hic in Luciano quidquam mutaverim. Reitz. Requirebatur h. l., si quid video, ὡς in obliqua ex lamatione, quam particulam bene servavit Editio princeps cum L. Redde: *illud dico, quam non* (i. e. *quam parum*, ad

nostram dicendi formulam) *admiraturi essent*, *si* etc. Verum ita jam *Gesnerus*. Lehm.

ead. l. 15. *Περὶ πόδα*) Hoc verum esse, vid. ad Asin. c. 20. Etsi et alibi cum *παρὰ* confunditur in Edd. ut ibi indicatum. Reitz. Erravit *Reitzius*, provocans ad not. ad Asin. c. 20. ubi quidem *τὰ ἐν ποσὶ* quodammodo ab eo explicantur. Cogitavit autem, ni fallor, de loco Pro Merc. Cond. c. 4. ibique subjecta adnot. Tom. III. p. 703. sq. Lehm.

Pag. 75. l. 3. *Τὰ κακὰ ἀπολαύειν*) De hoc verbo in bon. et mal. partem valente vid. *Hemsterh.* ad Nigr. cap. 30. Item ad Tim. c. 2. Ac *Solani* notam ibi praemissam, vel potius *Jensii*, qui etsi refutatur ab *Hemsterhusio*, habet tamen exempla quaedam haud inepta. Adde Philops. cap. 40. ubi *ἀπέλαυσα* per *abstuli* recte *Gesnerus* reddit; cum et ibi in malam partem valeat. Reitz.

ead. l. 16. *Βρωμολόγους*) Forsan *βρομολόγους*. *Βρόμος*, *sonitus*, *fragor*. Guyet. Tenui hanc in interpretando rationem, ut, quae verba sola compositionis insolentia peccare viderentur, ea similibus, quoad possem, Latinis redderem; ultima vero, quae plane barbara sunt, Graece scripta apponerem. Nempe pro *σφενδονίζειν* *funda emittere*, *σφενδικίζειν* dixerat homo, quasi esset nomen *σφένδιξ*, et *χειροβλημᾶσθαι* voluit esse *manu projicere*, quod formavit contra omnem analogiam ex *βέβλημαι*. Caeterum observo, verborum, quae hic reprehenduntur, nullum apud *Pollucem* esse, quem alias sugillari a Luciano, falso id quidem, creditum est. Vid. ad Lexiphanem. Gesn.

ead. l. 17. *Τροπομάσθλητας*) *Μάσθλης*, *lorum*, *flagrum*. Guyet.

Pag. 76. l. 1. *Τὸ Ἀθηνῶν ἐπιθυμῶ*) Glossema videtur. Guyet. Omisit *Fl.* et sane scholium sapit. Agnoscit tamen Codex M. cum impr. omnibus. Solan. Cf. ad Lexiph. c. 2. Tom. V. p. 501. Lehm.

ead. l. 2. *Χειροβλημᾶσθαι*) *Ψηλαφᾶν*, *χειροτρίβειν*. Guyet.

ibid. *Ὁ λόγιος Ἑρμῆς*) Habuimus non semel. Sed videri etiam potest *J. Elsn.* ad *Act. Apost.* XIV, 12. Reitz.

ead. l. 4. *Τῶν Ἰαλέμων*) V. *Zenob.* IV, 39. et *Pantin.* ad *Apostol.* adag. X, 39. *Menandr.* Fr. pag. 84. No. 5. *εἰς τοὺς ἰαλέμους δὲ τοῦτον ἔγγραφε.* Solan. Ialemum frigidum fuisse poëtam, facile credimus *Hesychio*, *Eustath.* ad Il. *Z.* p. 494, 43. *Bas.* atque adeo proverbio *Ἰαλέμου ψυχρότερος*, quod refertur etiam ab *Apostolio* X, 39. Sed luctus etiam, *θρήνου*, *πένθους*, notionem illi nomini adjunctam negari non potest. Vid. *Eurip.* Orest. 1391. Supplic. 281. Troad. 600. it. *Eustath.* ad Il. *Σ.* pag. 1223, 8. et *Apostolius* l. c. itemque VI, 54.

Quare facile condono *Jo. Clerico*, etsi forte verum non vidit, cum ad *Menandr.* p. 85. putavit *Ἰαλέμους* in fragmento Comici esse *frigidos*, i. e. lugendos, quia mortui nimirum. Gesn.

ibid. *Ἰαλέμων*) *Κακοδαιμόνων, δυστήνων, ἀθλίων, οὐδενὸς ἀξίων.* Hesych. Guyet. In Parisina *Ἰαλέμων* erat majusculo *Ι* exaratum, ut nomen proprium, atque ita etiam conversum: *Ialemo frigidioribus.* Adlusione facta ad proverb. *Ialemo frigidior.* Sed cum transierit in adjectivum, servo ceterarum Edd. morem, etsi ab *Ialemo* Calliopes filio, poëta ineptissimo, ortum traxisse videtur. Reitz. Frigus carminum lugubrium, quae *ἰάλεμοι* Graecis dicebantur, *Wielandio* non tam in pravitate inventoris Ialemi, cui quidem illustres natales tribuerit antiquitas, sed in ipsorum natura ponendum esse videtur, et proverbium vetus: *frigidior Ialemo*, ita fere esse capiendum, ut vernaculum: frostiger als eine Leichenpredigt. Lehm.

ead. l. 6. *Φιλαινίδος*) *Τῆς ἑταίρας.* Guyet. V. Amor. cap. 28. Solan.

ead. l. 9. *Ἀδικήματος*) Subaudi *ἕνεκα.* Guyet. *Ἀδικήματος ἢ τὸ μετριώτατον ὕβρεως*) Si haec vera est lectio, oportet *ἀδίκημα* etiam speciale, et gravis quidem criminis, nomen fuisse, forte *impietatis*, ut in illa Socratis accusatione, *ἀδικεῖ ὁ Σωκράτης, κ. τ. λ.* cujus respectu *ὕβρις* possit *μετριώτατον* videri. Lingua, res sancta ac divina, turpissime profanata eto. Alioquin transpositione levi ita concinnari possit hic locus, ut nihil, quod offendere quemquam possit, relinquatur, *ὕβρεως*, *ἢ τὸ μετριώτατον, ἀδικήματος, διώκοι.* Caeterum *ὕβριν* ad impudicas praesertim et Venereas contumelias pertinere, monuerat *Casaub.* ad *Athen.* VI, 19. et pluribus docuit *Dan. Heins.* ad *Hesiod.* pag. 210. seq. ubi etiam *ἀδικίαν* ead. ratione dictam observat. Gesn. *Fritzschius* Quaestst. p. 203. comparato loco Parasit. c. 56., ubi inter *ἀδικήματα* specierum instar referuntur *μοιχεία, βία, ἁρπαγή*, ostendisse sibi visus est, h. l. pro *ἢ* legi oportere *καί.* At vero, ut concedatur *καὶ* et *ἢ* saepissime a librariis confusa esse, h. l. tamen vel ob vocem *τὸ μετριώτατον* non potest ea ratio inter *ἀδίκημα* et *ὕβριν* intercedere, quae genus inter et speciem, sed potius, id quod optime vidit *Gesnerus*, ejusdem generis facinora cogitanda, modo gravitate diversa. Intellige igitur *ἀδικήματα* injuste facta, quibus jus alterius violes, *ὕβρεις* vero insolenter facta, quibus dignitas alterius laedatur. Sic patet, illa scelerum, haec flagitiorum, notioni accedere, et illa his graviora videri posse, et vero solere, quatenus magis, quam illa, publicis suppliciis sunt obnoxia. Sic etiam transpositioni illi, quam *Gesnerus* proposuit, facilie renunciabimus. Lehm.

ead. l. 13. *Μητίοχον*) Forsan *'Αντίοχον*. Immo vero erat Athenis τὸ *Μυτίχου* tribunal; de quo consule *Potterum*. Fuit et Metiochus Miltiadis filius, de quo hic locus intelligi non potest. *Fl.* Ed. *Μητίσχον*. M. cum reliquis impr. facit. Mihi, quid decernam, non liquet. Solan. *'Αντίοχον*. la Croze. Non dubitavi ignobili, ideoque h. l. haud dubie spurio, nomini Metiochi nobilius illud Antiochi substituere, de cujus amore in novercam Stratonicen vid. De Dea Syr. c. 17. sq. et Quom. Hist Conscr. c. 35. ibique *Solan.*; praesertim quum hunc ipsum Antiochi amorem vere in scenis tractatum fuisse pateat e loco De Saltat. c. 58., utcunque edito; ut probabilissime monuit *Wieland*. in not. ad vers. vernaculam Tom. VI. p. 86. Nam de eo quidem Metiocho, de cujus nomine agit *Bastius* Epist. Crit. p. 158. Ed. Lips., h. l. cogitari non potest. Lehm.

Pag. 77. l. 3. *Εἶναι δοκεῖν*) De εἶναι abundante dictum paullo supra ad c. 6. ad ἀναισχυντία οὖσα. De duplici infinitivo ad Philops. c. 7. et 39. Item Hipp. c. 1. pr. δεῖν ἐπαινεῖν. Reitz.

ead. l. 4. *Τοιαῦτά με διατίθῃς*) Eandem, quam hic Noster, turpitudinem tangit et *Lactantius* V, 9. cum de iis loquitur, *qui sanctissimam quoque sui corporis partem contra fas omne polluant et profanent.* Rursus L. VI, 23. *Quid dicam de iis, qui abominandam, non libidinem, sed insaniam potius exercent? Piget dicere; sed quid his fore credamus, quos non piget facere? Et tamen dicendum est, quia fit. De istis loquor, quorum teterrima libido et exsecrabilis furor, ne capiti quidem parcit. Quibus hoc verbis, aut qua indignatione tantum nefas prosequar? vincit officium linguae sceleris magnitudo.* Solan. Vid. supra Nigr. c. ult. τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, notamque *Hemst.* Et Nostrum in locis ibid. ab *Solano* indicatis, qui frustra διακῶσι ibi tentat, cum et eod. modo duplici accus. jungat Noster Gymn. c. 6. scribens ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, ubi alia quoque similia dedi. Reitz.

ead. l. 8. *Διαντλεῖν*) An *exsequi?* Guyet.

ead. l. 11. *Μιαίνομαι*) Excidisse in Edd. prius ι, errore typogr. facile quidem divinaveris; mirere tamen, qui tam diligenter propagetur error, etiam in iis Edd. ubi Latina versio habet *contaminor*; nam nemo, credo, μαίνομαι *furo* hic volet legere, quando πατοῦμαι praemittitur: furentes enim se non ita conculcari sinunt. Reitz. Quemadmodum non dubito, μιαίνομαι esse praeferendum recepto per omnes fere libros μαίνομαι· ita puto, eo minus suboluisse errorem hominibus, quod etiam μαίνομαι non absurdam habet sententiam. Sermo est de ea turpitudine, quae furor merus et summa insania est. Solent insanire homines a magna injuria. Quidni lingua se dicat

insanire, quae infando ejusmodi negotio adhibeatur? Gesn. *Gesneri* interpretationem *insanio* ex ipsius *Gesneri* mente et verbis Luciani recte mutatis converti in *contaminor*, quod revera *Micyllus* dedit. Lehm.

ibid. Καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας) An haec paria esse possunt illis, quae apponuntur ab *Micyllo* et *Benedicto, ac lingua perinde ut manu uti decrevisti?* Certe sic illi penitus omittunt voculam ἀντί· quae quidem sane perincommoda est, nisi bene inspexeris. Legendum enim, καὶ ἄν τι γλώσσης ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας; Est enim exprobratio per interrogationem excitatior, *et quid lingua aeque ut manu uti decrevisti?* Gron. Versionem *Benedicti* castigat *Gron.* Sed et ipse alium errorem committit, vertens: *quid lingua aeque ut manu uti decr.* An γλώσσης et χειρὶ igitur jungenda, et ad idem verbum χρῆσθαι referenda? Quin γλώσσῃ saltem etiam tum scribendum fuerat, ubi ἀντὶ mutaveris. At nihil opus erit, modo lectionem *Gronovianam* reddas: *Et quae pars linguae est, qua ceu manu uti decreveris?* At vereor, ut acutioribus arrideat ista et versio et emendatio. Mihi certe difficultas quaedam restare videtur, quam tollere in re tam turpi non laboro. Reitz. Nihil mutandum in Graecis: nec poenitet conversionis: sed pudet rem amplius declarare. Teneamus modo, illud ὅσα adverbii vicem poni pro καθόσα vel καθώς. Gesn. *Fritzschius* Quaestst. p. 108. recte hac utitur paraphrasi: *et pro eo, quod me ut lingua utereris, etiam pro manu me abuti constituisti.* Ejusdem generis breviloquentiam animadverti ad Timon. c. 57. Tom. I. p. 482. Uberius illustrat *Fritzsch.* l. l. Lehm.

Pag. 78. l. 5. Πόθεν ἄν) Mallem πόθεν γάρ. Guyet. Propius ad literas accederet, si πόθεν οὖν legas. Reitz. Fraudi fuit major distinctio, posita olim post γεγένησαι· qua elevata jam expeditam habes tum sententiam, tum structuram. Sic judicavit etiam *Fritzschius* Quaestst. p. 135. Lehm.

ead. l. 7. Καταριθμήσειν αὐτῇ) Καταριθμήσειεν αὐτή, subaudito ἡ γλῶσσα. Sic autem cum superioribus connectitur: πρὸς θεῶν, ἣν λέγῃ ταῦτα ἡ γλῶττα etc. εἶτα καταριθμήσειεν αὐτὴ τὰς πολλὰς προσηγορίας etc. Καταριθμήσειεν omnino legendum videtur pro καταριθμήσειν. Guyet. Καταριθμήσειν) Non apparet, unde hoc infinitum pendeat. Connexa est oratio cum illo τί ἂν ἀποκρίναιο; Itaque suspicor καταριθμήσαις vel καταριθμήσειας. Gesn. Καταριθμήσειν καιρὸς ἤδη conjiciebat *Belinus.* Bip. Καταριθμήσειας ἂν placuit *Seagero.* Simplicius multo correxeris, καταριθμήσεις αὐτῇ. Nam αὐτῇ etsi legitur in *Bas.* 3., nullo tamen modo *Guyeti* judicium confirmat. Qui

enim tandem feras linguam accusatricem eandem sibi ipsam respondentem? Ergo hactenus, ut res est, immanendum censeo vulgatis, ita ut verba εἶτα καταριθμήσειν αὐτῇ arctius cum superioribus illis, ἐκεῖνα δηλονότι conjungas, et ad Infinitivum legitime nectendum e voce δηλονότι, quod facillime sentio fieri posse, vel εἰκὸς, vel ipsum illud δῆλόν ἐστι suppleas: *tum par est te enumeraturum ei esse* etc. LEHM.

ead. l. 15. Ἔξυρες) Quia deinde barbam promisit; vide et cap. 31. SOLAN.

Pag. 79. l. 3. Ἀτίμαρχον) Nomen ergo *TIMARCHUS;* mirarique subit, cur mutatum iverint, cum famosus Aeschinis *Timarchus*, qui vitam tandem laqueo finivit, satis notus esset. Vid. *Plut.* 1515. SOLAN.

ead. l. 4. Κἀκεῖνου τι περιττότερον) Athenienses (dicit ad Timarchum) literae unius appositione te honorantes Atimarchum appellarunt; ἔδει γὰρ κἀκεῖνου τι περιττότερον προςεῖναί σοι, h. e. *nam et illo amplius quid habere debebas.* Obscurius interp. *nam hoc tibi illo insignius decebat esse.* Nihil aliud vult auctor, quam, non satis erat, appellari te Timarchum; sed nomen tuum augeri debebat una litera, ut Ἀτίμαρχος appellareris, q. d. ἀτίμων ἄρχος. VITRING. Ambigua oratio, non satis clarum, quo referatur κἀκείνου. Nihil mihi videtur magis convenire, quam ut dicamus comparari hic inimicum Luciani cum Timarcho illo, contra quem habita exstat Aeschinis oratio, qua eadem fere illi, quae hic nostro objiciuntur, summa praesertim perversae libidinis impuritas. Dicit igitur, in mentem venisse Atheniensibus, cum spurcissimum hunc mortalem viderent, sui Timarchi illius antiqui: sed cum vellent indicare, hunc illo multum esse pestilentiorem, non Timarchum vocasse, sed aucto aliquantum nomine Atimarchum, ut simul πάντων τῶν ἀτίμων πρῶτον dicerent. Utrum autem nomen verum hujus hominis fuerit Timarchus, quod indicat Vossiani Codicis inscriptio, an ex hoc ipso loco tracta suspicio ejus, qui illum titulum posuit, non facile dixerim: nisi quod melius apparet ratio auctoris nostri, si re vera Timarchus appellatus est, quem lacerat. GESN.

ead. l. 12. Κἀκείνου) Parodia est ex variis *Homeri* locis concinnata. Vid. Il. *N*, 605. *Λ*, 233. et *E*, 293. SOLAN. *Homer.* Il. *Λ*, 233.

Ἀτρείδης μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.

Il. *E*, 293.

Αἰχμὴ δ' ἐξεχύθη παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα.

Versus sublimitate et magnitudine rerum, de quibus agitur, digni, dum ad rem ita spurcam ac despuendam adhibentur, ψυ-

χρολογία inde oritur, quae nihil aliud est, quam *μέγεθος διημαρτημένον*, grandia ad speciem verba intempestive rebus adhibita futilibus. Vid. *Demetrius* de Eloc. §. 114. Sed nimirum *ψυχρολογία* eo ipso esse ratione ipsius Luciani desinit, quod committitur a sciente et volente. GESN.

ibid. *Παραὶ δὲ*) Conf. infra Lapith. c. 44. REITZ.

ead. l. 13. *Ἐξελύθη*) At in *Homer.* Il. *Ε*, l. d. legas *ἐξεχύθη*, quod verum esse, *Scholiastes* Homeri probat, qui id interpretatur *ἐξώρμησε, διῆλθε*. Nam si *ἐξελύθη* invenisset, non, credo, exposuisset id eodem verbo. Sed cum in nonnullis Homeri libris *ἐξεσύθη* legatur, vide an hoc magis placeat; nam et sic alibi solet, ut Il. *Ο*, 542. *Αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα*. Verum quando nec *ἐξελύθη* absurdum est, quid prohibet hoc servasse? REITZ. Pro *ἐξελύθη* facit glossa *Hesychii*, qui exponit *ἐπαύσατο τῆς ὁρμῆς*. GESN. Veram lectionem *ἐξεσύθη* jam tenet *Wolfiana Homeri* editio. Eamque ego h. l. tanto facilius restitui, quum etiam in marg. 1. commemoretur. In interpretatione vero *Gesneri* pro *effunditur* jam dare placuit *elabitur*. LEHM.

ead. l. 14. *Ψυχρολογεῖν*) An *αἰσχρολογεῖν*; *Τὸ ψυχρολογεῖν* hic non placet. GUYET. Imo magis placet *ψυχρολογεῖν*, ut illud explicuit *Gesnerus*. LEHM.

Pag. 80. l. 8. *Λεσβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν*) *Hesych.* in voce *σκύλαξ*. *Σκύλαξ σχῆμα ἀφροδισιακὸν ὡς τὸ τῶν φοινικιζόντων*. *Gal.* *ἀλλὰ καὶ τῶν αἰσχρουργεῖν μᾶλλον βδελυττόμεθα τοὺς φοινικίζοντας τῶν λεσβιαζόντων*. *Erasmus* in Chiliadib. pro *phoenicissare*, memoria lapsus, *phicidissare*, et *φικιδίζειν* pro *φοινικίζειν* scribit. Ortum autem est adagium a spurcissima Phoenicum libidine, quam Graeci merito *ἄῤῥητον μῖξιν* nominant. *Plutarch.* in vita Caesaris: *ἐδόκει γὰρ αὐτὸς τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ μίγνυσθαι τὴν ἄῤῥητον μῖξιν*. Haec in Miscell. Crit. P. II. p. 482. BROD. Vid. *Cogn.* 633. T. III. SOLAN. Quod *Cognatum* adlegat *Solanus*, spectat Ed. *Basil.* an. 1619. cui notae *Cognati* et *Sambuci* adnexae: sed cum ex *Cognato* selectum tantum iniit *Par.* eamque secutus *Graev.* plurima omittentes, possem haec addere; verum in re tam turpi nolim. REITZ.

Pag. 81. l. 1. *Πόθεν*) Item *γὰρ* suppressum, ut supra cap. 2. REITZ.

ead. l. 2. *Ἐπὶ — τρεῖς μοιχοὺς*) Nempe in declamatione finxerat, a marito tres uxoris suae moechos deprehensos: maritum poscere non gladium, sed ita magnum tridentem, uti tres uno ictu posset confodere. GESN.

ead. l. 3. *Θεόπομπον*) V. Fugit. cap. 32. Tricaranum urbs, cujus meminit *Dem.* 43. A. SOLAN. Locus obscurus, cui ta-

men si non plenam lucem adferre, at tenebrarum aliquid discutere forte licebit. Theopompus hic esse videtur nobilis historicus Chius, qui Macedonicis temporibus Philippi, Alexandri, Ptolemaei vixit, et rebus gerendis interſuit. Hujus libros historiarum LIII legit *Photius* Cod. 176. quinque jam tum ait fuisse perditos: multas ibi παρεκβάσεις παντοδαπῆς ἱστορίας idem commemorat. Reliqua *Fabric.* B. Gr. Vol. IX. p. 434. seq. Add. viri docti ad *Longin.* 42, 3. Huc praesertim facit, quod *Stephanus* in Τρικάρανα, quod φρούριον esse ait τῆς Φλιασίας, laudat Θεόπομπον πεντηκοστῷ πέμπτῳ. Videtur ergo in illo libro, (quo suae aetatis hisoriam tractavit, cum a fine *Thucydidis* incepisset) commemorasse actionem aliquam suam Theopompus, qua de Tricarano (quasi tu *Tricipitem* dicas, quorsum et *tridens* deinde et *Cerberus* refertur) judicaverit: hanc porro illius actionem laudasse inimicus Luciani iis verbis, quorum ipsa eum τρίαινα modo commemorata admonere potuit: nam τριγλώχιν et τρίαινα ejusdem significationis sunt: et ad tridentem illum piscatorium pertinent, quo majores pisces percutiunt; a quo etiam fictum est illud ἐκτριαινῶσαι, h. e. τριαίνᾳ ἐκπολιορκεῖν, quod nos, ut id genus alia quaedam, ad verbum ideo reddidimus, ut etiam Graeci sermonis non satis periti, quid reprehendatur, sentire melius possint. Gesn.

ead. l. 7. Λύχνον ἅψας) Alludere videtur ad Diogenis historiam. Guyet.

ibid. Ἀδελφόν τινα) An fratrem, id est, amasium? Petronius. Guyet.

ead. l. 11. Θάτερον τῶν πενήτων) Abrupta nimis et ex parte falsa sunt, quae hic Scholiasta habet. Juvat itaque e *Thoma Magistro* regulam Atticorum hic ponere. Articulus cum pronomine ἕτερος coalescit hac lege, ut vocalis articuli quaecunque, et prima ε, contrahantur in α· τ vero articuli, ob adspiratam ε transeat in θ. Haec, quoties articulus in vocalem exit. Sed ubi in ν vel ς, non fit crasis, verum integre declinatur. Dicitur ergo, ἅτερος, ἁτέρα, θάτερον, θατέρου, τῆς ἑτέρας, θατέρῳ, τὸν ἕτερον, ἅτεροι, τῶν ἑτέρων, κ. τ. λ. Hinc apparet, quam infeliciter errorem suum Sophista emendaverit. Gesn.

ead. l. 15. Πέταμαι) Τὸ πέταμαι, *volo*, rectum est et usitatum; sed pro πετάννυμαι inusitatum videtur. Guyet. Vid. *Lobeck.* Parerga ad *Phrynich.* p. 581. Lehm.

ibid. Ἐκχύνειν) Τὸ ἐκχύνειν inusitatum fuisse notandum. Ἐκχεῖν usitatum. Guyet. Usus tamen ipse noster est forma ἐγχυνόμενον Pro Imagg. c. 29. Omnino vid. *Lobeck.* Parerg. ad *Phrynich.* p. 726. Lehm.

Pag. 82. l. 5. *Οὐ δὴ*) Aut οὐδὲ legendum, aut οὐ δὴ, quod in impr. aliquot et M. neglectum est. Solan.

ead. l. 10. *Ὁπότε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην οἶσθα, ὡς τὸ Διςκόρακος*) An legendum, ὁπότε τοῦ Τ. τὴν τέχνην εἰδὼς, τὸ *Δ.* etc. Guyet. Tisiae ars est sophistice. Fuit enim Tisias inter primos sophistas, quem *Aristot.* περὶ ἐλέγχων σοφιστικῶν cap. ult. cum dixisset omne omnis artis principium esse tenue ac difficile, sed illo reperto, facile postea crescere et augeri, quod et factum sit in orationibus politicis, Τισίας μὲν μετὰ τοὺς πρώτους, Θρασύμαχος δὲ μετὰ Τισίαν, Θεόδωρος δὲ μετὰ τοῦτον, *Tisias quidem post primos*, scil. *sophistas, Thrasymachus autem post Tisiam, Theodorus autem post hunc.* Graev. Adde *Quintil.* II, 17. p 111, 1. et III, 1. p. 125. f. *Isocr.* p. 525. et *Plut.* Alcib. Corax Tisias. *Cic.* de Or. I, 2. et in Brut. 12. In W. *Fl.* et *Bas.* δυςκ—quod minime spernendum, quamvis verum et genuinum putem διςκ —, ut alium illum nequitia antecedebat Timarchus. Solan. Narrat intelligentibus, et scientibus aliunde historiam, quam nobis divinare difficile, ac ne tanti quidem est. Modo hoc meminerint, qui acumen Luciani volunt assequi, *primo* fraudem commissam, circa Artem, h. e. librum de institutione Rhetorica Tisiae illius Siculi, qui discipulus fuit Coracis: *deinde* Coracem, κόρακα, esse *corvum* Graecis, furax, ut notum animal; cum itaque δὶς κόρακα vocat Lucianus inimicum suum, *bisfurem* appellare: *tertio* lusum verborum esse in τισίας et ἐξέτισε. Gesn.

ead. l. 12. *Χρυσοῦς τριάκοντα*) Eadem summa in drachmis enunciata πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας aequat. Insignis locus ad confirmandum auri et argenti comparationem: nempe *aureus* Romanus continebat *drachmas* XXV, quod etiam docet *Zonaras* apud *Gronov.* II, 8. p. 109. Gesn.

Pag. 83. l. 9. *Μόνα ἐκεῖνα*) Barbam ergo promittebat. Vid. cap. 27. Solan.

Pag. 84. l. 1. *Ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἐᾶν*) Prov. Bourd.

ead. l. 3. *Ὡς τό γε ἐμὸν*) Pro κατὰ τὸ ἐμὸν μέρος. *De ma part, quant à moi.* Guyet.

ead. l. 4. *Τὴν ἅμαξαν ἐπεσπάσω*) Proverb. Bourd.

ibid. *Ὦ παιπάλημα, καὶ κίναιδος*) Irridet stultitiam hominis, qui astutus sibi videretur, nominibus Atticis ab *Aristophane* repetitis, qui *Ὀρν.* 429. seq. in descriptione magni rhetoris haec ita jungit, πυκνότατον κίναδος, σόφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιπάλημ' ὅλον· qua notione etiam παιπάλην dixerat *Νεφ.* 259. Nempe παιπάλημα pollen est: eo nomine subtilitatem quandam a tritura fori et usu rerum ortam indicant: quare etiam nomen Latinum, ut *Frischlinus* in Nubibus, servavi.

Κίναδος vulpes est. Nempe *κίναδος* legendum, non *κίναιδος*, ex ipso vocum Atticarum connubio jam suspicaretur aliquis. Sed insuper *τὸ κίναδος* et casus prodit, et praesertim illud, quod ignotum aeque ac *παιπάλημα* imperito Sophistae nomen dicit: *κίναιδος* autem nimis quam notum omnibus: hinc etiam factum, ut librarius illud ignotiori substitueret, cum praesertim *operum inimici sui nomina* ea paullo post appellet auctor: quae res etiam Scholiasten videtur movisse, ut retineret *κίναιδος*, et *παιπάλημα* etiam ad obscoenum sensum traheret. Nos non tam sententia hujus loci detinuit, quam ea molestia, quod non occurreret Latinum, idque abstrusius paullo nomen, quod *τῷ κίναδος* satis responderet. *Cercops* veniebat in mentem: sed nimis videbatur vel ambiguum vel incertum. Itaque *vulpem* retinui. Gesn.

ibid. Κίναιδος) Forsan *κίναδος*, i. e. bellua. *Hesych. κίναδος, θηρίον· ὄφις. Suid. Κίναδος· πᾶν μὲν θηρίον κίναδος ἀξιοῦσι καλεῖσθαι. ἰδίως δὲ τὴν ἀλώπεκα. κακοῦργος ὡς ἀλώπηξ* etc. Guyet Conjecturam *Guyeti* juvat *Alciphr.* III. Epist. 28. ubi ancilla heri graveolentis amores detestata ait: *ἐγώ σε, ὦ Γέβελλε, στυγῶ, τοῦτο μὲν βδελυττομένη τὸ βάρος τοῦ σώματος, καὶ ὥςπερ τι κίναδος ἐκτρεπομένη*, quae *Bergler.* vertit, *velut aliquam tetram belluam aversans.* Et ap. *Aristoph.* frequenter inter convicia numeratur *κίναδος*. Quod etsi et ibi *Scholiast.* eodem modo exponit, quo *Suid.* tamen pro *ἀλώπεκι* potissimum eidem ponitur. Sed et Lucianum dedisse *κίναδος*, quia generale hoc veteratorum, et scortatorum opprobrium, non absimile vero est: neque ideo ajo *κίναιδος* illico proscribendum esse; verum id forsan a recentioribus scribis profectum, qui hoc aptius putarent, quod cum Latino hinc formato *cinaedus* conveniens, melius intelligerent. Reitz.

ead. l. 6. *Μελάμπυγος*) Epitheton Herculis, de quo, si placet, adeas *Suidam* h v. et *Tzetz.* ad Lycophron. 91. Lehm.

ead. l. 7. *Παιπάλημα*) *Hesych. Παιπάλημα, ποικίλος ἐν κακίᾳ.* Guyet.

ibid. Κίναιδος) Forsan *κίναδος*. Guyet.

ead. l. 12. *Εὐριπίδης*) *Eurip.* Bacch. v. 385. Solan. Hodie sic legitur Bacch. 385. seq. *Ἀχαλίνων στομάτων, Ἀνόμου τ' ἀφροσύνας, Τὸ τέλος δυςτυχία.* Et sic laudatur etiam supra *Ἀλ.* c. 3. Gesn.

ibid. Ἀχαλίνων) *Gell.* I, 15. Solan.

IN DE DOMO.

Pag. 85. l. 1. *ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ*) *Προςλαλιά.* Marcil. Non totam *domum* esse, quae hic laudatur, i. e. *aedes* plurium conclavium; sed eam, quae proprie *οἶκος* vocatur, nomine etiam Latinis retento, *oecus*, tota descriptio loquitur. Conſ. *Gronov.* ad Hippiam c. 5. Gesn. Genuinam esse hanc declamationem negat *Belinus*, sophisticum, quem dicit, stylum ejus respiciens. Rectius *Wielandius* et *Schmiederus* junioris Luciani esse affirmant, conscriptam illam forte eo aetatis momento, quo auctor a rhetorices professione ad dialogorum recitationes transierit. Ceterum oeci hujus adumbrationem dedit *F. Weinbrennerus* in libro inscripto: Entwürfe und Ergänzungen antiker Gebäude. Fasc. I. Lehm.

ead. l. 20. *Νόσῳ ἣν ἐνόσησεν*) Ita et *Aristoph.* Av. v. 31. *νόσον νοσοῦμεν.* De repetitione hujusmodi verbi cognati conſ. supra Alex. c. 32., Gall c. 5. et alibi. Nam adeo est frequens, ut pluribus non opus sit. Reitz.

Pag. 86. l. 16. *Καθ' ἡσυχίαν ἡσθῆναι*) Respondet Gallicum proverb. *Les plus grandes passions sont muettes.* Reitz.

Pag. 87. l. 3. *Ἐνδιατρίψαι*) Plus est, quam solo visu immorari; sed quasi non posse satiari admirando atque laudando. Conſ. supra Adv. Ind. c. 26. et Alex. c. 33. f. Reitz.

ead. l. 5. *Νησιώτῃ μειρακίῳ*) Hom. Od. *Δ.* 71. Solan.

Pag. 88. l. 1. *Πρὸς αὐτὴν*) Lege *αὐτήν.* Guyet. Id ut fieret, curavi. Reitz.

ead. l. 5. *Ὅ μοι γοῦν*) In omnibus, praeter Florentinam, editionibus sine ullo sensu legas, *Ὅ μοι γοῦν δοκεῖ καὶ ξυνεξαίρεσθαι οἴκου πολυτελείᾳ ἡ τοῦ λέγοντος γνώμη.* At plane, sicut conjeceram, in antiquissima illa editione legitur, *ἐμοί γ' οὖν δοκεῖ* etc. Jens. *Ἔμοι*) Antea legebatur *ὅ μοι* in omnibus impr. excepta *Fl.* et *V.* 2. In L. etiam recte *ἔμοι.* Solan. *Ἐμοὶ* legendum videtur. *Guyet.* Omnino. Ideoque sic jam dedi. Reitz.

ead. l. 9. *Πρὸς αὐτὸ κοσμῆσαν*) Lege *πρὸς αὐτὸ κοσμήσασα.* Infra: *λόγου δὲ σπουδὴν μὴ ἐπιτείνεσθαι πρὸς κάλλη χωρίων.* Guyet. Vellem libri addicerent, et prompte reciperem. Sed vel sine iis ita legendum. Reitz. Minus sane simpliciter proposita verba ita, opinor, disponenda: *ἐκπέμπει* (int. *ἡ ψυχὴ*, vel *ὁ λεγων*) *τοὺς λόγους πρὸς αὐτὸ* (*τὸ καλὸν ἐκεῖνο*) *κοσμῆσαν*, *ad illud pulchrum, quod ornavit orationem. Guyeti* conjectura, dubito, annon simpliciorem praebeat sententiam. Certe nimium recedit a vulgata lectione. Lehm.

ibid. *Τῷ μὲν Ἀχιλλεῖ*) *Hom.* Il. *Τ*, 16. et 365. Solan. Il. *Τ*, 15. Attulerat Thetis arma filio suo. Reliqui fulgorem

eorum ferre non possunt. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος, ἐν δέ οἱ ὄσσε
Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὡςεὶ σέλας, ἐξεφάανθεν.
Gesn.

ead. l. 14. Πλάτανος εὐφυὴς) Haec de platano, de Ilisso, de Musis etc. omnia pertinent ad *Platonis* Phaedrum, in principio cum totius dialogi, tum ipsius disputationis Socraticae, quae Lysiae opposita est. Gesn.

Pag. 89. l. 3. Συμπεριληψομένας) Lege συνεπιληψομ. Guyet.

ead. l. 5. Συνεψομένας) Impr. plerique συνεσομένας. Ad veram et genuinam Luciani vocem magis accedit scriptura *Fl.* et *V.* 2. quam secutus sum. Ab ejus enim manu credo fuisse συνοψομένας. Solan. Legendumne συνησομένας; an συνίημι potest etiam esse futurum medium συνέσομαι; illud enim puto certum, ad hanc originem atque intellectum pertinere. Gesn. Συνησομένας a συνίημι legendum videtur. *Guyet.* Recte; nam licet *Gesn.* et συνεσομένας a συνίημι forte formari posse suspicetur, malim tamen, vitandae ambiguitatis ergo, consueto more η adhibere; maxime cum et sic habeat *Pell.* Verum quia alii aliud suppeditant, vulgatum exhibeo. Reitz. De συνησομένας etiam *Micyllus* cogitavit, reddens: *ad amores masculos intelligendos.* Mihi nihil liquet, nisi hoc, συνεσομένας ferri h. l. non posse; sed servavi, quia certam vocem me substituere posse desperabam. Lehm.

ead. l. 8. Βασιλέως) Quam regiam designet, invenire non possum, cum Arsacidarum mox meminerit. Solan. Τὴν βασιλέως — τὴν χρυσῆν) Haec est illa aurea platanus, quam cum vite ejus generis Dario, Xerxis patri, donarat Pythius Lydus. *Herod.* VII, 27. Bithynum pro Lydo facit *Plin.* XXXIII, 10. s. 47. ubi reliquos, qui hujus utriusque muneris mentionem fecere, laudat *Harduinus.* Gesn.

ead. l. 14. Ἔμελε) Sic *Salm.* et *Amst.* recte. In reliquis ἔμελλε. Saepissime in hac voce peccatur. Solan.

ibid. Ἀρσακίδαις) De his vide *Tacit.* An. II, 1. et enarratores. Solan. Anachronismus ingens. Neque enim Darius, cui oblata illa platanus, Arsacides. Gesn.

Pag. 90. l. 5. Ἀλαζονίαν) Forsan ἀλαζονείαν quaesivit *Solan.* haud immerito. Nam sic scribi amat. At quia scribae ει et ι saepe promiscue in aliis exarant, nihil mutare sustinui. Reitz. Imo propter hanc ipsam caussam mutanda erat vitiata forma, qua soli poetae suis passim locis uti non sunt dedignati. Lehm.

ad. l. 9. *Ἡ ἀρχὴ*) Oriens. Guyet. Quid mirum, quando *ἡμέρας* intelligitur, quod est praemissum? Reitz.

ead. l. 12. *Τῶν θυρῶν*) An *θυρίδων*; Guyet.

Pag. 91. l. 4. *Περὶ τὰς χρείας*) Non damno penitus hanc lectionem: sed magis placeret, si reperiatur in libro bono *παρὰ* · *praeter usus necessarios, certe decoros.* Gesn.

ead. l. 7. *Εὔφορος*) I. e. modicus, levis, non gravitate incommodus annulus. Guyet.

ead. l. 10. *Ἡ πορφύρα*) *Ἡ πάρυφος πορφύρα* sc. Guyet.

Pag. 92. l. 3. *Τὰ ἀναγκαῖα*) Subaudi *κατά*. Guyet.

ead. l. 8 *Διαλείμματος*) Lege *διαλήμματος*. Guyet. Non video quare. Reitz.

ead. l. 18. *Ὑψόροφον*) *Homer.* Od. *Δ*, 121. Et mox *αἰγλήεντα*, v. Iliad. *Α*, 532. Solan.

Pag. 93. l. 9. *Τῶν δρεπομένων*) *Δερκομένων*. Marcil. Legendum videtur *βλεπομένων*, quod inter dictantem et excipientem facillime in *δρεπομένων* mutari potuit. Eandem vim habet *δερκομένων Marcilii*; quod probo, si est ex libro: conjecturam non temere receperim; cum *δερκόμενος* vix aliter, quam apud poëtas, et significatione activa legere meminerim. Gesn.

Pag. 94. l. 3. *Ὁ δὲ ταὼς* etc.) Pulcherrimam itidem pavonis imaginem descriptam in *Dionis Chrysostomi* Or. XII. *περὶ τῆς πρώτης τοῦ θεοῦ ἐννοίας*, p. 370. T. I. Ed. *Reisk.* laudat *Belinus*, qui et conferendum jubet *Oppianum* de Ven. lib. II. v. 589. Bip.

ead. l. 12. *Μεταβαινόντων*) *Μεταβαλλόντων* forsan legendum. Guyet.

Pag. 95. l. 4. *Ὅτε*) Mallem *ὥςτε*. Solan. Praestat haud dubie vulgatum *ὅτε*, *quandoquidem*, qua vi illud ut omnino, ita maxime apud *Lucianum*, crebro occurrit; quod *Reitzium*, qui *Solani*, et recentiores Editores, qui *Reitzii* auctoritatem secuti sunt, fugere non debebat. Lehm.

ead. l. 7. *Ἀποσπάσαι*) *Ἀποσπᾶσθαι* legendum videtur. *Τὸ ἀποσπάσαι* hic locum habere non videtur. Guyet. Errat *Guyetus:* offenderunt ad id verbum etiam *Graev.* ac *Gron.* Vid. Icarom. c. 11. *πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας*, ubi *ἀποσπᾷν* pro *recedere, abire*, recte defenditur ab *Jens.* Adde et a nobis ibi indicatam *Hemst.* notam ad Deor. Dial. XX. aliaque. Reitz.

ead. l. 10. *Καὶ τοίνυν — παρασκευάσαι*) Haec insititia videntur et spuria. Guyet. Mihi quidem optima in his praeparatio inesse videtur eorum, quae statim de se ipso dicturus est rhetor. Nec patet, quis praeter ipsum auctorem talia fingere potuerit. Lehm.

ead. l. 14. Ἴϋγγος) V. *Xen.* Ἀπομν. III. pag. 457. Ed. *Steph.* χρῆσόν μοι τὴν ἴϋγγα, ἵνα. Scholiastes *Theocriti* filiam Ἠχοῦς facit. Alius ibidem Πειθοῦς, ad Id. II. Solan. Ἀπὸ ἴϋγγος) Mirum, ni ὑπὸ hic legendum. Etsi memini supra dicta ad Tim. T. I. pag. 364. sqq. Et Gymn. c. 20. ubi vidimus, ἀπὸ saepe poni, ubi ὑπὸ locum potius haberet. At quia ideo differentia non tollenda inter has praepositt. et facillima scribarum ac typothetarum in his est aberratio, suspicio non est dissimulanda, et hic ὑπὸ praestare. Reitz. Non dicit, nec dicere potuit, auctor: *Trahebat me quasi iynx vel siren pulchritudine sua;* sed haec est manifesto ejus sententia: *Alliciebar ab oeci pulchritudine vi quadam occulta captus, nescio ab iynge illa, an a sirene, proficiscente.* Hoc autem est ἀπό, illud foret ὑπό. Lehm.

Pag. 96. l. 2. Ὥς φησι) Ὅς φησι. Marcil. *Ut ait.* Immo, *ut ait ipse.* Guyet.

ead. l. 13. Μεταστήσομαι) *Migrabo, secedam, ipsi locum dabo secedens.* Guyet. Olim notavi ad hunc locum, non satis notam fuisse hanc significationem verbi docto *Athenaei* interpreti, qui XII, 5. p. 523. B. μεθίστασθαι τοῖς κρείττοσι reddiderit *ad praestantiores commigrare,* cum deberet, *cedere fortioribus.* Sed quis finis fuerit, si quis castigare velit optimorum etiam interpretum peccata? quot adnotationes in Lucianum scribendae essent? Caveamus nobis eo diligentius, in simili stadio qui decurrimus. Gesn.

ead. l. 16. Ψόγον αὐτοῦ) Τοῦ οἴκου scil. Guyet.

ead. l. 17. Ὑπ' ἐκείνου) Τοῦ ῥήτορος προειπόντος. Guyet.

Pag. 97. l. 1. Ὑπεναντίως) Ὑπεναντίος legit interpres. Guyet.

ead. l. 9. Ἐς τὴν Σαρδὼ) Σάρδιον λίθον. *Sardam* Plinio. *Corneolam vulgo. Corgnivola* Italice. Σαρδὼ, σάρδιος λίθος, σάρδινος, et Sarda, παρὰ τὴν Σαρδὼ νῆσον omnia, ut et Σαρδόνυξ, seu Σαρδώνυξ. Guyet.

ead. l. 10. Τὸν σμάραγδον) Τὸν σμ. *Par. Hag.* et *J.* plene: τ'' aliae per compendium, quod facile permutatur cum τήν. Sed τὴν plenissime *Fl.* sine compendio. At genus nondum muto, quia et Latinis saepe mascul. est. Vid. *Burm.* ad *Ovid.* 2. Met. 24. Inveniri etiam ζμάραγδος, vid. supra T. I. Jud. Voc. cap. 9. Veluti et *Burm. zmaragdis* edidit, vide ibid. ab *Hemst.* notatum, cui tamen adsentior, euphoniam cum *Prisciano* servandam, neque consonantes hic triplicandas. Reitz.

Pag. 98. l. 12. Ἐμοὶ δοκεῖν — ποιεῖν) Vitiose quoque scribitur, ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖν. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν διαταράττει. Vel δοκεῖ, vel ποιεῖ legendum

omnino: potius ποιεῖ. Domum nimirum, quae ad artem exactissime exstructa sit, largam eloquenti spectatori praebere laudandi materiam, et admirationem suam eleganti oratione exponendi, dixerat alius quis: at hic, *Ut mihi videtur*, inquit, *contrarium facit* istiusmodi domus. *Percellit enim et terret*, *ac mentem conturbat* etc. Jens.

ibid. Ποιεῖ) Ποιεῖν omnes fere libri nostri, sed ita emendarat jam *Bas.* 2. Solan. Sanum utrumque Infinitivum dicit *Fritzsch.* Quaestst. p. 164. referens hanc orationis formam ad alios similiter conformatos locos. Atvero et negligentia dicendi in probis scriptoribus suos habet terminos; nec poterat, credo, Lucianus noster, nisi mente paullulum captus, ita scribere: ἐκεῖνο — ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖν. Recte itaque duae *Basileenses*, quarum tamen per se non admodum magna est auctoritas, ποιεῖν mutarunt in ποιεῖ, postulante sic sana ratione et recto judicio. Ceterum quae *Fritzschius* in illo libelli sui loco de aliis vel Lucianeis vel non Lucianeis disputat aut praecipit, iis facilius subscribam, partim etiam antehac jam subscripseram. Cf. modo ad Hermot. c. 8. p. 385. Lehm.

ibid. Ἐκπλήττει) Subaudi τὸν λέγοντα. Gutkn.

ead. l. 18. Ὁ τοῦ Ὁμήρου ῥήτωρ) Ulysses. Gutkn. Nimis pulchri, nimis divini sunt vers. de Ulysse *Homeri* Il. Γ, 217:

> Στάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας,
> Σκῆπτρον δ᾽ οὔτ᾽ ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα,
> Ἀλλ᾽ ἀστεμφὲς ἔχεσκεν, ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικώς.
> Φαίης κεν ζάκοτόν τινα ἔμμεναι, ἄφρονα δ᾽ αὔτως.
> Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ ῥ᾽ ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει,
> Καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσι,
> Οὐκ ἂν ἔπειτ᾽ Ὀδυσῆΐ γ᾽ ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος·
> Οὐ τότε γ᾽ ὧδ᾽ Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ᾽ εἶδος ἰδόντες.

Totos adscripsi, cum quod nimis mihi videntur amabiles, quos proinde dimittere, statim quin lectori commendarem, non potui; tum propter ultimum praesertim versum, qui plane sententiam, quae hic proponitur confirmat: *Loquente Ulysse, nemo amplius speciem illam et habitum cogitat: toti sunt in verborum ipsius consideratione.* Gesn.

Pag. 99 l. 1. Ἀΐδρει φωτί) *Hom.* Γ, 216. Solan.

ead. l. 6. Πρὸς αὐτήν) Αὐτήν. Gutkn. Itaque sic edidi invitis Edd. Reitz.

ead. l. 8. Ἔπαινον) Minus commode dictum: nam id agit, quod in rem est, maxime, qui dicturus laudem de laude cogitat, in eoque totus est; pro ἔπαινον ergo dicere debuit θαῦμα, vel tale quid. Solan. *Wielandius* ita fere interpretatur: *Qui non necessario pejus, quàm solet, verba faciat; ubi anima to-*

ta est in spectandis iis rebus, quas est laudaturus; ideoque orationis suae cultum non ita, ut par est, respicere et curare potest? Quamquam non negat paullo obscurius hanc sententiam ab auctore esse expressam. Lehm.

ead. l. 12. *Δημοδόκος*) De hoc et sequente *Suidas* in ἀοιδός. Hunc Agamemnon apud uxorem, Phemium Ulysses apud Penelopen reliquerat. Solan.

ead. l. 17. *Ἀλλ' — ἔοικεν*) E poëta quopiam sumta videntur. Guyet. *Hom.* Il. Ψ, 430. Solan. Cf. de Merc. Cond. c. 26. Tom. III. p. 266. Lehm.

Pag. 101. l. 4. *Λύξου*) *Ursinus* apud *Gronovium* AG. II, 71. monet, Herodoti patrem *Xylum* nominatum, non *Lyxum*, quod ex epigrammate apud *Steph. Byz.* v. *Θύριοι* conficit. Illud enim epigramma integrum de vetere libro *Tzetzae* descripsisse se testatur, qui *Xylum* nominandum doceat, adductis multorum testimoniis, et inprimis Zenonis auctoritate, a quo id accepisse se *Tzetzes* scribit. Unde et *Lucianum* emendare jubent. Solan.

ead. l. 9. *Ὦτα γὰρ* etc.) *Herodot.* I, 8. p. 3. Solan.

ead. l. 11. *Ἔπεα πτερόεντα*) *Homer.* passim. Solan. Cur verba alata vocentur, hanc rationem reddit *Julian.* in Epist. ad Eugen. p. 141. Collectionis Epistt. Graecanic. πάντως που καὶ Ὅμηρος — πτερόεντας ὀνομάζει, διότι δύνανται πανταχοῦ φοιτᾷν, ὥσπερ οἱ ταχύτατοι τῶν ὀρνίθων, ᾗ ἂν ἐθέλωσιν, ᾄττοντες. Non addam, quae Scholiast. *Hom.* atque *Eustath.* habent. Reitz.

ead. l. 17. *Ἡμῶν*) *Ὑμῶν* esse sphalma typogr. suspicor ex *Par.* quae *nos dicimus* tamen exhibuit in Latinis, etsi ὑμῶν Graece exhiberet. Reitz.

Pag. 102. l. 1. *Ἀπεβλέπετε, καὶ τοὺς τοίχους ἐθαυμάζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐξητάζετε*) Male profecto *Marcilius* corrigit *θαυμάζετε*· quod per se, ut cuivis facile pateat, redarguitur. *Nam vos ipsi, judices, interea dum nos dicebamus, ad tectum suspiciebatis, parietes mirabamini, picturasque examinabatis.* Jens.

ibid. *Ἐθαυμάζετε*) *Θαυμάζετε.* Marcil. Male, ut *Jens.* recte sentit: nam praeterita imperfecta et praecedunt, et sequuntur, et narrat, quid factum sit, fierique soleat. Reitz.

ead. l. 9. *Γράψωμαι*) Lege *γράψομαι.* Guyet. Recte, et parum aberat, quin invitis Edd. ita dedissem, licet sciam aor. subjunct. habere vim futuri. Reitz.

ead. l. 14. *Σχημάτων καὶ τόπου*) *Σχημ. καὶ τύπου.* Marcil. Ego in *τόπου* Edd. consentire video, neque ex Codd. quidquam varietatis notatum reperio. Reitz.

ead. l. 17. *Αἰθιοπικὸν*) Cepheus, Cassiope, et Andromede

Aethiopes. Guyet. Cum toto hoc loco conf. Diall. Marr. XIV, 2. Lehm.

Pag. 103. l. 2. *Πάρεργον τοῦτο τῆς ἐπὶ Γοργόνας πτήσεως*) *Benedictus: atque ut extra institutum, volatus ad Gorgonas.* An credimus, sic insignem virum distinxisse? Verius crediderim ortum errorem ab typis, et continuo ductu expressisse sententiam, quam largius ediderat *Micyllus: atque hoc parergon quoddam, sive extra propositam rem additum fuit ad eum, quo ad Gorgonas abiit volatum.* Ex *Benedicto* oportet certe tolli absurda commatis distinctio, ut *volatus* sit genitivo casu. Gron.

ead. l. 13. *Ἐκείνω*) Verbum in duali numero positum in omnibus, excepta *Fl.* quae *ἔγραψαν τὴν* habet, hoc etiam pronomen in duali esse cum postularet, in omnibus libris nostris antea legebatur tamen *ἐκεῖνοι*. Solan. *Ἐκεῖνοι — ἔγραψαν τὴν*) *Fl.* lectionem veram arbitror, quam exhibeo: nam si *ἐγραψάτην* cum cett. legis, *ἐκεῖνοι* cum *Solano* in *ἐκείνω* mutandum fuisset; licet mox *ἄμφω φονεύουσιν* recte legatur; dualis enim nominis recte admittit pluralem verbi, non vicissim. Etsi *αἱ κῆρες ἑζέσθην Hom.* Iliad. *Θ*, 73. Melius ergo erat lectionem bonam sequi, quae a *Fl.* suppeditatur, quam corrigendo aliam formare. Et licet alias permutationes dualis ac pluralis non semel viderimus, hic minus tamen convenit *ἐκεῖνοι*. Reitz.

ead. l. 15. *Δοκῶντε*) *Δοκοῦντε* legendum omnino videtur: totus autem locus sic corrigendus: *Πυλάδης τε ὁ Φωκεὺς, καὶ Ὀρέστης, δοκοῦντε ἤδη τεθνάναι, λαθόντε τε καὶ εἰς βασίλεια παρελθόντε φονεύουσιν ἄμφω* etc. Guyet. Verti, ac si legeretur *καὶ παρελθόντε τε λαθόντε εἰς τὰ βασίλεια.* Casus similes fecerunt, opinor, ut *λαθόντε* praeponeretur; inde reliqua confusio. Gesn. Simplicior mihi loci corrupti medela videbatur esse vocum *παρελθόντε* et *λαθόντε* transpositio. Vid. Varr. Lectt. Lehm.

Pag. 104. l. 10. *Ὁ Βράγχος*) Branchus Apollinis amasius, alias filius. Guyet.

ead. l. 17. *Τὸ δὲ ἔργον*) Corruptus hic locus est; quem, si pro *πω*, legas *εἰ μὴ*, vel simile quid, forsan sanitati restitues. Ulterius absque Mss. ope mihi progredi non licet. *Fl. τὸ δὲ ἔργον οὐχ ἑώρα σκέπων ἀλλ' ἐπὶ* etc. Unde nondum, quid scripserit Lucianus, satis patet. Quin et ante haec verba pro *τόλμαν*, ego *τὸ μὴν* scriptum fuisse non dubito. Totum refingant, quibus meliores obtigerint Codices, aut felicior erit conjiciendi facultas. Solan.

ead. l. 18. *Οὐχ ἑώρακέ πω ἐπὶ τῆς ἀσπίδος*) Qui non ignorat historiam facti, ille hic aliquid deesse sentit. Pherecydes apud Schol. *Apollon.* Argon. IV, 1515. de Mercurio et Miner-

va, Perſei in hoc facto adjutoribus, *ὑποτίθενται αὐτῷ οὗτοι οἱ θεοὶ, ὅπως χρὴ τὴν κεφαλὴν ἀποτεμεῖν ἀπεστραμμένον· καὶ δεικνύουσιν ἐν τῷ κατόπτρῳ* (ipſo nimirum clypeo politiſsimo) *τὴν Μέδουσαν, κ. τ. λ.* Ipſe Perſeus narrat apud *Ovid.* Met. IV, 781.

Se tamen horrendae clypei, quod laeva gerebat,
Aere repercusso formam adspexisse Medusae etc.

Itaque omiſsam apparet particulam exceptivam, quae hoc forte modo expleri poterit, *οὐχ ἑώρακέ πω, ἢ μὴ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος.* Atque ita interpretatus ſum. Gesn. Abſtinendum mihi putabam ab emendando loco haud dubie corrupto, et acquieſcendum hactenus in *Reitzii* ratione, quamquam nondum plane ſatisfaciente. Lehm.

Pag. 105. l. 1. *Τὸ πρόστιμον*) *Τὴν ἀπολίθωσιν* ſcil. Guyet.

ead. l. 2. *Ἄνω τῆς ἀντίθυρος*) Leg. videtur *τῆς ἀντιθύρου*, ſeu potius *τοῦ ἀντιθύρου. Ἀντίθυρος ἐλλειπτικῶς* pro *ἀντίθυρος τοῖχος.* Infra pag. 848. (Ed. *Bened.*) *ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον ἡ ἄλλη πληθὺς* etc. vide locum. Guyet. *Ἄνω τῆς ἀντίθυρος, Ἀθηνᾶς ναὸς πεποίηται*) Sane quidem poſt vocem tertiam video in editionibus poni parvam diſtinctionem, non ſecus ac ſi inde ſupponere deberemus, viros doctos, qui vel ediderunt vel interpretati ſunt, in Graeco ſermone agnoviſse *ἡ ἀντίθυρα*, cujus ſecunda inclinatio foret *τῆς ἀντίθυρος.* Sed nunquam eo vecordiae progredi potui, credens illos ſatis bene voces Luciani conſideraviſse. Itaque cum puer eſsem, inſiſtens illorum veſtigiis cenſui ſcripſiſse auctorem *ἄνω τις ἀντίθυρος Ἀθηνᾶς ναός, in mediis parietis superiore parte obversum ostio templum Minervae positum est.* Neque hujus cogitationis nunc poenitet, eo magis, quod hunc locum videam ab viro doctiſsimo infra Symp. c. 8. ſic tractari, quaſi vel *ἄνω τῆς ἀντιθύρου* aut potius *τοῦ ἀντιθύρου* legendum eſset: quorum utrumque non eſt immune vitii; cum nec prius bonam efficiat ſententiam aut ſyntaxin, nec etiam poſterius, cum ſi *μέσος* fuerit *ἀντίθυρος*, non fuerit neceſse id rurſus exprimi; ſed recte dicit in medio pariete fuiſse *ἄνω* aedem Minervae *ἀντίθυρον.* Quin etiam cum illic ſcribit Lucianus *ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον ἡ ἄλλη πληθύς*, non debet ſupponi ellipſis pro *ἀντίθυρον τοῖχον*, qui nullus illic legitur, ſed *ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον* ſcilicet *κλιντῆρα*, qualem alium ad dexteram ingredientibus praeceſsiſse illic manifeſte legimus. Gron. *Ἄνω τοῦ ἀντιθύρου*) Hucusque de parietis dextri imaginibus a c. 21. pergit nunc ad cubiculi latus intrantibus adverſum, et quod ſupra januam priori oppoſitam erat, deſcribit. Vide autem Alex. c. 16. et Sympos. c. 8. ubi priore in loco videbis *τὸ ἀντίθυρον* in omnibus libris

nostris scriptum inveniri; in posteriori autem in Ms. O. solo; at reliquos prae se ferre *τὸν ἀντίθυρον*. Hic vero omnes *τῆς ἀντίθυρος*, quod mutavimus. Fateor tamen, eo inclinare animum, ut putem hic *τῆς ἀντιθύρου* scriptum fuisse, sicuti ἡ *παράθυρος Plut.* 1096, 1. est posticum. Cum enim neutro genere usurpatur, subauditur semper *τεῖχος*. Solan. *Ἄνω τις ἀντίθυρος Ἀθηνᾶς ναὸς*) Sine ulla dubitatione recipienda conjectura *Gronovii*. *Ἀντίθυρος ναὸς Ἀθηνᾶς* est aedicula Minervae, in medio pariete, ex adverso januae, ad symmetriam nimirum obtinendam, posita. *Ναὸν* vel *νεὼν* non semper esse justum templum et aedem, sed machinationem augustam, recipiendo signo Dei alicujus factam, cum viri docti, *Pricaeus* praesertim, ad Actuum Apostolicorum 19, 24. ostenderunt, tum luculenter ipse Lucianus docet supra Amor. c. 13. f. ubi *ἀμφίθυρος*, quemadmodum hic *ἀντίθυρος*, Veneris *νεὼς* describitur. *Aediculam* e *Plinii* narratione ibi reddidimus: qui etiam alias illa appellatione utitur, v. g. *de Lysiae opere quodam, quod in Palatio super arcum Divus Augustus dicavit in aedicula columnis adornata*; lib. XXXVI, 5. s. 4, 10. Add. XXXVI, 13. s. 19, 2. Non dubito, quin illa opera, altaribus Christianorum superposita, ubi intra thecas quasdam et valvas vel signa Divorum, vel reliquiae asservantur, itemque illa, quae vocantur *tabernacula*, structurae interdum insignis et magni operis, ab *ναοῖς* hisce gentilium originem duxerint. Gesn. *Ἄνω τῆς ἀντίθυρος*) *Τοῦ ἀντιθύρου Solan. Τις* pro *τῆς Gron.* ac *Gesn.* quibus adsentior, cum emendatio sit facilior. Edi tamen passus sum vulgatum, cum et alii conjicere queant, articuli transpositione haec sanari posse, legendo *ἀντίθυρος τῆς Ἀθηνᾶς*. Nisi vel sine transpositione ita construere velis, (quod tamen durius.) Neutro gen. *τὸ ἀντίθυρον* habuimus supra, Alex. c. 16. ubi *Solanus* noster animadvertit, hic loci idem feminino genere occurrere. Sed qui *τῆς* ad nominativum *ἀντίθυρος* pertinere poterit? Mascul. genere, et usitatiore, legitur infra Sympos. c. 8. *εἰς δὲ τὸν ἀντίθυρον*. Sed et pro *ἄνω ἀντὶ* legat quis, qui versionem pristinam eo tendere viderit, quae dedit: *In medio autem pariete, ex adverso januae Minervae aedicula quaedam est.* At quorsum tot conjecturas? Cedamus *Gronovio*, donec Mss. emendatiores nanciscamur. Reitz. Ego vero hoc quoque vocis monstrum vulgatum tolerandum existimabam, quoniam probabiles quidem nonnullas, nec vero satis et unice certas, propositas a viris doctis vidi sententias, nec ipsi mihi probabilior aliqua subvenit. Ceterum cf., si lubet, etiam *L. Bos* Ellipss. p. 480. *Schäf.* Lehm.

ead. l. 5. *Πάλιν*) Aut tertia est Minerva, aut surreptitiam

est illud πάλιν. Solan. Γραφὴ πάλιν. Ἥφαιστος) Sic interpungendum. Πάλιν indicat, seriem picturarum interceptam ab aedicula Minervae rursus continuari. Gesn.

ead. l. 6. Κἀκ τῆς διώξεως) Fabulam habes apud *Lactantium* I, 17. cujus haec extrema verba sunt: *In illa,* inquit, *colluctatione, Vulcanum profudisse ajunt semen, unde sit Erichthonius natus.* Ad quem locum *Lindenbrogius* Luciani Philopseuden pro hoc opusculo adfert; quod ideo moneo, ne frustra illud evolvas; nam ibi quidem cap. 3. *e terra natus Erichthonius* dicitur, sed nihil aliud. Confer etiam De Salt. cap. 39. ubi tangitur fabula, non, ut hic, narratur. Solan.

ead l. 8. Ὠρίων φέρει τὴν Κηδαλίωνα) Quia haec fabula non est vulgo nota, non erit, credo, ingratum meo lectori, si aliquid de ea dixero. Orion ab Oenopione, qui in Chio regnabat, excaecatus et in littus maris expositus, Cedaliona puerum fabrum rapuit, et humeris imposito eo ductore usus est, ut ad orientem solem ab eo duceretur, ubi solis calore visum recepit. Naxius autem fuit, et ei Juno Vulcanum tradidit, ut fabrilem artem eum doceret. De eo *Eustathius* ad Iliad. Ξ. et *Apollodor.* L. I. qui tamen eum non nominat, sed hanc historiam narrat. Palm.

ead. l. 10. Ὁ Ἥφαιστος Λημνόθεν) Fuerit itaque pictura talis, ut e Lemno, sua officina, prospiciens Vulcanus oculis prosequi videretur Orionem. Cur autem hoc, quod Orion agit, *Vulcanus inspexerit*, *Hyginus* explicat poët. Astron. II, 34. Excaecatus ob vitiatam Meropen et de insula Chio ejectus, *existimatur Lemnum ad Vulcanum pervenisse, et ab eo quendam ducem, Cedalionem nomine accepisse* etc. Gesn.

ead. l. 12. Ὅτε συστρατ. — μὴ θέλων) Legendum est, nisi vehementer fallor, ἅτε μὴ θέλων. Gesn. Ἅτε legendum videtur. *Guyet.* Recte, cumque *Gesn.* idem divinarit, cui multum tribuo, id potius habeo, quam *Pelleti* ὅτι θέλει. Reitz.

ead. l. 15. Ὑπεζευγμένων) Subaudi ζώων, βοῶν, aut simil. Guyet.

Pag. 106. l. 2. Πρόκωπον) Πρόκωπος idem est, quod πρόσκωπος, Grammaticis; sed τὸ πρόσκωπος magis placet. Guyet. Cur *Guyet.* πρόσκωπον malit, non intelligo: πρόσκωπος enim *remex* est, ὁ πρὸς κώπην. *Thucyd.* I. c. 10. *Long.* Past. II. pag. 41. ναῦν μικρὰν καθελκύσαντες, καὶ οἰκέτας προσκώπους καθίσαντες· ubi frustra *Mollius* conjicit προκώπους forsan legendum. Noster Contempl. §. 1. ἀντλεῖν ἐκέλευσα ἢ πρόσκωπον εἶναι. Ibid. §. 7. ναύτης ἀεὶ καὶ πρόσκωπος ὤν. Cum πρόκωπος sit, *promtus*, *strictus*, *nudus*, ut notum ex *Herodian.* VII, 6, 19. προβαλόντες τὰ ξιφίδια — φονεύουσιν, ἔχοντές τε

αὐτὰ πρόκωπα, προπηδῶσιν. Ibid. cap. 5, 10. ἔχων πρόκωπον τὴν δεξιὰν, *manu capulo admota.* Quinam vero Grammatici idem esse dicant πρόκωπος et πρόςκωπος, nescio; nisi quod male apud Poll. I. S. 95 πρόκωπος *remex* legas, ubi πρόςκωπος recte corrigunt Commentt. Reitz. Diall. Marr. XIV, 3. πρόκωπον ἔχων τὴν ἅρπην. Lehm.

IN MACROBIOS.

Pag. 108. l. 1. *ΜΑΚΡΟΒΙΟΙ*) Ante mortuum Demonactem scriptus videtur hic liber, quem, quo erat in eum favore, catalogo longaevorum non annumerare nefas duxisset. De eodem argumento scripsit etiam *Phlegon*, cujus liber exstat. Vide etiam Laevinum Lemnium de occult. nat. mir. et Merc. Hist. 1696. p. 317. et seqq. et alibi passim. Solan.

ead. l 13. Ὄναρ τι) Ex ipsa somnii commemoratione conjicit *Jo. Clericus* Bibl. Anc. et Mod. T. 22. p. 226. auctorem non esse Lucianum, sed forte Aristidem, cujus superstitio nota est. Argumentum nimis imbecillum, quod vel ipso primo libellorum Luciani refutetur. Caeterum legendum puto non ὄναρ τι, quod libros occupavit, sed ὀνείρατι. Gesn. Ὄναρ, pro κατ᾽ ὄναρ, *per somnium*, frequens aliis, frequens Nostro. Tim. §. 20. f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσι. Gall. cap. 1. f. ὅρα ὅπως μὴ, ὄναρ πλουτῶν, λιμώττης ἀνεγρόμενος· et vel centies alibi. Probe scivit hoc vir doctiss. probe etiam meminit: quare igitur ὀνείρατι malit, nescio; nisi quod τι forsan alibi non addat Noster. De accentu v. *Κυῖντ.* vid. fin. huj. Dial. Caeterum in marg. versionis *Gesnerianae* moneor, ut notas *J. H. Maji* inseram, quas ille in Dissert. super hoc Luciani libello, Giessae an. 1724. defendente *J. Herm. Bennero*, nunc ibid. Professore, edidit. Sed cum bibliopolae serio monuere, curarem, ne ultra tertium tomum haec editio excurreret; ut utriusque petitioni aliquid dem, potissima saltem indicando, vel excerpendo, inseram. Ὄναρ igitur *Majus* hic notat de *vero*, ἐνύπνιον de *falso* dici, ex *Macrob.* ad Somn. Scip. I, 3. *Suid. Heliod.* et *Artemid.* Id vero discrimen haud esse perpetuum, ex Luciani Somn. aliisque recte probat. Dein phrasin ὄναρ κελευσθεὶς pro κατ᾽ ὄναρ Nostro adserit ex Pseudom. Gall. Cronosol. *Theophyl. Aelian.* et *Ach. Tat.* Reitz. Recte conjicis, *Reitzi* doctissime, illud τι ad ὄναρ adjectum, esse, quod me sollicitet, ut malim legere ὀνείρατι. Τι τοῦτο hic non intelligo: intelligerem τι τοιοῦτο. Gesn. *in Addend.* Notat *Wielandius*, non esse, quod de authentia libelli dubites: videri enim patronum illum Ro-

manum tum curiosum talium rerum literariarum venatorem, tum religiosiorem somniorum cultorem, tum denique vitae suae carissimae amantiorem, Lucianum vero clientem satis fuisse facilem, ut ad illius ingenium ac judicium sese accommodarit. Ceterum lapsus est idem *Wielandius*, quod *imbecillitatem argumenti* ad hos Macrobios retulit, quasi *Clericus* hoc vitium tribuerit libello; quum tamen *Gesnerus argumentum* illud *Clerici*, e somnii commemoratione repetitum, *imbecillum*, i. e. parum validum ad infringendam libelli auctoritatem, vocarit. Ceterum *Schmiederus* fatetur se sibi non posse persuadere, Lucianum hujus libelli auctorem esse; non tamen additis dubitationis suae rationibus. Lehm.

ibid. *Κυϊντιλλι*) Altercatio fuit inter Herodem Atticum, et Quintillios fratres, tum Graeciae praefectos (*Philostr.* p. 545 et 559.): ea autem coepta est circa annum Chr. CLXXI. Pythiaque CLXXXIX. eo anno celebrata; siquidem, referente *Philostrato* p. 545. l. c. nonnulli dicebant, initium illius altercationis fuisse Pythiorum solemne, quod diverso judicio concentum musicum auscultassent. Id enim Pythium solemne ad annum CLXXV. quo subsequens solemne CXC. celebratum, referri nequit, uti ex sequentibus liquebit. *Philostratus* enim veram altercationis hujus causam enarrans ibi scribit, Herodem tyrannidis apud Imperatorem, Quintilliorum literis accusatam: postea ipsum atque adversarios Imperatorem, tum in Pannonia bellum gerentem, et Sirmii degentem, adiisse, atque coram eo causam egisse (558. A.) vivente adhuc M. Aurelii uxore, ac filiola adhuc balbutiente (et modo trienni, p. 561.) 558. D. Jam vero Faustina A. C. CLXXV. sub hiemem obiit; atque paulo post Marcus epistolam ad Herodem scripsit, in qua cum de belli hibernis verba fecisset, in quibus tum erat, et uxorem deflevisset *recens mortuam*, addebat ἀπολογίαν pro judicio, quod ante adversus eum in Pannonia tulerat (p. 562. coll. cum 560. D.). J. Masson. *Exc. ined.* Graeciae Praefecti erant sub M. Aurelio clarissimi fratres *Quintillii*, quorum inter ceteros meminit *Lamprid.* in Commodo c. 4. quem vide, et in eum *Casaub.* not. De fratre tam caro nihil habere Lucianum, miror. Horum alter consul fuit anno C. 177. alter 180. Prior etiam anno 159. V. etiam *Dion. Cass.* L. LXXII. p. 819. et not. ad *Philostr.* l. c. *Κυντίλλιοι* vulgo scribitur. Ed. postrema ex Ms. *Κυντίλιοι* habet. *Cardianum* et *Maximum Dio* nominat l. c. Pro *Cardiano Wottonus* pag. 251. *Sext. Q. Condianum* vocari debere docet. Solan. De hujus nominis formatione plura *Majus* et *Bennerus* Diss. dicta, qui demonstrant, *Quintillus* et

Quintilius non discrepare; sed quia nimis multa, et *Solanus* potissima jam dixit, non insero. Reitz.

ead. l. 14. Προςφέρωσι δῶρον) Προςφέρω σοι δῶρον. Marcil. Libros etiam diebus natal. aliaque occasione donari solitos, ex *Lucian.* Cronos, *Isocrat.* ad Demon. observat *Majus.* Reitz.

ead. l. 15. Ὄναρ ἰδὼν) Sic *Alciphr.* III. Epist. 10. *Theophr.* Char. c. 3. et 16. Et Latini: *Somnium videre.* Majus.

ibid. Ἐπίθεσο τῷ δευτέρῳ) Nominalibus filii tui secundo geniti. Guyet. Vid. *Elsn.* ad Evang. S. *Luc.* I, 62. Reitz.

ead. l. 16. Συμβαλεῖν) *Divinando adsequi.* De qua signif. leg. *Jac. Elsn* ad Evang. *Luc.* II, 19. qui nec praesentem auctoris locum indictum praetermisit. Majus.

ead. l. 17. Ὁ θεὸς) *Homer.* Il. *A*, 63. — καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν. Et ex illo *Plin.* I. Epist. 18. *Synes.* initio lib. de Insomniis. Majus.

Pag. 109. l. 4. Πᾶσι) Utique scriptum hoc circa M. Aurelii extrema necesse est. Vid. not. ad Alex. c. 56. Solan.

ead. l. 8. Ἀπὸ τῆς τέχνης) Scil. *litterarum*, ut recte adpinxit *Ant. Aemilius* Aquensis in nott. Mss. et res clamat ipsa. Majus.

ead. l. 11. Ἐν ὑγιαιν. τῇ ψυχῇ) *Juven.* X, 356. *Orandum est, ut sit mens sana in corpore sano.* Solan.

ead. l. 13. Αὑτὸν) Ita dedi pro vulgato αὐτόν· quod ut saepissime feci, ita ne monerem quidem, nisi *Majus* id animadverti jussisset, qui de αὑτὸν pro ἑαυτὸν suadet videndum *Eustath.* ad Il. *E.* p. 522. Ed. Roman. et *Hemsterh.* ad Dial. Luciani p. 23. ubi indicat, nihil hoc leviculo errore in Luciano aliisque frequentius. Reitz. Saepissime sane per Luciani nostri libellos *Reitzius* αὐτὸν in αὑτὸν mutavit, ac fere nihil monens; adeo certus illi in Edd. vett. error videbatur haerere. At recte me cautum fuisse in sequenda hac infirma auctoritate, et ubi mera notio *ipsius* tenenda sit, retinendam esse vocem αὐτὸν, nec ad Latinam rationem αὑτὸν scribendum, magis magisque mihi persuadetur. Non minus justam cautionem in hoc genere probavit *Buttmannus* in Ed. *Demosth.* orat. in Mid. Excurs. X. p. 140. sq. Lehm.

ead. l. 14. Ἐπιμήκιστον) *Majus* in Dissert. super hoc Dial. duplici nomine reprehendit *Stephanum*, quod ἐπὶ μήκιστον rectius discretim scribi, et χρόνον intelligi conjiciat. Ego, etsi μήκιστον adverbii vice fungi, *Majo* concedam, immeritam tamen alteram censuram existimo. Nam licet et alia sic juncta invenias, ut ἐπιδεύτερον et similia; eadem tamen in Edd. vetustissimis disjuncta reperias, ut jam notavimus in variantt. lectt.

et in ἐκποδὼν, quod et ἐκ ποδ...
Talia connectuntur, separantur, pro...
de his litigare non majoris est mom...
priusquam, *antequam*, *quomodo*, et ...
an separatim sint exaranda. Quod ...
adsumat, etiam *Amstelodamens.* Ed. ...
nihil omnino ad rem facit; ex hac enim ...
et novissima, de vetere orthographia ni...
Nobis placeret analogiam sequi, et *Fl.* ...
jam alibi ἐπιμήκιστον edi passi simus. Vid ...
recte notantem *Hemsterh.* ad Dial. Mort. V...
res sint membranae, eo magis talia separ...
utrovis more scribas. Ita et ὅτιμάλιστα et ...
invenimus, aliaque, de quibus in praefation...
mus. Reitz. Etsi haec quaestio satis est ...
certa, ratio tamen aliqua, eaque cum ...
observanda. Minime autem probari potest ...
qui in hoc libello nunc (cap. 2.) ἐπιμήκι...
(c. 1.) ac mox (c. 3.) itidem disjunctim ἐπι...
idque constanter vel hanc vel alteram ratione...
teribus Editionibus. Mihi quidem, qui ip...
non viderim nec certiorem ullam norm...
in optimarum mearum *Aldinarum* ...
quiescendum videbatur. Ex his aut...
μήκιστον Diall. Mortt. VI, 5. bis. ...
Anach. c. 26. et alibi, sed etiam ...
ἐπιπλεῖστον, καταμικρὸν, μεταμικ...
προπολλοῦ, προςολίγον, et similia a...
sitionibus. Lehm.

Pag. 110. l. 3. Ὅμηρος λέγει) ...
Od. *Γ*, 245. *Majus*; et *Martial.* VI...
Met. XII. Reitz.

ead. l. 5. Ἐξ γενεῶν) V. *Spanh.* a...
Sex, septem, immo novem durasse ae...
volunt. Lege *Phleg. Trallian.* c. 4. ...
pag. 76. *Barnes.* ad *Eurip.* Bacch. 175. ...
IV. p. 1066. De varia notione vocabul...
Fabric. Bibl. Gr. I. c. 30. §. 15. *Schmi...*
Eustath. Il. *A.* p. 97. et *Censorin.* c. 5. Ma...

ead. l. 6. Θεοῖς ἀνακείμενον) Verte, *devotum*, auctoritate *Pollucis* I. s. 20. ...
quare statim Noster de magis scribat: γένος ...
νον. Majus.

ead. l. 9. Ἱερογραμματεῖς) Vid. *H. Stephan*

I. c. 16. No. 26. Et *Trotz.* Dissert. de scribis, *Hugoni* de pr. scrib. orig. adnexam. Multa quoque *Majus* in dissert. saepe dicta hic adfert ex *J. Gul. Steinheilii* nott. Mss. ad *Heliod.* II, 28. p. 109. Magicasque in horum libris disciplinas traditas fuisse, item de arte conjectandi atque amuletis. Sed nimia, quam ut inserantur. Reitz.

ead. l. 10. *Ἀσσυρ. δὲ καὶ Ἀρ. οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύθων*) Hi enim, aeque ac Chananaei et Idumaei, fabulatores nuncupantur, quod parabolice solerent disputare, ut ex *Theodoreto* in Baruchi c. 3. notat *Bern. Aldrete* in Antiguedades de Espanna etc. Antuerp. 1614. editis, qui h. l. Luciani proferens *ἐξηγητὰς doctores, commentatores, glossularios* exponit; qua ratione opus haud est receptam sollicitare lectionem, et pro *μύθων* substituere *μυστηρίων*, cum *J. Clerico* Comment. ad Genes. V, 27. pag. 46. inprimis cum constet, ipsa rerum et naturalium et sacrarum mysteria fabulis cooperta fuisse apud Orientales. Majus.

ead. l. 11. *Βραχμᾶνες*) Centum annos vivere modicum eos putasse, ex *Ambros.* pag. 59. centum quinquaginta ordinarium, ex *Palladio* de Gentib. Ind. et Brachmanib. pag. 3. probat *J. H. Majus.* Reitz.

ead. l. 12. *Μάγοι*) Magorum Aegypti longaevorum meminit *Isocr.* Busir. p. 534. et Phoeniciae in *Olympiodori* vita Platonis p. 587. Adde *Plin.* Hist. nat. XXV, 2. Haec ex *Majo*, cetera omitto. Reitz.

ead. l. 14. *Χωρασμίοις*) *Stephan.* de urb. *Χοράσμιοι*, prima brevi. Reitz.

Pag. 111. l. 1. *Ἔθνη ὅλα μακροβ.*) Sic *Homeritae μακρόβιοι* dicti apud *Phot.* Cod. 64. pag. 38. *Hyperborei*, teste *Plinio* IV, 12. *Numidae*, fide *Appian.* 64. *Arcadum* reges; vid. *Censor.* c. 5. *Serv.* ad Aen. VIII. *Britanni* senium anno CXX. inchoantes, *Plut.* de placit. philos. V, 30. *Cyrnaei*, *Stephan. Byz.* in *Κύρνος*, aliique apud *Gurtler.* origg. mundi I. cap. 20. s. 7. *Esseni* olim inter Judaeos, quos ob frugalem vitam centesimum ut plurimum annum excessisse scribit *Josephus* de bello Jud. L. II. pag. 729. Ed. Gr. *Bas.* fuitque illis potus *ὕδωρ ναματιαῖον*, secundum *Philonem Judaeum* de vit. contempl. p. 894. quod mox Noster de Seribus etiam refert. Excerpsi ex Dissert. *Maji*, nonnulla omittens. Reitz.

ibid. *Σῆρας*) De his dicenda praeripuit *G. H. Ursinus* Dissert. miscellaneis paternis adnexa, p. 360. seqq. Majus.

ead. l. 2. *Τριακοσίων*) Geographus Graecus incertus in Antiq. orb. descript. ita de Seribus pag. 4. *θνήσκουσι δὲ παντελῶς ἑκατὸν δέκα καὶ ὀκτὼ, καὶ ἑκατὸν εἴκοσι ἐτῶν.* Majus.

ibid. Οἱ μὲν τῷ ἀέρι etc.) Vid. *Amm. Marcel.* L. XVI. XXVII. Addatur *Hippocratis* liber de aëre, aquis et locis, *H. Meibomii* Epist. de Longaevis ad Sereniss. ducem Augustu Brunsvic. Majus.

ead. l. 4. Ὑδροποτεῖν γὰρ φασι τὸ ἔθνος) Ms. γένος, paulo ante γένη ὅλα μακρόβια, totae gentes. Sic apud Latin *genus* frequenter pro populo. *Velox genus* apud *Florum* d Gallis, et alibi; quin et interdum accipitur pro genere huma no, ut docti viri ad *Senecam* Tragicum notarunt. Grae Theae usum huic genti hodieque familiarem respexisse videtu quamvis non invitus concesserim, hac voce vulgo abstinentia a vino tantum designari. Solan.

ead. l. 5. Καὶ Ἀθῶτας) *Plin.* VII, 2. eos, qui in Ath monte habitant, centenis quadragenis vivere, testis est. Mirum, si Noster hic in mendo non jacet, ac pro Ἀθῶτας legendum Ἀθώους. Ita enim *Steph. Byzant.* in Ἄθως· τὸ τοπικὸν Ἄθωος, χωρὶς τοῦ ι, καὶ Ἀθώους τοὺς ἐνοικοῦντας. Majus. Cetera omittere cogor. Vide *Steph.* Ἀκρόθυνοι, et not. *Berkel.* Reitz. Ἀζώτους conjiciebat *Belinus*. Bip. Bono consilio addam, quae *Reitzius* omittere est coactus, quamquam iisdem ego, quibus ille, rationibus constrictus. Pergit enim *Majus*: „Ac homines quidem in monte illo (Atho) habitante „diutius quam alios vixisse, discimus ex *Aeliani* Var. Hist. „IX, 10. ubi *Schefferus* in consilium vocandus cum *Kuhnio*. „Hi ergo intelligendi sunt, si *Plinium* audimus, non qui oppi„dum ejusdem nominis, in ipso monte situm, incolunt, cujus „oppidani, eodem *Stephano* monente, Ἀθωῖται nominantur; „qui si hoc loco denotarentur, tamen non Ἀθῶτας, sed „Ἀθωΐτας, vel Ἀθῴτας (imo Ἀθῴτας) si hoc occurreret, „scribendum foret, quandoquidem et oppidi istius hominum „*dimidio longiorem quam in aliis terris aetatem* posuit *Mela* „II, 2." Quod *Majus* in his significat legi posse Ἀθῴτας, quamquam minus probo accentu scriptum, id vere sic scripserat *Schefferus* ad *Aelian.* l. l. Nec aliter censuit *Valckenar.* ad *Callimach.* Elegg. Fragmm. p. 139. sed castigatius edidit. *Belinus*, plane non erat, quod de *Azotis*, Palaestinae populo, cogitaret. Lehm.

ead l. 6. Χαλδαίους) Animadverte, quam accurate magos a Chaldaeis sejungat, quod et *Strabo* XVI. p. 723. et *Curt.* V, 1. fecere: illi enim sacris operabantur, *haruspicum fratres* ideo ab *Arnobio* L. IV. p. 134. dicti; hi astrologiae vocabant. V. *Th. Gale* ad *Jamblich.* de myst. p. 287. et *Cleric.* Indice ad *Stanl.* Hist. Philos. Orient. voce *Magus*. Majus.

ead. l. 8. Ὀξυδορκίας — φάρμακον) Vir insignis *J. Clericus*

Art. crit. part. II. s. 1. c. 12. §. 9. ambiguam hanc ait constructionem, quia significat *medicamentum*, *quo perspicaciores fiant*, non quo dematur perspicacia; recte quidem, sed mens Nostri ex seqq. satis perspicitur, et eod. modo *Diod. Sic.* ἀθανασίας φάρμακον nominat L. I. c. 25. Majus. Omitto, quae addidit de medio voc. φάρμακον significatu, satis noto, sed ad constructionem reciprocam nihil faciente, quae in genitivo potius latet, de cujus constructione ambigua satis egi in libello de Ambigg. ut: *caedes*, *vulnus illius*, in utramque partem etc. Adde hic potius *Diod. Sic.* III. c. 3. f. καὶ τῆς τῶν Αἰγυπτίων ἀποικίας· quod et ibi plane opposito more, quam alias, exponendum, nempe *coloniae in Aegyptum deductae.* Reitz.

ead. l. 18. *Τὴν πρώτην*) *Aemil.* in nott. Mss. τὴν πρώτην hic adverbii more accipiendum recte docet etc. Majus.

Pag. 112. l. 1 et 2. *Τοὺς βασιλικοὺς καὶ στρατηγικοὺς ἄνδρας*) *Τοὺς βασιλικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς ἄνδ.* Marcil.

ead. l. 1. *Βασιλικοὺς*) Eos Noster innuit, qui aut regio sanguine orti, aut regiam dignitatem adepti fuere. Sic de Salt. cap. 64. βασιλικός τις ἄνθρωπος. Vid. *Raphel.* ex *Polyb.* ad *Joan.* IV, 46. et *Periz.* ad *Aelian.* II, 20. p. 100. Majus. Adde notam *L. Bos* ad Salt. l. d. Reitz.

ead. l. 2 et 3. *Ὧν ἕνα καὶ εὐσεβεστάτη*) *Ὧν ἕνα ἡ εὐσεβεστάτη καὶ μεγ.* Marcil. Vixit M. Aurelius, de quo haud dubie hic sermo est, annos LIX: cum haec scriberet Lucianus, annum agebat circiter. . . Solan. Quis ille *unus?* Neglectum hoc a commentatoribus. Forte *Avidius Cassius* erit, strenuus sub M. Antonino Philosopho belli dux. Vel potius *Claudius Pompejanus*, gener M. Antonini, qui πρεσβύτατος vocatur ab *Herodiano* I, 6. addente, ejus dicta ipsum Commodum reveritum fuisse. Et haec vivente ac florente adhuc illo *uno* scripta sunt, quem divellit ab Imperatore Noster, ejusque favore ad supremam dignitatem evectum fuisse scribit. (Cetera, quae *Majus* ex *Steinheilio* suo inseruit, addere non licet.) Majus. Conjecerat *Steinheilius* Pertinacem Imperatorem significari, quia aetate jam provecta imperii culmine ornatus spem de se largissimam orbi terrarum exhibuerit. Longe probabilius *Wielandius* de Antonino Pio cogitavit. Lehm.

ibid. *Καὶ εὐσεβεστάτη*) Mallem cum *Marcil.* ἡ εὐσ— vertoque εὐσεβεστάτην τύχην, *benignissimam* fortunam, quia εὐσεβής quandoque *benignum*, *clementem*, denotat; v. *G. Cuper.* append. ad *Hom.* apotheosin pag. 286. f. Nisi potius legend. ὧν ἕνα καὶ εὐσεβέστατον ἡ μεγάλη. Porro αὐτοκράτορος τύχη est periphrasis pro *Imperator fortunatissimus.* Vid. *Vechn.*

Hellenolex. L. II. c. 8. *Sciopp.* ad carm. Priap. pag. 39. *Phil. Carolum* ad *Gell.* p. 355. *Muretum* var. lectt. III, 4. Majus. Sed quid si solo καὶ transposito sanetur locus? Reitz.

ibid. Εὐσεβεστάτη μεγάλου) Potest fieri, ut hoc nomen speciatim ad *Antoninum Pium* respiciat. Nihil tamen prohibet, quin hic periphrasin esse dicamus tralaticii tituli, *Pius*, *Felix*, *Augustus*. Nam cum μεγάλη τύχη ei tribuitur, potest quidem locum habere illa itidem usitata ratio, qua Fortunam Imperatoris pro ipso Imperatore poni constat; sed neque est, quod impediat, quin ad illam Felicis appellationem referatur. Θειότατον, de vivo acceptum, respondere Augusto, non est dubitandum. Nempe non versamur hic in Plutarcho aliquo aut Dione, qui Romanarum rerum, quas accurate norunt; servant etiam certa nomina; sed in Sophista, quem alias quoque multum sibi indulgere in his novimus, qui ἁρμοστὴν dicat Praesidem provinciae, qui νουμηνίαν μεγάλην Kalendas Januarias etc. verbo, qui non Graecis commendare Romana, sed Romanis Graeca studeat. Gesn. Adeo contortam ac paene absurdam *Wielandius* habet totius loci orationem, ut hac una de caussa universi libelli authentiam in dubitationem vocare possit. Ego vero censeo, si cetera omnia Lucianea sunt, ut sunt, etiam hanc paullo humaniorem adulationem in auctore Imaginum earumque apologiae plus quam tolerari posse. Sed verba ego adeo puto corrupta esse, ut tentamina corrigendi hucusque prolata minime ad restituendam vere Lucianeae orationis formam sufficisse videantur. Lehm.

Pag. 112. l. 6. Ἕξεως) *Habitudo corporis* hic videtur notari, dicit *Aemil.* in not. Mss. nec repugnamus. Majus.

ead. l. 9. Ὁ εὐδαιμονέστατος) Nullum enim bellum gessit, contentus domi res suas agere, et sacra in ordinem cogere. Majus.

ead. l. 11. Ὀγδοήκοντα) Consentit *Plutarch.* in vita ejus p. 74. Tres et quadraginta annos regnasse, vult *Livius* I, 21. ac *Eutrop.* I, 2. Quadraginta vero et unum, *Paullus Diac.* I. pag. 42. et *Cassiod.* in Chronico, p. 1322. Majus.

ead. l. 12. Σέρβιος δὲ Τούλλιος) Collige annos vitae ex imperii. *Dion. Halic.* IV. pag 242. quadraginta annis circumscribit magistratum ejus. *Liv.* I, 48. adjicit quatuor annos cum *Eutr.* I, 6. et *Sext. Rufo* Breviar. pag. 3. Ex quibus emendandi *Paullus* Aquilegiensis diaconus L. I. p. 44. et *Cassiod.* l. d. annos 33 tantum tribuentes. Majus.

ead. l. 16. Ἐνενήκοντα) Consentit *Dion. Halic.* VI. p. 358. Majus.

Pag. 115. l. 1. *Καὶ τὰ ἐπιτ. ἐκ.*) Excidit hic pars magna sententiae. *Fl.* quidem habet aliquid, scilicet καὶ μετ' αὐτοὺς, sed nondum sic expletur lacuna. Solan. Recte judicasse videtur *Solanus:* nam regum externorum recensum sequitur in ipso libello index philosophorum, historicorum, rhetorum, poëtarum, grammaticorum. Romanos autem et Italos auctor alii syntagmati reservavit. Lehm.

ead. l. 6. *Τὸν ἐνταῦθα ἀέρα*) Hinc colligere licet, scriptum hoc Romae. Solan. De Romani coeli qualitatibus scripserunt *Jo. Baptista Donus*, *Marcilius*, *Cognatus*, *Alex. Petronius*, et nostra memoria *Jo. Maria Lancisius* in ampla Diss. edita Rom. 1711. qua salubritatem aëris istius adstruit. Majus.

ead. l. 7. *Τελείους — εὐχάς*) Curavimus excudi τελείας, ait *Majus*. Ego nondum. Vid. ἀναγκαίου τροφῆς, item γυναικεῖοι σύνοδοι, et similia, defensa Amor. c. 27. Reitz.

ead. l. 7 sqq. *Πρὸς τὸ εἰς μήκιστόν τε, καὶ λιπαρὸν τὸν πάσης γῆς, καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφικέσθαι, τῇ ἑαυτοῦ οἰκουμένῃ βασιλεύοντα ἤδη, καὶ γέροντα*) Sic distinxit *Benedictus*, addita ineptissima versione, *longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, jamque in suo solo regnantem et senescentem assequuti.* Quid enim? an Lucianus, tersus ille et liquidus, dicit senectutem dominantem terra marique? Porro cur jam in suo solo regnat? an etiam ante regnavit in alieno? Nihilo melius prior *Obsopoeus*, *et longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, jamque in suis locis regnantem et senescentem consequamur.* Fatue de se vel assequutis vel consequentibus loquuntur uterque. Verte, ut clare sonant verba, et ratio inculcat: *quo ad longissimam ac plenam senectutem veniat terrae universae ac maris dominus, orbi suo imperans nunc jam senex.* Hoc enim intelligit votum, ut princeps, qui jam erat senex, maturam quoque adepturus esset senectutem. Gron. *Λιπαρὸν* etc.) Ita hunc locum per incisa divisimus (uti et ego jam feci), qui sine sensu vertebatur: vidit aliquid *Jac. Gronov.* in totam vero textus dispositionem non penetravit; vidit quoque *Aemil.* in Ms. monens: refer ad ἐλπίδας vel εὐχάς. Πρὸς τὸ ἀφικέσθαι τὸν δεσπότην εἰς μήκιστον. Ceterum phrasis λιπαρὸν γῆρας Homerica est, quam illustrat *Eustath.* ad Odyss. *Λ.* pag. 1676. Majus.

ead. l. 8. *Δεσπότην*) *M. Aurelium* jam senem, paucos ante mortem annos, cum ad sexagesimum vix pervenisse tradatur. Solan.

ead. l. 9. *Ἑαυτοῦ οἰκουμένῃ*) Romanum denotat orbem, qui sic passim vocatur ab Historicis, *Polyb.* VI, 48. *Zosim.* II, 7.

Herodian. V, 2. ab Oratoribus, *Libanio* Or. fun. in Julian. p. 290. et 366. *Athenag.* in Legatione pro Christianis sub init. ac pag. 14. Adde Commentt. ad *S. Lucae* II, 1. Noster paullo ante, τὴν αὐτοκράτορος οἰκουμένην. Imperatorem vero innuit M. Ant. Philos. sub cujus imperio extremo scripsisse videtur hunc tractatum, eoque γέροντα eum appellat etc. Majus. Imo Antoninum Pium. Vide supra. Lehm.

ead. l. 10. Ἀργανθώνιος) *Herod.* I. p. 42. Solan.

ibid. Ταρτησσίων) Ita ex *Herodoto* emendandum fuit, pro Ταρτησίων, quod in omnibus impressis reperio. Solan. Ταρτησσίων scribendum etiam probavit *Majus.* Ex *Plin.* III, 1. Ex *Stephan. Byzant. Arrian. Strabon.* et *Appian.* Al. cui addit de ipsa Tartesso fuse disserentem *Aldrete*, lib. III. c. 12. *Del Origen, y principio de la lengua Castillana.* Rom. 1606. Reitz.

ead. l. 11. Πεντήκοντα) Atqui *Herodotus*, quem auctorem adducit, CXX tantum annos in impressis hodiernis ait vixisse; *Anacreon* vero in fragm. CL ei annos tribuit; *Val. Maxim.* VIII, 14. octoginta annis patriam rexisse ait, cum ad imperium sexaginta annos natus accessisset. Cujus rei certos esse auctores ait. Asinium tamen Pollionem affert, qui eum CXXX tantum annos implevisse commemorat. Solan.

ibid. Ὡς Ἡρόδοτος) Sed qui CXX annis vitam Arganthonii metitur, L. I. S. 163. ex quo *Cic.* de Senect. et *Valer. Max.* VIII eundem annor. numerum 120 repetunt. Benner.

ead. l. 12. Ἀνακρέων) Testes adducit, non exempla, ne erres; quippe qui hic de regibus agat, non historicis aut poëtis. De *Herodoti* loco jam dictum est. Exstat *Anacreontis* fragmentum Ed. *Steph.* p. 77. B. C. ubi CL numerus reperitur. Solan. Od. 68. Adde *Strab.* et *Plin.* qui eundem annor. numerum tuentur. *Asin. Pollio* centum et triginta annos ei tribuit. Benner. Plura *Majus* ex *Phleg. Trall.* cap. 4. additque: ipsum Arganthonii nomen habere quid ominis alludens ad ארך עונה, quod sonat πολυχρόνιον, ex *Sam. Bochart.* Geogr. Sacr. part. II. L. I. c. 34. Adscripsit *Benner.* Trecentos ei assignat Sil. Ital. III, 396. Vinetus malit ter quinos, ut ita Silio cum Anacreonte conveniat. Reitz.

ead. l. 13. Ἀγαθοκλῆς) Senem vocat *Justin.* 23, 2. *Ael.* V. H. XI, 4. Non nisi 72 annos vixisse contendit *Diod. Sic.* in Eclogis lib. XXI. Majus.

ead. l. 14. Δημοχάρης) Vid. *Voss.* de Hist. Gr. L. I. p. 68. *Periz.* ad *Aelian.* III, 7. *Meurs.* Biblioth. Att. T. X. Thesaur. Ant. Gr. *Gronov.* col. 1479. Majus.

ead. l. 15. Τίμαιος) Meminit Noster iterum infra, et

Schol. ad Asin. ac *Polyb.* XV, 33. pag. 1003. Tauromeni in Sicilia natus, scripsit Athenis; *Plut.* de exsilio pag. 605. Vid. omnino *Diod. Sic.* princ. L. V. Sed quid in eo laudandum, quid reprehendendum, vid. *Longin.* de sublim. S. IV. Consule et *Voss.* et *Meurs.* ad *Hesych. Miles.* p. 203 — 4. Majus.

ibid. Ἱέρων) Nonagesimo obiisse anno testatur *Liv.* XXIV, 4. et *Val. Max.* VIII, 13. Majus.

ead. l. 17. Δημήτριος — Καλλιστιανός) Mendum est in nomine hujus Demetrii: nullibi enim de Callista urbe, nec de historico illo Callistiano mentio facta est. Lege confidenter Καλλατιανός, de quo *Dion. Halic.* περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, *Diog. Laërt.* in Demetrio, ubi ait, eum scripsisse de Asia et Europa, L. 20. *Theocriti* Schol. ad Idyll. 1. ubi eum de Siciliae rebus scripsisse patet; alii plures. Calatis vero seu Calatia (nam utrumque invenitur) urbs fuit Thraciae ad Pontum Euxinum, de qua *Scylax*, *Diodor*. *Strabo*, *Memnon*, *Steph.* et alii. Palm. Corrigendum Καλατιανός. Vide nos ad *Laërt.* Menag. Καλατιανός) Variant hic emendatorum sententiae. *Vossius* Καλαντιανός legit, de Hist. Gr. 552. vide eundem de Poëtis Gr. ubi Καλατιανός, monente *J. de la Faye*, legitur. Et omnino apud *Diog. Laërt.* in Edd. *Steph.* ita scribitur. Vide *Men.* not. pag. 131. et p. 13. A. B. Quod et sequuti sumus. In libris enim nostris omnibus hic legebatur Καλλιστιανός. De eo *Diog. Laërt.* pag. 134. D. Vid. *Dion. Hal.* π. συνθ. et *Steph. Byzant.* in Ἀντίκυρα. Solan. Scripsi Καλλατιανὸς duplici λ, tum quia Luciani libri ad unum omnes in forma corrupta Καλλιστιανὸς duplicatam tamen hanc literam servarunt, tum vero quod magni viri *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* Tom. II. p. 375. et *Schäfer.* ad *Dionys. Halic.* De Comp. Verbb. p. 67. eandem comprobarunt. Lehm.

Pag. 114. l. 1. Ἀντέας) Ἀτέας nondum ausus sum edere, etsi omnino sic legend. credo cum *Steinheil.* id etiam in Dissert. *Maji* probante ex *Plut.* Apopht. pag. 128. et de fort. Alex. serm. p. 248. ac *Justin.* III, 2. eundemque esse, cujus epistolam satis Laconicam profert *Clem. Alex.* L. V. p. 561. licet Ἀτοίας ibi vocetur; nam et ibi quidam Codd. Ἀντέας habent, ut monet Ed. Oxon. Reitz. Ex quo Codex Gorl. formam Ἀτέας confirmavit, ea jam etiam in hoc Luciani loco extra omnem dubitationem posita esse videtur. Lehm.

ead. l. 3. Βάρδυλις) Ita plerique impressi. J. Βαρδύλλιος. V. 2. Βάρδυλος. Solan. Geminato λ *Plut.* Vit. Pyrrh. p. 387. et in *Hellad.* Chrestom. col. 955. Βράδυλλις, quod tamen in Βάρδυλλις mutandum. Majus.

ead. l. 5. Εἰς ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη) Hoc est, *nonagena*-

rius, ut recte *Scholiasta*, et locutio τελεῖν εἰς ἄνδρας, quam adfert, exstat apud Nostrum in Fugit. c. 12. Majus. Adde T. I. Tim. §. 20. τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Reitz.

ead. l. 6. Τήρης δὲ ὁ Δρυσῶν) Ὀδρυσῶν. Marcil. Ὀδρυσῶν) Uti legendum censuerant viri doctissimi, Ὀδρυσῶν βασιλεὺς, sic legitur in Ms. ut tam foeda menda diutius non sit toleranda. Graev. Ὀδρυσῶν recte in *Veneta* utraque legitur, ut Diall. Merett. IX. In reliquis prave ὁ Δρυσῶν. Solan. Ὀδρυσῶν firmat etiam *Majus*, Odrysarumque regem *Teren* nominari a *Xenoph.* Cyr. VII. pag. 411. ἀλλὰ Τήρους τοῦ Ὀδρύσου ἀρχαίου τινός. Firmavit *Palm.* ex *Thucyd.* L. II. ac *Menag.* ad *Diog. Laërt.* L. II. Ed. I. pag. 62. E. Conjecerat etiam *Guyetus*. Reitz.

ibid. Θεόπομπος) De hoc historico vid. commentt. ad *Longini* Sect. 43. *Meurs.* ad *Hesych. Miles.* p. 185. *Periz.* ad *Ael.* III, 18. p. 223. *Voss.* de Hist. Gr. I, 7. De ejus opere Θαυμάσια inscripto *Maussac.* Diss. Crit. p. 387. Majus.

ead. l. 7. Ἀντίγονος — μονοφθ.) Unde et Cyclops cognominatus fuit. *Cael. Rhodig.* ant. Lectt. XXI, 38. p. 838. Majus.

ead. l. 11. Ἱερώνυμος) Et miles, et legatus, et historicus fuit, *Diod. Sic.* XVIII. p. 650. Antigoni legatum ad Eumenem fuisse discimus ex *Plut.* Eum. p. 590. Scripsisse de successionibus tradit *Joseph.* I. Adv. Apion. pag. 1050. centum et XL annos a tergo posuisse Noster infra innuit. Majus. Immo de successoribus Alex. M. περὶ τῶν διαδόχων. Vid. *Voss.* de Hist. Gr. I, 11. I. Gesn.

ibid. Λυσίμαχος — ἔτος ὀγδοηκοστὸν) *Justinus* XVII, 1. *quatuor* et LXX tribuit. LXX tantum *App.* Alex. in Syr. pag. 209. Majus.

Pag. 115. l. 1. Μήδιος) Scias velim, Medium notari Larissaeum, historicum, et cum Alex. M. militantem. *Strab.* XI. p. 509. Ἀντιγόνου φίλον *Plut.* in Demetr. p. 896. Majus.

ead. l. 2. Ἀντίπατρος ὁ Ἰολάου) Probo magis *Obsopoeum*, vertentem, *Antipater patre Iolao genitus*, quam *Benedictum* posteriora omittentem, ut apparet, quia et filium Antipatri Iollam vel Iolaum in historia Macedonica audierat. Nam licet id ita sit, et habuerit eo nomine filium, utique et potuit patrem eo nomine habuisse, quod in ejus nepote, filio suo renovavit. Gron.

ead. l. 7. Ζῶν δὲ) Idem asserit et *Plut.* 607, 2. sed de duobus Luciani annis, ad rem suam non facientibus, nihil habet. Quod ideo observo, quia, ni me memoria fallit, id inter eos, qui de versione LXX Interpretum litigant, controverti vidi. Solan.

ibid. *Δυοῖν*) Non sperno *Fl.* lectionem: nam *δύο* saepe indeclinabile est, ut Asin. c. 9. *δύο μηρῶν σπάσας*. At si quis hoc aliter construendum velit, videat *Aesop.* fab. 145. *ἀλεκτόρων δύο μαχομένων*. *Long.* Past. I. p. 33. *δύο βοῶν, δύο κεράτων, ταῖς δύο χερσὶ λαβόμενος*. Noster rursus Alex. c. 53. *ἐν δύο βιβλίοις*· et 55. *στρατιώτας δύο*· Ver. Hist c. 37. *δύο πληρωμάτων*. Iterum Asin. 12. *δύο χόνδρους λαβοῦσα*. Reitz.

ead. l. 9. *Ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος*) Vid. *Spanh*, 511. qui recte emendat. Prave enim antea in omnibus nostris libris legebatur *ἀδελφῶν. Φιλαίτερος δὲ*, duplici, ut vides, mendo. Solan. Adnotatio *Aemylii* Ms. sic habet: *successit in paternum regnum fratrum. alii, regnum paternum sortitus est a fratribus.* Qui ita verterunt, dormire videntur; ac neutra interpretatio quadrat, licet posterior sit *Obsopoei*, prior *Benedicti*. Reddendum potius: *qui ex fratribus paternum obtinuit imperium.* Erat enim Ptolemaei magni filius natu minimus, sed a patre successor constitutus. *Justinus* XVI, 2. *Is* (Ptolemaeus) *contra jus gentium minimo natu ex filiis ante infirmitatem regnum tradiderat, ejusque rei rationem populo reddiderat.* Mai. Sic fere etiam *Gesnerus*. Tanto magis mireris *Reitzii* socordiam vel potius properantiam, qui nimium auctoritate *Solani* aut *Spanhemii* confisus: *Ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος* etc. ediderit, quum tamen, ut nunc unum tantum commemorem, *Philetaerus* ille non primus fuerit fratrum, qui deinceps regnum Pergamenum tenuissent: fratris enim filium Eumenem ei successisse constat. Vulgatam autem distinctionem non esse mutandam, vel *Maji* notula monere potuit. Unum nominis *Φιλαίτερος* vitium recte emendaverat *Spanhemius*. Lehm.

ibid. *Φιλαίτερος*) Quod si *Spanh.* de Us. et praest. num. Diss. VIII. pag. 511. Ed. *Lond.* vel maxime non monuisset, mutandum hoc nominis in *Φιλέταιρος*, tamen hoc ex *Strab.* XIII. p. 595. *Appian.* de bell. Syr. p. 209. aliisque constaret. Majus. Idem jam vidit *Almelov.* in Ed. *Amst.* eundem advocans *Spanh.* Adde supra Scholion secundum ad Tox. et *Thucyd.* III. c. 82. ubi recte editum *φιλέταιρος*, licet tres Codd. habeant *φιλαίτερος*. Reitz.

ead. l. 10. *Περὶ Πέργαμον ἀρχὴν*) *Ἡ περὶ Πέργαμον ἀρχὴ* est ipsum imperium Pergamenum. Sic *τὰ περὶ τὸ ἱερὸν, templum*, in *Heliod.* VII, 11. p. 320 *τὰ περὶ τὴν χώραν regio*, ap. *Isocrat.* in Areop. ab init. etc. Majus.

ead. l. 12. *Ἄτταλος*) De variis Pergamenor. regibus Attali nomen gerentibus, vid. *Scalig.* can. Isag. XIII. p. 320. 321. et *Cellar.* hist. antiq. p. 50. seq. Majus. Non confundendum hunc, quod factum a *Scaligero*, cum Philometore Attalo Eumenis

filio, cujus hic Philadelphus frater fuit, ostendit *Spanhem.* Diss. VIII. p. 512. Gesn.

ead. l. 13. *Φιλάδελφ.*) Vide eundem *Spanh.* 512. Solan.

ead l. 16. *Κτίστης*) Vide *Spanh.* 479. Solan. Hunc titulum egregie illustravit laudatus modo *Spanhem.* diss. IX. p. 561. seq. Gesn.

Pag. 116. l. 1. *Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον φεύγων, ἐπὶ Πόντου ἐτελεύτησε, βιώσας*) Sic distinguunt viri docti, et ad hunc distinctionis canonem formant quoque versionem, quasi Lucianus annotari vellet, eum in Ponto mortuum fuisse: quod mihi ab hoc sermone alienum videtur, et distinguendum esse φεύγων ἐπὶ Πόντου, ἐτελεύτησε βιώσας etc. *Antigonum Coclitem fugiens in Pontum, mortuus est.* Quam fugae viam cum annotat, tacite dat intelligendum, qua occasione regni Pontici conditor exstiterit. Et sane sic loquitur rursus auctor in Navigio: *Προΐωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου διὰ τῆς ὀρεινῆς.* Et alibi plura de hac constructione dicentur, cum persuaserint sibi viri docti debere hanc poni in quarto casu, sed temere. Gron.

ibid. *Φεύγων ἐπὶ Πόντου*) Haec jungere, et interpretari *fugiens in Pontum,* suasit *Gronov.* non satis recte, cum Graeca vix eum sensum patiantur. Nec juvat virum doctum loc. ex Nostro, ubi *προΐωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου.* Ibi enim ne verbum quidem *φεύγειν* occurrit, et reticetur *ὁδὸν*, et syntaxis tota alia est, et haec verborum mens: *procedamus via ad Corinthum ducente,* quo pacto bene *ἐπὶ* cum genit. effertur; at nostrae constructionis alia est necessitudo, ac *φεύγειν* cum *ἐπὶ*, quando motum ad locum involvit, post se habet accusandi casum. Sic *ἐπὶ τὰ ὄρη ἀναφεύγειν* in *Arr.* *ἀναβάσει* L. III. p. 201. et *S. Matth.* XXIV, 16. quod alias et *εἰς* et *πρὸς τὰ ὄρη φεύγειν* dicitur. De ipsa Mithridatis fuga videndus *Appian.* Al. l. c. pag. 303. Majus. At possem pro Gron. alia adferre, ut *Thucyd.* V. cap. 54. *ἀπῆλθον ἐπ' οἴκου*, *domum abierunt;* et cap. 55. *διελύθησαν ἐπ' οἴκου*, aliaque, si opus foret hic ita construere; jam nolim. Reitz. Assentior omnino *Gronovio*, respiciens maxime locum *Appiani* Bell. Mithrid. c. 9. Ed. *Schweigh.* Tom. I. p. 652. ac prorsus rejicio *Wielandii* interpretationem: nachdem er sich immer gegen Antigonus den Einäugigen zu behaupten gewusst hatte; quae sententia longissime a verbis Graecis recedit. *Ἐπὶ Πόντου* autem esse: *in Pontum*, noli dubitare. Vid. *Matthiae* Gr. Gr. §. 584. Lehm.

ead. l. 6. *Ἀνεσκολοπίσθη*) Creberrime hoc verbo uti Lucianum, in Jud. Voc. in Tim. Contempl. Jov. Conf. Jov. Trag. Philops. ac de mort. Per. idemque esse, quod *ἐκρέμασε*, osten-

dit *J. H. Maj.* cum *Appian.* p. 302. in eadem historia vice ejus ponat ἐκρέμασε, quod idem valere monstrat *Lips.* de cruce I, 4. p 16, 17. Conf. Jov. Conf. c. 16. ubi *Gesn.* id reddidit *in palum agi.* Reitz.

ead. l. 7. Κῦρος) Obiit μάλα βρεσβύτης, dixit *Xenoph.* Cyrop. VIII p. 233. Verum de ejus morte varia narrant scriptores. Adi *Cellar.* Hist. antiq. p. 14. Majus.

ead. l. 8. Ὅροι) Quid hoc sit, haud facile, credo, adstruent, qui hic ad *cippos* confugiunt. Ego, si scriptura haec genuina sit, malo *chronologiam* intelligere, quam *cippos.* Solan. *Ant. Aemil.* in nott. Mss. *Ipsi cippi, qui limites designabant, hic intelliguntur.* Tu vero lapides aut columnas intellige, λίθους, στήλας, exponente *Jul. Polluce* III. S. 85. Nam his, aeque ut tabulis aeneis, inventa artium, resque notatu dignas inscribebant veteres Babylonii, Aegyptii, Graeci, Romani; vid. *Holstenium* ad *Porphyr.* de vit. Pythag. p. 5. seq. *Reines.* var. lectt. I, 22. p. 97. *Huet.* demonstr. Evang. prop. IV. c. 2. §. 14. *Marsh.* can chron. ad secul. XV. pag. 418. *Fabric.* Bibl. Gr. I, 11. p. 73. etc. Majus.

ibid. Ὀνησίκριτος) Hujus historia exstabat, ut vides, Luciani aetate, ex qua confirmatur *Xenophontis* de morte Cyri narratio a vulgari tantopere abhorrens, quae a Tomyri obtruncatum tradit. De hoc supra ad Quom. Hist. C. c. 40. et infra De Mort. Per. c. 25. Solan. Philosophus fuit ex Diog. Cynici contubernio, *Plut.* in Alex. p. 701. etiam historicus, ibid. pag. 691. nec non gubernator naviculae, ostendente *J. Gron.* ad Arr. VI, 2. p. 237. Majus. De Onesicrito Aeginensi vid. *Laërt.* 6, 75. et de hoc nostro (nisi idem est) Astypalensi, *Menag* ad *Laërt.* 6, 84. In ignem se conjecisse et periisse, docet *Lucian.* Mort. Peregr. Benner.

ead. l. 18. Δείνων) Scripserat hic *Persica;* eique plurimum sese de Persicis rebus credere ait *Corn Nepos* in Conone. Meminerunt *Athenaeus* et *Diog. Laërt.* *Muret.* Var. Lect. XI, 14. Addit etiam his *Ciceronem* a se ex Ms. Codice emendatum de Divin. I. p. m. 228. A. recte, ut mihi quidem videtur. V. *Voss.* de Hist. Gr. et *Periz.* ad *Aelian.* VII, 1. Solan.

Pag. 117. l. 2. Ἰσίδωρος ὁ Χαραχ.) Accuratissime de hoc agit *Dodwell.* peculiari Dissert. inserta T. II. Geogr. minor. cura *Hudsoni* editorum. Majus.

ead. l. 4. Σιναρθακλῆς) Quod de hoc Parthorum rege, et statim de *Mnascire* habet Noster, alibi vix reperias, immo vix nomina eorum deprehenduntur. Adeo verum est, quod *Scalig.* can. Isag. I. 3. p. 316. pronunciat, multa ex ingenio divinare *Onufr. Panvinium* in texenda Parthor. regum succes-

sione, quam satis exploratam non habemus etc. Majus. Anne *Σιναθρούκης*; vid. *Vaillant* hist. Arsacid. pag. 78. adscripsit *Wesseling*. Reitz.

ead. l. 5. *Παρθυαίων*) Breviter *Suid.* *Παρθυαῖος*, ἀπὸ τόπου. Plenius *Stephan. Byz.* *Παρθυαῖοι ἔθνος πάλαι μὲν Σκυθικὸν, ὕστερον δὲ φυγὸν ἢ μετοικίσαν ἐπὶ Μήδου* etc. Mox ait, *Parthyaeos* a Parthis alios haud esse; quod uberius probat *Salmas.* ad *Solin.* p. 1196. Saepe *Παρθυαῖοι* apud *Arrian.* Exp. Al. M. pag. 179. 205. 207. 208. et seqq. itemque pag. 352. Ed. *Blancard.* Majus.

ead. l. 6. *Ἀπὸ Σακαυράκων*) Si non poenitet conjecturarum in re obscura, cogitemus, an non huic populo nomen fecerint forte Graeci *Σαρακαύλων*, qui *in Sarracis* s. *plaustris pernoctare*, et habitare adeo atque vivere, solent. Fuerint itaque *τῶν ἀμαξοβίων* cognati. Barbarum plaustrum *Sarracum*, cujus hunc talem usum ostendit *Scheffer.* 2, 31. Firmat praesertim de Alanis, quo nomine fere totam illam Scytharum barbariam comprehendit, *Ammian. Marcell.* XXXI, 2. p. 671. seq. *Gron.* Sed est etiam *Saraca* Sarmatiae Asiaticae civitas, ab eadem forte origine dicta, e Ptolemaeo apud *Cellarium* p. 756. Gesn. Rara aut nulla hujus populi Scythici alibi mentio. Sed *multitudo Scyth. populor. innumera*, ut ait *Plin.* VI, 17. Sin vero medica manu indiget locus, forsan legas *Σακῶν καὶ Ἀριάκων*, vel uno nomine *Χαυρανῶν*, vel, ut *Steinheil.* *Σακαραύλων*, de quibus *Strabo* L. XI. p. 593. Majus.

ibid. *Καταχθεὶς*) *Marini* vita Procli. Solan. Quid sibi velit hoc verbum, in ipsius historiae obscuritate, incertum est. Videtur tamen notare *reditum ab exsilio.* Notum est, saepe exsulare, qui propter spem imperii suspecti aut exosi sunt imperantibus. Puto igitur, hunc Parthorum regem exsulasse apud Scythas; ut paullo post Artabazum Characenum regulum apud Parthos; utrumque suorum hospitum opera in regnum patrium deductum. Gesn.

ead. l. 9. *Ὑπασίνης*) *Leopard.* pag. 153. *Σπ.* — legere jubet. Solan. Non ausim damnare diversam orthographiam nominis barbari. Cui ignotum, *Hispaniae*, *Spaniae*, *Espagnae* idem nomen? Quot verbis ab *Sp*, *Sb*, *Sch*, incipientibus *I* suum praeposuere Itali? Itaque servet per nos *Hyspasines* spiritum illum suum barbarum, quem Graeci primo per ὑ expressere; alii deinde omiserunt propter asperitatem, quale quiddam in *Hlodovaeo*, *Chlodovaeo*, *Ludovico*, factum novimus. Gesn. *Ὑσπασίνης*, pro vulg. *Σπασίνης*, legendum, permultis etiam vincit *Majus* in Dissert. saepe laudata. *Menag.* vero in Ed. *Amst.* addiderat: *Χάραξ Πασήνου.* *Ptolemaeo*

Susianae oppidum ad sinum Arabicum, inter Tigrim et Eubaeum flumina situm. Male interpres, *Charaeus.* De Isidoro Characeno mox sermo erit. Reitz.

ead. l. 10. *Ἐρυθρὰν*) Recte docere *Reland.* Miscell. part. I. Diss. 2. et Arabicum sinum ita nominari, et vastum id mare, quod Arabiam, Persiam, Indiam, totamque Asiam alluit; et sinum Persicum, cui *Charax* includebatur, esse maris rubri sinum, contendit. Majus.

ead. l 13. *Ἀρτάβαζος*) Qui XCV. annum agens tradidit se Alexandro M. *Curt.* VI, 5. Majus.

Pag. 118. l. 1. *Μασσανισσᾶς*) *Valerius Maximus* ad centesimum usque deducit. V, 2. Alibi tantum nonagenarii modum excessisse ait, VIII, 14. Solan. *Μασσανάσσης* scribitur apud *Appian.* in Pun. saepissime, et *Μασσανάσσης* apud *Suid. Plin.* inter longaevos enumerat, quia LX annis imperio praefuerit. Per XC an. mundi incolam cum Nostro facit *Appian.* p. 107. Et *Suid.* Majorem XC annis epit. *Liv.* L. Vid. et *Val. Max.* VIII, 13. Majus.

ead. l. 2. *Ἄσανδρος*) *Spanhem.* 488. Solan.

ead. l. 3. *Θεοῦ Σεβαστοῦ*) Multa hic *Majus* de nefanda illa adulatione Augustos *Dei* titulo ornandi in inscriptt. et sermone etiam, dum viverent; sed quae exscribere non licet. Adde mox cap. 21. Reitz.

ead. l. 5 et 6. *Ὡς δὲ ἑώρα τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ*) An sic legendum, *ὡς δὲ ἑώρα τοὺς ἑαυτοῦ ὑπὸ τὴν μάχην Σκριβ.* etc. Guyet. Verti debebat: *ut autem vidit eos, qui sub ipsum pugnae tempus ad Scribonium deficiebant.* Ea historia exstat apud *Di. Cass.* L. 54. Scribonius, qui se a Mithridate ortum gloriabatur, regnum Bospori adſectavit, et ut ex hoc loco colligitur, defectione militum ad angustias maximas redactus. Asander rex Bospori inedia mortem sibi conscivit, in cujus locum regnavit Scribonius, qui expeditionis suae et regni adfectati Augustum auctorem mentiebatur. Sed paullo post a Bosporanis ipsis, qui dolum deprehenderant, caesus est; et in ejus locum regnavit Polemo, quem Vipsanius Agrippa contra Scribonium adornaverat. Palm. Non puto Graece dici posse τοὺς *ὑπὸ τῇ μάχῃ milites in procinctu stantes*, vel *proelium jam ingressos*, quod postulat *Palmeriana* interpretatio; neque, quod *Spanhemio* placebat, Diss. 8. p. 488. *rem militarem Scribonio creditam.* Neque bene junguntur ista, *cum videret milites in proelio a se deficere, inedia vitam finivit.* Bene junges, *manus sibi intulit*, vel aliud celeris mortis genus. Ausim confirmare, neque hic de ſortuna unius proelii sermonem esse, neque ostendi posse, qui sic vel *aciem*, vel *rem militarem* descripserit, et

ὑπὸ τῇ μάχῃ. Quid si igitur pro μάχῃ, quod profecto huc non convenit, legamus ἀρχῇ; Angebat senem τοὺς ὑπὸ τῇ ἀρχῇ, *cives suos, imperio suo subjectos*, paullatim se conferre ad Scribonium, ventosum hominem, et ementitis Augusti promissis homines, forte ipsam quoque conjugem Asandri, Dynamin, sollicitantem, quod facile colligas e *Dionis* verbis lib. LIV. p. 538. B. Sic certe posuisse in translatione, sine fraude fuerit. Gesn. Placet apponere *Aemilii* apud *Majum* notam: „Videntur intelligi milites. ὑπὸ cum dativo interdum sub ditione vel imperio „esse; hic, qui sub conflictu, vel sub confligentibus, vel inter „eos continebantur." Lehm.

ead. l. 7 et 8. Γόαισος δὲ, ὥς φησιν Ἰσίδωρος) Isidorus historicus, ut occupavit *Benedict.* vocatur Characenus, quia Charace oriundus fuit: sed deinde, mea ex sententia, scribendum Ὀμάνων, ita ut Goaesus *Omanorum*, qui regionem Thuriferam (hoc additur, ut ab aliis ejusdem nominis populis distinguantur, quomodo et *Plin. Canam thuriferae regionis* dixit) inhabitant, fuerit rex; totusque locus ita vertendus sit: *Goaesus vero, Isidori Characeni, ut ipse narrat, tempore, Omanorum, qui regionem Thuriferam colunt, rex.* Sic sensus clarissimus, qui alioqui nullus. *G. Cuper.* Obs. L. 4. c. 18. Almel.

ead. l. 9. Ὀμανῶν) In impressis ὁ Μάνων. *Kusterus* Ὀμανῶν reponit, Omanensium, et adire jubet *Steph. Byzant.* v. Ὀμανά, quod ego secutus sum. Solan An legend. Ὀμάνων plur. genitivo? *Menag.* Idem habet *Guyet.* in notis Mss. Reitz.

ead. l. 10. Βασιλέας) Atticos antiquos eos casus nominum in εὺς non contraxisse, nimis multis hic probat *Majus.* Adde *Graev.* ad Soloec. cap. 8. ubi ἱππεῖς soloecismus pronuntiatur. Reitz.

ead. l. 12. Πάντες οἱ περὶ π. ἔχοντες) Nimis aperte falsum, *omnes* literarum studiosos longaevos fuisse. Suspicor itaque legendum πάντως, quo adverbio ostendat auctor, non philosophos modo arctiore appellatione ita dictos, verum *omnino*; vel *in universum* homines literatos, se commemoraturum. Si tamen mutare quis quid dubitet, potest πάντας sumere παντοίους, ut πᾶσαν νόσον sanasse Dominus noster dicitur *Matthaei* IV. 23. etc. Gesn.

ead. l. 15. Ἱστορουμένους) Audis profitentem, se dicturum de philosophis *longaevis* ἱστορουμένοις, quod hic ideo de iis intelligo, qui ex historia jam noti erant, quia Demonactis, quem mirabatur Lucianus, nulla mentio, cum tamen ad centesimum ferme annum vitam produxerit. Demon. Vit. c. 63. Immo in vivis adhuc, cum haec a Luciano scriberentur, fuisse

existimo. Solan. 'Ιστορούμ — scripsit *Solan.* nescio num casu, an de industria. Reitz.

ibid. *Δημόκριτος μὲν ὁ 'Αβδ.*) Qui omnia ridebat, quemque Noster vicissim ridet in Vit. Auct. c. 13. quem toties laudat *Aelian.* et V. H. IV, 20. et de an. XII. cap. 16. 17. 18. 19. 20. ejus absque dubio scriptum περὶ φύσεως in animo habens. Ab Hippocrate liberatum insania, relatum in fabulas ab *Heumanno*, in Act. Philos. part. IV. p. 670. Majus.

ead. l. 16. *Τεσσάρων καὶ ἑκατ.*) Alia de hujus morte fama est apud *Diog. Laërt.* pag. 248. B. apud quem etiam mendum esse in numeris, ubi ρθ', pro ρδ', legitur, monuit *Meursius*, qui observat corruptum etiam *Diodorum*, cum annos tantum XC eidem Democrito tribuit L. XIV. Et male referri in *Chron. Alex.* ad Ol. CV. annum secundum, vid. *Lactant.* pag. 298. Solan.

Pag. 119. l. 1. sqq. *Ξενόφιλος — πέντε καὶ ἑκατὸν*) Et quidem sine ullo corporis incommodo: quod solitarium esse, et id solitarium reperiri exemplum, ait *Plin.* Menag. Idem de eo tradit *Val. Max.* VIII, 14. eundemque Aristoxenum auctorem affert, de quo vide *Ciceronem* Tuscul. I, 10. et in eum emend. *Bentleji*, cui illustrandae miror non esse additam scriptoris aetatem. Vixit autem circa Olymp. CXII. In Pythagoreorum indice comparet, quem ab *Jamblicho* concinnatum habemus, et inter Cyzicenos recensetur, pag. Ed. *Kust.* 218. cum alibi, No. 251. Chalcidensem dixisset. Quin ipse Pythagoras CIV annos vixisse traditur. Vide *Photius* Cod. CCXLIX. Solan. Praeter *Val. Max.* VIII, 13. vid. *Plin.* VII, 50. et *Aelian.* de an. II, 11. p. 87. Majus.

ead. l. 2. *'Αριστόξενος*) Musicus et historicus, de quo, ut alios taceam, videndus est *Rittersh.* ad Malchi vit. Pythag. pag. 5. Majus.

ead. l. 3. *Σόλων*) LXXX tantum tribuunt *Diogen. Laërt.* p. 15. E. et *Suidas.* Solan. *Meursii* consule libellum de Solone, ubi cap. 30. de longa ejus vita, cumulatis veterum testimoniis disserit. Majus.

ead. l. 4. *Θαλῆς*) LXXVII, vel XC, tribuit *Diogenes* p. 9. E. haud plures. Solan. Conspirat cum Luciano *Syncellus* in Chronico. Verum *Apollod.* anno LXXVIII. et *Sosicrates* nonagesimo ad plures eum abiisse volunt apud *Laërt.* I, 38. Attigisse an. XCII. contendit *Stanl.* in Solone c. 12. Majus.

ibid. *Πιττακὸς*) Non ultra LXXX concedit *Suidas.* Ultra LXX, *Laërt.* I, 79. Solan.

ibid. *Κληθέντων ἑπτὰ σοφῶν*) Itaque de istis sapientibus dubitasse videtur Noster. Nec paria de numero, nomine arte-

que illorum tradunt auctt. V. *Phil. Carol.* ad *A. Gell.* pag. 27. s. *Larraeus* in hist. VII. Graec. sapientum, Gallice edita 1713. pr. part. I. Majus.

ead. l. 5. *Ζήνων*) Consentit *Laërt.* VII, 28. quamvis aliter Persaeum existimare indicet, quem proinde confutavit *Stanlej.* Majus.

ead. l. 6. *Ὀκτὼ καὶ ἐνενήκοντα*) *Diog. Laërt.* eundem numerum agnoscit p. 171. B. Quamquam et alium auctorem adducit, LXXII tribuentem. Solan.

ead. l. 7. *Εἰςερχόμενον*) Aliquantulum discrepat *Diog. Laërt.* loc. cit. e schola enim prodeunti id accidisse ait, exclamasseque ex fabula Niobe, *ἔρχομαι, τί μ' αὔεις;* sed idem in Epigrammate F. eodem modo mortem ejus tradi ait, quo a Luciano hic narratur, nisi quod de concione nihil habet. Solan.

ead. l. 10. *Ἐννέα*) LXXX tantum tribuit *Diog. Laërt.* p. 206. F. mortemque aliter narrat. *Valer. Max.* VIII, 7. eundem cum Nostro numerum annorum tradit. Solan.

ead. l. 12. *Ἀποκαρτερῶν*) Quod *Schol.* et *Suid.* de laqueo dicunt, in dubium merito vocat *H. Stephan.* Thes. T. II. 1598. Exstabat titulo *ἀποκαρτεροῦντος* olim *Philemonis* comoedia; v. ejus fragm. p. 292. Utitur et *Polyaen.* VIII, 32. p. 769. *Πορκία — ἀποκαρτερεῖν ἐπειρᾶτο*, vertente *Vultejo*, *Porcia — inedia vitam finire conabatur.* Eod. sensu est ap. *Dionem* p. 440. *διέφθειρεν ἑαυτὴν ἀποκαρτερήσασα.* Majus.

ead. l. 14. *Ἐξέλιπε τὸν βίον*) Sic plene supra cap. 12. f. Et infra de *Isocr. Alciphr.* III. Epist. 28. Nonnunquam reticetur *βίος*, *Dion. Hal.* IV. pag. 238. *Arrian.* Exp. Al. VI, 25. *Zosim.* I, 70. Majus.

ead. l. 15. *Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξῖνου*) Vid. *Diog. Laërt.* pag. 241. et *Clem. Alex.* apud quos *Δεξιὸς* dicitur pater vel *Ὀρθομένης.* Solan. C amplius annis vixisse, quorundam auctoritate nixus arbitratur *Fabric.* Bibl. Gr. II, 23. p. 757. qui tamen in nott. ad *Sext. Emp.* I, 22. pag. 270. XC amplius annos ex mente *Laërt.* et *Luciani* eidem tribuit. Majus. Sed in nott. ad *Sext. Emp.* I. p. 58. ait: *Lucian. in Macrob. annos ei tribuit unum et nonaginta, At hoc refellit ipse Xenophanes, XCII aetatis suae annum commemorans in versibus, quos servavit Laërt. IX,* 19. *Itaque in Codd. Luciani forte perperam scriptum a librariis να' pro ϙα'.* Reitz.

ibid. *Δεξῖνου*) *Δεξίου* scriptum est ap. *Laërt.* Menag. Vid. *Diog. Laërt.* in vita Xenophanis, [illegible] in eam Commentator eruditissimus *Aegid.* [illegible] Almel[illegible]

ibid. *Ἀρχελ*[illegible] qu[illegible] [illegible]i fuisse praeceptorem

tradant; qui concedunt, a Botone Atheniensi doctum volunt. *Diog. Laërt.* ib. D. Solan.

ead. l. 16. Ἐν καὶ ἐνενήκ.) *Censorinus* de die natali ultra centesimum vitam produxisse tradit. (Certe Xenophanes ipse in versibus apud *Laërtium* ib. E. ait se vixisse LXVII et XXV, hoc est XCII. *J. de la Faye.*) Consule *Scalig.* ad *Euseb.* Chron. Solan.

ead. l. 17. Ξενοκράτης) *Diog. Laërt.* LXXXII tribuit Xenocrati, L. IV. p. 99. E. *Meursius* neutrum probat, quem consule de Arch. Ath. IV. cap. 12, 113. et 167. Is enim CIII vixisse contendit. Solan.

ead. l. 18. Καρνεάδης) Eundem annorum numerum et *Diog. Laërt.* habet in ejus vita, p. 112 E. Apud *Ciceronem* et *Val. Max.* VIII, 7. ampliatum ferunt ad XC usque. Solan.

Pag. 120. l. 1. Χρύσιππος) LXXIII, apud *Diog. Laërt.* p. 209. A. Octogesimo anno relictam ab eo Logicam, quam ante quadragesimum inchoasset, *Valer. Maxim.* tradit VIII, 7. Solan.

ead. l. 2. Διογένης δὲ ὁ Σελευκ.) Babylonium vocat *Diog. Laërt.* p. 157. C. sed de aetate, cum de eo obiter tantum dicat, tacet. Diogenes autem Sinopensis nonagenarius prope decessit; vide eundem p. 156. A. quod miror a Luciano praetermissum. Solan. *Fabr.* Bibl. Gr. III, 15. p. 402. De memorabili ejus senecta nihil asservatum est in antiquis, qui ad nos pervenerunt, auctoribus. Majus.

ead. l. 3. Ποσειδώνιος) *Strabo* XIV. De aetate silent. Sed fuit is Ciceronis et Pompeji M. magister, quem cum Alexandrino confundit *Suidas*; vid. *Voss.* I, 24. Fuit etiam alius Posidonius Stoicus Alexandrinus Zenonis discipulus, de quo *Diog. Laërt.* p. 173. Solan. Consulendos de Posidonio, patria Syro, ex Apamea, sed Rhodio habito dictoque, quia Rhodi et philosophiam professus est Stoicam, et Remp. rexit, magno numero indicabit *Fabric.* d. l. p. 409. Majus.

ead. l. 6. Κριτόλαος) De quo *Plutarchus*, *Cicero*, *Clemens Alexandrinus*, et *S. Empiricus*. Solan. V. eundem *Fabric.* L. III, 11. p. 294. et *Periz.* ad *Aelian.* III, 17, pag. 210. Majus.

ibid. Πλάτων) Hinc lusus de quadrato numeri novenarii apud *Diog. Laërt.* p. 70. C. Solan.

ead. l. 7. Ἀθηνόδωρος, Σάνδ.) Male interpres, *Athenodorus Sandonius.* Verte, *Sandonis filius*, et vid. nos ad *Laërt.* p. 15. Menag. De hoc apud *Suetonium* nihil. Sandonis filium vertendum esse, monuit *Menagius* ad *Laërt.* XV, 1. Apud *Clem. Alex.* ὁ τοῦ Σάνδωνος dicitur. Meminit hujus

etiam *Plut.* Publicol. ubi prave Σάνδων legitur pro Σάνδωνος. De secessu hujus in patriam locus est *Dion. Chrysost.* illustris sane, in Or. ad Tars. fol. *Ald.* Ed. 274. Solan. Cuncta apud *Strab.* XIV. p. 641. Majus.

ead. l. 12. Νέστωρ) Cujus meminit *Strabo* l. d. Majus.

ead. l. 14. Ξενοφῶν) Aetatis non meminit *Diog. Laërt.* mortuum tantum dicit anno primo Ol. CV. Haec autem Luciani verba omnes rationes *Casauboni* ad *Athen.* V, 17. conturbant, Xenophontemque a calumniis *Athenaei* abunde vindicant, si *Casauboni* emendationem admittas. Solan. Nostrum sequitur, quod ad aetatis annos, *Stanlej.* ac *Fabr.* Bibl. Gr. III, 4. p. 71. A *Diod. Sic.* XV. p. 497. ἐσχατόγηρως vocatur. Majus.

ead. l. 15. Οὗτοι μὲν φιλοσόφων) Omisit inter alios philosophos Theophrastum, qui teste *Hieronymo* Epist. ad Nepot. ultra septem et centum anno vixit. Quamquam et aliter *Diog. Laërt.* tradit, qui LXXXV annos ei assignat. Sed optime conjecit *Casaubonus* pro οθ' scrib. ρθ', ad *Theophr.* Char. p. m. 97. Consule *Censorinum*, qui plerosque longaevos philosophos (de die natali c. 15.) nominat. Solan.

ead. l. 16. Κτησίβιος) Ex *Phlegonte Tralliano* patet, hic legi debere ἑκατὸν τεσσάρων, omisso εἴκοσιν, pag. 167. (A. G. VIII, 2730.) Solan. Nemo omnium ex longaevis a Nostro recensitis, (si Nestorem, Arganthonium, ac Tiresiam, ad fabulis consecrata saecula pertinentes, demas) vivendo Ctesibium superavit, qui ultra CXX annos superstes fuit. Estque is terminus vitae longissimus. *Pollio* in vita D. Claudii post init. *Mosen solum CXXV an. vixisse: qui cum quereretur, quod juvenis interiret, responsum ei, neminem plus esse victurum.* Adde *Lactant.* Inst. II, 12. f. *Serv.* ad Aen. IV, 653. *Auson.* in Gripho, et in Idyllio de aetatibus animalium, item *Solonis* et *Mimnermi* versus ap. *Laërt.* I, 60. At vero haec felicitas non contigit Ctesibio, nec supergressus est CIV annos. Diserte *Phleg. Trallian.* c. 2. de Longaevis: Κτησίβιος ὁ ἱστοριογράφος, ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα, ἐν περιπάτῳ δὲ ἐτελεύτα, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς δεδήλωκεν. Ad quae *Meursius*: *Uterque ecce Apollodorum auctorem laudat; ergo mendum in alterutro. Ac Phlegontem quidem nostrum lemma capitis tuetur:* οἱ ἀπὸ ἑκατὸν τεσσάρων ἐτῶν μέχρι ἑκατὸν δέκα ἀπογραψάμενοι. *Itaque sine ullo dubio corrigendus Lucianus, scribendumque,* ἑκατὸν τεσσάρων ἐτῶν. De *Apollodori* χρονικῶν libris evolve *Fabr.* Bibl. Gr. III, 27. p. 668. Majus.

ead. l. 18. Ἱερώνυμος) Conf. supra c. 11. Nunc *Phlegontem* addo l. c. scribentem: Ἱερώνυμος ὁ συγγραφεὺς πολλοὺς μὲν χρόνους ἐν ταῖς στρατείαις ἀνατλήσας, πλείστοις δὲ τραύμα-

σιν ἐν πολέμοις περιπεσὼν ἐτελεύτησεν, βιώσας ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα, ὥς φησιν Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν, de quo *Agatharchidis* opere vid. Bibl. Gr. *Fabric.* III, 8. p. 207. seq. Majus.

Pag. 121. l. 6. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος) Ab *Agathemere* Geogr. I. p. 2. ἀνὴρ πολυΐστωρ vocatur; et talem fuisse, conjicimus ex innumeris ejus scriptis, quae ubivis laudantur, de quibus fuse *Voss.* de Hist. Gr. IV, 5. in compendio autem *Wilhelmus Worth* in *Tatiani* orationem ad Graecos, p. 5. Majus.

ead. l. 11. Φερεκύδης) *Vossius* confundi hic duos Pherecydas a Luciano contendit. Unicum statuit *G. Worth.* ad *Tatian.* 14. Vid. *Salmas.* in *Solinum* 841. Ed. *Par.* *Diog. Laërt.* I. S. 119. pag. 31. et *Fabricius* in Bibl. Gr. 779. Pythagorae praeceptor. *Lactant.* VII, 7. et 8. *Porphyr.* Vit. Pyth. No. 1. et not. *Diog. Laërt.* p. 214, 6. et 31. *Plut.* 1539. f. rem aliter narrat. Adde *Davisium* ad *Tusc.* l. c. 16. cum add. Et *Bentl.* emend. Uterque Σύριος legi debere contendit. Solan. Vid. *Meurs.* ad *Hesych.* p. 212. et ad *Hellad.* Chrestom. 969. Unde conjici potest, pro Σύρος vel Σύριος (nam utrumque occurrit) in textu nostro legi posse Λέριος. Majus. *Pherecydes* quum h. l. *historicis* accenseatur, non potest *philosophus* ille haberi *Syrius*, de quo cogitarunt commentatores ad *Cic.* Tusc. I, 16. et jure meo rejicio propositam emendationem Σύριος. Verum nec Λέριος temere arripio, quippe necdum persuasum habens, quod *Vossius* De Historicis Grr. IV, 4. et cum eo plurimi suspicati sunt, Lerium et Atheniensem, quos accurate distinguit *Suidas*, unum esse eundemque historicum, et vero credens hactenus, Lucianum h. l. nescio tamen, qua ductum ratione, sed hanc certe ob caussam Atheniensi, illi historicorum Graecorum omnium principi, Syriam tribuisse patriam, ut sic etiam suam ipsius honoraret patriam; quod idem modo fecerat cap. praeced. in Posidonii Rhodii vera patria commemoranda, notante illic *Wielandio*. Lehm.

ead. l. 9. Κασανδρεὺς) Omnino scribendum Κασσανδρεὺς, quamvis vulgata lectio *Aldinam* quoque Edit. occuparit. De Aristobulo illo vid. *Voss.* I, 10. p. 54. 55. Et *Fabric.* Bibl. Gr. III, 8. p. 210. Majus. Nihil repugno; at nihil muto, quia et Κασάνδραν ap. Nostrum supra Imag. cap. 7. et alibi, item Κασάνδρου uno σ ap. *Diod. Sic.* p. 297. Ed. *Bas.* ac saepe alibi. Licet Κασσάνδρη *Homer.* ubique. Item *Apollod.* XIII. pag. 210. etc. Reitz.

ead. l. 12. Πολύβιος) *Voss.* prae aliis adeundus I, 29. ubi hoc confirmatur. Majus.

ead. l. 15. Ἀμισηνὸς) Phoenicii Hypsicratis meminit *Ta-*

tianus pag. 128. Quem res Phoenicum lingua Ph. scripsisse narrat. Unde conjicit *Bochartus*, legendum hic Ἐμισηνός. Vid. Geogr. S. p. 862. A. cum *Emisa* urbs sit Phoenices notissima. Solan.

ead. l. 17. Γοργίας) Novem et centum tribuunt *Quintilianus* III, 1. p. 125. C. et *Suidas*. *Censorinus* cum nostro CVIII. (de die nat.) Add. *Val. Max.* VIII, 14. CV *Pausan.* Ed. poster. c. 17. Solan. Vid. *Philostr.* in vitis Sophistar. I, 29. et *Olear.* p. 494. a. Reitz.

ibid. Ἔτη) Octavum et nonagesimum implevisse annum, a *Quintiliano* dicitur III, 1. p. 126. B. *Suidas* ad CVI. usque pervenisse ait. *Philostratus* fere centenarium obiisse pag. 506. *Pausanias* XCVIII. Att. I. qui et cetera confirmat. Solan. Inter senes collocatur ab *Aelian.* II, 35. *Fulgentio* pag. 171. *Cic.* in Cat. Maj. pag. 156. CV an. ei adsignat *Pausan.* Eliac. poster. c. 17. f. CVII autem *Cic.* l. d. pag. 152. et *Val. Max.* VIII, 13. CVIII *Censorin.* c. 4. *Plin.* VII, 48. *Philostr.* pag. 494. Novem supra centum, *Suid.* v. Γοργίας, et *Quintil.* Inst. III, 1. Majus.

Pag. 122. l. 4. Ἐνενήκοντα καὶ ἕξ) Discrepat *Valer. Max.* qui L. VIII. c. 7. ita scribit: *Isocrates nobilissimum librum, qui inscribitur* Παναθηναϊκὸς, *quartum et octogesimum agens, ita ut ipse significat, composuit . . . neque hoc stylo terminos vitae suae clausit: namque admirationis ejus fructum quinquennio percepit.* Sed ibi error est in numeris, *nonagesimum* enim pro *octogesimo* legendum esse, ex ipso *Isocrate* patet; quam veram esse scripturam, *Ciceronis* de eo locus confirmat, de senectute. Quid ergo Luciano in mentem venit, ut XCVI diceret, quem ipse *Isocrates* diserte XCIV edidit? Dicam. Ex initio ejus libri XCIV. inceptum, ex fine autem ejusdem post exactum XCVI. editum esse, constat. Solan. Adi *Photium* Cod. CCLX. pag. 793. *Longinum* pag. 12. *Voss.* de imit. Poët. p. 96. *Periz.* ad *Aelian.* XIII, 11. Majus.

ead. l. 6. Ἑνὸς ἀποδέοντα ἑκατὸν) Ultra XC annos vixisse, haud dubitandum. Cum enim nonagesimum ageret annum, interrogatus, ut viveret? dixisse fertur, *veluti ille, qui jam nonagenarius mortem judicaret malorum extremum,* referente *Stob.* Serm. CXIV. fol. 108. Annos XCVIII ei adscribit *Plut.* vit. decem orator. p. 837. Junge *Philostr.* vit. Soph. I, 17. p. 506. ἀπέθανε — ἀμφὶ τὰ ἑκατὸν ἔτη, et *Tollium* dicto libro, pag. 152. Solus *Suidas* CVI annos ei tribuit; quem cum secutus fuisset *Dan. Nesselius*, censuram experiri debuit *Reimmanni* in dissert. praeliminari ad Commentarios *Lambecii* contractos p. 97. Majus.

ead. l. 8. *Εὐριπίδειον*) Versus hic etiam adducitur ab *Aristoph.* Ran. v. 1255. *Hesych.* v. *γλυκερῷ*, et *Plut.* T. II. p. 837. E. Kuster. Quatridui inedia vitam hac clade perculsum finiisse, tradit *Plutarchus* in vita ejus; idemque non hunc versum tantum *Euripidis* ab eo tum prolatum, sed et duo alia fabularum ejusdem initia p. Ed. *Steph.* 1539. Exstat inter *Euripidis* fragmenta in Phrix. v. 1. Habetur etiam apud *Plut.* 1539. f. qui haec paulo aliter narrat. Adi etiam *Dionys.* Solan.

ead. l. 10. *Σιδώνιον*) Legitur *στίχος* ille *Euripideus* in fragmento fabulae, cui nomen Phrixus, p. 503. Ed. *Barnes.* Addantur ejusd. Bacch. 170. Majus.

ead. l. 12. *᾿Απολλόδωρος*) Vid. *Fabr.* Bibl. Gr. III. 27. pag. 670. Majus.

ead. l. 15. *Ποτάμων*) Multa scripsit, etiam *περὶ τελείου ῥήτορος*. Vid. *Suid. Hesychium Miles.* et *Senec.* Suasor. 2. p. p. 656. qui *magni nominis declamatorem* appellat. Cave, misceas illum cum Potamone Alexandrino philosopho, de quo in Act. philos. *Heumannianis* part. II. pag. 330. et part. V. p. 848. seqq. Majus.

ead. l. 16 et 17. *Σοφοκλῆς — π. καὶ ἐν.*) Vid. *Marm. Ox.* 150. n. 78. ubi XCI tantum tribuuntur. Sed pro I legendum videtur *Π*, cujus latere uno obliterato, facile ex quinario unitas facta est. V. *Plut.* 1405, 2. f. *Scaliger, Diodorum* secutus, XC solum tribuit not. ad *Euseb.* Chron. 108. b. Hoc modo observari velim ex *Plut.* l. c. LV egisse annum Sophoclem, cum mortuus est Herodotus. *Val. Max.* VIII, 7. prope centesimum attigisse tradit; vid. fragm. *Sotadis* apud *Grot.* Flor. p. 399. Solan. *Anthol.* III, 25. p. 396.

᾿Εσβέσθης γηραιὲ Σοφόκλεες, ἄνθος ἀοιδῶν,
Οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος.

Alii aliter narrant, et mortuum gaudio, ob victoriam Tragicam. Majus.

ead. l. 17. *Πέντε καὶ ἐνενήκοντα*) Annorum hunc numerum firmat *Faber* in vitt. poët. Graec. T. X. Thes. *Gron.* col. 775. Majus.

ead. l. 18. *Οὗτος (Σοφοκλῆς) ὑπὸ ᾿Ιοφῶντος τοῦ υἱέος* etc.) Hujus Iophontis meminit *Comicus* in Ran. p. 214. (i. e. vers. 73.) ubi Bacchus, *δέομαι ποιητοῦ δεξιοῦ. Οἱ μὲν γὰρ οὐκ ἔτ' εἰσὶν, οἱ δ' ὄντες κακοί.* Ad quae Hercules: *Τί δ' οὐκ ᾿Ιοφῶν ζῇ;* Illustrare possunt hunc Luciani locum, quae Scholiastes vetus ibi habet de Iophonte: *᾿Ιοφῶν*, inquit, *υἱὸς ἦν Σοφοκλέους ἐκ Νικοστράτης, ὃς δόκησιν παρεῖχεν, ὅτι τοῖς τοῦ πατρὸς ἐχρῆτο ποιήμασιν ὡς οἰκείοις. εἰσήγαγε δέ ποτε Σοφοκλῆς ἐν δράματι τὸν ᾿Ιοφῶντα φθονοῦντα, καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκα-*

λοῦντα τῷ πατρὶ ὡς ὑπὸ γήρως παραφρονοῦντι. οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι ἐπετίμησαν. Σάτυρος δέ φησιν αὐτὸν εἰπεῖν· Εἰ μὲν εἰμι Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ, εἰ δὲ παραφρονῶ, Σοφοκλῆς οὐκ εἰμί· καὶ τότε τὸν Οἰδίποδα παραγνῶναι. L. Bos. Conf. *Cic.* de Senect. p. 155. *Val. Max.* III, 7. et IX, 12. *Camerar.* prolegom. ad *Sophocl.* p. 16. et in commentar. ad ejusdem Oed. Colon. p. 352. Majus.

Pag. 123. l. 1. Οἰδίπουν τὸν ἐπὶ Κολωνῷ) Quae etiamnum superstes est. Solan.

ead. l. 2. Ὑπερθαυμάσαι) Frustra id verbum quaeras in Lexicis, et tamen sumtum illud est ex hominum doctorum sermonibus. Utitur eo Noster in Zeux. c. 3. f. Ver. Hist. I. c. 34. pr. Pro Imag. c. 18. f. *Polyaen.* VIII, 8. pag. 708. *Achill. Tat.* VIII. p. 503. *Heliod.* VII, 15. p. 331. Majus.

ead. l. 3. Μανίαν) *Camerarius* in *Sophocl.* f. 40. hoc rejicit; vid. *Val. Max.* VIII, 7. Solan.

ibid. Κρατῖνος) Vid. *Meurs.* Bibl. Attic. II. col. 1471. Majus. Imprimis *Aug. Meineke* Quaestst. Scenic. Specim. I. p. 14. Lehm.

ead. l. 4. Ἑπτά) Eundem ferme numerum habet *Suidas*; nempe XCVI; sed idem addit, ab aliis CI ei tradi. Solan.

ead. l. 6. Φιλήμων) Vixisse annos XCIV *Suid.* ait, et risu suffocatum obiisse, et mortuum in lectulo jacentem fuisse repertum. Posterius confirmat *Apul.* Florid. XVI. quamvis de mortis genere variet. In scena certantem clausisse diem ultimum, refert *Plut.* tractatu, an seni sit gerenda Resp. pag. 785. Majus.

ead. l. 9. Παρεσκευασμένα) Perperam in omnibus aliis editionibus legitur, θεασάμενος δὲ ὄνον τὰ παρασκευασμένα αὐτῷ σῦκα κατεσθίοντα. Recte *Basileensis* παρεσκευασμένα. Jens. Corruptissime omnes, praeter *Bas.* habere παρασκ — adpinxerat etiam *Solan.* Parui igitur, quia facilis in eo librariorum aut editorum aberratio: at si integra augmenti syllaba abjecta fuisset, nihil mutassem; exempla enim tam indubitata et crebra dedimus jam terque quaterque, vid. Indicem, tit. *augmentum.* Reitz.

ead. l. 12. Ἀκράτου) *Tan. Faber* et *Kenettus* nolunt hic Luciano fidem haberi: quorum ego rationem non assequor. Non ignoro tamen, aliter etiam ab aliis narrari ejus mortem. Vide Testimonia de *Philemone*, fragmentis ejus, quae nuper prodierunt, praemissa. *Val. Max.* eodem, quo Noster, modo mortem ejus tradit IX, 12. Solan.

ead. l. 13. Ἐπίχαρμος) XC tribuit *Diog. Laërt.* pag. 232. F. Solan. *Aeliano* V. H. II, 34. πάνυ σφόδρα πρεσβύτης αυ-

dit. *Laërt.* VIII, 78. annos XC ei tribuit. Comoedias illius percenset et *Meurs.* ad *Hellad.* Chrestom. col. 973. seqq. Majus.

ead. l. 14. Ἀνακρέων) Veterum recentiorumque testimonia de numero annor. morteque ejus congessit praestantiss. *J. Barnes.* in ejus vita §. XL. Majus.

ead. l. 15. Μελῶν) Τὰ μέλη speciatim aliquando notant Lyricum carmen, ut in *Arrian.* Exp. Alex. I. c. 12. οὔτ' οὖν καταλογάδην, οὔτε τις ἐν μέτρῳ ἐποίησεν, ἀλλ' οὐδὲ ἐν μέλει ᾔσθη Ἀλέξανδρος. Conjunctim μέλος ἐκ τῆς λύρας dixit *Himerius* init. Orat. εἰς βασιλέα, in catalogo *Uffenbachiano*, part. II. col. 631. et ibid. col. 633. μέλος Τήϊον, carmen est Anacreonticum, sive Lyricum. De Anacreonte *Julian.* Misopog. ipso exordio: Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ πολλὰ ἐποιήθη μέλη σεμνὰ καὶ χαρίεντα. Thaletem ποιητὴν λυρικῶν μελῶν nuncupat *Plutarch.* vit. Lycurg. p. 41. Unde μελοποιὸς Lyricus, quomodo supra Noster Sect. IX. p. 26. ipsum Anacreontem, et statim appellat Stesichorum, quem alii λυρικὸν vocitant. Adde de hoc τῶν μελῶν significatu *Perizon.* ad *Aeliani* IV, 26. pag. 359. Majus.

ead. l. 16. Στησίχορος) Vid. de eo commentt. ad *Longin.* Sect. 13. *Meurs.* ad *Hesych. Miles.* p. 193. seqq. *Voss.* de poët. Graec. Majus.

ibid. Σιμωνίδης) Vide *Marm. Ox.* p. 168. Ep. 68. ubi XC tribuuntur. *Suidas* LXXXIX. Ceium fuisse docent etiam *Strabo* X. et *Suidas*, et ipse *Simonides* apud *Steph.* Lyr. p. 149. b. B. *Eusebius* inconstans esse videtur; vid. *Val. Max.* Solan. Octogesimo anno docuit adhuc carmina, et in eorum certamina descendit, *Val. Max.* VIII, 7. teste. Attigisse annum LXXXIX. scribit *Suidas.* Majus.

ead. l. 17. Ἐρατοσθένης) Praefuit hic Bibliothecae Alexandrinae post Zenodotum, unde et *Beta* audit, sive *secundus*; vid. *Prideaux.* an. ante Chr. 239. Longaevorum exempla haec addenda suppeditat *J. de la Faye. Andreas Alciat.* Hist. med. col. 51. narrat, se *in Verbani pago Malcorabia fabrum vidisse CXVI annos agentem, non integris solum sensibus, sed et tam vegetum, ut ferream quadrupedi soleam parvo negotio apponeret; cujus rei etiam universa illa regio,* inquit, *testis est.* Johannes de temporibus, qui Carolo Magno militasse dicitur, et CCCLX annos vixisse, anno Chr. 1139. obiisse traditur. Addi meretur, qui hoc ipso mense Febr. (dum notas hasce tandem aliquando edendas relego, decessit an. MDCCXXIII.) *Jo. Ernest. Scholts* eques, qui olim sub Carolo Gustavo Sueciae rege inter ejus Praetorianos militavit: is in Saxonia natus Martii XII. anni 1608. Risvici prope Hagam comitum degens, ad ex-

tremum usque prospera usus valetudine, die quaque dominica pedes Hagam, ubi haec scribo, veniebat et remeabat, ut sacris interesset more Lutheri reformatorum. Ultra L annos rude donatus, et stipendio publico gaudens, ad CXIV. usque annum vitam produxit. SOLAN. Pretium operae erit *Censorinum* adire, qui c. 4. et Eratosthenis aetatem, et aliorum quorundam a Luciano hactenus expositorum enarrat. MAJUS.

ead. l. 18. *Οὐ μόνον γραμ.* etc.) Ex vero hoc ipsum elogio ornari constabit evolventibus testimonia, quae virorum doctissimus — insignis ille *Fabric.* Bibl. Gr. III, 18. p. 471. seq. plena manu collecta subministrat. MAJUS.

Pag. 124. l. 3. *Λυκοῦργος*) Ne mirere, hunc ultimum inter doctos Graecos hic obtinere locum. Ipse enim Lycurg. *Strabone* teste X, 464. cum *Homero* in Chio insula congressus est, ejus certe poëmata descripsit, ac primus vulgavit integra, ut *Plut.* in ejus vita, et *Heraclid. Pont.* libello de politiis Graecor. post init. memoriae produnt. Spartanis per XLII annos praefuit, secundum *Suid.* T. II. p. 472. Vitae annos *Plutarchus* non exprimit, refert tamen obiisse ea aetate, *qua et vivere et quiescere volentibus maturum est.* MAJUS.

ead. l. 7. *Θεῶν βουλομένων*) *Xenoph.* frequenter usurpavit hanc formulam, indicante *Raphel.* ad Ep S. Jacobi IV, 25. Item *Lucian.* Tim. *Heliod.* VI, 282. et VII, 5. p. 306. Plura *Grot.* ad 1. Corinth. XVI, 7. *Rittersh.* ad Salv. Massil. p. 262. et in sacr. lectt. I. c. 1. p. 5. ac *Brisson.* form I. p. 69. MAJUS.

ead. l. 8. *Ἱερώτατε*) *Ἱερὸν* etiam significare *εὐσεβῆ*, hic probat *Majus* ex Inscript. *Grut.* col. 680. 660. et 1027. Concedit tamen, hic reddi posse, *maxime Quintille*, cum omne praeclarum quandoque vocetur *ἱερόν*. Vid. *Schol. minora* ad *Hom.* Il. *Δ*, 366. Auctor *Etymol.* in *ἱερὸν ἰχθῦν*, ac *Fuchs.* ad *Nic. Myrepsium* de antidot. Sect. I, cap. 203. Contraxi ex diss. *Maji.* REITZ. *Belinus* ex hoc epitheto conjicit, Quintillum fortasse sacerdotio quodam ampliore, ut auguratu, aut pontificatu, ornatum fuisse. LEHM.

ibid. *Κυΐντιλλε*) Hoc accentu Edd. omnes etiam supra, initio hujus Dial. Et sic *Περίλλος* ap. *Suid.* et *Harpocrat.* Mallem tamen *Κυΐντιλλος*, ut *Πέριλλος* ap. *Plutarch.* recte, de fortuna Rom. p. m. 315. med. REITZ. Correxi in utroque loco vitiolum, etiam a recentt. Editoribus toleratum. LEHM.

ibid. *Ἐν ἄλλῳ — λόγῳ*) Iste liber vel periit, vel a Luciano non est scriptus, ut rectissime censet *Fabric.* Bibl. Gr. IV. part. I. c. 16. p. 497. Quem defectum ex parte supplere potest *Phlegon Trallianus*, qui potissimum *μακροβίους* Romanos recensuit, nec non *Plin.* VII, 48. et *Val. Max.* VIII, 7. ac 13.

Ex recentioribus *Zwingerus* in theatro vitae humanae, Vol. XVII. L. 2. p. 2455. seqq. et *Jul. Barbaranus* in officina, sive promtuario rerum electarum, T. I. tit. 22. p. 297. ss. Ed. *Venet.* an. 1569. Majus.

IN PATRIAE ENCOMIUM.

Pag. 125. l. 1. *ΠΑΤΡΙΔΟΣ*) Vid. etiam *Eur.* Phoen. 409. Solan. Antiquiorem Luciano hunc esse Dialogum existimat *Huët.* in praep. Evang. prop. IV, 51. p. 94. (monente *J. H. Majo*, in dissert. ad Luciani Macrob.) Additque, consulendum etiam *Athenagoram* in extremo legationis pro Christianis. Reitz. Hallucinari *Reitzium*, qui Patriae Encomium confundat cum Philopatride, probe monuit *Belinus.* Neque enim ulla illius opusculi mentio apud *Athenagoram* l. c. neque *Huetius* ita de eo existimat, sed de Philopatride. En verba *Huetii*: — *Auctor dialogi, qui inscribitur* Philopatris, *et inter opera Luciani edi solet, Luciano licet videatur aliquanto vetustior* etc. Vidit idem illustr. *Wielandus.* Bip. En etiam *Maji* verba in Dissert. dicta p. 7. ad verba textus: τοῦτο συμφέρειν νομίζων, καὶ σύμπαντι μὲν κ. τ. λ.] „Non absimili ratione Noster in fine *Philopatridis* (si verus dialogi illius pater est Lucianus: quo sane antiquiorem arbitratur *Huetius* Demonstr. Evangel. propos. IV. §. LI. pag. 94.) Τοῦτο ἀρκεῖ τοῖς παισὶν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτορος. Adde *Athenagoram* in extremo legationis pro Christianis." Unde patet, a *Reitzio* seductum *Belinum* errorem tribuisse *Majo*, qui huic ne in mentem quidem venerat. Omnino vero vix, puto, unquam quisquam — e recentioribus autem etiam *Schmiederus* in hoc numero est — in dubitationem aliquam de hujus libelli authentia incidisset, nisi mirifica ista *Reitzii* levitate admonitus: adeo omnia ac singula per eum libellum propriam Luciani spirant naturam et orationem. Scriptus *Wielandio* videtur esse ab auctore seniore et reduce in urbem patriam Samosata, et specimen esse humanioris animi, quam venustioris ingenii. Et sic fere judicat etiam *Aug. Pauly* in Prolegg. ad Edit. Somnii, Anacharsidis et hujus libelli pag. XXVII. Lehm.

ead l. 7. *Οὐδὲν γλύκιον*) *Hom.* Od. IX, 28. 34. In posteriore cujus versu etiam est ἧς πατρίδος, ne putes γῆς forsan in Luciano legendum. Reitz.

ead. l. 9. *Θειότερον ἄλλο; μὴν ὅσα*) *Καὶ θειότερον ἄλλο; ἀλλὰ μὴν ὅσα.* Marcil

ead. l. 13. *Πατρίδας δὲ στέργουσι*) Etsi *Juntinae* lectio eo blandiatur, quod singularem exhibeat, quali in hoc Encomio

plurimum utitur; non tamen recedo ab vulgata, quia τῷ στέργω accusandi casum addere amat. Sic mox infra cap. 10. ὄνομα στέργοντες. Nec a plurali abstinuit c. 5. bis, item 10. atque alibi; nec pluralis inusitatus aliis, ut *Diod. Sic.* XI. c. 5. *Herodian.* VII, 6, 7. etc. quare non auscultandum *Juntinae.* Reitz.

Pag. 126. l. 17. *Νικώμενοι*) Subaudi τῇ στοργῇ. Guyet. Ad rem *Pauly* scite conferri jubet *Horat.* Sat. I, 3, 43. etc. Lehm.

Pag. 127. l. 14. *Καὶ νῆσοι θειότεραι* etc.) Conferendum jubet *Belinus Callimachi* Hymn. in Del. ipso princ. Bip.

Pag. 128. l. 10. *Διὰ τῆς πατρίδος*) Vulgatum non contemno, quia non modo διὰ cum genit. etiam caussam instrumentumve notat, ut *Herodian.* I, 3. 5. ὕβρεις τε καὶ βίαι, δι' ὧν τὴν ἐκείνου ἀρχὴν κατῄσχυναν. *Ptolem.* Harm. c. 3. pr. δι' οὗ ἡ πληγή, *per quem percussio facta.* Sed quia locum potissimum his significari credo, ubi didicerit, i. e. *in patria*, quod exemplis haud indiget: ideoque *Florent.* lectionem non recepi, etsi illa defendi potest, διὰ τὴν πατρίδα exponendo *patriae beneficio, ope*, ut *Long.* Past. II. p. 48. f. διὰ τοῦτον καὶ ποταμοὶ ῥέουσι, i. e. *per hunc Cupidinem flumina fluunt*, sive, ille auctor est. Idem II, 77. διὰ τὰς Νύμφας ἔζησε, *Nympharum beneficio vixisset.* Atticis autem frequens esse διὰ accusativum etiam pro genitivo addere, vid. apud *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. 93. 130. et 143. δι' ἐμὲ θύουσιν αὐτῷ, *per me* (Plutum) *ei sacrificant.* Ac plura de illa permutatione, in Observatt. *Eckhardi* ad ejusd. Plut. p. 12. et 13. Reitz.

Pag. 129. l. 3 et 4. *Κακώσεως — γονέων*) Conf. Bis Accus. cap. 29. ubi de injuria, quam uxor a marito passa est. Hic vero constructio illa cum genitivo in sé spectata est ambigua, vel reciproca, potestque tam significare injurias a parentibus commissas, quam quas illi patiuntur. Sed si nexum spectes, posterius significari, patebit. Reitz.

ead. l. 15. *Ἀνδρίας*) Sic etiam scribitur supra Musc. cap. 5. atque alibi apud Nostrum, item *Diod. Sic.* ut ibi, ni fallor, indico. Aliis ἀνδρεία, ut *Herodian.* plurimis locis, ac *Thucyd.* II. c. 39. f. ubi tamen Cod. unus ἀνδρίας etiam. Sed ἀνδρείας frequentius eidem; licet III. c. 82. ἀνδρία vicissim in textu, ubi Cod. quidam ἀνδρεία. Reitz. Cf De Salt. c. 12. Paras. 43. Omnino Hermot. c. 7. ibique in Varr. Lectt. Tom. IV. pag. 13. Lehm.

Pag. 130. l. 10. *Ξενίας ἁλίσκεσθαι*) Subaudi αἰτίᾳ, γραφῇ. Guyet. Quae statim adduntur, καὶ μετὰ θάνατον, in *Gesneri* interpretatione plane omissa, recte *Fritzschius* Quaestt.

p. 204. cum prioribus potius, quam, ut vulgo in Edd. factum, cum sequentibus, jungenda esse monuit. Lehm.

Pag. 131. l. 4. Ἀλλὰ κἂν — ἀνειμένοις — ἐπαινοῦσι) Haec subdititia videntur. Guyet.

ead. l. 5. Πεδίοις ἀνειμένοις) Nescio, cur *interquiescentes agros* dederint interpretes. Certe ea laus non est regionis; major virtus irrequieta fertilitas. Itaque *laxos* et *quasi effusos*, id est, amplissimos campos intelligere malui. Gesn.

ibid. Ἀνειμένοις) Ἀνειμένη γῆ, terra inculta, pascua Diis consecrata. Guyet.

ead. l. 7. Τὴν δὲ ἱπποτρόφον ὑπερορῶντες, καὶ κουροτρόφον ἐπαινοῦντες) Adscribam verba *L. Bos.* Obs. Crit. pag. 79. Pessime, ait, haec translata, *sed equorum juvenumque altricem suspicientes laudant.* Sensus enim est: *Spernunt autem equorum altricem* (regionem), *juvenumque altricem laudant.* Opposita sunt ὑπερορᾶν et ἐπαινεῖν, quae interpres pro synonymis sumsit. Ὑπερορᾶν est *contemnere*, ὑπεριδεῖν. Similiter oppositae sunt regiones ἱπποτρόφος et κουροτρόφος· et dum dicit auctor ἱπποτρόφος, respicit ad ea, quae paullo ante dixerat, σεμνυνομένους πεδίοις ἀνειμένοις. Sunt autem πεδία ἀνειμένα, *campi patentes*, equis pascendis habiles, non vero *agri interquiescentes*, uti vertit interpres. Haec ille. Quibus addo, illud καὶ non suspectum fore, si pro ἐπαινοῦσι legas ἐπαινοῦντες. Nam καὶ sic positum inter duo opposita pro *adversativa* valet. *Demosth.* Init. Or. pr. Coron. τὸ μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστὶ θεῶν, καὶ πάντα κατορθοῦν. Quin et in aliis locutionibus recte *sed* vertitur. *Long.* Past. III. p. 87. πεῖσον — μηδὲν αἰτεῖν μέγα, καὶ γαμεῖν πάντως, *persuade — te nihil magni petere, SED ducere velle.* Conf. eund. L. II. pag. 42. notasque *Mollii* p. 50. a. Sed quia *Gesneri* emendatio aeque est facilis, ei cedo. Reitz.

ead. l. 8. Καὶ κουροτρόφον) *Homer.* Od. *Δ*, 601. et *I*, 27. Solan. Legendum τὴν κουροτρόφον. Opponuntur enim sibi ἱπποτρόφος et κουροτρόφος· illud Argorum epitheton, et aliarum urbium, quae latos ac laetos campos habent; hoc Ithacae, quae ab Ulysse suo vocatur Od. I, 27. Τρηχεῖ᾽ ἀλλ᾽ ἀγαθὴ κουροτρόφος. Gesn.

ibid. Καὶ σπεύδει) *Hom.* Od. *E*, 219. Solan.

ead. l. 12. Καπνὸς) Quo respexerit, satis indicat locus *Homeri* Odyss. *A*, 58. *Clementis Alex.* locus est huc apprime faciens προτρ. p. m. 32. B. οἱ δὲ ἄλλοι περιπεφυκότες τῷ κόσμῳ, οἷα φύκιά τινα ἐνάλοις πέτραις ἀθανασίας ὀλιγωροῦσιν, καθάπερ ὁ Ἰθακήσιος γέρων, οὐ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐν οὐρανῷ πατρίδος, πρὸς δὲ καὶ τοῦ ὄντος ἱμειρόμενος φωτὸς, ἀλλὰ τοῦ κα-

πνοῦ. Alludunt et alii ad hunc *Homeri* locum, *Ovid.* de Ponto I. et *Philostratus* 786. Solan.

Pag. 132. l. 3. Ἀκούσας) Non improbo vulgatum, quod sensum quidem commodum sic exhibet, οὐδεὶς, sc. ἐστὶ, ὅς τις ἂν ἀκούσας — θέλῃ. Sed nec *Florentina* lectio displicet. Cum vero utrumque bonum, numerum sequimur majorem. Reitz.

IN DE DIPSADIBUS.

Pag. 133. l. 1. *ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ*) Προςλαλιὰ περὶ τῶν διψάδων. Marcil.

ead. l. 9. Ἀκριβῶς ἄκαρπος etc.) Sterilitatem Libyae eodem modo describit *Diod. Sic.* L. III. c. 50. pr. nisi quod nitrum ibi provenire dicat, quod tamen suspectum, neque constantis lectionis est. Vid. Commentatores id varie illic tentantes. Reitz.

Pag. 134. l. 5. Ὕσαντα τὸν θεὸν) Nota phrasin poëticam: ὕει μὲν ὁ Ζεὺς etc. Guyet.

ead. l. 6. Βατὰ) Mallem βατὸς, ut ad ψάμμος vel γαῖα referatur. Si vero, quod in omnibus libris est, βατὰ retinemus, ad τῆς Λιβύης τὰ νότια referendum, quod valde remotum. Supra ἄ. τὴν χώραν τίθησιν cap. 1. et mox ἡ ψάμμος δύςβατος. Solan.

Pag. 135. l. 3 et 4. Ἀκτῖνα — παρατεθηγμένην) Mirum dicendi genus, *acui ab humore solis radios.* Sed, si tollas metaphoram, illud relinquitur, intensiorem sentiri aestum post pluviam, sive quod desueverunt, per ipsum refrigerationis tempus, corpora, aestum ferre; sive quod vapores copiosius sane, quam de siccis arenis, surgentes, sulphurei praesertim, magis angunt praecordia. Gesn.

ead. l. 11. Φωλεύοντα ἐν μυχῷ τῆς ψάμμου) Credo, hic est ille apud *Lucanum* IX, 715. *Concolor exustis atque indiscretus arenis Ammodytes,* quem in Hammoditen quasi postliminio mutatum nuper nolim. Est omnino Troglodytis analogus *Ammodytes,* ὑποδὺς τὴν ἄμμον. Quod ὁδίτην dicas, posteriore parte compositi, quasi *viatorem arenae,* nimis generale est, et omnibus commune harum regionum serpentibus. Gesn.

ead. l. 13. Βουπρήστεις) Βούπρηστις est animalculum ex cantharidum genere, sic dictum, quod in herba a bobus devoratum eos tacto felle ita inflammet, ut rumpant. *Nicand. Plin.* Guyet.

ead. l. 17. Ἰκτῖσι) Notandum est, ἰκτίδας seu viverras absurde poni inter animalia. Itaque pro ταῖς ἰκτῖσι καὶ τέττιξι, i. e. *viverris et cicadis,* omnino legendum ταῖς ἀκρίσι καὶ τέτ-

τιξι, *locustis et cicadis*, quod miror vidisse neminem. *Bochartus* de Animal. Sacr. script. part. 2. L. IV. cap. 29. Almel. Ἰκτῖσι, καὶ τέττιξι) Si ἰκτὶς non alius animalis, quam viverrae, nomen est; non potest profecto hic locum habere. *Bocharti*, summi sane viri, ἀκρῖσι, nimis a scriptura et sono vocis ἰκτῖσι recedit. Spem inveniendi melius quiddam videtur prope intercipere *Plinius* X, 61. s. 81. *Vespertilioni membranaceae pinnae uni.* Sed scilicet conferendus etiam est alter locus II, 39. s. 94. *Membranis volant* (i. e. ὑμενόπτερα sunt) *fragilibus insecta, humentibus hirundines in mari, siccis inter tecta vespertilio.* Nimirum *hirundines* illae *in mari*, et *pisces* alii plures volant et ipsi; vid. *Aelian.* de Animal. IX, 52. Πέτονται ἰχθύες ὅταν δείσωσι, καὶ ἐξάλλονται τῆς θαλάττης, αἵ τε τευθίδες καὶ οἱ ἱέρακες οἱ θαλάττιοι, καὶ ἡ χελιδὼν ἡ πελαγία, κ. τ. λ. Quae cum ita sint, puto Lucianum dedisse τοῖς ἰχθῦσι, καὶ τέττιξι καὶ νυκτερίσι. Corruptio contigisse potuit inter dictantem, qui adspiratas tenuius justo pronuntiaret, et excipientem. Tolle enim adspiratas, et υ pronuntia exilius, ut solent Jotacistae, et pro ἰχθῦσι exsistet ἰκτῖσι. Ita in Diall. Merr. VII. post med. ἀπεμύκτισας legitur, quod ἀπεμύχθισας fuisse, non sine caussa suspicatur *Jensius*. Gesn. Ἰκτῖσι) *Viverris Bened.* verte *milvis. Guyet.* Certe ridiculum erat viverris alas tribuere. Sed nec milvorum alae hic conveniunt; vid. notam nostram seq. Reitz.

ibid. Ἀκρῖσι) *Bochartus* recte emendat ἀκρῖσι· vide omnino Nostrum supra Musc. Encom. c. 1. Kuster. In omnibus impr. et ipso M. legebatur ἰκτῖσι. Solan. Dedi hoc *Solano*, et consuetudini ἀκρῖσι ac τέττιξι conjungendi: nam ut ἰχθῦσι non possim recipere, suadet tam articulus ταῖς, jam recte respondens tribus femininis, quam quod sequitur, his avibus infestam Libyam; quod de *piscibus* minime praedicari potest. Reitz. Nondum damnare possum *pisces* illos meos: certe non ea ratione, quasi *pisces* non possint comprehendi *avium* numero *Libyam infestantium.* Neque enim hoc dicit Lucianus, nisi de scorpionum genere volucri. Gesn. *in Addend.* Cf. Varr. Lectt. Lehm.

Pag. 136. l. 5. Παχὺς) Quid hoc sit, quave ratione cum sequentibus conciliari possit, medicis, quorum ea est provincia, inquirendum relinquo. Ego interim lego ταχύς· nec me movet, quod mox c. 5. diserte παχὺν dicat; ibi enim alia ratio est. Hic celeritatem, illic naturam veneni notat. Solan. Etsi cap. seq. παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα omnino recte legitur, quod expressis verbis addit, id potu dilui, et παχὺς etiam aliter defendi potest, ut exponatur *tumens veneno*, veluti *Ovid.* de Pythone serpente

III. Met. 33. — *corpus tumet omne veneno;* tamen ταχὺς hic praeferrem, propter adjuncta βίαιος et εὐθὺς, inter quae παχὺς positum languet. Nihil tamen contra libros ausus sum, ut *Solanus* π. jam delerit. Reitz.

ead. l. 6. *Πίμπρασθαι ποιεῖ*) Conf. *Jac. Elsn.* ad *Act. Ap.* XXVIII, 16. et *L. Bos* ad eadem *Acta* p. 90. Reitz.

ead. l. 16. *Παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα*) De dipsadibus, caussam inexstinguibilis sitis esse, quae ex morsu dipsadis oriatur, ait *Lucianus* ex sententia medicorum, παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα, ἔπειτα δευόμενον τῷ ποτῷ ὀξυκίνητον γίγνεσθαι, ὑγρότερον ὡς τὸ εἰκὸς καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ πλεῖστον διαχεόμενον. *Quod crassum cum sit venenum, quando postea potu madescit, celeriter movetur, humidius, ut vero simile est, redditum, et latissime diffusum.* Sic interpres, nec male. Sed pro ἔπειτα δευόμενον, elegantius vetus Codex, ἐπιδαψιλευόμενον πότῳ, *abundanter potu irrigatum.* Nam ἐπιδαψιλεύω est largiter et copiose praebeo. Graev. Elegantissimam lectionem tanto minus reprobandam mihi censui, quum duobus Codicibus probis tertius Gorl. accesserit. De verbo ἐπιδαψιλεύειν vero uberius egit *Hemsterh.* ad Diall. Mortt. fin. Tom. II. p. 658. sq. Lehm.

Pag. 137. l. 6. *Ἐπὶ στήλης*) Columna sive basis, cui affixa statua: in basi planicies apta inscriptioni, quam planiciem *Strabo* lib. 14. vocat τὸ πλάτος τῆς βάσεως. Tangit *Theophr.* Char. περὶ μικροφιλοτιμίας. Bourd.

ead. l. 7. *Ὡς ἐκ Λιβύης*) In M. omissum prius fuerat, sed additum est ὃς a recentiore manu, quod et impr. omnes praeferunt. Corrupte omnino; nam de *sodali* Luciani sermo est, non de *viro morsu dipsadis confecto*, unde ego ὡς reponendum duxi. Solan. *Ὃς ἐκ Λιβύης*) Recepissem ὡς vel contra libros, si summa necessitas id postularet; at cum ὃς sic satis commode intelligi queat, non statim cum *Solan.* ὡς rescripsi sine auctoritate; sed cum nonnulli mox etiam ποιεῖσθαι habeant, suspicio tamen subest, eosdem et ὡς voluisse: quodsi itaque ποιεῖσθαι arripias, tum ὡς quoque necessario recipiendum erit. Reitz. Unice veram esse eam, quam recepi, lectionem, satis superque probat plurimorum et optimorum librorum consensus. Vocula ὃς ex ultimis praecedentis verbi ἀποθανόντος literis, et hinc jam necessario pro verbo ποιεῖσθαι finitum ἐποιεῖτο ortum esse videtur. *Reitzii* judicio nemo facile, qui Graece sapiat, subscripserit. Lehm.

ead. l. 9. *Οὐ γὰρ εἶναι*) I. e. ἐξεῖναι, *licere.* Guyet.

ead. l. 15. *Περιεσπειρᾶσθαι*) *Περισπειρᾶσθαι* augmento deleto dederat in *J. Solan.* et sic etiam scribit *Steph.* hunc Luciani locum adferens; unde tamen minime conficio, *Stephanum*

quoque ita corrigere, quia forsan praesenti infin. usus est ad phrasin indicandam, non ipsa Luciani verba; nam ne Dialogum quidem addit. Quare, cum praeteritum infinitivi hic nihil habet absurdi, quandoquidem et κεκολάφθαι praecessit, et mox γεγράφθαι etiam sequitur, ego nihil mutaverim. Sic vero praeteritum verbi σπειράω formari, vid. infra Navig. c. 2. f. ubi συνεσπειραμένος, et supra Philops. c. 22. ἐσπειραμένος. Reitz.

Pag. 138. l. 4. Τοῖα) Interpres, dum legit υἱοῦ pro ἰοῦ, nescio quem patrem Tantali facit. Rectius *Tantalus hoc patitur nigri pravitate veneni.* Bourd. Versus *Bourdelotii* in *pravitate* claudicat. Reitz.

ead. l. 6. Τοῖον πίθον) W. Τὰς τὸν πίθον οὐκ ἀναπλήσαιεν ἐπαντλοῦσαι· (sed exstitit puto in Ms. ἐπαντλοῦσας· nam alia manus jota fecit, extrita alia litera.) Haec in ferculo literario *J. Jens.* Reitz.

Pag. 139. l. 3. Νικάνδρον) Hujus opera ad nostram usque aetatem pervenerunt. Solan. Cujus versiculi in Theriacis a 339. inde conferri cum hoc libello merentur, ut et *Lucani* IX, 738. seqq. Pluscula sane sunt, de quibus nec inter poetas, nec ipsis cum Nostro satis convenit. Gesn.

ead. l. 5. Φύσεις) Sic *Polyaen.* plur. num. Strat. IV. pag. 267. B. W. tamen φύσιν habet. Solan. Ac *Diod. Sic.* centies. Reitz.

ead. l. 7 sqq. Ἀλλά μοι δοκῶ, καὶ πρὸς Φειδίου μὴ δυσχεράνητε τὴν εἰκόνα θηριώδη οὖσαν, ὅμοιόν τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς) *Benedictus: Ac mihi videor, per Phidiam, ne hanc imaginem ferinam iniquo animo feratis, eodem modo erga vos affici.* Quid hic Phidias? Quis unquam per istum statuarium juravit? Ms. optime et certissime πρὸς Φιλίου, per Deum amicitiae et amoris praesidem. Ostensurus magnitudinem sui erga eos studii per Φίλιον Ζῆνα, cujus et alibi meminit, jurat, se illorum majore in dies flagrare studio; quo saepius eos videat, eo saepius videre desideret. Vide *Suidam* in Φίλιος. At εἰκὼν θηριώδης est similitudo a feris sumpta. Graev. Φιλίου praeter Ms. Gr. L. et *Veneta* secunda. In M. et reliquis Edd. prave legitur Φειδίου, nisi quod in *J.* est Φειλίου. Solan.

IN DISSERTATIONEM CUM HESIODO.

Pag. 141. l. 9. Ἡσίοδε) *Hesiod.* Θεογ. 30. Solan.

ead. l. 10. Μετὰ τῆς δάφνης) Vid. *Hesiod.* Theogon. p. 30. et seqq. de qua tamen, an Hesiodea sit, fuere, qui dubitarent

(*Paus.* IX. p. 581.); sed genuinam probat *Clericus* ex *Herod.* II, 53. quem vide ad titulum operis, et v. 211. SOLAN.

ead. l. 14. *Κλείοις*) Hinc patet, Lucianum legisse *κλείοιμι* pro *κλύοιμι*; vid. v. 105. Totum autem versum ut nothum, nulla ratione reddita, respuit *Guyetus.* SOLAN. Apud *Hesiodum* legitur *κλύειν*, suadente etiam metri ratione. Sed praestat totum locum apponere *Θεογ.* 30. seq.

Καί μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον
Δρέψασθαι θηητὸν, ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
Θείην, ὥςτε κλύοιμι τά τ᾽ ἐσσόμενα, πρό τ᾽ ἐόντα
Καί με κέλονθ᾽ ὑμνεῖν, κ. τ. λ. GESN. In *Hesiodo* v. 32. recte legi, *Θείην, ὡς κλείοιμι*, Codicum jam auctoritate comprobatum. Certe Lucianum sic in suo libro legisse, satis est manifestum. Quare non erat, quod *Belinus* et *Schmiederus* Lucianum erroris et ignorantiae, *Wielandius* etiam fraudis cujusdam, quam dicit, palaestricae, damnarent. Ceterum *Wielandius* cum *Thoma Franklino* hunc dialogum pro fragmento habuit libelli, quem vel ipse auctor non perfecerit, vel imperfectum casus nobis tradiderit. Quae conjectura ut non omnino improbabilis est, ita certe non necessaria videtur, ut exhaustam putes quaestionem, suis modo finibus circumscriptam. Nihil enim aliud, credo, voluit auctor, quam amicum vel amicos aliquos, cum quibus prius de eadem re Hesiodea jocando disputaverat, rationibus nonnullis probabiliter expositis ad suam perducere sententiam. Idque utcunque hoc dialogo factum esse ne *Wielandius* quidem ipse negavit. LEHM.

Pag. 142. l. 2. *Γυναικῶν ἀρετὰς*) Significare videtur librum de mulieribus, de quo, ut omnino de scriptis Hesiodi, egit *Pausan.* IX, 31. ubi videndus *Siebelis* Tom. IV. p. 101. sq. LEHM.

ead. l. 10. *Τήλεφον*) Quis unquam fando audivit, Telephum inter *vates* habitum? Corrupta itaque haec vox. Sed quid reponendum sit, non aeque proclive est divinare. De *Polyido* vel ex Nostro constat, vaticinatum esse, vide De Salt. c. 49. De *Phineo* narrant etiam poëtae, in caecitatis solatium concessam ei fuisse divinandi peritiam. SOLAN. Pro *Τήλεφον* *Valckenarius* ad *Herodot.* lib. V. p. 392. v. 51. Ed. *Wessel.* rescripsit *Τήλεμον*, assentiente *Belino.* De Telemo vid. praeter *Homer.* in Od. *Theocrit.* Idyll. VI. v. 21. ibique *Schol.* Add. *Ovid.* Metam. XIII. v. 771. BIP.

ibid. *Πολύϊδον*) Conf. supra de Salt. c. 49. ubi quoque sic scribitur. REITZ.

Pag. 143. l. 1. *Ὡς ὑποσχομένων*) Locus corruptus in impr. *οὐχ ὡς* . . . In W. deest *οὐχ*, et a recentiore manu super inductum *ὡς*. Donec aliquid melius inveniatur, dele illud *οὐχ*

Solan. Οὐχ ὡς ὑποσχομένων) Aut abundare ἢ ὡς videtur, aut deficere post ὡς verbum εἴπας vel simile. Gesn. Si οὐχ deleas, salvum erit ὡς, quod saepissime πλεονάζειν, ac vel vehementius adfirmare, satis notum. At si tamen aliqua ratio habenda particulae οὐχ vel οὐκ, lege οὕτως, et sic forsan adparebit, unde οὐκ natum sit. Interim ut medicinae certiori locus relinquatur, servavi suspectam lectionem, sed uncis seclusi negationem. Reitz. Forte sanari potest hic locus, si legas ὡς οὐχ ὑποσχομένων. Idque jam tum cogitasse debeo, cum interpretatus sum, *cum non promiserint tibi Musae.* Ἡ ὡς asseverat, non assimilat. Gesn. *in Addend.* Certe simplicissimam hanc rationem amplexus ego sum. Cf. Varr. Lectt. Lehm.

ead. l. 3. Ὑπὸ κόλπον) Et sic esse in *Fl.* aliisque, adscripserat *Solan.* Sed bene habet vulgatum, etsi ὑπὸ κόλπου frequentius alibi, ut Alex. cap. 26. et 39. p. med. ac Hermot. c. 37. med. et 81. a. m. Nec non Adv. Indoct. c. 12. Sed Piscat. c. 36. etiam, ut hic, ὑπὸ κόλπον ἔχων. Item infra Navig. c. 20. θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν. *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 176. ὑπὸ τοὐμὸν ἠγάπα κοιμωμένη χλανίσκιον. *Herodian.* III, 5, 11. μή τι ξίφος φέροι ὑπὸ κόλπον. Reitz.

ead. l. 13. Δοτῆρες ἑάων) *Hesiod.* Θεογ. 46. 633. Solan. Δωτῆρες est Theogon. 46. et *Homer.* Od. Θ, 325. Meminerimus subtilis doctrinae *Dan. Heinsii*, qui in *Hesiodi* opp. et dies c. 15. p. 154. *Artem, inquit, tradidit* ἐὺς *Prometheus. Ita dicuntur proprie in veteri Theologia Dii singuli, cum dona* sua *largiuntur, quae alio nomine* ἑὰ (id ipsum nempe est *sua*) *dicuntur, et ipsi* δωτῆρες ἑάων. Non excogitasse hoc videtur *Heinsius.* Sic enim *Eustathius* ad Il. Ω, 528. Ἔοικε γένους οὐδετέρου ἡ λέξις (ἑάων) εἶναι ὡς ἀπὸ τοῦ ἑόν, τὸ ἴδιον. Gesn.

ead. l. 14. Ὑμῖν τοῖς φίλοις) *Salm.* editor recte emendavit, quod in impr. ante eum erat, ἡμῖν. M. ὑμῖν, optime. Solan.

Pag. 144. l. 12. Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω — ἀστυολογίας) Haec verba non agnoscit interpres, vel, quod potius credo, eo quod illa non intellexerit, de industria suppressit. Sed procul dubio legendum est ἀπολογίας. Palm. *Palmerius* conjecit legendum esse οὐκ ἀπορήσω πρὸς σὲ ποιητικῆς ἀπολογίας. Sic editio *Florentina:* male in Ms. et editis ἀστυολογίας, ut recte doctissimus *Palmerius* vidit. Graev. Recte aggressus est hunc locum *Palmerius;* sed an procul dubio tetigerit verum, quod putat, valde ambigo. Negari enim nequit, quin ad vulgatam scripturam propius accedat αἰτιολογίας, quomodo ipse diu est cum corrigendum suspicatus fui, quam ἀπολογίας, quod ille supponebat. Quin et significatio vocis meae huc melius convenit, si modo examines, et ejus efficaciam ex *Quintiliano* huc

compares. Gron. Jure ad hoc ἀστυολογίας offenderunt eruditi, quorum *Palmerius* conjecerat legendum ἀπολογίας, veram profecto assecutus scripturam. Prorsus enim ita habet editio *Florentina*. Jens.

ibid. Ἀστυολογίας) Ἀπολογίας legendum videtur. Infra cap. ult. ὥςτε τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαντείας ἄφες. Guyet. Ἀπολογίας) Ex W. et Ed. *Fl.* uti legendum conjecerat *Palmerius*. In reliquis ἀστυολογίας. Confer tamen cum Pisc. c. 3. ubi ἀντιλογία scribitur. *Kusterus* αἰτιολογίας. *Gronovii* probat. Solan.

ead. l. 15. Παραῤῥυὲν λάθῃ) *Hemst.* margini adleverat vidend. *L. Bos* ad N. T. p. 273. Is igitur *ad Hebr.* 2, 1. ubi legas, μήποτε παραῤῥυῶμεν, docet, id reddi non posse *perfluere*, quod de garrulis dicitur, et quod verbo διαῤῥεῖν vel διαῤῥυεῖν exprimi solet, ut *Plutarch.* habet de Garrul. p. 502. Dein ex hoc *Luciani* loco, εἴ τι — παραῤῥυὲν λάθῃ, i. e. *si quid in poëseos cursu per imprudentiam omissum fuerit*, aliisque, monet, idem esse, quod ἀμελεῖν et παρακούειν, oppositum τῷ προςέχειν· idque apud LXX, *Proverb.* III, 21. opponi τῷ τηρεῖν, ubi legimus: υἱὲ, μὴ παραῤῥυῇς, τήρησον τὴν ἐμὴν βουλήν. Haec per compendium. Reitz.

Pag. 145. l. 5. Σκινδαλάμους) Alias σκινδάλμους. Guyet. Σκινδάλμους) Antea scribebatur σκινδαλάμους. Ut emendationis ratio pateat, adi *Aristoph.* Nub. v. 130. E. et Ran. 250. D. Solan. Σκινδαλάμους) Σκινδαλμοὺς vocat *Aristoph.* Νεφ. 130. ubi docet *Schol.* proprie sic dici τὰ λεπτότατα τῶν ξύλων καὶ τὰ τῶν καλάμων ξύσματα. Utitur etiam Βατραχ. 835. eadem orthographia et notione, pro subtilibus nugis. Poterat itaque alicui videri, forte hic etiam σκινδαλμοὺς esse restituendos. Verum non modo utriusque formae mentionem facit *Hesychius*; sed est etiam, quod huc forte pertineat, in Schol. ad Νεφ. l. c. Τοῦτο δὲ (loquitur de nomine σκινδαλμὸς) ἐπὶ τῆς εὐθείας ὀξύνεται, ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. Haec ad verbum significant, dici σκινδαλμὸς et σκινδαλμοί· sed σκινδάλμον, κ. τ. λ. Verum potest fieri, ut de σκινδάλαμος et σκινδαλμὸς aliquid dicere voluerit *Scholiastes*, quod vel ipse male explicaverit, vel corruperit alius. Caeterum eadem leguntur apud *Suidam* h. v. Gesn. *Solani* emendationi adversatur scriptura Scholiastae. Sed si et *Aristoph.* et ejus Schol. ad Nub. v. 130. inspicias, videbis, in *Aristoph.* σκινδαλμοὺς quidem ob metrum recte legi, omisso altero α. Verum *Bisetus* indicat, ap. *Suid.* etiam σκινδάλαμοι legi; quod pro vulgata facit. *Hesych.* triplicem scripturam adfert, dicens: Σκινδάλαμος, σκόλοψ, τινὲς δὲ διὰ τοῦ χ, σχινδάλαμος (σχινδάλομος Ed. *Hag.* male, credo)

ἄλλοι σκινδαλμός. Quare nil hic mutavi, etsi σκινδαλμοὺς usitatius. Habet nonnihil de hoc vocabulo *L. Bos* Obs. Crit. p. 186. Sed orthographiam etiam in medio relinquit. Reitz.

ead. l. 6. Ἀλλ' ὁ μόνος ταῦτα σὺ) Ἀλλ' οὐ μόνος ταῦτα σύ. Marcil. Οὐ jam erat in Edd. nostris. Reitz.

ead. l. 11. Ἔργα μου καὶ τὰς ἡμέρας) Antiquus ergo hic titulus. Solan.

ead. l. 16. Οἵσεις etc.) *Hesiod.* Ἔργ. 480. Solan.

ead. l. 18. Χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντικὴ νομίζοιτο. *ΛΥΚ.* Τοῦτο μὲν οὖν etc.) Sic procedit is locus in editionibus. Sed quid priora verba faciant ad praecedentem periodum, haud facile quis dixerit. Necessum est omnino, ut persona Luciani his omnibus praeponatur, quippe cujus manifeste apparet has voces esse, qui vult concedere, vaticinationem esse utilissimam hominibus, sed longe contendit ab ea abesse Hesiodum, cum pastoralia quaedam monita conscriberet. Sic igitur posthac mutandae editiones. *ΛΥΚ.* χρησιμωτάτη ἐν τ. β. μ. νομίζοιτο. τοῦτο μὲν οὖν etc. Paulo ante etiam interpres vocem προδηλοῦντα vitiose accepit pro singulari accusativo *cum praesignificavi*, quae tamen est pluralis et referenda ad ὅσα. *Obsopoeus*, ad ipsum poëma qui retulit, *poëmate successus manifestante laborum*. Gron. Nihil mutandum esse circa interpunctionem hujus loci, satis, puto, interpretatio nostra ostendit. Gesn.

Pag. 146. l. 13. Κενὸν εὑρεθ. τὸν καρπὸν) Possit aliquis suspicari κενὸν (τὸν στάχυν) τῶν καρπῶν, quod sane ex libro allatum non respuerim. Sed nec alterum damnaverim: κενὸς καρπὸς, *vanus, inanis*, qui speciem quidem habet, sed ob mollitiem et teneritatem paullo post exarescens et corrugatus nihil relinquit praeter cuticulam. Gesn.

Pag. 147. l. 6. Μίνωϊ) Fabulam hanc alibi me legere non memini. Confer De Salt. c. 49. unde conjecturam facere licet, praedictum hoc Minoï a Polyido. Solan.

ead. l. 7. Ἔσται αὐτῷ ἀποπεπνιγμένος) Ἔσται invenitur in W. et L. pro quo in impr. est ἐστιν. Ἀποπεπνιγμένος vero in W. et *Fl.* melius, quam ut in impr. ἀποπνιγόμενος. Solan.

ead. l. 8. Ἀπόλλωνος ὀργῆς) *Hom.* Il. *Α*, 93. Et ad statim sequentia conf. Il. *Β*, 300. 332. Solan.

ead. l. 10 et 11. Ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατεθείη, οὐκ ἂν φθάνοι κἀμὲ μάντιν λέγων) Unde potuit *Benedictus* venire ad talem versionem, *quae si quis illi adscripserit, neque me vatem dixerit?* Est enim praeterquam inepta, tum plane contraria sensui auctoris, quem longe melius expressit *Obsopoeus*: *At si quis et ea, quae tu jactas, illi adscribere voluerit, et ille me quoque vatem rectissime dicere poterit.* Est

enim omnino haec vis ejus locutionis, ut ipse novit; unde in principio Fugitivorum illa οὐκ ἂν φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐγκαλῶν vertit, *facere non poteris, quin Empedoclem ante ipsum crimineris.* Et rursus ibid. c. 26. ὥςτε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων, *ne igitur praeconium enuntiare cuncteris.* In Symposio c. 2. ὥςτε οὐκ ἂν φθάνοις ἑστιῶν ἡμᾶς, *itaque omnino nos excipies.* Gron.

ead. l. 11. Οὐκ ἂν φθάνοι) *Non effugiet me vatem dicere,* i. e. *quin me vatem dicat.* Guyet.

Pag. 148. l. 4. Ἤδεις) In W. et *Fl.* ᾔδεισθα· quod observatu dignum est. Solan.

ead. l. 7. Ἀπελίμπανεν) Si quis illam de divinandi facultate Hesiodi disputationem, an fabellam? tractare velit; illi excutiendus ante omnia fuerit locus *Pausaniae* Boeot. p. 306. 7. *Wechel.* Οἱ δὲ αὐτοὶ τοῦτοι (Heliconis incolae) λέγουσι καὶ ὡς μαντικὴν Ἡσίοδος διδαχθείη παρὰ Ἀκαρνάνων· καὶ ἔστιν ἔπη μαντικὰ, ὁπόσα τε ἐπελεξάμεθα καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐξηγήσεις ἐπὶ τέρασιν. De his aliquid nos docuisses, Lycine. Gesn.

IN NAVIGIUM SEU VOTA.

Pag. 149. l. 15. Ἀπιέναι διὰ τοῦτο οὕτω) Aut, ut fecimus, interpungendum, aut διὰ τοῦτο prorsus exterminandum fuit. In *Ven.* 2. pro ἀπιέναι, παριέναι est. Solan.

ibid. Διὰ τοῦτο οὕτω) Sic legendum et distinguendum videtur: διὰ τί οὕτω φιλοθεάμων σύ γε καὶ ἄοκνος τὰ τοιαῦτα; Guyet. Διὰ τοῦτο superioribus esse adjungenda, nec, ut adhuc factum est, trahenda ad membrum sequens, apertum, nisi fallor, nostra facit interpretatio. Gesn.

Pag. 150. l. 1. Ἔδει καὶ ποιεῖν) Etsi commode abesse potest καὶ, minime tamen id cum Ox. omitto, quia ita saepissime abundat ap. Nostrum. Supra Pseudol. c. 8. f. οὔτ᾽ ἂν συνίην ποτὲ ὅ, τι καὶ λέγει. Ibid. c. 20. f. οἶσθα ὅ, τι καὶ ποιοῦντα. Plura jam notata vid. ad Quom. Hist. c. 60. Adde ibid. c. 46. Et Paras. c. 51. f. Item *Long.* Past. III, 106. καὶ ἐζήτουν καὶ αὐτοί. *Aelian.* V. H. I, 2. *Phalar.* Ep. 8. διδοὺς ἐγγυητὴν — ᾧ τάχα ἂν καὶ ἐπείσθην. Et alia, quae *Hemst.* jam dedit T. I. Somn. c. 7. ubi καὶ τὼ θείω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι᾽ ἡμᾶς. Et sic virorum doctorum conjecturae facile cum scriptura vulgata conciliarentur, si de Calumn. c. 30. pr. pro τί οὖν χρῆναι ποιεῖν; legas, τί οὖν χρὴ καὶ ποιεῖν; modo mutatione ibi opus fuerit. Reitz.

ead. l. 4. *Ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν*) Ex Aegypto et tota Africa Romam frumentum advehebant. Inde *Λιβύη πυροφόρος Pindar.* Isthm. Odyss. 1. *Rutilius* Itiner. lib. 1.

Quin et fecundas tibi conferat Africa messes.

Sic Africa cum spicis. *Claudian.* lib. 2. de laudib. Stilic. Ex aliis etiam provinciis, e Sicilia, Gallia Narbonensi. Bourd.

ibid. *Σιταγωγῶν*) Vid. c. 13. et vitam Commodi a *Wottone* Anglice scriptam, 211. ubi de classe frumentariarum navium plura. Solan.

ead. l. 8. *Εἵπετο μεθ' ἡμῶν*) Phrasis *Aristophanis* Pl. 824. *Ἕπου μετ' ἐμοῦ παιδάριον.* Ubi *Girard.* existimat, servum tamen non respici, sed filium, quia de servo dixisset *ἕπου μοι*, *sequere me*, *non mecum*. Sed vellem hanc differentiam exemplis probasset, cui quidem favet *Hom.* Il. *K*, 516. *Ὡς ἴδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἕπουσαν.* At nihil certi inde conficias, cum *ἀκολουθεῖ μεθ' ἡμῶν*, in Evang. *Luc.* IX, 49. Et *ἀκολουθεῖ μετ' αὐτοῦ* et *αὐτῶν* in *Apocal.* VI, 8. item XIV, 13. quoque legas eodem sensu, quo *ἀκολουθεῖν τινι* in eadem *Apocal.* plus decies occurrit. Exempla alia ex Lexico Gr. ubi *ἕπεσθαι μετά τινος* pro *τινὶ*, jam dedit *Bos* ad Evang. *Luc.* l. d. Reitz.

ead. l. 12. *Καί με*) Pro *ὅς με* usurpari, pluribus monet *J. Elsn.* ad Evang. *Luc.* XV, 15. Reitz.

ead. l. 14. *Ἀνυπόδητος*) Alibi *ἀνυπόδετος* penult. brevi. Vid. ad Asin. c. 16. ubi utrumque probatur. Reitz. Id est, Tom. VI. p. 525. Cf. ad Catapl. c. 15. Tom. III. p. 613. sq. Lehm.

Pag. 151. l. 2. *Θαλάμης*) De navis cubiculo dictum vides, cui proximi remiges *θαλάμιοι* audiebant; consule *Poll.* et *Baif.* 140. Solan.

ead. l. 6. *Μακρὰ χαίρειν*) Nondum probo illud *μακράν.* Vid. supra Bis Accus. c. 21. ibique adlegata. Adde Rhet. Praec. c. 10. ubi praeter cetera jam indicata, recte etiam *μακρὰ χαίρειν* legitur. Reitz.

ead. l. 7. *Περιηγουμένῳ τὸ πλοῖον*) *Benedictus: navim circumagenti.* Quod quis intelligat? et quanto melior *Micyllus*: *per navigium circumcirca praeeunte?* Gron. Similis phrasis supra Calumn. c. 5. *περιηγητὴς τῆς εἰκόνος*, ubi vide *Tollium.* Kuster. Vid. Diall. Mortt. XX. ipso initio. Solan.

ead. l. 16. *Ἐπισεσυρμένον*) Puto hunc locum illustrari posse ex Philopatride c. 16. ubi junguntur *ὑπέβηττε μύχιον*, et *ἐχρέμπτετο ἐπισεσυρμένον.* Sine dubio ibi significat, *de imo pulmone tractam pituitam emoliri*: itaque hic etiam ad vocem

ex imo quasi recessu attractam et prolatam refero. Illud quidem video, tarditatis aut languoris notionem plane huc non convenire; quid enim sibi vellet τὸ ἐπίτροχον; Neque tamen *confusionis* notionem ausim excludere, cum videam in Diall. Merr. X. (§. 3.) ἐπισεσυρμένα γράμματα, per festinationem varie tractas et sibi permixtas. Gesn.

Pag. 152. l. 2. *Συνεσπειραμένος*) Confer supra hoc Tom. ad Dips. cap. 6. Reitz.

ibid. *Ἐλεύθερον*) Sic omnino legendum, non, ut in omnibus libris nostris erat, ἐλευθέριον. De coma Atheniensium. Solan. Non *liberum*, quem *Micyllus*, sed *liberalem*, quem *Gesnerus* reddidit, cogitare debebat *Solanus* noster. Sic facilius tulisset vulgatam vocem. Mox quod sequitur *Αἰγυπτίας* intactum reliqui, quamquam ob αὐτοῖς fuerunt, qui mallent *Αἰγυπτίοις*, ut *Marcland.* Ep. ad *Dorvill.* post *Marclandi* Exercitt. p. 302. *Schäfer.* Melett. p. 67. et *Jacob.* ad Toxar. p. 136. Sed vide quae de hac orationis figura notavi ad Hermot. c. 45. Tom. IV. p. 429. Lehm.

ead. l. 5. *Ἐν Παλλήνῃ*) Γρ. ἔμπαλιν. Guyet. *Ἔμπαλιν ἢ*) Genuina haec scriptura, quam *Ven.* Edd. debemus. Reliquae depravatissime ἐν Παλλήνῃ, quod et interpreti et *Bourdelotio* fraudi fuit. De Pallene vid. *Polyaen.* Strat. VII. p. 537. Apud veteres autem illos Athenienses senes comam alebant, et ornabant, quod locus *Thucydidis* a Nostro indicatus docet: *καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἁβροδίαιτον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐν ἔρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' οὗ καὶ Ἰώνων τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πολὺ αὕτη ἡ σκευὴ κατέσχε.* Quo in loco *Stephanus* ἐνέρσει conjunctim legere jubet, ut apud *Suidam* legitur, et Etym. m. auctorem; quod etiam *Hudsono* placet, et confirmari luculenter potest ex *Clem. Alex.* p. m. 58. A. ubi ad hunc *Thucydidis* locum palam alludit. Praeter *Thucydidem* cum Scholiis vid. etiam *Eustath.* ad *Homer.* Il. *Γ.* De cicadis istis, et *Meurs.* lect. Att. I, 1. et de fort. Athen. p. 6. *Philostr.* 837. Solan.

Ἔμπαλιν οἱ πρόγονοι ἡμῶν) Si dicam ita emendandum hunc locum necessario; importunam hic esse Pallenen tum Thraciam, tum eam, quae fuit pagus Atticae; laborare constructionem; pessime interpunctum esse: vera dicam equidem, sed idem verear, ne nimium audax videar. Itaque vehementer delectatus sum, cum ipsum illud ἔμπαλιν reperirem in Aldi editione 1522. ubi caeteroquin aeque imperite interpunctum est, ut appareat, non esse a correctore, sed sumtum ab archetypo. Nempe sic optime sibi constant omnia. Apud Aegyptios comas

implexas habent ingenui ad pubertatem; contra ea apud Athenienses antiquos id faciebant senum lautiores. Res manifesta nimis. Itaque nihil opus est, quam ut adscribamus verba, ad quae hic respicitur, *Thucydidis* I, 6. Καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς (de Atheniensibus loquitur) τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἁβροδίαιτον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοῦς (observa hoc quoque Aegyptium) ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' οὗ καὶ Ἰώνων τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πολὺ αὕτη ἡ σκευὴ κατέσχε. Haec ultima de Ionibus etiam uteunque illustrant obscura sane Luciani verba, ἐν τοῖς Ἴωσιν, quorum an vera sit lectio, an ego sententiam assecutus sim, asseverate nolim dicere. Iones antiquam Atheniensium coloniam esse constat, vel ex ipso *Thucydidis* loco. Gesn. *Micyllus* reddidit: „Euge, Timolaë, quod nos commonefacis Thucydidis commen„tariorum, quaeque in prooemio de veteri nostra luxuria dixit „ille in Ionibus, quando illi tum una cum caeteris in coloniam „missi fuere:" satis quidem bene ad verba, sed ad intelligentiam minus clare. *Wielandius* sententiam *Gesneri* secutus vix cuiquam satisfecerit. *Belinus* vero, haud quidem injuria *Gesneri* judicio reprobato, ipse tamen non magis commodam proponit rationem. Intelligens enim ad verba ἐν τοῖς Ἴωσι verbum εἶναι, sic totum locum interpretatur: „Tu nous rappelles fort à pro„pos, Timolaus, l'histoire de Thucydide et ce qu'il dit dans „sa prèface sur notre ancien luxe, qu'il retrouve chèz les „Ioniens, dès le temps auquel ils firent émigration." Sic scilicet puto alia quaevis, etiam maxime depravata, arte sua haud operosissima contorqueri posse. Mihi vero, qui istam artem non profitear, liceat potius, ut nunc leguntur verba vulgata, de explicatione eorum, quae undique satisfaciat, post variam mentis intentionem modeste desperare. Lehm.

ead. l. 7. Κρώβυλλον) Crobylus crinium plexus in acumen desinens, de quo *Thucydides* in primo. *Plutarch.* in libello de tacente Pythia. *Tertull.* lib. de velandis virginibus. De cicada Atheniensium *Greg. Nazianzen.* Κεκροπίδαι τέττιγα πλόκων ὑπὲρ υἱέα γαίης Γηγενέες. — Cogn. Legend. interpr. *Aristoph.* ad Nub. *Tzetz.* histor. 301. Chil. 10. Bourd. Κρώβυλον, seu κρωβύλον, legendum. Guyet. De cicadis vide etiam *Aristoph.* *Equitt.* v. 1336. *Dind.* ibiq. commentt. Lehm.

ead. l. 13. *ΛΥΚ.*) Luciano haec, non Timolao, cui vulgo tribuuntur, conveniunt. Solan.

ead. l. 15. Τῶν βυρσῶν τὰς ἐπιβολάς) Quo instructior navis, tanto plures habuit pelles et coria ad usum, quem *Pollucis* verbis licet describere I, 120. Τὰ δὲ ὅπλα τῆς νεὼς δέῤῥεις

καὶ διφθέραι — πρὸς τὰς ἐπιβολὰς (contrā tela varia) ἀντεσφίζοντο, βύρσας προςηλοῦντες πρὸς τὰ τειχίσματα τῶν νεῶν, ὅπως ὁ σίδηρος ὀλισθάνῃ πρὸς τὸ ἀντίτυπον ἀντιλαβὴν οὐκ ἔχων. Irritum cadit et aberrat a destinatione ferrum, cum irruit in oppositum sibi quiddam, quod contra niti non potest, sed cedit, vimque adeo teli illati frangit. Interim videri et numerari in coriis istis possunt αἱ ἐπιβολαὶ, vestigia impetuum, ipsique adeo ictus, ut in scuto scilicet vestigia, quae in iis haesere, telorum. Quodsi cui nimis hoc durum videatur, praesertim in navi σιταγωγῷ, non bellica: ille ἐπιβολὰς, per nos licet, intelligat simpliciter injectiones vel impositiones coriorum, ipsaque adeo injecta et affixa ad navim tuendam coria. Sic accepisse *Micyllum* video. Sed neque dissimulanda *Schefferi* sententia de mil. nav. II, 5 p. 141. qui intelligit ipsa vela e pluribus pellibus consuta, quibus proinde numerandis magnitudo navis aestimaretur. Eligat, quod quisque voluerit. Me praesertim movit solennis illa in nautica re τῆς ἐπιβολῆς et ἐμβολῆς significatio, quam illustrat etiam *Scheffer.* p. 235. Gesn.

Pag. 153. l. 2. *Τῶν κεροιάκων*) Hic certe κεροίακες non sunt extrema s. cornua antennarum, ut interpretantur cum *Micyllo* in Lexicis; nisi putamus posse aliquem percurrere ipsas antennas, et eadem earum extrema comprehendere: quasi tu dicas funambulum extrema ejus funis, per quem currit, manibus tenere. Sed sunt ii, quos etiam *Lucanus* VIII, 177. et X, 495. Graeca voce *ceruchos* vocavit, rudentes, quibus ab utroque suo cornu suspensa antenna libratur, et ad malum alligatur: quod videre licet apud *Schefferum* de mil. nav. lib. II, 5. p. 145. itemque p. 168. Neque vero notatio vocis repugnat huic significationi: neque enim ipsa tantum extrema s. cornua antennarum sunt οἴαξ quidam, clavus, s. gubernaculum; verum vel maxime ille transversus funis ad utrumque cornu alligatus duobus extremis, media autem parte sic annexus ad malum, ut triangulum efficiatur, cujus basis sit in ipsa antenna, angulus autem vehementer obtusus, unde brevissimum perpendiculum demitti queat, ad malum. Quae quidem luculenter omnia διαγραφὴ *Schefferiana* ostendit. Gesn.

ead. l. 7. *Ἀποσοβοῦντα*) Subaudi τὰς χεῖρας, i. e. σπεύδοντα. Sic φεύγειν παρασείσαντα, scil. τὰς χεῖρας. *Casaub.* ad Char. *Theophr.* Guyet. Hic locus ostendit, apud *Suidam* non male legi ἀποτρέχωμεν, ubi ἀποσοβῶμεν exponit; quamquam aliter doctissimus editor sentiat. Solan. Non video, quid hic χεῖρας intelligi opus sit, etsi id in σοβεῖν, et in παρασείειν interdum lateat. Nam ἀποσοβεῖν εἰς, pro *facessere, abire*, non infrequens. Vid. supra ad pr. Imag. c. ult. Adde *Long.* Past. I.

pag. 73. f. Ed. *Moll.* ὁρᾷ τὸν Δάφνιν ἀνατιθεμένον ἐπὶ τοὺς ὤμους τὴν ἄγραν, καὶ ἀποσοβεῖν ἐγνωκότα, quod recte ibi conversum, *citato abire gradu decreverat. Mollius* id rarum ait, et ex *Suid.* tantum addit, καὶ ἀποσοβῶμεν. Μένανδρος. Adde Nostrum infra Sympos. et *Thom. Mag.* tria haec Luciani testimonia adferentem, exponentemque ἀποσοβῶ — θαῤῥαλέως ἀπέρχομαι. Sed et σοβείτω παῖς τοῖς ποτηρίοις συχνοῖς, *properat puer* etc. aliaque de περισοβεῖσθαι κύλικας habet *Bergl.* ad *Alciphr.* I. p. 87. Reitz.

ead. l. 16. Εἴκοσι καὶ ἑκατὸν) *Plut.* Dem. navem memorat CCLXXX. etc. (*Baif.* 42.) de qua et *Athen.* V. Solan.

ibid. Ἔλεγεν) Ἔλαχεν corrigit *Hasaeus* in nov. Thes. Theol. Philol. T. II. p. 718. col. 2. (quod mihi humanissime indicavit clar. noster *Jac. Odé*) ac plane persuadet; quia navis faber haec Luciano enarrare non possit, cum navis haec esset Athenis, illa in Aegypto sit fabricata; nec Lucianus cum ναυπηγῷ, sed cum ναυκλήρῳ et *nautis*, sermocinetur, ut patet deinde. Jam igitur vertendum: *sed interea, dum sermones caedimus, quanta navis? Longitudinem constituit* (tribuit, dedit) *navis fabricator viginti et centum cubitorum* etc. Parisinae interpres *Micyllus* verba illa, *ajebat navis fabricator*, plane omisit, forsan quia sensum non inesse vidit. Reitz. Sane c. 7. Timolaus narrat, cum navis patrono (ναυκλήρῳ) se egisse. At hoc qui impediat, quo minus h. l. Samippus dicere possit, se sua a fabricatore navis (ναυπηγῷ), ad quem illa proxime pertinebant, accepisse? cf. c. 2. In formula μεταξὺ λόγων, de qua ad Diall. Mortt. X, 12. dictum, delevi, auctoribus optimis libris, et monente Luciani usu frequentato, articulum τῶν vulgo interjectum. Lehm.

Pag. 154. l. 4. Πρότονῳ) Mirum sane, tantae navis malum ita aptatum, ut demitti et restitui posset; sed non aliter veteres. Solan.

ibid. Συνέχεται) In plerisque impr. ante hanc vocem legitur κέχρηται καί. Sed neque Ox. nec *Fl.* agnoscunt. Solan. Omiserunt itaque *Reitzius* (quamquam retinens *Gesneri* versionem) et recentt., quasi re per se satis liquida. Mihi, suspicanti incuria illa facilius omitti, quam nimia curiositate intrudi potuisse, videbantur potius patienter ferenda quam impatientius extrudenda esse. Lehm.

ead. l. 5. Χρυσοῦν χοινίσκον) Sic omnes omnino editiones: legendum tamen est χηνίσκον. De chenisco multa *Colvius* ad *Apul.* Bourd. Pro χοινίσκον, quod plerique impr. praeferunt, facere videtur, quod frumentariae navis aptum esset insigne. Sed Ox. Cod. χηνίσκον agnoscit, uti emendare jusserant bene

multi. Vid. *Salmas.* 404. C. *Plin.* Exerc. Solan. Χηνίσκον) Invitis Edd. sic dudum edi volui; hae enim male, χοινίσκον, cum versiones tamen recte, *anserculum.* Qui dubitat, conferat modo supra, 2. Ver. Hist. cap. 41. Viderat jam *Brod.* vulgatam sic corrigendam, Thes. Crit. part. II. p. 457. Jam vero, cum et χηνίσκον in Ox. reperiatur, nullus haesitationi amplius locus. *Guyetus* adscripserat: i. e. ἡ ἐπίκειται χρυσοῦς χηνίσκος. Sed de illa constructione nemo ambigit. Reitz

ead. l. 7. Τὴν ἐπώνυμον τῆς νεὼς) In hac navi et tutela et παράσημον videtur fuisse Isis, quae duo alias distinguuntur. Vid. *Salmas.* Exerc. Plin. p. 403. et de tutelis navium collecta a *Meursio* ad *Lycophr.* p. 131. seq. Sed omnium disertissime *Scheffer.* de mil nav. III, 1. qui neque hunc locum praetermittit p. 175. pr. Gesn.

ead. l. 8. Ἔχουσα) Non agnoscit Ox. Cod. voces ἡ πρώρα, quae in impr. omnibus cernuntur; sed abesse sine sententiae damno non possunt: unde conficitur, in prora quandoque signum navis fuisse, et quidem ita positum, ut aut duplex esset, aut ita emineret, ut utrinque facile agnosci posset; quod vulgari ea de re sententiae adversatur. Vid. omnino *Virg.* Aen. X, 156.

— Aeneia puppis
Prima tenet, rostro Phrygios subjuncta leones;
Imminet Ida super profugis gratissima Teucris.

Solan.

ead. l. 9. Ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαὶ, καὶ τοῦ ἱστίου παράσιον πυραυγὲς) Salmuriensis, *cetera enim ornamenta, picturae, veli parasium flammeum.* Quid παράσιον Graecis, Latinis *parasium* sit, quaerant, quibus libet horas bonas perdere. Ego ex *Florentina* editione rescribendum censeo τοῦ ἱστίου καρχήσιον πυραυγές. Nam καρχήσιον fuit summa para mali, per quam funes traducuntur teste *Servio.* Paullo post in hoc ipso dialogo: καί τινα λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκούρων τὸν ἕτερον, ἐπικαθίσαι τῷ καρχησίῳ, *stellam quandam splendidam, Dioscurorum videlicet alterum, in carchesio consedisse.* Vide *Polluc.* lib. 9. *Macrob.* lib. 10. *Navalis mali partem inferiorem piernam vocari. At circa mediam ferme partem τράχηλον dici, summam vero partem carchesium nominari.* De τῷ πτέρνα et καρχήσιον idem notavit *Pollux*, sed de carchesio addit, illud aliter etiam dici ἠλακάτη, et θωράκιον. Fuerant autem carchesia picta et minio illita, ut flammei essent splendoris. *Apul.* XI. Metam. *Malus insurgit, pinus rotunda, splendore sublimis, insignis, carchesio conspicua.* Sic Edd. veteres. Sed recentiores: *splendore sublimis, insigni carchesio con-*

spicua. Sed quid splendor facit ad sublimitatem? Puto legendum: *splendore sublimi insignis, carchesio conspicua,* h. e. qui malus in sublimitate, seu in cacumine splendet, conspicuum carchesium ferens. *Catullus:*

Lucida qua splendent summi carchesia mali.

Graev.

ibid. *Αἱ γραφαὶ*) Adscripsit *Hemsterh.* vid. *Duk.* ad *Thucyd.* VI, 31. Sed nihil aliud ibi agitur, quam quod Scholiast. Thucydideum *σημείοις* interpretetur *καταγραφὰς τῶν τριηρῶν,* quod ex hoc Luciani loco confirmari, sed et de *παρασήμοις* ac tutelis navium cogitari possit. Reitz.

ibid. *Ἱστίου τὸ παράσιον*) Nomen ignorabile nobis *παράσιον*, nescio an satis cognitum *Scheffero*, qui *Parasiam* appellat de Mil. Nav. III, 1. p. 170. ac 175. quod alias *παράσημον* est. Sed licet ipsum nomen ignoremus, res tamen non videbatur plane obscura. *Παράσιαν* ergo puto illud esse, quod alias vocatur *σιφάριον*, supparum, velum minus, splendidi coloris, majori impositum, quo in portum Puteolanum invehentibus uti licebat solis navibus, ut haec est, Alexandrinis. *Seneca* ep. 77. pr. *Subito hodie nobis Alexandrinae naves apparuerunt — Omnis in pilis Puteolorum turba consistit, et ex ipso genere velorum Alexandrinas, quamvis in magna turba navium intelligit. Solis enim licet* supparum *intendere, quod in alto omnes habent naves. Nulla enim res aeque adjuvat cursum, quam summa pars veli; illinc maxime navis urgetur — cum intravere Capreas — ceterae velo jubentur esse contentae:* supparum *Alexandrinarum insigne est.* Convenit color suppari. *Seneca* Medea v. 325: *Albo rubicunda tremunt suppara velo.* Convenit situs in ipso velo, quod declarat idem locus *Senecae,* et ille alter *Lucani* V, 429. *Summaque pandens Suppara velorum,* ut hic *ἱστίου τὸ παράσιον.* Videtur autem velo ita fuisse impositum, ut antennam communem haberet, *pede* autem, h. e. extremo s. angulo *uno*, superius ad malum alligaretur. Suadet hoc non ista modo perpetua cum velo societas, (quin *summam partem veli* videtur appellare *Seneca* l. c.) sed illud quoque, quod *Isidorus* etym. 19, 3. *unum illi pedem* diserte tribuit, et Scholiastes ad *Lucani* l. c. describit suppara, *vela minora in modum deltae literae.* Hinc judicabunt viri maritimi, in quantum conveniat *supparis* cum *Topzeilen.* Unum illud addo, ex hoc ipso forte loco hausisse *Schefferum*, ut *Parasiam* pro *παρασήμῳ* diceret, quod acciperet aliquam speciem, si in *suppa-ro*, ut hodie in vexillis s. *vlaggis* insigne quoddam, unde nosci posset navis, intextum pictumve fuisse constaret. Gesn. *Τὸ παράσειον*) *Hasaeus* Thes. Theol. Phil. T. II. p. 719. *Grae-*

vium reprehendit, qui *Florentinae* καρχήσιον amplectatur, cum id sit glossema vocum τοῦ ἱστίου παράσιον, nec facile dici ἱστίου καρχήσιον, sed solum καρχήσιον, ut Lucian. ipse mox dicat, et nusquam sit in navi καρχήσιον, nisi ἐν τῷ ἱστίῳ. Adeoque pro vulgato παράσιον, docet legendum τὸ παράσειον, intellecto μέρος, i. e. *versatilem mali partem*, verbaque Luciani esse periphrasin τοῦ καρχησίου, ut Scholiast. bene ceperit. Quare de scriptura *Hasaeo* adsentior, qui eam ex ingenio vidit, licet deceptus fuerit a *Graev.* plane aberrante, in prodenda *Fl.* scriptura, quae non καρχήσιον, sed παράσειον, aeque ac Schol. omnino habet, quod recepi. Plura de navibus Alexandrinis earumque magnitudine et partibus vid. apud laudatum *Hasaeum* l. d. Reitz. Nondum poenitet sententiae de παρασίῳ s. παρασείῳ nostrae, postquam tuo indicio, vir praestantissime, de *Hasaei* sententia edoctus sum. Ἱστίον non *malus* est, sed *velum*. Scholiastae auctoritas paene nulla. Παράσειον neque auctorem habet alium, neque analogiam certam: et si lubet omnino a verbo παρασείω derivare; quidni huc etiam referamus, quod e *Seneca* protulimus de *supparo*, *Nulla res aeque adjuvat cursum, quam summa pars veli; illinc maxime navis urgetur. Urgetur*, promovetur, παρασείεται. Sed hoc de etymologia non praestiterim: multo minus illud, quod in mentem veniebat, an forte παράσιον, unica vocali mutata, et transpositis literis, fuerit σιπάριον, aut σύπαριον. Res ipsa de *supparo* adhuc vehementer mihi blanditur. Gesn. *in Addend.*

ead. l. 10. Στροφεῖα) Nolunt grammatici hanc vocem de cylindris usurpari, quorum ope ancorarum funes, et ipsa demum ancora tollitur; ego tamen qua ratione de alia re hic usurpetur, non video. Solan

ead. l. 12. Στρατοπέδῳ ἄν τις εἰκάσειεν) Nihili ergo est scrupulus, quem mihi movebant nuper ad *Plinii* Paneg. 31. 2. homines CCLXXVI in una navi frumentaria. Potuit ergo etiam cum tanto hominum numero Alexandrina Paulli navis fuisse σιταγωγός. Gesn.

Pag. 155. l. 2. Πηδάλια) Plur. num. Confer supra Toxar. c. 6. Reitz.

ead. l. 3. Ἀναφαλαντίας τις) Omissam in Edd. voc. τις adscivimus ex Ms. Reg. 2956. Bip.

ead. l. 14. Ἀκάμαντα) Cypri promontorium. *Ptol. Ortel.* Guyet. Mons et promontorium Cypri occidentale, quod nunc Italis nautis *Capo di San Piphano* dicitur, quod a dextris videtur iis, qui ab Alexandria vel Aegypto versus Rhodum et Asiam tendunt. Palm.

ead. l. 16. Χελιδονέας) Χελιδονίας πέτρας *Stephanus* vo-

cat, Guyet. Insulas Chelidonias et Promontorium Sacrum, mox a nostro ἀκρωτήριον dictum, Pamphyliae et Lyciae fines fecisse, tradit *Strabo* compluribus locis, ut XIV, 2, 1. et 3, 8. Tom. V. Ed. *Tzschuck.* p. 588. et 664. Sed quid *Auloni* illi faciam, per quem navis Aegyptia ad Chelidonias venisse narratur, non mihi satis liquet. Dormitarunt plerique interpretes. *Conr.* quidem *Reitzius* Indic. h. v. Laconicam (mirabile dictu!) intelligit urbem; *Belinus*, quod aeque mireris, Aulonem illum regium, de quo *Strab.* p. 520. *Casaub.* qui in media erat Syriae continente situs prope Paradisum oppidum. Vid. *Mannert.* Geogr. Tom. VI. Vol. I. p. 426. *Micyllus* reddidit: *per angustias illas;* definitius *Wieland.* durch die Cilicische Meerenge. At nec novi ego fretum Cilicium, quod nescio an cum sinu Cilicio confuderit interpres vernaculus; nec *Αὐλῶνα* sic κατ' ἐξοχὴν de illo, si quod fuit, freto dictum scio. Quodsi itaque genuina sunt verba διὰ τοῦ *Αὐλῶνος* — at vere sunt, et perperam ea omissa sunt in Gorl. Cod., quia necessario addere auctor debebat, qua via navis illa Sidone ad Chelidonias usque depulsa fuerit — videtur mihi ὁ αὐλὼν illius regionis esse angustia maris, quae erat Chelidonias inter et Promontorium sacrum; quod fretum mox cap. sq. ipse auctor describit satis convenienter cum iis, quae *Strabo* narrat Lib. XIV. p. 664. sq. Tom. V. Ed. Tzschuck. Hanc autem voci αὐλὼν vim esse, ut non solum convallem angustiorem, si de terra continente agitur, sed etiam, ubi de rebus maritimis sermo est, fretum maris significet, non est quod multis probem. Cf. Tragopod. v. 24. Lehm.

Pag. 156. l. 4. *Κατ'*) Sic L. et *Fl.* optime. In reliquis impr. μετ'. Solan.

ead. l. 7. *'Απόξυροι*) Conf. supra Prometh. sub init. ubi ἀπότομοί τε — πέτραι Edd. *'Απόξυροι* vero Codd. A. P. L, quam varietatem *Hemsterh.* non retulit in suum locum; quia in nota *Solani* indicatur, qui addit, etiam ἀπόξυροι esse in Rhet. c. 7. Reitz.

ead. l. 15. *Διοςκούρων* — ἐπικαθίσαι) Et supra hoc ridens narraverat, pro Merced. c. 1. Reitz.

Pag. 157. l. 5. *Τὸν Μαλέαν*) In impr. ferme omnibus erat τὸν *Μαλέα*. In O. vero, et *Fl.* τὸν *Μαλέαν*, quod secuti sumus. Solan. *Guyet.* *Μαλέα* legens adscripsit esse ab ὁ *Μαλεύς*. Ego *Μαλέαν* cum *Thucyd.* III, 4. et 6. servavi, quod indicat *Casaub.* ad *Strab.* XIII, 916. Apud *Strab.* *Μαλίαν* frequenter, interdum et *Μαλέαν*. Reitz.

ead. l. 8. *"Η τοῦ Νηρέως ἠλ.*) Mentem Luciani hic non satis assequor, aut cur Nereum hic adsciscat. Solan. Puto, ob senectutem vegetam et callidam, quam notionem veteres omnino

diis marinis tribuerunt, ut de Proteo supra vidimus cap. 6. extr. Ipse Nereus εὔβουλος audit *Pindar.* Pyth. III, 163. Et vatem habitum fuisse, vel ex *Horat.* Od. I, 15. constat. Lehm.

ead. l. 11. Ἐμβοήσωμεν) Ex Cod. Ox. qui ἐμβοήσομεν praefert, cum prave in omnibus impr. sit ἐκβοήσωμεν. Vid. Charon. c. 21. et De Luct. c. 15. Solan. In O. quidem ἐμβοήσομεν, penultima brevi. Verum ideo non haesitavi ἐμβ. saltem pro ἐκβ. inde arripere, quia *inclamare* hic postulatur, non *exclamare*, idque firmatur etiam locis Nostri ab *Solano* iudicatis, quibus adde mox c. 11. ἐμβοῶσιν. Reitz.

ead. l. 14. Ἡ δυςχεραίνει) Infra Philopatr. c. 1. δυςχεραίνεις καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωσαι. Reitz.

Pag. 158. l. 2. Ἐκείνου) Glossema videtur. Guyet. Optime. Ejiciendum ergo. Reitz. Intercedam. Considera modo loquentis habitum et affectum, et omnis orationis formam; sic potius conservandum, quam in exilium mittendum, videbitur commodissimum pronomen. Lehm.

ibid. Ἐν χρῷ ἡ κουρὰ) Vid. notam ad Vit. Auct. c. 20. Solan.

ead. l. 5. Ἐμβοῶσιν) Quod *J.* praefixum ἐμ omisit, operarum tantum culpam, non editoris, credo, quia βοῶσιν novum ibi versum inchoat. Reitz.

ead. l. 6. Οὐ μικρὸν — ἀνακυκλῶν) Eadem phrasis totidem verbis infra Philopatr. c. 2. Sic ἀνακυκλῶν πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρημένα, Nigrin. §. 6. f. Reitz.

ead. l. 13. Ἐτελέσθημεν) Initiatus ergo Lucianus: nam etsi jocetur, hoc veri subesse oportet. Solan.

ead. l. 14. Στέγειν) Ms. Ox. σέγ' ἂν, pro σιγᾷν. Sed nihil mutato opus est. Solan.

Pag. 159. l. 7. Κοινὸς Ἑρμᾶς) *Phrunut.* cap. de Mercur. *Theoph.* Charact. 24. Latini *in commune. Seneca* Epistola 120. *Quoties aliquid inveni, non exsperto, donec dicas in commune, ipse mihi dico.* Bourd. Vid. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. pag. 250. Solan.

ibid. Ἑρμᾶς) Nil quoque Codd. variare video. Alias Ἑρμῆς postularetur. *Casaub.* ad Theoph. l. d. explicat quidem proverbium; sed haec Luciani adlegans Ἑρμῆς quoque scribit. Ego, etsi Doricum est Ἑρμᾶς, nihil muto, quia ex nautarum pronuntiatione sic dedisse videtur. Reitz.

ead. l. 17. Δώδεκα — Ἀττικὰ τάλαντα) Ultra duo millia librarum Anglicanarum, nempe 2335. Solan.

Pag. 160. l. 1. Εἰ πρὸς τοὐλάχιστόν τις λογίζοιτο) *Benedictus, si quis ad minima usque supputarit.* Ergo putavit ille, maximam eam summam esse, quousque adscendere queant re-

ditus ejus, et, si omnino nihil, ne minimum quidem, ex lucris in supputatione omittas, nunquam fore ultra duodecim talenta. Aliter censuit *Micyllus*, qui vertit, *etiamsi quis communiora tantum computaret:* quae tamen versio subobscura est, dum vix dicas, utrum *communiora* intellexerit talenta, an subintellecto *lucra.* Certe videntur Graeca significare duodecim redigi talenta, si quis crasso modo colligat; si ad minimum, non summum quis subduxerit, si non accuratissime singula in rationem mittantur; sed rudius generaliusque ediderit. GRON.

ead. l. 14. *Οὐρίῳ*) Hanc emendationem nostram confirmat Cod. Ox. In reliquis enim scribitur οὐρείῳ. SOLAN. *Οὐρίῳ* rescripsi, quia sic solet ap. alios, et ap. Nostrum. Supra 1. Ver. Hist. c. 5. οὐρίῳ ἀνέμῳ etc. REITZ.

Pag. 161. l. 5. *Εἰ καὶ*) Vocula εἰ, quam hic vides, in omnibus maximo sententiae damno, hactenus omissa, a me addita est. SOLAN.

ead. l. 7. *Ὡς γὰρ*) Ὢς leg. videtur. GUYET. Et quia *Fl.* sic bene habet, id omnino recipiendum duco, etsi id non feci, quod et vulgata suos defensores est repertura. REITZ.

ead. l. 8. *Τριάρμενα*) I. e. μεγάλα. GUYET.

ead. l. 10. *Ἐν Πειραιεῖ*) Sic et infra Dial. Meretr. VI. recte. Et *Aristoph.* Pac. 144. licet metri caussa detracto jota, ἐν Πειραεῖ. Est enim cas. rectus ὁ Πειραιεύς. Vid. *Strab.* IX. sub init. *Alciphr.* I. p. 258. ne credas Πειραιοῖ legendum, ut Ἰσθμοῖ καὶ Πυθοῖ c. 20. et alibi. Sed et Πειραιεῖ sine praepos. *Alciphr.* III. Ep. 7. f. καὶ Πειραιεῖ βαδιοῦμαι. REITZ.

ead. l. 15. *Ἐν γέλωτι — ποιήσεσθε*) Sic supra Quom. Hist. c. 32. Tox. 22. etc. REITZ.

Pag. 162. l. 1. *Ἀποπλευσοῦμαι*) Fut. 1. circumflexum Attice, cujus exempla frequentia vide ap. *Maitt.* de Dial. p. 359. Qui ea usui promiscuo dialecti Doricae adscribens, tamen ex *Thucyd.* et *Xenoph.* multa adfert. REITZ.

ead. l. 4. *Ὑποστάντες*) I. e. *subsidentes.* An ἐπιστάντες; ut respondeat τῷ ὥςτε ἐπιστὰς μικρόν. GUYET.

ead. l. 9. *Ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν*) An sic legend. ἡμᾶς δὲ οὐκ αἰτησομένους — ἀκμῆτας δύνασθαι νεῖν; GUYET. Non opus est mutato. Vidimus ejusmodi nominativos non semel. Adde et infra *Gesnerum* ad Philopatr. c. 23. pr. REITZ.

ead. l. 11. *Πρὸ τοῦ*) Legebatur antea in omnibus impr. πρῶτον. Sed scribendum est aut πρὸ τούτου, aut πρὸ τοῦ, ut c. 30. et Necyom. c. 2. SOLAN.

ead. l. 12. *Ἐνοδίας τελετὴν*) Horum mysteriorum meminit *Pausan.* p. 72, 23. non quidem titulo *Ἐνοδίας*, sed *Hecatae* tantum. SOLAN.

ead. l. 16. Ὑπερμαζᾷς) *Th. Mag.* h. v. haec Luciani adferens habet: ὑπερμαζᾷς γὰρ, ὦ Ἀδείμαντε. Sed γε non movendum. Ceterum de phrasi confer *Alciphr.* I. Epist. 18. pr. Reitz.

ibid. Ἐς τὸν κόλπον) Vid. Pro Merc. Cond. c. 6. cum nota nostra, et *Theocrit.* Schol. VI. εἰώθασιν αἱ γυναῖκες . . . ἐς τὸν κόλπον πτύειν τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμεναι Vid. *Hartung.* 657. Solan. Conf. idem supra Pro Merc. c. 6. f. notamque *Solani*, id de averruncantibus rem odiosam dici, exponentem. Reitz.

Pag. 163. l. 11. Τὸ ἐπιῤῥέον) Subaudi κῦμα. Guyet.

ead. l. 13. Σταδίους) Quadraginta stadiis distabat Piraeeus ab urbe. *Diog. Laërt.* p. 138. C. unde liquet, decem unicuique, si totum iter ab ipso initio divisissent, assignanda fuisse; sed audis jam magnam partem emensos, antequam id consilii initum est. Triginta jam erant confecta, cum secundus finem dicendi fecit, tamdiuque locutus est tertius, ut Luciano nihil reliqui fuerit, c. 46. Eodem ergo res redit, ac si inter quatuor totum esset ab initio divisum. Una nempe pars ante vota, tres reliquae tribus Luciani sodalibus somnia sua enarrantibus. Solan.

Pag. 164. l. 13. Ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον τὸ πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπιλήψ.) *Benedictus: paullo ante dimidium stadium, quod usque ad Dipylum superest. Micyllus: paullo ante quam ad Dipylum perveniemus, circa extremum hemistadium.* Nescio, cur illis sic placeat obscuris esse et vagari; cum clare dicat, *vel exiguum semistadium, quod ante Dipylum* erit nobis progredientibus reliquum, *adsumam.* De Morte Peregrini: οὐδ᾽ ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες τῆς καταλύσεως. Gron.

Pag. 165. l. 2. Ἐπιμετρήσω) Conf. Philops. c. 24. f. Reitz.

ead. l. 5. Εἴ τι) Praeferrem ὅτι, sed divisum ὅ, τι, ut sit *aliud quodcunque suavissimum:* nam εἴ τι comparativum potius requireret, *si quid suavius.* Verum ideo non illico in contextum recepi; possit tamen recipi, quia ex Codice est. Reitz. Saepe εἴ τι in ὅτι vel ὅ, τι temere a librariis mutatum deprehendas. Nec h. l. est, quod a probissima vulgata deficias. Quae sequuntur Lycini verba: Λέληθας σεαυτὸν ἔχων ἐν τῇ νηΐ, satis liquet hanc continere sententiam: *Inscius ipse illud* (τὸ ἥδιστον κτημάτων ἁπάντων) *jam habes in navi.* Quae ratio alias etiam apud nostrum scriptorem frequentissima *Gesnerum* in interpretando hoc loco adeo fefellit, ut falsa sua interpretatione: *Oblivisceris, te in navi esse* alios quoque interpretes vel in errores, ut *Schmiederum*, vel certe in aliquam dubitationem, ut *Belinum* et *Wielandium*, abstraheret. De Salt. in. Tom. V.

p. 117. λέληθας σεαυτὸν τοῦ μεγίστου τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν κατηγορῶν. Sed vereor ne γλαῦκ' ἐς Ἀθήνας. Lehm.

Pag. 166. l. 3. Τὰ μὲν ὑμέτερα) Nimis mihi videbatur rusticus Lycinus, si dicat ὑμέτερα· vos animae viles, in vobis jactura et periculum exiguum. Sed de omnibus, qui una erant, loquitur: omnes se navim Adimanti conscensuros praedixerant. Itaque ἡμέτερα legendum puto, vel contra omnes libros, in lapsu adeo facili, et pronominum horum solemni fere confusione. Gesn.

ead. l. 6. Κιθαρῳδὸν) Amphion hic est, cujus historiam habes Diall. Marr. VIII. Vid. etiam *Plut.* de delphinibus 282. f. et *Aelian.* de an. XII, 45. Solan.

ead. l. 8. Ἄλλο παιδίον) Melicertam designat, qui Deus factus Palaemon vocitatus est. Vid. Diall. Marr. IX. et *Philostr.* in Herode p. 551. de statuis Isthmi ab eo positis, οὐδὲ τὸν τοῦ Μελικέρτου παρελθὼν δελφῖνα. Quia cum in ea ora appulisset Melicerta, in ejus honorem Isthmia Sisyphus Corinthiorum rex instituerat. Add. *Spanh.* qui haec et alia ex nummis illustrat. Solan.

ead. l. 17. Ἀνορωρύχθω θησαυρὸς) Respicit hic thesaurum ab Attico Herodis patre repertum, de quo *Philostr.* Herod. p. 547. Uti ex quibusdam manifesto in sequentibus liquebit. Solan.

Pag. 167. l. 2. Ἡσίοδον) Jubet *Hesiodus* Ἐργ. 405. οἶκον μὲν πρώτιστα, γυναῖκά τε, βοῦν τ' ἀροτῆρα comparare. Solan.

ibid. Οἶκος) Οἶκον fors. legend. *Hesiod.* οἶκον μὲν πρώτιστα etc. Guyet. At quidni tum etiam πρώτιστα pro πρῶτον? Lucianeus enim textus saltem non adversatur vulgato casui recto. Lehm.

ead. l. 4. Ἰσθμοῖ καὶ Πυθοῖ) Absurdum hoc: de Attica enim sermo est. In Ox. Ms. καὶ λιθοῖ, sine Ἰσθμοῖ. In *Fl.* Ἰσθμοῖ quidem, sed etiam λιθοῖ pro πυθοῖ, etiam depravate. Sed quis ejusmodi vulnera absque Mss. Codd. ope sanare possit? Solan. Locus obscurus, forte corruptus. Si πλὴν exceptivum est, an Isthmus, Pytho, suburbana sunt, et comprehendi possunt sub appellatione τῶν περὶ τὸ ἄστυ πάντων; nam de Eleusi nihil morer: vicina est, Dis sacrata est. Si πλὴν superioribus adjicit plura, ut vertendum putavi; cur deinde memorat περὶ τὸν Ἰσθμὸν ὀλίγα; nimirum vix est, ut sanum putem hunc locum. Sed blandam medicinam non habeo: urere et secare nolim. Gesn. *Belinus*, Mss. Regg. 2956. et 2959. auctoritatem secutus, ita hunc locum refinxit et interpunxit: πλὴν ὅσα θύμον καὶ λίθοι, καὶ ἐν Ἐλευσῖνι ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἰσθμὸν κ. τ. λ. *J'ai déja acheté tout le territoire d'A-*

thènes (à l'exception du thym et des pierres,) toute la partie d'Eleusine qui est située sur le bord de la mer, un petit espace autour de l'Isthme etc. Recte, quod ad interpunctionem. Sed utrum absurdis non sint absurdiora illa πλὴν ὅσα θύμον καὶ λίθοι, viderint alii. Bip. *Wielandio* locus et sanus et planus esse videtur: optare Adimantum praedia Delphica et Isthmica, in quibus per tempus ludorum illorum commorari possit. Mihi vero, et si haec *Wielandii* non improbem, tamen jure haereri posse videtur, quomodo verba ὅσα Ἰσθμοῖ et περὶ τὸν Ἰσθμὸν ὀλίγα recte concilies. Lehm.

ead. l. 7. Ἔνυδρον) Forsan εὔυδρον, quod et *Guyet.* adscripsit, pro quo tamen crebro ἔνυδρον reperias exaratum, ut vix statuas, quid ab Luciani manu sit profectum. Εὔ —, tamen hic praefero propter additum εὔκαρπον. Ut recte εὔυδρος supra, 1. Ver. Hist. c. 28. et Rhet. Praec. c. 7. Sed et alibi notavimus, ea saepe permutari. Reitz. Cf. Hermot. c. 26. Tom. IV. p. 37. Varr. Lectt. Lehm.

Pag. 168. l. 2. Καὶ τοὺς διακόνους αὐτούς) Notat *Wielandius*, alludi fortassis ad aureos illos adolescentulos in Alcinoi aula *Homer.* Odyss. VII, 100. Lehm.

ead. l. 12. Δημοκράτης) Demostratum innuere videtur Herodis inimicum, *Philostr.* pag. 554. et alibi, ut 559. . . (ubi quidem Δημοκράτου habent.) Solan.

ead. l. 14. Εὐμεγέθεις βάρβαροι) Syri, Medi: sic enim illos vocabant. Habes praecipuam partem pag. 939. apud *Athen.* lib. I. Bourd.

Pag. 169. l. 1. Τὴν ὥραν) Subaudi κατὰ, nisi forte scribendum ἥκειν κελεύσω κατὰ τὴν ὥραν. Guyet. At vide eandem formulam sine κατὰ Somn. s. Gall. c. 7. Tom. VI. p. 317. Lehm.

ead. l. 6. Ἔλαιον) Antiphanes μύρον ἐξ Ἀθηνῶν apud *Athenaeum* 27. E. Melius conveniret ἄκαπνον, quam istud ἄπυρον, quod quam recte melli tribuatur, alii viderint. Conf. *Athen.* l. c. Solan.

ead. l. 7. Μέλι — ἄπυρον) Dicit Adimantus, se, si ex voto ditescat, curaturum, sibi ut in promtu sint salsamenta ex Hispania, vinum ex Italia, oleum ex Hispania, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, *mel vero nostras sine igne*, ut non male interpres, hoc est, mel Atticum, quod sine fumo colligebatur in argenti metallis Atticis, ut auctor est *Strabo* L. XI. qui id vocat ἀκάπνιστον, et *Plin.* L. XI, 15. *Cum eximuntur mella, apes abigi fumo utilissimum, ne irascantur, aut ipsae avide vorent* etc. *Rursus nimio fumo inficiuntur, quarum injuriam sentiunt mella, vel minimo contactu roris acescentia. Et ob id inter*

genera servatur, quod acapnon dicitur. Latini scriptores posteriores appellarunt *mel sine fumo*, ut docuit ὁ πάνυ *Reinesius* L. III. Var. Lectt. 4. hoc vero Nostro est μέλι ἄπυρον. Graev.

ead. l. 8. Καὶ λαγὼς) Λαγὼ scribend. plur. num. Idem erratum c. 40. Guyet. I. e. ubi νεὼ quoque pro νεὼς legi vult idem. Ego vero, quia reliqua animalia, ὄρνις, ταὼς, ἀλεκτρυὼν, singulari num. proponuntur, λαγὼς quoque ut singulare servari, et σύες quoque in σῦς contrahi posse putabam; at quia sequentia singularia tamen constituunt plurale πτηνὰ, jam *Guyeto* adsentior. Reitz. Imo vero σῦς erat scribendum, quod vel vitiosa scriptura vulgata σύες pro legitima σύες arguit, et probatur etiam singulari numero λαγὼς, qui jam nullo modo in pluralem est mutandus. Lehm.

ead. l. 12. Ἀποφερέτω) Sic Verus factitavit, teste *Capitolino*, in magno illo convivio, de quo c. 5. loquitur. Solan.

ead. l. 15. Διόνικος) Nominatur quidam Dionicus in Sympos. Vid. an idem sit, aut nomen fictitium. Solan.

Pag. 170. l. 2. Ὑπῆρξεν) Sic impr. fere omnes. At in Ox. et *Fl.* ὑπῆρχεν. Ego tamen nihil muto. Solan.

ibid. Αἱ μὲν διανομαὶ) Attici testamentum sugillare hic videtur, qui Herodis pater fuit: is enim minam civibus Atticis viritim distribuendam quotannis reliquerat. Vide *Philostr.* v. Herodis p. 549. Quae de publicis aedificiis et de fossa ipsa ad Dipylum continuanda adduntur, eodem spectare puto: lectis iis, quae de nave, machinarum latentium ope, super terram navigante apud eundem narrantur pag. 550, mecum, credo, senties. Solan.

ead. l. 12. Ἀπομεμαγμένην) *Theocr.* in Ἀδωνιάζ. οὐκ ἀλέγω μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς, subaudi χοίνικα. Guyet. Vid. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. 253. Solan.

ead. l. 16. Οἶσθα οὖν, ὦ Ἀδείμαντε, ὡς πάνυ σοι ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ὁ παῖς οὑτοσὶ πλοῦτος ἀπήρτηται, καὶ ἢν ἐκείνη ἀποῤῥαγῇ, πάντα οἴχεται) Interpres: *ergo scis, Adimante, quam tenui de filo puer iste Plutus dependeat, quod si rumpatur, omnia evanescent.* Mendum est insigne in his verbis, quod tamen ab interpretum nullo est animadversum. Nam quid, amabo, est παῖς πλοῦτος; Quis unquam fando audivit de *puero Pluto?* Nescio sane, quem sibi interpretes finxerint puerum Plutum, quem nemo poëta, nemo fabularum architectus unquam novit. At mendum turpissimum unius literulae litura tolli potest, et necessario debet, quod me docuit vir celeberrimus *Antonius Schultingius*, Juris Antecessor ordinarius, Collega mihi conjunctissimus: nimirum si pro παῖς legas πᾶς, hoc

sensu, *quam tenui de filo omnes hae divitiae pendeant.* Atque sic sensus planus est et facilis. Addam, quem ego observavi, similem ex *Herodoto* locum, qui est lib. III. c. 19. καὶ πᾶς ἐκ Φοινίκων ἤρτητο ὁ ναυτικὸς στρατός. Quam ineptum et ridiculum foret, si isthic legas παῖς στρατός; sed aeque ridiculum est illud apud Lucianum παῖς πλοῦτος. L. Bos. Ὁ παῖς] Lege ὁ πᾶς. LA CROZE. Optime. Idem et adscripserat *Guyet*, quare id recepi; nec opus est magno conatu ad id probandum, adeo se id sponte probat. REITZ. Illud ὁ πᾶς οὑτοσὶ πλοῦτος adeo indubium putabam, ut pro sphalmate tantum *Hagenoënsis* libri haberem illud ι intrusum, quod olim, nescio meo, an superioris alicujus possessoris, obelo confixum videbam. GESN. *in Addend.* Formulam ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ἀπήρτηται illustrat imago, sub qua universa hominum vita proponitur Charon. c. 16. et 17. ubi legas ἠρτῆσθαι ἐκ λεπτῶν νημάτων, ἀπὸ λεπτοῦ κρέμασθαι, οὐδὲ οἶδεν ἀφ' οἵας αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο. Omnino ipse locus adeundus. LEHM.

Pag. 171. l. 3. *ΑΔΕΙΜ.* Πῶς λέγεις, ὦ Λυκῖνε; ὅτι, ὦ ἄριστε) *ΑΔΕΙΜ.* Πῶς λέγεις, ὦ Λυκῖνε; *ΛΥΚ.* Ὅτι, ὦ ἄρ. MARCIL.

ead. l. 5. *Εἰ ἔτι*) Ἄρτι legendum videtur. GUYET. Immo si ἔτι simpliciter pro *adhuc* acceperis, locum hic non haberet ἔτι. At si pro *jam tum*, nihil mutato opus erit. Vel, vulgari significatu retento, *ipso momento, quo accubas*, sive *coena nondum peracta*, veluti ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος in Nov. Foed. centies, *eo adhuc loquente*, i. e. *inter loquendum.* Ἄρτι tamen non respuerem, sicubi invenirem. Sed possis et ἤδη conjicere, quod dictantes ἴδι pronuntiabant. REITZ. Magis placet ἄρτι. Cf. e Charonis loco dicto c. 17. verba: ὁ δέ, ἄρτι ἐπιθεὶς τὸν ὄροφον ἄπεισι (morietur), τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς (τῆς οἰκίας) αὐτὸς μηδὲ δειπνήσας ἐν αὐτῇ. LEHM.

ead. l. 14. Ἐκπεσόντας) De hac phrasi agit *J. Elsner.* Obs. ad *Galat.* V. 4. REITZ. Cf. Charon. c. 14. ubi et de Polycrate, et paullo ante de Croeso agitur. LEHM.

ead. l. 7. *Τό, τε*) Τὸ ὑγιαίνειν ἐχέγγυον placet Ἐχέγγυον, i. e. ἀσφαλές, firmum, constans; sed forte τόγε ὑγιαίνειν legendum. GUYET. Hoc probem: etsi enim τό, τε cum seq. καὶ bene convenire videtur ad sonum, non tamen adnexum est τε ei verbo, cui debebat: sic enim ἐχέγγυόν τε καὶ βέβαιον requireretur. REITZ. Incommodiorem vocem vulgatam nolui tamen ideo cum alia incerta commutare. LEHM.

Pag. 172. l. 4. *Οἶδα μετὰ*) Non agnoscit Ox. Et sane odiosum est. SOLAN.

ead. l. 9. *Χοινικίδα*) Sic impr. plerique et Ox. quae vox

paullo insolentior editori *J.* visa est, adeoque χοῖνικα reposuit. Solan.

ibid. Τῆς εὐχῆς) Ταῖς εὐχαῖς legend. videtur. Τὸ ἐπηρεάζω dativo, non genitivo, jungitur. Guyet. Laudo, et εὐχῆς ex mala pronuntiatione dictantis ortum arbitror. Reitz. Potest etiam τὴν εὐχὴν scripsisse auctor. Quare satius duxi servare vulgatam, licet, ut opinor, vitiosam. Lehm.

Pag. 173. l. 11. Ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ) Sic edidi hanc formulam ex Ox. Vulgo enim legebatur ἄλλοι ἐπ' ἄλλους, contra Luciani usum, qui solet ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις, quod parum aberat quin scriberem, nisi Codicis auctoritas praevaluisset. Cf. Alex. c. 30. Gall. c. 24. Epist. Sat. c. 37. et qui locus huc maxime facit Epigramm. 12. Varii autem hujus formulae Lucianeae modi conspicientur olim in Indice. Lehm.

ead. l. 13. Πεντακισχιλίους) *Quingenta millia* pro *quinque m.* dederat *Bened.* Reitz.

ead. l. 14. Ἄρχων) Interpunctionem mutavi, cum legeretur προκριθεὶς, ἄρχων ἄριστος etc. Reitz.

Pag. 174. l. 4. Ὅμοιον) An ὁμοίως; Guyet. Ὁμοίως) In omnibus scriptum est ὅμοιον, prave haud dubie: ego mutavi. Vid. Prometh. c. 10. Solan.

ead. l. 12. Ἀνέρας) Cur hic a vulgato recederet, olim non videbam. Nunc tandem apud *Homerum* invenio Iliad. *B*, 554. Solan.

ead. l. 13. Ἐξ Ἀρκαδίας) Asini nempe, Arcadiae pecuaria Persio. la Croze. Nimium hac observatione respecta *Wielandius* reddidit: Nun bin ich doch begierig, was du mit einer so grossen Menge arkadischer — Thiere anfangen wirst; cogitans nempe de asinis, de quibus h. l. vix existimo cogitare Lucianum potuisse. Lehm.

ead. l. 19. Ἐς τὸ Περσικὸν) *A la Persane.* Guyet. Sic εἰς τὸ κρεῖττον, *optimo modo.* Et sic fere *Aelian.* IV, 4. εἰς τὸ σχῆμά τινος, vel εἰς ζῆλόν τινος ποιεῖν, *ad imitationem, figuram, modum quendam quid facere, Herodiano* frequens. Reitz.

Pag. 175. l. 1. Περιαγαγὼν — τὼ χεῖρε) Vid. *Xenoph.* Cyrop. VIII, 127. 20. et Ἑλλ. II. p. 266. 30. quo alludere videtur; et *Brisson.* Persic. I. Hunc autem morem aperuit mihi *Jo. Chardinus*, qui cum apud Persas esset, praetereunte rege, vidit hodiernos Persas manus ita manicis inserentes, ut altera alteri applicetur. Non assecutus est *Lydiat.* Marm. Ox. p. 68. Solan. De *tiara recta* regum Persarum, κυρβασία proprie dicta, vid. idem *Brisson.* de reg. Pers. princ. I, 10, 2. Conf. Aristoph. Avv. v. 490. Lehm.

ead. l. [illegible] ὅλως) Mirum sane, in tot peregrinationi-

bus equo nunquam usum. Solan. Ad haec *Belinus: Dusoul, qui croit que tout ceci est dit sérieusement, s'étonne de ce que dans tant de voyages Lucien ne s'est jamais servi de cheval. Comme l'érudition gâte quelque fois le jugement!* Bip.

Pag. 176. l. 1. *Ὦ Ἀδείμαντε*) In Ms. Reg. 2954. ὦ Σάμιππε· unde *Belinus* personam Adimanti huc inserendam putat, hoc modo: — τὴν χεῖρα. *ΑΔΕΙΜ. Πάντες, ὡς ὁρᾷς, ὦ Σάμιππε, ἐχειροτόνησαν. ΣΑΜ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε, κ. τ. λ.* Bip. Hanc *Belini* emendationem quum confirmaverit Codex Gorl. non poteram non ut probissimam sequi. Lehm.

ead. l. 6. *Συμπαρεδρεύειν*) Paraphrasi explicandum putavi verbum, cujus hanc vim esse sentio. Forte jam adscripsit hunc locum vir doctissimus *Ger. d'Arnaud* capiti octavo elegantis opusculi sui de Dis παρέδροις. Gesn. Reddiderat autem *Gesnerus: cum sibi legatos adesse, fastigio fere aequato, volunt aliquos.* Satis contorta, vel potius plane inepta sententia. Quare facile admisi optimam Codicis Gorl. lectionem συμπαρῶσι, praeeunte jam *Schmiedero.* Lehm.

ead. l. 9. *Τὰ ὅπλα*) Subaudi κατά. Güyet.

ead. l. 12. *Κεγχρεαῖς*) Sic Edd. Κεγχρειαῖς emendat *Solan.* vid. ejus rationes supra Quom. Hist. c. 29. At Κεγχρεαῖς sine diphthongo adfert *Wass.* ad *Thucyd.* VIII. c. 10. ex *Polyb.* ubi sic semper. Quamvis ap. *Thucyd. Scylac. Strab.* et *Philostr.* ubique recte cum diphthongo reperias. Ego itaque non movi vulgatam scripturam, quia et supra l. d. in Quom. Hist. Κεγχρεῶν cum vulgo librorum servavi, et *Th. Mag.* indicante ibid. *Jensio,* utrovis more scribi, etiam observat Reitz.

ead. l. 14. *Διαλάβωμεν*) Corrige διαβάλωμεν. Guyet. *Διαβάλλωμεν*) Sic visum mutare pro διαλάβωμεν, quod in omnibus impr. et Ox. erat. Solan. Vel διελάσωμεν, l. διαπεράσωμεν, l. διαπλεύσωμεν, malit *Belinus.* Bip. Haud pravum corollarium est *Jacobi* conjectura διαβαίνωμεν proposita ad Toxar. p. 159. quamquam locus collatus c. 33. σὺ πρῶτος — διάβαινε (scil. τὸν Εὐφράτην) non magnam habet vim probandi. Lehm.

Pag. 177. l. 1. *Ἀρτέμιδι θύσαντες, καὶ τὰς πόλεις ἀτειχίστους λαβόντες, ῥᾳδίως ἄρχοντας ἀπολιπόντες*) Sic quoque *Benedictus, captis civitatibus immunitis, et praefectis ibidem facile relictis:* cum *Micyllus* pariter dedisset, *ac civitatibus nullo defendente captis, praefectisque ibidem facile relictis.* Mihi ea ratio loquendi videtur absurda, et distinguendum esse λαβόντες ῥᾳδίως, ἄρχοντας ἀπολ. Sic enim et solent scriptores loqui, et sensus communis fert. Mox longe ineptius vertuntur illa καὶ τῆς παραλίου καὶ ὀρεινῆς Κιλικίας, *utramque Ciliciae*

oram, maritimam videlicet et montanam. Si enim ὀρεινὴ non est παράλιος, non potest ferri *ora*; et cur non simpliciter *maritimamque ac montanam Ciliciam?* Gron.

ead. l. 14. Ἀποδιδράσκεις — τὸν κατάλογον) Hanc phrasin alibi observare me non memini. Solan.

ibid. Κατάλογον) Κατάλοχον legit interpres. Guyet.

Pag. 178. l. 1. Οἱ δὲ) Pro *alii vero* usitatum esse, permultis docet *J. Elsn.* Obs. ad N. T. I. p. 347. Reitz.

ead. l. 9. Ἐπὶ Βαβυλῶνα ἐλθόντες) Ἐπὶ Βαβυλῶνι ἐλθόντες, quod O. habet, pro Βαβυλῶνα, defendi potest ex *Hom.* Il. Θ, 110. Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἰθύνοντες, et ex *Aeschyl.* Agam. 61. ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει, atque Evang. *Matth.* VIII, 7. aliisque multis, quae profert doctiss. *Abresch.* animadv. ad *Aesch.* p. 68. 69. Reitz.

ead. l. 15. Εἴκοσιν) Μυριάδας scil. Guyet.

Pag. 179. l. 1. Τῶν πλησίων) Etsi οἱ πλησίον alibi rectius et usitatius, ut supra Necyom. c. 16. med. μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων, atque alibi, ut indico Philopatr. c. 16. hic tamen nihil mutem, propter nexum cum προαστείων. Reitz. Atvero ex hac ipsa vicinia natum esse videtur vitium scribendi, quod in Luciano quidem vix amplius ferendum erat. Lehm.

ead. l. 2. Κατέαξε) Κατέλεξε legendum videtur. Guyet. Neque κατάγειν esse exercitum cogere vel conducere, novi; neque formam illam Atticam, quam habet ἄγω vel ἄγνυμι aliter (quam) frangendi intellectu positam, memini. Solicitor proinde levicula mutatione legere κατέλεξε, *conscripsit, delegit*, quod solenne in hac re verbum est, unde paullo ante κατάλογον dixerat. *Λ* facile in *Α* transiit, post quod *Ε* sequens librarii stilo forte confossum est, factumque ex *ΚΑΤΕΛΕΞΕ, ΚΑΤΕΑΞΕ.* Gesn.

ead. l. 16. Τριάκοντα) Aberat Piraeeus portus XL stadiis ab urbe: quorum in quatuor partes divisorum tres jam emensi erant; quarta restabat Luciano. Vid. c. 16. et notam nostram. Solan.

Pag. 180. l. 1. Ἐπὶ τῆς ἀναγεγρ.) Ὑπὸ στήλης leg. omnino. Sic ὑπὸ γῆς, ὑπὸ μάλης, et sim. Guyet. (Eadem habet *Menag.*) Quid sibi velit ἀναγεγραμμένη στήλη, non est facile dictu. Leges quidem aut verba alia ἀναγεγραμμένα dici possunt, στήλη forte ἐπιγεγραμμένη, i. e. *literata, inscripta*, ut adhuc dederunt interpretes. Quid vero ad assidendum commoditatis habet, et quidem, ut quatuor homines sedeant, στήλη, *columella, cippus*, altum magis opus, quam longum aut latum? et quid ad eam partem, qua sedetur, literae? Scilicet imposuit antiquo alicui librario similitudo maxima, quae intercedit inter *Τ* et *Γ*

literas: viderat idem literata saxa frequentia: dedit ergo ἀναγεγραμμένης pro ἀνατετραμμένης. *Columella, cippus, pila,* cum stant, scriptis servandis, et ingerendis in praetereuntium oculos, idonea: cum eversa jacent, sive literata sint, sive minus, sessionem praebent commodam fatigatis. Gesn.

ead. l. 3. *Τὸ λοιπὸν*) Subaudi τῆς ὁδοῦ. Guyet.

ead. l. 9. *Καὶ σὺ παρὰ τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην*) Non sine menda. Marcil. Additamentum videtur. An παραφρονεῖς τὴν γνώμην; οὐδὲν ὑγιές. Guyet. Corruptus haud dubie locus, ad quem emendandum nihil in libris auxilii, quippe qui omnes consentiant: forsan ἐμὲ καὶ σίγε, vel simile quid, scriptum fuerat, et πρὸ τοῦ, pro παρὰ τό. Solan. Nihil mihi corruptum videbatur. Ad verbum, *Tu es apud ferendam sententiam,* i. e. tuum est jam ferre sententiam. Si quid mutandum sit, possis καὶ σοὶ πάρα τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην, *tibi adest,* ad te venit ordo etc. nec τὸ περὶ damnaverim. Gesn. Cf. Varr. Lectt. Lehm.

ead. l. 10. *Καὶ ὅπως*) Subaudi ὁρᾶτε, σκοπεῖτε, et simil. Guyet. Exempla vid. apud *L. Bos* de Ellips. v. *ΣΚΟΠΕΙΝ.* Adde infra cap. 41. Reitz.

Pag. 181. l. 17. *Προκαλεῖται*) Genuina haec lectio, quam ex Ms. Ox. et *Ven.* 2. habemus, vulgata προςκαλεῖται nihili est. Solan.

Pag. 182. l. 9. *Προςκυνείτωσαν ἡμῖν*) *Προςκυνείτωσαν ὑμῖν.* Marcil. *Προςκυνείτωσαν· ὑμῶν*) *Marcilii* emendationem omnino necessariam hic amplector: nemo enim dandi casum cum verbo προςκυνέω conjunctum aut apud hunc alibi, aut apud ullum scriptorem Graecum ostendat. Sed ὑμῶν, non ὑμῖν, postulat ἄρξω· moris autem, quem tangit, illustre habes apud *Xenophontem* exemplum, quod vid. Ἀναβ. I. pag. 154, 17. Solan. Relinquo *Marcilio* suum προςκυνέτωσαν, etsi προςκυνείτωσαν forsan dare voluit, pro eo, quod aliter alicubi script. invenit. In ὑμῖν autem pro ἡμῖν ei adsentior, modo ὑμῶν dedisset. Reitz.

ead. l. 10. *Κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον*) Oppositionis ratio suadet, aliquid hic omissum; forte quod nollet librarius Ἑλλήνων bis ponere. Nam ita censeo dedisse Lucianum, Ἑλλήνων δὲ κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον ἄρξω. Gesn.

ead. l. 13. *Αἳ ἂν*) Etsi aliquis sensus inest vulgatae, conjicio tamen αἳ delendum. Reitz.

ead. l. 14. *Μετελεύσομαι*) Negat *Pollux* in ἥκω, ἐλεύσομαι dici, quod tamen habet *Dion. Halic.* Ant. III. p. 151. f. *Hom.* Il. Θ, 12. et alibi. et compositum μετελεύσομαι etiam Noster non semel, ut forsan patebit ex Indice, ne alios addam, quia

nemo negat, quod sciam. Sed ἀπελεύσομαι negat etiam *Th. Mag.* v. *ΑΠΕΙΣΙΝ*, aliquanto meliore jure; vid. *Hemst.* T. I. p. 181. sq. Reitz.

Pag. 183. l. 1. Ἐκστάδιος) *Extra stadia tua jam es, stadia imperii tui peracta sunt.* Male interpres cum ἑξαστάδιος confundit, *sex stadiorum* vertens. Guyet. Lege omuino, uti edi curavimus, ἐκστάδιος, uti recte scribitur in *Ven.* 2. *Bas.* 1. et 2. et *Par.* ut ἔκσπονδος, ἐκπρόθεσμος etc. In L. Schol. et *Fl.* ἐξστ—. In O. vero et reliquis ἐκστ— neque Graece, neque vere, cum unicuique *decem stadia*, ex ratione supra ad c. 16. inita, assignari oporteat; et re ipsa assignata ex 35. pateat, cum Luciano remanserint *decem.* Solan. Non vere narrant *Solanus* et *Reitzius* et cum his *Fritzschius*, in *Bas.* 1. legi ἐκ-στάδιος, quum illic vox legatur adspirata. Sed *Bas.* 2. et 3. genuinam habent vocem, quam etiam recte reddidit *Micyllus: extra praescriptum stadium.* Itaque *Guyetus*, interpretem vituperans, Parisiensem significasse videtur. Lehm.

ead. l. 15. Ταινία λευκή) Hoc erat, quod diadema vocabant, insigne regium. Solan.

Pag. 184. l. 13. Νεώς) Νεὼ plurale corrigit *Guyet.* certiore jure, quam supra c. 23. λαγὼ pro λαγώς. Nam cum οὓς hic addatur, facile suspiceris, etiam νεὼ plurale dedisse auctorem. Et quamvis mascul. plurale οὓς per syllepsin alii dicent accipiendum, comprehenso εἰκόνες, eos hic non audio, quia plures civitates non erexere unum, sed plura templa. Adeoque vix a me impetro, quin *Guyeti* emendationem, invitis Edd. recipiam. Reitz. Cf. Pro Merc. Cond. c. 13. Tom. III. p. 300. ubi similia leguntur: καὶ εἰκόνες δὲ, καὶ νεῲ, καὶ τεμένη, ὁπόσα κ. τ. λ. Pro νεῲ autem, quod vulgo ediderant νεὼ sine jota, in M. illic νεώι (i. e. *ΝΕΩΙ*) legi notatum a *Reitzio.* Et sic fortassis etiam h. l. *ΝΕΩΙ* corruptum olim est in *ΝΕΩΣ.* Quapropter nullo modo dubitabam certissimam *Guyeti* emendationem recipere. Lehm.

Pag. 185. l. 1. Ἐπὶ πλεῖστον) Glossema videtur τοῦ ὅτι μάλιστα. Guyet.

ead. l. 4. Ἀπαλλαγὴν) *Mutationem* dederunt. Redde *decessum.* Guyet.

ead. l. 5. Καὶ ὅπως) Subaudi ὅρα, σκόπει, et simil. Guyet. Habuimus supra c. 36. pr. Reitz.

ead. l. 14. Δακτυλίους) Veterum ea erat superstitio, ut annulis magicis multas et miras virtutes inesse putarent; vid. et Philops. Solan.

Pag. 186. l. 11. Μηδένα) In L. ἴσως μηδένι. Quocunque modo legas, aliquid in sequentibus erit mutandum. Ego μηδένα

οὕτως εἶναι ἀνέραστον ὅτῳ etc. existimo a Luciani manu profectum. Quamvis enim raro ἀνέραστος active ponatur, sic etiam usurpari monent grammatici. SOLAN.

ead. l. 14. *Εἶναι*) Non adderem, si in pluribus abesset. Jam vero non omittendum duxi, quia vel magis abundat alibi, ut Necyom. §. 16. τὸν δέ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε. Confer et de Calumn. cap. 16. ac 20. et Pseudol. c. 6. ubi ὤν, οὖσα, et εἶναι redundare, pluribus vidimus. REITZ.

ead. l. 16. *Ὑπὲρ τὸν Ὑάκινθον*) His utitur *Jac. Elsner.* ad exponenda D. Apostoli verba in 2. Ep. ad *Corinth.* XI, 23. ubi ὑπὲρ ἐγὼ, interpretatur ἐγὼ ὑπὲρ αὐτούς. Sed ut ellipsis ista rarior, ita Lucianeum illud ubique obvium. REITZ.

Pag. 187. l. 5. *Δεήσει με ταῦτα ἔχοντα*) Corrupta sunt haec verba: qua enim ratione, quaeso, qui Graece scit, inde eliciat, quod dici oportuit, *hoc enim unum superest, cum alia suppetant omnia?* SOLAN. *Οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα*) Conf. μηδὲν δέῃ ad Rhet. Praec. c. 18. f. Et οὐδὲν δεήσῃ Dial. Meret. 2. *Aelian.* V. H. II. c. 14. κατέμεινεν οὐδέν τι δεόμενος, *commoratus est sine ulla necessitate;* structura quidem ab hac diversa. At vide, anne propius accedat, quod Dial. Meretr. 2. ante med. est, οὐδὲν δεήσει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν. Nondum enim persuadet *Solan.* vulgatum hic esse corruptum: ut enim Latini, *dies deficit me*, id est, destituit, aeque dicunt, ac *tela nostris deficiunt* apud *Caes.* legimus, ita δεῖ et δεῖσθαι quoque interdum cum accusativo personae construi, non ἀδύνατον videtur. Sensus certe ex analogia perspicuus, *nihil me destituet haec habentem.* Cum accusativo person. *Steph.* ex *Eurip.* notavit, δεῖ σε μακροῦ λόγου, et accus. rei, ex eod. ἓν δεῖ μόνον μοι. Certe dativus personae non inusitatus. Noster de Salt. cap. 3. pr. σοι δεήσει. Amor. cap. 3. f. Ἀλλὰ σοὶ — δεήσει et δεῖ τοῖς γάμοις *Alciphr.* III. Ep. 49. f. *Lys.* pag. 53. Ed. *Lond.* οὐδ' ἐκείνοις δεήσειν χιλίων νεῶν. Quodsi quis igitur hic legat, μοὶ ἔχοντι, nihil quidem difficultatis restaret; sed quia et accus. pers. et accus. rei vidimus separatim, nihil analogiae repugnat, hic utrumque conjungi. REITZ.

ead. l. 11. *Γρὺψ*) De gryphis supra dictum est ad ultima verba Dial. ult. Mar. SOLAN. Vid. Vol. II. p. 464. sq. LEHM.

Pag. 188. l. 2. *Αὐθημερὸν ἀγγεῖλαι ἐς Βαβυλῶνα*) Τὸ, βούλομαι repetendum ex superioribus. GUYET.

ead. l. 3. *Εἰ τύχοι*) Sic Ms. Ox. uti conjeceram; reliqui εἰ τύχοιμι. SOLAN.

ead. l. 10. *Ἂν ἐξῇ*) Legendum ἐξῆν. GUYET.

Pag. 189. l. 7. *Γέροντα*) Non ergo a juniore Luciano hoc

scriptum est: aequales enim esse, qui colloquuntur, omnia suadent. Solan.

ead. l. 13. *Κατὰ δάκτυλον ἕνα*) Suspecta videntur. Guyet.

ead. l. 16. *Ὃς περιθέμενόν σε παύσει μωραίνοντα*) Nescio, quid velit *Benedictus, qui obductus te a stultitia cohibeat.* Interim probo *Micyllum, qui te indutum a stultitia cohibeat.* Gron.

ead. l. 17. *Κόρυζαν ἀποξύσας*) Vid. ad Indoct. cap. 21. et de *ἀποξύσας* notata *Hemsterh.* in Ed. minore Dial. Lucian. p. 26. quae in majore non repetiit, quia augere, mutare, alio transponere in animo habuerat, ut mihi nuper indicavit. Ideoque ego manum abstineo. Reitz. Inserta huic Editioni inveneris Tom. II. p. 495. In proximis *ἢ τοῦτο μὲν* etc. *ἦ* interrogative redditum ab interpretibus Latinis. Rectius correctiνe capias, *aut potius, doch;* de qua particulae vi, olim non satis agnita, egimus in Adnot. ad Toxar. c. 62. Tom. VI. p. 502. sq. Lehm.

Pag. 190. l. 2. *Ἀνεπίληπτα*) Hoc Luciani, item ex ejusd. Pseudom. et Reviv. et ex *Xenoph.* atque Simpl. in *Epict.* idem adjectiv. adfert *Elsn.* quo probet, id in 1. ad *Timoth.* 2, 15. significare cum *Hesych. ἄμεμπτον, ἀκατάγνωστον, quod reprehensione caret.* Sed quis de eo dubitat? Reitz.

ead. l. 8. *Καὶ σταδίοις*) „An δέκα σταδ. Bene monuit *J. J. Wetstenius.*" Melius *καὶ* alterum prorsus expunxit *Fritzschius.* Lehm.

ead. l. 9. *Ὑπηνέμιον*) Metaphora ab ovis subventaneis. Guyet.

ead. l. 12. *Οἴχηται*) *Hom.* Il. *B*, 71. Solan.

IN DIALOGOS MERETRICIOS.

Pag. 192. l. 9. *ΓΛΥΚ.*) Nomen personae loquentis, initio horum Dialogorum in plerisque impressis omissum, sedulo addendum duximus. Solan.

ead. l. 12. *Ἐπιλέλησαι*) *Th. Mag.* v. ἐπιλ. Solan.

Pag. 193. l. 1. *Ἐν τοῖς Ἁλώοις*) *Ἁλῶα* festum Atheniensium agricolarum, dictum, quod in areis hac die convivium personabat, *ἑορτὴ Ἀθήνησι μυστήριον περιέχουσα Δήμητρος.* Tangit (Dial. Mer. VII. ſ.) Caetera hujus Dialogi diligenter exposui ad *Petron.* Bourd. Vide Scholia ad Dial. VII. Fecerat Euripides ſabulam, cui *Ἀλωάδες* titulus. *Grot.* Flor. 54. Solan. De hoc ſesto, mysteria Cereris, Proserpinae et Bacchi complectente, vid. Scholiast. ad Dial. Mer. VII. Et *Alciphr.* II.

Ep. 3. p. 224. — ἐν ἄστει μενούσῃ διὰ τὰ Ἀλῶα τῆς Θεοῦ. Ubi in textu ac nota *Bergleri* laevigatur ἀλῶα, in exemplis autem ab eodem adlatis adspiratur, non addita ibi varietatis caussa. Verum cum etymon a Scholiaste traditum, quod homines tunc in areis, περὶ τὰς ἅλως, commorarentur, adspirationem requirat, et apud Nostrum Dial. Mer. VII. aliosque sic inveniam, eam servavi, etsi ex Luciani Edd. prioribus non perspicias, quo spiritu id scripserint, quia ab *A* quadrato vocem inchoantes nullum spiritum addunt. Sed ecce ad *Alciphr.* I. Ep. 33. *Bergler.* ἀλῶα δ' ἦν, haec bene jam monuit, dicens: *Festum Cereale.* Ἀπὸ τῆς ἅλω, ab area horrei. *Tunc ubi venerabantur Cererem* Ἀλωάδα· *de qua Theocr. in Thalysiis, quae sunt itidem* Haloa, *v.* 155. Βωμῷ παρ' Δάματρος Ἀλωάδος. *Meminit Noster* (Alciphr.) *aliquoties hujus festi. Sed semper spiritu leni scriptum, ut saepe et alibi.* Reitz.

Pag. 194. l. 9. *Καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτὸν*) Sic *Aristoph.* in fine Pacis, Τρυγήσωμεν αὐτὴν, τρυγήσωμεν αὐτήν. L. Bos. Gallice *plumer.* Solan.

Pag. 195. l. 10. Ἐν ἀκαρεῖ πάντα οἴχεται) Proverb. Bourd.

Pag. 196. l. 8. Οὐδὲν — δεήσει) Confer de hac structura Rhet. Praec. c. 18. f. et Navig. c. 44. Reitz.

— *ead.* l. 14. Περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ) Leg. Ulp. ad *Demosth.* περὶ Ἀλοννήσου. Bourd.

Pag. 197. l. 4. Συντέθηκας) Malim συνέθηκας, aut συντέθεικας. Reitz.

ead. l. 11. Τῇ λοχείᾳ) Ἀρτέμιδι, quae praesidet λοχείαις ἢ γεννήσεσι. Bourd.

Pag. 200. l. 12. Ἀνακλάσας) De potestate hujus verbi, interdum non bene intellecta, vid. supra ad Gymn. c. 7. Adde hic *Alciphr.* I. Ep 28. ἐπειρῶ τὴν δέρην ἀνακλάσας κῦσαι, ibique *Bergl.* p. 115. docentem errasse *Budaeum* et *Stephanum*, quia ἀνακλάσας apud *Athenaeum* pro ἀνακλασθεὶς poni putarint. Reitz.

Pag. 201. l. 15. Τυραννεῖν τὸ συμ) *Ter.* Adelph. *Ain', quaeso, Aeschine, tu hic regnum obtines?* Barth.

Pag. 202. l. 17. Ἀποῤῥήξωμεν) Idem proverbium ap. *Aristaenet.* Ep. I. lib. 2. Bourd. Simul memineris illius dicti *Terentiani: Amantium irae, amoris integratio. Andr.* III, 3, 26. Lehm.

Pag. 204. l. 12 Κεραμεικῷ) Duo Athenis fuisse Ceramica, docet *Meursius*: unum intra urbem, de quo hic sermo, in quo prostabant scorta; alterum extra urbem, ubi sepeliri solebant, qui in bello occubuissent, idem, cum Academia de pop. Att. et alibi de Ceramico. Solan. Bene *Belinus* notavit, male

in interpretatione Latina se habere illud *ignominiae caussa*, quum contra amoris caussa nomina fuerint columnis inscripta. Et conferri hanc in rem jubet *Aristoph.* Vesp. v. 99. Lehm.

Pag. 205. l. 17. *Ἀλλ' εἴ τινα εὕροιμι — γραῦν*) Non opinor, ista notare, aut bene verti ab utroque interprete, *sed si quam anum invenire possem*, aut, ut alter, *habere*, quod nullius ponderis est in hac oratione; verum, *sed utinam invenirem vetulam!* quo sensu frequenter ea particula etiam ab Luciano sumitur. In Prometheo: *εἰ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα.* Gron.

Pag. 206. l. 1. *Ὅ, τι χρησίμη*) Ita distincte ex praecepto Grammaticorum scribere jubemur. Phrasis est cum superlativo tritissima, cum positivo rarissima. Solan.

ead. l. 2. *Ὠμὴ ἔτι*) Vide notam nostram ad De Merc. Cond. cap. 21. Solan.

ead. l. 8. *Ἐπικεῖσθαι*) Forsan *ὑποκεῖσθαι.* Guyet.

ead. l. 9. *Θεῖον*) Sic *Fl.* uti *Barthius* emendare jubet Advers. p. 316. laudato loco, qui occurrit in Philops. c. 12. In reliquis libris *θύον*. Solan. Conf. supra Philops. cap. 12. et infra f. hujus Dial. Reitz.

Pag. 207. l. 2. *Ῥόμβον*) Ad hoc verb. Schol. Ms. Reg. 2954. *Ῥόμβος εἶδος βιβλίου εἰς ῥόμβου σχῆμα μεμιμημένου.* Quam interpretationem, utpote falsam, recte rejicit *Belinus* Bip. Cf. *Theocr.* Idyll. II, 30. quod carmen ut omnino recte *Belinus* cum hoc dialogo comparari jussit, ita tamen minus bene versatus est in singulis quibusdam rebus magicis inter se conciliandis. Est autem *ῥόμβος* in re magica *rota* illa *rhombi staminea*, quae etiam ap. *Propert.* IV, 5, 26. (s. III, 6, 26.) occurrit. Ceterum vide an in scholio Parisiensi in voce *βιβλίου* vitium insit scribendi, quod tamen ego nunc, quomodo sit corrigendum, non habeo in promtu. Lehm.

ead. l. 6. *Αἰτούσης*) *Αἰτιώσης* legendum videtur. Guyet. Mendose, ni fallor, in omnibus legitur hic *αἰτούσης*, aut certe aliqua vox excidit: nam *πολλὰ αἰτούσης* est Graece *magna petere;* cum dicere debuerit, *enixe, ut apud sese maneret, orante.* Solan. Hanc autem sententiam etiam in ista dictionis vulgatae brevitate agnosci posse arbitror. Lehm.

ead. l. 8. *Μίσηθρον*) Aliud odii poculum est apud *Originem* lib. 7. contra Celsum. De utroque a me dictum alibi. Bourd.

ead. l. 14. *Τὸν ἄρτον, καὶ τὸ θύον*) *Casp. Barthius* putat legendum esse *θεῖον*, et *sulphur* capiendum, quod in lustrationibus et incantationibus prorsus usitatissimum erat veteribus etc. vid. cap. 3. L. VII. Adversar. Almel. *Θεῖον Fl.* etc. Solan.

Pag. 208. l. 11. *Πρὸς τῆς κουροτρόφου*) *Per Cererem. Hesych.* in κουροτρόφος, ὑφ᾽ ἑτέρων δὲ ἡ Δημήτηρ. MENAG.

ead. l. 17. *Ἑταιρίστρια*) *Hesych.* Ἑταιρίστριαι, τριβάδες. GUYET. (Idem etiam habebat *Menag.* REITZ.) Vid. *Suid.* SOLAN.

Pag. 209. l. 8. *Πότον*) *Πότος ὁ, compotatio: ποτὸς potulentus, potabilis: ποτὸν, τὸ, πόμα potus.* GUYET. *Πότον — συγκροτοῦσα*) Supra Gall. c. 12. ὁ πότος συνεκροτεῖτο, ubi et de differentia nonnihil dictum. REITZ.

Pag. 210. l. 1. *Ἐφίλουν με τὸ πρῶτον*) Haec et cetera hujus Dialogi interpretata sunt ad *Petronium* ad haec verba: *commovebat valgiter labra.* BOURD.

ead. l. 3. *Μαστοὺς ἔθλιβον*) *Plaut.* Pseud. *Teneris labellis molles morsiunculae Papillarum horridularum oppressiunculae. Ovid.* 1. Amor. *Forma papillarum, quae fuit apta premi.* BOURD.

ead. l. 4. *Καὶ ἔδακνε*) *Plaut.* loc. cit. BOURD.

ead. l. 6. *Τὴν μὲν πηνήκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς· ἐπέκειτο δὲ πάνυ ὁμοία καὶ προσφυής· καὶ ἐν χρῷ ὤφθη αὐτὴ, καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδρώδεις τῶν ἀθλητῶν ἀποκεκαρμένη*) Auctoris mentem minime percepit interpres in his verbis, quae sic Latina fecit: *galericulum quidem a capite removit, ipsa autem incumbebat similis et aequiparanda athletae alicui vehementer virili et robusto, et cute ad vivum detonsa.* Deceptus fuit verbis, ἐπέκειτο δὲ πάνυ ὁμοία καὶ προσφυής, quae de ipsa muliere intellexit, cum tamen de ejus coma adscititia sint intelligenda, et parenthesi potius includenda, hoc sensu: capiti demsit comam adscititiam, quam impositam habebat valde similem et aptam: *atque ipsa visa est instar robustissimorum athletarum ad vivam usque cutem detonsa.* L. BOS.

ibid. *Πηνήκην*) De comis adscititiis copiose dixi alibi. Junge *Alexand.* Paed. lib. II. cap. 11. *Artemid.* lib. I. *Firmic.* Astro. c. 1. lib. I. Vide *Herald.* ad *Martial.* BOURD. *Πηνίκην, la perruque.* GUYET. Ut *Junt.* πινήκην, ita Lexicogr. vicissim etiam adferunt πηνίκη, hoc sensu; sed et πηνήκη infra Dial. Mer. XII. ad fin. in plurimis, et recte, ut credo, scribitur. Et sic ap. *Pell.* bis sine varietate reperio. REITZ.

ead. l. 7. *Ὁμοία*) *Ἡ πηνίκη* scilicet. GUYET.

Pag. 211. l. 1. *Ταύτην τὴν Δημώνασσαν*) Ex Ms. Reg. 2955. admisimus articulum τὴν ante Δημ. qui aberat ab Edd. BIP.

ead. l. 5. *Τὸ ἀνδρεῖον*) *Catullus: Et quaerendum unde, unde foret nervosius illud.* MENAG. Idem habet *Guyet.* ex quo omnia surripuisse *Menagium* video. REITZ.

ead. l. 13. *Ἐφέστρια*) Quid intellexerit per τὰ ἐφέστρια,

non facile est divinare; ea vox alibi non legitur. Nihil igitur certi a me exspectes: conjecturas nudas tibi proponam. Si bene se habet ea lectio, videtur ab ἐφεστρὶς ea vox deduci debere: est autem vestis quaedam species, quae superinduebatur. *Suidas* μανδύαν et βίῤῥον interpretatur, et ὕφασμα ἐξ αἰγείων τριχῶν, alii χλαμύδα, alii χλανὶς vertunt. Quidquid tamen fuerit, quoniam ab eo genere vestis τὰ ἐφέστρια dicuntur, suspicor eas vestes texi solitas a mulieribus simul adunatis; quae texendo fabulas lepidas ad vices narrabant, ut fallerent tempus, et laborem, quae ob id ἐφέστρια διηγήματα dicebantur. Sic Nostrates dicunt *les contes du veilleri.* At forte mendosa est ea vox, et legendum vel ἐφ᾽ ἑστίᾳ, i. e. *ad lares, ad focum*, vel Ἡφαίστια ob eandem rationem, i. e. quae ad ignem hieme narrantur, nam (ut notum est) Ἥφαιστος saepe pro igne sumitur: et erant Ἡφαίστια fabulae, quae ad Vulcanum seu ignem assidentes feminae nendo vel texendo narrabant in Vulcani festo, quod Athenis Ἡφαίστια, ut ex *Andocide* patet in sermone de mysteriis. Haec ego tentabundus ut in tenebris. Tu forte meliora, lector, cogitabis: utinam et nobis impertiaris! Palm. Vide, an festum notet. Solan. Marg. Parisinae: *Ephestris vestimenti genus militaris est, unde Ephestria derivari videntur. Utrum autem poëma, aut canticum, aut etiam festum aliquod apud Thebanos fuerit, dubitari potest.* Reitz. Τὰ Ἐφέστρια παρ᾽ αὐτοῖς) Cum illud παρ᾽ αὐτοῖς vix possit aliorsum referri, quam ad Boeotos in Βοιωτίᾳ comprehensos; idque ipsum παρ᾽ αὐτοῖς ad ἐφέστρια adjunctum sit proxime, neque trahi ad aliud possit: putavi nihil esse commodius, dum quid melius afferatur, quam legere τὰ ἐφέστια, et intelligere *domestica, patria, memorabilia et singularia patriae suae.* Ἐφέστιον esse, qui eandem nobiscum Vestam colat, eosdem lares, penates etc. habeat, notum. Gesn.

Pag. 212. l. 7. Πάρεχε) *Aristophan.* Καλῶς παρέξω, καὶ οὐχὶ προσκινήσομαι. Menag.

ead. l. 15. Οὐρανίαν) Subaudi Ἀφροδίτην. Infra (Dial. VII. init.) θῦσαι μὲν τῇ Πανδήμῳ δεήσει λευκὴν μηκάδα· τῇ Οὐρανίᾳ δὲ ἐν κήποις δάμαλιν. Guyet. Venerem. Vid. notam ad Dial. VII. Solan.

Pag. 213. l. 7. Ὡς ἐνόμιζες) In omnibus libris nostris legebatur hic ὃ, quod necessario sic mutandum fuit. Solan. Ὃ ἐνόμιζες) Ὡς ἐνόμ. edi voluit *Solan.* me non obtemperante, neque Codd. addicentibus. *Quod putasti* enim aeque rectum, ac *ceu putasti*, eoque magis rectum, cum tam prope ὡς praecedat. Reitz.

ead. l. 12. Μαννάριον) A μάννα, i. e. μάμμη, ut videtur,

ductum est *μαννάριον*. *Τὸ μάννα* autem cognatum videtur τοῖς *νάννας, νάννῃ, ἀννὶς*. *Hesych*. *Νάνναν, τὸν τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρὸς ἀδελφόν. οἱ δὲ τὴν τούτων ἀδελφήν. Νάννη μητρὸς ἀδελφή. Ἀννὶς μητρὸς ἢ πατρὸς μήτηρ. Νάννη* et *ἀννὶς κυρίως matrem* notare videtur, et *νάννας patrem*, ut et *νάννος*, unde Italicum *Nonno*. Guyet. Sic iterum Dialog. VII. usurpat. Solan.

ead. l. 16. *Ἀποστροφὴ*) Ex utraque *Ven*. Reliqui libri impressi corrupte *ἀποτροφή*. Sic *Dem*. Phil. I, 104. C. Solan.

Pag. 214. l. 6. *Σφύραν*) *Σφύρας* forte. Guyet.

ead. l. 8. *Κρόκην κατάγουσα*) *Lanam trahens*, unde *tractum τολύπη*. Gl. Ph. Guyet.

ead. l. 9. *Ἐλπίδα περιμένουσα*) Hanc phrasin probaturus *L. Bos* in Epist. ad *Hebr*. 2, 13. et haec Luciani adferens, *παραμένειν ἐλπίδα*, scribit, errante calamo: nam *περιμένουσα* ego in omnibus reperio, et si *παραμένουσα* legi voluisset, id indicasset. Sed de *περιμένειν* movendo ne cogitare quidem debuit aut potuit. Reitz.

ead. l. 10. *Τὴν μνᾶν*) *Τὸ πρῶτον μίσθωμα*. Guyet.

Pag. 215. l. 5. *Δάφνιδα*) *Δαφνίδα* scribendum videtur. Guyet. Quare? quia ὁ *Δάφνις* viri nomen, ac differentiae caussa femineum nomen ἡ *Δαφνὶς* vult formari, uti ἡ *δαφνὶς*, *laurea*, vel *bacca lauri*; quod probo, licet ob consensum Edd. nil mutarim. Alias *Δάφνη* Nymphae nomen ubique obvium, *Δαφνὶς* minus frequentatum: sed solent illa mulierum in *ις* esse oxytona, ut *Θρυαλλὶς, Θαΐς, Βακχὶς*. Vid. *Alciphr*. I. Epist. 39. Quare *Guyeto* omnino adsentior, ut res sit parvi. Reitz. Non certe tantilli est res, ut eodem loco *Δάφνιδος* et *Δαφνίδα* scribere liceat, quod revera *Schmiederus* h. l. fecit. Ego vero, qui nomina maris *Δάφνιδος* et feminae *Δαφνίδος* bene distinguenda putarem, vel contra librorum auctoritatem in utroque loco *Guyeti* subtile judicium secutus sum; praesertim quum etiam supra c. 1. *Philaenidis* meretriculae nomen in omnibus libris editis falso scriptum legatur. Non enim sonabat illud *Φιλαῖνις*, sed *Φιλαινίς*. Cf. supra Pseudol. c. 24. et Amorr. c. 28. ubi libri omnes in recta scriptura consentiunt. Lehm.

ead. l. 15. *Προπέμψειε*) *Μεταπέμψει* fors. Guyet. *Μεταπέμψειε* videtur voluisse. Sed longe praestat vulgata. De regibus dictum confer Somn. s. Gall. c. 24. De funeribus Diall. Mortt. VI, 5. Lehm.

Pag. 216. l. 1. *Ἐπιλαμβανομένη*) An prensans? Guyet.

ead. l. 15. *Ταῦτα γὰρ*) Subaudi *διά*. Guyet.

ead. l. 17. *Παραπολὺ αὐτῆς. ἀλλ' οὐδὲν*) Aposiopesis est. Volebat laudare pulchritudinem filiae suae, qua multum Da-

phnidem superet. Sed in mentem venit Adrastea, Nemesis, Rhamnusia, invida laudibus. Itaque abrumpit orationem. Eodem pertinere puto, ut non legamus ἄλλο, sed ἀλλ', id est ἀλλά. Sed non multum refert. Gesn. Παραπολὺ αὐτῆς, i. e. πλέον αὐτῆς, s. πλείονα ἔχεις ἢ αὐτή. *Guyet.* Immo καλλίων supplendum, quod studio supprimit mater: et ab comparativo illo pendet genitivus; alioqui παραπολὺ simpliciter cum genitivo junctum significare fere contrarium, ut παραπολὺ τῆς ἐλπίδος, *spe minus*, vid. *Viger.* de Idiotism. p. 520. vel potius *Bud.* Comm. p. 129. Reitz.

Pag. 218. l. 6. Ἂν ἔτι τοιοῦτον) Totus hic Dialogus plane similis epistolae 36. L. I. *Alciphronis*, quod non fugit *Berglerum*, qui potest consuli pag. 160. seqq. Reitz.

ead. l. 7. Τῇ Πανδήμῳ) Cognomenta Veneris, Pandemus et Urania. Ἀμφότεραι πόρναι, ἡ μὲν Πάνδημος, ἡ δὲ Οὐρανία. ᾗ τινι Οὐρανίᾳ τετέμιστο ἐν κήποις. αἶγα δὲ Πανδήμῳ, διὰ τὸ τοῦ ζώου συνεταστικὸν (συνουσιαστικὸν Ms. Reg. 2954.) τε καὶ παρὰ τὰ Ἀφροδίσια ἀκρατές. δάμαλιν δὲ τῇ Οὐρανίᾳ, διὰ τὸ σωφρονέστερον, καὶ ὅτι ὑπὸ ζυγὸν ἄγεται τὸ ζῶον καὶ οὐκ ἄφετον, ὃ τὴν νόμιμον τοῦ γαμίου ὑπαινίττεται συζυγίαν. ὡς πλουτοδότειρα δὲ ἤδη ἐστίν. Sic ad oram Ms. Regii, quam notam sequitur Cod. Memmian. dum dicit μηκάδα esse sacrificium τῆς Πανδήμου, διὰ τὸ πρὸς συνουσίαν καταφερές, καὶ δάμαλιν τῆς Οὐρανίας, διὰ τὸ ὑπὸ ζυγὸν τετάχθαι. Bourd. Vide notam nostram ad Pseudolog. c. 11. et Demon. Vit. cap. 13. Solan.

ead. l. 8. Οὐρανίᾳ) Itane? Uraniae etiam faciebant meretrices? Atqui castior illa Venus perhibebatur. V. supra finem Dial. V. De utraque Ven. *Pausan.* p. 203, 34. Solán.

ibid. Τῇ ἐν κήποις) Veneri, de qua dictum est supra ad Imagg. c. 4. et 6. Solan. Omnino sic restituendus hic locus ex Mss. Regg. 2954. et 2955. τῇ Οὐρανίᾳ δὲ τῇ ἐν κήποις δάμαλιν, στεφανῶσαι δὲ etc. omisso scilicet καὶ ante τῇ ἐν κήποις et ἑκατέρᾳ post δάμαλιν, quae sensum turbant in vulgatis. Placuit idem *Belino*, nec aliter legisse videtur *Guyetus*, quem vide supra haec citantem ad pag. 219. l. 7. (ad Dial. V. f.) Bip.

ead. l. 9. Πλουτοδότειραν) An *Aphroditen?* Guyet. Immo *Cererem.* Vid. *Hemsterh.* T. I. Tim. c. 21. ubi id ex *Orphei* H. 39. addito et hoc *Luciani*, probat. Reitz. *Junonem* nescio qua ratione ductus *Gesnerus* interpretationi inseruerat. Cererem jam ego substituendam putabam. Lehm.

ead. l. 14. Ἐὰν ὁ πατὴρ) Subaudi θνήσκοι, θάνοι. Guyet.

Pag. 219. l. 1. Κατὰ ταῖν θεαῖν) Ad oram Ms. Regii scriptum erat: κόρη καὶ Δήμητρα αἱ θεαί, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἡ Πολιάς, ὅρκος δὲ τοῦτο Ἀθηναίων ὡς καὶ Λακεδαιμονίων οἱ Διόσκουροι,

οἳ καὶ ὀμνύουσιν, νὴ τὼ Σιώ. Bourd. Cererem et Proserpinam intelligi, idque mulierum, non virorum, jusjurandum fuisse, docet *Spanh.* ad *Callim.* p. 658. f. et seq. Sic οὐ μὰ τὼ Θεὼ, *non, per Cererem et Proserpinam*, Chorus mulierum ap. *Aristoph.* in Thesm. v. 725. Reitz.

ibid. Τοῖν θεοῖν) Vide *Spanh.* ad *Callim.* 655. Solan.

ead. l. 2 Πολιάδος) An meretriciam etiam Deam cum Scholiaste Minervam faciemus? V. 16. *Spanhem.* Ego mallem Κωλιάδος. Vide tamen Conviv. cap. 32. neque meretriciam Deam statuere necesse est. Solan. Πολιάδος recte etiam infra Conviv. c. 32. Reitz.

ead. l. 4. Καταθεῖναι συμβολὴν) Hac de re copiose *Isaacus Casaubonus* ad *Athen.* Bourd.

ead. l. 6. Καὶ πάλιν τὰ δύο) Subaudi δέδωκας, ἀπὸ κοινοῦ. Guyet.

ead. l. 7. Ὁ Χῖος) Deest in Ms. Bourd.

ead. l. 8. Ποιησάμενος) Πριάμενος legit interpres. Guyet.

ibid. Ἐδεῖτο γὰρ Χαιρέας) Interpres legit, ἔδει γὰρ Χαιρέαν. Guyet. Scilicet *debebat coenam — dependere*, dederat *Micyll.* Sed non abit inde *Gesn.* Neque video, quin ἐδεῖτο hic eodem redeat. Si enim *indigebat* (scil. his donis) *ad coenam* reddideris, vel simpliciter, *indigebat conferre*, i. e. opus ei erat symbolam conferre, quid intererit? Et si ἔδει legas, idne impersonale cum nominativo consistere potest? Reitz.

ead. l. 9. Ὀθόνας γὰρ) Subaudi οὓς δέδωκας, ut supra. Guyet. Malim δὲ pro γὰρ, quia eodem spiritu jam dixit γάρ. Sed esto muliebris sermo, per me licet. At alibi satis eleganter Nostro loquuntur mulieres. Reitz.

ead. l. 17. Δίδραχμον) Vide Dial. XIV. ubi bis pretium idem notatur. Solan.

ead. l. 18. Ὀλίγας) Deest in Ms. Bourd.

Pag. 220. l. 5. Ταραντινίδιον) Vid. rursus, si operae existimas, *Bergl.* ad *Alciphr.* I. p. 160. Reitz.

ead. l. 11. Προςίη) Pro προςίεσαι Attice. Guyet.

ead. l. 12. Ἀκαρνανεὺς) Ἀχαρνεὺς omnino leg. videtur. Guyet. et Menag. Quare? An quia syllaba abundat, aut Ἀκαρνάνια adspirate scribendum Ἀχαρνάνια; minime. Nam Ἀκαρνᾶνας vocatos διὰ τὸ ἀκούρους φυλάττειν τὰς κεφαλάς, quod caput non tonderent, tradit *Strabo* X. p. 465. (714.) Quid ergo? Ἀχαρνεὺς volunt hunc vocari ab Atticae δήμῳ vel oppido Ἀχαρναὶ dicto, unde certe Ἀχαρνεὺς formandum; vid. *Cellar.* Geogr. Ant. pag. 937. Quod ut recte judicant *Guyet.* et ejus compilator *Menagius*, ita sine Codd. ope mihi nihil mutare licet. Reitz.

ead. l. 14. Ἀπεμύνττεσε) Nondum, puto, alias observatum verbum. Suspicatur *Jensius* legendum esse ἀπεμύχθισε; cum μυχθίζω sit apud *Hesychium*, μυκτίζω nusquam compareat. Ita ἰχθύσι ταῖς ἰκτῖσι substitutum ivimus supra in Dipsadd. c. 3. Sed quidquid sit de forma verbi, cognatum esse τῷ μυκτῆρι et τῷ ἀπομύττειν, non dubito, et significare *superbe et cum strepitu quodam inflatarum explosarumque narium aliquem rejicere*. Gesn.

Pag. 221. l. 1. Κινάβρας) *Hesych.* κινάβραν, δυσωδίαν τῶν τράγων. Guyet.

ibid. Λεῖός μοι) De hoc proverb. *Erasm.* Bourd. Vid. Diction. *Baylii* T. I. p. 41. col. 1. la Croze.

ead. l. 2. Ἀκαρνάνιος) Ἀχαρνεὺς forte. Guyet.

ead. l. 4. Ἀποπνεῖ) Ἀποπνείτω legendum. Guyet.

ead. l. 10. Σωφρονήσεις) Sic *Pell.* quocum conspirare vidемus Ms. Reg. 2955. Vulgo σωφρονήσῃς, minus bene. Bip.

ead. l. 11. Θεσμοφόρου ἱέρεια) I. e. quia Cereris sacerdotes caste vivere debebant; vid. *Spanh.* ad *Callim.* pag. 662. Reitz.

ead. l. 12. Ἀλῷα) Conf. supra Dial. Meretr. I. p. Reitz.

ead. l. 14. Μαννάριον) Leg. fort. ναννάριον, ut supr. (Dial. VI.) An μαννάριον est a μανω, μάννω, μάννα; quod idem est τῷ μάμμα. Guyet.

Pag. 222. l. 6. Οἴει) In Ms. ἔτι. Bourd.

Pag. 223. l. 6. Περιέκειρεν) Vid. *Hemsterh.* ad T. I. Tim. §. 4. Reitz.

Pag. 224. l. 1. Ἐρᾷ γε) Ἔρα γε legend. videtur. Guyet.

ead. l. 4. Πλούσιον) Aut nomen ipsum hoc statuendum, aut excidit aliud nomen ante πλούσιον. Solan. Nec nomen ipsum hoc facile esse potest, quoniam mox πλούσιοι appellative dicuntur, et vere agitur de opulentioribus aemulis; nec excidisse nomen proprium probabile est, quia ex initio colloquii patet, de eo jam antea fuisse aliquam mentionem injectam. Lehm.

ead. l. 6. Ὑπὸ πλουσίων — σπουδάζεσθαι) Pluribus hanc phrasin probat *Bergl.* ad *Alciphr.* I. Ep 29. p. 120. persuadetque, et illic σπουδασθῆναι ὑπὸ σοῦ, non ut vulgo, ἀπὸ σοῦ legendum. Habuimus idem supra, Rhet. Praec. cap. 23. ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι. Reitz.

ead. l. 11. Ζηλότυποι) Corrupta haec verba censeo. Solan. *Belinus* vertit: *Les hommes jaloux deviennent généreux, lorsqu'on leur cause beaucoup d'inquiétudes*; ac si legeretur in textu ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα διδῶσι. Bip.

ead. l. 15. Μεγάλοι) Corruptum etiam hunc locum censeo. *Fl.* quidem πείθοιντο habet, sed neque sic sana erant omnia.

Solan. *Μεγαλόδωροι ἔρωτες γίγνονται; εἰ καὶ* etc. legit *Belinus.* Bip.

Pag. 225. l. 3. *Σὺ δὲ ὀκτωκαιδεκαέτης, οἶμαι, ἢ ἔλαττον οὖσα τυγχάνεις*) Perspicue legendum *ὀκτωκαιδεκαέτις.* Fit sermo ad meretricem. Jens. Recte monuit *Jensius*, hanc vocem emaculandam, quod nos sedulo fecimus. Solan. Emendationem *Jensii* firmat Ms. Reg. 2955. Bip.

ead. l. 7. *Ἦρα δὲ*) *Ἦρα μου* esse in *Fl.* additum erat in marg. *Ald.* Falso; nam *Fl.* *ἤρα δὲ* diserte habet cum aliis. Ergo aliunde illam varietatem accepit, aut aberravit, verba ex versu praeced. huc festinanti oculo referens. At mutato nihil opus esse, patet ex jam praemisso *ἤρα μου Δημόφ.* Cui *μου* iterato subjicere minus hic elegans, quam *δέ.* Reitz.

ead. l. 11. *Ἀπέκλεισα*) *Olear.* ad *Philostr.* I. pag. 20. n. 20. Reitz.

ibid. *Καλλιάδης*) Quamquam ficta fere haec nomina sunt, Callinum petere videri potest, de quo Adv. Indoct. c. 2. Solan.

ead. l. 16. *Ἀναφλέγεται*) Sic excludendo et aemulatione languidum adolescentis amorem resuscitat meretrix ap. *Alciphr.* I, 37. p. 168. ubi de hoc artificio plura *Bergl.* Reitz.

Pag. 226. l. 2. *Ἅπαντα ἐποίει*) De irrito conatu; ut apud *Martialem*, *omnia cum fecit.* Bourd.

ead. l. 22. *ΔΟΡΚΑΣ*) Cum quatuor tantum illas, quas exhibemus, personas habeant Edd. optimae, et in ipso Dialogo non adpareat, duas ancillas *ΔΟΡΙΔΑ* et *ΔΟΡΚΑΔΑ* adesse, priorem in inscriptione omisi. Reitz.

Pag. 227. l. 5. *Πῶς ἡμῖν ἐπράξατε*) Lege *ὑμεῖς.* Guyet. Tu nihil mutabis, lector, si illud *μοὶ* et *ἡμῖν* ferme *πλεονάζον*, sed tamen familiaritatis signum, et creberrime occurrens attenderis. Ceterum si cui *πράττειν* pro degere, vivere, non satis notum, adeat praeter *Bud.* Comm. et *Kust.* ad *Aristoph.* Plut. 341. etiam *J. Elsn.* ad Epist. ad *Eph.* VI, 21. Reitz.

ead. l. 6. *Τῶν πολέμων*) Conjiceres forte *πολεμίων*; ut sit, *num quid ab hostibus reportastis spoliorum.* At nihil est mutandum: nam *ἄξιον* cum *πολέμων* recte cohaeret; aegre jungeretur cum *πολεμίων.* Reitz.

ead. l. 9. *Ἀθηνᾷ στρατείᾳ*) Hujus cognominis *Pausanias*, qui ultra triginta alia passim adfert, nusquam, quod quidem sciam, meminit. Solan.

ead. l. 15. *Πρός γε Παρμένονα*) Sed scribendum *Παρμένωνα*, ut recte pag. 730. (Bis Acc. c. 16.) nec aliter usus et Grammaticus canon postulat. Jens. Bene emendat, sed *Πολέμωνα* altero illo loco legas, non *Παρμένωνα.* Reitz.

ibid. Παρμένωνα) *Jensius* sic recte scribere jussit, cum in libris omnibus esset Παρμένονα. Solan.

ead. l. 16. Ἐβόμβει τὰ ὦτα) Vides, quam vetustus ille error, qui nostra etiam aetate multorum mentes insidet. Solan.

Pag. 228. l. 11. Ἀργύριον μηδὲ ἀριθμῷ) Specie proverbii pro immensis divitiis. Sic in Epistol. Saturnal. *Xenoph.* Hellenic. lib. 3. *Suid.* μεδίμνῳ τ' ἀργύριον ἀπομετρεῖν. *Horatii* et *Petronii* interpretes. Bourd.

ead. l. 16. Ὡς τὸν Ἅλυν διέβησαν) Hoc etiam specie proverbii: patet apud *Herodot.* et *Diodor. Sic.* Bourd.

Pag. 229. l. 2. Πάντων) Florentinum παρόντων placet, ex cujus compendio forsan πάντων est natum. Neque mihi quisquam, *de summa rerum* vertendo, defendat vulgatum; nam id huc non convenit, et περὶ τῶν ὅλων tum potius dixisset. Sed de *praesenti rerum statu* deliberandum erat. Interim nondum recepi παρόντων, quia aliis vulgatum satis sanum videbitur. Responsum vero Pannychidos ἐκ τῶν παρόντων ad id ipsum videtur alludere; ideo eo magis velim παρόντων etiam priore loco legi. Reitz. Παρόντων) Restituimus lectionem Florentinae, quam etiam praefert Ms. Reg. 2955. Bip.

ead. l. 5. Φιλόστρατον) Hic Philostratus, si *Jo. Jensio* credas (de Script. Hist. Philos. I, III. c. 13. p. 279. et 283.), celebris est scriptor vitarum Sophistarum, quae exstant. Ridiculum! Solan.

ead. l. 14. Ἐκλύομαι) Idem, quod ἀδημονῶ. Leg. *Aristaen.* Epist. 28. lib. I. Bourd.

Pag. 231. l. 6. ΠΑΝ.) Pro *Pannychide* inepte in quibusdam legebatur antea Polemon. Solan.

ead. l. 12. Τοὺς Θρᾷκας) Subaudi ἄγε, aut quid simile, an ὧδε, i. e. huc age, adduc. Ἐπέχω. Guyet. Parum interest, quid suppleas: est ille accusativus subito imperantis, poscentis, ubi varia verba subaudiri, pro re nata, queunt. Quin ergo vel κάλει intelligas, licet; nam illico advenerunt. Nec tamen improbarem, si pro ὦ Παρμ. invenirem ὧδε. Verum quo brevior locutio, eo imperiosior. Sed cum vel ipsum ὦ sic abesse possit, non jam, cum adsit, peccaverit, qui ὧδε pro eo legat. Reitz.

ibid. ΠΑΡΜ.) Quamvis in titulo non compareat Parmenonis persona, necessario hic requiritur; neque enim ut cum plerisque libris Pannychidi haec tribuas committendum est. *Fl.* novam personam non inducit. *Par.* et *Salm.* quod mireris, Parmenoni quidem in versione tribuunt, in Graeco textu Pannychidi. Solan. Mihi potior videbatur ratio Florentinae esse, qua sermo Polemonis cum gloriosae irae affectu continuatur.

Sic magis haec ridicula et cum iis, quae deinceps Philostratus dicit, convenientia evadent. *Pelleti* commentum ἡκέτωσαν et *Schmiederi* ἡκόντων non displicent quidem, sed non sunt certe necessaria. Lehm.

Pag. 232. l. 3. *Διμοιρίτης*) Sic Cronos. c. 15. Ita vocatur ὁ διπλοῦν μισθὸν λαμβάνων. Dicitur et διμοιρίστης καὶ διμοιραῖος. Bourd. Nauticum est vocabulum, sed ideo adhibet, quia nautam loquentem inducit, cui sua sola nota. Solan. In marg. Paris. additum: διμοιρίτης a διμοιρία, quam eandem et ἡμιλοχίαν *Suidas* vocat. *Guyetus* autem sic: subaudi στρατιώτης, i. e. cui duplex annona datur, διπλῆ μοῖρα. Reitz.

ead. l. 5. *Ἐπὶ δόρυ*) Verti, protensis hastis, ut hastas suas quasi sequantur milites, parati ad praelium. Non ignoro ἐπὶ δόρυ illud, quod est inter παραγγέλματα s. imperia militaria, v. g. apud *Arrian.* Tact. pag. 71. seq. ubi ἐπὶ δόρυ *in dextram!* ἐπ' ἀσπίδα *in sinistram!* significat. Sed huc convenire non arbitror. Gesn.

ead. l. 7. *Τίβυς*) Cognatum videtur esse τῷ τίφυς, a τίβυς τίβυρ. *Tibur Argeo positum colono.* Guyet. *Τίβιος*) Sic Fl. optime. In reliquis *Τίβυς*. Vide, de eo nomine quid ad Timon. cap. 14. dictum sit; quae nota loca innumera profert, ubi ita scribitur. Solan.

ead. l. 30. *Πολὺς*) Alibi fere πολὺν χρόνον. Solan. *Πολὺς ἤδη χρόνος*) Nihil analogiae repugnat, nam ἐστὶ intelligendum. Rarius tamen Noster ita loquitur; sed videtur esse locutio communi vitae familiarior, quali mulieres uti solent. Ἐστὶ autem additur deinde Dial. XI. ante med. πολὺς δὲ χρόνος ἐστί σοι ἐρῶντι. Reitz. *Belinus* emendabat: ἐξ οὗ γὰρ ἑώρακα, πολὺς ἤδη χρόνος etc. Haud male. Bip. Nihil videtur mutandum. Habeo hanc formulam communis vitae, quae tanquam adverbialiter inseritur sententiis, ut Francogallorum illud, quod *Belinus* comparare potuisset, il y a déja long tems. Similiter De Merc. Cond. c. 12. μέσος ἐν τοσούτῳ χρόνος, καὶ etc. Fortassis etiam Necyom. init. ad vestigia quatuor Mss. Parisiensium rectius, quam nos cum vulgo scripsimus, legatur: πολὺς γὰρ χρόνος, οὐ πέφηνας ἐν τῇ πόλει. Lehm.

Pag. 234. l. 1. *Νευρίδα*) *Νεβρίδα* scribendum videtur. Guyet. et Menag.

ead. l. 2. *Ποικίλη*) In *Par.* quae *palaestra* converterat, haec glossa *Micylli* addita: alias *porticu*, παιδικῇ enim Graece habetur, quod ut corruptum puto, sic rursum ποικίλῃ vel παλαίστρᾳ legendum puto. Cumque *Solan.* in marg. quoque indicarit, se ποικίλῃ edi velle, nihil haesitavi, quin veritati parerem. Reitz.

ead. l. 3. Ἀριστανέτου) Occurrit hoc nomen saepius apud Nostrum; vide Dial. II. et Conviv. c. 1. Solan.

ead. l. 9. Οὐκ ἔχουσαν εἰκάσαι) Deerant in Ms. Bourd.

ead. l. 12. Ἔστρεφον) Subaudi κατὰ νοῦν. *Animo versabam.* Guyet. et Menag. Habuimus idem supra Alex. §. 8. Reitz.

ead. l. 16. Ἐπισεσυρμένα) Ms. περισ. Bourd.

Pag. 235. l. 10. Μὴ ὥραισιν ἵκοιτο) Proverb. Atticum, de quo antea *Casaub.* ad *Athen.* Bourd. Proverb. de quo nos pluribus ad *Diog. Laërt.* in Anacharsi, p. 37. Menag. Conf. supra ad Dial. Deor. VI. f. cum nota *Hemsterh.* Ac de Salt. cap. 5. f. Reitz.

ead. l. 19. Τί σοι) Usque ad ἔχει aberant a Ms. Bourd.

Pag. 236. l. 1. Ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις) Conf. AG. X. Praef. p. 14. et *Athen.* 524. E. Quia crudeles in captivos. Aliam hujus proverbii rationem indicat *Diog. Laërt.* p. 26. E. sed minus veram. Solan.

ead. l. 10. Ὅλως) Forsan ὅλος. Sed non tanti refert. Saepissime enim eodem redire, aut certe saepe a librariis permutari, vid. nos ad Herc. Gall. §. 1. *Jens.* ad Hermot. cap. 2. Cum ἐστὶ tamen ὅλος frequentius. *Alciphr.* I, 13. p. 54. ὅλος εἰμὶ τοῦ πάθους. Item III, 11. pr. ὅλη εἰ τοῦ ἄστεως. Ib. Ep. 12. ὅλαι τοῦ μέλους ἐγίνοντο. Sed quando περὶ additur, ut hic, alia res est. Nam sine περὶ vix aliter potest, quam adjective, enuntiari. Reitz.

ead. l. 13. Γαστρίσαι) Γαστρίζειν, *explere ventrem, saburrare, ventrem saturare.* Exponitur et laute accipere. Sed hic τὸ *saturare* placet. Guyet. Pro *saginare, Alciphr.* III. p. 374. Sed et pro *ventrem percutio* interdum accipi, vid. *Gesner.* ad Rhet. Praec. c. 24. Reitz.

ead. l. 15. Κέκνισται) In margine Ms Cod. κέκνισται, ἀντὶ ἐρωτικῶς ἔχει· εἰώθεσαν γὰρ οἱ ἐρῶντες ὑπὸ τῶν ἀτόπων λογισμῶν κάμνοντες κατατετρύχθαι. Bourd. Cf. *Theocrit.* Idyll. IV, 59. et Miscc. Observv. Vol. VI. p. 302 sq. Lehm.

ibid. Νεβρίδος) Quia id supra hoc Dial. recepi, etiam hic admittendum fuit. Reitz.

ead. l. 17. Κεραμεικῷ) Intra urbem. V. *Meurs.* AG, IV, 999. Solan.

Pag. 239. l. 12. Ἃ εἶδες Φιληματίου) Insititia videntur et inepta. Guyet. In ora Ms. Reg. 2954. adscriptum legitur: οὐ λείπει, ἀλλὰ μεμετεώρισται ὁ λόγος, ὡς ἐν διαλόγῳ φιλεῖ γίνεσθαι. Quam Scholiastae annotationem secutus *Belinus* ita hunc locum emaculandum censet: Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὰ πρόςωπον μόνον; καὶ γὰρ ὅσα τοῦ σώματος μὴ φανερὰ ἃ εἰ εἶδες

(sic *Fl.*) *Φιληματίου* . . . . *καὶ* (sc. *εἰσίν*· nisi pro *καὶ* malis legere *ἀλλ'*) *ὡς ἐχρῆν* etc. *à l'égard des parties du corps qu'elle ne montre pas, si tu avois vu celles de Philemation.... Elles sont comme doit les avoir une femme de quarante-cinq ans.* Bip. Haec *Belini* emendatio etsi tum Scholio, tum Florentinae lectione, nonnihil confirmari videatur, tamen magnam non solum vulgatae lectioni, sed etiam ipsi orationi, vim infert. Nec tamen ipse, licet non carens qualibuscunque conjecturis, quidquam in textu mutare volebam. Lehm.

Pag. 240. l. 10. *Παρδάλει ἔοικεν*) Maculis distincta est, i. e. *τοῖς ἀλφέσι*, inferius. Guyet.

Pag. 241. l. 3. *Τὴν σορὸν*) *Capularem senem.* Guyet.

Pag. 242. l. 5. *Θρύπτῃ*) Ex eo *Aristaen.* Epistol. 16. lib. II. Bourd. *Alciphron*, a quo Lucianum sua mutuatum suspicatur *Bergl.* fere eadem habet I. Ep. 36. p. 162. Reitz.

ead. l. 14. *Τὸν Φάωνα*) Nimirum in proverbium emendatissimae formae abiit ille Sapphûs amasius, de quo nihil opus est dicere, post ea, quae ingeniosa *Wolfii* diligentia conducta sunt ad *Sapph.* n. 124. seq. Gesn.

Pag. 243. l. 14. *Μῆλον ἀποδακὼν*) Conf. supra Tox. c. 13. Sed et malis puellas petere amatorium fuisse, ter quater indicatur a *Diog. Laërt.* L. III. vit. Plat. S. 32. pag. 183. seq. *Long.* Past. I. p. 19. Reitz.

Pag. 244. l. 1. *Τῶν μαστῶν*) Quin *μαστοὶ* de feminis dicatur, nemini est dubium. *Eurip.* Androm. 223. *Καὶ μαστὸν — νόθοισι σοῖς Ἐπέσχον.* Et sic idem perpetuo; vid. ib. v. 511. et 629. Hecub. 424. Orest. 842. Phoeniss. 313. etc. At supra Amor. cap. 41. *μαζῶν* etiam de mammis muliebribus; quod nonnemo mutabat in *μαστῶν*, quia *μαζοὶ* virorum, *μαστοὶ* mulierum essent. Cumque ibi promiserim, me hic de illa differentia acturum, en pauca: *Ammonius*, *Μαστὸς μαζοῦ διαφέρει. Μαστὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ γυναικεῖος. — Μαζὸς δὲ ὁ ἀνδρεῖος.* Idque ex *Hom.* Il. *Δ*, 123. probari putat, ubi *μαζῷ πέλασεν* de viro dicitur. Possem et alia similia *Homeri* addere, ut Il. *Θ*, 121. ubi Eniopeus vulneratur *παρὰ μαζόν*. Item ib. 318. Ac *Δ*, 490. et 537. etc. Eandem differentiam statuunt *Thom. Mag.* et *Suid.* Sed ex istis *Homeri* nihil probatur, quia inde non sequitur, etiam *μαζοὺς* ideo de feminis non dici; (contrarium patet in Amazonum vocabulo, quod veteres a privatione mamillae derivant; licet falso; tamen videmus eos ab significatus ratione non abhorruisse.) Immo *Long.* in Past. *θηλὴ* semper adhibet de ubere caprae ovisque, an hinc statim sequitur, non etiam *θηλὴ* de mulieribus quoque dici? Sed *μαζοὺς*, quod agimus, et feminis tribui, vid. bis ap. *Ach. Tat.* I. p. 4. qui de

virgine Europa, μαζοὶ δὲ στέρνων ἠρέμα προκύπτοντες· ἡ συνάγουσα, ζώνη τοὺς μαζοὺς — ἔκλειεν. Rursus p. 15. generaliter de omnibus recens natis: τὰ ἀρτίτοκα τῶν βρεφῶν — οἶδεν ἐν τοῖς μαζοῖς οὖσαν τὴν τράπεζαν. *Callim.* Hymn. in Del. 274. de Apolline nutricis mammam sugente, — ὁ δὲ γλυκὺν ἔσπασε μαζόν. Item in Dian. 214. de Nympha, — καὶ γυμνὸς ἀεὶ παρεφαίνετο μαζός. *Aelian.* XII, 1. med. de Cyro Aspasiam amante: ἐπεὶ καὶ τῶν μαζῶν προςήψατο. Ne plura congeram. Verum et vicissim μαστοὺς de puero, Noster supra, Amor. c. 53. f. adeo ut vana sit Grammaticorum distinctio; nisi, quod suspicor, de paucis tantum scriptoribus intelligenda sit. Reitz.

ead. l. 2. Ἀποδέσμῳ) Intellige vinculum mammillarum. Kuster. Vid. omnino Amor. c. 41. Solan.

ead. l. 6. Ἔστι τὶς θεὸς ἡ Ἀδράστεια) *Catull.* Bourd.

Pag. 245. l. 1. Λίθος οὐκ ἄνθρωπος) Proverb. Bourd. Sic *Aristophanem* in Nub. vulgus stupidum vocare — ὄντες λίθοι, *Terentium*que in Heaut. V, 1. *Quid stas lapis?* addito et hoc Luciani loco, notat *L. Bos* in Obs. Crit. p. 75. 76. Sed res nimis nota. Reitz.

ead. l. 15. Καταγιγνώσκῃς) Emaculavi mendum omnium impressorum, qui hic καταγιγνώσκεις habent. Solan.

ibid. Ἄτεγκτος) Sic sola *J.* Ed. optime. Reliquae ἔγκοτος. *Ven.* 2. quae *J.* fere κατὰ πόδα sequitur, venustatem hujus scripturae non assecuta, neglexit. Lege Alex. cap. 25. et plaude. Solan.

Pag. 246. l. 7. Τῆς χρηστῆς) Εἰρωνικῶς. Guyet.

ead. l. 13. Τὴν αὔλιον) Sic Edd. non hic modo, sed et infra Dial. XV. sive Meretr. ultimo, in med. καὶ ἡ αὔλιος ἠράσσετο. Conf. et supra Tox. cap. 17. Nam aliis αὔλειος vulgo scribitur. Reitz. In horum locorum numero etiam est Toxar. c. 17. ubi vulgatam lectionem restituerunt recentt. Editores. H. l. scripturae αὔλειος favet Cod. Par. et infra Dial. XV. eadem stabilitur sua auctoritate et ratione. Lehm.

Pag. 247. l. 4. Οὐχ ἑώρων) Mallem οὐχ εὗρον. Solan. Praestat haud dubie vulgatum ἑώρων, quod verbum de quovis sensu dici satis constat. Lehm.

ead. l. 7. Ἐν χρῷ κεκαρμένον) Paulo post quid hoc sit docet, cum ait, morbo defluente coma, *caput* eam *rasisse.* Disce etiam hic morem fuisse, ut juvenes ἐν χρῷ κεκαρμένοι essent, cum juvenem esse crediderit, quem ita habere palpando sentiebat. Solan.

ead. l. 9. Εὖ ἴστε) Reddidit *Gesnerus: jam scitis.* Rectius

imperative acceperat *Micyllus*, in cujus sententiam jam correxi hanc *Gesneri* interpretationem. Lehm.

Pag. 248. l. 4. *Πηνήκην*) Conf. supra Dial. Mer. V. med. ubi cum πηνήκην dederim, et hic ita scribendum erat. *Πηνίκην* vult *Guyet.* cum Lexicograph. Reitz.

ead. l. 16. *Τὸ δεῖνα*) Τὸ δεινὸν scribendum videtur. Guyet. Imo vide notulam nostram ad Vit. Auct. c. 19. Tom. III. p. 522. quam consulto ignoravit *Fritzsch.*, dum eadem notat Quaestst. p. 30. Lehm.

Pag. 249. l. 7. *Ἐν δὲ*) Illud δὲ initio Dialogi, sine apparente relatione, vid. etiam Dial. VII. et VIII. pr. Reitz.

ead. l. 10. *Οὐθεὶς*) Etsi frequentius οὐδεὶς scriptum invenio apud Nostrum, nihil tamen obstat, quin et οὐθεὶς hic servem, quia et promiscue apud alios, ut satis dictum ad Paras. cap. 3. Reitz. Hujus Ed. Tom. VII. p. 431. sq. Unde patuerit, credo, in Luciano saltem nostro rectius scribi οὐδεὶς et οὐδέν. Lehm.

ead. l. 11. *Διέπειρα*) Conf. *Alciphr.* III. Ep. 36. pag. 352. Item pag. 350. et 351. Reitz.

ead. l. 14. *Ἐς πλαίσιον*) Hanc vocem interpretatur Codex Memmianus: πλαίσιον, παράταξις ἐν τετραπλεύρῳ τῷ σχήματι, ταύτην δὲ ἐκτάσσουσιν ὁπότε ὀλίγοι πρὸς πλείους διαγωνίζονται. Hanc habent interpretationem *Pollux*, *Hesych.* Bourd.

Pag. 251. l. 15. *Σαρίσσῃ*) Ita scribenda haec vox Diall. Mortt. XXVII. Quae tamen hic, et duobus sequentibus in locis, simplici sigma in omnibus impressis scripta est. Solan. *Bergler.* ad *Alciphr.* III. pag. 351. recte quoque adfirmat, usitatius gemino σ scribi; sed quia mox ter quater se offert uno σ exaratum in omnibus, ego nihil mutare volebam. Cum et in *Poll.* L. I. et X. σάρισσα recte quidem editum; sed *Jungerm.* ad I. S. 138. testetur in Ms. σάρισαν legi. Quin vel σισάρας apud *Alciphr.* l. d. edi passus est *Bergl.* quod sic scriptum invenerit, etsi σαρίσσας legendum vidit. Verum cum in Dial. Mort. XXVII. §. 3. σάρισσαν, et §. 4. σαρίσσῃ Edd. constanter habere recognovi, nil amplius haesitavi et hic ita edere. Reitz.

Pag. 252. l. 1. *Ἀπεδειροτόμησα*) Ita scribendum cum *Bas.* 2. et *Salm.* ut apud *Hesiod.* Θεογ. non ut in plerisque scribitur ἀπεδηροτόμησα. Solan.

Pag. 253. l. 4. *Ἐς δύο*) De hac phrasi Germania Belgisque familiari, vid. fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graeciss. p. 459. Et supra Tox. c. 54. ac *J. Elsner.* ad Div. *Marc.* XV, 38. qui et alia Luciani loca indicat. Reitz.

ead. l. 5. *Κειμένους*) Laudatus modo *Elsn.* ad Evang. *Luc.* XXIII, 53. τοὺς κειμένους interdum simpliciter de *mortuis* dici

probat, ex *Aristoph.* Neb. 550. *Eur.* Rhes. 670. et *Heliod.* II. pag. 66. Sed a Luciano hoc loco conjungi, quod posterius tamen nihil mirum, et in enarratione ejusmodi vix aliter fieri debebat. Reitz.

ead. l. 11. *Δημνιάδας*) De his dictum est ad Amor. cap. 2. Solan.

ead. l. 13. *Φονεῦ*) Mallem *φόνευε*, si per sequentia liceret: certe in *Fl.* *ὁπόσον* est. Solan. Si olim *φόνει* scriptum fuisset, ultima per compendium exarata, id, accentu omisso, facilius migrare potuit in *φονεῦ*, quam ut *ε* imperativi omitteretur. Sed eod. redit *φόνει* a *φονέω*, an *φόνευε* a *φονεύω* eligas, modo tum *ὁπόσον* cum *Fl.* legas. At neutrum plane egebit mutatione; cum *φονεῦ* vocativus sit ab substantivo *φονεὺς*, et *ὁπόσων* genitiv. inde pendens. Sed vide notam seq. Reitz.

ibid. *Ὁπόσων*) Florentina lectio magis placet; modo *φόνευε* tum simul legas: nam etsi vocativus *φονεῦ* cum *ἄριστε* convenit; melius quadrat imperativus cum *ἔῤῥωσο* jungendus. Reitz.

Pag. 255. l. 22. *Βιθυνὸν ἔμπορον*) *Thyna merce beatum. Hor.* Guyet. et Menag.

Pag. 256. l. 4 et 5. *Ὑποδήματα ἐκ Σικυῶνος*) *Γυναικεῖα* haec *ὑποδήματα*, ut vult *Hesych.* De his *Cic.* I. de Orat. *Ut si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis essent habiles et apti ad pedem, quia non essent viriles.* In Memmiano Cod. erat: *Σικυονικὰ ὑποδήματα διαφέροντα τῶν ἄλλων ἦσαν, ὡς καὶ αἱ ἰφικρατίδες, ἀπὸ τοῦ Ἰφικράτους πολλὴν περὶ ταῦτα φιλοκαλίαν ἐπιδεδειγμένου.* Dicuntur hi calcei etiam *ἰφικρατῆρες*. Bourd. *Hesych.* *Σικυώνια ὑποδήματα, γυναικεῖα, καὶ ψέλλια.* *Cic.* L. I. de Or. Menag.

ead. l. 7. *Ἀλάβαστρον*) Hinc lux historiae Evangelii. Solan. Evang. *Matth.* XXVI, 7. *γυνὴ ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα.* *Luc.* VII, 37. etc. Reitz.

ead. l. 12. *Παρ' ἐμοὶ*) Spatium vacuum *J.* hic reliquit, *ἀποσιωπήσεως* notam, quam imitati sumus. Reitz.

ead. l. 15. *Σαπέρδας*) Quid saperdae, notum ex interprete *Aristophanis, Polluce, Suid. Hesych.* et interpretib. *Persii.* In Cod. Memmiano saperdae sunt *ἀφύαι τεταριχευμέναι διῃρημένα καλάμῳ, ἢ ὕεια τεμάχη τεταριχευμένα.* Bourd.

ibid. *Καὶ πέρκας*) In eodem Memmii Cod. *πέρκαι εἶδος ἰχθύος τεταριχευμένου.* Bourd.

ead. l. 18. *Βῖκον*) *Hesych.* *Βῖκος· στάμνος ὦτα ἔχων.* Menag.

Pag. 257. l. 1. *Τυρὸν*) Casei ex Cythera meminit Epicurus ap. *Diog. Laërt.* p. 269. E. F. Vid. *Men.* not. p. 263. Solan.

Τυρὸν — ἐκ Γυθίου) Non ausim mutare quidquam ea sola caussa, quod *Κύθνιος τυρὸς* celebratur a *Stephano Byzantino*, inprimis cum ter idem nomen repetatur, nec varietatis quidquam adnotatum videam. *Γύθιον* et *Γύθειον* urbs Laconicae maritima, navale celeberrimum, unde certissimus in Cretam cursus etc. quidni potuerint etiam inde casei celebres advehi ad alios? Gesn. Vide nos ad *Laërtii* Epicurum. *Menag, Luc. Holsten.* in nott. ad *Stephanum* de Urb. in voce *Γύθνος* emendat hunc *Luciani* locum, docetque hoc et mox in seq. binis locis legendum esse *Γύθνου*. *Almelov.* Conf. mox ad *Γυθιακόν*. Reitz.

ead. l. 6. *Τοῖχον ἄρχω τοῦ δεξιοῦ*) *Turnebus* XXVIII, 43. de nautis intelligit. *Potterus* de remigibus. Videndus etiam *Pollux*, qui *τοίχαρχον* appellat. *Baif.* 118, 1. Meminit Noster etiam Jov. Trag. cap. 49. sed idem, quem *nautam* hic vocat, *remigare* ait. Solan.

ead. l. 7. *Ἡμῶν ὑπερορᾷς*) Sic antea *ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμενοι γίνονται*. Sic apud *Petronium*, *postquam amari se sensit, supercilium altius tulit.* Bourd.

ibid. *Ἀφροδίσια*) Nautarum celebritate maxima agebantur. Vid. *Plut.* 1406, 2. Solan.

ead. l. 8. *Πρὸς τοῖν ποδοῖν*) *Πρὸ* —. Guyet. Sed habuimus etiam *ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν*, supra Philops. c. 20. quam lectionem constanter utroque loco retinent libri; quare nihil corrigere ausim, cum *ποδοῖν* dativi casus sit, cui *πρὸς* adjunctum significare *apud*, *ad*, nihil opus erit exemplis docere. Non spernerem *πρὸ*, sed non ita necessarium ducerem, ut vulgata sit movenda. Reitz.

Pag. 258. l. 6. *Τὸ ἐνοίκιον*) Sic in Cronosol. *Plutarch. Theophrast.* Dico cetera ad *Pausan.* Bourd.

ead. l. 7. *Γυθιακὸν*) In exemplari *Aldino* haec omnia cum Peregrini morte amputata esse, adscripsit *Solan.* At in mea Ed. *Ald.* 1. qua beneficio *P. Wesselingi* nostri utor, nihil amputatum est, legiturque *Γυθιακὸν*, tam hic, quam *ἐκ Γυθίου* paullo supra, et rursus infra versu hujus Dial. ultimo, aeque ac in ceteris. Sed *Γυθνιακὸν* vult etiam *Almelov.* Reitz.

ead. l. 10. *Ἔγημεν*) Lege *ἔτη μέν*. Solan.

ead. l. 12. *Διοςκόρω*) Sic libri omnes nostri, uti et Alex. c. 20. Videntur sic observasse, ut in exclamatione sic efferretur, quamvis *Διόςκουροι* aliter vulgo audirent; ut Navig. c. 9. et Alex. c. 4. Solan. *Διοςκόρω*) Constans Edd. lect. ut supra Gall. c. 20. pr. ubi Coll. tamen *Διοςκούρω*, quod usitatius, ut illic indicatum. Sic *Διοςκούρων*, Navig. c. 9. *Διοςκούροις*, Pro

Merced. c. 1. etc. Sed quia et alias utrumque invenitur, nihil muto. Reitz.

Pag. 259. l. 5. *Γυθίου*) Leg. *Γυθνίου*, *Gythnio.* Almel.

Pag. 260. l. 2. *Ἐπεισπαίσας*) Sic libri omnes nostri. Coll. tamen monent, ab aliis ἐπεισπεσών, ab aliis rursus ἐπεισπέσας legi. Solan.

ead. l. 6. *Ὦ Κοχλί*) De his meretricum nominibus, et quam aliquando recte personis conveniant, dictum alibi a me: lege interim doctissimum interpretem *Aristaeneti*; nam *Aristaenetus* Epistolarum suarum nomina mutuatus est a *Luciano*, quod *Alciphron*, aliique plurimi amatorii scriptores fecere. Bourd.

Pag. 261. l. 2. *Ὑπέκρεκόν τι τῶν Λυδίων*) De tonis dictum antea. Dixit autem ὑπέκρεκον, ἀντὶ τὰς χορδὰς διεψηλάφων, ἀναβαλλομένη τὴν Λυδίαν ἁρμονίαν, ἥτις ἡδίστη τῶν ἄλλων καὶ πότῳ προσφορωτάτη. Κρέκα metaphora ducta a lanificio, ut apud *Sapphon.* γλυκεῖα μάτερ οὐ δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστόν. Bourd. *Aristoph.* Avv. v. 776. *Dind.* (κύκνοι) συμμιγῆ βοὴν ὁμοῦ πτεροῖσι κρέκοντες ἴακχον Ἀπόλλω. ubi vid. Commentt. Lehm.

ibid. *Λυδίων*) Gravissimus hic, ni fallor, omnium modus. Quî fit ergo, ut ad eum tam lascive hic saltetur? Solan.

ead. l. 4. *Ἡ αὔλιος*) Ἡ αὔλειος dicitur, vel ἡ αὔλειος θύρα. Τὸ αὔλιος non placet. Guyet. Sic et supra Dial. XII. post med. *Solanus* addit: *Desunt haec (praeter Aldinam, de qua supra) etiam in exemplari Venetae secundae; in eo enim more Peregrini ab Inquisitoribus aut superstitiosis hominibus rescissa est.* In mea *Aldina* 1. nihil deesse, jam dixi ad Dial. XIV. Reitz.

ead. l. 5. *Ἐπεισέπαισαν*) Ab ἐπεισπαίω. Vid. pag. praeced. ubi ἐπεισπαίσας. Confer etiam infra p. 638. (Ed. A.) Kuster. In omnibus nostris libris ἐπεισέπεσον legebatur, sed *Kusteri* emendatio placuit. Solan. *Ἐπεισέπαισαν*) Dedi hoc *Solano* atque *Kustero*, ut reciperem, quia sic paulo supra bene legebatur, et nil facilius, quam αι, η et ε, inter dictantem et excipientem confunditur; et supra Tox. c. 61. διεκπαίσας in plerisque recte, ubi tamen quaedam etiam διεκπέσας. Vid. ib. Not. Posset quidem pro vulgato adferri, εἰσπίπτω tamen et pro *irruere* dici, ut apud *Diog. Laërt.* invenio, L. I. S. 46. στεφανωσάμενος εἰσέπεσεν εἰς τὴν ἀγοράν. Et apud *Herodian.* IV, 4, 12. ἐσέπεσεν εἰς τὸ στρατόν. Sed haec aliquanto minus violentam irruptionem significant, et non male ibi versum, *castra attigit.* Confer et infra Sympos. cap. 12. ubi forsan similiter ἐπεισέπαισεν dabimus pro vulg. ἐπεισέπεσεν, cum εἰσπαίω et ἐπεισπαίω

aptissimum; Lucianoque proprium, *Aristophani* aliisque hoc sensu usitatum sit. Vid. tamen παρειςπεσεῖν probatum ad Ep. Satur. cap. 23. Reitz. Eadem plane, qua h. l. vi ἐπειςπέσω vulgo legitur Anach. c. 33. nec minus constans est librorum lectio ἐπειςέπεσε Conviv. c. 12. Loco autem Toxar. c. 39. jam ex optimis Codd. compluribus a recentt. Editoribus restituta est leotio ἐπειςπεσόντες. Quamobrem etiam h. l. religioni duxi a vulgata librorum lectione recedere. Quamquam non neglexi ea, quae ad locum Convivii laudatum a viris elegantissima doctrina imbutis monita sunt; de quibus tamen suo loco. Lehm.

ead. l. 6. Ὁ Μεγαρεὺς) Aetolum supra dixerat. Megaram Aetoliae nemo, puto, novit. Quid si fuit *Μεταπεύς*; certe in literis majusculis quam facile confundantur *ΜΕΓΑΡΕΥΣ* et *ΜΕΤΑΠΕΥΣ*, dextro crure literae πῖ, ut solemne est, correpto, cuivis apparet. Porro οἱ *Μεγαρεῖς* sunt sine dubio notiores, quam οἱ *Μεταπεῖς*. Sed nec hi plane ignoti, *Polybii* opera et *Stephani:* quamquam hic in Acarnania non recte collocat, ut jam observatum *Berkelio*. Gesn. Nomine *Μεγαρεὺς* non solum notari *civem Megarensem*, sed et apud Athenienses designari quemvis hominem rusticum et inhumanum, contra *Gesnerum* contendit ad hunc locum *Belinus*, laudans *Stephanum* in *Μέγαρα*, qui sic dictam putat urbem *propter asperitatem regionis*, διὰ τὸ τραχὺ τῆς χώρας. Sic sane mutatione nil opus. Bip. In proverbio fuisse Megarenses, non solum ipsum verbum μεγαρίζειν arguit, de quo largus est *Suidas*, cf. Scholiast. ad *Aristoph.* Acharn. v. 822. sed etiam lepida illa *Aelian.* V. H XII, 56. narratiuncula de Diogene Sinopensi, qui ibi Megarensium τὴν ἀμαθίαν καὶ ἀπαιδευσίαν irridet, i. e. inscitiam et rusticitatem, quae ita in Aetolum nostrum, praesertim in ore Atticarum muliercularum, cadit, ut neque de *Gesneriana*, neque omnino de ulla nominis vulgati mutatione cogitandum esse videatur. Diligenter admodum de hac re agit *Herm. Reinganum* in libello: das alte Megaris. Berol. 1825. Lehm.

ead. l. 10. Ἐκφθείρου) *Facesse hinc, abi in malam rem.* Vid. *Bergl.* ad *Alciphr.* I. p. 57. 62. 66. et 142. ubi et προςφθείρεται, *abit ad* — in mal. partem. Conf. Nostrum supra Asin. cap. 56. Reitz.

Pag. 262. l. 2. Τὴν σύνταξιν) Quid sit σύνταξις, eod. ore interpretantur Grammatici, scil. est εἰςφορὰ ἣν τοῖς στρατιώταις διένειμον· περίμεινον τὴν σύνταξιν, Gallis, *Je vous payerai à la monstre.* Bourd.

ead. l. 8. Ψόφοι) *Alciphr.* II, 3. pag. 236. συμβιοῦν Πτολεμαίῳ καὶ Σατράπαις καὶ τοιούτοις ψόφοις, quod *Bergler.* convertit, *Satrapas et ejusmodi inania nomina*, et hoc *Luciani*,

alterumque ex *Athen.* exemplum adfert. Sed forsan hic ψόφους praeferret aliquis, ut referatur ad verba illa gloriosa, quae sunt inanes sonitus: at potest stare ψόφοι relatum ad οὗτοι, ut ipsi Thrasones dicantur ψόφοι esse, veluti et apud *Alciphr.* de personis dicitur. Reitz. Cf. Judic. Vocal. c. 2. ibique Adnott. Tom. I. p. 326. Lehm.

IN DE MORTE PEREGRINI.

Pag. 263. l. 1. *ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡ. ΤΕΛ.*) *Athenagoras* Apologia pro Christianis. *A. Gellius* cap. 11. L. XII. *Ammian. Marcellin.* L. XXIX. Marcil. Peregrinus, cognomento Proteus, cujus insignem λιμοδοξίαν tam facete exagitat Lucianus, philosophus Cynicus fuit (si tamen hujusmodi palliata mendicabula tanto nomine debent cohonestari), imperante M. Antonino desiit vivere. De quo viro diversa prorsus fuere veterum judicia: nam *laudatur ab his, culpatur ab illis.* Hujus meminerunt *A. Gellius, Athenagoras, Tertullianus,* et *Ammianus Marcellinus.* At Lucianus noster, vir, si quis alius, in deprehendendis hominum moribus sagax, illum graphice depinxit, quippe quem penitissime noverat. Navem enim cum eo, ex Troade solvens, conscenderat, ibique γενναίου Περεγρίνου masculas nuptias subodoratus est; illum mortis formidine expallescentem vidit; illum oborta noctu tempestate muliebriter exclamantem audiit. Qui Stoicum faciunt, unde id conjecerint, non possum expiscari. Quid enim? Quia tunc in aula multum dignationis habebant Stoici (id quippe constat), non ausus fuerit Lucianus Stoicum appellitare, qui esset tamen? Quasi non alibi passim totam illam familiam acri aceto perfuderit. Itaque merae nugae; neque id vero dixeris, ubi a te libellus hic perlectus fuerit. Ceterum non hic tantum Peregrini meminit Lucianus, sed et in libello πρὸς ἀπαίδευτον cap. 14. ubi simpliciter Proteum Cynicum vocat. Meminit quoque illius in vita Demonactis cap. 21. ubi haec leguntur: Περεγρίνου τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ etc. Ubi interpres, *Peregrino autem Protei filio ipsum objurgante;* sed ibi, ut sexcentis aliis locis lapsus est. Peregrinus enim et Proteus, idem. Itaque fuerat aliter vertendum. Faber. (Invenio apud *Reginonem* in Chron. ad ann. Chr. 125. inter Martyres *Peregrinum* quendam, sub M. Antonino Vero, cujus tempora optime huc quadrarent, si ampliori testimonio, et circumstantia fata ejus consignata fuissent. *Vindingius* ann. 1682.) *Suid.* εἰς τὸν Περεγρίνου βίον καθάπτεται τοῦ Χριστιανισμοῦ. Cave autem, lector, cre-

das *T. Fabro*, hic asserenti, non integrum ad nos pervenisse hoc opusculum: errasse enim eum, ostendam ad c. 11. ultima verba. Repertus est, qui suspicaretur, hoc nominis a Luciano ei inditum, ut Christianam religionem, *peregrinam* scilicet, et a sacris Graecorum alienam, deridendam proponeret (vide *Pauli Vindingii* etc. p. 3.). Absurde. V. *A. Gell.* VIII, 3. et XII, 11. Natus erat in oppido Hellesponti Pario, ut ex Nostro liquet. Meminerunt honorifice tum *Gellius* l. c. tum *Maximus Tyrius* Diss. III. V. et *Tertull.* ad Martyr. cap. 8. *Euseb.* in Chron. Olymp. CCXXXVI. *Tatian.* serm. ad Graec. Ad hunc Proteum respexisse *Pollucem* apud *Philostratum* pag. 593. vix dubito. Peregrinum quendam inter Martyres sub M. Antonino Vero recenseri in *Reginonis* Chronico, testatur *Vindingius* p. 4. Vid. apud *Xiph.* in Adr. 206. C. Euphratem philosophum veneno ultro hausto vitam finientem. Solan. *Stephano Le Moyne* in Proleg. ad Var. Sacra fol. 10. videtur Lucianus *illudere voluisse* hoc libello *martyrio Polycarpi*, hoc ipso forte anno cremati; atque *eo tantum fine et consilio traducendum suscepisse* Peregrinum, *ut Christianos eodem argumento traduceret, qui ad martyrium sponte ruere videbantur, et qui de martyrum suorum*, Polycarpi praesertim, *fortitudine gloriabantur et triumphabant.* Hunc Peregrinum non minus, quam Simonem Magum, Apollonium Tyanensem, Satanae artibus suscitatum, qui invidiam Christianis faceret etc. Nescio, quantum tribui debeat conjecturae viri ingeniosissimi. Certe hoc video, non per cuniculos aggredi nos solere Lucianum. Dicamus deinde aliquid de *vulture Peregrini* cum *Polycarpi columba* comparato. Gesn. Fidem hujus narrationis historicam certis argumentis probavit *Wielandius* in singulari excursu, interpretationi adjecto, Tom III. p. 93.—110. De consilio autem auctoris a. 1789. in programmate scholastico egit J. C. S. *Germar*, inscripto illo: Symbolae ad Luciani Samos. de Morte Peregrini libellum rectius aestimandum contra b. *Walchium* potissimum, nuper Gottingensem; i. e. contra hujus Explicationem rerum Christianarum apud Lucianum de Morte Peregr. in Commentt. Societ. Gotting. Tom. VIII. p. 1. sq. quod *Germari* opusculum cum aliis ejusdem viri docti nuper recusum prodiit in Meletematis Thorunensibus. Hal. 1822. Id autem agit ibi *Germarus*, ut ostendat Luciani proximum consilium in conscribendo illo libello non fuisse, ut Christianos, sed ut Cynicos potissimum et Peregrini defuncti praestigiatoris admiratores peteret et irrideret; Christianos nonnisi obiter tangi et quatenus id opus fuerit ad vitam et mores Peregrini satis illustranda. Cf. quae infra ad ipsum locum de Christianis agentem c. 11. sq. notata sunt. Lehm.

ead. l. 20. *ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ* etc.) Hinc cuivis apparet, epistolam esse πραγματείαν hanc. In Ms. tamen λόγος dicitur, id est, historia sive narratio, quemadmodum *Herodotus* libros suos λόγους vocat: lib. V. ὡς δεδήλωταί μοι ἐν πρώτῳ λόγῳ. Ita et lib. VI. *Hecataeum* citans. Ita et alii passim. Ceterum in plerisque Mss. hanc sive historiam sive narrationem frustra quaesieris. Qua causa id factum, si lubet scire, audi, quaeso, quod in uno ex Mss. Reg. adscriptum est: Ἐνταῦθα παρείθη ἑκοντὶ ὅπερ ἐστὶ Περεγρίνου τελευτῆς λόγου, διὰ τὸ ἐν τούτῳ ἀποσκώπτειν εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Consulto scilicet omissum fuisse huncce tractatum, quod in eo Lucianus derideat Christianismum. Sed Musis Graecis et bonarum literarum Genio lubet gratulari, quod non omnes majores nostri fatui et muliebriter pii fuerint, neque tam inconsultam pietatem coluerint. Ostendam tamen infra (ad c. 11.), non plane ad nos integrum pervenisse hunc libellum. Faber. *ΚΡΟΝΙΩ*) Graecus hic, Epicureus, Luciano familiaris, de quo alibi non legitur. Solan. Si hic idem sit Cronius philosophus, quem Numenii ἑταῖρον, et allegoriarum Homeri interpretem, laudat *Porphyrius* de antro Nymph. pag. 119. *Barnes.* poterit ex hac ipsa inscriptione aetas utriusque paullo accuratius definiri. Gesn.

ead. l. 21. *Περεγρῖνος*) De hoc impostore multi Christiani et profani scripserunt. Bourd. In marg. *A.* 1. adscriptum: meminit Peregrini hujus *Tertullian.* in libello ad martyres. Reitz.

ead. l. 22. *Πρωτεὺς*) Apollonius etiam Tyaneus, *Proteus* haberi voluerat. Vid. *Philostrat.* I. pag. 6. De hoc *A. Gellius* XII, 11. Proteus audit apud *Philostrat.* pag. 563. τὰ πρὸς τὸν κύνα Πρωτέα λεχθέντα. Deinde addit et ejus mortem. Inter *Philostrati* primi opera apud *Suidam* legitur *Πρωτέα. Κύνα ἢ σοφιστήν*· legi vero, ut unicus sit liber, *Πρωτέα κύνα, ἢ σοφιστήν*· uti mox a *Meursio* in *Νέρωνα θεατήν* feliciter factum est, prave antea disjunctis. Unde novum orietur de aetate illius scriptoris argumentum, quo sententia *Olearii* juvabitur, eliminantis illud γεγονὼς ἐπὶ Νέρωνος. Vid. Praef. ad *Philostr.* p. 11. Solan.

ibid. *Ὁμηρικοῦ Πρωτέως*) Eos versus respicit, qui leguntur Od. *Δ.*

Πάντα δὲ γινόμενος πειρήσεται, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἑρπετὰ γίνονται, καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδαὲς πῦρ.

Fabulam explicat *Diodorus* sane εὐφυῶς, ut et Lucianus in libello de Saltatione (c. 19.), neque sane infeliciter *Eustathius*, qui illum censet θαυματοποιὸν fuisse, quales olim accepimus Callisthenem Phliasium, Scymnum Tarentinum, Xenophontem quendam, Philispidem, atque alios, quorum meminit *Athenaeus* lib. I. Faber.

ead. l. 23. Ἅπαντα — γενόμενος) Diceres traduci verba Apostoli 1. *Cor.* IX, 22. τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα. Sed locutio eadem, res alia. Reitz.

ead. l. 24. Καὶ πῦρ ἐγένετο) Vid. Diall. Marr. IV. Tempus vide infra ad cap. 35. Et *Homer.* Odyss. Δ, 418. Solan.

ead. l. 26. Ἐμπεδοκλέα) Quod ait hoc loco Lucianus, Empedoclem se in Aetnae flammas dedisse praecipitem, ab aliis item et Graeci et Latini nominis scriptoribus asseritur; verum more suo faciunt, dum aliquid circa summos viros τραγῳδοῦσι· illum et sua sapientia, et Lucretii, praestantissimi philosophi et poëtae, testimonium facile tutantur, cum praesertim scripserit olim Timaeus, eum in Peloponneso diem suum obiisse, et Neanthes Cyzicenus auctor fuerit, eum e curru prolapsum crus sibi perfregisse, contractoque ex eo casu morbo, periisse. Quorsum igitur et crateres Aetnae, et crepidarum altera? γυργάθος λήρων. De Pythagora quot praestigias ubique legas? de Aristotele autem et Euripo Boeotiae, quid? Ea certe refellere nemo quisquam possit, nisi et otio suo abutatur, et τὸ ἐν παιδείᾳ ὀψιμαθὲς prodat. Faber.

Pag. 264. l. 1. Παρ' ὅσον) *Nisi quod.* Verte, *praeterquam quod.* Faber.

ead. l. 2. Κρατῆρας) Ita vocabant Aetnae montis ἀναχοάς. Faber.

ead. l. 6. Οὐ πρὸ πολλῶν) Quam Peregrini orationem respiciat, c. 32, videbis. Solan.

ead. l. 7. Κορύζη) Malim verti *dementiam et stoliditatem,* quam *arrogantiam.* Ita Mortt. Diall. XX. cap. 4. dixit, κενοδοξία καὶ τῦφος καὶ πολλὴ κόρυζα. Et in Pseudomanti (c. 20.), ἰδιώτης καὶ κορύζης μεστὸς τὴν ῥῖνα. Faber. Quid proprie significet, disce ex Diall. Mortt. VI. Translatum quid valeat, optime te docebit Scholium novum. Vide Dial. XX. c. 4. et Alex. c. 20. locis a T. Fabro allatis; quibus adde Quom. Hist. Consc. c. 31. ubi πόλιν κορύζης συγγραφικῆς γέμουσαν pronuntia urbem ab insulso historico conditam; et Adv. Indoct. c. 21. ἔπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης. Solan.

ead. l. 11. Παρὰ τὸ πῦρ) Vid. infra c. 37. Sed ubi oratio illa Luciani praecedens? ea nempe, quam se non nominato habitam a quodam refert capite 7. et sequentibus. Solan.

ead. l. 17. Τοῦ πράγματος διασκευή) Corrig. δράματος. Metaphora enim perpetua a theatris, et artificibus scenicis, ducta utitur; quippe subjungit, τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα, et mox, ἐτραγῴδει ὑπὲρ Σοφοκλέα, et inferius paulo, καὶ γὰρ τοῦτο πρὸς τὴν τραγῳδίαν ἦν, ἡ μεσημβρία, et sub finem libelli (c. 37.) αὖθις ὁρῶ γελῶντά σε, ὦ καλὲ Κρόνιε, τὴν καταστροφὴν τοῦ δρά-

ματος. Itaque adeo non est, quod quis de emendatione nostra possit dubitare. FABER. *Δράματος*) Hanc *T. Fabri* emendationem in textum, invitis libris nostris omnibus, recepimus, in quibus est *πράγματος*. Vid. cap. 37. SOLAN. *Hemsterhusius* quoque favit huic emendationi ad Necyom. c. 16. Tom. III. p. 407. Sed *Anonymus*, quem dixi, Parisiensis notavit: „Nulla tamen necessitate (correctum), quum *πραγματεία* idem sit; quamvis ingeniosa correctio." LEHM.

Pag. 265. l. 4. *Διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν*) *Διὰ τῶν γυμνασίων αὐτοῦ. Αὐτοῦ* pro *ἐκεῖ*. Sic inferius pag. 741. *ἀπῄειν ὀψόμενος τοὺς ἀθλητάς*. MARCIL. *Illorum gymnasio illectus*, ait interpolator veteris interpretis, doctus, Jupiter, *νὴ τὴν ἀρνακίδα*. Sed fallitur *μανικὸν ὅσον*. Non vidit, Lucianum, dum Olympiam venit, *per Eleorum gymnasium transisse. Pausanias* in Eliacis (p. 201, 44.) inter ea, quae *ἄξια μνήμης* putat, hujus gymnasii, quod ipse vetus gymnasium vocari ait, mentionem facit, additque, *καὶ ὅσα ἐς τοὺς ἀθλητὰς πρὶν ἢ ἐς Ὀλυμπίαν ἀφικνεῖσθαι, ἐν τούτῳ σφίσι τῷ γυμνασίῳ δρᾷν καθέστηκε*. FABER. Suspecta videntur. Scribendum erat alioquin *διὰ τὸ γυμνάσιον αὐτῶν*, seu potius *διὰ τὰ γυμνάσια αὐτῶν*. GUYET. Pag. ad quam *Marcil.* remittit, aut male est expressa, aut ex Ed. desumta, quam nos non possidemus; sed invenitur hac Dissert. c. 31. REITZ.

ead. l. 6. *Ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν*) Emenda, *τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν*, longe enim aliud est, *ἐπιβοᾶσθαι τὴν ἀρετὴν ἐκ τριόδου*, et *τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν ἐπιβοᾶσθαι*. Prius illud nihil ad hunc locum facit. Vocat autem Lucianus *τὴν ἐκ τριόδου ἀρετήν*, quia nil nisi de virtute loquebantur istaec *ἐκτρώματα σοφίας*. Inde est, quod in Timone (cap. 9. f.) Jupiter perquam facetissime dicit, *ὥςτε ἢ ἐπιβυσάμενον χρὴ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν* (*φιλοσόφων*) *ΑΡΕΤΗΝ ΤΙΝΑ, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλῃ φωνῇ ξυνειρόντων*. Quo loco vocula haec *ΤΙΝΑ* innuit tritum quid et tralatitium. Ita et in Gallo (cap. 11.) Micyllus, de philosopho, nescio quo, loquens ait: *καὶ ΑΡΕΤΗΝ ΤΙΝΑ πρός με διεξιὼν καὶ διδάσκων* etc. Nisi quod non lubet *ἐν οὐ δέοντι σοφίζεσθαι*, locum illustrissimum *Plauti*, qui a nemine hactenus intellectus est, possem emendare: — *conferunt sermones inter sese drapetae, Obstant, obsistunt, incedunt cum suis sententiis;* verum id alibi a me praestitum est. Quippe legendum demonstravi, — *conferunt sermones inter sese de arete.* FABER. Adde locis a *T. Fabro* allatis, Bis Acc. cap. 11. *ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κεκραγότων, καὶ ἀρετήν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα*. Pan autem loquitur. SOLAN.

Aretalogos ejusmodi dixere. Anonym. Non debebat *Faber* verba ἐκ τριόδου ad ἀρετὴν referre, sed ex antecedd. articulum τὰ supplere. Conjunguntur enim τὰ συνήθη καὶ ἐκ τριόδου, *tralatitia et vulgaria illa de virtute.* Cf. Quom. Hist. Conscr. c. 16. — καὶ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ τριόδου. Quare post τριόδου comma *Jacobsii* monitu ponendo simplicissimam loco laboranti medelem attulisse mihi videor. Lehm.

ead. l. 10. Σὺ δὲ γνωριεῖς) Interpres, *tu vero haec plane ita se habere cognosces.* Atqui non ita est, sed uti dicam. Metuit Lucianus, ne sibi a quoquam oratio Cynici adscribatur: id quo ne fiat, ait, ὡς ἐλέγετο, additque, *quam orationem facile agnosces, qui hujusmodi canes saepe latrantes audieris.* Quae sententia longe alia est. Faber.

ead. l. 11. Ὦ γῆ καὶ ἥλιε) Ridet Lucianus τὴν ὀγκηρὰν φληναφίαν τοῦ ἐπιφωνήματος. Faber.

ead. l. 12. Πατρῷε Ἡράκλεις) Videlicet Herculem quasi πατριάρχην, seu familiae suae principem, haberi volebant Cynici, seque veluti Ἡρακλίσκους τινὰς jactitabant. Faber. Cf. *Juvenal.* Sat. 2. — qui talia verbis

Herculis invadunt, et de virtute locuti,

qualis illa ἀρετὴ ἐκ τριόδου, de qua supra. Plura Lucianus alibi ad hanc Cynicorum sectam, qui se Herculis sectatores jactabant. Anon.

ead. l. 13. Δεθέντα) Ob Christianismum. V. c. 11. et 12. Solan.

ibid. Τῇ πατρίδι) Vide cap. 15. et veram summam c. 14. Haec autem Cynici summa efficit fere integrum, quem vocant, *millionem* librarum Anglicanarum, id est, decies centena millia. Solan.

ead. l. 14. Πεντακισχίλια τάλαντα) Ἐπιτραγῳδεῖ Theagenes. Peregrini enim facultates, ut ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα constabit, XV talenta non exsuperabant. Faber. Ὑπερβολικῶς. Inferius Lucianus c. 14. πεντεκαίδεκα τάλαντα dixit. Guyet.

ibid. Ἀπὸ — ἐκβλ.) Vide cap. 18. Solan.

Pag. 266. l. 2. Τῷ Ὀλυμπίῳ) Subaudi Διΐ. Guyet.

ead. l. 4. Οὐ γὰρ Ἡρακλῆς οὕτως;) Igne mori multi gloriosum putarunt, inter quos etiam fuit Calanus, qui se ultro incendio obtulit, cum jam mori decrevisset. *Nicolaus Damascenus* et philosophus et historicus scribit, a se visum Zarmanochegam Indum, qui satis fortunatus Athenis se cremavit, quod abunde vixisset: in cujus tumulo ita inscriptum fuit, Ζαρμανοχηγὰς Ἰνδὸς ἀπὸ Βαργόσης κατὰ τὰ πάτρια Ἰνδῶν αὑτὸν ἀποθανατίσας κεῖται. Cogn.

ead. l. 5. Διόνυσος) Unde Antipater Sidonius de Hercule et Baccho:

— οἱ δ' ἀπὸ γαίης
Ἦλθον ἐς ἀθανάτους ἐκ πυρὸς ἀμφότεροι.

Faber. De Aesculapio vid. Diall. Deor. XIII. De Baccho quid afferat *T. Faber*, legisti. Ego alibi de eo me legere nihil memini, praeter combustam fulmine matrem, servatumque a Jove infantem; nec ad aliud alludi existimo. Solan.

ead. l. 7. *Θεαγένης*) Philosophus Cynicus. Faber.

ibid. *Τοῦτο γὰρ — ἐκαλεῖτο*) Sic et *Long.* Past. II. p. 74. Ed. *Jung.* et IV, 112. Ed. *Moll.* Item *Alciphr.* III. pag. 406. Reitz.

ead. l. 11. *Πῶς*) Haud facile crediderim, Lucianum, tam curiosum et jam philosophorum acrem spectatorem, ignorasse, quae Olympiade proxime antecedente a Peregrino designata essent et promissa, etiamsi ludis ipse non interfuisset, quod tamen haud temere statuendum est ob rationes deinde adducendas. Quid ergo? Nempe, ut scenae serviat, haec nunc quaerit, ut res tota melius et plenius ob oculos lectorum mox ponatur. Quod et adhibito mox larvato oratore, sub quo ipse latere voluit, abunde praestitum leges. Solan.

ead. l. 13. *Ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ*) Verba haec plane amittunt elegantiam, si reddantur cum interprete, *verum audiebam reliqua cum verba funderet*, ac *mirificis laudibus Proteum extolleret.* Narrat hic Lucianus, se audivisse quendam Theagenem *φωνῇ μεγάλῃ καὶ τραχείᾳ* in trivio virtutes latrantem, et deinde de Proteo seu Peregrino dixisse. Sane qui clamat voce magna et aspera, gravate verba, et non nisi magno cum labore nisuque pronuntiat: *fundere verba* ii dicuntur, qui prompta, facili, atque plena oratione utuntur; sic *fluentia verba* apud auctorem carminis ad Pison. et *fluens cantus* apud *Valer. Flacc.* lib. III. Argonaut. v. 158. *εὔροια λόγων* apud *Aelian.* lib. VIII. c. 12. *ποικ.* occurrunt. Vix habent Latini, quo elegantiam illam, quae in verbis Luciani est, exprimant; nisi circumlocutione utantur, ut, exaudiebam *cum magno conatu reliqua dicentem.* Quo respiciunt etiam illa, quae sequuntur: *ταῦτα ξὺν πολλῷ ἱδρῶτι διεξελθὼν ἐδάκρυε γελοίως.* Et pag. 43. *ἐγὼ δ' ἀφεὶς αὐτὸν διαῤῥηγνύμενον*, *ego relinquens illum, qui se vociferatione rumpebat.* Adde, quod *ἐξαντλέω* semper de re molesta et gravi dicatur. *Euripid.* Med. v. 79. *Ἀπωλόμεσθ' ἄρ' εἰ κακὸν προσοίσομεν Νέον παλαιῷ, πρὶν τό δ' ἐξηντληκέναι, priusquam illud malum exhaustum sit.* Et Alcest. v. 354. — *ἀλλ' ὅμως βάρος ψυχῆς ἀπαντλοίην ἄν.* Quomodo *exhaurire dolorem*, et alia apud Latinos passim leguntur. *Gisb. Cuperus* Observ. l. III. cap. 2. Almel. Clarissimus quidam et amplissimus vir, ut patet ex ejus nota *Amst.* editioni p. 562. allita, videtur

in Luciano legisse ἐξαντλοῦντος, cujus caussam nullam video. Et tamen tota viri cl. animadversio in ἐξαντλέω est posita. At ἐξαντλέω et ἐπαντλέω sunt diversissima: illud est *exhaurio*, hoc *infundo*. Id quod patet ex tritissimo proverbio, ἐς Δαναΐδων πίθον ἐπαντλεῖν, quo et utitur Noster; apud quem etiam in Timone cap. 18. ait Plutus, ὥςτε ἐς τὸν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος, *quare in Danaidum dolium aquam ingesturus mihi videor, et incassum infusurus, fundo non continente.* Male quoque culpatur hic interpres, qui ἐπαντλοῦντος αὐτοῦ vertit, *cum verba funderet.* Interpretem satis defenderit *Budaeus*, ex *Synesio* proferens ἐπαντλεῖν τῶν λόγων, idque cum *Cicerone fundere,* cum *Plauto funditare verba* interpretans. Caeterum nimis crebro haec loquendi forma, ἐπαντλεῖν λόγους, *verba fundere, copiose de re quapiam dicere,* ab ipso Luciano nostro est usurpata, quam ut ea ignorari, multo minus damnari debuerit. In Jove Tragoedo c. 50. Τιμοκλῆς τὰ κοινὰ ταῦτα καὶ καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτρεπτα πάντα ἐπαντλεῖ, *Timocles vulgaria haec et quotidiana, alia super alia, omnia refutatu neutiquam difficilia, ingerit.* Sic Charon sermoni suo multos immiscens versus *Homeri*, dicitur πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖν, in Contemplantibus cap. 23. Pro ἐπαντλέω eodem usu posuerunt Graeci et καταντλέω. In Demosthenis Encomio cap. 16. ἦ πού γε διανοῇ καταχεῖν μου τῶν ὤτων, ὥςπερ βαλανεὺς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον; *Num in animum inducis implere mihi aures, instar balneatoris, reliquum sermonem exhaustum in me fundens?* In Lexiphane cap. 17. τοσοῦτον βόρβορον συνεράνσας, κατήντλησάς μου μηδὲν σε δεινὸν εἰργασμένου (male in Salmuriensi hic εἰργασμένον excusum), *Tantum coeni undiquaque corrasum in me, qui nullam tibi intuli injuriam, effudisti.* Paullo ante pro eo dixerat κατασκεδάσαι· ait enim illic, Καὶ ἢν μὴ τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα, ὁπόσα διεξελήλυθας, εὖ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος, ὑφ' ὧν κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων, *ac nisi quamprimum omnia illa, quae recitasti, evomuero, certo scias, videor mihi mox insania fore correptus, circumstrepentibus me illis nominibus, quae in me modo effudisti.* Sic in Eunucho cap. 2. ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, *integra convitiorum plaustra invicem in se effuderunt.* Caeterum τὸ ἐπαντλέω verbum restituendum est Scholiastae Anonymo *Homeri:* apud quem cum ad Il. *Α.* v. 176. ἀφύξειν exponitur per ἀπαντλήσειν, lege ἐπαντλήσειν· idque congruens est cum verbo sequenti προσσωρεύσειν, *accumulaturum esse,* quod ab Scholiasta expositionis caussa additur. Jens.

ibid. Ἐπαντλοῦντος) Ἐπαντλεῖν contrarium est τοῦ ἐξαντλεῖν. Alibi εἰς Δαναΐδων πίθον ἐπαντλεῖν. Guyet.

ead. l. 15. Σινωπέα) Diogenem. Solan.

ead. l. 16. Σωκράτη) Nihil variare Edd. addiderat *Solanus*. An quia Σωκράτην quaesivit? Ut supra Paras. cap. 19. (ubi tamen *Fl.* etiam Σωκράτη.) Sed utramque terminationem probam esse ostendimus l. d. Reitz.

Pag. 267. l. 1. Δία τὸν Ὀλύμπιον) Opus Phidiae, ex ebore et auro. Describitur a *Pausania*. Faber.

ead. l. 3. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο) Nota duriorem metaphoram, sed Cynico convenientem. Peregrinum enim intelligit, quem cum Jovis Olympii simulacro comparavit. Ita et mox. Faber.

ead. l. 4. Ὀρφανοὺς ἡμᾶς καταλιπ.) Respondent haec verbis Evang. *Joan.* XIV, 18. οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς· ad quae *Elsner.* ὀρφανοὺς tam parentes, quam liberos *orbos* dici probat. Reitz.

ead. l. 6. Τὰς τρίχας ἐτίλλετο) *Th. Mag.* v. τίλλω. Solan.

ead. l. 8. Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος) Hic anonymus, quo velut ὑποκριτῇ utitur Lucianus, ὁ τοῦ δράματος διδάσκαλος, Peregrinum suis coloribus depinget. Faber.

ead. l. 10. Ἀλλ᾽ ἐπ᾽ αἰθομένοις) Metaphora a sacris ducta: non poterat χαριέστερον hic noster. Faber.

ibid. Ἐπ᾽ αἰθομένοις) Μεταφορικῶς. Guyet. Non damnaverim repetitionem praepositionis, ἐπ᾽ αἰθομένοις ἐπέχει· sed sine fraude etiam fuerit, quod interpretatus sum, ac si legeretur mutatione tenuissima ἔτι αἰθομένοις Gesn. Ἐπ᾽ αἰθομένοις ἱερείοις alludunt ad *Homericum* versum Iliad. XI, 775. Nolebam itaque praepositionem delere; praesertim quum duplicatas praepositiones amaverit scriptor noster; quod observatum ad Tox. c. 37. *ΕΤΙ* autem, etsi facile in *ΕΠ᾽* corrumpi potuit, facile tamen etiam absens in ejus generis sententiis mente suppletur. Lehm.

ead. l. 11. Ἐπὶ πολὺ) Delerat *Solan.* ἐπί. Ego nondum, nisi auctoritas accesserit; etsi ἐπὶ πολὺ, *diu*, hic revera minus placet, quam simplex πολὺ, multum, id est, *effuse* risit. Reitz. Mox iterum ἐγέλα ἐπιπολὺ, quod non attendit *Solanus*. Bene autem monet *Fritzsch.* Quaestst. p. 205. Lehm.

ead. l. 12. Νειόθεν) Homericum. Bourd. Poëtica vox est. Videlicet alludit ad locum *Homeri*, primulo initio Iliad. *K.* Νειόθεν ἐκ κραδίης — Faber. *Homer.* Il. *K*, 10. Solan.

ead. l. 14. Τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα) *Juvenalis.* X. de Democrito et Heraclito:

Jamne igitur laudas, quod de sapientibus alter

Ridebat, quoties de limine moverat unum
Protuleratque pedem; flebat contrarius alter?
Faber.

Pag. 268. l. 4. *Οἷόν τι τὸ ἄγαλμα*) Iterum ridet φορτικὴν illam metaphoram Theagenis. Eodem mox spectat, cum de canone Polycleti loquitur. Faber.

ead. l. 9. *Ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανών. Ἐπεὶ*) Ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπεί. Marcil. *Plinius* XXIV. *Idem* (Polycletus) *et Doryphorum viriliter puerum fecit, et quem Canona artifices vocant, lineamenta artis ex eo petentes, velut a lege quadam.* Hujus canonis meminit quoque in lib. de Saltatione (c. 75.) Lucianus: *Τὸ δὲ σῶμα κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ἐπιδείξειν μοι δοκῶ.* Faber.

ead. l. 12. *Ῥαφανῖδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος*) Supplicium deprehensorum in adulterio. *Τοὺς μοιχοὺς ταῖς ῥαφανῖσιν ἤλαυνον κατὰ τὰς ἕδρας. Hesych.* Huic supplicio insuper addit depilationem et cineris calidi aspersionem Scholiast. *Aristophan.* ad nubes. Bourd. *Catullus: At tum te miserum, malique fati, Quem attractis pedibus, patente porta* (hoc loco idem est ac πρωκτὸς) *Percurrent raphanique mugilesque.* Sed rem omnem optime describit *Aristophanis* Schol. in νεφέλαις ad hunc versum, *τί δ' ἢν ῥαφανιδωθῇ γε πειθόμενός σοι, τέφρᾳ τε τιλθῇ; Οὕτω γὰρ,* ait οὗτος etc. Neque enim vacat transcribere. Ceterum mihi obiter monendus est lector, versum illum corruptum esse. Qui pote, inquies, cum ita planus sit, ita facilis sit? Atqui ita est. Nonne una syllaba modulum sui generis excedit? Lege itaque: *τί δ' ἢν ῥαφανιδωθῇ γε πεισθείς σοι, τέφρᾳ τε τιλθῇ;* Faber.

ead. l. 13. *Τρισχιλίων*) Subaudi δραχμῶν. Guyet. Vertunt *tribus nummorum millibus redemit:* in quibus vocem secundam subducta linea notavit pater, qui haud dubie voluit intelligi τρισχιλίων δηναρίων. Et merito. Cum manifeste sic intelligere appareat ipsum Lucianum ex D. Meretr. XI. ubi Charmides ait, *καί τοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα, καὶ νῦν ἐπειδὴ χιλίας αἰτούσῃ οὐκ εἶχον διδόναι*, ubi interpres simpliciter *mille petenti*, cum intelligat δραχμὰς, quomodo vertit in Pseudologista cap. 30. *πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέτισε, septingentas et quinquaginta drachmas:* et ex Asini loco manifestiore, *καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσιν Ἀττικῶν*, ubi idcirco vertere etiam potuerunt *quinque et viginti drachmis Atticis.* Sic ergo debuerunt quoque cap. 8. in Saturnalibus, *περὶ ταλάντων γε καὶ μυριάδων*, ubi vertunt, *talentis et decem nummûm millibus.* Gron.

ead. l. 14. *Ἐπὶ τὸν ἁρμοστὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας*) Vox

ἁρμοστὴς olim nomen fuit magistratus apud Spartiatas, qui mittebatur praefectus alicujus urbis aut regionis. At tempore Luciani pridem desierat usus ejus magistratus et vocis; nam ἀνθύπατος a Graecis, *Proconsul* a Latinis vocabatur magistratus, qui Roma missus Asiam regebat. Nec video, quare hanc vocem a tanta antiquitate revocaverit Lucianus, ut designaret Romanum proconsulem, penes quem erat jus gladii ad punienda crimina. Palm. Intelligit Proconsulem. *Diodorus Siculus* lib. XIII. existimavit, vocem esse Laconicam, vel Laconibus peculiarem: ὁ δ' ἐν τῇ πόλει καθιστάμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἡγεμὼν (ὃν οἱ Λάκωνες ἁρμοστὴν ἐκάλουν) etc. At ego de Laconibus dici ἁπλῶς non puto. *Xenophon* enim de Thebanis lib. VII. Ἑλληνικῶν usurpavit, ut et *Plutarchus* in vita Demetrii, ubi Hieronymum historicum ait ἐπιμελητὴν καὶ ἁρμοστὴν Thebarum ab eo fuisse constitutum. Harmostae aliter dicebantur ἁρμοστῆρες. *Xenoph.* lib. IV. alibi autem ἁρμόζοντες, quemadmodum ὁ πειράζων pro πειραστὴς, et sexcenta alia. Faber. Proconsulem Asiae Romanum non minus h. l. quam Toxar. c. 17. intelligendum esse, jam clarissime patebit ex iis, quae ad illum locum Tom. VI. p. 469. sq. dicta sunt. Lehm.

ead. l. 16. Πηλὸς) Legend. *Casaub.* ad illud *Persii*, *udum et molle lutum es.* Bourd.

Pag. 269. l. 5. Ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων) Id aliter Graeci dicunt, γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Faber.

ead. l. 6. Θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστ. ἐξέμαθε) *Athenagoras* Apologia. Marcil. Εἰρωνικῶς Faber. Ironice hoc dici, non est, quod moneam. Sed vel sic sanctitatem Christianae religionis huic scurrae agnitam satis patet, qui neque hic, neque in sequentibus, ullius eam sceleris cum ignaro illius aetatis vulgo ream arguat. Non, ut *Tacitus*, *per flagitia invisos, et odio humani generis novissima meritos*, dicit (Ann. XV, 44.), aut *exitiabilem superstitionem.* Ipsi postea Christiani suam religionem *Philosophiae* nomine saepe appellarunt, uti apud *Chrysostomum* passim, aliosque Patres, videre est. Solan. Ab hoc inde loco usque ad verbum ἐγχανὼν cap. 13. extr. disseruit *Andr. Christian. Cleemannus* in singulari commentatione historico — philologica de Luciano, Christianae veritatis teste. Dresd. 1753., de quo libello vide quae in fronte hujus Editionis p. LXXII. judicata sunt. In quo si quid alicujus pretii esse videbitur, suo loco ea excerpentur. Et hoc quidem loco monet, Judaica sacra et Christiana frequenter a scriptoribus profanis confusa esse; quod idem dicit observatum esse a *Lipsio* ad *Tacit.* Annal. L. V.; ejusque rei caussam inde repetiisse *Sulpicium Severum* Hist. Sacr. II, 31., quod Christianos ex Ju-

daeorum natione provenisse arbitrati essent. Quae autem *Tob. Krebsius*, *Henr. Mückius*, et alii, de Luciano rerum Christianarum censore aut adversario scripserunt, commemorata legeris in Prolegomenis nostris Tom. I. p. LXXII. sq. Nunc hoc tantum addo, egregie *Aug. Neandrum* in libro: Allgemeine Geschichte der christl. Religion u. Kirche. Tom. I. P. I. p. 248. sq. de Luciano, iniquo Christianorum, et maxime disciplinae Christianae, censore judicasse. Equidem quod bonus Lucianus instituti Christiani praestantiam vere divinam non ceperit, plane non miror, quippe memor verborum illorum *Pauli* 1 *Cor.* 1, 23. ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν ἐσταυρωμένον, Ἰουδαίοις μὲν σκάνδαλον, Ἕλλησι δὲ (in his *Luciano*) μωρίαν. Omnino omnis ille locus *Paulinus* clavis est optima ad verum, justum, pium, humanum, de Luciano Antichristo judicium ferendum. LEHM.

ead. l. 7. Ἱερεῦσι καὶ γραμ.) Christianorum Doctores Judaeorum titulis vir apud priores minime versatus ornat; quorum posteriorem Aegyptiis etiam alibi tribuit, Vit. Auct. c. 14. Philops. 34. et Macrob. c. 4. Γραμματεῖς nullos apud nostros illa aetate invenimus. Apud Christianos illius temporis *Presbyteri*, vel *Episcopi* tantum audiebant. SOLAN. Adde locis Lucianeis De Sacriff. c. 14. LEHM.

ead. l. 8. Καὶ τί γάρ) Non vidit interpres harum vocularum venustatem. FABER.

ead. l. 9. Παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε) Ita *Xenophon* in luculentissima illa de Agesilao rege oratione, παῖδα ἀπέδειξε τὸν Τισσαφέρνην τῇ ἀπάτῃ. FABER. De hac formula, Luciano maxime frequentata, vide notata ad Hermot. c. 13. Tom. IV. p. 391. LEHM.

ibid. Προφ. καὶ θιασάρχης, καὶ ξυναγ.) Et hi, excepto secundo, a Judaeis petiti tituli. De quibus singulis haec paucis accipe. Duplex apud Christianos *Prophetarum* genus fuit: priores, quibus a Spiritu sancto actis futura praedicere dabatur. Cessasse hi cum Apostolis videntur. Posteriores, doctores tantum, nullis extraordinariis Spiritus donis instructi, quibus illi priores. Utrumque genus hoc prophetandi agnoscunt, non perfunctorie legenti, sacrae novi Testamenti scripturae. Quosnam, cum secundo loco θιασάρχης dicitur, indicare voluerit, incertum; vox enim a sacris Ethnicorum desumpta, in quod Christianum munus quadret, non satis constat. Cum tamen ipsi Christiani nomen θίασος de suis conventiculis non respuerint, *principem Ecclesiae*, sive *Episcopum* voluisse, vero absimile non est. Συναγωγεὺς idem ferme ei sub alio nomine designat. SOLAN. Ξυναγωγεύς, *synagogae princeps.* Et illud

notandum, ubi de Christianis agit, qui initio fere indiscreti a Judaeis. Anon.

ead. l. 10. *Πάντα μόνος*) Dixerunt ad *Petron*. Apparet ex hoc Dialogo, frustra eos esse, qui Lucianum nostrum contendunt olim fuisse Christianum. Bourd. *Alciphr.* II, 3. pag. 236. *ἐγὼ γάρ αὐτῆς εἰμι πάντα.* Ubi *Bergl.* plura similia. Sed habuimus etiam apud Nostrum in Tyrannic. c. 4. Reitz.

ibid. *Τῶν βίβλων*) Hinc disce, quanta veneratione sacros tum prosequerentur libros, quibus explicandis tam insignem sui cultus partem, ut vel alienis res innotesceret, tribuerent. De *sacris* enim *cum veteris, tum novi Testamenti libris*, hoc intelligendum minime dubium videri debet. At, inquies, nullo discrimine libros Peregrini ipsius mox his annumerat, cum addit, *et ab eo multos scriptos.* Quid mirum, si vir ab his sacris prorsus alienus discrimen illud ignorarit? Nec tamen eodem loco a Christianis habitos diserte ait: aut, si diceret, tam imperito harum rerum facile credendum fuit. Libros a se conscriptos Peregrinus, hoc palam auctore, ut suos edidit; nec, si pro sacris obtrudere voluisset, tam oscitanter circa has res versabantur Christiani, quin mox fraudem et sensuri fuissent, et, ut par erat, respuituri Nam quod liber unus aut alter ad tempus eis pro sacro obtrusus est, paulo post, re rite ad examen revocata, rejectos scimus; nec quemquam in Canonem admissum, de quo non abunde divinum esse constaret. Solan.

ead. l. 12. *Καὶ ὡς θεὸν αὐτ. ἐκ. ἡγοῦντο*) Ultima vox ex Ms. R. G. est: omnes enim impressi *ἐδιηγοῦντο*, corrupte. Genuinam esse, quam sequimur, scripturam, ex sequentibus patet. Putavit enim levis homuncio, Christianae fidei prorsus ignarus, omnes a Christianis pro Diis cultos, qui religionis suae strenuos se gererent assertores; quia conditorem ejus Christum adorari ab iis compertum erat. Qua in re ratio eum et conjectura mirum quantum fefellit. Solan.

ibid. *Ἐκεῖνοι ἐδιηγοῦντο*) Restitue ad fidem Ms. R. *ἡγοῦντο.* Res per se patet. Faber.

ead. l. 13. *Προστάτην ἐπέγραφον*) Veri hic aliquid dictum puto. Sed cum Christianis fere ignota sit vox *προστάτης*, deceptum credo Lucianum *προστάτην* audivisse, quem illi *προεστῶτα* dixerant; quo titulo insignitos scimus illius aetatis Episcopos. Retinenda itaque vulgata scriptura, si genuinam Luciani scripturam velis; sed de iis, quos dixi, praeter usum, intelligenda mens scribentis. Occurrit quidem *προστάτις Rom.* XVI, 2. et apud *Cyrillum* Cat. 6. Petrus et Paulus, *τῆς Ἐκκλησίας προστάται*, dicuntur. Solan. *Προστάτην*, idem *διδάσκαλον*. Anon.

ibid. *Τὸν μέγαν γοῦν*) Istaec vocula *γοῦν*, et sensus ı pente abruptus satis indicant, multa hic a Luciano adver: Christum scripta fuisse, quae a majoribus nostris, hominil nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est, quod dixe *Suidas*, Lucianum *καθάπτεσθαι τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ αὐ βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν ἐν τῷ τοῦ Περεγρίνου βίῳ* (mel dixisset *ἐν τῇ τοῦ Περεγρίνου τελευτῇ*), hinc factum, ut plerisque Mss. Codd. non amplius exstet Peregrinus. Bene men, quod hic non itidem fecere, ut apud Josephum, qu (quod mirere) Origenes duobus tribusve locis asserit cor Christum scripsisse, et tamen hodie laudat. Quî factum? enim facilius. In locum *κακηγορίας* suffecere *ἐγκώμιον*. O tu dam pietatem! Faber. Lege *γάρ*. Guyet. De hujus loci tegritate dubitat vir inter Criticos nobilis, cujus notam pr misimus, eo praecipue inductus, quod vocula *γοῦν*, nex orationis indicare solita, nihil, quo referatur, habere ei · est. Non ego is sum, qui de rebus leviusculis ultro controv siam movere amem: sed in re praesenti, ne cui fraudi sit docti auctoritas, in sententiamque non veram de hocce Luc loco abripiantur, cavere hisce visum est. Duo ferme prae pro loco, vocula *γοῦν*. Aut enim dictum novo exemplo ar mentove confirmat; aut artificiose rem quasi in medio re quens, partem aliquam causae suo sibi jure vindicat. Utru bet delige; quadrabit hic. Nam sive argumentum inde peti lis, quia Christum colunt Christiani, vero simile fiet cul etiam ab eisdem Peregrinum: quamvis enim dispar sit, h dispar! causa, nescivere id Ethnici, similemque ab omni p putarunt. Sive rem quasi in medio relinquens, id salten Christianis asserere, in alio factitatum, voluerit; et sic e optime sibi constat oratio. Duplicem autem hunc vocis usum, apud Nostrum, ne longius abeam, facile in iis locis prehendes, quae numeri sequentes indicabunt (De Sacriff. Somn. s. Gall. c. 14. et Saturn. c. 4. et alibi passim.) Nihil a nexu cum praecedentibus laborat hic locus. An et seque apte cohaereant, restat ut expendamus. Negotium autem cessere videtur, quod mox ab exemplo Christi a suis cult historiam Peregrini rediens sic infit: *τότε δὴ καὶ συλληφθεὶς τούτῳ* etc. Quae verba qui festinantius legunt, mox ali desiderant, ad quod illud *ἐπὶ τούτῳ* referatur; quasi de P grino facinus aliquod insigne narrasset, quod simul cum nonnullis (de Christo, ut ille suspicatur) e medio sit a su stitiose piis hominibus sublatum. Verum ut non abnuo, aliis scriptoribus talia ab iis, quos dixi, male feriatis homin designata, quorum opera prorsus e medio sustulerunt, aut n

ca, immo et quaedam dolo malo subfarcinata, reliquerunt; ita hic sane nihil tale patratum pertendo. Nam quod illud ἐπὶ τούτῳ, ad scelus aliquod Peregrini, quod nunc exciderit, referri volunt, mox diluemus. Quaestionibus de Christianis habendis uno opus erat hoc crimine, si *Christiani* deferrentur; seu quod adeo invaluissent calumniae, quibus nefanda vulgo perhibebantur inter se scelera patrare; seu quod religionum ubique receptarum subversio, et adeo atheismus falso iis affictus, omnia exsuperans scelera, nefas habebatur. Consule, si lubet, de calumnia, quam dixi, *Min. Felicem.* De quaestionibus vero, *Plinii* epistolas. Ἐπὶ τούτῳ ergo et hic id solum designat, quod supra dixit, nempe quod Christianus et Christianorum doctor maximi nominis: quod per se jam liquidum, ex abundanti tamen lubet confirmare ex sequentibus; dimissus enim a Syriae Praefecto Peregrinus dicitur, quippe cui nihil aliud, quam quod Christianus esset, crimini tunc datum est. Solan. Non apparet mihi hic lacunae indicium. Particula γοῦν commode lectorem revocat a Peregrino ad ea, quae de Christianis dicere Lucianus voluit. Et quid poterant eradere homines magis contumeliosum his, quae adhuc legimus? Caeterum viderint, qui possunt, an non μέγαν hic dederit Lucianus, sed μάγον, pervulgatum crimen, a Judaeis ortum, ut alia. Gesn. His nihil admodum habeo quod addam. Liquidum enim esse puto, sententiam a verbis τὸν μέγαν γοῦν — ἐς τὸν βίον tanquam parentheticam esse, et explicationis quidem caussa insertam, ita, ut narratio ab ἐπέγραφον ad Τότε δὴ καὶ συλληφθεὶς ἐπὶ τούτῳ bene procedat. Quod autem lectionem τὸν μέγαν attinet, aegerrime vellem eam loco moveri. Salsa enim quasi petulantia est, vere illa Lucianea, in dissimilibus imaginibus junctis, *magni* illius hominis et *cruci affixi.* Praeterea ὁ μέγας clarius reddit discrimen hujus, qui κατ᾽ ἐξοχὴν sic dicitur, et Peregrini modo dicti νομοθέτου, προστάτου etc. Sic deinde loco suo ὁ πρῶτος νομοθέτης, qui idem est Christus ipse, discernitur ab iis, qui subsecuti sunt, coetus Christiani doctoribus ac praesidibus, in quibus quod etiam Peregrinus fuisse, traditur, haud sane id honorificum fuit illius aevi fratribus Christianis. Sic certe illi, ut cum *Neandro* venerabili loquar, simplicitati suae columbinae nesciebant jungere anguinam prudentiam. Quippe columbas constat facile decipi posse. Lehm.

Pag. 270. l. 4. *Οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποι. τὸ πρ.*) Quam observantes fuerint praecepti, quod Apostol. ad *Hebr.* XIII, 3. verbis, μιμνήσκεσθε τῶν δεσμίων, ὡς συνδεδεμένοι, dedit, luculentissimo hic Lucianum declarare testimonio, monet *J. Elsn.*

in Obs. Philol. ad h. l. N. T. Confer et cap. 16. hujus narrationis. Reitz.

ibid. Πάντα ἐκίνουν) Subaudi λίθον. Guyet. Nam πάντα λίθον et πέτρον κίνει esse proverb. a Graecis ortum, vid. in *Erasmi* Chiliad. pag. 120. Sed et κινεῖν pro moliri, tentare, in aliis locutionibus usitatum, ut κινεῖν τέχνην, *artem adhibere*, *Aphthoni*. Fab. 4. Pro *admonere* Noster Asin. cap. 48. Κινεῖν παιδευτὴν, *magistrum urgere*, *Liban*. Epist. 18. Reitz.

ead. l. 8. Γραΐδια, χήρας τινάς) Duplex hic, et utrumque sane insigne, Christianae tum fortitudinis tum caritatis, documentum ex ipso inimicorum ore audis. Haud exiguum enim erat periculum, cui se sic offerebant Christiani, cum Christianum esse vulgo capitale esset. Immemores tamen periculi accedebant, pars audituri docentem, alii consolaturi, aut necessaria praebituri. Ut nisi superstitio mentes excaecasset, laudaturi fuissent vel ipsi Ethnici religionem Christianam, quae, quod ipsi in perquam paucis, iisque eximiis amicis, mirati sunt, vilissimorum in speciem hominum mentibus fortitudinem tantam, tantamque amicitiam ingeneraverit. Vide, quantis ipse Lucianus officia ejusmodi amicis praestita in suo Toxari laudibus extulerit! Qui fit, ut, quae in aliis admirantur, in aliis rursus rideant et exsibilent? summique heroës videantur, qui amico in carcere adsint malorum participes; Christiani, eadem aut majora praestantes, dementes habeantur? His autem lectis, quis vecordiam nuperorum quorundam hominum satis mirari possit, qui inter alias multas ejusdem farinae calumnias, hanc operi suo inseruerunt, *Quod Christiana religio nullibi ad amicitiam hortetur?* Vetulae autem, quas memorat, *Diaconissae* videntur fuisse, de quibus consule *G. Cavum* in libro, quem *de primis Christianis* scripsit, quique omnium manibus merito teritur, pag. 246. Adde *Orig*. c. Cels. II. pag. 141. et 144. Solan.

ead l. 11. Δεῖπνα ποικίλα) Quas coenas vocat varias? an dapsiles, opiparas, et quas *Terentianus* parasitus, et, post illum, *Horatius*, dubias appellat? Nil tale. Δεῖπνα ποικίλα nil aliud sunt, quam quod primi Christiani ἀγάπας vocitabant: *coenas sacras* recte, opinor, dixeris. Cur autem sit ita intelligendus hic locus, perquam facile potest demonstrari vel hoc uno argumento, quod mox subjungit, καὶ λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν ἐλέγοντο, *sacras ibi conciones habitas fuisse*. Notandus hic locus ab iis fuerat, qui de nascentis Ecclesiae temporibus scripsere. Ridicule vero *Baronius*, qui, dum de Peregrino ageret, vertit, *omnis generis coenas dubias*. Faber. De Christianorum Agapis haec vulgo intelliguntur: merito; si simul obser-

vetur, oratorem illum Lucianeum, seu Lucianum ipsum sub larva illa, in malam id trahere partem, quippe cui non satis perspecta Christianorum instituta essent. Arrepta ergo *epularum* occasione, in *commessationes* mox, qui carpendi erat animus, vertit; et nimis laute habitum ab iis Peregrinum palam narrat. Quod a *Baronio* rite observatum qui carpunt, nae illi in clara luce caecutire censendi sunt. Frugi, omnino, sobrii, minimeque luxui dediti primaevi illi Christiani fuere; quis dubitet? At hic, quisquis est, nimis lautos fuisse etsi falso asserat, ut non asseruerit, nemo efficiet. Non secus ac si castam aliquis, homo nequam, stupri insimulaverit; probam, pudicamque esse evincas, mendacii arguas hominem: non ideo efficies, ut ille pudicam castamque dixerit. *Tertullianus* (ad Martyr. cap. 1.) alimenta memorat a fidelibus ad eos missa. Quin *Julianus* ipse Apostata (apud *Sozom.* V, 16.) Epistola ad Arsacium Sacerdotem Galatiae, *αἰσχρὸν γὰρ, εἰ τῶν μὲν Ἰουδαίων οὐδεὶς μεταιτεῖ, τρέφουσι δὲ οἱ δυσσεβεῖς Γαλιλαῖοι πρὸς τοῖς ἑαυτῶν καὶ τοὺς ἡμετέρους.* (Cit. *Vinding.* p. 12.) Solan. Agapas, adferente unoquoque aliquid, quod una consumerent: hinc *ποικίλα*, non a luxu. Gesn. Forte *ποικίλα* dixit, quia a Christianis certatim mittebantur, ut illius victui et eorum qui cum illo in carcere versabantur, subveniretur, qui et ipsi coenam suam inferebant, neque hoc ad luxum. Anon.

ibid. *Λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν*) Latius haec verba patent; nec sermonem tantum aut inter familiares solitas confabulationes notant, sed cultum religiosum Luciano alibi etiam designant (V. de Dea Syr. c. 11. ubi *mysteriosum*). De Christianis itaque hoc loco dicta, sermones primo connotent necesse est, quibus spem vitae melioris alant, patientiam, fortitudinemque iis dignam, quos Deus suos agnoscat, ingenerent. Deinde preces, hymnos, verbi Divini meditationes, caeteraque, quibus, orationis ope, cultus continetur divinus. His solabantur scilicet Christi causa vinctos; his taedium carceris fallebant. Quo quid praestantius aut laudabilius excogitari potuit? Quid insignius Socratis habuit carcer, Paganismi totius admiratio? Quod ergo huic unico philosopho eximium fuit, id a Christianis vulgo factitatum videmus; tantoque praestantius, quanto quae hi de immortalitate animae, beatitudineque futura afferebant, certiora iis et majora, quae ille in hanc rem disserebat, fuerunt. At eodem loco habet ridetque Epicureus et Socratem, et Christianos. Adde, quod Peregrinus iste impostor erat insignis. Sed cur hoc Christianis crimini detur, nulla ratio est. Quasi vero nunquam alias bonis verba dederint callidi et scelesti homines?

Nec diu tamen eos, ut ex sequentibus patebit, fefellit. Solan. *Λόγοι ἱεροὶ* sacra scriptura vocabatur a Christianis. Anon.

ead. l. 12. *Ἔτι γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο*) Postea enim Proteus pro Peregrino dici coeptus, et adoptivo cognomine venerabilior factus, et quodammodo *θειότερος*. Faber.

ead. l. 13. *Καινὸς Σωκράτης*) Vix quisquam factum credet, qui Christianos illius aetatis norit, qui suos martyres confessoresve longe philosophis praestantiores ducebant. Sed viro alioquin erudito et eloquenti in mentem non potuit hic non venire Socrates; cujus comparatione apud Ethnicos homines haud magno conatu risum erat in Peregrinum conflaturus. Solan. *Σωκράτης*, apud gentiles nimirum, apud quos Socrates quasi pro deo habitus. Anon. Id est, non inter se Christiani eum dixerunt *novum Socratem*, quod nimis foret absurdum, sed ad gentiles usi sunt nomine isto, quo magnam illius venerationem probarent. Lehm.

ead. l. 14. *Τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων*) In Syria erat Peregrinus in vincula conjectus, ut liquido patet ex cap. 4. et 11.' et mox a Syriae Praefecto emissum audies: quod ideo observo, ne quem itineris ab eis ea causa suscepti fugiat magnitudo, utque, quae deinde de Christianorum celeritate et in universum cura adduntur, melius intelligantur. Solan.

ead. l. 15. *Ἀπὸ τοῦ κοινοῦ βοηθ.*) Nihil sane magnificentius de Christianorum charitate praedicari potuit, cujus cura ac solicitudo non corpori tantum, etsi corporeis etiam necessitatibus subvenit, sed animo potissimum consulit; quem ratione et consolationibus adversus mala instruit et armat. Quin, quod majus est, ex ore hoc audis hominis id ipsum agentis, ut cum Peregrino Christianos ludum jocumque habeat. *Pausanias* in vita Aristomenis eadem ferme verba usurpat pag. 236. Ed. Ox. *Corn. Nep.* cui ea vita subjuncta est. *Ἄνδρας δὲ τῶν ἐν τέλει πέμπουσι παραμυθεῖσθαι Μεσσηνίους* etc. *praemissis civitatum principibus, qui socios consolarentur.* Solan.

ead. l. 16. *Ἀμήχανον*) Hoc propter susceptum ab iis iter tam longum nunc addit; ut facilitatem Christianorum, ad suam historiam magnopere facientem, ostendat. Qua in re, dum prae studio detrectandi, ut fit, res in medio positas male interpretando corrumpere enixissime conatur, eximium imprudens Christianorum decus praedicat; et *ut sapere videatur*, *coelum ipsum*, ut ait ille, *vituperat.* Solan.

ead. l. 17. *Γένηται, δημόσιον*) Commate haec distinxit *Solan.* quod aberat ab Edd. Reitz.

ead. l. 18. *Ἐν βραχεῖ γὰρ ἀφειδοῦσι πάντων*). *Illico enim nulli rei parcunt.* Interp. Male. Vertendum enim fuerat: *Nam,*

ut paucis absolvam, nulli rei parcunt. Id παιδαρίων ἕνεκα monemus, nisi tamen ipsi per se viderent. Faber. Ego commate post γὰρ addito sensui consului. Reitz. Ἐν βραχεῖ, int. λόγῳ. Gallice: *en un mot.* ὡς συνελόντι εἰπεῖν. Anon.

Pag. 271. l. 1. *Πρόσοδον οὐ μικρὰν ταύτην ἐποιήσαντο*). Corruptus locus, sed qui facile potest emendari. Legi quippe debet *ἐποιήσατο*, referrique ad Peregrinum, qui ex Christianorum charitate *lucrum uberrimum fecit;* cujus causam mox affert, *πεπείκασι γὰρ* etc. Cum haec scripsissem, animadverti, non aliter fuisse in Codice veteris interpretis: vertit enim, *nec vulgarem rerum proventum lucrifaciebat.* Viden' tu, interpolatio quid faciat? Faber. Corrige ἐποιήσατο. Guyet. Ἐποιήσατο) Emendationem *T. Fabri* ut necessariam in textum admisimus. Quid enim est, quod omnes libri nostri praeferunt, *ἐποιήσαντο;* Solan.

ead. l. 2. *Πεπείκασι γὰρ* etc) Christianorum dogma. Guyet. Christianos hucusque levi quasi armatura adortus, totis jam viribus cominus aggreditur; quippe quos primo dementes ac furiosos, mox callido et nequissimo cuique ad fraudem patentes facit. Incipit jam hinc totius antiquitatis Ethnicae gravissima in speciem Christianorum insectatio, re ipsa praestantissimum testimonium. Quae enim duo ut dementiae stultitiaeque summa proponit argumenta, ea ipsa, rem recte putantibus, summa laus et eximia videbuntur merito sapientia. Prius enim illud de fide Christianorum quantum sit vide; quos ait *mortem ideo contempsisse.* Non id agam sane nunc, ut fidei nostrae sanctissimae certissimaeque fundamenta, quam solide jacta sint, ostendam: majoris id, quam harumce notarum, est molis, neque hujus instituti, id modo mecum observes velim, nihil a nostris magnificentius de fide, patientia, ac fortitudine suorum unquam dici aut praedicari potuisse, quam ea sunt, quae huic veritatis extorsit vis, cum dicit, *adeo mente captos, ut mortem immortalitatis spe contemnerent, eique ultro fere sese offerrent.* (Hujus constantiae meminit et *Plinius* ad Trajanum X. et Antoninus etiam Imper. apud *Euseb.* IV, 13. Nostros enim hic non allegabimus. *Vinding.* p. 13.) Solan. Sic etiam Pauli Apostoli oratio de ἀναστάσει νεκρῶν offensioni fuit Atheniensibus philosophis nasutulis *Actt.* XVII, 32., quod video etiam a *Neandro* moneri l. l. Lehm.

ead. l. 4. Ἑκόντες ἑαυτοὺς ἀποδιδόασιν) Martyres nostros designat, quos Epictetus vel Arrianus ajebat id facere ὑπὸ μανίας ἢ ὑπὸ ἔθους· quos enim ibi Galilaeos vocat, nullus dubito, quin sint Christiani, lib. IV. cap. 7. Faber. Ἑκόντες) Non itaque verbis tantum, ut vani Sophistae, et ipsi graviores

philosophi, contemptum mortis prae se ferebant; quorum pauci, cum in rem praesentem ventum est, erectum illum atque imperterritum obtinuerunt animum. Non ita, inquam, Christiani; apud quos mortis contemptus ex ipsa morte conspiciebatur, non ex sermonibus orationibusve ad pompam fere et a periculo procul habitis: quibus scilicet inimicorum insana et impotenti prorsus rabie, supplicia omnisque generis tormenta imminebant. His non delati solum ac deprehensi cervices alacriter subdebant; facile, si libuisset, abnegando Christum subtracturi; verum reperti etiam, qui sese morti ultro, ut hic vere ait, offerrent. Cujus rei exempla apud Christianos, qui illius aetatis historiam proximi ipsi scripsere, invenias non pauca: unum tamen in his eximium, ad quod respexisse hunc nostrum putem, narrat in Apologia priore (anno uno aut altero ante hoc opus edita), *Justinus Martyr*, quem vide. De eodem argumento consule etiam *M. Aurelium Anton.* XI, 3. et in eum locum *Gatakeri* notas, qui ex *Clemente Alex.* allato loco probare nititur, hoc ab iis factitatum, quos Ecclesia ut temerarios respuebat. Sed caute hic, si usquam alibi, judicandum censeo; ut enim temeritatis culpa absolvi non posse arbitror, qui se ultro, nulla cogente necessitate, morti offerant; ita, ut heroicam quorundam non possum quin suspiciam fidem, qui se palam Christianos, nullo cogente, professi ad supplicia mox rapti sunt. Solan.

ead. l. 5. Ἔπειτα) Quemnam voluerit *primum Christianorum legislatorem* esse, qui verba hic facit, aut sub ejus persona Lucianus, haud multum sane nostra interest; cum utrique parum nota fuerit Christianorum disciplina. Sive enim *Mosem* sive *Christum* innuere voluerit, quos solos legislatores agnovere unquam Christiani, aut imperitum se prodiderit, aut sibi non satis constabit. Moses enim *pro fratribus habendos* eos solos sancivit, qui ex eodem genere oriundi, aut, per circumcisionem aliosque Christianis jam abrogatos ritus, insititii essent; Christus autem hujus dogmatis verus auctor, idem ille est, qui adorandus Christianis proponitur; cum ille diversos faciat. Unde et nonnullis Paulum designare visus est. Sed frustra laborant, qui, quod nescivit, qui dicebat, facere volunt ut sciverit. Sed pergamus. Christianorum eam fuisse dicit disciplinam, ut se pro fratribus mutuo haberent, idque legislatoris sui, quisquis demum ille fuerit, charitatis mutuae jactum fundamentum. Hoc qui ait, fando inaudierat; ut fors tulit, verissime. Quid dixerit, vides: quid veri subsit, minime monendus, quisquis Christianus haec legis. Solan.

ibid. Ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος) Quis hic primus legislator

Christianorum? ipsemet Christus, inquies. At non ita sentit Lucianus. Quippe legislatorem hunc alium esse vult ab ἀνεσκολοπισμένου ἀνδρός, quod sane in primis considerandum videtur. Paulum Apostolum designari existimo, rationibus iis adductus, quae neminem latent, hac etiam non leviter commotus, quod toties apud Paulum fratrum appellatio, qua de hic agitur, occurrit. Aliud si intelligat Lucianus, fortasse alluserit ad aliquod Pseudo-Evangelium, ex eorum numero, quorum nomina, et aliquando testimonia, memini me apud Epiphanium legere. Faber. Νομοθέτης ὁ πρῶτος refertur, ut jam supra monui, ad doctores religionis Christianae posteriores, e quorum numero etiam Peregrinus νομοθέτου nomine vocabatur cap. 11. Christus igitur ipse est, auctor *novi illius praecepti* de fratribus ita amandis, ut ipse eos amaverit ad mortem adeo sponte pro illis suscipiendam. Idem autem prorsus est cum eo, qui postea dicitur *sophista cruci affixus*. Quod ut facilius intelligas, quamquam vel sic, ut verba leguntur, intelligi potest, auctor sim, ut legi fingas, αὐτὸν δὲ τὸν ἀνεσκολοπισμένον ἐκεῖνον etc. Distinguitur enim cultus Graecorum deorum et sophistae illius cruci affixi. Sic etiam *Mückius*, *Neander* et si qui alii recte sapiunt. Nam de Mose, aut de Paulo plane non video, qui unquam quisquam bene sapiens cogitare potuerit. Lehm.

ead. l. 7. Παραβάντες) Quid facias homini sibi tam turpiter obloquenti? En tibi Lucianum illum, tam acrem Deorum suorum in omnibus opusculis insectatorem, nunc sub nescio cujus persona Christianos in invidiam summam idem ob factum adducentem. Solan.

ead. l. 8. Ἀνεσκολοπ. — σοφιστὴν) Duplex his verbis crimen continetur, quod *Sophista*, quod *ut maleficus crucifixus*. At prius quod attinet; toto coelo, quod ajunt, errat orator iste, qui *Sophistae* titulum Christo affingat, ab iis artibus alienissimo, quibus Sophistarum natio hominibus imponit; nec doctus, nec eruditus, humanave facundia spectandus noster Jesus fuit, ut in invidiam hac de causa adducatur. At id cum ignorarent isti, simulque Christianis orbem jam plenum conspicerent, nec qua ratione tot hominibus persuaderi doctrina, a recepta immane quantum abhorrens, intelligerent, ad id, quod promptum erat, decucurrere, ut dicerent auctorem illius doctrinae *Sophistam insignem*. Quibus si notior paulo fuisset, miracula potius, quibus fere suam invexit religionem, carpenda fuissent: carpendae prophetiae, quarum implemento se Messiam esse, tot ante seculis humano generi a Deo promissum, demonstravit: carpenda praeceptorum sanctitas, quae, lenociniis verborum procul, mentes hominum suo splendore illu-

strat et trahit. Haec Celsus, aliique, sed frustra, tentarunt, a Christianis doctoribus solidissime, et a rebus ipsis refutati. Solan.

ead. l. 10. *Κοινὰ ἡγοῦνται*) Etsi verti potest, eo significatu accipiendo *κοινός*, quo locis aliquot novi foederis usurpatur, mihi tamen sese probat emendatio, nempe *κενὰ ἡγοῦνται, vana et futilia esse existimant.* Neque enim Graeci, quod quidem commeminerim, ita usurpant *κοινός*. Faber. „Imo, praecipue in locis quos agnoscit in novo foedere; unde Latinum *coenum.* — Sed de communione bonorum revera intelligi debet, quo sensu *πάντα τὰ φίλων κοινά*. Tamen ἐπέχω." Haec *Anonymus* Paris. in marg. Commentarii *Fabr.* Sed idem ad textum adscripsit: „*Impura.* Odiose haec et falso Christianis objicit propter *τὰ εἰδωλόθυτα,* quibus tum etiam Christiani ut plurimum abstinebant, et debiliores etiam in fide pluribus aliis cibis in lege Mosis prohibitis, contra Apostoli praeceptum." Sic parum sibi constitit vir doctus. Lehm. Hujus loci sensum, scripturaeque hujus veritatem jam pridem in dissertatiuncula asserui, quam *de stylo novi Testamenti* in Academia Franequerana editam, aliis ejusdem argumenti adsuere dignatus est *Jac. Rhenferdius* in eo syntagmate, quod ejus opera an. 1701. prodiit. Quo cum amandare lectorem possem, ne tamen hac in parte operam nostram desideret, in pauca conferam, quae fusius illic a me sunt jam dudum observata. De emendatione, ut vides, cogitavit *Tan. Faber;* quibus inductus rationibus, vix satis adsequor: nihil enim huic loco voce *κοινὸς* convenientius. Misso namque priore illo accusationis capite, ad posterius se jam accingens, a legislatore monet edoctos Christianos, sese mutuo *pro fratribus* habere. *IDCIRCO*, inquit jam, *omnia contemnunt* (sua bona, scilicet, suas facultates), et eadem illa omnia *COMMUNIA habent* vel *ducunt,* (ut inter *fratres* decet.) Egregium sane encomium, primis illis Ecclesiae temporibus debitum, et ab infensissimis Christianae religionis hostibus vi veritatis extortum. Agnoscis jam germanam eorum progeniem, quos in *Act. Apost.* II, 44. *omnia habuisse communia* legis. (Inter Ethnicos primus Pythagoras *κοινὰ τὰ τῶν φίλων* esse pronuntiavit, et reapse inter suos comprobavit. Vide *Porphyr.* No. 33.) At in sequiorem id mox partem insectator trahit Noster, cum continuo ait: *si itaque transeat ad ipsos impostor, callidus, versutus, quique foro sciat uti et suis consulere rebus, repente dives fiet, usus hominibus facilibus, largis, et simplicibus.* Quae cum ita sint, et omnia usque adeo liquida et aperta, quid emendatione opus fuit, qua depravatur textus, non juvatur? Fuit etiam repertus, qui

vocem κοινὸς hoc in loco de *impuritate* contenderet intelligendam. Quo quid absurdius aut inscitius excogitari possit, non video. In G. tamen Pasoris Codice, qui forte ad manus pervenit meas, notatum video, κοινὰ *impura*. Hujus discipulus *Pfochenius* arripuit. Sed, his missis, de re ipsa vide *Just. Mart.* dial. cum Tryph. 308. Solan. Propter spem immortalitatis, propter amorem mutuum, *contemnunt reliqua*, opes, divitias, et *communia putant*, ut aquam, ut aërem. Nimis nota est vetus illa bonorum communio, nimis aperte eodem referuntur sequentia, quam ut vel de illa Hellenistica notione τοῦ κοινοῦ, h. e. *profani*, vel de emendatione in κενὰ, in mentem venire nobis debeat. Gesn. Sententiarum ordo et ratio mutua haec est: Multas Peregrinus in carcere collegit e collationibus Christianorum opes. Contulerant autem illi sua primum ob contemtum mortis et spem immortalitatis (πεπείκασι γὰρ — οἱ πολλοί); deinde (ἔπειτα δὲ — βιῶσι) ob praeceptum de amore fraterno. „His igitur de caussis vilipendunt cuncta pariter bona et communia habent," quibus aequo jure quilibet uti possit. Amplexi autem hanc sententiam de contemtu rerum et de communione bonorum ideo auctori videntur, quia sine ulla ratione idonea talibus placitis et praeceptis (τὰ τοιαῦτα enim non sunt *bona*, quae proxime praecesserant, qua falsissima *Wielandii* explicatione unice tenuis ejusdem nititur vocis κενὰ defensio, sed omnia Christianorum propria dogmata, superius commemorata) fidem habent et obsequium praestant. Sic patet κοινὰ optime habere, neque ab hac omnium omnino librorum lectione, quam ne ipse quidem *Faber* in textu deseruit, ad aliam quamcunque transfugiendum esse. Lehm.

ead. l. 11. Ἄνευ τινὸς ἀκρ. πίστ.) Christianorum tam effusam in suos beneficentiam cum elevare aliter non posset, stultam fuisse ex eo ostendere conatur, quod quaestoribus aerarii sui temere pecuniam publicam committant, nec satis sibi ab eorum fraude caveant. Qua in re quamquam a Christianis peccatum fuisse nullibi lego, cavisse tamen videntur Apostoli, ne committerent, ut huic crimini unquam ipsi paterent, cum, mensarum a se ablegata cura, verbi sibi solius ministerium reservarunt; Ecclesiisque, ut sibi viros quam probatissimos in eam rem quaeque praeficerent, auctores fuerunt. V. *Act.* VI. V. *Cels.* apud *Orig.* I, 8. et *Cav.* Praef. a 3. Solan.

ead. l. 14. Αὐτίκα μάλα ἐν βραχεῖ) Nemo non videt, istud ἐν βραχεῖ posse esse glossema τοῦ αὐτίκα μάλα· sed ut Graeci dicunt αὖ πάλιν, et βάσκ' ἴθι etc. ita hoc quoque stare potest. Faber.

ibid. Ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγχανὼν) *Simplicibus homini-*

bus inhians, ait interpolator, sed plane simpliciter. Vertere enim debuerat, *simplices homines illudens.* Ita *Aristophanes* ἐν Νεφέλαις, Μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξει· quo loco quia, si satis memini, nil Graecus Scholiastes dixerat, turpiter vero se dedit *Nicodemus Frischlinus*, *tum neque a me flebitur, tu vero morieris ore hianti.* Bis peccat. Verte: *frustra ego tum flevero, tu enim me illuso morieris.* Locum ipsum adire operae pretium erit. Eum si legisset *H. Stephanus*, non credidisset Lexicographis quibusdam male conciliatis, imo eos refutasset. Ceterum non hic tantum ea vox est ab *Aristophane* usurpata, sed in Ἱππεῦσι quoque tribus ante act. V. versibus: — ἐγχανεῖται τῇ πόλει, — *urbem illuserit;* ubi Schol. ἐνυβρίσειεν. Iterum ἐν Σφηξὶν· Κ' οὐκ ἐγχανεῖται — Scholiastes ἐγγελάσει. Ita enim usurpasse τὸ ἐγχάσκειν arbitror. Locus non succurrit. Ceterum interpretem depravavit interpolator; ille enim sensum viderat. *Quippe qui*, ait, *hominum idiotarum simplicitate abuti queat.* Eat nunc juventus, et speciosae librorum fronti credat. Faber.

ead. l. 15. Ἐγχανὼν) Credebam olim, eodem sensu hic usurpasse, quo Diall. Mortt. VI. ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε dixit, et hic ἐπιχανὼν scribendum esse; sed emendatione opus non est. Vide, quid ex *Aristophane* ad eam rem attulerit *T. Faber*, et confer De Merc. Cond. cap. 14. ἄπεισί σοι πλατὺ ἐγχανών, emuncta scil. pecunia. Solan.

Pag. 272. l. 2. Οὐδὲ τῆς κολάσεως) Humanitati Praesidis tribuit, quod fortasse rescripto Imperatoris referri debuit. Consule *Euseb.* IV, 13. qui mihi ad manum nunc non est. Solan.

ead. l. 3. Οἰκίαν) In Ms. Cod. Bibl. Reg. legitur planissime, οἰκείαν, *patriam*, scil. γῆν. Faber. Οἰκείαν) Ex Ms. Reg. G. In impressis enim omnibus erat οἰκίαν. Vid. cap. 30. Solan. Vid. *L. Bos* Ellipss. p. 78. *Schäf.* Lehm.

ead. l. 11. Παριανῶν πόλις) Στέφανος· Πάριον, πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ etc. τὸ ἐθνικὸν Πάριος. ὁ πολίτης Παριανός. Guyet. Peregrini haec itaque patria, quod et *Athenagoras* confirmat, quem vid. p. 72. et 73. et *Scaligeri* notas ad *Euseb.* Chron. p. 220. et 221. Ubi errat vir summus, dum oblatam eam Apologiam M. Aurelio et L. Vero adstruere conatur; eo ipso, quo se Peregrinus combussit, anno. Vid. Alex. cap. 2. Optime autem hic ridet magnitudinem summae a Theagene dictae, quae, ut supra monitum est, ad decies ferme centena millia librarum Anglicanarum redibat: cum verus ejus census octo ad summum millia efficeret. Solan.

Pag. 273. l. 1. *Παριανῶν*) *Πάριον* urbs in Hellesponto; vid. *Stephan.* *περὶ πόλεων*. LA CROZE.

ibid. *Ἐκόμα δὲ ἤδη*) Corrupta esse haec verba existimo. Reliqua enim omnia Cynicum ſapiunt, sola illa *coma* abhorret a reliquo cultu. In descriptione autem caetera huic simili *ἐν χρῷ κουρίας* diserte dicitur, Fugit. cap. 27. cui statim additur *ἐν γενείῳ βαθεῖ*. Mox ibidem cap. 28. additur *ἐκόμα δὲ καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο*· sed ego levi mutatione scrupulum illum sustuli, dum, ut illic ostendam, doceo legendum esse *ἐκόμα δὲ τὸ γένειον, καὶ ἐτίλλετο*. Certe apud nullum scriptorem *κομᾷν* simpliciter prolatum de barba, quod hic oportuit, dictum invenietur. Apud *Xenoph.* quidem, quod huc apprime facere mihi videtur, haec verba exstant p. Ed. *Steph.* 516. l. 15. *πρὶν ἂν τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσῃς*. Et hic itaque de barba aliquid additum oportuit, quod sine Mss. ope ut conjicere non adeo difficile est, ita cum aliqua audacia conjunctum, si frequenter id fiat, videri possit. De locis ex Cynico ad hanc rem spectantibus vide nos ad illius opusculi cap. 1. SOLAN.

ead. l. 4. *Ἀφεῖναι — τὴν οὐσίαν*) Gymnosophistas aliosque, ut liberius philosopharentur, itidem interdum relinquere suas opes solitos, quod et discipuli Christi factitarunt, ad Ev. *Matth.* XIX, 27. compluribus exemplis, non omisso hoc Luciani, probat *J. Elsner.* l. d. p. 90. 91. REITZ.

ead. l. 5. *Εἶναι*) *Ἀφεῖναι εἶναι*. Hunc pleonasmum verbi *εἶναι* vide etiam supra de Calum. cap. 20. et 16. Et Pseudol. cap 6. et 25. Necyom. §. 16. *Eustath.* ad *Hom.* Il. *A*, 20. *Hemst.* ad Judic. vocal. fin. *Diog. Laërt.* vit. Plat. p. 168. *φάναι — ἰατροὺς εἶναι*. REITZ.

ead. l. 11. *Ἐφόδια τοὺς Χριστ. ἔχων*) Quam memores Christiani fuerint hospitalitatis, ex acerbissimorum hostium *Juliani* et *Luciani* testimoniis apparere, tradit *J. Elsn.* in Ep. ad *Hebr.* XIII, 2. REITZ.

ead. l. 12. *Δορυφορούμενος*) Ut Nigrin. c. 14. et Diall. Mortt. VI. Sic etiam usus est *Philostr.* V. Soph. p. 582. in Aristid. SOLAN.

ibid. *Ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν*) Optime. Sed hinc emendandus locus, qui in Fugitivis (cap. 17.) occurrit, *ἐν ἅπασιν ἀφθόνως βιοῦντας*· leg. *ἀφθόνοις*. FABER. Conf. infra Saturn. c. 19. *ἐν οἷς εἴην*. REITZ.

ead. l. 13. *Εἶτα παρανομήσας τι καὶ ἐς ἐκείνους (ὤφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀποῤῥήτων αὐτοῖς)* Impius Lucianus, et qui Christianos saepe suggillat, licet eos et eorum legem sanctissimam non noverit. Hoc loco manifeste confundit Judaicos ritus cum Christianorum lege. Judaei enim erant ii, qui

offendebantur quodam ciborum genere; at Christianis (ut Petrus Apostolus docet) cibi nulli polluti existimabantur. Palm. Tandem ergo vanum hunc et scelestum hominem deprehenderunt Christiani. Solan.

ead. l. 14. Ὤφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀποῤῥήτων αὐτοῖς) Accusat hic *Tan. Faber* (imo vero *Palmerius. Lehm.*) auctorem, quod Christianorum legem non noverit, et confuderit Judaicos ritus cum Christianorum lege. Verum ego quidem illud hic non video: quoniam per illa ἀπόῤῥητα τοῖς Χριστιανοῖς, quae ederit Peregrinus ille, intelligi possunt εἰδωλόθυτα, aut αἷμα, aut πνικτόν· quae primis Christianis ex decreto Apostolorum erant ἀπόῤῥητα. Et ab illis diligentissime sese abstinuisse Christianos primaevos, docent Patres veteres. Certe *Justinus*, *Minutius Felix*, *Tertullianus*, aliique, ab εἰδωλοθύτοις sedulo sibi cavisse Christianos, tradunt. L. Bos. Cf. de illo Apostolorum decreto *Actt. Apostol.* XV, 20. et 29. Lehm.

ead. l. 18. Βασιλέως) Imperatorem Romanum intellige, non regem aliquem, quod quidam facit. Faber.

Pag. 274. l. 2. Ἀγαθόβουλον) Eundem esse existimo, cujus in Demonactis vita meminit cap. 3. Vid. Chron. *Euseb.* A. C. 122. Solan.

ead. l. 3. Ξυρόμενος) *Plut.* 627. f. Solan.

ead. l. 4. Χριόμενος δὲ πηλῷ τὸ πρόςωπον) Sic de Crescente Cynico *Tatianus* orat. ad Graecos: διὰ πηλίνης ὄψεως δαιμονῶντα. Sordidi enim erant Cynici. L. Bos. Meminit et *Tatianus* πηλίνης ὄψεως de Crescente Cynico loquens pag. 81. Quo vero consilio id egerint Cynici, non satis assequor; non enim *sordes* tantum notant. Solan.

ead. l. 5. Ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον) Qui id faciunt, Cynicam Venerem exercere dicuntur, ii videlicet, *qui pellice laeva utuntur*, ut ait hominum omnium impudentissimus *Martialis*. Allusio facta ad ἀναφλᾷν locum dedit joco *Aristophanis* ἐν Ἐκκλησιαζούσαις, Ἀναφλύστιον ζητῶν τιν' ἄνθρωπον — quem optime animadvertit Graecus interpres; ait enim, Ἀναφλύστιον, παρὰ τὸ ἀναφλᾷν, παίζει. Quod equidem non video cur *Meursio* displicuerit. Faber.

ibid. Καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμενος) Corrigendus interpres, sed Graeca prius. Legendum enim, καὶ τῶν ἀδιαφόρων δὴ τοῦτο καλουμένων ἐπιδεικνύμενος, *oratione habita probans* (id enim est ἐπιδεικνύμενος), *hoc esse ex eorum numero, quae* ἀδιάφορα, *seu indifferentia apud philosophos vocitantur*. Quod autem in Ms. Reg. legitur ἀδιάφθορον, neminem sanae mentis morari debet. Faber. An scri-

bendum, καὶ τῶν ἀδιαφόρων δὴ τοῦτο καλουμένων ἐπιδεικνύμενος; Guyet. Cynicum illud ἀδιάφορον ea sententia accipiendum, qua *Sext. Empir.* Pyrrh. I, 152. *Καὶ παρ' ἡμῖν μὲν τὸ μοιχεύειν ἀπειρῆσθαι, παρὰ δὲ Μασσαγέταις ἀδιαφορίας ἔθει παραδίδοσθαι.* Caeterum foedissimum illud ἀναφλᾶν ipsi habitum esse ἀδιάφορον, disertius, quam vellem, ostendit *Dio* ille hac parte κοπρόστομος, non *Chrysostomus*, Orat. VI. s. de Tyrannide p. 96. Gesn.

ead. l. 7. *Νάρθηκι*) *Hieronymus* in Marcellae viduae Epitaphio: *nec mirum si in plateis et in foro rerum venalium fictus ariolus stultorum verberet nates.* Sed hoc prorsus diversum. Solan.

ibid. *Νεανικώτερα*) Dedi *vehementiora.* Haec saepe verbi vis est, illustrata a *Gevartio* ad *Statii* Silv. I, 4, 51. s. Papin. lectt. I, 32. itemque a *Jo. Andr. Bosio* Diss. ad 2. *Tim.* II, 22. s. νεωτερικὰς ἐπιθυμίας. Gesn.

ead. l. 8. *Θαυματοποιῶν*) Adi *Casaub.* ad *Athenaeum* et *Theophr.* Id vocat *θαυμασιουργεῖν Xenophon ἐν Συμποσίῳ.* Faber.

ead. l. 10. *Βασιλεῖ, πρᾳότατον*) Temporis ratio, de M. Aurelio ut intelligatur, non sinit, cui haec alioquin optime conveniant; nam octo utique anni intercesserint oportet, cum duas ante hanc Olympiades memoret praeter tempus, quod Romae ab eo actum incertum est. Antoninum ergo Pium designat, in quem etiam optime quadrant. Solan.

ibid. *Πρᾳότατον*) Designat Imperatorem Marcum. Alii Vespasianum esse volunt. Mihi non placet. Faber.

ead. l. 13. *Φιλοσοφίαν ὑποδυόμενον*) I. e. induentem, suscipientem philosophiam. Guyet.

ead. l. 14. *Τέχνην*) Cynicorum enim ars erat conviciari. De phrasi vide De Merc. Cond. c. 30. De Salt. 9. et 21. Solan. Bene his locis usus est *Fritzschius* Praef. ad Edit. Alex. etc. p. XXVI. ut probaret in verbis τέχνην τινὰ — πεποιημένον vocem τινὰ suspectam esse; praesertim quum probabile sit eam e superiore versu iterum se in hunc locum insinuasse. Lehm.

ead. l. 16. *Ἀπονοίᾳ*) *Astutiam* interp. pessime, alioqui esset περινοίᾳ. Faber. Hoc in loco ἀπόνοια nihil aliud quam βδελυρία, aut ejus species, propter ea, quae de illo notantur supra, quae sunt viri βδελυρίας characteres (sic). Anon.

ead. l. 17. *Ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος*) *Reipublicae Procurator,* interpr. sed ridicule. Quippe vertendum fuit, *Praefectus urbis.* Si sub Vespasiano factum hoc intelligas, de Muciano loquitur. Sed mihi secus videtur. Faber. *Τὴν πόλιν*) Romanam rempubl. fortasse. Nam τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος,

urbis praefectus. Guyet. Quis ille ex historia, mihi non constat. Solan.

Pag. 275. l. 4. *Καὶ προςήλαυνε κατὰ τοῦτο τῷ Μουσωνίῳ*) *Et tunc temporis profectus est ad Musonium* etc. interp. Sed longe a vero abit. Videlicet ignoratio τοῦ προςελαύνειν homini imposuit. Sic autem intelligendus est locus: κατὰ τοῦτο (scilicet τῆς πόλεως ἐκβληθῆναι, id est, exsilium, de quo loquitur) προςήλαυνε τῷ Μουσωνίῳ etc. *hac re fiebat, ut ad gloriam Musonii* (qui sub Nerone pulsus in exsilium fuerat) *accessisse, aut pervenisse videretur*, vel, si ita mavis, *hac re adaequabat Musonios, Dionas* etc. Ne quis autem dubitandi locus sit, constat, ea tempestate Musonium exsulem non fuisse. Testem si vis, *Xiphilinum* dabo, qui nominatim Musonium excipit, *Καὶ πάντας αὐτίκα τοὺς φιλοσόφους ὁ Οὐεσπασιανὸς, πλὴν τοῦ Μουσωνίου, ἐκ τῆς πόλεως ἐξέβαλεν.* Faber. Gallice dicimus: *il marchoit du pair. προςελαύνειν*, adequitare. Anon. Germanice: *Sonach kam er mit Musonius* u. s. w. *in Eine Linie*, ut fere *Wieland*. Id autem vi quadam et invito factum significat jocosa allusio verborum cognatorum ἐξελαύνειν et προςελαύνειν. Dativos patet a πρὸς pendere; quare *Guyeti* conjecturae κατὰ ταυτὸ non est locus. Lehm.

ibid. *Κατὰ τοῦτο*) *Ταυτὰ* scribend. videtur, i. e. et eodem transibat, quo Musonius, Dio, Epictetusque, et si quis alius etc. *eodem*, i. e. in eundem statum veniebat. Guyet.

ibid. *Μουσωνίῳ*) Apollonio Tyaneo hic coaetaneus. Vid. infra Neron. c. 1. et *Philostr.* p. 125. cum notis, et 187. Solan. Musonius Rufus Epicteti praeceptor fuit, de quo multa *Tacit. Arrian. Stob. J. J.* Wetst.

ibid. *Δίωνι*) Sub Domitiano etiam hic notus, exsul, quamvis sponte exsulasse dicatur a *Philostr.* p. 488. Solan.

ibid. *Ἐπικτήτῳ*) Cujus etiamnum scripta supersunt. Solan.

ead. l. 6. *Ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν*) Post iter in Italiam, in Graecia, quae mox sequuntur, gesta sunt, VIII annis ante ultimam illam, qua se combussit, Olympiadem: unde conficitur, de Antonino Pio intelligenda superiora. Solan.

ead. l. 8. *Ἄνδρα*) Herodem Atticum designat. Adi omnino *Philostratum* vit. Soph. p. 551. ubi inter alia ejus opera magnifica ait, *Ἀνέθηκε δὲ καὶ τῷ Πυθίῳ τὸ Πυθοῖ στάδιον, καὶ τῷ Διῒ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ὕδωρ*· unde huic loco lux magna affulget. Ex *Aeliano* etiam discas, quam gravis Olympiae spectantibus fuerit sol; apud quem herus servo cum minari gravissima vult, spectatum se Olympiam missurum dicit, V. H. XIV, 18. Idem *Philostratus* disertis verbis ait, *ἐπηκολούθει δὲ τῷ Ἡρώδῃ κακῶς ἀγορεύων αὐτὸν ἡμιβαρβάρῳ γλώττῃ*, pag. 563. Solan.

Herodes Atticus. Vid. *Philostr.* vit. Sophist. L. II. §. 5. p. 551, 13. it. ibid. §. 13. p. 563. Vide notas *Olearii.* La Croze.

ead. l. 10. Ὕδωρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ) Qui vertunt, *adduxit aquam in Olympiam,* poterant illi eadem ratione dicere, *venit in Romam, in Athenas ivit.* Delicias et lautitias hominum! Faber.

Pag. 276 l. 1. Τεττάρων ἐτῶν) Bene; neque enim plurium annorum est Olympias. Inde illud Agidis dictum de Eleis ap. *Plutarchum* in apoph. τί δὲ ποιοῦσι θαυμαστὸν, εἰ δι' ἐτῶν τεττάρων μιᾷ ἡμέρᾳ etc. Alibi autem hoc ipsum dictum referens, καί τι μέγα, inquit, ἢ θαυμαστὸν ποιοῦσιν, εἰ ἐν ἔτεσι πέντε μιᾷ μόνον ἡμέρᾳ δικαιοσύνῃ χρῶνται; Ita et *Pindarus* Olympia vocavit πενταετῆρα ἑορτὴν, quae tu facile conciliabis, si *Scaligerum* in opere magno legeris. Ceterum qui Olympiadem et lustrum confundunt, peccant. Faber.

ead. l. 2. Τοῦτο ὕδωρ ἐπαγαγόντος) Leg. τοῦ τὸ ὕδωρ etc. Faber. Lege τοῦ, τό. Guyet. Τοῦ τὸ) Emendationem *T. Fabri* secuti sumus. In impressis omnibus τοῦτο antea erat. Solan.

ead. l. 13. Δεινήν τινα καρτερίαν ὑπισχνούμενος) Legendum est, ἐπιδεικνύμενος, quod probari non est necesse. Faber. Hic quidem *T. Fabro* obsecuti non sumus, quia ratio mutationis etsi aliqua sit, non est tamen necessaria. Ferri enim vulgata potest, cum nondum in rem ipsam ventum sit. Si autem omnia sic levibus de causis apud veteres scriptores ex ingenio mutentur, quid tandem reliqui erit, quod ab iis vere profectum sit? Solan.

Pag. 277. l. 2. Φιλοκτήτην) Res ex fabulis nota est. Faber.

ead l. 4. Μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς ὀπτήσει ἑαυτὸν) *Solum non in tabernaculo torrebit se ipsum,* interp. Sed vertendum fuit, *quodammodo se* (vel *fere se*) *in theatro cremabit.* Arguit φιλοδοξίαν ventosi hominis, qui frequentem adeo panegyrin elegerat, in qua finem vitae imponeret. Cur non in solitudine potius, et in remoto aliquo saltu, ut infra dicet Lucianus? Quid enim aliud facit Peregrinus, quam qui theatrum conscendit, ut ab omnibus videatur? Faber.

ead. l. 6. Καὶ κατὰ τοῦτο) *Hoc modo,* interp. Nescit, quid sit. Gallice diceres, *et en cette qualité il devoit être brulé il y a long temps.* Sensus est: Cremari debuisse Peregrinum, non sponte et ultro in flammas insilientem, falsa quadam philosophicae mortis imitatione, sed unco trahi in ignem, ut impium in Deos et in parentem. Faber. Κατὰ τοῦτο h. l. ut supra cap. 18. extr. est: *ad hanc normam si exigas, hactenus, sonach, insofern.* Ceterum in praecedentibus *atheos* vocari

Christianos, ideoque et Peregrinum, miratur *Wielandius.* Sed ἄθεοι tum temporis a gentilibus orthodoxis aequo jure vocari solebant, ac gentiles a Christianis, ut Ephesii a Paulo apostolo in Epist. ad *Ephes.* II, 12. priusquam quidem illi ad Christiana sacra accessissent. Omnino videndus, qui accurate et docte de vocabuli ἄθεος vi et usu vario egit, *Sturzius* in *Beckii* Commentt. Soc. philol. Lips. Vol. II. Part. I. p. 64. Lehm.

ead. l. 9. Χανόντα) *Hom.* Odyss. *M,* 350. Solan.

ead. l. 11. Ὀξύτερος) Corruptam vocem opinor; forsan scripserit ταχύτερος, vide Fugit. c. 22. Nam ὀξέως quidem usurpant *de tempore,* ὀξὺς vero raro aut nunquam probi scriptores. Vide tamen Neron. cap. 5. Sed et quid ὀξεῖα ἡδονὴ sibi velit Amor. c. 25. memento. Solan. Non opus erat ὠκύτερος emendare; quandoquidem ὀξὺς celeritatem saepissime notare novimus omnes. *Hippocr.* Aphor. I, 1. ὁ δὲ καιρὸς ὀξύς. Noster Amor. c. 25. ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ παραπτᾶσα φθάνει πρὶν ἢ γνωσθῆναι, πεπαυμένη. Ne plura, in re, cujus exempla ὅσα κόνις nobis obvia. At forsan quia et dolor ὀξὺς *acutus* Graecis dicitur, i. e. *vehemens,* ideo ὠκὺς hic praetulerit aliquis, ut ambiguum vitetur. Sed nihil opus est, cum seqq. satis declarent, de celeritate sermonem esse. Reitz.

ead. l. 8. Ἔνθα μηδὲ θάπτειν ὅσιον) Itidem olim apud Delum factum accepimus. *Thucydides* lib. III. Faber. Duo hic sedulo observanda: agrum Olympicum sacrum fuisse; vid. *Pausan.* 202, 5. ubi nominatim ibi locus quidam ἱερὸς dicitur; 2) non licuisse illic quemquam sepelire. *Clem. Alexandrinus* p. 18. C. pluribus ostendit, multa templa sepulcra fuisse virorum insignium. Solan.

ead. l. 15. Πάλαι) Historia nota; tempus etiam notum: eo enim ipso die, quo Alexander Magnus natus est, conflagrasse hoc orbis miraculum traditur. Solan.

ead. l. 16. Τις ἔνδοξος γενέσθαι) Herostratum innuit, cujus nomen oblivione fuisset obrutum, nisi *Theopompus* in historias suas illud retulisset. *Strabo. Plin. Agell.* Faber.

ead. l. 18. Τοσοῦτος ἔρως τῆς δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ) *Adeo inexpiabili amore gloriae tenebatur.* Interpolator pessime. Retulit enim ad Herostratum, quod de Peregrino dixerat Lucianus. Dein, quod *inexpiabili amore* dixit, fugit illum ratio; debuit enim *inexplebili* dicere. Verum imperitis Lexicographis credidit, et interpretem corrupit. Verte: *Tantus ei gloriae amor inest.* Loquitur enim ille anonymus de Peregrino etiamnum vivente. Faber.

Pag. 278. l. 5. Καὶ καταφρονεῖν θανάτου καὶ καρτερήσεως) Interpolator, *et mortis contemptum et aerumnam, et id genus*

metus non horrere disceretis; plane contra mentem scriptoris: neque enim istaec ad patres et dominos sunt referenda, verum ad liberos et servulos eorum, qui ibi aderant. Sententia est: *Vos ego, viri Graeci, lubens perconter, non παμμίαρον illum Peregrinum, velitisne, sceleratos homines, qui usquam sint, hujuscemodi praeceptori tradi? Ah! cavete istuc dicatis; ita enim fieret, ut in jugulum vestrum involarent, nullo metu impendentis mortis a tanto scelere deterriti. Quid autem? an et ii, qui in hoc coetu patres sunt, liberos suos in disciplinam vellent tradere hujuscemodi magistro?* etc. Ceterum interpolator depravavit interpretem. *Numquid etiam*, ait, *maleficos et facinorosos, ejus discipulos fieri cupiatis in ejusmodi tolerantia perdiscenda et morte contemnenda?* Paene omiseram, legi in Ms. R. καύσεως, non κακώσεως, quod inprimis observandum. Faber. *Καύσεως* Ms. R. G. quod arripio, quia nullibi κάκωσιν, quae vox in omnibus impressis erat, eo sensu a probatis scriptoribus adhibitam reperio. Solan. Etsi κακώσεως per se commodum sensum exhibere videtur; tamen quia sic supervacuum fere foret τῶν δειμάτων addere, meliorem lectionem inventam recipere non haesitavi. Reitz. *Κάκωσις* hic pro tormentis. Anon. De singulari quodam tormentorum genere agi puto, et praefero καύσεως. Nam τὰ τοιαῦτα δείματα universum genus denotat. Lehm.

ead. l. 10. *Τὸ πρᾶγμα*) *Τὴν καῦσιν.* Guyet.

ead. l. 11. *Δέξασθ'*) An δέξαισθ'; placet. Guyet. *Δέξαισθ' ἄν*) *Εὔξαισθ' ἄν.* Kuster. Nihil emendatione opus est, quam hic offert vir doctissimus. Hoc tantum a me hic praestitum, quod cum in plerisque impressis legeretur δέξασθ', ego *Bas.* 2. secutus δέξαισθε restitui, quod elegantius visum est. Solan. *Δέξασθ' ἄν*) In mentem veniebat aliquando emendare hunc locum, et legere εὔξαισθ' s. εὔξαισθε. Blandiebatur maxima similitudo, quae inter compendia literarum δε et ευ in Mss. intercedit. Sed cum δέχεσθαι verbum eo intellectu saepius occurrat, qui commode ad hunc locum accidit, quod in vulgaribus quoque Lexicis adnotatum, et exemplis probatum est; retineamus primam syllabam, sed in altera diphthongum admittamus optativi indicem δέξαισθε, ut modo βούλοισθε. Gesn.

ead. l. 16. *Παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὥς φησιν, ἀπιόντι*) In tribus verbulis bis peccat interpolator: *Ad Herculem, ut ajunt. profecto.* Pessime. Vertendum enim fuit, *ut ipse ait, proficiscenti. Ipse*, inquam, non, *illi ajunt.* Praeterea *proficiscenti*, non *profecto*; quippe ea narrat, quae nondum evenerant. Neque enim quisquam est omnium, qui istuc ἀπιόντι ad significationem elapsi temporis hoc loco traduci postulet. Ceterum et

ratio et Ms. Regii auctoritas me admonent, ut ex his verbis πανἐνδαίμων καὶ συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῆς, ejiciam istud καὶ, et emendem versionem, posset brevi felicissimus evadere, se in ignem cum ipso praecipitem mittens. Faber.

Pag. 279. l. 1. Συμπεσὼν) Dele καὶ, ante συμπεσών. Solan.

ead. l. 5. Σικύνων) Corrige συκίνων. Guyet. Συκίνων) Corrupte antea legebatur σικύνων, non in uno aut altero, sed in omnibus, excepta sola *Bas.* 2. Alex. c. 47. et translate Adv. Ind. c. 6. Apud *Aristophanem* Vesp. 146... p. 291, 1. δριμύτατος καπνὸς dicitur. Solan.

ead. l. 9. Ἴδιον γὰρ ὑμῶν μόνων ἂν γένοιτο) Locus est corruptissimus. Quid enim? Dicit hoc loco rhetor anonymus, adstantes omnes dignos esse, qui fumo pereant. Ridiculum. Itaque adeo miror, reperiri potuisse et interpretes et lectores, quibus haec placerent. Legendum est non ὑμῶν, sed κυνῶν, id est, κυνικῶν φιλοσόφων. Lucianus philosophos Cynicos, in quibus est Peregrinus, dignos deputat, qui fumo pereant. Κύνες enim passim sunt κυνικοί. Sed, (ut semper doctus est Lucianus, et, quod de illo ait *Eunapius Sardianus*, ἀνὴρ σπουδαῖος ἐς τὸ γελασθῆναι,) hoc loco facetissime dicit, Cynicos dignos esse, qui διὰ κάπνου pereant; videlicet Attici τοὺς ἀλαζόνας καὶ οὐδαμινοὺς, quales hic describuntur Cynici, καπνοὺς vocabant. Id docebit Scholiastes *Aristophanis* ad Σφῆκας, et *Suidas* in καπνός· inde Aeschines cognomento Capnus. Vide, si te amas, *Aristophanem*. Faber. Ὑμῶν μόνων) An fumivendulos Cynicos esse significat? Videtur autem scribendum Ἴδιον γὰρ καὶ κυνῶν μόνων ἂν γ. Guyet. Καὶ κυνῶν) T. Fabri emendationem in textum recepimus; quamvis in omnibus libris nostris ὑμῶν aut ἡμῶν pro κυνῶν exstet. Solan. Ὑμῶν μόνων) Quod κυνῶν legi vult *Faber*, audirem, si relatio quaedam esset inter fumum, et Canes vel proprie dictos, vel metaphoricos s. philosophos Cynicos. Quidni per apostrophen quandam hic dirigatur sermo ad Theagenem et Protea? Caeterum forte ad hunc locum aliquid facit, quod de Theagene aliquo habet *Suidas*, ἐκαλεῖτο δὲ καπνὸς, ὅτι πολλὰ ὑπισχνούμενος οὐδὲν ἐτέλει. Quod si hic *Suidae* Theagenes antiquior fuit Lucianeo, ratio foret in promtu, cur ei suadeatur, ut fumo se potius, quam igne interimat. Gesn. Nihil hic mutandum, cum sub persona Theagenis omnes Cynicos alloquatur et Peregrini fautores. Ita enim loqui solemus, quum unum etiam alloquimur. Καπνοὺς Latini vocabant *nebulones*, quo sensu *Horat*. Ep. 2. lib. 1. nebulones Alcinoique. Unde *Horat*. de Maenio Lurcone et nepote, Verterat in fumum et cinerem. Anon.

ead. l. 11. Κενταυρίου αἵματος) Intelligit cruorem Nessi Centauri. Faber.

ead. l. 13. Ἐμβάλλει φέρων) De hac locutione confer, quae dixi ad Merced. Cond. c. 24. Vel potius, (quod illic nondum resciveram) *Hemsterh.* ad Dial. Mort. VI. §. 3. Reitz.

ead. l. 14. Καθάπερ οἱ Βραχμᾶνες — Κάλανον καόμενον) *Cic.* Tusc. D. V. c. 27. *Quae barbaria India vastior aut agrestior? In ea tamen gente primum ei, qui sapientes habentur, nudi aetatem agunt, et Caucasi nives hiemalemque vim perferunt sine dolore; cumque ad flammam se applicaverunt, sine gemitu aduruntur.* Consule ibi *Davis.* pag. 360. qui et *Valer. Max.* III, 3, 6. ext. et *Luciani* hunc locum, item de Fugit. c. 6. ac *Plutarch.* T. II. pag. 499. cum *Philone* pag. 680. aliosque similia confirmantes adducit. Reitz.

ibid. Βραχμᾶνες) De Calano vide, quid *Cicero* scripserit Tusc. II, 21. et *Davisii* not. et de Brachmanis c. 27. Adde et Fugit. cap. 7. Magi autem, ut id obiter moneam, cum Brachmanis minime sentiebant. Vid. *Jambl.* No. 154. et *Diog. Laërt.* 2. D. Solan.

ead. l. 15. Ἐκείνοις γὰρ ἑαυτὸν ἠξίου Θεαγένης εἰκάζειν) Falsum est. Neque enim se Theagenes cum Hercule et Aesculapio comparavit, sed Peregrinum, quod ex superioribus patet. Emenda ἐκείνοις γὰρ αὐτόν. Interpolator non viderat, interpretemque corruperat, a quo hic locus ita fuerat conversus: *illis enim praeceptorem suum assimilare contendit.* Faber. Imo vero non corruptus interpres (*Obsopoeus*) recte perspexit auctoris sententiam: dum enim reddit *praeceptorem suum*, manifesto cogitavit de αὐτὸν, non de ἑαυτόν. Hoc enim a librariis per errorem videtur scriptum ob praecedentem vocem eandem. Lehm.

ibid. Ἑαυτὸν ἠξίου) Αὐτὸν scribendum videtur, i. e. Peregrinum. Guyet.

Pag. 280. l. 1. Ὀνησίκριτος) Is est, quem in hac narratione secutus est *Plutarchus* et *Strabo* in XV. Quae enim ab illo in vita Alexandri de Calano Indo scripta fuere, his plane ἀδελφὰ sunt. Erit itaque operae pretium locum ipsum apponere: Ταῦτα δὲ εἰπών, κατακλιθεὶς, καὶ συγκαλυψάμενος, οὐκ ἐκινήθη τοῦ πυρὸς πλησιάσαντος, ἀλλ' ἐν ᾧ κατεκλίθη σχήματι, τοῦτο διατηρῶν etc. Id est, *Ita cum esset locutus, decubuit, neque operuit, neque, appropinquante igne, sese movit, sed eum servans habitum, quo decubuerat* etc. quem *Plutarchi* locum si quis diligenter considerabit, facile ei fuerit intelligere, quid sibi hoc Luciani velit, κατὰ σχῆμα καίονται, quod ignoravit interpolator, cum scripsit, *deinde ordine dignitatis ingressi*

uruntur. At non ita vertendum fuerat, sed, *cremantur immoti et corporis habitu servato;* quod *Plutarch.* dixit de Calano, ἐν ᾧ κατεκλίθη σχήματι, τοῦτο διατηρῶν. Sed ne quis dubitet, adscribam Luciani ipsius locum ex libello sequenti, ubi de his ipsis Brachmanibus agit. Ἀκούω δέ, inquit (c. 7.), τά τε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες, ἀνέχονται καιόμενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. Faber. Egregias hic agnosce interpretationes. *Obsopoeus: veluti Onesicritus classis Alexandrinae gubernator ait, cum Indum ardentem, sicut fama est, conspexisset. Benedictus: at Onesicritus Alexandri gubernator, cum Calanum, ut ajunt, conflagrantem vidisset.* Vidit ergo *Benedictus, Obsopoeum* largiorem esse, quam patiuntur Graeca, et verbum φησὶν notare non nisi alterutrum posse, vel *ait*, vel *sicut fama est.* Quid decrevit ergo is ipse? nempe accepit pro *ut ajunt*, pravo sane judicio. Non enim magis ajunt, Calanum conflagrasse, quam Onesicritum id vidisse. Sed et vide, unde comparativa locutio pendeat. Scribit *Benedictus: illi enim non insiliunt in ignem, ut Onesicritus Alexandri gubernator*, quasi vero et Onesicritus insiluisset. Quin immo Lucianus Onesicritum unum auctorem hujus historiae citat, et ideo non potest imperfecta multitudinis ac rumoris citatio locum habere, et plane sufficere debet, si vertas, *ut Onesicritus Alexandri gubernator viso Calano ardente refert.* Maxime miror, *Benedicti* istam versionem placuisse *Tan. Fabro*, tam minute singula haec quondam recognoscenti. Gron.

ead. l. 2. Φησὶν) Hanc vocem vir doctissimus dum oscitans legere omittit, mortis genus Onesicriti doceri hic affirmat not. ad *Diog. Laërt.* p. 151. B. Solan.

ead. l. 3. Ἐπειδὰν νήσωσι) Ἐπειδὰν πυρὰν νήσωσι, ut supra, legend. videtur. Τὸ νήσωσι solitarium non placet. Guyet.

ead. l. 4. Εἶτ' ἐπιβάντες κατὰ σχῆμα, καίονται) Aliena videntur et insititia, ut ex praecedentibus et seqq. videre est. Guyet. Mihi contra hiulca et languida videtur fore oratio verbis illis omissis. Lehm.

ead. l. 5. Ἐντρέψαντες) Ex iis, quae modo attulimus, legendum ἐκτρέψαντες. Faber. Ἐντρέψαντες) I. e. immutantes. An ἐκτρέψαντες legendum? Infra Fugitiv. c. 7. de iisdem: οὐδὲν τοῦ σχήματος, ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. Vide locum. Guyet. Ego cum *Tan. Fabro* malim ἐκτρέψαντες, ut Fugit. c. 7. in omnibus recte scribitur. Solan. Ἐκτρέψαντες) Ita quoque correctum inveni in marg. *Bas.* 1. Sed et firmatur emendatio, quod Dial. seq. Fugit. c. 7. οὐδὲν τοῦ σχήματος ἐκτρέποντες, constanter legitur. Reitz.

ead. l. 6. *Οὗτος δὲ τί μέγα*) Locus mire depravatus videtur. An sic rescribendus? *Οὗτος δὲ τί μέγα ποιεῖ; εἰ ἐμπεσὼν οὐ τεθνήξεται, συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός· οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ὢν ἀναπηδήσεσθαι αὐτὸς καὶ ἡμίφλεκτος.* Guyet. Commate adposito sensum adjuvi, ut intelligatur, *quid magni* scil. *est*, veluti *τί θαῦμα; quid mirum?* Tumque non opus erit cum *Guyet.* *ποιεῖ* infercire. Sed nec in reliqua ejus emendatione acquiesco; nec *Gronovianum μεταναπηδήσεσθαι* satisfacit, nisi auctoritate verbum firmetur. Tamen verum est, *spem exsiliendi* requiri, et negationem abundare; nisi *μὴ* hic valeat *numquid*, ut in interrogandi formulis solet, vel pro *quin* valere possit, i. e. *non desperabat, quin exsilire possit.* Quod pluribus indagare temporis angustia prohibet. Reitz.

ead. l. 7. *Οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπηδήσεσθαι αὐτὸν καὶ ἡμίφλεκτον*) *Non a spe non resiliturum ipsum et semiustum.* Interpol. Hoc quid sit, intelligere arbitror hominem natum neminem. Interpretandum fuerat, *cum extra spem non sit, quin semiustus quoque* (aut, *quin vel semiustus*) *ex igne sit resiliturus.* Mihi tamen Graeca oratio magis facta magisque elegans videretur, si legeres *μὴ οὐκ ἀναπηδήσεσθαι.* Faber. Certe *Benedictus*, etsi in priorum sententia aberrarit, in posterioribus voces, prout sunt, expressit, quod *Tan. Faber* prorsus non facit, cujus versio plane par foret Graecis ita conceptis *οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ἀναπηδήσεσθαι αὐτὸν*, cum extra spem non sit, quin ex igne sit resiliturus. Nedum ut admitti possit, quod tentat, gemina negatio ante verbum *ἀναπηδήσεσθαι*. Sed ut habeas expedita omnia, apparet errorem scripturae corrigendum esse, et pro *μὴ ἀναπηδήσεσθαι*, reponendum *μεταναπηδήσεσθαι*. Nam in sententia verbi *μεταβάλλεσθαι* idem *Faber* toto caelo errat, cum rectissime *Benedictus* reddiderit. Gron.

ibid. *Μὴ ἀναπηδήσεσθαι*) *Δὴ ἀναπηδήσεσθαι.* Guyet. *Μὴ ἀναπηδήσεσθαι*) Phrasin apud Nostrum huic similem frustra quaesivi. Vid. De Merc. Cond. cap. 33. *οὐκ ἀνέλπιστον ὡς ἂν καὶ ἄλλῳ ταὐτὸν συμβαίη.* Solan. Hoc vult auctor: *Iste vero quid grande* (*faciet*, solenni ellipsi) *ubi illapsus morietur, correptus a flammis? Non enim est exspes, fore ut* (sive: *non timendum, ne non*) *resiliat vel semiustus, nisi forte, ut ajunt, profundum et in fossa construat rogum.* Sic, ni fallor, omnia ut sana sunt, ita et plana. Nam *μὴ* post formulam *ἀπ' ἐλπίδος εἶναι*, etsi pro rei natura paullo insolentioris est usus, facile tamen ad similitudinem verborum negandi, dubitandi, desperandi, revocari potest. Lehm.

ead. l. 9. *Μεταβάλλεσθαι*) *Mutatum iri.* Interpolat. male.

Vertendum fuit, *mutare sententiam.* De re praesenti loquitur: jam enim tergiversabatur Peregrinus. Faber.

ead. l. 10. *Διηγεῖσθαι*) An scribendum διηγοῦνται; Guyet. Placet conjectura. Reitz. Non nisi levissime locum intuenti tale commentum vel excogitari, vel arridere, potuit. Imo Infinitivum unice postulat res et vis sententiae. Lehm.

ead. l. 12. *Ἦ μὴν*) Lege ἤμὴν. Guyet. Nihil muto: nam disjunctim apud Nostrum aliosque scribi amat, licet parum interesse putem, utro more scribas (vid. supra Toxar. c. 50.), et pro lubitu scribas modo ἦ μὴν, modo junctim ἤμην dedisse; quare vulgatum servandum: sed ne ὀξυτόνως quidem, ut *Guyetus* voluit, apud Nostrum alibi reperio. *Periz.* ad *Aelian.* II, 7. ridet eos, qui jungunt, et ab Hebraeo ἀμὴν derivant, exemplaque τοῦ ἦ μὴν, in jurandi formulis usitati, quaedam adfert. Apud *Hom.* Il. I, 57. Ἦ μὴν καὶ νέος ἐσσὶ, recte Edd. licet Seber. ἠμὴν indicet. Reitz.

ead. l. 14. *Ἀποθάνοι*) Sic plerique impressi. *Hag.* et *Par.* ἀποθάνει prave. Solan.

ibid. *Ἀναδῦναι*) *Emergere*, interpol. Non potuit pejus: hoc enim loco ἀναδῦναι est *subterfugere, tergiversari*, ut ii faciunt, quos promissi poenitet. Quod vel *Homerus* docuisse potuit Iliad. *H.* ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδῦναι ἂψ λαῶν ἐς ὅμιλον. — Ita in Odyss. ἁπλῶς· μή τις μοι ἀναδύη. — Itaque dixit *Eustathius*, τὸ, ἀναδῦναι, ἐν ἴσῳ εἶναι τῷ, ἀναποδίσαι, εἶπουν, ὑποχωρῆσαι, *idem esse*, *atque* ἀναποδίσαι και ὑποχωρῆσαι. *Hesychius* autem vertit μεταβουλεύειν, *consilium mutare.* Ceterum interpolator corrupit interpretem, qui sic verterat: *Neque promptum jam illi est a proposito regredi.* Eat itaque corrector, quo dignus est. Faber.

Pag. 281. l. 1. *Συνόντες κύνες*) Cynici, quod supra dicebam. Faber.

ead. l. 8. *Παλαιοὺς δή*) Τὸ γέλοιον est in hac particula δή· innuit enim, non esse antiqua illa oracula, sed εἰρωνικῶς. Faber.

ead. l. 9. *Δαίμονα νυκτοφύλακα*) Haud dubie adversus terrores nocturnos, lemures, larvas, spectra etc. Est quidem apud *Plautum* Deus Nocturnus in Amphitryone, et passim apud veteres Nox Dea; sed nil ad hanc rem. Faber. Forte νοσοφύλακα probant sequentia. Quae de nocturnis sacris sequuntur, errorem hunc induxerunt. Atqui pervigilia in ejusmodi τελεταῖς observari solita nemo nescit, neque eorum hic Lucianus quicquam praetermittit Satyrice, eorum quae ἐν φρικτοτάτοις μυστηρίοις fiebant. — Tamen propter oraculum sequens, quod non legeram, ἐπέχω. — Et in sequentibus νοσοφύλακα reponen-

dum: per quietem enim credebantur apparere, cujus rei exempla ap. *Petron.* et passim, ideoque in templis cubabant. *Serv.* ad illud Aen. Pellibus incubuit stratis. Anon. Mirum hoc *Anonymi* commentum idem etiam supervacaneum habebit, si quis ingenue omnem locum et accurate perlegerit. Omnino autem fateor me ne satis quidem notam illam intelligere, siquidem eam, de quo paene dubitaverim, recte descripsi: literarum enim ductus non admodum faciles erant distinctu. Lehm.

ead. l. 10. *Βωμῶν — χρυσοῦς*) Ex *Athenagora* patet, statuas ei erectas; cujus locum infra adduximus ad c. 41. Solan.

ibid. *Χρυσοῦς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων*) *Et aureas sibi erectum iri*, interpolator. Ridicule. Existimavit videlicet, χρυσοῦς esse casus quarti, quod εὐθείας est. *Sperat Peregrinus*, *fore ut aureus stet*, id est, ut aurea statua sibi ponatur. Quod ita tritum est, et tralatitium, ut paene pudeat exempla proferre. Sed a Luciano ipso non abibo: in Tim. circa med. δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χρυσοῦν ἀναστῆναι τὸν Τίμωνα, *Senatui populoque placuit aureum Timonem statuere*, id est, auream Timoni statuam ponere. *Virgilius: Nos te marmoreum pro tempore fecimus.* Et *Horatius*: *Albanos prope*, *te*, *lacus Ponet marmoream.* Qui autem χρυσοῦν legi debere dicat, nae is suam peritiam aperuerit. Faber.

ead. l. 16. *Προπάτωρ τοῦ ὀνόματος*) Scio quidem, ὄνομα sumi quandoque pro persona; sed nihil hic tale. Ingeniosa Luciani facetia est. Debuerat dicere, Proteus ille Deus προπάτωρ fuit nostri Protei; sed quia ille Sophistes κυρίως vocabatur Peregrinus, non Proteus, maluit dicere προπάτωρ τοῦ ὀνόματος, *nominis progenitor*, vel *nominis primus auctor.* Nam quid sit *propater*, ignorare me fateor. Faber.

ead. l. 18. *Μαστίγων*) Ut Cybeles galli. *Καυτηρίων* autem quod additur, videri potest favere sententiae eorum, qui inustam hederae folii figuram statuunt a Ptolemaeo Judaeis. Qua de re vide nostram notulam ad *Humphredi Prideaux* Gallicam versionem T. III. p. 178. et seq. Meminerint, qui hinc, ad confirmandam suam hac de re sententiam, argumentum petere volent, Lucianum *aliquid novi cruciatusque talis herois sacerdotibus dignos* comminisci; et aliunde firmiora proferant, quibus vero saltem similis fiat ea, quam tuentur, opinio, a *Palmerio* si non eversa, certe concussa graviter et ruinam minata. Solan.

Pag. 282. l 2. *Δᾳδουχίαν*) Quae de futuro oraculo jam dicta sunt, Alexandri Abonotichitae oraculum respicere mihi videbantur: nunc dum δᾳδουχίαν etiam memoret, res certa est. Hincque liquido conficitur, ante annum Chr. CLXV institutum hoc solenne. Vide Alex. c. 38. Solan.

ead. l. 4. *Σιβύλλαν*) Sibyllina oracula vides jam obtrudi coepta, quae pro re nata ex sua jam obscuritate a callidis hominibus eruebantur, aut potius fingebantur, quae quantum ipsis Christianis fraudi fuerint, non nostrum nunc est inquirere; et a viris jam doctissimis abunde praestitum est; quamvis non desint inter Christianos, qui eis aequam cum sacris ipsis voluminibus fidem, incauti sane et superstitiosi homines, adhibeant. Consule eruditissimi *H. Prideaux*, quae post haec scripta prodiit, Historiam toto jam Christiano orbe notissimam. Solan.

ead. l. 13. *Βάκιδος*) Tres Bacides fuisse, docet *Aelianus* V. H. XII, 35. Hinc autem colligere est, totam hanc Anonymi orationem, a Luciano aut prorsus fictam esse, aut, si quae fuit, recusam: talia enim ex tempore fundi carmina verisimile non est. Quamquam cum dies aliquot intercesserint inter prolatum a Cynico Sibyllae oraculum, et hanc orationem, potuit etiam hoc Bacidis oraculum interea factum jam tum expromi. Solan.

ibid. *Ὁ Βάκις*) Hujus *χρησμολόγου* meminit aliquoties *Aristophanes*, ut *ἐν ὄρνισιν* et *ἱππεῦσιν*. Scholiastes tres ejus nominis commemorat, ut et *Suidas*, qui Scholiastae locum in sese transtulit. Ejusmodi hominem aetas patrum nostrorum vidit, Nostradamum. Ceterum duas aut tres ex ejus praedictionibus apud *Herodotum* legas in VIII. Sed multo plures apud *Pausaniam*. Faber. In affingendis Bacidi oraculis sequitur noster exemplum *Aristophanis*, ut modo *Faber* monuit, e. g. Equitt. v. 1009. sq. cf. v. 123. sq. Avv. v. 959. sq. Lehm.

ead. l. 17. *Κυναλώπεκας*) Convicium Aristophanicum. Intelligit Lucianus impostores. Faber. Vide *Aristophan.* Equitt. v. 1073. Hoc loco lepide alluditur ad Canes Cynicos. Lehm.

Pag. 283. l. 5. *Ἐν καλαῖς Πάτραισιν*) Intelligit Theagenem Cynicum, quem infra (c. 36.) designat, *ὁ γεννάδας, ὁ ἐκ Πατρῶν·* inde enim domo erat. Faber.

ead. l. 9. *Ταῦτ' εἰπόντος*) Hucusque anonymi continuata oratio est. Cetera Lucianus veluti ex sese. Faber.

ead. l. 11. *Κατέβη*) Ut supra de eodem concionem habituro dixerat *ἀνέβη*, c. 7. Solan.

ead. l. 12. *Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχή*) Locus ex *Homero* ad Theagenem translatus. Est autem primus versus *τῆς ξι' ῥαψῳδίας*. Hujus loci venustas ei non apparet, qui versum integrum non legit, propter *ἀκροτελεύτιον*, quod mirifice ad ridiculum facit. Sic autem se habet: *Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης*, id est, etiam si biberet Nestor, eum tamen clamor non latuit. Faber. Sed hic in parodia Lucianus consulto prosodiae legem non servat, quod maxime spectat ad *τὸ γελωτοποιόν*. Anon.

ead. l. 14. *Οὐ γὰρ οἶδα*) Miror sane, nem hujusmodi curiositatem Luciani effugisse; quin potius ipse Lucianus sub ejus persona latere voluisse censendus est. Solan.

ead l. 17. *Ἑλλανοδίκαι* — *Ὀλυμπίαν*) Consulendus hic *Pausanias* in Eliacis, ut topographiam hujus Dramatis recte assequens. Solan.

ibid. *Πλεθρίῳ*) Circo, interp. Retinendum fuit, *in Plethrio*; locus erat in Gymnasio Eleorum. *Pausanias*: (202, 6.) *ἔστι δὲ ἐν γυμνασίῳ τὸ καλούμενον Πλέθριον.* *ἐν δ' αὐτῷ συμβάλλουσιν οἱ Ἑλλανοδίκαι τοὺς* etc. Faber.

ibid. *Ταῦτα μέν σοι*) Leg. *ταῦτα μέντοι.* Faber. Vulgatam contra *Fabrum* multis exemplis, ubi *σοι* sic abundat, defendit *Jens.* in Lectt. Lucian. pag. 62. occasione verborum in Timone T. I. c. 52. *τουτὶ μὲν οὖν σοι.* At vix mihi persuadeo, vulgatissimum illum pleonasmum latuisse *Fabrum*; sed *τοι* hic elegantius ei visum, ac melius respondere sequentibus, in quo me non habebit adversantem, ut primum auctoritas Codd. accesserit; sed cum et vulgatum probum est, quod recte contendit *Jensius*, nihil movendum. Reitz.

Pag. 284. l. 2. *Ὀπισθόδομος*) Credibile est, fuisse magnum aliquod atrium, aut quid tale, Jovis templo annexum. Eodem in loco Herodotus olim suas recitavit historias, ut auctor est Lucianus alibi (Herod. c. 1.). Caeterum *ὀπισθόδομος* et *πρόναος* opponuntur. *Diodorus* XIV. *οὐ μόνον γὰρ ἐν τοῖς προναοῖς καὶ τοῖς ὀπισθοδόμοις τῶν ἱερῶν* etc. Legendus autem tibi omnino Lucianus in Fugitivis, (cap. 7.) ubi historiam hanc *ἐκκορυφοῖ.* Ibi de Cynicis dicitur: *καὶ βοῆς τὸν ὀπισθόδομον ἐμπλήσωσιν ὑλακτοῦντες.* Faber. I. e. posterior pars templi Jovis Olympici. Guyet.

ead. l. 6. *Κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος*) Qui sint *κήρυκες* et *Εὐμολπίδαι*, norunt omnes praeter illum, qui Luciani Pseudomantim (cap. 39.) convertit. Cum enim simpliciter interpretandum esset, *Ceryces et Eumolpidae*, (quemadmodum passim, praecipue autem apud *Aemil. Probum* in Alcibiade) homo meus *praecones et egregios cantores* esse maluit. Hoc autem loco nil nobis cum ejusmodi *κήρυξιν*. Non esse autem hunc locum de iis intelligendum, qui *ἐν κύκλοις κηρύττουσιν*, ludam, opinor, operam, si probem. Nec etiam de praeconibus ludorum placet accipi. Deinde quid sit *retro praeconum certamen?* Verum quidem est, *ἀγὼν* significare non *certamen* tantum, sed et *locum certaminis*, apud *Homerum*, notante *Eustathio*: quemadmodum *οἶνος* vinum, et locum, in quo venditur; *ἔλαιον* oleum, et locum, in quo venundatur, ex *Polluce*, et *χορὸς* apud *Homerum* in Od. Θ. pro loco *τῆς χορείας*, ita

δεῖγμα duplicem significationem habebat notante *Schol.* in orat. contra Polyclem: sed quid fiet τῷ κηρύκων; Sane locus hic a doctis examinari debuerat, quod quia nondum fecere, dicam, quod mihi videtur. Legendum hic puto non κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος, sed κατόπιν τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυιᾶς. Audi, quaeso, *Pausaniam* in Eliacis: τῇ στοᾷ δὲ, ἔνθα οἱ Ἑλλανοδίκαι διημερεύουσιν, ἐστὶν ἐγγὺς ἄλλη στοά, τὸ μεταξὺ αὐτῶν, ἀγυιὰ μία· ταύτην ὀνομάζουσι Κερκυραϊκὴν οἱ Ἠλεῖοι. Nemo non videt, quam recte huic Luciani loco conveniant, quae a *Pausania* dicuntur. In hujusmodi autem locorum appellationibus, vicorum, platearum etc. quam saepe peccent exscriptores librorum, nimis multa exempla probant. Haec nostra est de hoc loco sententia, donec aliquis meliora protulerit. FABER. Hunc locum sollicitavit vir doctus, et contendit legendum esse κατόπιν τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυιᾶς. Ignoscat, si non possum accedere suae sententiae: locus enim Luciani sanus est, nec minimam recipit mendi suspicionem. *Κηρύκων ἀγὼν* locus erat, ubi praecones de artis excellentia et vocis contentione certabant. Testis *Diodorus* lib. XVIII. ubi de epistola regis Alexandri, quam miserat, ut in Olympica celebritate recitaretur, sic ait: ταύτην δὲ προσέταξεν ἐν τῇ πανηγύρει διὰ τοῦ νικήσαντος κήρυκος ἀναγνωσθῆναι, id est, *eam autem jussit in publico coetu legi a praecone, qui victoriam obtinuisset. Julius Pollux* lib. IV. c. 12. πρότερον δ' Ὀλυμπίασι τῶν ἐπιχωρίων κηρυττόντων, οἱ ταῖς ἱερουργίαις ὑποδιηκονοῦντο, πρῶτος τῶν ξένων ἠγωνίσατο τὰ Ὀλύμπια Ἀρχίας Ὑβλαῖος· καὶ τρεῖς ἐφεξῆς Ὀλυμπιάδας ἐνίκα, καὶ Πυθοῖ δὲ ἐνίκα, καὶ εἰκών τις ἦν αὐτῷ Πυθική· καὶ ἐπίγραμμα

Ὑβλαίῳ κήρυκι τόδ' Ἀρχίᾳ Εὐκλέος υἱῷ
Δέξαι ἄγαλμ' εὔφρων Φοῖβ' ἐπ' ἀπημοσύνῃ,
Ὃς τρὶς ἐκήρυξεν τὸν Ὀλυμπίας αὐτὸς ἀγῶνα
Οὔθ' ὑπὸ σαλπίγγων, οὔτ' ἀναδείγματ' ἔχων.

Id est, *Primum autem Olympiae, cum soli ejus regionis praecones, qui in sacris ministrabant, admitterentur, primus exterorum certavit Archias Hyblaeus, qui tres continue Olympiadas vicit, et Delphis etiam Pythia vicit, et exstat ejus quaedam imago Pythica:*

Hyblaei praeconis hanc Archiae Euclei filii
Accipe statuam lubens, Phoebe, ob ejus incolumitatem,
Qui ter ipse certavit praeconio in agone Olympico,
Nec tubulum in ore habens nec circa collum ligacula.

Ex his patet, praecones etiam de voce certasse, et inde sequitur, fuisse illi certamini locum assignatum, de quo hoc loco fit mentio apud Lucianum. Videndus *Georgius Syncellus* pag. 208.

post Olympiadem 88. ubi inveniuntur haec verba ex Africano: σαλπιγκτῶν καὶ κηρύκων ἀγὼν προςετέθη ἐν Ὀλυμπίᾳ, id est, *tubicinum et praeconum certamen aliis certaminibus additum est Olympiae.* Videsis *Josephi Scaligeri* epistolam numero 448. Caeterum de interpretatione vocum ὑποσαλπίγγων et ἀναδείγματα non contendam, si quis certiora docuerit: nam ex sola nostra conjectura eas interpretatus sum sine auctoritate, nisi quod *Hesychius* habet ἀναδείγματα ἡνίας περὶ τραχήλοις, quod satis firmat nostram interpretationem: scilicet collum fasciis comprimebant, ne rumperentur nimia contentione arteriae, et ut sonus vocis elatior fieret. De voce ὑποσαλπίγγων, quam ex sola conjectura interpretatus sum, exspecto, qui me doceat: alibi enim non reperitur. *Hesychius* in voce Σάλπιγξ haec habet: σιγηνοσάλπιγξ ἀντὶ τοῦ κῆρυξ. Unde conjeci, praecones usos fuisse quodam tubulo argenteo vel aereo tanquam tuba, ut eorum vox major et clarior audiretur. Palm. Notavit pater quoque hic conjecturam liberam et indoctam *T. Fabri*, et ut ab ea caveretur, jussit inspici *Ciceronis* epistolam ad Lucceium. In schedis notavit videndum *Scaligerum* in Graeca *Eusebii* pag. 420. *Fabrum* priorem in Agonistico pag. 293. et 294. Et sane quomodo latuerunt illa in extremo Demonacte, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα, Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας, Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν; Gron. Ὀπισθόδομον Jovis Olympii fuisse auditorium, vel ex Herodoti Lucianei principio itemque Fugit. cap. 7. satis apparet. Nec ergo dubium, praconum ibi etiam certamina potuisse instituі. Ἀγὼν etiam ὁ τόπος, καὶ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν apud antiquos Lexicographos. Porro κατόπιν tum ad locum tum ad tempus posse referri, tralaticium est. Itaque *post agonem praeconum* significat, vel, postquam certarunt praecones; vel, post s. pone eum locum, ubi certare solent. Utrum hic verius, difficile dictu est, et parum ad sententiam refert. Gesn. In *Luciano* κατόπιν potius ad locum, quam ad tempus, referas. Locus autem, ubi Olympiae praecones certamina sua habebant, describitur a *Pausania* Eliacorum cap. 22. in. Lehm.

ibid. Κηρύκων ἀγῶνος) Non satis firma et liquida *T. Fabri* mihi videtur emendatio, ut recepta scriptura ideo mutetur; quamvis corrupta esse possit. Integram itaque rem aliis relinquo, id tantum moniturus, in inscriptione a *Palmerio* ex *Polluce* allata legendum videri ἀναδήματα, quod longe ad rem aptius, quam ἀναδείγματα. De certamine praeconum vid. Nostrum Demon. Vit. c. 65. Solan.

ibid. Ἀγῶνος) Τόπου τινός. Guyet.

ead. l. 12. Μακρὰ χαίρειν) Cur hoc praeferam, vid. ad

Navig. cap. 2. Rhet. Praec. cap. 10. Bis Accus. cap. 21. G
cap. 23. Reitz.

ead. l. 14. *Πλὴν τότε τοσοῦτον ἐπήκουσα*) *Tunc magn hoc audivi*, interpol. quod ridiculum ἐς τὸ ἄκρον. Neque ei hoc loco τοσοῦτο *magnum hoc* significat, et qui ita existim nae illi haud dum etiam multa Graece legerunt. Quid c Graeci dicunt, τοσαῦτα εἰπὼν ἐπαύσατο, et, καὶ ταῦτα εἰ ἐπέσχε, et τοσαῦτα ὁ Κόμμοδος εἰπὼν εἰς τὴν αὐλὴν ἐπανῆλ et *Joseph.* in II. ἀρχαιολογ. καὶ τοσοῦτου δεησόμεθα etc. finem cap. 111. quomodo verteres? Videsis, haec una voc sensum pervertit. Nimirum non animadverterat interpola τοσοῦτο nil esse aliud in hujusmodi loquendi generibus, qu τοῦτο. Cujus rei pudet citare testes; tamen si vacat, adi S *dam* et *Stephanum*. Interpretem corrupit interpolator. Fa Plane non necessaria temporis illa definitio, et opinor scri πλὴν τόγε τοσοῦτον. Sic alibi. Gron.

ead. l. 15. Χρυσῷ βίῳ) Ita *Pindarus* χρυσοῦς ἵππους cavit eximios. Ita *Catullus aureolos pedes* puellae, et alia κόνις. Sed non modo χρυσοῦς pro pulchro, verum et ἀργυρ Ita plerumque exponit interpres *Homeri*, quem ineruditum gus *Didymum* vocat. Faber.

ead. l. 17. Ἀναμιχθῆναι τῷ αἰθέρι) Quod supra dix ἐξαερωθῆναι. Faber.

Pag. 285. l. 6. Προήσεσθαι τῷ πυρὶ) *Nec eum in ig mitterent.* Interpolat. falso. Non metuebat Peregrinus, n ignem ab adstantibus mitteretur, (nil quidquam tale in toto bello) sed non arbitrabatur permissuros unquam, ut se ignem sponte et ultro conjiceret: qui sensus longe alius Interpretem sequi noluit corrector. Faber.

ead. l. 7. Δεδογμένα, ἀδόκητον) Restitue, ut in Ms. δεδογμένα, πάνυ ἀδόκητον αὐτῷ etc. Faber.

ead. l. 8. Ὠχριᾶν μᾶλλον) Rectius et elegantius in Ms. Bibl. Reg. ὠχριᾶν ἔτι μᾶλλον ἐποίησε. Faber.

ead. l. 13. Τῇ αὐτῇ ποινῇ ἐλαύνονται) *Hac poena ex tantur.* Interp. Sed vertendum fuit, *hac Furia exagitat* Ποινὴ enim hoc loco Furia est: res notior, quam ut pro debeat. Inde supra dixit Lucianus (c. 30.) δόξης ἐριννύϊ. Fa

ead. l. 18. Τετράκις) Olympias, qua se Peregrinus vi cremavit, incidit in annum aerae Christianae CLXV. Vid. *seb.* Chron. cum *Scaligeri* notis. Quartam eandem viderat cianus. Si continuas spectasse ponas, in Graeciam appu post annum Chr. CL. si quando vero peregre fuisse, cum c braretur, quod vero propius abest, malis; paucis ante C annis in Graeciam primum venerit. Juniorem autem, nec

clarum, venisse constat ex Bis Accus. c. 27. Ex quibus omnibus anno circiter CXX. natum colligo; Rhetoricae CLX. valedixisse; hunc denique librum ante quinquagesimum aetatis annum scripsisse. Solan.

Pag. 286. l. 3. *Νύκτα — προειρήκει*) *Noctu praemonuit.* Interpolator, male. *Νύκτα* enim hoc loco non est pro *νυκτὸς*, seu *νύκτωρ*· sed *προειρήκει νύκτα* dixit Lucianus, quemadmodum *Juvenalis*, de Statio, opinor, *promisitque diem.* Apud *Ciceronem* est, et apud *Varronem* et *Livium*, *prodixit* seu *praedixit diem.* Interpres proxime ad verum, *noctem ei rei destinavit.* Faber.

ead. l. 5. *Ἀρπίνης*) Quid sit Harpina seu Harpinna, docebit *Pausanias* in Eliacis. Faber. *Pausaniae* locus est Eliac. 2. p. 200. 18. *Wechel.* *Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Ἁρπιννάτης καλούμενος ποταμὸς καὶ οὐ πόλυ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ πόλεως Ἀρπίννης ἄλλά τε ἐρείπια, καὶ μάλιστα οἱ βωμοί. Οἰκίσαι τε Οἰνόμαον τὴν πόλιν καὶ θέσθαι τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς μητρὸς λέγουσιν Ἀρπίννης.* Eadem *Stephanus*, qui v. *Ὀλυμπία* eandem urbem facit Pisam, Arpinam, Olympiam. Nempe in eadem proxima vicinia fuere, ut tamen distincta et Pisae et Arpinae rudera possent illa adhuc aetate ostendi. Fluctuant libri inter *Ἀρπίνα* et *Ἀρπίννα*. Etiam *Straboni* esse restituendam pro *Ἔπινα*, videre *Casaubonus*, et *Berkelius* ad *Steph.* Gesn.

ead. l. 9. *Ἐς ὀργυιὰν τὸ βάθος*) *Βάθος* de altitudine, s. dimensione a solo ad auras adsurgente, (ut *Obsop.* convertit) aeque dici ac de profunditate, nihil quidem est novi: sic *βάθος ἀέρος*, de summo coelo, quique ibi opponitur tartaro, *Eurip.* Med. v. 1297. Sed unius orgyae altitudo non est tanta, ut alta inde praedicetur pyra; nec repetitio illa *ἐν βάθει, τὸ βάθος* valde adridet. Interim *βάθος* de latitudine, s. densitate hic accipi potest, ut *βαθὺ λήϊον Homer.* Il. *B*, 147. atque alibi passim, de segete densa, et *βαθεῖα ὕλη.* Il. *E*, 555. Et *Aelian.* V. H. XIII, 1. *Χόρτοι καὶ θάμνοι βαθεῖαι*, *gramina ac frutices profundae* convertit in *Diod. Sic. Rhodom.* L. II. c. 49. satis ad verbum, cum *densae* potuisset; licet et *Virgil. nemus profundum* eodem significatu dixerit, ut notavi in Ambiguis. Sic de densitate phalangis, sive latitudine, *Arrian.* Exp. Al. I. p. 7. ac *Thucyd.* frequenter. Reitz.

ibid. *Δᾷδες ἦσαν τὰ πολλὰ*) Interpres sic vertit, longe certe ab auctoris mente, qui pyrae formam et materiam describit. Putavit interpres, *δᾲς* non aliud significare, quam *fax.* Sed est arboris species, quae Latinis *taeda* dicitur, de qua *Plinius* passim, et ideo vertendum erat, *e taeda ut plurimum constabat.* Palm. An *δᾷδες ἐστήσαντο πολλαί;* sic certe mallem:

nam etsi vulgatum probe Graecum, minus tamen huc co niens videtur, prae altero illo. Reitz.

ead. l. 11. Ἡ σελήνη ἀνέτ.) Media de nocte profe audisti: Lunam nunc demum ortam legis: extremus hic britatis dies; ergo aut post XIum lunaris mensis diem co erant Olympiae; aut ultra dies quinque ei solennitati con necesse est: quorum neutrum a viris doctis facile impet quos *Potterus* secutus est. Solan.

ead. l. 14. Ὁ ἐκ Πατρῶν) *Ille Patranus*, interp. *St nus*, seu Hermolaus ἐν τοῖς ἐθνικοῖς agnoscit Πατρεὺς at τρανὸς non agnoscit. Itaque dicendum fuerat *Patrensi* usurpavit *Cicero*. Ceterum locus hic de Theagene est in gendus. Faber.

Pag. 287. l. 1. Ῥόπαλον) Alibi docet, quanti postea nierit; Adv. Ind. cap. 14. quem locum, si non memi omnino adi Solan.

ibid. Ἐστη ἐν ὀθόνῃ) Pontius in passione Cyprian Croze.

ead. l. 5. Ἡ μεσημβρία) Versus meridiem nempe Z cus, solis et Planetarum via, templum peculiare Deorum. meridie quiescunt daemones, facile, si turbentur, irritandi *Theocr.* Idyll. I, 15. et illa μεσαμβρινὰ ἀσυχία apud *Call.* Lav. Pall. 72. Huc forte pertinet τὸ μεσημβρινὸν δαιμ quod dederunt οἱ ό, ψ. 91, 6. Gesn.

ibid. Δαίμονες μητρῷοι καὶ πατρῷοι) Deme Tragican gnificentiam, et erunt, quos invocat, Daemones, ipsi l animae felices majorum *Hierocles* ad A. C. 3. pag. 38. Ν Τὰς ἀνθρωπίνας ψυχὰς ἀληθείᾳ καὶ ἀρετῇ κοσμηθείσας Δ νας καλεῖ, ὡς δαήμονας καὶ ἐπιστήμονας κ. τ. λ. Sed ipsu indicant, quae statim sequuntur. Gesn.

ead. l. 6. Δέξασθέ με) Sic apud *Sophoclem* Orestes in tra p. 66.

> Ἀλλ', ὦ πατρῴα γῆ, θεοί τ' ἐγχώριοι,
> Δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς,
> Σύ τ', ὦ πατρῷον δῶμα.

Solan.

ead. l. 7. Περιεσχέσθη) Περιεσχέθη a περιέχομαι, ut θην ab ἔχομαι, sine litera serpentina in medio usitatius, ἐσχέσθην, quod tamen cum ab σχήθω possit esse formatu pungere non sustinui contra Edd. optimas. Reitz. Manil vitium, jam a *Tan. Fabro* tacite emendatum, non debet ut a *Reitzio* factum, defendi, nec post talem defensione plius retineri. Περιεσχίσθη, quod *Dorvill.* ad *Char.* pag conjicit, ejusmodi omnino est, ut facile eo careamus. Lex

ead. l. 15. Ἀποπνιγεὶς ἐπ' αὐτοῖς) *Odore malo affectus,* interpres; sed nil tale. Ubi enim, quaeso, odor ille malus in ἀποπνίγεσθαι; Quid autem? αὐτοῖς ad quid refertur, nisi ad Cynicos περιστάντας τὴν πυρὰν, ut a Luciano describuntur? Sed ignoravit interpres, quid sit ἀποπνίγεσθαι ἐπ' ἀνθρώποι, aut quid tale, praesertim vero apud Atticos, quos hic Noster studiosissime imitatur. Exempla sunt passim apud *Aristophanem,* et *Demosthenem,* et, (quis interp. indiligentiam non miretur?) apud ipsummet Lucianum in dialogis ἑταιρικοῖς. Est autem ἀποπνίγομαι ἐπὶ τούτῳ πράγματι, quod Latini dicunt, *ea res me urit, me enecat. Terent. uro hominem. Horat. uror seu tibi candidos* etc. *Aristophanes* κάομαι. Sed in re ita perspicua sit φειδὼ τῶν παραδειγμάτων διὰ τὸ πλῆθος. Faber. Quae de vi verbi ἀποπνίγεσθαι hic *Faber* disputat, dubitatione carent: et tamen malim hic dixisse Lucianum caussam aliquam Physicam sui discessus. Ridere se horum hominum stultitiam profitetur; vix ergo est, ut eodem spiritu dicat, se ab illis s. propter illos ἀποπνιγῆναι, prae indignitate paene suffocatum. Itaque opto in aliquo libro bono inveniri ὑπ' αὐχμῆς vel ὑπ' ἀτμῆς, ut dicat, cum molestus sibi esset suffocans ille vapor vel fumus, discessionem se parasse. Interpretationem dedi, quae utrique sensui sic satis convenire videtur: nam *ea res* potest esse affectata illa Cynicorum tristitia, potest esse fumus et nidor ustulati Protei. Gesn. Sic distinguendum: ἀποπνιγεὶς, ἐπ' αὐτοῖς ἀπίωμεν φ. ὦ μ. i. e. *post haec, his peractis.* Guyet. Non inepta videtur *Guyeti* distinctio, eamque amplecterer, donec melius quid suppeditent libri. Ἀποπνιγεὶς autem sine effectu recte intelligitur, pro *paene suffocatus sum,* ut in fab. *Aesop.* 41. μύρμηξ ὑπὸ τοῦ ῥεύματος ἀπεπνίγετο, mox addito ἐσώθη. Sic *moriens* pro morti proximo, qui tamen sanatur. *Phalar.* Epist. 21. ὅτι καὶ θνήσκοντά με — ἔσωσεν. Iterum Epist. 52. ὅτι πρότερόν τρὶς ὑμᾶς ἀποθνήσκοντας ἐν σιτοδείᾳ σέσωκα. *Cic.* 2. de Divin. cap. 66. *cum — telo venenato ictus esset, eoque vulnere MORERETUR;* eundem tamen sanatum esse, eodem capite narrat. Plura dedi in libro de Ambig Tit. *Facio.* Addo *Diod. Sic.* IV. cap. 63. pag. 307. m. ubi μετέπειθεν ait de Theseo aliter suadere conanti, at sine successu. Reitz. Cf. imprimis locum Gall. c. 28. Tom. VI. pag. 349. Lehm.

Pag. 288. l. 6. Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἶξαν) *Ad fustes venerunt,* interpol. Istud verbum non ita vertendum fuit, quia aliter scribendum, scilicet ἦξαν, *irruerunt, involarunt* etc. Estque Attica syncope ab ἀΐσσω, ut apud *Aristophanem* linguae Atticae canonem legitur ἐν Πλούτῳ· Ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ

τοῦ νεὼ, *Exsiluerunt e templo dracones duo.* Ita alibi *A* *phanes*, et ei synchronos *Euripides.* Atque ita legisse : pretem, fidem fecerit ejus versio. Sic enim habet: *A no* *lis quoque eorum ad fustes concursum est.* Vides, lector, tum interpolatori debeat interpres. Quid si libellum ali absque ullo duce interpretandum suscepisset? Faber. Ἐ βακτηρίας ἧξαν) Sic edidi ex *J.* et *Fabr.* Nam est ab Conf. supra Bis Accus. c. 6. ἐπὶ τὴν πήραν ἀΐξαντες. Na vulgatum ἧξαν, quod verterant, *ad fustes concursum est*, no defendi potest, et *venire ad manus, tela,* Latinis ac G usitatum fateor: tamen quia aorist. ἧξα ab ἥκω mihi q suspectus, eo magis alterum arripui. Ἧκον et praeteri frequentissimo quidem in usu, at ἧξα nondum notavi. quod majorem impetum atque iracundiam significet ἀΐσσω, ἥκω, adeoque hic aptius. Eandem ob caussam *Periz* *Aelian.* V. H. III. c. 42. f. ἐπὶ τὰς ἐξ ἀρχῆς ἧξαν recte p lit ex Ms. cum alii quoque ἧξαν ab ἥκω haberent. Confe Fugit. c. 6. Supra Demon. c. 4. pr. ἀνίπτοις γε ποσὶ πρὸς ἧξεν, ubi certe ἧξεν locum vix haberet. Sed punctum sub et illic operae male omisere: quod in talibus addendo lect emendare, non meretur nomen mutationis; adeoque nih minabuntur vulgatae patroni. Reitz.

ibid. Ἤιξαν) *T. Fabri* emendationem lubens amp mendose in *Amst.* Ed. impressam: cum enim in omnibi Luciani impressis ἧξαν invenirent, ἧξαν restituit ab ἀΐσσω in *J.* Ed. nisi me oculi fallunt, etiam exstat. Vid. apud N ipsum Bis Acc. cap. 6. ἐπὶ τὴν πήραν ἀΐξαντες· et Ne quin Fugit. 6. ita etiam in *V.* 2. legitur; ubi vide nota stram. Solan.

ead. l. 16. Πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος gendum est voce unica προςανίσχοντα, id enim postulat σπάζεσθαι. Προςανέχω et προςανίσχω, *orior.* Prius illu *Suidam*, qui προςανέχοντι vertit per ἐξέχοντι, qui locus a male intellectus est. Vertendum enim fuerat προςανίσχο est, *orienti*, ut ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε. Apud eundem *Suidam* sequenti lego unica voce προςανίσχοντα ἥλιον, ἀνατέλ Quem locum esse Luciani puto, hunc ipsum, inquam nunc nobis in manibus est. Faber. Jubebat *Solan.* co Necyom. cap. 7. ubi quidem lego, — ἕωθεν πρὸς ἀνατέλλο ἥλιον ῥῆσίν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, videoque Edd. no προςανατέλλοντα conjungere; sed male profecto. Utrum hic προςανίσχοντα cum *Fabro* connectendum sit, dubito saltem illico id facio: etsi phrasis hic paullo alia, et ἀσπ θαι πρὸς ἥλιον sine subjecto, quod quis adorat, salutatv

solentior videtur; tamen προςανίσχων aeque hic incommodum videtur ac προςανατέλλων, dum ratio duplicis compositionis nulla adparet: alioqui id admitterem, ubi auctoritas accederet; quia ἀσπάζεσθαι πρὸς τινὰ minus Graecum videtur, quam verbum compositum, cujus exempla non habeo; sed analoga, προςαναπίπτω et similia obvia. Reitz.

Pag. 289. l. 7. Χαρίεντα) *Gratum*, interp. Satis prodit, nescire se, quid sit χαρίεις. Est enim praeter significationes vulgares *doctus, peritus, eruditus.* Id fuse ostendit *Casaubonus* in commentariis ad *Athenaeum*, doctis, Jupiter, et laboriosis. Sed, ne ἀσύμβολος abeam, addam loca aliquot. *Lucianus* in libello, cui titulus est, πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, ita scribit (cap. 16.) πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαρίεντι καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς. Vide, τὸν χαρίεντα et τὸν ἰδιώτην inter se opponi. Sed is locus Luciani pessime conversus est. Apud *Plutarchum* cum Periander quidam, medicinae arte clarus, laudaretur, verum mala poëmata scriberet, ei Archidamus, τί δή ποτε, inquit, ὦ Περίανδρε, ἀντὶ χαρίεντος ἰατροῦ κακὸς ποιητὴς καλεῖσθαι ἐπιθυμεῖς; Ubi iterum videre est, κακὸν ποιητὴν opponi χαρίεντι ἰατρῷ. Hunc locum male intellexit *Raphaël Regius.* Faber. Conf. supra Jov. Trag. cap. 48. et Quom. Hist. c. 16. quaeque utroque loco notata. Adde hic, non semper tamen viros *literatos* intelligendos; sed generaliter omnes *honestiores* et *gratiosos*, quo sensu ap. *Diod. Sic.* frequens, ut L. XI. cap. 86. f. χαριέστατοι τῶν πολιτῶν, atque alibi non semel. Reitz.

ibid. Ψιλὰ ἂν ὥςπερ σοὶ τὰ πραχθέντα διηγούμην) *Eorum, quae gesta erant, vel tenuissima, quemadmodum tibi, exponebam.* Interpolator. Ubi, quis risum vel indignationem teneat? Hiscene licere hominibus bonos scriptores attingere? et quae optime ab interprete erant conversa, depravare? Sic enim plane et diserte interpres: *illi rem omnem nude et simpliciter, ut acta erat, quemadmodum tibi, commemorabam.* Faber.

ead. l. 8. Βλάκας) Hos Dial. Alex. s. Pseudom. vocabat παχεῖς. Bourd.

ead. l. 12. Γὺψ ἀναπτάμενος) Non opus est, ut cum *Lemonio* proleg. ad Var. Sac. fol. 11. suspicemur, rideri hic Christianorum, de columba e Polycarpi rogo evolante, fabellam; aut in totum adeo Polycarpum eadem opera perstringi, qui ignis supplicium appetierit. Satis, quod vel ex hoc libello apparet, audacter et petulanter insultat Christianis: nec caussa, cur nomini parceret a se contemtissimo. Quid erat porro vulgatius, quam aquilam emitti in consecratione Romana? Vultur

canis instar inter aves, ut inter homines *Cynici.* Facile ergo haec in mentem venire scurrae nostro poterant. Et quid si fabella ipsa Christiana est recentior? s. gratis conficta, s. ex corruptione actorum martyrii orta, quae ipse emendare conatur *Lemonius?* GESN. Motu terrae *Belinus* putat ridiculum reddere Lucianum voluisse simile prodigium, quod in Jesu Christi morte evenerit. Grati scilicet tales ingenii lusus. LEHM.

ead. l. 14. *Ἔλιπον γᾶν*) Ex tragicorum aliquo. Sed cur opus fuit dicere *γᾶν* potius, quam *γῆν*; Facit ea res *πρὸς τὸ σεμνὸν*, novaeque apotheosi magis convenit. Somnium, inquies. At audi *Eustathium* ad Iliad. Quo loco ait Athenienses praetulisse *τὸ, ὦ Δάματερ* Doricum, *τῷ, ὦ Δήμητερ*, quod commune erat et Atticum etiam. Locum ipsum praestat apponere: *Ἀθηναῖοι δὲ προελόμενοι τοῦ, ὦ Δήμητερ, κοινοῦ ὄντος καὶ Ἀττικοῦ, τὸ, ὦ Δάματερ, Δωρικὸν, ὅτε τι θαυμαστικῶς λέγουσι, μαρτυροῦσι καὶ αὐτοὶ σεμνὰ τῇ φωνῇ τοῦ Ἄλφα.* Possem addere *Hermogenis* locum lib. 1. *περὶ ἰδεῶν*, cap. 6. ubi agit *περὶ τῆς σεμνότητος·* sed non vacat transcribere. FABER.

Pag. 290. l. 6. *Ἑπταφώνῳ στοᾷ*) *Pausanias* in Eliacis auctor est, dictam quoque fuisse *ποικίλην* (cave cum Attica eandem esse putes), et a nonnullis *Ἠχοῦς Στοὰν* appellatam. Rationem addit, *βοήσαντι δὲ ἀνδρὶ, ἑπτάκις ὑπὸ τῆς ἠχοῦς ἡ φωνὴ ἐπὶ τάδε καὶ ἐπὶ πλέον ἔτι ἀποδίδοται·* p. 170. Editionis *Sylburgianae.* FABER. Addit *Belinus Plutarchum* de garrul. pr. *τὴν μὲν γὰρ ἐν Ὀλυμπίᾳ στοὰν ἀπὸ μιᾶς φωνῆς πολλὰς ἀντανακλάσεις ποιοῦσαν, ἑπτάφωνον καλοῦσι.* BIP.

ibid. Κοτίνῳ) Videlicet corona Olympiaca. FABER.

ead. l. 8 et 9. *Ὃν ἐγὼ μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι*) *Quem ego paulo ante volare omisi*, interpol. quo quid potest esse deterius? Luciani facetissimum dictum aperiam. Dixerat supra *χαριέστατος* scriptor, se, dum Peregrini mortem fatuis quibusdam et *κεχηνόσιν ἀνθρωπαρίοις* narrat, paucula quaedam *ἐπιτραγῳδῆσαι·* inter cetera autem evolasse vulturem e rogo etc. Quae res cito in plures sparsa est, ut est *humanum genus avidum auricularum*, ait *Lucretius.* Itaque adeo hic senex, credulus et religiose mendax, vidisse se dicit vulturem illum; et tamen, ait Lucianus, memor eris, optime Croni, me auctorem fuisse illius fabellae, neque *τῷ ὄντι* quidquam tale factum fuisse; nam, nesciens ne sis, vulturem ego illum *ἀφῆκα πέτεσθαι*, illum e sinu emiseram, id est, mendaciolum illud deridendis istis fungis asperseram etc. Interpres corruptus ab interpolatore scripserat: *Quem ego paulo ante volantem dimiseram.* FABER.

ead. l. 9. *Καταγελῶντα τῶν*) Lego *καταγελῶν τῶν*, alioqui *διὰ σχήματος* dictus fuerit vultur *καταγελᾷν τῶν ἀνοήτων.*

pulcro addere? quid si ad *νυκτοφύλακα* retulit? noctuis certe noctem turbantibus et terrentibus, infestae cornices. Quidquid ejus sit, nihil profecto nos cogit, ut dicamus, Hesiodi sepulcro certum genus avium ab Luciano hic assignatum. Hoc tantum cogitur ex illius verbis, similem olim de Hesiodi tumulo fabellam percrebuisse: quod genus avium eum celebraverit, nescio an alias, hic certe non refertur. Gesn.

ead. l. 14. *Τὸν Ἡσιόδου τάφον*) De loco vide *Thucyd.* III, 96. Vid. *Men.* ad *Diog. Laërt.* pag. 148. F. qui pro *κορώνας, χελιδόνας* reponit. Solan.

ibid. Εἰκόνας) Luciani conjecturam eventus comprobavit. *Athenagoram* audi, p. 72. D. E. *τοῦ Ἀλεξάνδρου ἔτι ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ ὁ τάφος καὶ ἡ εἰκών*. Deinde parentatum ei docet hoc titulo, *ἐπηκόῳ θεῷ*, p. 73. *Τί δὲ Πάριον Ἀλεξάνδρου καὶ Πρωτέως* (*Τρῶας*) *Νερυλλίνου εἰκόνας ἔχειν, ὅς ἀνὴρ τῶν καθ' ἡμᾶς*. An et alibi habuerit, incertum. Solan. Recte conjecit Lucianus. *Athenagoras* Legat. p. 107. *Dechair*. *Ἀνδριὰς τοῦ Πρωτέως, τοῦτον δὲ οὐκ ἀγνοεῖτε* (alloquitur M. Philosophum, ejusque L. Verum fratrem) *ῥίψαντα ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ περὶ τὴν Ὀλυμπίαν, καὶ αὐτὸς λέγεται χρηματίζειν*. Gesn.

ead. l. 15. *Οἷς καὶ ἐπεσταλκέναι*) Hoc ad *S. Ignatii* imitationem factum putat *Pearsonus* Vindic. Ignat. P. I. c. 2. p. 261. Ed. *Cler*. Temporis certe illius morem fuisse, cyclicas quasi epistolas dimittere, satis constat. Huc etiam referendi; quos appellasse ait Lucianus Protea suum *νεκραγγέλους καὶ νερτεροδρόμους*, quos cum *θεοδρόμοις* illis Ignatianis recte vir summus comparabat. Exstat erudita commentatio *Erdm. Rud. Fischeri* edita Coburgi 1718. de *θεοδρόμοις* veteris ecclesiae legatis, ubi nec hujus loci mentio omittitur, pag. 119. Gesn.

ead. l. 16. *Ἔλεγον*) In impressis omnibus *ἔλεγεν*. Sed quis? lege *ἔλεγον*, ut referatur ad sequentia. Solan.

Pag. 291. l. 1. *Διαθήκας*) *Testamenta*, interp. *Διαθήκας καὶ παραινέσεις*, verte, *praecepta et admonitiones*. Alludit ad Pythagoreos, a quibus sua praecepta ita vocitabantur. At fortasse, dixerit quispiam, alluserit ad *καινὴν διαθήκην* Christianorum Lucianus, ut est semper derisor. Et si id concederem, non tamen inde sequeretur, vocem hanc verti per *testamentum* debere. Nam *ἡ καινὴ διαθήκη* significat novum foedus, quemadmodum *ἡ παλαιὰ διαθήκη* vetus foedus. Quis enim ibi mortuus est, cujus ea lex dici queat testamentum? Faber.

ead. l. 2. *Καί τινας ἐπὶ τούτων πρεσβευτὰς*) Legendum est *ἐπὶ τούτοις*· finem enim et *προαίρεσιν* designat istuc *ἐπί*. Cum haec ad oram libelli adscripsissem, animadverti in Cod. Reg. legi *ἐπὶ τούτῳ*. Cujus lectionis sententia eadem plane est. Faber.

ibid. Τούτῳ) Sic Ms. R. et G. In impressis omnibus τούτων. Solan.

ead. l. 12. Ἧκον) Si de reditu Peregrini ex Aegypto intelligas, incidet necessario in primum Luciani in Graeciam adventum; cum XV aut XX fere intercesseriut anni. De voce ἧκον monendus es, nostram esse *J.* Edit. emendationem; in reliquis enim libris est ἥκων. Solan.

ead. l. 15. Τινὰ Ἀλκιβιάδην) Amores et παιδικὰ Socratis, ut vulgus scriptorum existimat; sed quam ab hac foeditate remotus fuerit Socrates, omnium, quotquot unquam fuere, hominum optimus et sanctissimus, satis superque ostendunt divina illa *Xenophontis* ὑπομνημονεύματα; tum praeterea ipsius vita nuper a viro doctissimo, et linguae Graecae peritissimo *D. Carpentario* conscripta. Hoc itaque ausim asserere: *Si quis morte obita sensus tellure sub ima est, Socratici gaudent Manes, et grandior Umbra Ambulat Elysium, tanti scriptoris honore.* Faber.

ead. l. 16. *Γνόφου καταβάντος καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείραντος) Caligine oborta et fluctum ingentem excitante.* Interpol. pessime. Γνόφος enim hoc loco *turbo* est. Idque satis ostendit nomen appositum καταβάς. Deinde, qui quaeso fieri possit, ut *caligo attollat mare*, quod diceret Lucianus, καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείραντος; Rem vero terribilem, caliginem noctu fuisse. Videlicet sunt haec aegri somnia. Intelligit enim Lucianus turbinem illum, qui vulgo dicitur ἐκνεφίας, de quo *Apulejus* in libello de Mundó, et alii. *Eustathius* enim vocem hanc (γνόφος) deducit a νέφος. Plerisque omnibus dici videtur δνόφος, quasi παρὰ τὸ δονεῖν τὰ νέφη. Quae tu passim reperies; neque juvat transcribere. Faber.

Pag. 292. l. 1. Θανάτου κρείττων) *Morte potior.* Interp. Quid sit ἀνὴρ θανάτου κρείττων, omnes, opinor, norant; quid sit *vir morte potior*, non item. Vertendum itaque fuerat, *vir morte superior, quem mortis metus non deprimit, non frangit*, ut e contra ἀνὴρ θανάτου ἥττων is est, qui mortis pavore debilitatur, prosternitur et plane abjicitur. Faber. *Fortior, robustior* ipsa morte, s. *victor mortis*, vel qui eam contemnit. Ita χρημάτων κρείττων habuimus supra de Merced. Cond. §. 19. f. θυμοῦ κρείττων, Hermot. cap. 12. f. Et φθόνου κρείττων, ibid. c. 76. etc. Reitz.

ead. l. 7. Ψυχρὸν) Subaudi ὕδωρ, ut νεαρὸν, pro νεαρὸν ὕδωρ, ἐλλείψει, *Etymol.* in νεαρόν. A νεαρὸν est Νερὸ Graecorhomaicum. Guyet. Supple ὕδωρ ellipsi. Ut νεκρὸν, pro νεκρὸν ὕδωρ. Vide Etymologicum Magnum in νεκρόν. A νεκρὸν, et Graecorhomaicum νερό. Menag.

ead. l. 8. *Καίτοι*) Forsan *καί γε*. Solan.

ead. l. 13. *Ἐγὼ δὲ οὐδ᾽ αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν*) Ordo: *ἐγὼ αὐτὸς οὐδὲ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν*. Sed forte sic legendum: *Ἐγὼ δ᾽ αὐτὸς, οὐδὲ πρὸ π. ἡ.* etc. Guyet. Quae versio haec est, quam nobis offert *Benedictus* et sequitur *Faber? caeterum ego neque ipse ante paucos dies vidi.* Ergo aut nunquam vidit, aut ante valde multos dies vidit. Quod quid est? aut quomodo ad Graeca? multo melius et rectius *Obsopoeus, caeterum ego quoque illum non ita multos ante dies conspexi.* Gron. Emendationem *Guyeti* non rejicerem, si auctoritas accederet: nam quamquam exempla haud pauca constructionis immutatae vidimus, ut de Calumn. cap. 19. *ἐπειδὰν ἐντὸς ἅπαξ τειχῶν γένωνται;* item Philops. c. 22. Parasit. c. 16. et 2. Bis Accus. c. 34. Rhet. Praec. c. 18. de Imag. c. 11. sic tamen pro lubitu transponere negandi particulam, periculosum est: verum et infra Tragopod. v. 313. *Οὐκ ἐρίσας ἐχάρη Φοίβῳ Σάτυρος Μαρσύας.* Et *Homer.* Il. *E,* 150. *Τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ᾽ ὀνείρους*, ubi *οὐκ* ad *ἐκρίνατο* pertinet, non ad *ἐρχομένοις*, et Scholiast. atque *Eustathius* amphibolian pronuntiant. *Clarkius* vertit, *quibus non, ad bellum proficiscentibus, senex interpretatus est somnia*, sive, *quibus nequidquam, cum ad bellum proficiscerentur, interpretatus est somnia.* Eoque minus, cum et in Dial. Meretr. XII. §. 4. *οὐ* sic transponitur, quando ait, *οὐχ ἑώρων τὸ ἆσθμα ἕν*· ubi *οὐχ* omnino pertinet ad *ἕν*, nam non negat se vidisse, sensisse, sed non unum fuisse adfirmat. Propter talia jam nihil mutarem. Confer et infra Sat. cap. 8. pr. Reitz.

Pag. 293. l. 1. *Τῷ δακτύλῳ*) *Τοῦ ποδός*. Guyet.

ead. l. 2. *Τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος*) Hujus loci venustatem corrupit interpolator. *Quid tibi*, inquit, *videtur facturus fuisse Democritus, si haec vidisset? merito virum irrisisset.* Interpres autem, antequam interpolatus fuisset, quanto melius? *Quid tibi*, inquit, *facturus fuisse videtur Democritus, si horum spectator contigisset? numquid pro dignitate virum derisisset?* Sensus est. Cum tanta in Peregrino gloriae sitis fuerit, censen' tu, Croni, satis unquam et *κατ᾽ ἀξίαν δοξαρίου τοῦ ἀνθρωπίσκου* derisurum fuisse Democritum? Dii boni! unde illi tantus risus suppetere potuisset? Haud dubie prius ei fuisset emoriendum, quam hominem pro virtutibus, ut diceret *Terentius*, exagitare potuisset. Faber.

ead. l. 3 et 4. *Πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσοῦτον γέλωτα*) Quod de risu Democriti dixit *Lucianus*, idem de lacrimis Heracliti scripserat *Juvenalis*: *Mirandum est, unde ille oculis suffecerit humor.* Faber.

IN FUGITIVOS.

Pag. 294. l. 1. *ΔΡΑΠΕΤΑΙ*) Dixi antea, hunc Dialogum non esse Luciani. Bourd. Non videtur esse Luciani. Margil. *Lucianeum non videtur.* Nihil est in hoc Dialogo Luciano indignum; sive stylum, sive rem ipsam spectes. Quare miror, cur *Bourdelotius* et *Marcilius* dubitent, eum esse Luciani. Kuster. De authentia hujus libelli ipse *Hemsterhusius* obiter dubitationem aliquam pronuntiavit in not. ad Prometh. in Verbb. c. 5. T. I. hujus Ed. p. 226. sed re haud dubie nondum satis perspecta. *Wielandius* quidem nullum dialogum, sive ingenium, sive facetias, sive orationem spectes, magis quam hunc Lucianeum haberi posse luculentissime probavit. Nec alius sententiae fuit *Belinus.* Lehm.

ead. l. 19. *ΑΠΟΛΛΩΝ*) Personarum colloquentium nomina Graeca addidi ex *Bas.* 1. quae *Ἀπόλλωνος, Ζηνὸς* etc. Latina adscivi ex *Par.* Inscriptio enim illarum tam Graeca, quam Latina, aberat ab cett. etsi in medio Dial. inserta personarum dimidiata nomina. Reitz. Non accurate satis ac plene narrat *Reitzius.* Quare cff. Varr. Lectt. Lehm.

Pag. 295. l. 11. *Ὀπτομένων ἀνθρωπίνων σωμάτων*) Corrige *ὀπτωμένων*. Est enim ab *ὀπτάω*, *asso.* Recte id observatum in Epist. Saturnalib. c. 23. *καὶ τὸν ἔλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτωμένων* etc. In Necyomant. cap. 14. *οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτωμένων.* Jens. *Ὀπτωμένων* recte scribitur in sola *Ven.* 2. ut Necyom. c. 14. Ver. Hist. II, 29. Sat. 23. et 35. In reliquis enim prave est *ὀπτομένων*. Solan.

ead. l. 16. *Τὴν κηλῖδα*) *Foeditatem.* Guyet. Quis ante aut post hunc *odoris* sibi *maculam* finxit? Solan.

Pag. 296. l. 4. *Ἢ τί τὸ ἀγαθὸν*) Scribendum vel puer videat, etsi Ms. sileret, *ἢ τί τὸ ἀγαθὸν ἀπανθρακωθῆναι ἐμπεσόντα εἰς τὴν πυράν*; *quid prodest in pyram insilientem conflagrare?* In vulgatis est contra *τῶν γραμματικῶν* canones *ἐμπεσών*. Graev.

ibid. *Ἐμπεσὼν*) An *ἐμπεσόντ' εἰς*; etc. Guyet. *Ἐμπεσόντα* legendum vel puerum videre, ait *Graevius.* Fateor, ad Grammaticam usitatius ita dici, ut supra Jov. Conf. c. 7. f. *οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι.* Gall. cap. 26. *ἐμοὶ — αἱμάξαι ἐντεμόντα.* Ibid. c. 4. *ἠσεβηκέναι φαγόντα.* Rhet. Praec. c. 1. *ὡς ἄμαχον εἶναι,* scil. *σε.* Et Evang. D. *Marc.* IX, 47. *δύο ὀφθαλμοὺς ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός.* *Herodian.* L. II. c. 8. f. (*Νίγρος*) *ἠμέλει — δέον ἐπιφοιτῆσαι τὴν ταχίστην, καὶ φθάσαι οἰκειωσάμενον αὐτά.* Verum et similia vulgatae alibi occurrunt, ut non velim quid-

quam immutare. Nemo quidem dubitat, quin infinitiv. cum nominandi casu in alia constructione sit usitatissimus, idque Grammatici satis tradidere, et exemplorum occurrunt myriades; sed nominativo personae praemisso, vel intellecto, tantum locum habere alterum illum nominativum, volunt. At in quibusd. modo nominativo, modo accusat. utitur Noster, ut, *μόνῳ τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν*, in Bis Accus. cap. 2. f. Contra vero, *δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην*. In Parasit. c. 5. Nominativo *Polyb.* (notante *Jensio* in marg. Lect. Lucian.) p. 655. Ed. *Amst.* *ἐπισφαλῶς εἶχον, διὰ τὸ γυμνοὶ κινδυνεύειν.* Et sic p. 1434. nec non p. 963. *ἑτοίμως εἶχον πρὸς τὸ μὴ τοῖς ἐχθροῖς ὑποχείριοι γενηθῆναι.* At in his *Polybii*, nominat. personae praecedit, ad quem etiam referri dicetur aliquo modo nominativus sequens. Vitiosum autem esse vulgatum *ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φῂς εἶναι, — καὶ μοιχεύουσι*, docuit *Jens.* in Prometh. T. I. c. 16. pr. (qui multa de infinitivi structura, in Lectt. Lucian. p. 72. — 83.) adsentiente *Hemsterhusio*, nec tamen omnia, ob nimiam copiam, inserente, et frustra improbante *Gesnero* ad Philopatr. nam non modo *κακοῦργοί τινες* improbarat *Jensius*, per se, sed *εἰσὶ* pro *εἶναι* requiri, bene monuerat, propter illico adjunctum *καὶ μοιχεύουσι*, *καὶ πολεμοῦσι* etc. Sed *Homeri* locus Il. *B*, 350. quem *Gesn.* adfert, ubi *φημὶ κατανεῦσαι — Κρονίωνα Ἀστράπτων* etc. huic nostro Fugitivor. probando convenit, aeque ac infra Philopatr. c. 4. *ἀλλ' ὑποβεβρεγμένος καθεδεῖσθαι.* At quod *Gesn.* etiam adfert ex Dial. Marin. IX. *σῶσαι δεήσει χαρισάμενος*, id jam nihil probat; nam *χαρισαμένους* ex Codd. ibi restituit *Hemsterhusius.* Verum addi posset *Dion. Halic.* VII. p. 473, 10. quem jam adduxi ad Rhet. Praec. c. 24. *δι' αἰσχύνης λαβεῖν, ἀνὴρ αὐτουργὸς καὶ γέρων — ὀνείρατα ἐκφέρειν.* Et *Xenoph.* p. 458. *οἴονται δεῖν φρόνιμοι καὶ μέτριοι φαίνεσθαι*, aliaque, quae adferuntur a *Maittaire* de Dial. p. 82. quae cum Polybianis modo adductis pro vulgata facere nonnullis videbuntur; sed quia et in iis ad nominativum personae respicitur, illa huc detorquere nolim; magis enim huc facit, quod nominativum et accusat. simul infinito adjunctum alibi jam dedimus, ex Ep. ad *Ephes.* IV, 1. et 2. ubi *παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς — περιπατῆσαι ἀξίως — ἀνεχόμενοι ἀλλήλων*, ubi et *Elsner.* duo alia addidit. Notumque vel ex Grammaticis vulgaribus, illud *Xenophontis*, *πρὸς τὸ ἀγαθοὶ φαίνεσθαι·* et ex eodem, *Ὁ δὲ Ἀσσύριος — ἐγὼ μὲν οἶμαι ἱππέας μὲν ἄξειν*, pro *τὸν δὲ Ἀσσύριον.* Addo rursus *Aret.* Capp. vers. fin. L. I. p. m. 92. *καὶ τόδε μέντοι προευκρινήσας — πρήσσειν*, pro *προευκρινήσαντα δεῖ πρήσσειν·* cum tamen *ἀποσχάσαντα — ἀφαιρέειν* ibid. paullo ante dixerit. Iterum

L. II. c. 4. p. 104. οἶνος γὰρ ὠκὺς — ὡς ῥηϊδίως χυθεὶς ἐῤῥῶσθαι, pro χυθέντα· in quo posteriore exemplo tamen ad nominat. praemiss. potest esse relatio, aeque ac in hoc *Herodiani* I, 10, 8. φήθη δεῖν μέγα τι δράσας κατορθῶσαι. Sed Luciani vulgatae propius accedit hoc *Diod. Sic.* XII. c. 25. f. ἐὰν δὲ οἱ δήμαρχοι μὴ συμφωνῶσι πρὸς ἀλλήλους κύριοι εἶναι τὸν ἀνὰ μέσον κείμενον· ubi κύριοι pro κυρίους. Sed *Gronovii* in *Polyb.* exempla ad L. V. p. notar. 430. paullo aliam habent rationem, pertinentque ad nominativum illum usitatissimum, de quo prius diximus. Sed satis est ostendisse, vulgatum Luciani non temere movendum; etsi nec dissimulandum, saepe a scribis peccatum esse in pervertendis verborum modis, ut vid. in Dial. Meret. XII. §. 3. Plura ad Fugit. c. 2. Reitz. Haec plura, ne alibi quaeras, habes jam hoc ipso loco. Lehm.

ead. l. 7. Ἥλατο) Adspirate ἥλατο in fab. *Aesop.* CXV. et *Homer.* Batrach. 248. Cumque ἅλλομαι certe adspiretur, ut patet ex compositis ἐφάλλομαι, καθάλλομαι, adspirationem contra Edd. vett. adsumsi. Reitz.

Pag. 298. l. 15. Ἐντειλάμενος ἐπιμεληθῆναι) Verto, *dato negotio, ut eos curarem*, vel *sanarem*. Verbum enim ἐπιμελεῖσθαι, κατ' ἐξοχὴν de Medicis usurpatur, qui saucios curant et sanant. Auctor mox pro eo bis utitur verbo ἰάσασθαι. Sic etiam in Symposio cap. 47. Διόνικος ἐπεμελεῖτο· de quo paullo ante dixerat, ἀκεσαμένου τὸ τραῦμα. Hinc ἐπιμέλεια et ἴασις ut synonymae ponuntur *Proverb.* III, 8. Τότε ἴασις ἔσται τῷ σώματί σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου· et v. 22. ἔσται δὲ ἴασις ταῖς σαρξί σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς σοῖς ὀστέοις. L. Bos.

Pag. 299. l. 4. Ἰάσασθαι) Vid. supra dicta ad Gall. c. 28. Reitz.

ead. l. 10. Ἧξα) Sic *Ven.* 2. nisi quod jota non erat subscriptum. Recte; non ut in reliquis, ἦξα. Confer Demon. Vit. c. 4. Solan. Conf. paullo supra Mort. Peregr. c. 37. f. Nec dubitabis et ita hic scribendum, cum de volante sit sermo. Sic et mox ὁρμήσασα utitur. Reitz.

ead. l. 13. Ἐργάσασθαι) Ἐργάσασθαι hic legendum, non, ut Edd. εἰργάσασθαι, alia occasione monet *Jens.* scilicet ad Hermot. c. 71. pr. ubi e contrario vulgatum ἐργάσω in εἰργάσω recte mutat, et Codd. addicebant. Sed eorum fidem hic exspectasse nihil etiam opus; adeo res est manifesta: neque enim significatio τοῦ εἴργω *prohibeo*, hic locum habet, neque si haberet, εἰργάσασθαι, sed εἴρξασθαι in aor. dicendum foret. Reitz. *Jensii* emendationem firmat Ms. R. 3011. Bip.

ead. l. 15. *Τῷ ζυγῷ*) *Αἴρειν ζυγὸν* pro doctrina mandatisque observandis poni tradit *J. Elsner.* in Evang. *Matth.* XI, 29. ubi et haec Luciani eodem modo exponit. Reitz.

ibid. *Ὁρμήσασα εἰς Ἰνδοὺς*) Erudita et verissima haec philosophiae historia est. Solan.

ead. l. 16. *Ἐν τῷ βίῳ*) I. e. *in mundo.* Guyet. Confer supra Tim. §. 25. Amor. c. 20. pr. et c. 33. Gall. c. 5. Et *Gesn.* ad Icarom. f. *Berglerum*que ad *Alciphr.* l. p. 120. Reitz.

Pag. 300. l. 1. *Οἱ Βραχμᾶνες*) *Steph.* *περὶ πόλεων.* Guyet.

ibid. *Βραχμᾶνες — πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες*) Confer supra notata ad Mort. Peregr. c. 25. Reitz.

ibid. *Νεχραίοις*) Quaenam ista gens? Quid si Arachosios reponas? Solan. *Νυσσαίοις* conjiciebat *Belin.* Bip.

ead. l. 8. *Ἡ τῆς καθέδρας*) *Καθέδρα* hic ipse sedentis habitus atque situs, ut *κατάκλισις* supra de morte Peregr. c. 25. f. *οὐδ᾽ ὅσον ὀλίγον ἐντρέψαντες τῆς κατακλίσεως.* Etiam alias *καθέδρα* non ipsam sedem, s. id, in quo sedetur, notat, sed sessionem, moram desidendi etc. V. g. *Thucyd.* II, 18. *ἐν τοιαύτῃ ὀργῇ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχεν, propter moram.* Ostendit ibi *Wassius*, synonymon esse *καθέδραν ἐπιμονῆς, ἐπισχέσεως, ἕδρας, διατριβῆς, ἀναβολῆς, μονῆς, κ. τ. λ.* Neque obliviscitur loci *Plutarchi*, Camillo p. 260. *H. Stephan.* *ἥτε πρὸς τῷ Καπετωλίῳ καθέδρα καὶ σχολὴ γενομένη χρόνιος.* Gesn.

ead. l. 15. *Τὸν ὀπισθόδομον*) Ne cui forte Scholiastae auctoritas imponat, non est hic sermo de illo Palladis in arce Athenarum opisthodomo, sed de postico templi Jovis Olympii, quod auditorium fuisse praeconibus, philosophis, et qui agere cum multitudine vellent, ad superiorem de morte Peregrini libellum satis ostensum est. Vid. ad c. 32. Gesn.

Pag. 301. l. 2. *Αἰθιοπίαν*) Quinam ibi philosophi memorantur? Solan. Respondet *Wielandius*, esse hos *Gymnosophistas* illos *Aethiopicos*, qui e *Philostrati* Vit. Apollon. satis sint noti. Lehm.

ead. l. 13. *Ἑταίρους καὶ μαθητὰς*) Honestiores discipulos *ἑταίρους* vocari, vid. apud *J. Elsner.* ad Evang. *Matth.* XXVI, 50. ubi et Judae ait Servator: *ἑταῖρε, ἐφ᾽ ᾧ πάρει;* sed hoc in vulgus notum. Reitz.

ibid. *Καὶ ἄλλον*) Ephesius ille Heraclitus est, Abderitanus Democritus, quem et Milesium quidam tradidere. V. *Diog. Laërt.* In Scholiis impressis perturbatissima haec antea erant omnia. Solan.

Pag. 302. l. 4. Ἀν. οἱ δὲ) Sic forte legendum: ἢ σκιὰν ἐνίοτε ἰδόντες, ᾤοντ' ἂν ἀκριβῶς etc. vid. Codd. vett. Guyet. Nihil varietatis in vett. libris invenio, nec desidero. *Οἱ δὲ* enim non semel sic πλεονάζει vel ἐπανόδῳ inservit. Vid. Asin. c. 30. sub init. ὁ δὲ οὐδὲ κατῆλθεν. Et Hermot. cap. 28. ὃς δέον — κατατοξεῦσαι, ὁ δὲ τὴν μήρινθον ἔτεμε. *Herodian.* II. c. 8. f. (Νίγρος) ἠμέλει· τοῖς τε Ἰλλυρικοῖς στρατεύμασι δέον ἐπιφοιτῆσαι —' ὁ δὲ οὐδὲ τῶν πραττομένων τι αὐτοῖς ἐδίδου. Reitz. Nihilominus in textu ipso *Reitzius* contra suam ipsius sententiam imprudens graviorem post ἰδόντες ἂν distinctionem, olim fere in Edd. expressam, servavit; quod merito vituperat *Fritzsch.* Quaestst. p. 48. Caeterum in *Bas.* 1. et 3. lenius illic comma reperitur. Cf. Philops. c. 32. Varr. Lectt. Tom. VII. p. 273. Lehm.

ead. l. 16. Ὤφελον) Ὄφελον *Th. Mag.* Nosterque ὡς ὄφελον Amor. c. 41. Et alii ubivis, item *Homer.* frequentissime, prima correpta, sive potestate interjectionis, sive augmento verbi ὀφείλω abjecto dicas, perinde erit; sed quia re vera est aor. 2. verbi ὀφείλω, nihil prohibet ὤφελον etiam scribere, et ita *Stephan.* T. II. p. 1560. ex *Demosth.* παθόντων, ἃ μή ποτ' ὤφελον, aliaque ita scripta exhibet. Quare in vulgato Luciani nihil mutassem. Reitz. Nec mutavit, ne notavit quidem quidquam, hujus ejusdem Dialogi initio, ubi ὡς μήποτε γενέσθαι ὤφελεν constanter, ut debebant, omnes libri. Omnino vide *Matthiae* Gramm. maj. §. 513. not. 3. Lehm.

Pag. 303. l. 7. Ἐκεῖναι στρ.) *Filer de la trame au rouet.* Guyet.

Pag. 304. l. 1. Τέχναι δὲ γλίσχραι) I. e. *tenues, jejunae, egenae.* Guyet.

ead. l. 4. Ἀγκύραν ἱερὰν) Proverb. de quo in Jove Tragoedo. Bourd.

ead. l. 6. Ἀμαθίαν) Vid. supra Rhet. Praec. c. 15. Kuster.

ead. l. 11. Αὐτοὺς εὖ μάλα) Lege αὑτούς. Guyet.

ibid. Καὶ πρὸς ἐμὲ) Intellige ποιοῦσι. Guyet.

ead. l. 13. Τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον) Vid. supra Piscat. c. 32. ubi eandem fabulam tangit, uti et Pseudol. c. 3. Solan.

Pag. 306. l. 4. Ἐθέλῃς) Praeeunte Ms. Regio 3011. ita emendavimus, quod vulgo perperam legebatur ἐθέλοις. Sic mox ante ᾖν — ζητῇς. Bip.

ead. l. 5. Ἐμπέπληνται — ῥᾳδιουργίας) *Th. Mag.* v. Ῥᾳδιουργὸς haec adferens, πᾶσα omittit (saltem in Ed. *Blankardi*), qui hinc emendandus, si quid opus. Reitz.

ead. l. 8. *Oἱ — οἷον*) L. *οἱ* illud habet, quod recte a *Salm.* erat pro vulgato *ἣ* restitutum. *Οἷον*, quod sequitur, ex *Fl.* est, quod etiam recte habet *Salm.* cum ante eam editionem omnes, excepta *Fl.* *οἷ* haberent. Solan. *Oἱ* illud, quod in Cod. L. est, castigatius modo scribendum erat *οἷ*. Sic lege: *οἷ τὸ μὲν χρήσιμον — οὐδ. ἐζηλώκασιν.* Articulo vides locum non esse. Lehm.

ead. l. 11. *Λιχνείαν*) Sic scribi satius est, quam quod in omnibus impressis antea erat *λιχνίαν*. Solan.

Pag. 307. l. 3. *Ἀφθόνοις*) Sic jam emendare jusserat ad De Mort. Peregr. c. 16. *T. Faber*, quod in omnibus hic reperitur *ἀφθόνως*. Solan. Peregr. cap. 16. *ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν.* Reitz. *Ἀφθόνοις* Ms. Reg. 3011. teste *Belino*. Bip.

ead. l. 7. *Τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ στόματα ἐρρεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ*) A Christiano Judaeove scriptum dicas, qui de Manna cogitaverit. *Mellis* quidem *rivos fontesve* apud hunc (ut Saturn. c. 7.) et alios legimus; sed hisce similia nullibi. Solan. Non negat *Wielandius*, adlusionem his inesse ad Manna illud Judaeorum de caelo delapsum; quam narrationem Lucianum, utpote Syrum, facile vel audire vel legere potuisse sit consentaneum. Lehm.

ead. l. 15. *Πλάτωνός τι δόγμα*) *Plat.* *Πολ.* V. pag. 459. E. Solan.

Pag. 308. l. 6. *Γναθωνίδην — Στρουθίαν*) Insignium adsentatorum nomina. Guyet.

ead. l. 17. *Χρυσίον μὲν* etc.) *Μίμησις.* Guyet.

Pag. 309. l. 2. *Οὐκ ὀβολοὺς — ἀλλὰ πλούτους*) Sic apud *Heliod.* lib. II. *καὶ ἐμοὶ δοκεῖτε τοιοίδε ὄντες οὐκ ἀκύλους, ἀλλ' ἄορας τε καὶ λέβητας αἰτήσειν.* Bourd.

ead. l. 3. *Ἀλλὰ πλούτους*) Plurale *πλοῦτοι* frequentius occurrit, quam initio putaram ad Hermot. c. 9. Sed conf. ad Icarom. c. 4. ubi plura dedi. Adde *Diod. Sic.* V. c. 20. *πλούτους μεγάλους ἤθροισαν.* Reitz.

ead. l. 4. *Πλήσειεν*) Corrupta vox, pro qua forte reponendum *πλουτεῖν*, vel pro *τοσοῦτον*, legendum *τὴν ναῦν.* Solan. *Πλουτήσειεν* legend. videtur. *Guyet.* Parum abest, quin sic edam. Sed quia et Scholiast. vulgatum habet, et aliquis inest sensus, contextum immutare non sustinui. Reitz. Succurrit jam Codex Gorl. probitate sua, exhibens *ἐμπολήσειεν*, quod per compendium alicubi forte scriptum corruptelae ansam praebuisse videtur. Lehm.

ead. l. 8. *Συνοικίας*) *Vicos.* Guyet.

ead l. 13. *Πολλοῦ*) Subaudi *διά.* Guyet.

ead. l. 15. *Τὸ τῆς Πηνελόπης*) *Homer.* Od. *B*, 94. Solan.

ead. l. 16. *Ὁπόσον γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφῆνω, τοῦτο ἐν ἀκαρεῖ αὖθις ἀναλύεται*) Opinor, Lucianum scripsisse τοσοῦτο. Ratio clara est. Jens. At argutior, quam subtilior ratio. Lehm.

Pag. 310. l. 15. *Παρὰ — δοκεῖ*) Displicet utrumque: nam et *παρα καιρὸν* alienum ab ejus mente est, et *δόξει* dictum oportuit. In libris nostris nihil est subsidii. Solan. Cf. Varr. Lectt. Lehm.

Pag. 311. l. 14. *Πενίας*) De paupertate Atheniensium insignis est locus Nigrin. c. 12. sq. Tom. I. p. 35. sq. cujus loci etiam *Wielandius* mentionem facit. Lehm.

Pag. 312. l. 7. *Ὑποπεπταμένον*) Ita solet praeteritum *πέπταμαι* pro *πεπέταμαι* formari *Homero*; vid. Il. Φ, 531. ubi *πεπταμένας πύλας* Scholiast. interpretatur *ἀνεῳγμένας*, et saepe alibi ap. eundem. Reitz.

ead. l. 16. *Ἕβρος μὲν οὗτος* etc.) Cum paullo supra dixerit de eadem hac urbe, *καί τινας λόφους τρεῖς πάνυ καλοὺς ἀνεστηκότας*, non est difficile divinare, de qua urbe loquatur: nimirum de Philippopoli, quae et Trimontium, et antea Poneropolis, et Pulpudena, et Eumolpias, sita ad Hebrum inter Haemum et Rhodopen, quae Trimontium vocata est eo, quod tres montes suorum murorum ambitu complectebatur. Palm.

Pag. 313. l. 4. *Ὥςτε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων*) An legendum, *ὥςτε τί οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων;* Guyet. Non eget locus emendatione, et recte ceperunt interpretes. Vid. supra ad Vit. Auct. c. 26. et *Gron.* ad Diss. cum Hes. c. 8. Infra Conviv. c. 2. *ὥςτε οὐκ ἂν φθάνοις ἑστιῶν ἡμᾶς*. Sed cum et ipse *Guyetus* lectionem prioris istius loci isthic probarit, non videtur ignorasse phrasin, sed hic tantum interrogative voluit addito *τί* legi; cujus nullam necessitatem video. Verum et alibi etiam a se dissentit *Guyetus*; vid. mox ad c. 29. Reitz.

ead. l. 11. *Κτήσωνας*) Posidonios... aut possifundos *Gron.* AG. X, 220. E. Solan.

Pag. 314. l. 1. *Καί τινα γυναῖκα ἐν χροῒ κεκαρμένην εἰς τὸ Λακ.*) Exposuit hunc locum *Meursius* Miscellan. L. I. c. 16. Almel. Vid. *Meurs.* in Misc. Lac. I, 16. p. 76. (Respexit ad Laconum morem, quo et virgines matrimonium initurae, ut amiculo virili a pronuba induebantur, ita quoque ad cutem *usque, sicut viri, radebantur. Plut.* in Lyc. vid. not. ad Vit. Auct. 20. et Diall. Merett. XII.) Solan.

ibid. *Εἰς τὸ Λακωνικὸν*) *Σχῆμα* subaudi, aut simile quid. Guyet. *Ἔθος* commode intelligitur. Phrasin eandem habuimus Navig. c. 30. *ἐς τὸ Περσικόν*. Reitz.

ead. l. 4. *Πῶς τὰ ὑμέτερα; δραπέται γάρ*) An, *Πῶς τὰ ὑμέτερα; ΦΙΛ. Δραπέται γάρ.* Marcil. *ΦΙΛ. Δραπ.*) Perturbata hic erant omnia, et, ut puto, corrupta; nam nec Mercurio praeconium, nec ceteris suae cuique satis recte partes adsignantur. Medicinam aliquam fecit *Marcilius*, dum *ΦΙΛ.* ponit ante *Δραπέται*, quod in reliquis deerat, quod exemplum sequi *Salm.* editorem decuerat. Solan. Cum illud *ΦΙΛ.* abesset in omnibus, praeter *Par.* admittere nolui. Et sane contra quam *Marcilius* sentio. Melius enim cohaeret, eosdem sua investigantes rationem addere, cur alii nullum jus in suos sit fugitivos, quam alium haec subjicere: idque ex addito *γὰρ* patet. Quin ita vel *ΦΙΛ.* ejiciendum suaderem, si adesset in aliis. Et licet in Graecis adesset, in Latinis tamen etiam praetermisit *Birkheimer*. Reitz.

ead. l. 7. *Εἴσεσθε δὲ καθότι*) Obscuriusculus ab hoc inde loco libellus ob eam, puto, rationem, quod personae non satis diligenter adpositae sunt: quod ut intelligatur, scopus et oeconomia totius libelli inspicienda est. Videtur Lucianus aliquem de Peregrini s. Protei grege Cynicum odio publico voluisse exponere. Exordium petitur ab ipsa Protei morte, de qua contemtim Jupiter loquitur. Supervenit Philosophia, ac de Pseudophilosophorum injuriis queritur, eorum praesertim, qui humili opificio, vel servili adeo conditione deserta ad pallium et philosophiae professionem confugiant, eamque sua humilitate atque flagitiis suis infament. Demittitur cum Mercurio atque Hercule, ad perquirenda illa dehonestamenta sui nominis, atque ulciscenda. Ut ea inveniantur, in Thraciam auriferam, nominatim Philippos Macedoniae urbem ire comites suos jubet Philosophia, et praeconio citare aliquem, qui a *κτήσει* vel *κτήματι* nomen habeat. (Substituimus *habendi* nomen in conversione nostra). Credibile est igitur, *Ctesiam*, *Ctesonem*, *Ctesiclem*, *Ctesibium*, *Ctesippum*, *Philoctetum*, *Polyctetum*, *Euctemona*, aut simili nomine fuisse, quem perstringit Lucianus: nam de Epicteto illo nobili vix cogitare fas est; licet conditio servilis una cum nomine in ipsum conveniat; licet magnam vitae partem in Thraciae exegerit Nicopoli; licet sub Antoninis adhuc illum vixisse, *Themistius* Orat. 5. pr. s. pag. 63. D. et *Suidas*, tradiderint: qui tamen magnis argumentis refutantur ab *H. Dodwello* diss. 5. ad Geogr. minores *Hudsoni* §. 9. sqq. Quare illud forte non absurdum fuerit conjicere, fuisse tum, et hic peti, Epictetum alium juniorem, simiam forte illius majoris, servilis conditionis hominem et ipsum, sed principum virorum amicitiis opes consecutum majores, certe maledicentia terribiliorem, quam ut nimis aperte illum tangere

vellet Lucianus. Hunc forte posteri miscuerunt cum archetypo illo Epicteto: qui (ut hoc addamus *Dodwelli* argumentis) si ad Antoninum Philosophum supervixisset, omitti non poterat in Macrobiis nostri. Sed haec obiter. Pergamus ad emendandum locum, quem tractamus. Delati Philippos Hercules, Mercurius, Philosophia, incidunt in viros quosdam, qui suos aliquot fugitivos quaerunt, et ita describunt, ut agnoscat Philosophia, esse in iis etiam illum suum, quem interea Epictetum vocabimus. Itaque, *Vah, inquit, hi quaerunt nostra*, hoc est, eundem hominem, quem nos quoque. Mirantur illi, et suos esse confirmant. Hic opportune Mercurius (vel ipsa adeo Philosophia) *εἴσεσθε δὴ* (non *δὲ*) inquit: *Statim scietis*, *καθότι*, quo respectu, *quo nomine* et nos *illos quaeramus*, nostrosque esse dixerimus. *Jam modo faciamus praeconium!* Facit deinde praeconium Mercurius. Quo facto fugitivi Epicteti (sic enim licet interim dicere) dominus, qui est inter illos viros, negat se ex hoc praeconio intelligere, suum servum peti, et longe illum aliter describit. Nempe legendum puto *ΔΕΣΠ. Οὐ ναὼ, οὗτος, ὃ κηρύττεις·* sed reducitur in viam a Philosophia, quae eundem esse hominem, illum docet. Exclamat herus, et miratur Canthari sui audaciam. Sed reliqui viri, ipsius comites, bonum successum suae inquisitioni inde pollicentur, quod Philosophia negotium hoc intelligat. Itaque ante verba, *ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρήσομεν*, personam *ΑΝΔΡῶν* ponendam arbitror. Hanc sententiam nostram interpretationi intexere non dubitavimus, non quo libellum ita interpolare audeamus, sine auctoritate Codicum; sed quod ita melius intelligi eum putamus. Qui Graeca possunt conferre, illis fraudi non erit haec nostra licentia: quam pudenter sumtam, uti demonstremus, superest. Nempe prima duo elementa nominis *Ἑρμῆς*, *ΕΡ.* coaluisse possunt cum literis *ει*, a quibus incipit *εἴσεσθε·* ut saepissime literae bis ponendae semel omittuntur. De reliquis suo loco. Gesn.

ead. l. 10. *Ἐν χρῷ κουρίαν*) Emendavimus antea interpretationem hujus loci. Bourd. A nominativo *ἐν χρῷ κουρίας.* Guyet. Occurrit tam frequenter apud Nostrum, ut hoc, nedum plura, addere pigeat. Reitz.

ead. l. 12. *Λοίδορον*) *Τὸ αὐτόνομον* post *τὸ λοίδορον* subjungendum videtur. Interpres ita legisse videtur. Guyet.

ibid. *Μηνύειν ἐπὶ ῥητῷ αὐτονόμῳ*) Primo notandus infinitivus, pro imperativo poni alias etiam solitus. Vid. Lexiph. princ. in herilibus ad servum imperiis cap. 2. seq. it. c. 3. extr. Deinde verborum *ἐπὶ ῥητῷ αὐτονόμῳ* hanc puto sententiam,

quam indicat versio: promittitur generatim, accepturum indicem, quidquid ipse stipulatus sibi fuerit: ῥητὸν, de quo dictum vel condictum est potius: αὐτόνομον, quod in potestate vel sub lege quasi nostra est. Probat hanc interpretationem eventus in Orpheo. Gesn.

ibid. Ἐπὶ ῥητῷ αὐτονόμῳ) Pro αὐτονόμῳ legendum μηνύτρῳ. Aliter, qui fit, ut mox Ὀρφεὺς, quasi dictum arripiat? Deinde nihil hic αὐτόνομον, nisi forte legere malis τῷ τοῦ νόμου. Solan.

ead. l. 14. ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ) Quomodo excidere potuerit negatio οὐ, sic imaginabar. Cum scriptum esset, Δεσ. οὐ νοῶ· legit librarius Δεσπ. νοῶ. Quanta similitudo sit in Mss. quibusdam inter π literam, et inter ȣ, norunt, qui vel libros antiquos, vel certe *Montefalconii* Palaeographiam trivere. De appellatione Canthari s. scarabaei vid. supra ad Pseudol. cap. 3. Et quid si ad eandem rem ac turpitudinem respicitur? Gesn.

ibid. Νοῶ οὗτος) Νοῶ, ὦ οὗτος. Guyet. Idque admisi, cum invenirem in *Bas.* Sed negationem sine auctoritate nondum addo, quia nimia videtur licentia; addendam tamen, *Gesnero* maxime concedo. Reitz.

ibid. Ὃν κηρύττεις) Etsi ὃ ad praemissum ἀνδράποδον, vel per se, recte habet; melius tamen ὃν, quia nova haec persona eum nomine masculo incipit appellare, ut vides ex Κάνθαρος et καθήμενος etc. Reitz.

Pag. 315. l. 1. Ἐκόμα) Vid. Vit. Auct. c. 20. ubi Cynicus philosophus ἐν χρῷ κουρίας dicitur, et quae illic adnotata sunt. Hic vero, ut supra Peregrin. c. 15. κομᾷν cum iidem Cynici dicantur, de barba intelligendum est, et aliquid excidisse videtur, quo illud designabatur, vel potius levi mutatione sanandus hic locus, legendumque ἐκόμα δὲ τὸ γένειον καὶ ἐτίλλετο, quod iis optime conveniet, quae infra de eo dicentur, cap. ult. Mirabitur forsan aliquis, qui factum sit, ut qui barbam radere nollent, comam alere recusarint; dicam: in contraria omnia ituros certum est, quibus morosa ista ratio placebat. Solan.

ead. l. 4. Περιττὸν τοῖς ἱματίοις) Legend. *Casaub.* ad *Theophrast.* cap. de adulat. Bourd.

ead. l. 5. Ἐκεῖνος αὐτὸς) Hoc interrogative pronuntiandum fortasse: ἐκεῖνος αὐτός ἐστιν ὁ οἰκέτης ὁ σός; an legendum, ἐκεῖνος αὐτὸς ἦν ὁ οἰκέτης ὁ σός· talis erat servus tuus antea, sed nunc etc. sine interrogatione. Guyet. Ut in his verbis, ita per totum locum, torpet *Guyeti* alioquin haud contemnendum acumen. Vid. Varr. Lectt. Lehm.

ead. l. 9. Ἀμέλει ἅπαντας) Literae ἀν. quae Ἄνδρες notare debebant, mixtae cum primis verbi ἀμέλει, et sic omissae, ut paullo ante ἐρ. ante εἰ. Gesn. *Bas.* 4. sic: *ΑΝΔ.* Ἡμῶν δὲ οὐδεὶς λόγος. *ΕΡΜ.* Ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρ. — ὥς φησιν, αὕτη. Bip. Cf. Varr. Lectt. Lehm.

ibid. Ἅπαντας ἀνευρήσομεν) An ἅπαντας ἂν εὑρήσομεν, et subaudito τοὺς δραπέτας. Guyet.

ibid. Ξυνίησι γὰρ ὥς φησιν αὕτη) An ξυνεῖσι, i. e. simul sunt? Locus obscurus, nec integer videtur. Sed insititia et spuria videntur. Guyet. Graviter etiam h. l. errat *Guyetus.* Lehm.

ead. l. 12. Ὁ τὴν κιθάραν;) Suabandi ἔχων. Sed τὸ ἔχων librario excidit fortasse. Vid. libb. vett. Guyet. O *Guyete!* Credatne quis, te Lucianum perlegisse? Perlegisti tamen, et probasti alibi ellipsin, nec meministi, perpetuo ἔχων in hisce omitti, aeque ac apud alios. Vid. supra notata ad Mort. Dial. X. §. 4. Et Gall. c. 14. ὁ τὰ πιναρὰ, Bis Accus. c. 9. ὁ τὴν σύριγγα. Ibid. c. 20. ἡ τὰ ποικίλα. Et iis locis plura ex aliis adlegata. Reitz.

Pag. 316. l. 13. Ἐκποδὼν) *Bas.* 1. habere ἐκ ποδῶν adpinxit *Solan.* male. Nam et illa, aeque ac *Fl.* et aliae, habet ἐκποδών. Et licet ἐκ ποδῶν malim; tamen quia sic fere ubique adverbii more jungitur in vett. Edd. earum scripturam servo. Ac nihil interesse, quidquid differentiae statuant alii, vid. supra ad c. 29. pro Imag. Adde Jov. Trag. c. 24. ubi ἐκποδὼν ποιήσασθαι, *e medio tollere.* Et *Xenoph.* Cyr. p. m. 146. m. ἐκποδὼν ἐβούλοντο ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον γενέσθαι Sed et καὶ ἐκ ποδῶν forsan legendum, ejecto ὑμῖν, adjecerat idem. At quae necessitas, quaeso? Reitz.

ead. l. 16. Τῶν Ὁμήρου Iliad. I, 312. Od. Ξ, 156. Solan.

ead. l. 18. Ἐχθρὸς) Ex Iliad. 9. Caetera sunt ex Iliad. 1. 2. et 5. Bourd.

ibid. Ἀνὴρ) Τὸ ἀνὴρ ejiciendum, ut versus stet. Guyet.

Pag. 317. l. 2. Κάνθαρόν σοι μισητέον) Ταῦτα πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν ῥαψῳδοῦσαν ὁ Ἑρμῆς λέγει. Guyet.

ead. l. 3. Ξεινοδόκον) Il. Γ, 354. Solan.

ead. l. 4. ΥΠΟΔ.) *Maritum* vocarunt hanc personam interpretes: non male. Est enim ὑποδεξάμενος s. hospes philosophorum, cui uxorem boni viri abduxere. Gesn. ΥΠΟΔ.) I. e. ὑποδοχεύς. Guyet. Immo ὑπόδικος, si inscriptio Dialogi vera. Reitz. At, ut absurda, vera esse non potest. Vid. Varr. Lectt. ad Inscr. Lehm.

ead. l. 6. *Οἰνοβαρὲς*) *Homer.* Il. *Α*, 225. Caetera sunt ex Il. *Β*, 202. 246. et 214. Solan.

ead. l. 8. *Εἰνὶ*) Quia sic metrum constat, servavi lectionem *Parisinae*. Sed posses apostropho neglecta legere: *Οὔτε ἐνὶ.* Sed in *Hom. B*, 202. legitur *Οὔτε πότ' ἐν πολέμῳ.* Reitz.

ead. l. 9. *Πανάριστε*) *Πανάριστε ἐριζέμεναι.* Guyet. Bene. Itaque ut haec jungenda adpareat, punctum post *κολοιῶν* sustuli. Reitz.

ead. l. 11. *Εἰκότως τοῦ καταράτου τὰ ἔπη*) Puto, hanc esse verborum heri indignabundi sententiam, Commode cadunt in ipsum hunc fugitivum nebulonem versus, quos cantillat, Homerici. Nempe introducit Lucianus *ῥαψῳδοῦντα*, et convicia Homerica meditantem Fugitivum Cynicum, quasi usurum illis in concionibus: sed talia, quae in ipsum quoque convenirent; et quae proinde in hunc suum inimicum ipse revera jaculatur Lucianus. Gesn.

ead. l. 12. *Πρόσθε κύων, ὄπισθε δὲ λέων, μέση δὲ χίμαιρα* etc.) Versus hic ita legendus: *Πρόσθε κύων, ὄπιθεν δὲ λέων, μέσση δὲ χίμαιρα.* Jens. Depravate antea in omnibus praeter *Par.* legebatur *ὄπισθε* pro *ὄπιθεν*, et *μέση*, Exstant etiam hi versus apud *Hesiod. Θ.* 323. quos, ut quid mutarit perspicias, exhibebo: *Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα, Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.* Solan. *Homer.* Il. *Ζ*, 181. paullo aliter, scil. *Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα.* Sed studio ab Luciano mutatum est, ut philosophos Cynicos tangeret. Reitz.

ead. l. 14. *Τρίτου κυνὸς*) An *τριπλοῦ*; i. e. *τοῦ Κερβέρου.* *Τὸ*] *τρίτου* hic non placet. Guyet. Mihi *τριπλοῦ* non placet. Certe de Cerbero h. l. non cogitandum, sed de triplici monstro, cujus tertia pars canis, *τρίτος κύων*. Nec magis admittendam duxi *Gesneri* conjecturam *ὀδμὴν* pro *ὁρμήν*, licet per se haud contemnendam. At non opus saltem erat. Quapropter etiam in interpretatione *Gesneri* duplici illi conjecturae accommodata versum *Horridum olens*, *triplicisque canis silvestris odorem*, ad vestigia *Birckheimeri* mutavi, qui ita reddiderat: *Impetum exhalans graviter trini canis acris.* Lehm.

Pag. 318. l. 1. *ΥΠΟΔΕΞΑΜΕΝΟΣ*) Sic integre scribenda haec vox; non, ut in aliis fit, contracte *ΥΠΟΔ.* Solan. Contractam exhibui vocem, ut cetera nomina. Et in titulo praetuli substantivum *Ὑποδοχεὺς*, quoniam Participium Aoristi eo quidem loco aegre videbatur ferri posse. Vid. Varr. Lectt. ad inscr. Lehm.

ead. l. 12. *Τοιγαροῦν — μιαρὸς ὢν*) Frigida sunt ista, et

suspecta videntur. Guyet. Nullum jocum video in voce *Κλεάνθην*, nec ullam adlusionem ad vocem *κρεμήσεται*. Ideo suspicor, non ita scripsisse Lucianum, et forte *Χρέμητα* scripserat, ad quod adludebat *κρεμήσεται*, ut paullo supra, eo quod multum auri habebat in pera, *ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ Χρυσίππειον* eum vocavit. Palm. *Κρεμάντην* emendabat *Belinus*. Bip.

ibid. *Κλεάνθην*) Clarus hic Stoicus. At in eo errare auctor hujus opusculi videtur, quod suspensum innuat, cum inedia vitam finiisse ab aliis tradatur. Vid. Macrob. cap. 19. Solan. Clarum nomen huic voci subesse, vel e comparatione Chrysippi conjici potest. Quare obscura ista; vel potius ficta, partim etiam monstruosa *Chremetis*, *Cremanthae* vel *Cremantae*, nomina vix licebit admittere. Nec magis adsentior *Wielandio*, qui putavit Lucianum errabundum *Cleanthem* Stoicum pro ejus magistro *Zenone* arripuisse. Etsi enim sunt, qui narrent Zenonem laqueo sibi mortem conscivisse, quod tangit etiam Scholiastes ad Macrob. c. 19. ipse tamen Lucianus in illo Macrobiorum loco aliud mortis genus, inediam scilicet ei tribuit; adeo ut magnopere sibi ipse contradicere videretur, si h. l. de Zenone cogitasset. Nolo tamen ipse quidquam decernere. Lehm.

Pag. 319. l. 5. *Ὑποσάθρων*) I. e. vetulus, senex; vetustate putridus, marcidus. Guyet.

ead. l. 7. *ΕΡΜ. Ἡρακλες — τὸ μετὰ τοῦτο*) Haec omnia inepta et obscura sunt; nec Luciani esse videntur. Guyet. At si hoc non est urere et secare, quidvis licet amputare. Et si sic grassari velimus in scriptoribus vett. quid tandem sani relinquetur? Reitz. Omnino *Guyetus* per totum hunc dialogum morosior fuit, cujus rei caussa in levitate quadam et impatientia legendi quaerenda esse videtur. Alias acies ejus propria facilius Lucianea agnoscere potuisset. Lehm.

ad. l. 12. *Τρικάρανος*) Hujus nominis drama fecerat *Varro*, in quo Julius, Crassus, Pompejus. Bourd. *Τρικάρανος βιβλίον*) Nisi librum intelligat, ab altero horumce nebulonum eo titulo conscriptum, quo tendat non adsequor. Vid. Pseudol. cap. 29. Solan. Est inter Theopompi Comoedias deperditas *Τρικάρανος*. Ac vix dubito, quin *Varro*, cujus inter titulos *Tricipitina* est, ad hanc Graecam appellationem respexerit. Gesn.

ead. l. 13. *Τριφάλλης τῶν κωμικῶν εἰς*) Si haec verba bene habent, sequitur, Triphallem fuisse Comicum. Sed nunquam comparet hoc nomen: nec hominis hic nomen requiritur, sed libri. Porro *τριφάλης*, *ητος*, fabulae *Aristophanicae* nomen celebre, saepius laudatum *Athenaeo*, *Polluci*, aliis. *Τρι-*

φάλης, inquam, non τριφάλλης, quod hic pariter et in quibusdam *Pollucis* libris vitiosum puto: sive capitis, aut coni adeo in galea, notionem tribuas themati, ut propius ad τρικάρανον accedat; sive cum *phallo* cognatum putes, qui etiam φάλης est. Sic Schol. *Aristoph.* Lysistr. 772. itemque *Eustath.* ad Od. *A.* pag. 50, 52. τὸν φάλητα interpretantur αἰδοῖον ἀνδρός. Quo sensu Τριφάλητα acceperit *Aristophanes*, e fragmentis fabulae vix est ut colligas. Titulus Satirae *Varronianae*, ab ipso forte *Aristophane* acceptus, ad posteriorem rationem magis videtur accedere: est enim apud *Non. Marc.* p. 131, 29. (*Goth.* 2, 484.) duplex titulus h. m. *Varro Tripallo*, (Goth. *Triphalo*) περὶ ἀῤῥενότητος. Hinc etiam lascivo carmini reddere volunt *Scal.* in Priap. pag. 211. et *Scioppius*. Hoc manet, Τριφάλλης, s. Τριφάλης potius, non est τῶν Κωμικῶν εἷς. Superest, ut aut intelligamus τῶν Κωμικῶν λόγων εἷς λόγος, aut pro εἷς legamus ἐστὶ, eadem sententia. Prius in interpretando sum secutus. Gesn.

ead. l. 15. *ΗΡΑΚ*) Nomen Herculis reposui pro *Δρακ.* quod in omnibus libris nostris reperio. Solan.

Pag. 320. l. 3. Τὸν *Δηκυθίωνα*) Atqui fullonis mercenarius aut servus Cantharus c. 28. ergo cum Gallico interprete, viro acutissimo, legendum τὸν μὲν Κάνθαρον ἀποπλύνειν τ. ῥ. τ. ὀ. τὸν *Α.* δὲ αὖθις ἀ. τ. ἱ. τ. δ. etc. nec opus est, ut Myropnus nominetur, nisi Codices meliores praeeant; satis enim per καὶ τοῦτον intelligetur. Solan. Rectius multo *Guyetus* τοῦτον intelligit Cantharum, ultimo loco appellatum, quia gravissima omnium poena adficiendus videbatur, et omnino is erat, quem prae caeteris Cynicis petebat auctoris flagellum. *Schmiederi* ratio (vid. Varr. Lectt.) quid sibi velit, nemo facile dixerit. Lehm.

ead. l. 6. *Καὶ τοῦτον*) *Τὸν Κάνθαρον.* Guyet.

ibid. *Παραδοθῆναι τοῖς πιττωταῖς*) Adtigi hanc poenam supra ad Mort. Peregr. c. 9. ex Interp. *Aristoph.* ad Nubes. Conjunxit haec omnia Lapith. c. 32. καὶ καταληφθεὶς τὰ αἴσχιστα ἔπαθες. Bourd.

ead. l. 7. *Παρατιλλόμενος τὰ πρῶτα*) *Παρατιλλόμενος τὸν πρωκτὸν* admitterem, si quis liber praeiret. Sed quia subsequuntur προςέτι et εἶτα, quibus τὰ πρῶτα bene respondet, nihil immuto. Caeterum res ipsa satis nota. Conf. cap. 9. de morte Peregr. atque de adulterorum hac poena *Voss.* ad *Catull.* p. 41. Reitz.

ibid. *Τὰ πρῶτα*) Male haec scriptura habet. Suspicor, scriptum fuisse τὸν πρωκτόν. De παρατίλλομαι dictum est ad De Merc. Cond. c. 33. Solan. *Τὸν πρωκτὸν* etiam per se in

hoc verbo intelligi posse, ubi de adultero agatur, ita judico, ut omissum non equidem desiderarim. Lehm.

ibid. *Γυναικείᾳ τῇ πίττῃ*) Nondum inveni *πίτταν γυναικείαν*, quae forte deterior pix fuerit, ut *tus masculum* est praestantius, neque apud *Dioscoridem*, neque apud *Plinium*, aliumve. Itaque forte eam intelligemus, quae jam adhibita est ad turpes usus in femina. Gesn.

ead. l. 11. *Τῶν τραγικῶν σὺ διαλόγων*) Videtur ad librum et locum ejus, quem traducit, respicere, tragicis ejusmodi lamentationibus ridiculum. Gesn.

suspecta videntur. Guyet. Nullum jocum video in voce *Κλεάνθην*, nec ullam adlusionem ad vocem *κρεμήσεται*. Ideo suspicor, non ita scripsisse Lucianum, et forte *Χρέμητα* scripserat, ad quod adludebat *κρεμήσεται*, ut paullo supra, eo quod multum auri habebat in pera, *ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ Χρυσίππειον* eum vocavit. Palm. *Κρεμάντην* emendabat *Belinus*. Bip.

ibid. *Κλεάνθην*) Clarus hic Stoicus. At in eo errare auctor hujus opusculi videtur, quod suspensum innuat, cum inedia vitam finiisse ab aliis tradatur. Vid. Macrob. cap. 19. Solan. Clarum nomen huic voci subesse, vel e comparatione Chrysippi conjici potest. Quare obscura ista; vel potius ficta, partim etiam monstruosa *Chremetis*, *Cremanthae* vel *Cremantae*, nomina vix licebit admittere. Nec magis adsentior *Wielandio*, qui putavit Lucianum errabundum *Cleanthem* Stoicum pro ejus magistro *Zenone* arripuisse. Etsi enim sunt, qui narrent Zenonem laqueo sibi mortem conscivisse, quod tangit etiam Scholiastes ad Macrob. c. 19. ipse tamen Lucianus in illo Macrobiorum loco aliud mortis genus, inediam scilicet ei tribuit; adeo ut magnopere sibi ipse contradicere videretur, si h. l. de Zenone cogitasset. Nolo tamen ipse quidquam decernere. Lehm.

Pag. 319. l. 5. *Ὑποσάθρων*) I. e. vetulus, senex; vetustate putridus, marcidus. Guyet.

ead. l. 7. *ΕΡΜ.* *Ἡρακλες — τὸ μετὰ τοῦτο*) Haec omnia inepta et obscura sunt; nec Luciani esse videntur. Guyet. At si hoc non est urere et secare, quidvis licet amputare. Et si sic grassari velimus in scriptoribus vett. quid tandem sani relinquetur? Reitz. Omnino *Guyetus* per totum hunc dialogum morosior fuit, cujus rei caussa in levitate quadam et impatientia legendi quaerenda esse videtur. Alias acies ejus propria facilius Lucianea agnoscere potuisset. Lehm.

ad. l. 12. *Τρικάρανος*) Hujus nominis drama fecerat *Varro*, in quo Julius, Crassus, Pompejus. Bourd. *Τρικάρανος βιβλίον*) Nisi librum intelligat, ab altero horumce nebulonum eo titulo conscriptum, quo tendat non adsequor. Vid. Pseudol. cap. 29. Solan. Est inter Theopompi Comoedias deperditas *Τρικάρανος*. Ac vix dubito, quin *Varro*, cujus inter titulos *Tricipitina* est, ad hanc Graecam appellationem respexerit. Gesn.

ead. l. 13. *Τριφάλλης τῶν κωμικῶν εἷς*) Si haec verba bene habent, sequitur, Triphallem fuisse Comicum. Sed nusquam comparet hoc nomen: nec hominis hic nomen requiritur, sed libri. Porro *τριφάλης*, *ητος*, fabulae *Aristophanicae* nomen celebre, saepius laudatum *Athenaeo*, *Polluci*, aliis. *Τρι-*

